

ANASTASIA NOVYCH

AllatRa

Bratislava 2021

Všetky práva vyhradené.

Žiadna časť tejto knihy nesmie byť reprodukována ani šírená v akejkoľvek forme či akýmikoľvek prostriedkami za akýmkoľvek účelom bez predchádzajúceho písomného súhlasu
A. Novych a Allatra s.r.o. (Ukrajina)

Kniha AllatRa je kľúčovou knihou Anastasie Novych objasňujúcou fundamentálne znalosti o svete a človeku. Originál tohto diela, ako aj ostatných kníh Anastasie Novych, je napísaný v ruskom jazyku. Treba si uvedomiť, že všetko čo je predmetom prekladu týchto kníh do iných jazykov, už nie je originálom ako takým. Sú to preklady významov a pochopení ľudí, ktorí sa na ňom podieľali, v snahe sprostredkovať informácie ostatným. Skutočne hľadajúci, ak chce pochopiť nielen primárny význam ale aj uchvacujúcu silu a ducha pravdy tejto knihy, si prečíta knihu AllatRa v originálnom znení.

Prvé vydanie v roku 2013
Nakladateľstvo AllatRa, Kyjev, Ukrajina

Copyright © Anastasia Novych, 2012
Z ruského originálu AllatRa
Preložil kolektív prekladateľov MSH ALLATRA
Obálka Nakladateľstvo AllatRa

Vydalo vydavateľstvo Biely Lotos
ako svoju 1. publikáciu

ISBN 978-80-973880-0-3

Výkrik Anjela odetého do šiat, alebo utrpenie človeka s Anjelom namiesto duše.

Komu a prečo píšem tieto riadky? Pravdepodobne len sám sebe. Veď za tie roky, čo prebývam na svätom mieste, len dvakrát ma spoznali, a aj to len ľudia z vôle Božej s Dušou od rozumu oslobodenou. Ľudský rozum – to je kameň úrazu, nie, skôr celá skala, ktorá pred Dušou stojí. Nedá sa obísť, ani preskočiť. A škriabať sa hore po ostrých kameňoch, rozodierať si nechty do krvi, padať späť dole z výčnelkov klzkých od sladkosti rozumu a znovu vstávať, naberať duchovné sily a opäť začať liezť... To nie je každému dané.

Veď na úpätí je tak krásne, útulne, sladko a hrejivo. A rozum pomínuteľných ľudských šatočiek ti vytvorí ilúziu všetkého, čo si len budeš priať. Len, aby si si prial. Prial pozemskú lásku s horiacim krbom, detičky pre zachovanie rodu, bohatstvo, slávu – nezáleží na tom, čo. Len, aby si si prial. Prial, prial a všetko ti bude dané. V jednej ilúzii alebo v druhej, na tom nezáleží, len aby si si prial. Prial! Prial pozemské...

„Veď je to také ťažké!“ – kričia mnohí. Nie, nie je to ťažké. Mnohokrát som si šaty obliekal. Chodil s paličou po nekonečných cestách, živil telo len tým, čo som našiel. Bol som aj kráľom a dlho vládol nespočetným národom. A vždy ma šaty tlačili, tiesnili a prekážali mi žiť. Triasli sa od strachu a boleli, a ako u všetkých,

spočiatku veľa toho chceli, pokiaľ som ich neskrotil. To divoké zviera, z ktorého sú všetky šaty utkané, sa bojí len svojho pána – Duše. No mnohí sa boja viac Duše než zvieraťa, Duše, ktorá im bráni žiť, tak ako mne bránia žiť tieto šaty. Pochopiť takých ľudí nie som schopný. Vymieňať celú Večnosť za okamih? Aký je v tom zmysel? Trpieť v objatí zvieracej kože, slúžiť handrám, ktoré chátrajú deň za dňom. A to je život? Život je nekonečný! V ňom niet trápenia, on sa netrhá, veď Duša sa predsa nedá obnosiť. Ale šaty Domov nemajú, majú len komôrku, v ktorej sú dočasne uložené. Skutočný Domov má iba Duša! A práve Duša, smerujúca tam, kde je Večnosť, rodí tento pocit Domova, ktorý človek po celý život hľadá.

Rigden Djappo

Za tie roky, ktoré ubehli odo dňa vydania prvých kníh, sa udialo mnoho vecí, ktoré ma znovu utvrdili v tom, že úprimné želanie jedného človeka pomôcť ľuďom, spolu s jeho reálnymi skutkami a sebazdokonaľovaním, skutočne prinášajú svoje prekvapivé plody. A nejde ani tak o knihy, ako materiál na čítanie, ale o pochopenie a praktické využitie Znalostí v nich poskytnutých. Kniha, to je prostriedok odovzdávania Znalostí. Znalostí nie v zmysle „vlastníctva“ alebo „vlastného úsudku“, ale v zmysle Múdrosti zhora, prechádzajúcej cez stáročia. Múdrosti, ako Otvorenej Brány pre vstup do toho podivuhodného vyššieho stavu duchovnosti, prostredníctvom ktorého prichádza osvietenie od Toho, Kto stvoril všetko. Tej Múdrosti, ktorá vždy bola, je a bude, aj keď spomienky na jej ľudských sprievodcov zaniknú v prachu stáročí.

Práve táto Múdrost', ako skutočné zrno, dáva v človeku vyklíčiť dobrým výhonkom a pomáha mu tým oslobodiť jeho rozum z jaskyne ľudských strachov, úzkych klenieb temnoty omylov, prekonať tvrdosť materiálneho myslenia a odhaliť pre seba bezbrehú sféru poznania Pravdy. Ona mu pomáha povzniesť sa nad prízemný egoizmus, uvidieť svet z výšky duchovného pohľadu bez predsudkov a materiálnych okuliarov. Múdrost' obdarúva človeka úprimnosťou a cieľavedomosťou, obohacuje ho chápaním a zvyšuje jeho zodpovednosť za duchovnú kvalitu života.

Táto večná Múdroseť je pre duchovného človeka doslova ako životodarná vlaha pre šťavnatý klas, vyrastajúci z dobrého semena. Ona umožňuje pochopiť koreň ľudských problémov a zlepšiť atmosféru duchovného života. Ona dáva základné *klúče* k chápaniu nesmierne zložitej reality človeka a sveta, a slúži ako *zdroj* pre vytvorenie jedinečných podmienok, kedy človek formuje tvorivú Duchovnú spoločnosť v krutom svete materiálneho Živočíšneho rozumu. Večná Múdroseť umožňuje človeku premeniť duchovne seba samého, poznať skrytú podstatu minulých a budúcich udalostí. Táto Múdroseť je Ním stvorený tvorivý princíp, ktorý odhaľuje každému, kto Ho prijme, cestu do Jeho Večnosti.

Rigden: Je podstatný rozdiel medzi tými, ktorí dávajú otázky z rozumu a tými, ktorých poháňa túžba hľadať Pravdu. Vo svete učia len rozumu, pamäti a logickým vedomostiam. Ale pri poznávaní Pravdy je potrebné osvojiť si vyšší stupeň sebazdokonaľovania, uvedomenia a chápania tých hlbokých duchovných pocitov, ktoré vychádzajú z Duše. Veď duchovná skúsenosť sa nachádza mimo hraníc rozumu...

Anastasia: Áno, hovorili ste o tom aj predtým, ale až teraz, po rokoch každodennej práce na sebe, kedy som začala cítiť a úplne si uvedomovať informácie, som pochopila v praxi, čo je to duchovná skúsenosť, nachádzajúca sa mimo hraníc rozumu. A v tom mi veľmi pomohlo duchovné chápanie sveta a seba, vďaka tým unikátnym Znalostiam, ktoré prichádzajú na svet prostredníctvom vás.

Neubehlo tak veľa rokov odo dňa vydania prvých kníh, prostredníctvom ktorých boli ľuďom odovzdané duchovné zrnká Múdrosti. Ľudia nielenže prijali knihy s vďačnosťou, ale Duše mnohých z nich, keď sa stretávajú s touto Múdroťou, doslova ako rozochvená struna vydávajú nezvučné slávnostné tóny. Okrem toho, tieto knihy nútia váhať vo svojej voľbe aj tých, vo vedomí ktorých dominuje Živočišna podstata.

Ľudia začali na sebe usilovnejšie pracovať, snažia sa ovládať svoje myšlienky, chápať smer pohybu vo svojom rozvoji, podstatu svojich duchovných potrieb a vidieť večné zrná tradičných náboženstiev. Čitatelia týchto kníh nielenže sa začali prebúdzajú, ale začali duchovne rásť. Môžeme to sledovať podľa vývoja ich otázok. Prvá otázka, ktorá sa zvyčajne rýchlo objaví u väčšiny ľudí, je otázka z ľudského rozumu: existujú v skutočnosti hlavní hrdinovia z kníh alebo nie, je to výmysel alebo pravda, obzvlášť hlavný hrdina Sensei? (Rigden sa dobrácky usmial). Iní ľudia sa vďaka vnútornej duševnej radosti ponáhľajú položiť otázku, ktorá vychádza zo stereotypného formátu konzumného myslenia: „Prečítal som novú knihu, kedy vyjde ďalšia?“ Ďalší sa pokúšajú zaoberať duchovnými praktikami uvedenými v knihách, no v podstate bez zmeny svojich materiálnych priorít, preto sa neustále nachádzajú v konflikte so sebou samým. A aj otázky, ktoré od nich pochádzajú, majú taký charakter ako: „zaoberám sa duchovnými praktikami, ale k žiadnemu zázraku nedochádza a nič sa v mojom živote nemení.“

Rigden: Človek má duálnu povahu. Ľudský rozum sa dokáže ľahko premiestňovať z jednej krajnosti do druhej a tým vytvárať v sebe zmätok a nestabilitu. Vonkajšie je len odrazom vnútorného.

Anastasia: No sú aj takí, ktorí prenikli do hĺbky Znalostí. To od základov zmenilo ich život. Nepotrebujú dôkazy očividnej prevahy duchovného nad logikou rozumu. Sú pevní vo svojej životnej voľbe. Títo ľudia sú čisti Dušou, ich vedomie nezapadlo do blata stereotypov egocentrizmu sveta a osobných pochybností. Sú doslova lotosovými kvetmi: keď ich ožiaria

slniečné lúče, ťahajú sa za Svetlom. Preto je kvalita ich otázok o tom vnútornom úplne *iná*. Ich otázky nevychádzajú z logiky, z ľudského rozumu, ale z hlbokých pocitov, dochádza doslova k neviditeľnému kontaktu medzi Dušami.

Rigden: Hlboké pocity, to je zvláštny jazyk, ktorý sa odlišuje od ľudského. Keď človek v sebe prekonáva to nízke, každý deň na sebe pracuje, rozvíja sa, a pritom duchovne pretvára sám seba ako ľudskú bytosť, stáva sa osvieteným. Keď človek duchovne rastie, naráža na otázky svojho rozumu. Skúsenosť duchovných praktík mu dáva uvedomenie, že materiálny mozog je obmedzený vo svojom vnímaní a patrí k telu, a telo je dočasné a smrteľné. Zato Duša, ktorá v ňom prebýva, je tým neviditeľným, ale večným. On chápe, že pociťovú skúsenosť nie je možné hodnoverne odovzdať slovami z rozumu. Veď duchovné praktiky, to sú len nástroje, ktoré pomáhajú odhaliť, poznať a rozvinúť hlboké pocity človeka, pomocou ktorých prebieha jeho komunikácia s Vyššími z Nekonečnosti v ich jazyku – jazyku hlbokých pocitov. Preto sa o božskom nedá hovoriť priamo, lebo každá myšlienka bude len alegóriou. Lebo to božské – to je *iný* jazyk, nie jazyk rozumu, ale hlbokých pocitov, ktorému rozumie Duša každého. Toto je spoločný jazyk ľudských Duší. Toto je jazyk Pravdy.

Anastasia: Áno, podobná skúsenosť skutočne prichádza s praxou. Pochopila som, že je podstatný rozdiel medzi asociáciami rozumu a chápaním práve hlbokými pocitmi. Je ťažké odovzdať svoju skúsenosť slovami. Hoci ľudia, ktorí sa s tebou nachádzajú na jednej duchovnej vlne, ti rozumejú bez slov.

Rigden: Otázka, ako sa podeliť o svoju duchovnú skúsenosť a objasniť ľuďom skutočnú Realitu, znepokojovala v každom čase tých, ktorí skutočne poznali Pravdu. Obsah vlastnej duchovnej skúsenosti je ťažké odovzdať slovami, veď je to skúsenosť poznania úplne *iného sveta*, odlišného od toho materiálneho. Inými slovami, všetko, čo povieš, bude prijaté materiálnym myslením cez prizmu skúseností tohto sveta, a následne bude buď nesprávne pochopené, alebo vnímané skreslene. K tomu ešte z tisícov poslucháčov budú naozaj počuť len jednotlivci. Ostatným to neprinesie žiadny úžitok. **Veď hraníc Reality si je vedomý len Ten, koho Oko ju pozoruje.**

Anastasia: Sú tiež čitatelia s bohatými životnými skúsenosťami. Podľa ľudských meradiel v mnohom vo svojom živote uspeli, mnoho dosiahli, získali možnosť mnohé zmeniť v okolitom svete. Znalosti zasiahli ich Dušu, no rezonancia, ktorá vznikla zo styku s učenosťou rozumu, im nedá pokoja. A hoci kladú otázky, vychádzajúce z logiky založenej na vlastných životných skúsenostiach, predsa len podstata otázok vychádza z ich duchovna. Je cítiť, že títo ľudia chcú poznať odpoveď nie z prázdnej zvedavosti, ale kvôli potrebe zmeniť svet k lepšiemu. Jednu z takých otázok som považovala za natoľko dôležitú a podstatnú, aby som vám ju položila, lebo odpoveď na ňu môže od základu zmeniť svetonázor ľudí a ovplyvniť globálnu voľbu civilizácie. Otázka je nasledujúca: „Existujú také Znalosti, ktoré ľudia nedokážu zneužiť na vojenské účely, no tieto informácie budú schopné otriasť oficiálnou vedou a priviesť bádavý rozum k priamemu vedeckému dôkazu o tom, že *materiálny svet pochádza z Duchovného sveta, teda že svet stvoril Boh?*“

Rigden: Áno, vidím, že táto otázka pochádza od človeka, ktorý túži po Pravde... No, čo už, keď už raz ľudia kladú takú otázku, znamená to, že prišiel čas dať na ňu odpoveď. Áno, také Znalosti sú. Týkajú sa oblasti astronómie, a presnejšie vedy astrofyziky, ktorá skúma javy v kozmickom priestore, evolúciu a vzájomné pôsobenie kozmických telies a ich systémov. Keď vezmeme do úvahy, že v súčasnej etape rozvoja sa v astrofyzike využívajú nové objavy súčasnej fyziky, uplatňujú sa najnovšie výdobytky vedecko-technického pokroku, tak poznatky, o ktoré bude obohatená, budú v mnohom napomáhať rozvoju samotnej fyziky ako vedy, skúmajúcej všeobecné zákonitosti prírodných javov. A ak ľudia dostatočne hlboko preniknú do zákonov fyziky, budú schopní vedeckou cestou prísť k reálnemu dôkazu toho, že Duchovný svet je prvotný a materiálny svet je druhotný. Zmení to teda kvalitu a zmysel života ľudí a otvorí ešte jednu cestu k dosiahnutiu Pravdy, a to práve prostredníctvom vedy.

Anastasia: Tieto Znalosti by skutočne prišli práve včas. Pokiaľ mi je známe, astrofyzici sa snažia skúmať problémy evolúcie a odpovedať na večné otázky: „Čo bolo?“ a „Čo bude?“. Avšak, nehľadiac na súčasný skok vo vede, je to pre ľudí ešte príliš ťažké, a to z mnohých dôvodov. Je známe, že súčasné znalosti o hviezdach sa do značnej miery zakladajú na spektrálnej analýze elektromagnetického žiarenia nebeských telies, to znamená na informáciách získaných vďaka skúmaniu slabých prúdov elektromagnetických vln, dopadajúcich z nebeských telies na Zem. A všetko toto, okrem viditeľného svetla, teda rádiové vlny, infračervené, ultrafialové a röntgenové žiarenia, žiarenie gama,

sú elektromagnetické vlny s rôznou vlnovou dĺžkou, ktorá je buď väčšia, alebo menšia ako rozsah žiarenia, viditeľného ľudským okom. Vo všeobecnosti to, čo ľudia uvideli, závisí od toho, aké zariadenia vďaka najnovším úspechom vedy vynašli.

Rigden: Spomedzi množstva vĺn najrozličnejšieho pôvodu, ktoré sa nachádzajú v kozmickom oceáne, tieto súčasnej vede známe elektromagnetické vlny predstavujú len malú časť spektra žiarenia.

Anastasia: A v tom je práve aj problém. Veď práca súčasných astrofyzikov sa podobá človeku, ktorý sa snaží spoznať, čo predstavuje celý súčasný svet, a pritom nazerá cez úzku štrbinu, ktorá mu umožňuje vidieť len ohraničený úsek, a aj to len dávnej minulosti a nie súčasnosti, nehovoriac už o budúcnosti. Ak si položíme otázku, čo je vlastne to svetlo, podľa súčasnej vedy odpoveď bude, že v užšom zmysle tohto slova sú elektromagnetické vlny v intervale kmitočtov vnímaných ľudským okom, a v širšom je to optické žiarenie. Vzhľadom na rýchlosť šírenia svetla známou vedcom, neprekvapuje, že vidia mnohé javy spojené s hviezdami, ktoré sa udiali už dávno. Teda v podstate pozorujú procesy, ktoré prebiehali pred miliónmi rokov...

Rigden (s úsmevom): No, áno, ... keď homo sapiens na tejto planéte ešte neexistoval.

Anastasia: Takže zaujímavé... Vedci predpokladajú, že súčasný človek sa objavil nie skôr ako pred 40 tisíc rokmi a prví „vierohodní“ Homo ako predstavitelia ľudského rodu na Zemi, pred približne

2 miliónmi rokov. A ak vezmeme do úvahy, že svetlo od hmloviny Andromeda, ako jednej z najbližších galaxií, k nám letí viac ako 2 milióny rokov, tak z toho vychádza, že nevidíme to, čo je teraz, ale čo bolo v čase, keď na Zemi ešte nebol ani náznak ľudskej prítomnosti.

Rigden: Presne tak. A čo už máme povedať o ďalekých mimogalaktických objektoch? Ľudia ich vidia v tom stave, v akom boli pred miliardami rokov. Hviezdy, a to aj tie s krátkou životnosťou, v porovnaní s ľudskou civilizáciou žijú oveľa dlhšie. A to už nehovorím o obyčajnom človeku, ktorý v priebehu svojho prchavého jestvovania, ako „rozumného subjektu“, často ani nepochopí svoje pravé poslanie, o ostatnom už ani nehovoriac. Jeho život je ako para, objaví sa na okamih a hneď zmizne...

Navyše, samotné ľudstvo patrí k rýchlo zanikajúcim civilizáciám. Hoci ľuďom sú pravidelne poskytované Znalosti, no v mnohých prípadoch sa tieto Znalosti nestihnú vo svete objaviť, pretože ich ľudia ihneď použijú na získanie moci nad sebe podobnými. A toto je ľudská voľba smerom k Živočíšnej podstate. Len nemnohým sa podarí využiť tieto Znalosti pre svoj duchovný rozvoj. **Výsledok voľby je podobný vode, ktorá preberá tvar tej alebo inej nádoby.**

Anastasia: Žiaľ, toto môžeme pozorovať aj v súčasnej civilizácii, kde sa človek nachádza v otroctve svojich zhubných vášní. Nedávny príklad: kozmický priestor okolo Zeme si ľudia začali osvojovať prakticky hneď po tom, ako bola vytvorená balistická raketa a atómová bomba.

Rigden: Ak ľudstvo globálne nezmení svoje priority v myslení smerom k duchovnu, tak civilizáciu čaká smutný osud. Také civilizácie spravidla nemajú dlhé trvanie a existujú len relatívne krátko, pretože samé seba zničia vo vojnách.

Anastasia: Hm, áno, sto rokov, ako aj tisíc, v porovnaní s Vesmírom, je nič. Samozrejme, smrteľný človek o žiadnych globálnych praktických pozorovaniach kozmických objektov nemôže ani hovoriť.

Rigden: Ľudský život je len chvíľkový, to je pravda. No človek je niečo oveľa viac ako len jednoducho telo. Preto mnohé znalosti, predovšetkým o procesoch pre ľudské oko neviditeľných, boli ľuďom odovzdávané odjakživa. Takže ľudia odpradávná vedeli o usporiadaní sveta, Vesmíru a mnohorozmernosti človeka, jeho podstate a poslaní. Inou otázkou je, ako boli tieto Znalosti uzurpované ľudským Egom, prekrúcali sa na nepoznanie materiálne obmedzeným rozumom a v akej podobe sa zachovali do dnešného dňa.

Anastasia: Bohužiaľ, ako naschvál, v našej dobe sa všetky tieto prastaré znalosti národov sveta predkladajú ľuďom ako mytológia a starodávne „primitívne povery“. A „nepohodlné fakty“, svedčiacie o týchto znalostiach dávnych ľudí, o ktorých donedávna nevedela ani súčasná veda, sa nekomentujú. Áno, a celá veda je postavená výlučne na báze materialistického myslenia. V spomínanej astrofyzike sa na skúmanie kozmických javov často používajú analytické metódy pri vytváraní modelov, teórií a hypotéz.

Rigden (usmial sa): Na škrípajúcom voze výlučne materialistického svetonázoru v súčasnej vede ďaleko nedôjdeš. Avšak skôr či neskôr sa skutočný vedec dostane k takým vedeckým horizontom, kde sa súčasné domnienky, na ktorých visí celý reťazec ľudských záverov, stanú nevyhovujúcimi. Ľudia sa dnes často snažia vysvetliť neviditeľné na príkladoch viditeľného. A tak vznikajú „Útrapy z rozumu“, v mnohých prípadoch dochádza k nesúladu teórií a náhodne odhalených faktov. Títo vedci, napríklad, dodnes nemajú jasnú predstavu o tom, čo je v skutočnosti elektrický prúd, čo je to gravitácia alebo čierna diera. A napriek tomu týmito pojmami operujú. Ale nato, aby bolo možné globálne pochopiť a vniknúť do podstaty týchto javov, je nevyhnutné mať fundamentálne *iné* ponímanie sveta, kvalitatívne odlišné od materiálneho svetonázoru.

Anastasia: Chápanie javov vychádzajúcich z Duchovného sveta?

Rigden: Presne tak.

Anastasia: Kedysi ste hovorili, že „Vesmír je taký veľký, že sa nemôže zmestiť do vedomia človeka. No niet v ňom jediného miesta, kde by bolo možné zapichnúť čo i len najtenšiu lekársku ihlu tak, aby jej hrot na niečo nenarazil a niečoho sa nedotkol“.

Rigden: Je to skutočne tak. A keď už odpovedám na položenú otázku, tak sa dotknem niekoľkých nanajvýš dôležitých tém astrofyziky, samozrejme formou, dostupnou pre myslenie ľudí. No **pochopenie podstaty povedaného môže vedcom poskytnúť globálne *iný pohľad* na usporiadanie sveta.**

Začnem so stereotypnou, pre dnešný vzdelaný rozum modernou teóriou-domnienkou o Veľkom tresku, ku ktorému došlo, ako predpokladajú vedci, pri vzniku Vesmíru. Túto populárnu hypotetickú teóriu odôvodňujú zákonmi termodynamiky. Podľa tejto domnienky bol Vesmír stlačený do bodu, a po jeho Tresku sa objavili objekty s hmotnosťou okolo miliardy ton a s rozmermi protónu.

Anastasia: Ako sa hovorí, čo k dnešnému dňu vedia, tým aj argumentujú. Vedci sa domnievajú, že túto oblasť fyziky, ktorá skúma zákony tepelnej rovnováhy a premeny teploty na iné druhy energie, zvládli dostatočne dobre. Ale aj samotný pojem „termodynamika“, v preklade z gréckeho jazyka veľmi dobre vystihuje ich spory vo vedeckej sfére: „therme“ – „teplo“, „teplota“, „dynamikos“ – „silný“. Nie je tam žiadna diskusia, len nadšenie a zápal.

Rigden: Vášnivá reč, to ešte nie je vzdelanosť, jedna búrka, to ešte nie je obdobie dažďov. Ten, kto je silný v spore, prináša víťazstvo len jednému, avšak ten, *kto vie*, prináša víťazstvo tisícom.

Anastasia: Nakoľko mi je známe, v súčasnej vede je vzájomný pomer „silných“ a „znalých“ katastrofálny, v zmysle ohromného počtu tých prvých a značnom nedostatku tých druhých. Človek, ktorý *vie*, je v ktoromkoľvek vedeckom kolektíve cenený. Je ako protón (v preklade z gréckeho jazyka to znamená „prōtos“ – „prvý“). Ako tá elementárna častica, ktorá má vždy kladný náboj a nachádza sa v štruktúre všetkých atómových jadier. Tak aj človek, ktorý *vie*, je tým, na ktorom, dá sa povedať, stojí celá veda v kolektíve.

Rigden: To je pravda. Dúfam, že Znalosti, ktoré ľudia získajú, znásobia počet *tých, ktorí vedia*, nielen vo vede, ale aj v spoločnosti, a zmenia chápanie sveta aj v otázkach, ktoré sa týkajú pôvodu Vesmíru. Ako som už spomínal, ľudia v súčasnosti naivne predpokladajú, že Vesmír bol stlačený do bodu a po jeho „Veľkom tresku“ sa objavili objekty s hmotnosťou okolo miliardy ton a s rozmermi protónu. Pričom tento chybný predpoklad z rozumu tvrdí, že dané objekty nie sú nič iné ako mikroskopické čierne diery. Bohužiaľ, musím sklamať vášnivých „teoretikov“, no také objekty s rozmermi protónu a s hmotnosťou okolo miliardy ton neexistujú.

No existuje nasledovný, pre vesmír charakteristický jav – sú to objekty, ktoré sa formujú z informačných klastrov (zhlukov) v čase vypudenia informácie z hmoty, kedy sa táto dostáva do zóny pôsobenia čiernej diery. Najväčšími a „najťažšími“ spojeniami, ktoré môžu tvoriť informačné klastre, sú objekty s rozmermi o trochu väčšími ako protón a s hmotnosťou o trochu nižšou ako jeden gram, presnejšie 0,8 gramu. Tieto objekty sú krátkodobé, to znamená, že existujú celkovo len zlomky sekundy a potom sa rozpadajú na jednotlivé „tehličky“. Formovanie takýchto objektov je skutočne priamo spojené s tým, čo ľudia nazývajú čiernymi dierami vo Vesmíre.

Anastasia: Objekty s rozmermi o trochu väčšími ako protón? Podľa posledných výskumov je polomer protónu 0,84184 femtometrov (1 fm = 10^{-15} metra). Ak zvážime, čo ste povedali, že dané objekty majú hmotnosť o niečo menšiu než jeden gram, tak je to naozaj „ťažký“ objekt pre mikrosvet. Toto je skutočne veľmi

zaujímavá informácia. V spojitosti s týmto môžu vzniknúť minimálne tri otázky. Čo sú to informačné klastre, „tehličky“? Čo je to vypudenie informácie z hmoty? A ako súvisí formovanie týchto častíc s čiernymi dierami vo Vesmíre?

Rigden: V tomto materiálnom svete všetko, vrátane toho, čo je ľuďom v súčasnosti známe, od subatomárnych častíc po atóm, od zrníek prachu na tvoyich topánkach po zoskupenia galaxií v ďalekom kozme, všetko to existuje vďaka usporiadanej informácii. Práve usporiadaná informácia vytvára hmotu, určuje jej vlastnosti, objem, formu, hmotnosť a ďalšie charakteristiky. Upozorňujem, že teraz nehovoríme o zvyčajnom pojme „informácia“, ako ju chápe ľudský mozog, ale o jej trochu inom prejave. Hoci slovo „informácia“ má pre človeka aj v bežnom chápaní niekoľko významov, vrátane „myslieť, študovať, objasňovať“, „prisudzovať podobu, formu, formovať, utvárať“.

Pre ľahšie pochopenie, hypoteticky nazveme túto usporiadanú informáciu „informačnými tehličkami“. Čo sú to „informačné tehličky“ v praxi? Ak dovoľíš, vysvetlím to na zrozumiteľnom asociatívnom príklade. Predstav si, že si sa rozhodla vykonať zvláštny experiment. Potrebuješ k tomu: vodu, sklenené akvárium a maličké tehličky na vytvorenie formy, ľahké, akoby boli vyrobené z polystyrénu a ich farba, dajme tomu nebude obyčajná biela, ale budú priehľadné. Tvoja činnosť: v prázdnom sklenenom akváriu skladaš z priehľadných polystyrénových tehličiek krásny zámok (ako z detskej stavebnice) s množstvom izieb, vežičiek a tak ďalej. Pri spojení jednej informačnej tehličky s druhou sa objavuje určité zafarbenie,

ktoré je viditeľné tvojim očiam. To znamená, že v hlave máš *plán*, ako postaviť zámok, je *vôľa* vytvoriť ho a sú *sily*, vynaložením ktorých *staviaš* pomocou tohto *neobyčajného materiálu*. Potom si poskladala zámok, ktorý sa vďaka tým spojeniam stal viditeľným, a ty sa už môžeš kochať jeho krásou, veľkosťou a zložitosťou jeho architektúry.

Ďalej pokračuješ v experimente a naplňaš akvárium vodou. Čo sa stane? Dajme tomu, že voda bude naplňať akvárium takou silou (tlakom), že zbúra zámok, ktorý si postavila. Pritom sa polystyrénové tehličky, ktoré kedysi boli stenami, strechami a časťami tvojho zámku, vynoria na hladinu vody, niektoré jednotlivo a stanú sa znova neviditeľnými, a niektoré v skupinkách – klastroch, ktoré ako predtým zostanú očiam viditeľné, pretože sú pospájané. Nakoniec sa celá tvoja konštrukcia pod náporom vody rozpadne na jednotlivé tehličky, ktoré sa znova stanú priehľadnými a po tvojom zámku, ako sa hovorí, nezostane ani stopy. Ak vypustiš z akvária všetku vodu, polystyrénové tehličky klesnú na dno. Samé od seba, bez tvojho plánu, vôle a vynaloženia sily, sa neposkladajú do usporiadane postaveného zámku. Bude to len chaotická kôpka polystyrénových priehľadných tehličiek, ktoré nie sú okom viditeľné. Môžeš triasť akváriom koľko chceš, hoci aj večnosť, a premiešavať ich, ale zámok sa z nich nikdy nestane, kým ho ty nanovo nepostaviš.

Tak teda, tieto pomyselné priehľadné tehličky sú obrazným prirovnaním k informácii, ktorá vytvára **hmotu tým, že jej zadáva určité parametre, formu, objem, hmotnosť a tak ďalej**. A viditeľný zámok, to už je jeden z materiálnych produktov **usporiadanej**

informácie, z ktorej sa formujú elementárne subčastice, ktoré tvoria atómy, molekuly, chemické zlúčeniny a tak ďalej, teda hmotu Vesmíru. No a nakoniec, **vôľa, stavebný plán a použitá sila – to sú základné tvoriace sily duchovného sveta, ktoré sa prejavujú v tomto svete.**

Anastasia: Chcete povedať, že základom všetkej hmoty je informácia?

Rigden: Správne. Aj atóm pozostáva z elementárnych subčastíc, ktoré sa zasa skladajú z určitého počtu informačných tehličiek. A to sa týka čohokoľvek vo Vesmíre. No stačí odobrať informáciu a potom to, čo nazývame hmotou, zmizne ako dierka v praclíku potom, ako ho zješ.

Anastasia: Teda elementárny pohľad na udalosť: kým je praclík – je aj dierka, len čo sa praclík zjedol – zmizla aj dierka. Tak mizne aj hmota? Nie je informácia - nie je ani prejav hmoty?

Rigden: Presne tak. Mimochodom, zaujímavý fakt: množstvo hmoty vo Vesmíre sa ustavične mení a tieto výkyvy, ako na stranu nárastu, tak aj na stranu úbytku, bývajú veľmi značné. Pritom **množstvo informácie je vždy stabilné, vďaka čomu sa celková hmotnosť Vesmíru odo dňa Stvorenia až dodnes nezmenila ani o jednu miliardtinu gramu.**

Anastasia: Áno, tu je nad čím premýšľať.

Rigden: Tak teda, množstvo informácie vo Vesmíre je stabilné odo dňa jeho Stvorenia. No, ak by

zmizla čo len jedna informačná tehlička, tak by zmizol celý Vesmír.

Anastasia: Zmizla časť – zmizol celok. Teraz začínam chápať, čím sa zakončí história s rozpínaním Vesmíru.

Rigden: Vesmír jednoducho dosiahne určité rozpätie a zanikne. Všetko geniálne je ako vždy jednoduché... Tieto informačné tehličky Vesmíru nikdy a nikam nemiznú, teda neopúšťajú hranice Vesmíru (v našom príklade akvária) a existujú v ňom v prísne usporiadanej forme. Dôrazne upozorňujem, že by samé o sebe, bez určitého stavebného plánu a vôle Staviteľa, boli len neusporiadanou kôpkou (chaosom na dne akvária). A čo sa týka materiálneho sveta Vesmíru, tak tieto informačné tehličky, okrem iných charakteristík formovania hmoty ako som už hovoril, stanovujú aj parametre jej hmotnosti. **Ony určujú konkrétne miesto vo Vesmíre pre vytvorenú hmotu. Práve usporiadaná informácia, teda tieto informačné tehličky ktoré sa nachádzajú presne na svojich miestach, odlišujú kvark od kvazaru. Poviem to tak, že práve usporiadanosť informácie podľa „generálneho plánu“ robí Vesmír živým.**

Anastasia: Chcete teda povedať, že všetko v tomto svete je prísne usporiadané, jestvuje podľa presne stanoveného plánu, vôle a sily Staviteľa? No tak to dokazuje, že náš Vesmír bol stvorený umelo a nevznikol chaoticky sám od seba, ako sa domnievajú!

Rigden: Presne tak, a je to celkom možné dokázať vedeckou cestou! Nie je to ani také zložité, *ak sa pôjde smerom naznačeným v твоjich predchádzajúcich*

knihách, a spojí sa to s tu predloženou informáciou, a tiež s poslednými úspechmi vedy... Život Vesmíru sa prejavuje v neustálej informačnej výmene, čo uvádza do pohybu hmotu, ktorá tým, že vzájomne medzi sebou pôsobí, vyvoláva prvotné fyzikálne a chemické reakcie. Následkom toho vznikajú rôznorodé procesy, napríklad explózie obrovských hviezd, zrodenie nových a tak ďalej.

Anastasia: Mimochodom, o explóziách obrovských hviezd... Viete, môj záujem o astronómiu a príbuzné vedy vznikol práve potom, ako ste hovorili, že **počas života a aktívneho pôsobenia Agapita Pečerského, presnejšie v lete roku 1054, sa na nebi objavila žiarivá hviezda, ktorá bola viditeľná dokonca aj cez deň.** Vy ste vtedy ešte upresnili, že to bolo svetlo, ktoré dorazilo k Zemi od explózie supernovy, ktorá sa nachádza v súhvezdí Býka v našej Galaxii. Dočítala som sa, že pozostatky explózie tejto supernovy možno teraz pozorovať vo forme rozširujúcej sa Krabej hmloviny, a neutrónovej hviezdy (pulzaru), nachádzajúcej sa v jej strede, na ktorú sa premenila vybuchnutá hviezda. Je zaujímavé, že lúč rádiových vln tohto pulzaru sa aj teraz pohybuje po Zemi, doslova ako lúč otáčajúceho sa majáka na mori, ktorý je signálom pre lode.

Je pozoruhodné, že to bola prvá neutrónová hviezda vo Vesmíre, ktorú vedci začali stotožňovať s pozostatkami supernovy. Ohromilo ma, že jej priemer, ako predpokladajú, je len 25 km, teda prakticky je to hviezda o veľkosti mesta a napája energiou obrovskú Krabiú hmlovinu. Hustota neutrónovej hviezdy je veľmi vysoká. Najzaujímavejšie je, že v poslednom čase

boli z tohto pulzaru v Krabej hmlovine pozorované neočakávane silné záblesky gama žiarenia.

Rigden: V poslednej dobe sa vo všeobecnosti deje veľa zaujímavého nielen na planéte, ale aj v kozme.

Anastasia: Áno, proces zrodenia nových hviezd je nanajvýš zaujímavý a poučný...

Rigden (s úsmevom): Istotne, no okrem toho je ešte aj mimoriadne deštruktívny pre mnohé súčasné teórie... Totiž, viditeľný proces zrodenia hviezd, ktorý dnes vedci dokážu sledovať, sa začína od formovania takzvaného „predhviezdneho jadra“. Inými slovami astronómovia, bez ohľadu na súčasné vybavenie, sú schopní „odhaliť“ (uvidieť, zaznamenať) zrodenie novej hviezdy až v etape formovania hustých plynovo-prachových zhlukov. Teda, keď hmota následkom vzájomného pôsobenia začína vyžarovať energiu, presnejšie to, čo ľudia nazývajú „svetlom“. A až po preskúmaní spektier, ktoré zjavne poukazujú na zhustenie, stlačenie jednotlivých častí v plynových oblakoch, sa robia závery o vzniku novej hviezdy. Avšak astronómovia nedokážu odpovedať na otázku, ako navzájom pôsobia tieto zhluky a čo ich núti zmršťovať sa. Tak isto, ako nemôžu odpovedať, odkiaľ sa berú a prečo vznikajú samotné plynovo-prachové oblaky a navyiac, prečo a ako sa z malého množstva hmoty, nachádzajúcej sa v týchto oblakoch, vytvárajú nielen jednotlivé hviezdy, no časom aj celé hviezdne zoskupenia.

Totiž, všetky súčasné teórie, od Einsteinovej všeobecnej teórie relativity až po zákony termodynamiky, sú založené na vzájomných vzťahoch „viditeľnej hmoty“,

respektíve na jej logicky predvídateľnom správaní. Hoci aj tu je veľa zvláštností. Napríklad, vezmime si také čierne diery vo Vesmíre, tieto záhadné, súčasťou vedou neprebádané objekty, ktoré pohlcujú hmotu. No predtým, ako preskúmame tieto zvláštnosti a tiež rozoberieme otázku objektov, ktorých vznik je priamo spojený s čiernymi dierami, chcel by som najprv vedieť, čo vieš ty o čiernych dierach?

Anastasia: No, nie až tak veľa, ako by som chcela... Čierne diery sú pre vonkajšieho pozorovateľa neviditeľné, pretože zvnútra nevyžarujú ani svetlo, ani akékoľvek iné vede známe žiarenie ako iné telesá. V súčasnosti sa ich snažia odhaliť len podľa nepriamych príznakov, prostredníctvom skúmania ich vzájomného pôsobenia s okolitou hmotou... Usudzuje sa, že čierna diera okolo seba deformuje geometriu priestoru a času.

V danej etape rozvoja astrofyziky sa predpokladá, že čierna diera je nejaká lokalizovaná oblasť kozmického priestoru, vytvorená pri neohraničenom gravitačnom zmrštení masívnych kozmických telies. Ako som pochopila, je to taký zvláštny gravitačný hrob, do ktorého ak niečo raz vpadne, tak sa to stratí. Hraniče tejto oblasti sa nazývajú horizontom udalostí a jej polomer gravitačným polomerom. Predpokladá sa, že je priamo závislý na množstve hmoty, ktorá je vtiahnutá do tejto diery. Podľa nárastu hmotnosti čiernej diery lineárne narastá jej veľkosť, teda jej polomer sa zväčšuje. Rozmery tohto objektu môžu byť rôzne...

Súčasná teória hviezdnej evolúcie pokladá vytváranie čiernych dier za výsledok kolapsu veľkých

a superveľkých hviezd. Ako som pochopila, keď sa jadrové palivo vyčerpáva a termonukleárne reakcie v útrobach hviezdy sa zastavujú, tak vysoká teplota a tlak, ktoré zabraňovali zmršteniu hviezdy, sa pôsobením vlastnej gravitácie znižujú. Ak je hmotnosť hviezdy nižšia ako trojnásobok hmotnosti Slnka, tak sa nestane čiernou dierou, ale sa len zmení na neutrónovú hviezdu alebo bieleho trpaslíka. No ak má hviezda hmotnosť vyššiu ako trojnásobok hmotnosti Slnka, tak vedci predpokladajú, že sa jej katastrofickému kolapsu už nedá vyhnúť. Všetka jej hmota rýchlo prejde za horizont udalostí a z hviezdy sa stane čierna diera...

Ak vychádzame z celej tejto súčasnej teórie hviezdnej evolúcie, predpokladá sa, že medzi 100 miliardami hviezd je pravdepodobne najmenej 100 miliónov čiernych dier. Len v našej galaxii údajne blúdia tisíce čiernych dier, ktoré úplne pohlcujú všetko, čo sa „z neopatrnosti“ ocitne na dráhe ich pohybu, plynovo-prachové zhluky aj hviezdy. Predpokladá sa, že v centre galaxie sa môžu nachádzať super-obrovské čierne diery s hmotnosťou miliárd Slnk.

Rigden: Nuž, to nie je zlé. Približne chápeš, na čom sa teraz zasekla svetová veda, ktorá sa v diskusiách točí dookola v začarovanom kruhu.

Anastasia: Možnože nie úplne dôkladne poznám podrobnosti všetkých tých diskusií, no, ako sa hovorí, celkovú predstavu mám... Áno, a čo ma ešte zaujalo. Predpokladá sa, že vo vnútri čiernej diery je silne deformovaný čas a priestor kvôli obrovskej gravitácii. Obyčajná euklidovská geometria tam jednoducho

môže byť nepravdivá, pretože sa paralelné priamky plne môžu pretínať a tak ďalej... Existujú dokonca aj názory, že všetko sa v čiernej diere pravdepodobne musí zrútiť do jej stredu, kde sa následne môže hviezdna hmota zmrŕtiť tak, že sa v konečnom dôsledku premení na nekonečne hustý bod, takže môže vzniknúť singularita.

Rigden: Áno, to sa len teoretici snažia prispôbiť svoje závery vymyslenej teórii Veľkého tresku. Podľa ich predstáv k nemu došlo z nekonečne hustého bodu, kde údajne bola skoncentrovaná a zhustená všetka hmota Vesmíru, a keď v tomto „bode“ čosi vyprovokovalo Veľký tresk, hmota sa začala rozlietať na všetky strany a nastal proces rozpínania Vesmíru. Kvôli tomu, že vzniká mnoho otázok, na ktoré vedci z pozície materiálneho svetonázoru nedokážu odpovedať, vznikajú súčasné chaotické teórie. Autori jednoducho vháňajú jeden druhého do slepej uličky. Snažia sa niečo ozrejmiť, pričom operujú s im známou bázou údajov. A vo výsledku im to pri zostavovaní teórie o pôvode Vesmíru a aj čiernych dier vychádza ako v tej bájke o slonovi. Teda namiesto toho, aby preskúmali otázku, odkiaľ sa vzal slon, prečo sa pohybuje a chce jesť, skúmajú trajektóriu pohybu slonov v africkej savane, pravdepodobnosť toho, akú rastlinu môžu na ceste zjesť, čo v tých miestach rastie a aké vlastnosti majú tieto rastliny. Tak isto je to aj s vedcami: čo vidia, o tom hovoria, a to, čo nevidia a čo nezapadá do ich svetonázorového formátu, to pre nich v prírode neexistuje.

Anastasia: No, podľa môjho názoru, azda najsmiešnejšie v tejto súčasnej teórii sú takzvané „prvotné čierne diery“. Podľa predpokladov vedcov sa údajne

vytvorili bezprostredne po Veľkom tresku, pred približne 14 miliardami rokov, keď sa začalo rozpínanie Vesmíru. Jestvuje názor, že čierna diera je vždy pripravená pohltiť ľubovoľné žiarenie alebo hmotu, čím navyšuje svoju hmotnosť. Podľa predstáv vedcov sa predpokladá, že rozmery čiernych dier môžu kolísať: od supermalej (s hmotnosťou len 1015 gramov, ktorá sa údajne dokázala v priestoroch Vesmíru zachovať do našich dní) po obriu a superťažkú, ktorá sa hypoteticky nachádza v strede galaxie.

Dokonca ak by sme pripustili ich myšlienku, že po Veľkom tresku sa hmota naďalej rozlietavala na všetky strany maximálnou možnou rýchlosťou v priebehu miliónov rokov, a až vtedy sa vytvorila jedna jediná supermalá čierna diera s hmotnosťou iba 1015 gramov, no s neutíšiteľným „výrazným gastronomickým apetítom“, tak by dnes namiesto Vesmíru bola len jedna gigantická čierna diera.

Rigden: Som rád, že to chápeš. Pri takých teoretických úvahách by Vesmír prestal existovať už pred minimálne piatimi miliardami rokov.

Anastasia: Absolútne správna pripomienka. A celkovo, čierne diery, to je zaujímavá téma, strhujúca a zvlášť, keď čítate práce ľudí, ktorí sa sami snažia o poznanie, o odhalenie tajomstiev Vesmíru a píšú pre ľudí. No, pravda, je nemálo aj takých prác, kde autori hovoria o čiernych dierach zjavne z nudy. Očividne vytvárali svoje práce ako v tom ruskom podobenstve: „Tam kde si kýchneš, napíš čiarku, kde začkáš, dvojbodku a kde si šňupneš tabačik, daj bodku“... Takže u mňa ako u nestranného

pozorovateľa peripetií vo vede vznikol o čiernych dierach dojem ako v tom vtipe: „Veda ohľadom tejto problematiky vie, že nič nevie.“

Rigden: Tak nejako to aj je. Mnohí vedci sa mýlia, keď sústreďujú svoje sily a niekedy premárnia celý svoj život na rozvoj teórie, ktorá vedie do slepej uličky. Ľuďom jednoducho chýba to elementárne – *Znalosti a orientácia, akým smerom* vo výskumoch postupovať. Keby ich mali, bolo by možné uskutočniť revolučný prielom nielen vo vede, ale aj v rozvoji spoločnosti. Som presvedčený, že informácie, o ktorých som už hovoril a budem hovoriť aj ďalej, tomu v mnohom napomôžu, pokiaľ si to ľudia zvolia.

Anastasia: Tak čo v skutočnosti predstavuje čierna diera?

Rigden: V skutočnosti to, čo v meritkách Vesmíru nazývajú **čiernou dierou, je prechodný jav a sám o sebe nemá žiadnu hmotnosť. Objavenie sa a zmiznutie čiernych dier vo Vesmíre v akomkoľvek množstve nenarušuje zákon zachovania celkovej hmotnosti Vesmíru. Dokonca aj tá najgigantickejšia čierna diera existuje pomerne krátku dobu a jej hmotnosť sa rovná nule. No jej úloha v astrofyzickom pretváraní Vesmíru je kolosálna.**

Asociatívne by som ju prirovnal k myšlienke. Veď myšlienku nie je vidieť. Nedá sa odvážiť alebo ohmatať, no predsa existuje, keď sa už raz objavila v našom vedomí. Myšlienka má objem (prinajmenšom informačný). Jej existencia je krátkodobá, pretože ju rýchlo

striedajú iné myšlienky. Myšlienka nemá hmotnosť, no v materiálnom svete môže mať kolosálne následky. V podstate je to Nič.

Anastasia: Nič? Pre súčasné ľudské chápanie Nič – to je v lepšom prípade vákuum.

Rigden: Ale také vákuum nie je zasa až také prázdne. Jednoduchý príklad. V medzihviezdnom priestore prevláda takzvané vysoké vákuum. Jeho priemerná hustota je menšia ako 1 molekula na centimeter kubický. A ak pre porovnanie vezmeme najredšie vákuum, ktoré vytvorili ľudia, tak tam sa nachádza približne 100 000 molekúl na centimeter kubický. Vedci už chápu, že ani úplné vákuum, v ktorom sa predpokladá úplná neprítomnosť častíc, nie je „absolútna prázdnota“ zbavená akýchkoľvek vlastností. Už dnes sa súčasná fyzika dopracovala k teórii fyzikálneho vákua, ako vedci nazvali najnižší energetický stav kvantových polí. Fyzikálne vákuum v tejto teórii je charakterizované neprítomnosťou akýchkoľvek reálnych častíc, no zároveň obsahuje všemožné virtuálne častice. Ale existuje aj iná teória (pravdaže, úporne neuznávaná „oficiálnou vedou“), v ktorej sa skúma zrod častíc a antičastíc (šiestich tried) z prvotného vákua rozštiepením podľa spinu a objavením sa pravých a ľavých torzných polí. Tieto polia sú akési katalyzátory, ktoré vyvolávajú zrod hrubej hmoty.

Kto má bližšie k Pravde, to nepochybne rozsúdi čas. Problém je v tom, že mnohí vedci, keď túžia pochopiť Pravdu, sa v skutočnosti stretávajú s jej živým odrazom vo svojom vedomí. Náhlia sa vyhlásiť teórie, ktoré sú pre nich najvýhodnejšie a po dlhú

dobu sa snažia obhajovať svoju „pravdu“. Utrácajú pritom na to roky života, svoje aj cudzie „nervy“ a nezamýšľajú sa nad hlbokými príčinami vzniku podobnej inverzie v ich vedomí. Ľudia v skutočnosti ešte veľa nevedia o neviditeľnom svete, o tom, aký silný je v tomto svete Živočišny rozum a aké je dôležité pre každého človeka starať sa o svoju duchovnú čistotu. Veď práve ona odhaľuje Pravdu toho bezhraničného vo svojej pôvodnej podstate.

Anastasia: Áno, spomínam si na túto teoretickú schému zrodu častíc a antičastíc. Je pozoruhodné, že tam je tiež všetko podľa schémy kosého kríža... Kedysi ste veľmi zrozumiteľne asociatívne prirovnávali Vesmír k oceánu, v ktorom je všetko zaplnené až po okraj. A čo je to čierna diera vo Vesmíre, ak ju skúmame tak, že použijeme toto obrazné prirovnanie k oceánu?

Rigden: Čierna diera vo Vesmíre vyzerá hypoteticky ako vzduchová bublina vo vodách oceánu. No iba tak vyzerá, ale nezodpovedá jej, pretože bublina je vo vodách oceánu naplnená vzduchom a čierna diera v priestoroch Vesmíru nie je naplnená vôbec ničím, teda aspoň v ľudskom ponímaní daného javu.

Anastasia: Inak povedané, čierna diera – to je Niečo ako cudzorodá vtrúsenina, ktorá nie je vlastná materiálnemu svetu?

Rigden: Dá sa to povedať aj tak.

Anastasia: Zmieňovali ste sa o tom, že úloha čiernej diery v astrofyzickom pretváraní Vesmíru

je kolosálna. Povedzte, prosím, o tom podrobnejšie, o základných funkciách čiernej, diery aspoň na asociatívnych príkladoch.

Rigden: No, fungovanie čiernej diery môžeme azda veľmi hypoteticky prirovnať k imunitnej reakcii, presnejšie k imunitným bunkám v ľudskom tele, ktoré chránia organizmus pred rôznymi druhmi choroboplodných zárodkov tým, že identifikujú a likvidujú takéto patogény alebo zmenené bunky vlastného organizmu (nádorové bunky) a tak ďalej.

Ak sa do nášho organizmu dostane cudzí agens, buď vírus alebo patogénne mikróby, imunitné bunky ich nachádzajú a likvidujú. Alebo keď sa nejaká bunka alebo skupina buniek stanú defektnými, prestanú fungovať a napríklad sa začínajú nekontrolovane deliť, tak aj tu imunitné bunky nastolia poriadok tým, že zlikvidujú takéto „neposlušné“ bunky. No takéto prirovnanie tiež nebude vo vzťahu k čiernym dieram vo Vesmíre úplne správne, pretože imunitné bunky neprestajne brázdia priestory nášho organizmu a vyhľadávajú „narušiteľov“ prípustných hraníc.

Ale tieto čierne diery sa odrazu zjavujú vo Vesmíre Odnikiaľ, a iba tam, kde je to nutné, a potom zase miznú Nikam. Pričom miznú okamžite, často (ale nie vždy) pritom zanechávajú po sebe v materiálnom svete celé zhluky fragmentov hviezd a obrovské oblaky z prachu a plynov, ktoré sa dajú pomocou súčasného vybavenia celkom ľahko odhaliť. Táto zostatková hmota po likvidácii hlavnej „patogénnej“ hmoty sa podobá, takpovediac sutine, ktorá spadla z dopravníka v prevádzke na drvenie a spracovanie kameňa.

Je ťažké vysvetliť, ako sa Niečo zjavuje Odnikiaľ, likviduje niekedy celé zoskupenia hviezd a mizne Nikam. **Pritom čierna diera skutočne významne deformuje okolo seba časopriestor a disponuje obrovskou gravitačnou silou, a tým pôsobí na okolitú hmotu.** Čierna diera je to jediné, čo môžeme nazvať skutočnou Prázdnotou – Nič, pretože tam v ľudskom chápaní nie je nič materiálne.

Anastasia: Hm, áno, pre ľudí s vedecko-materialistickým svetonázorom to bude ťažké pochopiť... Veď vzhľadom na vyššie uvedenú informáciu sa v takom prípade vnucuje otázka – Kto teda Odnikiaľ riadi tento proces? Kto zisťuje prítomnosť takýchto defektov vo Vesmíre a prispieva ku vzniku a zmiznutiu čiernych dier práve v tých častiach?

Rigden: Na pochopenie týchto procesov, a nehovoriac už o ich sformovaní do vzorcov, je potrebné mať principiálne *iný* svetonázor.

Anastasia: Spomínali ste, že **hmotnosť čiernej diery sa rovná nule.** A ako sa premieňa hmota, ktorú pohlcuje? Hovorili ste, že vytváranie najťažších mikroobjektov vo Vesmíre je priamo spojené s čiernymi dierami. To znamená, že tam predsa len musí byť nejaká hmotnosť?

Rigden: Myslím si, že keď pochopíš samotný princíp „práce“ čiernej diery, tak otázky zmiznú samé od seba. Tak teda, ako čierna diera priťahuje hmotu a kam potom táto mizne? Čierna diera je takpovediac nejaká anomálna oblasť. Ako nemateriálna štruktúra sa objavuje v tých častiach

Vesmíru, kde dochádza k určitému narušeniu polí. Jej úlohou je zlikvidovať hmotu, ktorá vyvoláva tieto narušenia. Samotný fakt prítomnosti čiernej diery v danom mieste Vesmíru vyvoláva časopriestorovú deformáciu. Teda ona samotná spúšťa určitý mechanizmus, ktorý skresľuje plynulý tok času v danej časti priestoru. Toto vedie k určitým vzájomným pôsobeniam, následkom čoho vzniká obrovská gravitácia, ktorá začína priťahovať materiálnu štruktúru. To je, myslím, pochopiteľné?

Anastasia: Áno.

Rigden: Ideme teda ďalej. Keď je hmota priťahovaná, tak sa fragmenty, napríklad o veľkosti Mesiaca, začínajú deformovať ešte počas približovania sa v dôsledku obrovskej gravitačnej sily. A keď hmota začína vstupovať do zóny akrecie, tak sa vytvára najsilnejšie gravitačné pole a hmota sa trhá na kúsky. Je to niečo ako zvláštny mlynček na mäso.

Anastasia: Môžete prosím upresniť, termín „zóna akrecie“ sa tu používa v tom istom význame, ako ho používajú súčasní vedci? Myslí sa tým akrečný disk ako zdroj mohutného žiarenia, ktorý rotuje okolo čiernej diery a vzniká pri páde (akrecii) hmoty najbližšej susednej hviezdy alebo medzihviezdneho plynu na tento objekt pod vplyvom jeho gravitačného poľa. Je to tak? Inými slovami, hmota, ktorá sa stretne s čiernou dierou, sa začína pohybovať po orbite okolo nej a vytvára pritom tento rýchlo rotujúci disk?

Rigden: Áno. Počas tohto „mletia hmoty“ nastáva veľmi dôležitý moment. Je tu taká sila, že jednoducho

odstrkuje informačné tehličky jednu od druhej a tieto sa už nemôžu nachádzať v jednoznačne prísne stanovenej pozícii, preto sa odtrhávajú zo svojho informačného usporiadania. Len čo sa stráca informačná štruktúra, usporiadanie, vďaka ktorým bola vytvorená táto hmota ako taká, nastáva vypudenie informácie z materiálnej štruktúry a hmota mizne. Je tu paradox, pretože samotná čierna diera nevplýva na informačné tehličky, ale priamo vplýva na hmotu. Tá je veľmi silno priťahovaná, informačné tehličky sú odstrkované a ako následok – hmota mizne.

Anastasia: To znamená, že informácia nie je zničená. Hmota je vytvorená na základe informácie, a keď dochádza k vypudeniu informácie, hmota prestáva existovať.

Rigden: Správne. Ak by sme si celý tento proces predstavili na asociatívnom príklade nášho hypotetického experimentu, tak nám vychádza nasledovné. Predstav si, že si postavila zámok z neviditeľných polystyrénových tehličiek a takto si ho zviditeľnila. Potom si ho opatrne zdvihla a jednoducho vhodila do akvária s vodou. Čo sa stane? Samozrejme, že pri náraze na vodu sa zámok rozletí na drobné časti. Teda v našom prípade prejde do iného stavu: hmota zmizne a zostane len informácia vo forme tých prvotných neviditeľných polystyrénových tehličiek, ktoré zostanú plávať na hladine vody. Otázka: „A kam sa podel samotný zámok (hmota)?“ Je pochopiteľné, prečo moja otázka vyvolala u teba úsmev. Odpovieš mi totiž: „Presne tam, kam aj dierka z praclíka potom, ako ho zješ.“ A budeš mať úplnú pravdu.

A teraz si predstav, že akvárium je trochu väčšie, a takých ako si ty, ktorí stoja nad akváriom so zámkami v rukách, je, no, aspoň desať. A vy, prakticky naraz vhadzujete svoje zámky do akvária. Už v momente, keď sa vaše zámky dotknú vody, polystyrénové tehličky (jednotlivé informačné tehličky alebo tehličky spojené do blokov) nezostanú plávať na hladine vody, ale okamžite sa od nej odrážajú (ako od niečoho superhustého), doslova ako tenisová loptička od asfaltu. Predstavila si si to? No, a to je teda v trochu skreslenej forme model „fungovania“ čiernej diery.

Anastasia: A čo sa deje s informačnými blokmi, s tými klastrami? Veď to je, hoci najmenšia, ale predsa len viditeľná hmota. Tie ešte nie sú rozdelené na neviditeľné informačné tehličky?

Rigden (s úsmevom): Šikulka, vidím, že pozorne sleduješ situáciu... Tvar čiernej diery je sférický. V čase vypudzovania informácie z hmoty, keď sa informačné tehličky odtrhávajú od spracovávanej hmoty, niektorá ich časť sa oddeľuje po celých skupinách – klastroch. A tieto klastre sa stávajú krátko trvajúcimi objektmi s hmotnosťou 0,8 gramu, ktoré vo forme žiarenia vychádzajú bezprostredne z „pólov“ tejto sféry (gule). Áno, aj samotný pojem „póly“ je pri tejto sfére relatívny, pretože tu je dôležitá pozícia pozorovateľa a zhluku premieňajúcej sa hmoty vo vzťahu k tejto sfére.

Anastasia: Zdá sa, že tento proces, ktorý sa deje s hmotou v blízkosti čiernej diery, ešte môžeme obrazne prirovnať k pravidelnému formátovaniu disku v počítači, kedy sú všetky informácie na disku zničené.

A prečo sú tie objekty krátko trvajúce a existujú len zlomok sekundy?

Rigden: Pretože nemajú program pre život. Jednoducho sa rozpadajú na jednotlivé informačné tehličky. Paradox je v tom, že sa informačné tehličky nachádzajú súčasne v dvoch stavoch: energetickom aj materiálnom (vo forme zoskupenia týchto informačných tehličiek, kedy vytvárajú materiálnu časticu). Teda ony akoby nie sú a akoby aj sú. Jednotlivé informačné tehličky nemajú hmotnosť. No práve informácia vytvára materiu so svojou hmotnosťou, a tiež priestor, gravitáciu a čas. A informáciu riadi Ten, Kto stvoril všetko. On stvoril informáciu ako silu schopnú zrodiť energie, ktoré formujú hmotu (v ľudskom chápaní).

Mimochodom, tieto tehličky pri vytváraní častíc s malým obsahom informácií (neutrino a jemu podobné) v podstatnej miere narúšajú „logickú“ Einsteinovu teóriu relativity. Vec sa má tak, že niektoré z týchto častíc kvôli „jednoduchosti“ svojej štruktúry slabo vzájomne pôsobia s inými časticami vo Vesmíre, minimálne v našich merítkach, čo im umožňuje premiestňovať sa nekonečným priestorom Vesmíru rýchlosťou, ktorá značne prevyšuje rýchlosť svetla.

Anastasia: Rýchlosťou, prevyšujúcou rýchlosť svetla? V takom prípade, samotný fakt prítomnosti týchto častíc povedie k nutnosti zrevidovať nielen Einsteinovu teóriu relativity, ale aj mnohé iné aspekty súčasnej fyziky.

Rigden: Rozhodne, niečo zrevidovať predsa len bude treba. Ale to významne prehľbi chápanie

procesov vzájomného pôsobenia hmoty vo Vesmíre. Áno. A hádam to priblíži ľudstvo k poznaniu takého fyzikálneho prejavu času, ako je priestor... Takému, že z informačných tehličiek pozostávajú aj najrýchlejšie, aj najťažšie mikroobjekty tohto sveta, ako napokon aj všetko ostatné...

Anastasia: A ak by sme si hypoteticky predstavili, dajme tomu... neutrónovú hviezdu, ktorá by pozostávala z takých ťažkých, krátkodobých objektov, tak z toho vychádza, že by ešte stonásobne zmenšila svoj rozmer, a jej hmotnosť by vzrástla, teda zvýšilo by sa aj gravitačné zmrštenie tejto hviezdy. Inak povedané, dokázala by sa v takom prípade vystaviť plnému gravitačnému kolapsu a prejsť do stavu čiernej diery?

Rigden: Hypoteticky si samozrejme môžeme predstaviť čo len chceme. Ale v skutočnosti niečo také nie je možné, pretože to je nezlučiteľné s podstatou materiálnej štruktúry. Lubovoľná materiálna štruktúra by sa pri takej sile gravitačného zmrštenia rozpadla, teda prestala by existovať ako hmota, pretože by pri tomto procese nevyhnutne vznikli podmienky, ktoré odpudzujú informačné tehličky jednu od druhej. Áno, aj gravitačné sily majú svoj limit, takže niečo podobné je jednoducho nemožné. Vezmime si napríklad procesy, ktoré prebiehajú pri čiernej diere. Tieto krátkodobé objekty, o ktorých som hovoril, sa dostatočne rýchlo rozpadajú na informačné tehličky, akonáhle energia, ktorá ich spája, začne ubúdať.

Pre tých, ktorí vnímajú svet výhradne materialisticky, je ťažké rozumom pochopiť tieto procesy. Veď skôr alebo neskôr sa človek počas svojho duchovného

rozvoja dostane k hraniciam takéhoto obmedzeného chápania, za ktorými sa skrýva úplne iný svet a iné zákony. Bez ohľadu na to, aká obrovská hviezda by to bola a hmotnosť koľkých slnäk by v sebe obsahovala, nikdy sa nedokáže premeniť na čiernu dieru, pretože hmota sa nikdy nedokáže poddať plnému gravitačnému kolapsu. Veď hmota pozostáva z informačných tehličiek. A informačné tehličky sú neporušiteľné, nie je možné ich zničiť ani zmeniť **a sú vo Vesmíre kvantitatívne stabilne konštantné.**

Anastasia: Teraz už chápem, prečo má samotná čierna diera nulovú hmotnosť. Čierna diera ako objekt z nemateriálneho sveta jednoducho vytvára podmienky, silu, v blízkosti ktorej dochádza k základnému pôsobeniu, teda, nastáva takpovediac nastáva utilizácia nepotrebnnej hmoty. Takmer ako guma na gumovanie, ktorá odstraňuje nápisy z papiera. Hmota úplne mizne, hoci sa nedostala do samotnej čiernej diery. A od čoho závisí veľkosť čiernej diery?

Rigden: Veľkosť čiernej diery závisí od množstva, takpovediac „patologickej hmoty“ (inak sa táto hmota nedá nazvať), ktorá podlieha likvidácii v danej časti Vesmíru. Čierna diera môže mať ľubovoľnú veľkosť: aj veľkú, aj malú. Pre lepšie pochopenie týchto procesov v kozme hádam uvediem veľmi názorný asociatívny príklad súvisiaci s ľudskou činnosťou. Predstav si, že človek potrebuje pokosiť burinu na určitej časti lúky. Vidí túto časť a prepočítava, akú silu je potrebné vynaložiť a koľko času treba vyčleniť na túto prácu. A potom sa jedno prekrásne ráno objaví na tejto lúke a vykonáva naplánovanú prácu, pričom súhlasíš, že pre tú burinu je to úplne neočakávané.

Iné to bude, ak je tej buriny celé pole. Tu už na zlikvidovanie buriny človek zapojí do činnosti viac sily, napríklad vo forme techniky, zapojenia ľudských zdrojov a tak ďalej. Teda miesto použitia sily závisí od výskytu oblasti „patológie“ a spôsob použitia sily závisí od objemu konkrétnej práce.

Anastasia: Dobrý príklad... A vôbec, v súčasnej fyzike doteraz zostáva otvorená otázka pôvodu hmotnosti ako takej. Navyše sami vedci ju vyčleňujú ako jednu zo základných. Nehľadiac na množstvo teórií a predpokladov, nie je spoľahlivo objasnené, prečo jedny častice majú hmotnosť, a iné nie. Ja sama som predtým, kým som sa hlbšie nezaujímala o túto otázku, považovala hmotnosť za niečo, čo sa rozumie samo sebou, že je to nejaká charakteristika každého materiálneho objektu. Veď všetkým je jasné, že slon je ťažší ako mucha, pretože má väčšiu hmotnosť. No ako sa ukázalo, nie všetko je tu také jednoduché, ak sa ponoríme do mikrosveta. Vedci zistili, že existujú častice, ktoré nazývajú „elementárnymi“, s hmotnosťou rovnou nule. Jedným z predstaviteľov takých častíc bez hmotnosti (v stave pokoja) je všetkým známy fotón, kvantum svetla.

Rigden: To je skutočne otázka, na ktorú doteraz veda nedokáže odpovedať, pretože je obmedzená len rámcom predložených teórií. A tieto teórie, bez ohľadu na to, že sú stále komplikovanejšie, predsa len nedokážu dať hodnoverné odpovede na také dôležité otázky týkajúce sa hlbšieho chápania štruktúry Vesmíru, ako napríklad: „Čo vlastne prisudzuje hmotnosť konkrétnym časticiam?“, „Prečo sa hmotnosti častíc líšia?“

Predpokladá sa, že hmotnosť telesa priamo závisí od látok v ňom obsiahnutých, pozostávajúcich z atómov. Ale čo tvorí základ atómov? Podľa súčasných predstáv, atómy pozostávajú z elektrónov, protónov a neutrónov. Predpokladá sa, že protóny a neutróny sú tvorené z kvarkov. A práve elektróny a kvarky ľudia považujú za pravé elementárne častice...

Anastasia: Áno, predpokladať – nerozoberať. Večná hra logiky obyvateľa trojrozsomernej dimenzie na „verím – neverím“: čo nemôžem vidieť pomocou najmodernejších prístrojov, to v prírode neexistuje.

Rigden: Každý človek má svoju cestu poznania Pravdy, niekedy cez prekonávanie množstva pokusov a omylov. Avšak čistota úmyslov a pružnosť rozumu umožňujú skutočnému vedcovi širší pohľad na svet a zbaviť sa vnútených stereotypov. Problém nie je v Znalostiach, problém je vo vnímaní človeka.

Anastasia: Najsmiešnejšie je, že ak sa nezaujato pozrieme na teoretické opisy správania elementárnych častíc, ktoré boli predstavené za posledných sto rokov, tak vzniká dojem, že každá nasledujúca teória sa snaží zaplatať dieru tam, kde v tej predchádzajúcej vznikla trhlina v súvislosti s novými experimentálnymi objavmi. Možno je potrebný úplne iný prístup k tejto problematike... Povedzte prosím, čo v globálnom meradle predstavuje samotná hmotnosť?

Rigden: Všetko je to v skutočnosti jednoduchšie, ako si ľudia predstavujú. Množstvo hmoty (jej objem, hustota a tak ďalej) a aj samotný fakt jej prítomnosti vo Vesmíre nemá vplyv na celkovú hmotnosť Vesmíru.

Ľudia si privykli vnímať hmotu s jej charakteristickou hmotnosťou len z pozície trojrozmerného priestoru. No pre hlbšie pochopenie zmyslu danej otázky je treba vedieť o mnohorozmernosti Vesmíru. Objem, hustota a ďalšie charakteristiky viditeľnej, teda pre ľudí obvyklej hmoty v celej jej rozmanitosti (vrátane častíc, ktoré dnes nazývame „elementárnymi“), sa menia už v piatej dimenzii. Ale hmotnosť zostáva nezmenená, pretože je súčasťou celkovej informácie o „živote“ tejto hmoty až do šiestej dimenzie vrátane. **Hmotnosť matérie, to je len informácia o vzájomnom pôsobení jednej hmoty s druhou za určitých podmienok.** Ako som už hovoril, informácia tvorí hmotu, usporiadaná informácia určuje jej vlastnosti, vrátane hmotnosti. **S prihliadnutím na mnohorozmernosť materiálneho Vesmíru je jeho hmotnosť vždy rovná nule.** Celková hmotnosť hmoty vo Vesmíre bude obrovská len pre Pozorovateľa tretej, štvrtej a piatej dimenzie...

Anastasia: Hmotnosť Vesmíru sa rovná nule? Tak to poukazuje na iluzórnosť sveta ako takého, o čom sa hovorilo v mnohých starých legendách národov sveta...

Rigden: Ak si veda budúcnosti zvolí cestu, ktorá je ukázaná v твоjich knihách, dokáže sa priblížiť až k odpovediam na otázky o pôvode Vesmíru a jeho umelom stvorení.

Anastasia: Je tu ešte jedna otázka. V súčasnej vede existujú predpoklady, že v jadrách skoro všetkých veľkých galaxií sú obrovské čierne diery. Z odpovedá to skutočnosti?

Rigden: Nie. Tento predpoklad u vedcov vznikol preto, lebo aktívne galaxie vydávajú veľmi silné žiarenie a hviezdy okolo ich centier sa pohybujú tak, akoby ich priťahovalo niečo, čo je súčasťou súčasnej technikou neviditeľné, no veľmi masívne. Ale v jadrách galaxií čiernych dier niet. Tam jednoducho platia trochu iné zákony.

Anastasia: Špirálové galaxie boli objavené ako jedny z prvých. Hrá tvar špirály nejakú osobitnú úlohu v mikro a makrosвете Vesmíru?

Rigden: Áno, a súvisí to so štruktúrovaným prúdením energií, s uchovávaním informácie a informačnou výmenou, celkovo s hlbšou fyzikou. Ak pozorne preskúmame túto otázku tak pochopíme, že **mnohé v materiálnom svete je usporiadané v tvare špirály** alebo vykonáva pohyb po špirále, počínajúc mikro a končiac makroobjektmi. Vezmime si napríklad mikroobjekty nášho sveta, taký cytoskelet eukaryotických buniek. Ako si určite pamätáš definíciu z biológie, eukaryoty sú organizmy, ktorých bunky majú diferencované jadro.

Anastasia: Áno, do tejto skupiny patria všetky vyššie živočíchy a tiež aj rastliny, huby, jednobunkové a mnohobunkové riasy a prvoky.

Rigden: Správne. V ich cytoskelete nájdeš aj lineárne skrútenú špirálu, dvojité špirálu, a aj superšpirálovú štruktúru.

Anastasia: Presne! Veď ich bunky majú jadro, ktoré je obalené membránou, a chromozómy špirálovitej štruktúry obsahujúce biopolymér, ktorý je tiež

súčasťou živých organizmov – dvojreťazovú molekulu DNA. Vo väčšine prípadov má DNA štruktúru dvojitej špirály! Dokonca aj niektoré baktérie, ktoré patria medzi prokaryoty (organizmy s nediferencovaným jadrom), majú samostatnú dvojšpirálovú molekulu DNA v tvare kruhového reťazca DNA.

Rigden: Presne tak. Spomeň si tiež na proces delenia bunky a na chromozómy ženskej bunky, chromozómy mužskej bunky, ktoré sa na ňom zúčastňujú... Vo všetkých štádiách bunkového cyklu základ chromozómu tvoria chromonémy...

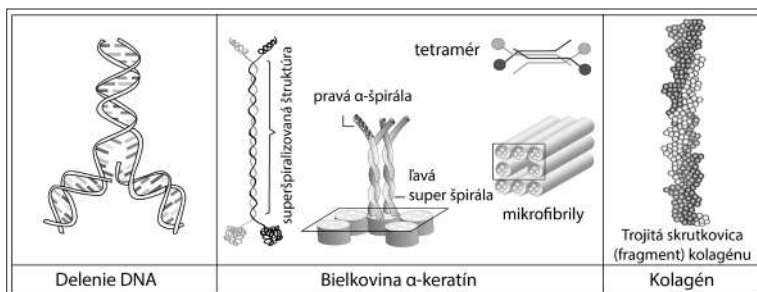
Anastasia: Áno, áno, áno... tie vláknité štruktúry.

Rigden: Všimni si jednu zvláštnosť: v nedeliacej sa bunke sú rozpletené, inak povedané dešpiralizované a v čase delenia bunky sú doslova stočené do špirály, *obrazne povedané vo forme dvoch prepletených hadičkov...* No a ako si pamätáš, k funkciám DNA patrí uchovávanie informácie, jej odovzdávanie a realizácia genetického programu rozvoja.

A vôbec, ak podrobnejšie preskúmame biochémiu organizmu živočíchov, vrátane človeka, tak môžeme nájsť značnú rôznorodosť typov špirál (ľavotočivú špirálu, pravotočivú špirálu, trojitú špirálu atď.). Napríklad, typická molekula kolagénu sa skladá z troch polypeptidových reťazcov rôznych typov (α -špirál). Spravidla sú stočené vo forme pravej trojitej špirály. A čo to je kolagén? Je to najrozšírenejšia vláknitá bielkovina v organizme živočíchov a tvorí približne 25% všetkých proteínov. Tvorí základ kolagénových vlákien spojivového tkaniva, zabezpečuje jeho

pevnosť a pružnosť. Teda z neho pozostávajú kosti (vrátane lebky, chrbtice atď.), chrupavky a šľachy.

Alebo iný príklad. Čo sú to ľudské vlasy, nechty a u zvierat perie, pazúry, pichliače a srst? Sú to štruktúry, ktoré pozostávajú hlavne z keratínu (rohovinovej hmoty). Keratín ako štrukturálna bielkovina je tiež vytvorený prevažne vo forme špirály, napríklad taká štrukturálna bielkovina vlasov alebo srsti α -keratín. V ňom je prevažná časť peptidového reťazca stočená do pravej α -špirály. A už dva peptidové reťazce tvoria jedinú ľavú superšpirálu. Obrazne povedané, také *špirálové prepletenie vo forme dvoch hadíkov*. Superšpirály sa zasa spájajú do *tetramérov* a tie sa spájajú do oveľa zložitejších útvarov. *Osem* takých zložitých útvarov už vytvára mikrofibrilu vlasu alebo srsti. To sú len procesy viditeľné v materiálnom svete, ktoré vznikajú na neviditeľnej energetickej úrovni organizovania hmoty.

1

2

3

Obrázok 1. Špirálové štruktúry:

- 1) delenie DNA; 2) bielkovina α -keratín;
3) trojitá špirála kolagénu.

Špirálová štruktúra je jednou z najvhodnejších foriem dlhodobého uchovávanía informácie.

K dnešnému dňu sa veda ešte len približuje k tomuto chápaniu. Napríklad, vďaka metódam testovania DNA možno o človeku veľa zistiť, vrátane vykonania genetickej expertízy na určenie biologickej príbuznosti. Kedysi sa na analýzu DNA používala krv. Dnes sa na podobné analýzy používajú sliny, vlasy a nechty človeka. V kriminalistike dokážu súdni lekári stanoviť z jediného vlasu vek a pohlavie človeka. Tiež dokážu zistiť, aké látky a mikroelementy sa nachádzajú vo vlasoch, v ktorom období života jedinca sa nachádzali vo väčšom, alebo menšom množstve v jeho organizme. Čo sa týka týchto údajov, tie vypovedajú o obraze života človeka: aké lieky užíval, ako sa stravoval a tak ďalej. Analýza DNA vlasu v porovnaní s inými vzorkami umožňuje špecialistom identifikovať jeho „majiteľa“. Túto metódu využívajú aj archeológovia pri skúmaní rôznych pohrebísk a starých hrobiek, pretože vlasy sa zachovávajú oveľa lepšie ako kosti.

Pravdaže, toto ani zďaleka nie sú hranice poznania. Veda ešte len stojí na prahu poznania tajomstiev špirálovej štruktúry (ktorá sa v nemalom množstve nachádza aj v človeku) a vzájomného vzťahu hmoty s energiami. Treba podotknúť, že vedomosti o tom v dávnych dobách existovali. A sú na to dôkazy – znaky a symboly dávnych ľudí, zanechané vo forme zápisov na rituálnych predmetoch, kameňoch, artefaktoch z pohrebísk alebo na symbolických detailoch architektúry, dozvuky magických rituálov rozšírené takmer po celom svete u rôznych národov. Mimochoďom, rituály nie náhodou boli spojené napríklad s vlasmi, nechtami a kosťami, teda so špirálovými štruktúrami, ktoré sú schopné uchovávať a odovzdávať silu (informáciu). Informácia, alebo ako ju dávnejšie

nazývali „spiaca sila“, sa aktivovala (prebúdza) pomocou zaklínadiel, teda určitých zvukových vibrácií, alebo sústredením sily mysle a pozornosti. Tieto znalosti ľudia používali ako na pozitívne, tak aj na negatívne účely. Pravdaže, podobné rituály sa dochovali dodnes, no z väčšej časti už sú až smiešne prekrútené ľuďmi, je to už len prázdne napodobňovanie, z ktorého sa vytratil zmysel.

Anastasia: U mnohých národov jestvujú rôzne povery, dokonca zákazy súvisiace práve s vlasmi a nechtami. Napríklad, predpokladalo sa, že ostrihané vlasy a nechty sa nesmú ľahkomyselne vyhadzovať hocikam, pretože nesú určitú energetickú informáciu o ich vlastníčkovi, a môžu sa ocitnúť u neprajníka schopného použiť ich a spôsobiť mu zlo. A niektoré národy majú dokonca zákaz pľuvania: nesmie sa pľuvať hocikde, pretože sa domnievajú, že sa tejto sliny môže zmocniť čarodejník, aby človeku uškodil. Zákaz pľuvania by sa mal zaviesť ako pravidlo pre obyvateľov miest, možno by sa tým zvýšila kultúra a chodníky by boli čistejšie, no a možno by ľudia začali menej trpieť všelijakými poruchami a chorobami neznámeho pôvodu...

Rigden: Kultúra, samozrejme, nikdy nezaškodí. Lenže to nie je o zdraví, zákazoch, čarodejníkoch ani o poverách. To všetko je vonkajšie, no vzniká to z toho vnútorného v samotnom človeku. Je to záležitosť návykov, dominancie určitého myslenia jedinca a jeho každodennej voľby. Ak človek očistí svoj rozum od ideologického rozkladu, a stanoví si vo svojom živote ako pravidlo tvorivé duchovné priority, tak mu žiadni čarodejníci s ich poverami nebudú prekážkou.

Anastasia: Absolútne s vami súhlasím... Nie je prekvapujúce, že v literatúre, ktorá je rozšírená v dnešnej spoločnosti, sú takmer na každom kroku opísané príklady negatívneho pôsobenia pomocou týchto špirálových štruktúr. No ak sú negatívne, musia byť aj pozitívne príklady. Spomínali ste, že sa tieto znalosti využívali aj pozitívnym spôsobom.

Rigden: Poviem to takto, pôvodne sa znalosti dávali ľuďom práve na pozitívne účely. Vezmime si také vlasy. Uchovávajú informáciu o človeku, spojenie s jeho fyzickou aj energetickou štruktúrou. O spojení vlasov s energetickou štruktúrou, k pochopeniu ktorej ešte súčasná veda nedospela, vedeli už v hlbokej minulosti. Dnes môžeme o tom nájsť už len dozvuky. Napríklad, starí Slovania, napokon ako aj iné národy, sa domnievali, že rozpuštené vlasy pridávajú žene magickú silu, alebo že u muža (vojaka) neveľký prameň vlasov, siahajúci až po plecía, odstrihnutý priamo z temena hlavy, má tiež magickú moc. Všetko sú to pozostatky bývalých znalostí o energetickej štruktúre človeka a o možnostiach jej správneho využitia v živote pre pomoc na duchovnej ceste.

Dokonca pramienok odstrihnutých vlasov uchováva spojenie s človekom. Kedysi, keď niekoho z občiny posielali na ďalekú cestu za určitým účelom, tento človek zanechal občine pramienok svojich vlasov. Občina počas plnenia jeho misie pravidelne zasadala do kruhu, pritom umiestnila tieto vlasy v strede, a vykonávala to, čo by dnes ľudia nazvali meditáciou, modlitbou. To znamená, že keď ľudia z občiny boli v zmenenom stave vedomia (v meditácii), cez prameň vlasov dodávali tomu človeku

dodatočnú duchovnú silu ako podporu pri plnení jeho misie.

Mimochodom, v minulosti, keď sa občina snažila duchovne pomôcť konkrétnemu človeku, na tieto účely mu vopred odstrihli pramienky vlasov na troch miestach, ktoré akoby symbolizovali trojuholník nad hlavou: na spánkoch (bližšie k bodu nad uchom) a na zátylku. A potom občina, takpovediac, meditovala nad týmito vlasmi. Používalo sa to na pomoc pri blokovaní negatívneho stavu (spojeného s minulosťou človeka) a pri potlačení výbuchov jeho Živočíšnej podstaty. Z čela vlasy nikdy nestrihali, pretože prednú časť človeka a priestor pred ním pokladali za spojený s duchovným smerovaním, s cestou vpred.

V podstate, cez vlasy je možné, aj keď slabé, krátkodobé, no plne reálne pôsobenie na človeka. No takým pôsobením je možné zosilniť len to, čo dominuje v danej Osobnosti. Inými slovami, prostredníctvom vlasov dobrého človeka, pôsobením hlbokými vnútornými pocitmi, je druhý dobrý človek schopný odovzdať pozitívnu energiu, a tým v ňom na nejaké časové obdobie posilniť pozitívne sily. No samozrejme, hlavná práca na sebe zostáva na samotnej Osobnosti.

Je zaujímavé, že kedysi sa znalosti o takej dodatočnej sile využívali pri magických rituáloch len na duchovnú pomoc človeku. A dnes sú v podstate buď skreslené, alebo využívané v negatívnom zmysle. Ľudia akosi zabudli, že tieto znalosti im boli dané na to, aby si navzájom pomáhali.

Anastasia: V niektorých súčasných náboženstvách existuje obrad strihania vlasov. Napríklad, strih na mnícha v kresťanstve, rituál holenia vlasov u moslimov, ktorí vykonávajú púť do Mekky, alebo holenie dohola v budhistických mníšskych spoločenstvách, či holenie prednej časti hlavy u Číňanov, Mandžuv, Ainuov ako druh obety Bohu. Čo je základom týchto rituálov?

Rigden: Toto sú už čisto symbolické akty, ktoré sa v náboženstvách interpretujú ako definitívne rozlúčenie sa človeka s celou jeho minulosťou a jeho rozhodnutie slúžiť danému náboženstvu, a sú považované za „obeť Bohu“. V skutočnosti, ak sa človek navonok ostrihal alebo oholil, no jeho vnútro sa kvalitatívne nezmenilo, tak to všetko aj tak zostane len symbolikou. Opakujem, veď nie sú dôležité vonkajšie atribúty, oblečenie a odlišný vonkajší vzhľad, ale vnútorná zložka človeka. Trebárs ostrihanie vlasov v tvare kríža, holenie temena, čela – to už je skreslená interpretácia znalostí, ponímanie samotných ľudí, čisto ich symbolická vonkajšia demonštrácia spojenia človeka s Bohom, jeho putovania po duchovnej ceste a jeho príslušnosti k tomu či inému náboženstvu.

Anastasia: Áno, nie nadarmo sa medzi ľuďmi hovorí: neposudzuj človeka podľa zovňajšku... Keď sa vrátim k otázke o špirálovej forme v mikro- aj makrosвете, spomenula som si, že pohyb elektrónu v časovo nemennom magnetickom poli je tiež špirálový.

Rigden: V prírode je mnoho javov spojených s takýmto pohybom. Všimni si rozsiahle prírodné javy, napríklad vzdušné cyklóny, anticyklóny, gigantické

oceánske víry (takzvané ringy, centrum ktorých sa môže nachádzať desiatky metrov pod hladinou oceánu), polia špirálovej turbulencie, generovanie špirálových vln a tak ďalej, špirálovitá štruktúra a pohyb makroobjektov, napríklad galaxií.

Poviem dokonca viac o špirálovej forme v makrosvete, o tom, čo veda k dnešnému dňu nepozná, no spomína sa to v dávnych legendách rôznych národov o stvorení sveta. Mimochodom, rozumní ľudia by sa mali zamyslieť, prečo sú napriek zjavnej mnohotvárnosti opisov všemožných variantov obrazu sveta u rôznych národov zásadné údaje prekvapivo zhodné? Okrem toho, len v niekoľkých prípadoch možno také „náhody“ vysvetliť kontaktmi medzi kultúrami. Odkiaľ dávni ľudia vedeli, ako sa zrodil Vesmír a život v ňom, že protikladné kozmické princípy majú niečo spoločné? Prečo dávni ľudia vnímali svet ako večné formovanie, a všetko v ňom jestvujúce ako výsledok boja? Odkiaľ vedeli o existencii rôznych „priestranstiev“ husto osídlených „rôznymi bohmi a duchmi“ (3, 7, 9 a viac „nebies“, „zemí“, „nebeských zemí“ a tak ďalej), o „mnohoúrovňovom Vesmíre“, o predstave jediného prazákladu Vesmíru, ktorý dáva formu, kvalitu, vlastnosti svetú, no sám tieto príznaky nemá?

Prečo sa v mýtoch objavuje zhoda v kvantitatívnych a kvalitatívnych charakteristikách živlov a najčastejšie sa hovorí práve o *štyroch* živloch: vode, ohni, vzduchu a zemi? Prečo vo väčšine prípadov tieto štyri živly zjednocuje piaty centrálny element a všetko sa to spoločne viaže k materiálnemu základu sveta? Napríklad, u starých Číňanov sa päť základných elementov sveta

nazývalo termínom „u-sin“ („u“ označuje „päť“ a hieroglyf „sin“ - „konať, pohybovať sa“), to znamená „päť elementov, prebývajúcich vo večnom pohybe“. Rozvíjanie sveta sa u nich zasa definovalo ako vzájomné pôsobenie dvoch protikladných kozmických princípov – jin a jang. V dávnych indických písmach okrem štyroch živlov dôležitú úlohu vo Vesmíre pripisovali Duši (atman), rozumu (manas) a tiež času (kala), priestoru (dik) a takému pojmu ako „akaša“. Substancia „akaša“ bola interpretovaná ako niečo nedeliteľné a všeprenikajúce. Pripisoval sa jej len jediný charakteristický príznak – Zvuk. Práve ona, v súlade so staroindickými opismi, spája všetky vymenované substancie, teda štyri materiálne a štyri nemateriálne. Mnohé posvätné legendy národov sveta chránia znalosti o tom, že človek pozostáva z piatich základných častí.

Mimochodom, predstavy dávnych ľudí o živote a smrti sa od súčasného svetonázoru kvalitatívne líšili. Smrť, v súlade s ich presvedčením, nebola definitívnym zničením človeka. Život a smrť sú medzi sebou úzko spojené a navzájom sa dopĺňajú. Smrť sa v príbehoch považuje za prechod do inej formy existencie. No tento prechod závisí od duchovnej kvality života človeka, preto sa aj hovorilo, že život prináša smrť, a smrť prináša život. Umrieť znamená znovu sa zrodiť podľa svojich zásluh, alebo odísť do lepšieho sveta. Tento prechod do *iného* sveta sa pritom spája s premenou človeka a tiež s prepravou cez „kozmicke vody“ (podľa rôznych legiend: na loďke, vtákovi, koni, hadovi alebo na fantastickej bytosti).

No a samozrejme, v podaniach národov sveta sa opisuje, ako presne zanikne Vesmír. Múdry človek

by sa mal zamyslieť, odkiaľ dávni ľudia mohli o tom všetkom vedieť a ako mohli premýšľať v takých rozsiahlych kategóriách. Veď ľudia dávnej minulosti väčšinou, okrem miesta kde žili, videli máločo, nehovoriac už o kozme a tým skôr o zrodení a zániku Vesmíru.

Ale znalosti o Vesmíre mali! A hlavná podstata, na ktorej sa formovali kozmologické mýty národov sveta, keď budeme hovoriť súčasným jazykom, bola takáto. *Zo sveta Boha* (čo sa v legendách nazýva rôzne: svetové vody, svetový oceán, svet Prvopočiatku, Tvorcu) *sa objavil Prvotný Zvuk* (mýtický Vták, Zvuk, Prvotný Logos, Slovo Boha). Inokedy sa v legendách spomína stvorenie sveta z chaosu. No treba chápať, že grécke slovo „chaos“ - „zívanie“, vzniklo z koreňa „cha-“, slova „chaino“, „chasco“ - „zívam“ „roztváram“. Takže chaos má v mytológii význam „zívanie“, „široko roztvorený priestor“, „prázdne priestranstvo“.

Anastasia: Takmer ako na začiatku Biblie, kde sa hovorí o stvorení sveta: „Zem bola pustá a prázdna, tma bola nad priepasťou, a Duch Boží sa niesol nad vodami“.

Rigden: To je teraz v ruskom synodálnom preklade Biblie priepasť. Ale pôvodne v starom mezopotámskom texte, z ktorého hebrejskí žreci prebrali sumersko-babylonskú kozmológiu, to boli „prvopočiatkové svetové vody“, „more“. A ak sa pozrieš na význam slovesa „niesol sa“ v origináli, z ktorého sa robil preklad, tak uvidíš, že sa tiež používal aj u „kvočky“, ktorá vysedí svoje kuriatka v hniezde. A „duch boží“ (v ruskej transkripcii

„ruach elohim“) pochádza zo starosemitského koreňa, ktorý je príbuzný arabskému „ruḥ“. Z tohto koreňa sa vytvorilo meno gigantického mýtického vtáka Rucha, ktorý dodnes figuruje v starých rozprávkach Arabov.

Anastasia: Chcete povedať, že tento biblický príbeh bol vytvorený na základe starších mýtov iných národov o tom, že svet stvoril obrovský vták, poletujúci nad prapôvodným svetovým oceánom? V podstate áno. Veď práve motív vytiahnutia zeme vtákom z prapôvodných vôd, je pomerne rozšíreným mýtom medzi národmi sveta. Z toho vyplýva, že celý zmysel je tu v pohybe, konaní a v tvorení tohto sveta zhora.

Rigden: Presne tak. Tak teda, *Prvotný Zvuk* zrodil *Vesmír vo forme gule* (svetové, kozmické vajce, Zlatý Zárodok, prvotné semeno). *Na jeho povrchu sa pod pôsobením síl Allatu (prvotnej energie, ktorá plodí životný pohyb) začala vytvárať matéria* (časť energie sa začala premieňať na hmotu). *Vďaka tým istým silám Allatu* (v mytológii Pramatka všetkého jestvujúceho, tvorivý božský ženský princíp, tvoriaca, činorodá Podstata, Matka-vták, vôľa Božia, sila myšlienky Boha), *hmota začala navzájom pôsobiť medzi sebou*. Už som kedysi rozprával podrobnejšie o tom, ako presne sa vytváral Vesmír, a čo to v skutočnosti je Allat, čas, priestor a gravitácia.

Anastasia: Áno, zahrnula som tieto informácie do knihy *Sensei zo Šambaly 4. diel a Ezoosmóza*.

Rigden: Dobre, to znamená, že už je jasnejšie, o akých procesoch sa tu hovorí. Tak teda, *v miestach*

najväčšieho sústredenia a pôsobenia síl Allatu na pourchu tohto prvopočiatočného guľovitého stavu Vesmíru sa matéria začala hromadiť do určitých formácií. Tieto sa tak stali „prarodičmi“ budúcich galaxií, v ktorých sa zrodil život. (V rozličných príbehoch je to stvárnené v podobe zjavenia sa ohromného prvého človeka, gigantov, prarodičov, ktorí svojimi telami vytvorili Vesmír a potom sa po smrti rozdelili na časti a dali život iným formám). Mimochodom, v týchto prvotných zhlukoch sa objavili aj ohniská tepelného žiarenia, ktoré sa zachovali v mikrovlnnom vlnovom pásme až dodnes. Dnes sú už vo vede známe ako mikrovlnné žiarenie kozmického pozadia (reliktné žiarenie). To je prejav prvotného pôsobenia síl Allatu pri stvorení materiálneho sveta. Vo všeobecnosti treba zdôrazniť, že práve vďaka Allatu sa začalo prideľovanie života matérii a usporiadanie všetkého jestvujúceho.

A ešte jeden veľmi dôležitý moment formovania Vesmíru, ktorý dáva pochopenie, čo vlastne predstavuje Vesmír teraz. *Smerovanie sily Allatu k jedinej usporiadanej forme (smerom k Bohu) nastavilo pohyb Vesmíru „zvnútra von“ a začalo ho roztáčať v smere správnej špirály k rozpínaniu. Tak bola vyvolaná funkcia na tvorenie. (Pohyb „zvnútra von“ bol u národov už od čias vrchného paleolitu symbolicky zobrazovaný vo forme správnej svastiky („priamej“, „pravej“ svastiky), teda vo forme kríža s koncami, zahnutými doľava. Symbolizuje pohyb v smere hodinových ručičiek – doprava. Mimochodom, v preklade zo sanskritu, staroindické slovo „svastika“ od „su“ – „spojené s blahom“, teda „su-asti“ – „prekrásne je“, „blahé jestvovanie“).*

No súčasne s roztáčaním Vesmíru po správnej špirále sila Allatu zrodila aj silu pôsobiacu proti nej. Táto sila začala roztáčať pohyb vo vnútri Vesmíru do opačnej špirály v protichodnom smere voči základnému pôsobeniu Allatu, teda „zvonku dovnútra“, čím bola matéria zjednotená do jednotného materiálneho Rozumu (Živočíšneho rozumu). Tak bola vyvolaná deštruktívna funkcia na protipôsobenie voči sile Allatu. (Pohyb „zvonku dovnútra“ sa u národov symbolicky zobrazoval vo forme nesprávnej, agresívnej, ☩ obrátenej svastiky, teda vo forme kríža koncami zahnutými doprava. Symbolizuje pohyb proti smeru hodinových ručičiek – doľava. V mytológii je zrodenie odporujúcej sily zaznamenané v podobe objavenia sa ohňa z vody).

Anastasia: Ohľadne pochopenia zatočení oboch svastík mi svojho času pomohlo vaše vysvetlenie, že ak v hrnčeku s čajom lyžičkou roztočíme „vír“ (lievik) v smere hodinových ručičiek, tak môžeme pozorovať na okrajoch zatočenie vlniek do správnej svastiky. A ak túto tekutinu roztočíme proti smeru hodinových ručičiek, tak vidíme zatočenie vlniek do obrátenej svastiky.

Rigden: Správne, to je ten najzrozumiteľnejší príklad, s ktorým sa človek stretáva každý deň. Tak teda, takým spôsobom vo Vesmíre vznikli dve priamo protichodné sily: veľká sila, ktorá roztáča Vesmír zvonku a malá sila, ktorá pôsobí proti nej vo vnútri samotného Vesmíru. Po prejavení sa týchto dvoch síl stratil Vesmír tvar gule a pod ich pôsobením sa sploštil, tým sa zmrštil a stal sa ploskejším. Tento moment je zaznamenaný v kozmických legendách národov sveta vo forme rozbíjania svetového vajca,

jeho rozdelenia na dve polovice, z ktorých bolo stvorené nebo a zem a medzi nimi umiestnené rozostupy (priestranstvá) a vody. V iných prípadoch sa hovorí o tom, že zvyšné komponenty sa po rozdelení vajca rozšírili a premenili na Vesmír. V ďalších epizódach sa spomína rozdelenie sveta na dva živly alebo na dve božstvá s priamo protichodnými funkciami, stvorenie neviditeľnej dvojice.

Samotné špirály sú v mýtoch prezentované napríklad vo forme prvej dvojice bohov s protichodnými funkciami (jeden má božskú podstatu, druhý démonickú), z ktorých vznikli ostatní bohovia. V druhom variante legend sú zobrazené vo forme polohadí-poloľadov (pričom tvorivé sú vodné božstvá, s charakteristickou *zelenou farbou* tiel). V treťom sú postavy, ktoré zosobňujú poriadok, vody života, plodnosť, svetlo, a im protichodné – neporiadok, smrť, tmu, nepárovú bytosť (napríklad, podľa afrických mýtov šakala, ktorý zatúžil stať sa pánom Vesmíru). Práve takto bolo v mýtoch zaznamenané stvorenie Vesmíru. U súčasných ľudí sa už jednoducho stratilo chápanie duchovnej stránky tejto otázky a všetko sa sústredilo na úroveň materiálneho chápania starých povestí.

Anastasia: Z toho vyplýva, že teraz sa Vesmír rozpína po špirále v dôsledku pohybu Allatu?

Rigden: Áno, a na každom novom, väčšom závite sa jeho rýchlosť zvyšuje, pritom čas prechodu závitov zostáva rovnaký. Takže celkový pohyb hmoty vo Vesmíre vrátane celkového pohybu galaxií prebieha po špirále.

Anastasia: To je skutočne závažná informácia, ktorá otvára pohľad na svet z úplne iného uhla.

Rigden: Mimochodom, slovo „špirála“ vzniklo z latinského slova „spira“, čo znamená „závitok, záhyb“, „ohyb hada“. Posledné označenie prišlo z Východu, kde bol had považovaný za posvätné zviera, a mnohé z neviditeľných procesov sveta sa vtedy ľuďom vysvetľovali na pre nich pochopiteľných príkladoch z viditeľného sveta. Aj špirálovitý pohyb sa objasňoval na názornom príklade zvinutia hada.

V duchovných praktikách je tiež mnohé spojené so špirálovitým prúdením energií. Napríklad na Východe, v starovekej Indii, je symbolom skrytej, ohromnej potenciálnej sily človeka energia Kundalini, zásobáreň ktorej sa nachádza pri spodnej časti chrbtice. Oddávna ju zobrazovali vo forme symbolu *spiaceho hada, zvinutého do špirály s tri a pol ohybom*. Mimochodom, samotné slovo „kundalini“ v preklade zo sanskritu znamená „stočená (sila) do špirály“, „zvinutá v tvare hada“. Prebudenie driemajúceho „Hada Kundalini“ a jeho aktivácia je považovaná za jeden z najvyšších úspechov v duchovných praktikách. No v skutočnosti, ako už vieš, je to len etapa v duchovnom rozvoji, len ďalší stupeň a nič viac.

Podotýkam, že v mytológii rôznych národov sveta spájali symbol hada s plodnosťou, ženskou tvorivou silou, zemou, vzduchom, vodou, ohňom (zvlášť nebeským) a taktiež s Múdroťou. A teraz si to porovnaj s informáciami, ktoré už poznáš. Napríklad o delení buniek, o pohybe elektrónu, vzdušného cyklónu, anticyklónu a vodných víroch. Alebo tiež s funkciou

špirálových štruktúr (tiež DNA), spojených s dlhodobým uchovávaním a odovzdávaním informácií. A tu máš aj symbol Múdrosti. Tak to je len malá časť toho, čo je k dnešnému dňu známe. A je ešte veľa znalostí, napríklad o Zemi, o kozme alebo galaxiách, ktoré ľudia zatiaľ priradujú k „primitívnej mytológii“, pretože súčasná veda ešte nepozná tie javy, ktoré sú v nej opísané asociatívnym jazykom. Netvrdím, že sa tieto znalosti zachovali v prvotnej podobe, no napriek tomu, hoci aj s prímiesami ľudskej fantázie, keď poznáme podstatu globálnych fyzikálnych procesov, je možné ich pochopiť.

Anastasia: Ak je to možné, prosím, uveďte príklad podobných znalostí.

Rigden: Prosím, vezmime si také kozmogonické mýty Európy, Ázie, Afriky alebo Ameriky. Mnohé z nich sú spojené s obrazom hada zvinutého do kruhov. Konkrétne, ak prenikneme do podstaty aspoň tebe známych mýtov starovekej Indie – o takom svetovom *tisíchlavom* (v iných interpretáciách *sedemhlavom*) hadovi Šeša, je možné veľa pochopiť. Veď on, podľa starých povestí, nielenže podopiera Zem, ale vďaka svojim nespočetným *kruhom* slúži aj ako lôžko boha Višnu. Pričom v legendách sa opisuje, že svojimi nespočetnými ústami je neustále zaneprázdnený ospevovaním slávy a mena boha Višnu.

Anastasia: Áno, Višnu – to je jeden z najvyšších bohov v indickej mytológii. Brahma, Šiva a Višnu tvoria božskú triádu – „trimurti“, teda „tri podoby“ v preklade zo sanskritu. Meno Višnu sa v indickej

tradiícii interpretuje ako „všeobjímajúci“, „všetko prenikajúci“, ako celosvetová oživujúca podstata.

Rigden: Správne, podľa tejto legendy sa predpokladá, že na konci každého svetového cyklu had Šéša vychrlí jedovatý oheň, ktorý zničí Vesmír. Potom sa Višnu pohrúži do spánku a leží na tom hadovi, ktorý pláva po svetovom oceáne pričín. Keď sa boh Višnu zobudí, tak premýšľa o novom tvorení, ležiac na *závitoch* hada Šéšu. Vtedy z pupka Višnu vyrastá *Lotos*. Z Lotosu sa objavuje Brahma, ktorý utvára Vesmír. A nastupuje nový svetový cyklus... Je zaujímavé, že stálym prívlastkom hada Šéšu je Ananta, teda „Nekonečný“.

Anastasia: Had stelesňujúci nekonečnosť... Ananta je symbolom nekonečnosti. To je zaujímavé, ak teda predpokladáme, že sa pod ohybmi hada malo na mysli špirálovité prúdenie energie...

Rigden: (usmial sa): Poviem ešte viac, v niektorých mýtoch je had Šéša považovaný za *ilúziu* Višnu a v niektorých ako *časť* Višnu... Prečítaj si „prízemnejšie“ mýty. Napríklad, o egyptskom hadovi Mechenta obťáčajúcom Zem, alebo o škandinávskom hadovi Midgardsormr – Jörmungandr, ktorý podľa legend žije v oceáne a opásava celú Zem... Alebo si vezmime mytológiu národov Západnej Afriky, takých Dogonov. U nich je zmienka, že Zem je obklopená priestorom slanej vody v podobe obruče. To všetko ovíja ohromný had, ktorý si hryzie svoj chvost. V strede Zeme sa nachádza železný stĺp a zemský disk sa v priebehu dňa otáča okolo svojej železnej osi. Alebo si všimni mýty Indiánov z centrálnej časti

Južnej Ameriky, podľa ktorých boli časy, kedy nebo spadlo na zem a oddeliť ich dokázal iba had, ktorý sa ovinul okolo neba a zeme. Domnievajú sa, že ich doteraz udržiava oddelené.

Anastasia: To znamená, že to pokojne môže byť nejaké silové pole so špirálovou štruktúrou, ktoré udržiava v rovnováhe dve prostredia?

Rigden: (usmial sa): A u Indiánov povodia Amazonky sa zachoval mýtus, že Had Bojusu sa zjavuje svetu v podobe *Dúhy* (ako pán dažďa, ktorý pije nebeskú *vodu*) a v noci sa zjavuje v podobe čiernej diery uprostred Mliečnej cesty.

Anastasia: Čiernej diery? No tak to sú veci!

Rigden: Znalosti sú, len na ich pochopenie je potrebné kvalitatívne *iné* vnímanie sveta. Takže, späť k rozhovoru o kozme. Čierna diera – to je unikátny jav v tomto svete. Priťahuje hmotu, likviduje ju, a pritom od seba odpudzuje (a tým zachováva) informáciu, ktorá tvorí hmotu. A nad tým by sa mohli múdri ľudia zamyslieť, pretože pochopenie daného procesu im dá skutočnú odpoveď na otázku o stvorení Vesmíru a nielen na ňu. Táto odpoveď zmení skreslenú ľudskú predstavu o javoch makrokozmu a mikrosвета. Vtedy bude jasné, prečo informácia nikdy nikam nemizne, a prečo sa odpudzovaná čiernou dierou koncentruje v určitých častiach Vesmíru. Čo núti tieto informačné tehličky, aby sa skladali usporiadaným spôsobom a z Ničoho vytvárali hmotu? Prečo sa údajne odnikiaľ v priestoroch Vesmíru objavujú molekulárne oblaky a ako sa v nich vytvára elektromagnetické pole?

Čo núti molekuly, aby sa spájali do makroobjektov, napríklad do gigantických hviezd? A nakoniec, čo spôsobuje zrodenie života, a nielen jednoducho života, ale časom aj Rozumného života? Zdá sa, že na prvý pohľad sú to zložité otázky. No ak bádateľ ľudský rozum porovná všetky predchádzajúce znalosti uvedené v tvojich knihách s tým, čo som teraz povedal, a trochu zatrasie svojimi „polystyrénovými tehličkami“, tak sa mnohé môže zmeniť, minimálne v živote ľudí... Hoci som vôbec nič nové nepovedal. Všetko to už kedysi bolo ľudstvu známe.

Anastasia: Takže ľudia vedeli, že existuje informácia, ktorá tvorí hmotu?

Rigden: Čiastočne. Napríklad v starovekom Egypte boli tieto znalosti ako dedičstvo pre potomkov zapísané na zlatých doskách. Neskoršie ľudia nazývali toto dedičstvo Thovtove knihy. No tieto dosky boli zničené, presnejšie pretavené, pretože väčšina ľudí si vždy viac cenila zlato ako Znalosti. No napriek tomu sa kópie týchto dosiek prepísané na papyrus (presnejšie nejaká ich časť) zachovali. Žiaľ, tieto kópie boli v rôznych časoch zbesilo ničené žreco, kdekoľvek ich nachádzali. Pretože informácia v nich obsiahnutá doslova podrývala moc žreco nad ľuďmi. Ale predsa len sa niečo zachovalo. A to niečo, zachránené a schovávané v horách v Chorvátsku, dalo v druhej polovici 19. storočia svetu dvoch vynikajúcich vedcov. No keď sa to v roku 1936 dostalo do nesprávnych rúk, spôsobilo to nezvratné následky. A svedkami ich počiatku sa stali mierumilovní obyvatelia Hirošimy a Nagasaki.

Anastasia: Áno, smutne známa ľudská voľba.

Rigden: Takže celkovo, i keď je táto informácia pre budúcnosť dôležitá, vyvolá to obrovské pobúrenie... povedzme to tak, súčasných „žrecov vedy“.

Anastasia: „Žrecov vedy“?

Rigden: Áno, mám na mysli tých, ktorých snahy sú nasmerované nie na rozvoj vedy, ale na udržanie „koruny“ na vlastnej hlave, ktorí si myslia, že ich názor je vo vede neotrasiteľný. Na verejnosti budú samozrejme prekypovať hnevom, budú sa snažiť lynčovať tieto Znalosti a budú zakrývať svoj strach z Pravdy hlúpym vysmievaním sa z nej.

Anastasia: Avšak vo svete sú aj skutoční vedci, takí, ktorí prahnú po poznaní Pravdy kvôli Pravde, a vedomie ktorých nie je zaslepené podobnými názormi „autorít“.

Rigden: Rozhodne. Tieto Znalosti si nájdú aj tých, ktorí sú naozaj Skutočnými Vedcami. Ľudia začnú preverovať dané informácie, porovnávať, a nakoniec dôjdu k Pravde. Všetko to, čo som zámerne nedopovedal, dokáže bádateľský rozum, ktorý vidí smer a už uvedené Znalosti, odhaliť sám a otvoriť si svoju cestu k poznaniu Pravdy. A čo sa týka „autorít“, tak v skutočnej vede nie sú „autority“ a ani nemôžu byť. **Skutočná veda, to je proces poznania Pravdy a nie prostriedok na dosiahnutie moci.**

Keď sa potvrdia tieto informácie o čiernej diere a o najťažších mikroobjektoch v našom materiálnom Vesmíre (a to je možné urobiť aj so súčasnou technikou), tak tieto odhalenia nielenže odpovedia na mnohé v súčasnosti neriešiteľné vedecké otázky, počínajúc

zrodom Vesmíru a končiac transformáciou častíc v mikrosvete, ale kardinálne to zmení celé chápanie štruktúry sveta od mikro- po makroobjekty, aj javov, ktoré ich vytvárajú. Potvrdí to prvotnosť informácie (duchovnej zložky). Všetko je informácia. Hmoty ako takej niet, tá je druhotná. Čo je prvotné? Informácia. Pochopenie tohto zmení mnohé. Vytvorí to nové smery vo vede. No najhlavnejšie je, že ľudia odpovedia na otázku, ako je v skutočnosti zostrojený človek. Veď doteraz sa zamlčuje informácia o jeho Podstate a celkovej energetickej štruktúre, ktorá je odlišná od ľudského tela. Toto pochopenie radikálne zmení svetonázor mnohých ľudí z materiálneho na duchovný.

Anastasia: Áno, to môže naozaj obrátiť civilizáciu smerom k skutočnému duchovnému rozvoju.

Rigden: (s úsmevom): Tvoje slová... by sa mali dostať ľuďom do uší.

Anastasia: Chce sa mi veriť, že to ľudia začujú. Veď sú to také unikátne Znalosti...

Rigden: Pre človeka sú unikátne len vtedy, keď už chápe mnohé za hranicami stereotypov materiálneho sveta, keď jeho Duša smeruje za horizont udalostí. Ale mnohí... Koľkokrát už boli poskytnuté Znalosti v rôznych dobách. Pre ľudí je typické časom ich strácať. A prečo? Pretože ľudský rozum natoľko komplikuje jednoduché, že potom už sám nie je schopný pochopiť Pravdu.

Mimochodom, je na to jedno **staroindické podobenstvo**. Vzťahuje sa k tým časom, kedy žena

nielenže mala rovnaké práva ako muži, ale aj jej duchovná múdrosť bola mimoriadne rešpektovaná... „Žila na svete žena – Majster menom Vidya (toto meno v preklade zo sanskritu znamená „Znalosť“). Mala žiaka menom Amrit („nesmrteľný“). Keď žiak vyrástol, Majster Vidya mu povedala: „Už si dospel, dokážeš kontrolovať svoje myšlienky, dokážeš premáhať svoj hnev a ovládať emócie. Choď do sveta. Si pripravený na to, aby si našiel a poznal jediné zrno Pravdy.“ Amrit sa opýtal: „Majster Vidya, som vám vďačný za vaše múdre slová a dobré skutky. Mnohému ma naučili. No, aspoň mi naznačte, kde mám hľadať jediné zrno Pravdy?“ Majster Vidya sa len usmiala a odpovedala: „Počúvaj svoju Dušu, ona ti napovie správny smer.“

Amrit ani nestihol vojsť do veľkého mesta, keď začul správu, že imperátor krajiny usporadúva veľké zhromaždenie mudrcov, na ktorom sa budú viesť rozpravy a diskusie o zmysle života. Víťaza očakávala imperátorská odmena – sto kráv s rohmi ovešanými zlatom. Amrit sa vybral na zhromaždenie v nádeji, že tam začuje odpoveď, kde by mohol nájsť jediné zrno Pravdy. No na zhromaždení sa udialo niečo neočakávané.

Keď mudrc položil otázku: „V čom je zmysel života?“, každý z nich začal odpovedať po svojom. Jedna žena spomedzi mudrcov povedala: „Tento svet je pre človeka dočasné útočisko. Človek sa rodí so zovretými päsťami a snaží sa pokoriť tento svet. A odchádza zo života s otvorenými dľaňami, a nevezme si so sebou ani zrnko prachu. Zmysel života je v zrode prianí, ktoré tvoria jeho posmrtný osud.“

Muž spomedzi mudrcov pokračoval v diskusii: „Človek má tak veľa prianí, ako je morského piesku. Ale skutky človeka sú ojedinelé ako granitové kamene. Skutky človeka tvoria jeho život. Jeho zlé alebo dobré skutky sa stávajú jeho zlým alebo dobrým osudom. Zmysel ľudského života sa utvára z toho, čo zakaždým robí tu a teraz.“ Ďalšia žena z mudrcov mu odpovedala: „Skutky sú následkom myšlienok človeka. Ak človek koná so zlými myšlienkami, tak ho utrpenie nasleduje tak, ako koleso voza nasleduje nohy. Ak človek koná s dobrými myšlienkami, tak radosť ide za ním, presne tak, ako tieň za jasného slnka. Zmysel ľudského života sa skrýva v jeho myšlienkach.“

Tak debata pokračovala až do poludnia. Nakoniec jeden z chýrnych učiteľov tej doby, preslávnený pri dvore svojou učenosťou, prehovoril: „Z emócií vzplánu myšlienky ako požiar od blesku. Tým, kým bol človek včera, zajtra už nebude. Byť schopný vyvodiť ponaučenie zo života, znamená žiť dvakrát. Zmysel života je v premenách, ktoré sa rodia ťažkou prácou a starosťami.“ Uprostred mudrcov zavládlo ticho. A pretože nikto z nich neodpovedal, Amrit, ktorý stál medzi prostým ľudom, sa rozhodol zúčastniť diskusie a povedal: „Život človeka plynie podobne ako sen. Aby sme pochopili jeho zmysel, treba sa prebudiť. Vonkajšie zmeny sú užitočné len vtedy, keď vychádzajú z vnútorného sveta človeka. Všetko to čo je, aj čo nie je v tomto svete, je tu, v ľudskej Duši. Poznanie tejto Pravdy je zmyslom života.“ Po týchto slovách prostý ľud zajasal a mudrci uznanlivo pokývali hlavami, a súhlasili s múdrosťou slov neznámeho mladíka. Imperátorská odmena bola odovzdaná Amritovi. Tak v jeden deň získal bohatstvo aj slávu.

Po skončení zhromaždenia mudrcov prišiel k Amritovi preslávený učiteľ, ktorý predtým porážal v sporoch všetkých svojich súperov, a ktorému mladík tak neočakávane vzal víťazstvo. Opýtal sa Amrita, čo ho priviedlo do tohto kraja. A keď sa dozvedel o hľadaní jediného zrna Pravdy, tak naradovane povedal: „Ó, chlapče! Máte neuveriteľné šťastie. Dnes ste získali nielen bohatstvo a slávu, ale aj verného priateľa a múdreho učiteľa v mojej osobe. V okolí ma dobre poznajú. Vyučujem rôzne vedy, v ktorých je skrytých mnoho zrn Pravdy.“ Po rozhovore s presláveným učiteľom Amrit zatúžil stať sa jeho žiakom, a utratil uňho všetky peniaze na štúdium rôznych svetských vied. Čoskoro sa preslávil ako jeden z jeho najlepších študentov, ovládal mnoho jazykov a osvojil si všetky vedy tej doby.

Preplnený hrdosťou na vykonané skutky, vrátil sa Amrit do domu Múdrosti. Majster Vidya sa v tom čase nachádzala v sade. Natešený, že ju vidí, začal jej rozprávať o svojich cestách: „Keď som vyšiel z domu Múdrosti, stalo sa neočakávané. V ten deň imperátor krajiny usporiadal veľké zhromaždenie mudrcov. Zašiel som tam v nádeji, že dostanem odpoveď na svoju otázku. Na zhromaždení sa viedli rozpravy a diskusie o zmysle života. Povedal som svoj názor. A zrazu mi odovzdali imperátorskú odmenu. V jeden deň som získal bohatstvo aj slávu. Rozhodol som sa utraťiť všetky peniaze na štúdium u presláveného učiteľa, aby som spoznal zrno Pravdy. Teraz som získal mnoho znalostí v rôznych vedách a môžem rozprávať o mnohých zrnách Pravdy v každej z týchto vied...“ A Amrit začal rozprávať to, čo sa naučil. Keď si Majster Vidya vypočula jeho rozprávanie o úspechoch a získaných vedomostiach, len sa pousmiala, a potom povedala:

„Ukázal si svoju učenosť. Všetko to, čomu si sa vo svete naučil, sú vedomosti z rozumu. No to neznamená, že si našiel a poznal jediné zrnko Pravdy. Množstvo sa rodí z Jediného. Aby si prenikol do podstaty Skrytého, je potrebná vnímavosť, uvedomelosť a chápanie.“ Majster Vidya zdvihla zo zeme plod najbližšieho stromu a ukázala ho Amritovi. „Ty si pochopil, z čoho je utkaný viditeľný svet, ale uniklo ti, z čoho pozostáva, a kvôli čomu to všetko jestvuje.“ Majster Vidya rozdelila plod na polovice. Vybrala z neho semená, rozdelila aj tie, a ukázala Amritovi dužinu vnútri semien. „Pomocou rozumu si poznal viditeľné jadro semena, z ktorého vyrastá veľký strom. No len s pomocou citov dokážeš poznať to neviditeľné, tú životodarnú prázdnotu, vďaka ktorej vyrastá veľký strom. Semená sú len schránka pre životodarnú prázdnotu. Životodarná prázdnota je utkaná z jediného zrna Pravdy, z ktorého bolo všetko zrodené, a v ktorom sa všetko opäť rozplynie.

Keď si začal Cestu, toto poznanie bolo v tebe. Vďaka nemu si získal bohatstvo a slávu. No ty si použil bohatstvo v prospech rozumu. Ale bohatstvo sa dáva na pochopenie zodpovednosti. Bohatstvá sveta patria tomuto svetu, v ktorom je všetko prechodné a podlieha smrti. Ak by si použil bohatstvo pre blaho ľudí, tak by si našiel a pochopil jediné zrnko Pravdy, ktorého čiastočku máš aj v sebe.“ „No tak čo mám robiť?“ znepokojene povedal Amrit. „Už nemám niekdajšie bohatstvo, aby som napravil svoju chybu.“ Na to mu Majster Vidya odvetila: „Pokračuj vo svojej ceste tam, kde si ju prerušil. Pokračuj vo svojej ceste a vychádzaj zo skúseností, ktoré už máš. Získal si svetské znalosti, ktoré si ľudia vážia, a tak poznávajú viditeľný svet.

Choď a nauč ľudí tieto Znalosti, no ukáž im nielen z čoho je utkaný viditeľný svet, ale aj to, z čoho pozostáva a vďaka čomu to všetko jestvuje.“

Amrit sa prekvapil: „Ako ukážem ľuďom to, o čom sám neviem?“ Majster Vidya sa usmiala a odvetila: „Staň sa tým, o kom nevieš. Staň sa samým sebou, veď v tebe je čiastočka zrna Pravdy. Človek je len schránka pre Dušu, teda zdroj jeho Podstaty. Nájdi to Jediné, spoznaj Ho. To je to najdôležitejšie. Keď spoznáš jediné zrno Pravdy, spoznáš sám seba.“ Amrit sa opýtal: „Ale ako to mám urobiť?“ Majster Vidya odvetila: „Použi svoj rozum pre blaho ľudí a získaj skúsenosti. **Keď tvojich skutkov z pocitov v prospech Pravdy bude oveľa viac ako slov z rozumu v prospech Ega, vtedy spoznáš jediné zrno Pravdy.**“

Anastasia: Zaujímavé podobenstvo, aktuálne v každom čase.

Rigden: Problém súčasného ľudstva je v tom, že egoizmus rozdrobil znalosti natoľko dôkladne, až sa stratil jediný zmysel a predurčenie týchto znalostí. Preto dnes, napríklad, astrofyzici dávajú prednosť pozeraniu výhradne nahor na hviezdy a vytvárajú fantastické teórie o týchto čiernych dierach. A archeológovia a etnológovia uprednostňujú pozeranie výhradne dolu, ponárajúc sa do minulosti a vyslovujú svoje dohady o minulosti...

Anastasia: Celkove, neexistuje jednota v rôznorodom poznaní jediného, neexistuje rozšírenie obzoru a to najhlavnejšie – neexistuje znalosť človeka o sebe samom, o svojej skutočnej Podstate.

Rigden: Žiaľ, je to tak. Pri tejto príležitosti uvediem ešte jeden zaujímavý príklad. Ako som už spomínal, v Západnej Afrike žije kmeň Dogonov. Na konci 19. storočia, keď si popredné európske štáty začali deliť Afriku na svoje kolónie, sa teritórium, na ktorom žil tento národ, ako aj ich susedia, ocitlo pod nadvládou Francúzska. V tých časoch prekvital trh s otrokmi z afrického kontinentu. Avšak Dogonov zachránilo to, že žili v ťažko dostupných oblastiach. Takže ako prvý sa o ich existencii dozvedel príslušník koloniálnych vojsk, ktorý zostavoval súpis kmeňov „divochov“. Jeho postoj k tomuto národu zodpovedal stereotypu, ktorý vytvorili politici jeho štátu, to znamená „divosi – to ani nie sú ľudia“. Kultúru toho národa však odhalil (aj to len pre úzky okruh odborníkov v Európe) až francúzsky etnograf-afrikanista Marcel Griaule. Zaujímala ho v prvom rade duchovná stránka života Dogonov, preto ho žreci tohto kmeňa nakoniec zasvätili do svojho tajomstva tajomstiev.

Anastasia: „Človeku s dobrým srdcom a čistými úmyslami sa odkrývajú tajné Znalosti...“

Rigden: Presne tak... No svet sa nedozvedel o kozmologickom systéme Dogonov z prác tohto etnografa, ale z prác astronóma, ktorý sa zaujímal aj o archeológiu, aj o etnografiu a dokázal všetky tieto poznatky porovnať. Takže Dogoni a im príbuzný národ Bamba-
ra sú jedni z mála národov, ktoré si uchovali prapôvodné poznatky s prakticky minimálnym skreslením, niekedy dokonca bez chápania zmyslu tejto informácie. A posledná z nich je taká, že ďaleko predbieha úspechy súčasnej vedy.

Anastasia: Zaujímavé...

Rigden: V kozmológii Dogonov a tiež Bambarov sú údaje o dôležitej prvotnej úlohe vibrácií a špirálovitého pohybu v stvorení Vesmíru.

Anastasia: Dogoni majú znalosti o špirálovitom pohybe Vesmíru?

Rigden: Áno. V mytológii Dogonov je najvyššie božstvo – boh tvorca, stvoriteľ sveta, nazývaný Amma. V jednom z kozmogonických mýtov Dogonov sa hovorí, že svet vznikol zo slova „Amma“.

Anastasia: Veľmi zaujímavé: u afrických Dogonov – „Amma“ a u Indov podľa legiend Vesmír vznikol z vibrácií posvätného zvuku „Om“. Vo Védach je tento zvuk tiež považovaný za symbol priblíženia Duše k svetu Boha a označuje sa zvláštnym znakom...

Rigden: Pravdaže, všetky tieto legendy mali kedysi jeden a ten istý základ – Znalosti. Takže podľa mytológie Dogonov svet vznikol zo slova „Amma“. Okrem tohto slova nebolo nič. *Prvé slovo* dalo počiatok nekonečne malému základnému elementu sveta, ktorý Dogoni nazývajú ako „kize uzi“ (teda prosné zrnko Po). Prostredníctvom vnútornej vibrácie sa „kize uzi“ premenilo na „vajce sveta“. V mytológii Dogonov má Amma prívlastok „*krútiaci sa vír*“, čo naznačuje, že pohyb prebieha *po špirále*. Navyše ďalej sú opisované samotné výtvary Ammu a tiež sa tam hovorí aj o *siedmich* svetoch, Slnku a Mesiaci. Konkrétne, že Slnko je obtočené špirálou z ôsmich závitov červenej medi. A Mesiac obťáča rovnaká špirála, ale z bielej medi.

Je to prekvapivé, no súčasná fyzika ešte nedosiahla úroveň vedeckého chápania týchto otázok. Ale to ešte nie je to najzaujímavejšie. Vráťme sa k stvoreniu sveta... Po stvorení „zrnka Po“ a roztočení pohybu po špirále začal „neviditeľný Amma“ vytvárať *znaky*, ktoré definujú všetko v tomto svete: dva „vedúce znaky“, ktoré prináležia Amma a osem „hlavných“...

Anastasia: Znaky? Takže vzhľadom na to, že Šambala tiež komunikuje a tvorí udalosti pomocou znakov... Znaky, to je celkovo zvláštna téma. V súvislosti s vyššie uvedenou legendou sa môže čitateľ opýtať, čo to znamená „vedúce a hlavné znaky“?

Rigden: No, po prvé, už samotný fakt, že Dogoni mali také znalosti, svedčí o tom, že ich predkovia ich získali vďaka paleokontaktu. Dva „vedúce znaky“, to sú znaky, ktoré môže použiť len ten, koho vo svojej mytológii nazývajú Amma. A tých osem „hlavných znakov“, to sú tvoriace znaky, ku ktorým keď priložíme určitú silu, obrazne povedané ako kľúč k zámku, tak otvárajú isté možnosti ovládania procesov ako tvorenia, tak aj ničenia. Veľmi zriedka, no stáva sa, že „hlavné znaky“ sú sprístupnené ľudskej bytosti.

Anastasia: Veľmi zriedkavo sú sprístupnené ľudskej bytosti... Tak to je potom Grál! Tieto znalosti som zaznamenala v knihe Sensei zo Šambaly 4. diel. Vy ste kedysi spomínali, že Grál pozostáva z dvadsiatik znakov a v mytológii Dogonov ich je spomenutých osem, ak teda nepočítame tie dva, ktoré sú ľuďom ako to chápem, v podstate nedostupné. Tak teda, buď mali Dogoni neúplnú informáciu, alebo sa časom čiastočne stratila, alebo ju pred európskymi

bádateľmi, ktorí zapisovali ich mýty, utajili. No to, že Grál pozostáva z „hlavných znakov“, pomocou ktorých je možné podľa želania modelovať a upravovať svet, sa nepriamo spomína v mnohých legendách rôznych národov.

Rigden: Presne tak... Takéto znalosti, „posvätné“ pre ten alebo iný národ, žreci kmeňa prakticky nikdy neodhaľujú úplne, zvlášť nie náhodným ľuďom. A čo sa týka Grálu, treba pamätať na to, že keď ho ukryvali, nie náhodou rozdeľovali 12 znakov na štyri časti, v každej po tri znaky. To značne sťažovalo proces zloženia znakov a zvukovej aktivácie Grálu. Znaky Grálu v presne stanovenej postupnosti sú ako vzorec, ako kľúč k zámku, ktorý pomocou zapojenia určitej sily (zvukovej formuly Prvotného Zvuku) odkryva človeku mimoriadne možnosti.

Anastasia: Štyri časti, po tri znaky v každej...

Rigden: Mimochodom, u týchto starých národov sa zachovali zmienky o tom, že číslo štyri zosobňuje ženský princíp, číslo tri mužský princíp a ich súčet sedem, to je základ ľudskej Bytosti (princíp večného života), dokonalosť.

Anastasia: Štvorka v sebe zosobňuje ženský princíp... Takže ak Grál zostavili zo štyroch častí, tak z toho vyplýva, že to nepriamo poukazuje na spojitosť s tvorivou božskou silou ženského princípu, s Allatom.

Rigden (usmial sa): No, prečo nepriamo?... Mimochodom, k pôvodu Allatu. V kozmogonických mýtoch národa Bambara, kde sa hovorí o mimočasovom

prvopočiatočnom štádiu stvorenia sveta, je zmienka o tom, že svet vznikol z prázdnoty obdarenej pohybom – „gla“. „Gla“ potom zrodila zvučiacu dvojčku. Výsledkom bola dvojica „gla gla“. Celkove, po celom rade premien a transformácií, vďaka vibráciám vznikli „znaky“, ktoré boli určené na rozmiestnenie na ešte nevytvorených predmetoch, aby ich označili. V priebehu aktu tvorenia sa objavil duch Jo (z ktorého vzišli prvé mocné sily Pembo a Faro, ktoré sa zúčastnili na stvorení sveta), 22 základných elementov a 22 závitov špirály. Pričom sa uvádza, že keď tieto závitovité špirály „premiešali“ Jo, tak následne vzniklo svetlo, zvuk, všetky skutky, všetky bytosti, všetky pocity... V mýtoch sa spomína, že Pemba sa premiestňoval v priestore vírivým pohybom, že vrhol dohora to, čo bolo neskoršie nazvané Faro. Faro zasa vytvoril sedem nebies, ducha vzduchu a vo forme vody rozliat na zem život. On je všadeprítomný a navštevuje všetky vody. Faro v podstate pokračoval v tvorení sveta, usporiadal Vesmír a klasifikoval všetky jeho elementy, stvoril ľudí a naučil ich Slovu.

Anastasia: Faro usporiadal Vesmír. Tak to sú teda funkcie tvorivej sily Allatu.

Rigden: Takže toto je to, o čom hovoríme. Mimochodom, pokiaľ ide o reč. V mytológii Dogonov sú božstvá vody (božské dvojčatá) vo forme polohadí-polohadov nazývané ako Nommo. Zachovali sa legendy, že keď z neba uvideli nahú matku-zem zbavenú reči, urobili jej sukňu z desiatich pramienkov vláknien nebeských rastlín. Práve *špirálovito skrútené* vlhké vlákna, ktoré v sebe obsahovali slovo a boli plné podstaty Nommo, dali zemi reč, prvý jazyk sveta.

Takže niektorí ľudia zbytočne nazývali národy Dogonov a Bambara „divochmi“. Títo „divosi“ zachovali pre budúce pokolenia oveľa viac informácií ako „civilizovaní ľudia“. Pravdaže nie bez vlastných prvkov skreslenia, ale stále je to oveľa lepšie ako nič.

Anastasia: Áno, po tom všetkom, čo bolo vyššie spomenuté, vzniká túžba všetko nechať tak a cestovať do Afriky, keď sa tam uchovávajú také znalosti.

Rigden: (rozosmial sa): Čo by si v tej Afrike robila. To je presne to isté, ako cestovať do Tibetu. Hneď sa nájde kopa ochotných, ktorí ti chcú ukázať „pravú cestu“... k Ahrimanovi, a ešte aj za tvoje peniaze... V skutočnosti je to všetko oveľa bližšie, ako si človek dokáže predstaviť. Všetko je vecou kľúča Znalostí a prevládajúceho svetonázoru. Pozri sa, ty si uvidela svet podľa iného kľúča Znalostí, z pozície duchovného svetonázoru. Informácia, ktorá bola predtým pre teba nepodstatná, sa stala dôležitou. Roztratené znalosti z fyziky, mytológie a astronómie sa poskladali ako časti puzzle, jedna doplnila druhú a presne zapadla na svoje miesto. A teraz si predstav, čo si pomyslia ľudia, ktorí nemajú túto informáciu, trebárs o tých znakoch? Veď väčšina súčasných ľudí dokonca ani nepochopí, o čom je tu v skutočnosti reč. Podľa súčasného svetonázoru, znakmi „tvoriacimi svet“ môžu byť iba symboly, ktoré tvoria tabuľku periodických prvkov, nič viac...

No, taká špirála ako symbol bola známa už v dobe paleolitu. Jej vyobrazenia môžeme nájsť aj v preddynastickom Egypte, v starovekej Indii, Číne, v starodávných kultúrach Kréty, Mykén, u národov, ktoré

žili na rôznych kontinentoch – v Európe, Afrike, či predkolumbovskej Amerike. A aká je situácia dnes, čo zostalo z bývalých znalostí o špirálovej štruktúre makrokozmu a neviditeľného sveta? Stačí vyjsť na ulicu a opýtať sa ktoréhokoľvek človeka, alebo konkrétne aj odborníkov, ktorí sa zaoberajú takou vedou, ako je fyzika, čo dnes ľudia vedia o špirále. Nakoniec v lepšom prípade dostaneš štandardnú odpoveď, ktorá, žiaľ, odráža stereotypný materialistický svetonázor nepresahujúci rámec poznania viditeľného sveta.

Anastasia: Presne tak! Tu ani netreba chodiť ďaleko, lebo sama som ešte nedávno premýšľala v podobných kategóriách... Z toho vyplýva, že ani dávni ľudia neboli ukrátení o takéto obdivuhodné znalosti o svete. Nezáleží na tom v akej forme to bolo podané, dôležitá je samotná podstata, ktorá ovplyvňuje svetonázor človeka, a následne aj jeho život. Veď tieto informácie pomáhajú pochopiť, že svet je riadený zhora, že všetko na tomto svete je usporiadané a umelo vytvorené. Odtiaľ pochádza pochopenie, čo vlastne je tento pominuteľný život, a o čo by sa mal samotný človek snažiť, ako využiť svoju životnú silu pre vlastný duchovný rozvoj.

Rigden: **V tomto iluzórnom svete všetko ubieha rýchlo, doslova ako fatamorgána na púšti. Preto nič z toho, čo vo fyzickom svete máme, nemá hodnotu, lebo je to dočasné. Treba sa ponáhľať naučiť cítiť Dušu a vnímať krásu, pretože všetko v tomto materiálnom svete, vrátane ľudského života, nie je nič viac ako bublinky peny na morskom piesku.**

Človek cíti, že jednoducho nie je len dvojnohá bytosť, že v ňom je oveľa viac, že jeho vnútorný svet je *iný* a odlišuje sa od toho okolitého. Je v ňom Duša – čiastočka *zvonku*, z *duchovného sveta*. Má len jeden vektor pohybu, jediné želanie. Duša sa v skutočnosti snaží vyslobodiť z tohto sveta. Smeruje k Bohu, do svojho sveta. No v podmienkach materiálneho sveta táto túžba, tento hlboký pocit, ktorý vychádza z Duše, naráža na vedomie človeka. A vedomie človeka už interpretuje tieto silné hlboké podnety inak, vychádzajúc zo znalostí a skúseností získaných v tomto živote. A tu zohráva dôležitú úlohu prevládajúci svetonázor človeka, jeho Znalosti o svete a o sebe. Ak v ňom dominuje materialistický svetonázor, jeho vedomie je zúžené a chýbajú mu duchovné Znalosti, tak vo vedomí prebiehajú mnohé zámeny. To znamená, že Osobnosť nevyužíva túto silu na duchovný rozvoj, ale na realizáciu svojich materiálnych želaní. Sila jediného duchovného pocitu sa vo vedomí jednoducho drobí na množstvo želaní Živočišnej podstaty. V konečnom dôsledku človek namiesto toho, aby túžil po Večnosti, začína sa jej panicky báť a považovať tento trojrozmerný svet za jedinú realitu svojho bytia. Utráca silu svojho života na to, aby dosiahol v materiálnom svete uspokojenie vlastného Ega, získal moc nad sebe podobnými a nahromadil pozemské bohatstvá. Ale so smrťou tela človek toto všetko stráca, z niekdajšieho života zanecháva vo svojom posmrtnom osude len zhľuk negatívnej energie, ktorý mu bude ešte dlho prinášať utrpenie a nepokoj. Ale ak v človeku prevláda duchovný svetonázor a on nielenže ovláda Znalosti o svete a o sebe, ale ich aj cieľavedome využíva tak, ako je stanovené a pracuje na sebe, vtedy

sa aj kvalitatívne mení. Pohybuje sa po duchovnom vektore svojho života vďaka hlbokým pocitom, ktoré vychádzajú z jeho Duše. Pre duchovne zrelého človeka je smrť fyzického tela v podstate oslobodenie. Je to všetko len prechod do kvalitatívne *iného* stavu, stavu skutočnej slobody vo Večnosti.

Anastasia: Viete, mnohí čitatelia sústreďujú pozornosť na to, že napriek celej tej rôznorodosti literatúry je v skutočnosti ťažké nájsť nejaké konkrétne informácie o Duši. Tým skôr, že v súčasnej spotrebiteľskej spoločnosti je dokonca samotný pojem „duša“ čoraz častejšie nahrádzaný pojmami, ktoré sú diametrálne protichodné k pojmu Duša: „rozum“, „psychika“, ľudské „ja“, „sebavedomie“. V lepšom prípade čitatelia dospievajú k všeobecnej filozofii, a aj tá je zapečatená do škrupiny buď z oblasti etnológie, alebo náboženstva a mystiky, psychológie, či sociológie.

Od dávnych čias sa verilo, že duchovne bohatá Duša je najcennejším majetkom skutočného Človeka. Podľa všetkého by sa v ľudskej spoločnosti, ktorá sa pohybuje duchovným smerom, mal skúmaniu duchovna venovať prvoradý význam. Veď poznanie Duše napomáha poznaniu akejkoľvek pravdy, vrátane tej vedeckej. Existuje veľký rozptyl idealistických a materialistických názorov na Dušu, dogmatických tvrdení, vrátane tých, ktoré majú špekulatívny charakter. No všetko sú to *hľadania* mnohých ľudí v rôznych dobách, počínajúc mudrcmi, prorokmi, svätými a končiac vedcami, pedagógmi, prírodovedcami a prostými ľuďmi. A spory sa viedli hlavne kvôli nedostatku *Znalostí*. No je pozoruhodné, že ľudia dodnes chápu, že keby mali systémové informácie o človeku,

a v prvom rade o Duši, tak, ak by sa riadili potrebami Duše, mali by možnosť ovládať snahy svojho rozumu. Ak by poznali samých seba, lepšie by chápali všetky zložky svojho života: intuíciu, myšlienky, pocity, emócie, skryté túžby, motívy správania, následky svojho konania a tak ďalej. A v prípade, že také Znalosti budú nielen dostupné, ale aj pochoopené väčšinou, podarilo by sa vo svete bez námahy vybudovať a upevniť spoločnosť dobra a harmónie, o ktorej ľudia snívajú už tisícročia.

Sú čitatelia, ktorí sú od prírody obdarení schopnosťou cítiť prejavy neviditeľného sveta o trochu viac ako obyčajní ľudia. Pričom svoje schopnosti spravidla pred svojim okolím skrývajú. V podstate sú to veľmi múdri ľudia, ktorí už podľa ľudského chápania „všetko v živote dosiahli“: majú dospelé deti, dosiahli určité postavenie v spoločnosti, stali sa významnými odborníkmi vo svojich oblastiach, majú vedecké tituly. No hlavný zmysel svojho života nevidia v týchto ľudských úspechoch, ale v tom, čo intuitívne cítia vo svojom vnútri. A to ich znepokojuje. Snažia sa nájsť odpoveď na túto pre nich dôležitú otázku, pochopiť seba, svoju Dušu a následne si ujasniť smer hlavného vektora svojho života. Nemajú dostatok Znalostí na pochopenie svojej podstaty, na to, ako žiť v tomto svete, a ako sa pripravovať na posmrtný život. Veď niektorí z nich, ktorí sa stretli s prejavmi neviditeľného sveta a získali neoceniteľnú osobnú skúsenosť, kardinálne zmenili svoje vnímanie sveta. **Najdôležitejšia otázka, ktorú si kladú títo ľudia je: „Ako spasiť svoju Dušu?“** Myslím si, že aj oni, aj budúce pokolenia, ktoré sa stretnú s týmito Znalosťami, budú veľmi vďační,

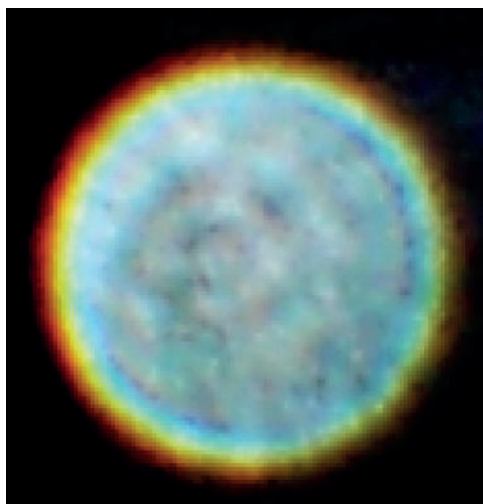
ak odpoviete na túto hlavnú, pre každého človeka životne dôležitú otázku.

Rigden: Ako **spasiť svoju Dušu?** V skutočnosti na tom nie je nič zložitého, ak sa skutočne o to snažíš každý deň svojho života, poznáš a chápeš svoju Dušu a teda aj zmysel svojej existencie. Na to sú samozrejme potrebné Znalosti o sebe, o svojej podstate, a tiež to najdôležitejšie v ľudskom živote – práca na sebe. Človek v sebe skrýva zrná rôznych výhonkov svojej Podstaty, ale len jedno z nich je skutočné. Prečo vlastne hľadá zmysel svojho príchodu na tento svet a je znepokojený tajomstvom života až do samotného odchodu z neho? Pretože, hoci tu aj je dočasne, je v jeho silách zmeniť svoju podstatu. Zmyslom prebývania človeka na tomto svete je duchovný rast, snaha o prechod zo stavu materiálneho zníženia vedomia k duchovnému pozdvíhnutiu, transformácia, stúpanie k svojmu predurčeniu a rozvoju toho najlepšieho, čo v ňom je. Keď človek získava krídla sebarozvoja, vynášajú ho k vyšším poznania Pravdy a kvalitatívne premieňajú jeho podstatu. Možno porozprávam o vnútornej štruktúre človeka trochu podrobnejšie. Tieto Znalosti sú takmer stratené v rieke času, no ich dozvuky je možné nájsť na brehoch súčasného sveta.

Tak teda, čo je to Duša? Ako som už hovoril, Duša je skutočnou antihmotou, časticou zvonku – z duchovného sveta, zo sveta Boha. Duša je súčasťou len ľudskej bytosti. Je jej základným potenciálom, portálom, priamym spojením každého človeka s duchovným svetom. Nie je ani v rastlinách, ani vo zvieratách, ani v žiadnej inej hmote, vrátane tej rozumnej. Duša vstupuje do formujúcej sa energetickej

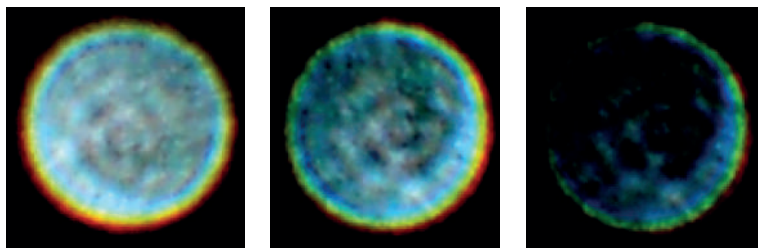
konštrukcie človeka na ôsmy deň po narodení fyzického tela (novorodenca). Ak sa orientujeme podľa stavby fyzického tela, tak jej približná poloha je oblasť slnečného pletenca, teda skutočný stred človeka. No nie je ani slnečným pletencom, ani srdcom, ani žiadnym iným fyzickým orgánom alebo systémom, nie je ani mozgom, ani umom, ani vedomím, ani myslením, ani rozumom, ani rozumovými schopnosťami. Všetko vymenované nie je ani produktom, ani vlastnosťou Duše, všetko sa to vzťahuje k materiálnemu svetu. Chirurgické odstránenie či transplantácia tých alebo iných orgánov fyzického tela (napríklad srdca), alebo transfúzia krvi nemajú s Dušou nič spoločné. Zdôrazňujem a upozorňujem, že sa nachádza v energetickej konštrukcii človeka a nie vo fyzickej časti tejto štruktúry. Človek má jednu Dušu. Je jediná a nedeliteľná. Nie je rozdiel medzi dušou muža alebo ženy. Duša nemá pohlavie. Duše všetkých ľudí sú vo svojej podstate rovnaké. A v tomto zmysle môžeme povedať, že ľudia sú si navzájom veľmi blízki a spriaznení. Duša nie je hmota, neopotrebuje sa, nestarne a neochorie. Vo vzťahu k materiálnemu svetu je dokonalá, no je nedostatočne individuálne dokonalá pre svet Boha. Následkom opakovaných reinkarnácií v materiálnom svete je Duša zatažená informačnými obalmi.

Čo vlastne predstavuje ľudská bytosť? Ľudská bytosť počas života predstavuje viacrozmerový priestorový objekt, ktorý je vystavaný okolo Duše a má svoju rozumnú Osobnosť. Viditeľná, oku známa obvyklá forma a štruktúra fyzického tela spolu s jeho fyzikálno-chemickými procesmi a systémom kontroly (vrátane materiálneho mozgu), to všetko je len časť celkovej konštrukcie človeka, ktorá patrí

Fotografia 1. Duša človeka v prechodnom stave, po smrti fyzického tela.

Na fotografii Duše je jasne viditeľný okrajový obal. Ten pozostáva (postupne dovnútra gule) z červenej farby (pozostatok životnej energie – prány), a tiež zo žltých a žlto-bielych farieb ďalších energií. Samotná guľovitá forma je blankytne-modrej farby s odtieňmi svetlozelenej a má charakteristickú špirálovitú štruktúru skrútenú do stredu, majúca odtienky dúhy a biele vtrúseniny.

Fotografia 2. Zmiznutie Duše človeka z materiálneho sveta v priebehu prechodu.

k trojrozmernej dimenzii. Človek teda pozostáva z Duše, spolu s jej informačnými obalmi, Osobnosti a štruktúry, no, povedzme, pozostávajúcej z rozličných polí iných dimenzií (vrátane fyzického tela, ktoré sa nachádza v trojrozmernej dimenzii).

Čo je to rozumná Osobnosť? V novej konštrukcii, v novom tele sa formuje aj nová Osobnosť – to je to, kým sa cíti byť počas života každý človek, ten, kto robí voľbu medzi Duchovnou a Živočišnou podstatou, analyzuje, robí závery a zhromažďuje osobnú zásobu pocitovo-emocionálnych dominánt. Ak sa počas života človek duchovne rozvíja natoľko, že dochádza k splynutiu jeho Osobnosti s Dušou, tak sa tvorí kvalitatívne nová, zrelá Bytosť, odlišná od ľudskej, ktorá odchádza do duchovného sveta. To je fakticky to, čo sa nazýva „oslobodenie Duše zo zajatia materiálneho sveta“, „odchod do Nirvány“, „dosiahnutie svätosti“ a tak ďalej. Ak ale v priebehu ľudskeho života k takému splynutiu nedošlo, tak po smrti fyzického tela a zničení energetickej konštrukcie táto rozumná Osobnosť odchádza spolu s Dušou na prerod (reinkarnáciu) a mení sa, pre pochopenie podstaty povedzme hypoteticky, na subosobnosť. Keď umiera fyzické telo, ľudská bytosť pokračuje vo svojej existencii. V prechodnom stave má guľovitý tvar so špirálovými štruktúrami. Do tejto formy je uzatvorená aj Duša spolu s jej informačnými obalmi - subosobnosťami z predchádzajúcich vtelení, vrátane Osobnosti z nedávneho života.

Informačné obaly, rozmiestnené okolo Duše, to sú pocitovo-emocionálne zhľuky, presnejšie rozumná informačná štruktúra, ktorú je možné asociatívne prirovnať k svojráznej hmlovine. Jednoduchšie povedané,

sú to bývalé Osobnosti z predchádzajúcich vtelení. Takých subosobností môže byť okolo Duše veľa, v závislosti od toho, koľko mal človek reinkarnácií.

Anastasia: Takže subosobnosť, to je Osobnosť ako aj ty, ktorá bola aktívna v minulých vteleniach tvojej Duše.

Rigden: Áno. Inými slovami, je to bývalá Osobnosť z minulého života s celou zásobou pocitovo-emocionálnych dominánt (pozitívnych alebo negatívnych), nahromadených kedysi počas života, teda s výsledkom jej celoživotnej voľby.

Osobnosť spravidla nemá priame spojenie so subosobnosťami, preto si človek nepamätá minulé životy, rovnako ani skúsenosti a získané vedomosti týchto subosobností. No v zriedkavých prípadoch a za určitých okolností je možný hmlistý pocit dejá vu, alebo krátkodobé spontánne prejavy aktivity poslednej (predchádzajúcej súčasnému vteleniu) subosobnosti. Charakteristické je to najmä pre človeka v rannom detstve.

Sú prípady, zaznamenané v prácach z psychiatrie, kedy deti, u ktorých neboli pozorované vôbec žiadne odchýlky so zdravými rodičmi, prejavujú krátkodobé abnormálne správanie blízke hraničným poruchám osobnosti. Uvediem jeden z príkladov. Štvorročnému dievčatku sa začal snívať jeden a ten istý sen: chlapec na pozadí svetla, ktorý ju volá k sebe, no nepúšťa ju do svetla. Začala sa sťažovať rodičom na tento deprimujúci sen a po večeroch začala prejavovať neočakávané, pre ňu predtým nezvyčajné agresívne

správanie a neobyčajnú silu. Štvorročné dievčatko v hneve prevracalo stoly a stoličky, ťažkú skriňu, nespoznávala matku, zachvacovala ju hystéria vo forme obvinení, ako „ty nie si moja matka“, „aj tak zomrieš“ a tak podobne. Tieto slová a správanie dievčatka boli pre ňu neprirodené, ale veľmi charakteristické pre subosobnosť, ktorá prežila reinkarnáciu a nachádza sa v stave „pekla“, trpí v mukách a živočíšnej bolesti. A na ďalší deň bolo dieťa zase normálne a správalo sa ako obyčajne. Je to taký typický prípad krátkodobého prejavu negativizmu predchádzajúcej subosobnosti. To najlepšie, čo je možné urobiť v tomto prípade, je aktívne rozvíjať intelekt dieťaťa, rozširovať jeho obzor poznania sveta a čakať, kedy dôjde k prvotnému vzostupu a sformuje sa nová Osobnosť.

K prvotnému vzostupu dochádza spravidla v piatom až siedmom roku života človeka. Faktom je, že v ranom detstve do prvotného vzostupu môže dochádzať k podobnej krátkodobej aktivácii predchádzajúcej Osobnosti (subosobnosti). Kým sa formuje nová Osobnosť, predošlá sa snaží preniknúť k vedomiu a prevziať moc nad človekom.

No oveľa častejšie dochádza k iným prípadom prejavu subosobnosti. A to vtedy, keď deti vo veku tri až päť rokov (v období, kedy nová Osobnosť ešte nie je sformovaná) začínajú rozprávať ako dospelý, skúsený človek. V zriedkavých prípadoch to môžu byť detailné podrobnosti z ich predchádzajúceho dospelého života, ktoré v skutočnosti v tomto veku nemôžu vedieť. Ale najčastejšie sa stáva, že dieťa z nejakého dôvodu hovorí neočakávane múdro, zjavne vyjadruje vôbec nie detské myšlienky a to niekedy

mysticky naháňa dospelým strach. Rodičia by sa nemali báť podobných prejavov, ale je potrebné, aby jednoducho poznali ich podstatu. Keď sa Osobnosť dieťaťa sformuje, prejavy pominú.

Takže každá subosobnosť si zachováva individuálnosť svojho minulého vedomia vo forme želaní a snažení, ktoré dominovali počas jej aktívneho života. Osobnosť, ako som už hovoril, nemá priame spojenie so subosobnosťami, teda človek si vedome nepamätá na svoje minulé životy. No na úrovni podvedomia sa toto spojenie Osobnosti so subosobnosťami udržiava. Tie môžu nepriamo vplývať na Osobnosť a „nabádať ju“ k určitému konaniu, prehovárať ju k prijatiu tých alebo iných rozhodnutí. Prebieha to na nevedomej úrovni. Okrem toho subosobnosti, obrazne povedané, sú ako „hmlové svetelné filtre“, kvôli ktorým je značne sťažené bezprostredné spojenie medzi Dušou a novou Osobnosťou, takpovediac, medzi zdrojom Svetla a tým, kto ho potrebuje.

Anastasia: „Hmlové svetelné filtre“? Zaujímavé prirovnanie.

Rigden: Porozprávam o tom ešte podrobnejšie. No treba pochopiť, že všetky tieto procesy prebiehajú na úrovni energií, preto kvôli lepšiemu pochopeniu budem vysvetľovať pomocou obrazných prirovnaní. Takže subosobnosti sa nachádzajú okolo Duše a môžeme si ich predstaviť... vo forme „rozumných“ hmlovín. Z jednej strany sú umiestnené blízko Duše a pociťujú pôsobenie tejto veľmi silnej antimateriálnej štruktúry, takpovediac blízkosť „dychu Večnosti“, „prítomnosti častice zo sveta Boha“. Na druhej strane, subosobnosti

pocitujú silné pôsobenie a tlak pevných materiálnych štruktúr Živočíšnej podstaty. Subosobnosti sa teda nachádzajú v stlačenom stave medzi dvomi mocnými silami duchovného a materiálneho sveta. Neustále pociťujú tento nesmierny tlak z oboch strán. Takže každá subosobnosť sa stáva zvláštnym „svetelným filtrom“ na ceste realizácie spojenia terajšej Osobnosti s Dušou. Stupeň „zatmenia“ takéhoto „svetelného filtra – subosobnosti“ závisí od dominujúcich životných volieb, preferencií a pocitovo-emocionálnych priorit nahromadených počas jej minulého života.

Napríklad, ak bol človek v predchádzajúcom živote dobrý a láskavý, urobil veľa pre svoj duchovný rozvoj, no nie dosť na to, aby sa definitívne vyslobodil z materiálneho sveta, tak v tejto jeho subosobnosti bude viac pokoja a menej vibrácií. To znamená, že cez tento „svetelný filter“ bude lepšie prechádzať energia a impulzy od Duše. Ale ak človek svoj minulý život premárnil na priority materiálnych hodnôt, tak taký „svetelný filter – subosobnosť“ bude mať hustejšiu štruktúru kvôli zvýšeným vibráciám, teda priepustnosť „svetla“ vychádzajúceho z Duše bude oveľa horšia. Môžeme to asociatívne prirovnať ku sklu znečistenému sadzami, cez ktoré sa skresľuje alebo horšie preniká skutočné svetlo. Inými slovami, čím viac v človeku počas života dominovala jeho Živočíšna stránka a prevládali materiálne hodnoty, tým ťažšie mu potom bude, keďže bude nositeľom väčšej miery skreslenia. A ak je takých subosobností s hustými „svetelnými filtraťmi“ veľa, tak aj pre teraz žijúcu Osobnosť bude veľmi ťažké boriť sa so svojou Živočíšnou podstatou, bude veľmi ťažké odbočiť z cesty materiálnych dominánt a precítiť svoju Dušu.

Anastasia: To znamená, že takýto človek akoby bol viac uviaznutý v hmote a je preňho ťažšie zmeniť vektor svojho života smerom k duchovnému rozvoju?

Rigden: Áno. No pre žiadneho človeka, dokonca ani pre takéhoto, nikdy nie je neskoro, aby prelomil túto situáciu, pretože Osobnosť má životnú silu a má právo voľby... Inak ho čaká to isté, čo teraz pociťujú jeho subosobnosti. Mimochodom, sú to práve skúsenosti subosobností, ktoré sa nepriamo prejavujú na podvedomej úrovni človeka v podobe strachu zo smrti. To, ako sa tieto subosobnosti cítia v novej Osobnosti, to je pre ne, povedané jazykom náboženstva, skutočné „peklo“. Po smrti tela Osobnosť, ktorá sa stáva subosobnosťou, nadobúda svoju skúsenosť a pochopenie, čo v skutočnosti predstavuje materiálny svet, čo je to Duša a aký je jej význam v ľudskej bytosti. No v konštrukcii nového tela sa už subosobnosť nachádza v beznádejnej pozícii spútaného rozumu, ktorý všetko zažíva, pociťuje silnú pocitovo-emocionálnu bolesť, ale nemôže nič urobiť, a ani nemôže odovzdať svoje skúsenosti novej Osobnosti. Je to úplne rovnaké, ako keby ťa uzatvorili do tela, no toto telo neslúži tvojmu vedomiu, nepodriaďuje sa a nerobí to, čo mu prikazuješ, takže vôbec neslúži tebe, ale žije samovoľne. A ty si to všetko uvedomuješ, ale nemôžeš urobiť nič, len cítiš neveriteľne príšerný tlak, znova sa opakujúce tie isté chyby novej Osobnosti, a chápeš svoju bezmocnosť zmeniť smer vektoru vynakladania životnej energie. Odtiaľ, mimochodom, aj vznikajú strachy, napríklad takého druhu, ako je strach z uzavretých priestorov. Korene hlavných príčin vzniku takéhoto skresleného priestorového vnímania, ktoré spôsobujú u človeka hlboký pocit

strachu a paniky, sú spojené s tým sektorom konštrukcie človeka, kde sú umiestnené subosobnosti.

Prečo napríklad ľudia priťahujú heslá, ako „žiť večne v tele“, používané v mnohých sektách a náboženstvách? Psychológovia to zvyčajne spájajú s tajnou túžbou človeka, ktorá vzniká ako odpoveď na iracionálny strach zo smrti (tanatofóbiu). Táto fóbia má určité prejavy správania, ktorých cieľom je buď uniknúť predmetu fóbie, alebo zmenšiť strach z neho pomocou akéhokoľvek konania (dodržiavaním náboženských pravidiel, rituálov, zvýšeným záujmom o také informácie, ako je napríklad „večný život v tele“ a podobne). To znamená, že človek sa akoby schováva za tým všetkým pred vnútorným konfliktom vyvolaným iracionálnym strachom, ktorý je pre neho nezvládateľný, a ktorý je ešte k tomu zvyčajne sprevádzaný zlými predtuchami. Odkiaľ pochádzajú tieto predtuchy a takýto strach? Z podvedomia, a súvisí to s pocitovo-emocionálnym tiesnivým stavom subosobností, ktoré už majú praktické chápanie, čo je to smrť a znovuzrodenie. Obrazne povedané, zo strachu, že Večnosť je pre ne nedostupná a teda, že ich definitívna smrť je nevyhnutná, má človek želanie „žiť večne v tele“. Je to všetko len jedna z túžob Živočišnej podstaty a jej zámena (na podvedomej úrovni) toho, po čom túži Duša.

Anastasia: A ak sa človeku podarí počas života rozvinúť sa duchovne na takú úroveň, že dokáže ako duchovná, zrelá Osobnosť vystúpiť z kruhu znovuzrodení, čo sa potom stane so subosobnosťami?

Rigden: Jednoducho sa anihilujú. Veď je to len informačná štruktúra.

Anastasia: Nezávisle od toho, akými boli tieto subosobnosti v minulých životoch, zlými alebo dobrými Osobnosťami?

Rigden: Obrazne povedané, „dobré“ subosobnosti (v tvojej interpretácii) nejstávajú, keď už sa raz Osobnosť stala subosobnosťou. **Osobnosť sa môže vedome duchovne rozvinúť a spojením sa s Dušou, oslobodiť počas jedného života!** V skutočnosti je to všetko jednoduché. Ak sa človek pokúšal v tomto živote rozvinúť v duchovnom smere, no nesnažil sa dostatočne, tak v nasledujúcom živote budú podmienky pre novú Osobnosť lepšie. Rozšíri to možnosti jej duchovného rastu, ale aj zosilní odpor Živočíšnej podstaty. A znova všetko (predĺženie alebo ukončenie múk subosobností, osud Duše a samotnej Osobnosti) bude už závisieť od individuálnej voľby novej Osobnosti.

Anastasia: Znamená to, že subosobnosť, to je len informačná štruktúra?

Rigden: Áno. Každá hmota je len informačnou vlnou, vrátane človeka. Práve od vlozenej informácie závisí, či je pred tebou napríklad planéta alebo baktéria, stolička alebo človek. Ale v človeku je Duša, ktorá ho odlišuje od akejkoľvek hmoty.

Anastasia: A môžeme aj Dušu nazvať informačnou časticou?

Rigden: Nie. Duša nepatrí k materiálnemu svetu, ona je z úplne iného sveta – sveta Večnosti... No a človek v rámci celej jeho mnohorožmernej štruktúry v materiálnom svete (vrátane jeho Živočíšnej podstaty),

ako som už predtým hovoril, je práve informačnou vlnou. Duša je to, čo je v človeku skutočné, je to hlavná zložka, na ktorú je sústredená celá štruktúra! Všetko ostatné je len doplnková informácia pre rozvoj, ktorá po dozretí duchovnej Osobnosti, po jej splynutí s Dušou (duchovnom oslobodení) sa jednoducho stáva nediferencovanou, to znamená, že prestane existovať ako organizovaná štruktúra.

Anastasia: Jednoducho povedané, v ľudskom chápaní je táto informačná vlna zničená a fakticky prechádza do inej podoby, veď informácia, ako taká (informačné tehličky, z ktorých sa všetko skladá), sa neničí.

Rigden: Presne tak.

Anastasia: Kedysi ste hovorili, že dostatočne silné médium dokáže vyvolať mŕtveho človeka k rozhovoru, pretože v skutočnosti človek z hľadiska informácie neumiera.

Rigden: Áno. Osobnosť človeka pokračuje v existencii v inej forme – vo forme subosobnosti. Ak je médium dostatočne silné a schopné preniesť časť svojej životnej energie (prány) na subosobnosť mŕtveho človeka, naplniť ju tou energiou, vtedy daná subosobnosť skutočne získava dočasnú schopnosť komunikácie s médium. Pre subosobnosť je prána živého človeka doslova „sladká potrava“ v „horúcom pekle“ a je to príležitosť na krátky čas získať možnosť prejavíť sa. Takým spôsobom médium, ako sa medzi ľuďmi hovorí, „vyvoláva dušu“ mŕtveho, aby prehovorila. V podstate nadväzuje informačné spojenie so subosobnosťou. A k tomu dochádza len v tom prípade, ak už prebehla

reinkarnácia človeka a daná subosobnosť sa nachádza v materiálnom svete v novej, živej konštrukcii tela s novou Osobnosťou. Pričom celý tento prebiehajúci kontakt nová Osobnosť ani nepostrehne. Ale ak človek odišiel do Nirvány, tak ho žiadne médium odtiaľ kvôli kontaktu „nevytiahne“, tak isto, ako ani človeka, ktorý sa nachádza v štádiu prerodu (do nového stelesnenia v materiálnom svete). Prečo? Pretože takéto „kontakty“ médií sú len jednou z podôb Živočíšneho rozumu, jeho prejavov a spojení v materiálnom svete. Ale Duchovný svet je pre Živočíšny rozum nedostupný.

Anastasia: Tak to už áno! To znamená, že u skutočného média dochádza k strate (úniku) jeho prány a to všetko len preto, aby nakrímil túto subosobnosť. To je teda nerovnocenná výmena: výdaj cennej energie, určenej na duchovný rozvoj daného človeka, za nejakú nezmyselnú informáciu od subosobnosti. Z toho vyplýva, že také „napájanie“ subosobnosti je fakticky len ďalším úskokom Živočíšneho rozumu. Teraz už rozumiem, prečo tradičné náboženstvá vystupujú proti činnosti médií, a odkiaľ pochádzajú legendy o hladných, nenásytných duchoch, ktorých sa živí ľudia snažili „prikrímiť“ v ľudskom ponímaní.

Rigden: Áno, je to jeden z úskokov Živočíšneho rozumu. Ešte dobre, že pri súčasnej nevzdelanosti ľudí v týchto otázkach, skutočných médií nie je až tak veľa a v podstate pôsobia len ich napodobňovatelia, ktorí zabávajú dôverčivé publikum čisto psychologickými trikmi.

Anastasia: Dodnes sa zachovala povera, že o mŕtvych sa nemá hovoriť v zlom a ak na nich spomíname,

tak len v dobrom. A ak vo sne prichádza zosnulý človek, tak sa domnievajú, že „jeho duša nenašla pokoj“. Nakoľko tieto povery zodpovedajú skutočnosti?

Rigden: Upresnil by som, že ak máme spomínať na zomrelých, tak len z pozície Duchovnej podstaty žijúcich, z pozície duchovnej Lásky, ktorá je pre žijúcich tvorivá, no nie z pozície žiaľu nad minulosťou. Je tiež potrebné chápať procesy, ktoré pri tom prebiehajú. Po prvé, vo všetkých týchto prípadoch nehovoríme o Duši človeka ako takej. O nej spravidla nevedeli počas života človeka nielen jeho príbuzní, ale často ani on sám. Hovoríme práve o Osobnosti človeka, ktorú dobre poznalo jeho okolie a ktorá sa po smrti tela stala subosobnosťou. Samotná Duša, keď odchádza na prerod, sa nevracia nazad na miesto svojho minulého „uväznenia“. Ale subosobnosť ako rozumná informačná štruktúra materiálneho sveta, hoci aj „uväznená“ v novom tele, môže využívať energie tohto tela (vo všeobecnosti pokiaľ nedozrela nová Osobnosť). Krátkodobým získaním sily je schopná vďaka svojim projekciám navštevovať tie miesta a tých ľudí, ku ktorým prilipla počas svojho života. Subosobnosť tiež môže prejavovať svoje pôsobenie, keď živí ľudia na ňu začnú spomínať (na zomrelého človeka) a poskytujú jej tak silu svojej pozornosti. Ako to ohrozuje žijúceho človeka?

Tu, žiaľ, nemôžem porozprávať všetky podrobnosti širokej verejnosti, pretože je známe, že „znalosti znásobujú smútok“. Ale pre všeobecné chápanie podstaty týchto procesov poviem nasledovné. Vec spočíva v tom, že keď človek začína spomínať na mŕtveho, tak sa deje nasledovné: pri spomínaní na mŕtveho,

vzniká nelokalizovaný strach, astenické emócie (smútok, sklúčenosť, depresia). Tým, že človek vkladá do tohto procesu svoju pozornosť, dodáva subosobnosti dodatočný „náboj“ (odovzdáva silu), povedané jazykom fyziky. A subosobnosť sa vďaka tomu aktivuje. Znamená to, že proces, keď živý spomína na mŕtveho, je podobný okamžitému prenosu „náboja“ (sily) z jednej elementárnej častice na druhú, nezávisle od času a priestoru. Subosobnosť je v novom tele, ale jej projekcia sa pri prenose tohto „náboja“ okamžite prejavuje, presnejšie vstupuje do kontaktu s Osobnosťou človeka, ktorý na ňu spomína. Ten na podvedomej úrovni cíti toto spojenie so subosobnosťou zomrelého ako istú výmenu informácií. V podstate sám živí tento kontakt svojou životnou energiou. Nič dobré od toho nemožno očakávať, pretože taká podvedomá výmena informácií so subosobnosťou len zosilňuje v človeku prejavy Živočíšnej podstaty.

Kvôli podobnému informačnému kontaktu začína žijúci človek prejavovať pocit clivoty („ťažoby“), zármutku a zacykluje sa na myšlienkach: „keby žil, nič také by sa mi nestalo“ alebo „toto by sa nestalo, keby bola nažive“, „on by nedovolil, aby so mnou takto zaobchádzali“ a tak podobne. V skutočnosti v takých prípadoch Živočíšna podstata jednoducho maskuje spotrebiteľské želania tohto človeka (napríklad želanie realizácie svojej dôležitosti) za predstavu stratenej Lásky, a tým vyvoláva v ňom clivotu za minulosťou, vzbudzuje strach z nadchádzajúcej smrti a tak ďalej.

Trpí tým jednak samotný spomínajúci, pretože v sebe prejavuje dominujúce myšlienky Živočíšnej podstaty, a tiež aj subosobnosť, na ktorú spomína.

Na jednej strane je daný kontakt pre subosobnosť dotykcom so životodarnou silou. No na druhej strane si kvôli takému živému „náboju“ jasne uvedomuje svoj stav nečinnosti a beznádeje. A to iba spôsobuje bývalej Osobnosti (ktorá sa stala subosobnosťou) ešte väčšie útrapy. A navyše, taká provokácia zo strany Živočíšnej podstaty dodatočne zafrašuje nielen subosobnosť, ale aj Osobnosť toho človeka, v energetickej konštrukcii ktorého sa nachádza.

Pre lepšie pochopenie, čo pre subosobnosť v skutočnosti znamená podobný kontakt so žijúcim človekom, to vysvetlím na názornom príklade. Predstav si človeka idúceho po rozpalenej púšti. Je už odsúdený. Už je takmer na hranici smrti. Mučí ho bolesť a neznesiteľný smäd. A vtom na jeho pery dopadá z neba maličká kvapka vody. Neuhasí jeho smäd, no dáva mu na jednej strane klamlivú nádej na život, presnejšie spomienky na minulý život a na druhej strane jasné uvedomenie si, že smrť je už nevyhnutná. Toto uvedomenie ešte viac zosilňuje muky a útrapy odsúdeného.

Anastasia: Áno, my naozaj nevieme, čo robíme. Podľa tohto, v podstate svojimi spomienkami prinášame útrapy našim zomrelým príbuzným a tiež tým aj sami potom trpíme. A keď sa pozrieme na históriu? Na to, ako trpia historicky známe Osobnosti, presnejšie už subosobnosti, na ktoré živí ľudia spomínajú v priebehu nie jedného storočia, ale dokonca celé tisícročia? Takže, také masové spomienky ešte viac sťažujú ich útrapy.

Rigden: Ak ľudia, ktorí sú pod nadvládou Živočíšnej podstaty, spomínajú na nich s vložením svojej

emocionálnej sily, tak ich to, samozrejme, veľmi výrazne zafažuje, tak isto ako aj tých, ktorí na nich spomínajú. Nuž, ako prežili svoj život tu, čo si v ňom zaslúžili, to aj dostali podľa svojich zásluh tam.

Anastasia: No áno, keď vezmeme do úvahy, že ani história sa u nás nepíše o prevahe Duchovnej podstaty u národov sveta, ale o dominancii Živočíšnej podstaty u ľudstva: kto nad kým kedy vládol a s kým viedol vojny... Dobré, a povedzte prosím, ako je možné vysvetliť nasledujúce javy? Čítala som v prácach z etnológie o poverách a prípadoch spojených so sibíorskymi šamanmi. Silní šamani prosili svojich príbuzných, aby ich po smrti znovu trikrát pochovali, vždy po sto rokoch. Ľudia si odovzdávali tieto informácie z pokolenia na pokolenie. Ak k novému pochovaniu z nejakého dôvodu nedošlo, vtedy sa šaman začínal tajne „zjavovať“ žijúcemu pokoleniu svojich potomkov a vyhrážať sa pohromami. Ak nové pokolenie na to nereagovalo, obyvateľstvo danej oblasti začali postihovať rozličné nešťastia: epidémie, úhyn dobytky, živelné pohromy a tak ďalej. Pričom toto sa týkalo ako „dobrých šamanov“, tak aj „zlých“. O „dobrých“ šamanoch sa tradovalo, že ak sa ľudia pri spomienke na nich správali s úctou, tak oni ich za to ochraňovali aj pred pohromami, aj pred akýmikoľvek osobnými stratami.

Rigden: Tu je potrebné rozlišovať pojmy. V tomto svete pôsobia sily Živočíšneho rozumu materiálneho sveta, aj sily Duchovného sveta. Prejavy spojené so silami prírody v podstate patria k pôsobeniu Živočíšneho rozumu. Čo sa týka subosobnosti človeka (ktorá počas svojho života, ako Osobnosť, rozvíjala v sebe

superschopnosti a dosiahla určitú úroveň vplyvu na ľudí), tak ona môže len vyprovokovať v ľuďoch vzplanutie Živočíšnej podstaty, prevažne pôsobením cez ich podvedomie v dôsledku informačnej výmeny. Každá subosobnosť si zachováva Ego a sebaidentifikáciu. Má skúsenosti, vedomosti, návyky pôsobenia na materiálny svet, no nemá životnú silu. Pohromy medzi ľuďmi vonkoncom nespôsobuje mŕtvy šaman, ale viera samotných ľudí v tieto povery. Dochádza k tomu na úkor sily živých. Okrem toho tiež netreba zabúdať ani na momenty aktivácie sily, znaky, s ktorými šaman pracoval počas života, a na duchov tej alebo inej oblasti, ktorí sú tiež podriadení jedinému Živočíšnemu rozumu. No to je samostatná téma, nie pre tento rozhovor.

Anastasia: Takže subosobnosti si uchovávajú spomienky na všetko.

Rigden: Áno. Sú to rozumné štruktúry. A veľmi ich desí a trápi ďalšia reinkarnácia, ktorá na jednej strane predlžuje ich trápenie, a na druhej strane približuje ich k definitívnej smrti. Preto je pre žijúcu Osobnosť veľmi dôležité urobiť všetko možné aj nemožné, aby splynula so svojou Dušou. Úlohou Živočíšnej podstaty počas života Osobnosti je odvieŕť ju od Duchovnej podstaty akýmkoľvek spôsobom, či už v myšlienkach, želaniach, konaní, činoch – je to jedno, len aby si človek želal to materiálne, pozemské a smrteľné. Všetky prostriedky sú pre ňu dobré, vrátane takýchto prejavov subosobností. V Živočíšnej podstate niet Dobra! Ona je smrteľná. Preto jej zámerom, tak ako u akejkoľvek rozumnej hmoty, je získať moc nad inou hmotou a využiť

jej životnú silu na svoje ciele. Živočíšna podstata robí všetko možné pre to, aby zmenila smerovanie vektora života Osobnosti a odlákala ju od Duchovnej podstaty. Neštíti sa ničoho a využíva celý svoj „arzenál“. A tým sú v prvom rade agresia a útoky. Je to hľadanie slabého miesta v človeku, kde je ho možné v myšlienkach „uhryznúť“, emocionálne „udrieť“ alebo len jednoducho zviest ďalšou „sladkou“ ilúziou. Neustále človeku vnucuje nové šablóny alebo aktivuje staré. **Živočíšna podstata – to je diktatúra mŕtvol!**

Anastasia: S tou diktatúrou mŕtvoly ste to trafili úplne presne. Ako sa hovorí, pre každého mŕtveho je zem hrobom. Všetko, čo si človek v tomto materiálnom svete želá, je skutočne dočasné a smrteľné...

Rigden: Živočíšna podstata je vynaliezavá vo svojich rozmanitých úskokoch. Ak sa človek nevyzná vo svojom vnútri, je mu v tomto živote veľmi ťažko a po ňom ešte ťažšie. A nie je to ani tak záležitosť vonkajších podmienok, ale ľudskej voľby. Život letí veľmi rýchlo. A to najstrašnejšie v existencii človeka nie je smrť tela. Najstrašnejšie je, keď človek prežil svoj život v iluzórnom bezvedomí tohto sveta, a nič nepochopil, jeho Osobnosť sa duchovne nerozvinula. Vtedy sa mu stane absolútne neodvrátiteľné: tu si sa trápil v priebehu života, ale tam budeš trpieť celé veky a pritom už nič nebudeš môcť zmeniť, pretože nástroje, tie už nemáš, na rozdiel od tej Osobnosti, ktorá je v tele. Pre subosobnosť je taký stav to isté, čo pre hladného človeka stáť a vidieť za sklom hojnosť najrôznejšieho jedla, no dostať ho nemôže. Veď jedlo je tu, tak blízko, no sklo mu bráni v tom, aby si ho vzal.

Vtedy sa z egoizmu subosobnosti začínajú sypať otázky typu: „Za čo?! Veď som bol taký dobrý!“ **Nuž preto, že si si vyberal momentálne pôžitky, materiálne hodnoty namiesto Večnosti. Preto, že si v myšlienkach tajne bažil po moci nad druhými, lahodil svojej Živočíšnej podstate a konal proti Svedomiu. Preto, že si každý deň premárnil ako v skutkoch, tak aj v myšlienkach na svoj ego-centrizmus. A takých „preto“ je množstvo vo všetkých dňoch tvojho krátkeho života, nech sa pozrieš kamkoľvek...**

Anastasia: Áno, je to smutné... Ale veď mnohí si jednoducho ani nevedia predstaviť, ako sa dá žiť inak, než v starosti o materiálne. Hoci samotní ľudia nie sú zlí a trápia sa kvôli jedným a tým istým putám Živočíšnej podstaty, no tieto útrapy pripisujú šablónovitým „príčinám“ a „odpovediam“, ktoré sú spoločnosti nanútené: „všetci tak žijú“, „žijeme v takých časoch“, „taký je už môj osud“, „osudu neujdeš“. Teda správajú sa pasívne pokiaľ ide o premenu seba samého a svojho osudu. A iní zasa naopak – aktívne, ale nie správnym smerom. Stretla som ľudí, ktorí už vo svojej podstate majú, dá sa povedať, vrodené riadiace schopnosti. Prakticky už od detstva v sebe cítia silu, vďaka ktorej môžu vplývať na ľudí a predvídať určité udalosti. Mimočodom, ako je možné vysvetliť túto vrodenu silu človeka? Môže to byť nejako spojené s jeho minulým životom?

Rigden: Prípady, samozrejme, bývajú rôzne. No ak hovoríme o vrodennom dare človeka, tak to znamená, že v minulom vtelení danej Duše sa Osobnosť

duchovne rozvíjala, dosiahla určité výsledky v práci na sebe a v chápaní tohto sveta. Znamená to, že došlo k dostatočnému skoku v duchovnom rozvoji, no ukázal sa nedostatočným na to, aby Osobnosť opustila systém Ahrimana a vytrhla sa z kruhu reinkarnácií. Napriek tomu má v novom živote nová Osobnosť s takouto Dušou určité výhody v porovnaní s druhými ľuďmi. Človek sa rodí s veľkým energetickým potenciálom, ktorý pri jeho správnom uplatnení napomáha rýchlejšiemu duchovnému rastu Osobnosti a poskytuje jej reálne šance splynúť s Dušou a vyjsť z kruhu reinkarnácií.

Takých obdarených ľudí je mnoho. Títo ľudia cítia, že nie sú takí ako všetci. Už od detstva sú dosť družní, majú vodcovské schopnosti a vrodený dar pôsobiť na druhých, sú zvláštnym spôsobom citliví k udalostiam, k prejavom jemných energií a tak ďalej. Pravda, je aj druhá kategória ľudí s veľkým potenciálom. V detstve pod vplyvom podmienok, do ktorých sa dostali, vyrastajú uzavretí do seba, skryto pred okolitým svetom. A až neskôr, keď dospejú, odhaľujú svoj potenciál v celej svojej sile.

Anastasia: Očividne, taký dar, to je veľká zodpovednosť?

Rigden: Áno, v prvom rade pre samotného človeka. Je potrebné aby tí, ktorí sa narodí s veľkým duchovným potenciálom, chápali, že taký istý silný odpor bude aj zo strany Živočišnej podstaty, ktorá urobí všetko pre to, aby využila túto silu na svoje ciele. Ak v spoločnosti chýbajú Znalosti, ktoré vysvetľujú tieto momenty, a ak sú v nej ako pasce rozostavené mnohé

šablóny myslenia vo formáte Živočíšnej podstaty, tak títo obdarení ľudia, nasledovaním priorít spoločnosti, začínajú vydávať svoju unikátnu silu na realizáciu programov Živočíšnej podstaty.

Všímajú si, že niektoré otázky, zdanlivo zložité, riešia s ľahkosťou. Chápu, že majú vplyv na ľudí, a je pre nich ľahké viesť ľudí v každom kolektíve. No bez zodpovedajúcich Znalostí o sebe spravidla začínajú využívať tento dar buď na ziskuchtivé ciele pre realizáciu programov svojej Živočíšnej podstaty, alebo celkovo pre systém, ktorý funguje v rámci programu Živočíšneho rozumu. Takým spôsobom sa nechajú unášať hmotou, častejšie sa rozhodujú v jej prospech a rozvíjajú toto smerovanie vo svojom živote. Takto ich Živočíšny rozum klame. V človeku dochádza k aktivácii Živočíšnej podstaty a jemnej zámene duchovného smerovania života za materiálne, s vynakladaním tejto vrodenej sily v prospech Živočíšneho rozumu. Veľmi zriedka sa takto obdarení ľudia, keď zdolajú silný odpor svojej Živočíšnej podstaty, stanú napríklad duchovnými vodcami (nemyslia sa tým tí, ktorí majú náboženskú moc nad ľuďmi, ale tí, ktorí skutočne kráčajú po duchovnej ceste a reálne pomáhajú druhým v duchovnom rozvoji, v oslobodení vedomia zo zajatia matérie). Ale väčšinou využívajú tento dar na to, aby si vybudovali kariéru, získali moc, nahromadili materiálne hodnoty a tak ďalej.

Takí ľudia sa spravidla stávajú lídrami v spoločnosti: niekto verejným činiteľom, niekto biznismenom, niekto kriminálnou autoritou a tak ďalej. Občas jednoducho udivujú ostatných ľudí, ktorí nechápu,

ako a prečo sa v živote deje to, že podľa ich mienky taký zjavne „intelektuálne slabý“ človek bez vyššieho vzdelania dokáže vytvoriť celé finančné „impérium“, ktoré má ohromujúci vplyv?

A v skutočnosti má tento človek jednoducho veľký vnútorný potenciál a zúžené vedomie zamerané na materiálne hodnoty, pretože v ňom neustále dominuje Živočíšna podstata. Ak by si taký človek rozšíril svoj obzor a vybral si v živote duchovné priority, to znamená, kardinálne by zmenil svoje vnútorné smerovanie pohybu zo znamienka mínus na plus, vtedy by dokázal mnoho dosiahnuť vo svojom duchovnom rozvoji. Keď vedome mení sám seba správnym duchovným smerom, má viac ako reálnu šancu ešte počas tohto života dosiahnuť duchovné oslobodenie a vystúpiť z kruhu reinkarnácií. Hoci takú šancu má doslova každý žijúci človek. Rozhodujúcu úlohu tu hrá práve osobná voľba človeka, jeho cieľavedomosť, práca na sebe a jeho neústupnosť z duchovných cieľov. Podčiarkujem, že také premeny sú spojené výhradne s *premenou vnútorného sveta človeka*. Ak sa človek pokúša zmeniť svoje vonkajšie podmienky, no vnútorne sa nemení, nebude to mať žiadny význam.

Anastasia: Keď sa takí ľudia, ako aj väčšina ľudí, z času na čas ocitnú osamote sami so sebou, určite tiež cítia ťarchu matérie a existenčných problémov. Očividne chápu, že to, čo dosiahli na poli svojho života, to nie je to pravé, nie je to ten výsledok, ktorý „Duša chcela“, že to všetko je všedné a povrchné... A stáva sa, že moc nad podobne obdarenými ľuďmi úplne preberá Živočíšna podstata?

Rigden: Stáva sa to. No v takých prípadoch sa z týchto ľudí stávajú skutoční egoistickí, agresívni mutanti, ináč tieto bytosti nemožno nazvať... No to len dokazuje, že subosobnosti prakticky nemajú vplyv na novú Osobnosť ohľadom jej voľby vektora vlastného rozvoja počas života. Povedzme to takto, aj keď subosobnosť svojho času dokázala dosiahnuť významné duchovné výšky a chýbal jej už len jeden krok do Nirvány (konečného východu z kruhu reinkarnácií), tak to vôbec neznamená, že nasledujúca Osobnosť tento krok urobí. V živote to spravidla býva všetko naopak. Pretože také Osobnosti (s duchovne rozvinutou subosobnosťou) sú ešte v ranom detstve podrobované sústredenejšej pozornosti zo strany Živočišneho rozumu. V dôsledku toho títo ľudia, namiesto toho, aby pokračovali vo svojom rozvoji duchovným smerom a dosiahli definitívne splynutie s Dušou, duchovné oslobodenie (odchod do Nirvány), vynakladajú tento dar, toto cenné „dedičstvo“, túto silu od ich predchádzajúcej Osobnosti, na ilúziu nanútenú Živočišnou podstatou. Výsledkom je, že namiesto predpokladaného prudkého duchovného vzostupu, tento človek padá späť a tým zaťažuje svoju Osobnosť a Dušu. Prirodzene, znova sa dostáva do kruhu reinkarnácií, lenže za oveľa horších podmienok. A v skutočnosti táto Osobnosť bude musieť zažiť smrť, stať sa subosobnosťou, a potom sa ešte veľmi dlho trápiť a trpieť v nových telách kvôli svojej „osudnej chybe“.

Anastasia: To znamená, že oni túto silu míňajú nie na vykročenie do Večnosti, ale na moc nad sebe podobnými v tomto „smrteľnom okamžiku“, ktorý ubieha veľmi rýchlo.

Rigden: Áno. Je hlúpe dávať prednosť smrteľnej matérii, keď nás len krok delí od duchovnej Večnosti. Telo aj tak umrie, no s čím zostaneš ty? Práve strach rozumnej materiálnej štruktúry z neodvratnosti zničenia je tou základnou príčinou, kvôli ktorej v človeku vzniká vnútorný odpor voči Bohu a jeho svetu, pochádzajúci od Živočíšnej podstaty. Podobný odpor sa objavuje tam, kde sa stretáva alebo sa pretína duchovný a materiálny svet. Tento jav v niektorých náboženstvách opisujú ako boj archanjelov s padlými anjelmi. No v skutočnosti sú to všetko asociácie. Neznamená to, že niekto niekde vedie nebeskú vojnu za Dušu človeka. Všetko sa to uskutočňuje tu a teraz v každom človeku, a bojisko, to je jeho vedomie, jeho myšlienky, emócie a želania. Ich prevaha v prospech duchovnej alebo materiálnej stránky znamená víťazstvo alebo porážku Osobnosti v momentálnom boji o Dušu, v prospech duchovnej alebo materiálnej stránky. Je strašné prehrať bitku, avšak je tragické prehrať vojnu.

Prečo sa človek bojí Boha, raz ho miluje a potom Ho nenávidí? Pretože každý vďaka opakovaným reinkarnáciám svojej Duše podvedome vie, že existuje duchovný svet, existuje Boh a existujú duchovné bytosti, ktoré slúžia Bohu. Ľudia tieto bytosti v legendách nazývajú „anjelmi“. Ibaže nevyzerajú tak, ako si ich ľudia v asociatívnych kategóriách náboženstva predstavujú. Sú to Bytosti inej dimenzie, odlišnej od trojrozmerného sveta. Veď tú realitu nie je možné opísať slovami. Akýkoľvek podobný pokus o vystihnutie toho sveta bude asociatívne spojený s týmto svetom prostredníctvom myslenia človeka a teda bude skresľovať skutočnosť. A ak navyše

dôjde k následnému odovzdaniu tejto informácie cez dominanciu Živočišnej podstaty, aj ty sama si sa s tým už neraz stretla a videla si, akú podobu potom dostávajú také „legendy“ a akými podrobnosťami obrastajú. Vezmime si napríklad, príbehy „o božom Súde“. Veď v skutočnosti je všetko jednoduché. Zakaždým po smrti materiálneho tela má človek (presnejšie Osobnosť a Duša so subosobnosťami) „stretnutie“ s predstaviteľmi duchovného sveta a takpovediac nesie Zodpovednosť za prežitý život, podľa ktorého sa určuje ďalší osud tohto človeka. Odtiaľ pochádzajú legendy národov sveta o božom Súde, posmrtnom osude človeka a tak ďalej. No ako sa to všetko prekrúca a prezentuje v náboženstvách a rozličných vierovyznaniach?!

K celému nedorozumeniu dochádza tiež preto, lebo počas života Osobnosť nemá prístup k spomienkam a skúsenostiam subosobností a človek nepozná celú pravdu o sebe. Ak by život človeka (Osobnosti) nezačínal zakaždým ako čistý nepopísaný list, kedy je pamäť predošlých životov blokováná, tak by neboli podmienky pre Voľbu. Ak by si ľudia vedome pamätali všetky prevtelenia svojej Duše a tie neuveriteľné trápenia, ktoré doteraz zažívajú ich subosobnosti, tak verím, že všetci ľudia by sa už dávno stali anjelmi. No žiaľ, spomienky na minulé životy sú blokové. Zakaždým je človek prinútený nanovo sa ponoriť do tohto sveta kvôli samostatnému, vedomému duchovnému dozrievaniu svojej Osobnosti.

Čo je však dobré na takom „čistom liste“ vedomia novej Osobnosti? V prvom rade to, že sa doň nanovo zapisujú priority, ktoré určujú prevládajúcu

Voľbu počas života Osobnosti, nezávisle od minulých „zásluh“ subosobností. To znamená, že ak človek kardinálne zmení vektor svojho života smerom k Duchovnej podstate, presunie dominantu myšlienok duchovným smerom a učí disciplíne svoje vedomie, tak on (Osobnosť), získa reálnu šancu na svoju spásu a na spásu svojej Duše počas svojho života. Veď pri tom začne kvalitatívne meniť seba lepším smerom a žiť duchovným svetom. No a ak človek (Osobnosť) aj v tomto živote prejaví želanie byť zaangažovaný v putách materiálneho myslenia a budú v ňom trvalo dominovať myšlienky Živočíšnej podstaty, tak taká Osobnosť má len jednu cestu – stať sa subosobnosťou. Pretože silu, určenú na oslobodenie Duše, bude človek utrácať na nekonečné želania materiálneho sveta.

Chápeš, v čom je zásadný rozdiel medzi životom človeka s materiálnou prevahou a životom človeka s duchovnou prevahou? Keď vo vedomí človeka dominuje materiálne, *žije materiálnym svetom* a len zriedka rozmýšľa o Duši. Môže sa dokonca občas aj pokúšať zaoberať duchovnými praktikami. Takíto ľudia to spravidla považujú za jednu zo záľub alebo prostriedkov, napomáhajúcich rozvoju „superschopností“ kvôli posilneniu vplyvu na ľudí a tak ďalej. Človek sa pritom samozrejme príliš nezaťažuje prácou na sebe a skrotením svojej Živočíšnej podstaty. Ale keď prevláda duchovno, kvalitatívne nová Osobnosť *žije duchovným svetom*, svojou Láskou k Bohu a neustále v nej prebýva. V takom stave už človek pozerá na všetky výčiny Živočíšnej podstaty s humorom, pretože pozná ich podstatu, a predvída jej ďalšie útoky a následné činy. A tie už nezaťažujú Osobnosť, lebo

človek sa im nepoddáva, pretože vo svojich myšlienkach a pocitoch už žije duchovným svetom. A materiálneho sveta sa už len dotýka, keďže pokračuje vo svojej existencii v tele a koná dobré skutky.

Anastasia: Áno, skutočne, kto je v Láске, ten je v Bohu a Boh je v ňom, lebo Boh je Láska.

Rigden: Skutočne svätý Človek tým aj žije.

Anastasia: Znalosti o subosobnostiach sú cenné, no v človeku môžu vyvolať aj strach z toho, že sa počas tohto života nestihne rozvinúť do stavu úplného duchovného oslobodenia seba aj Duše a stane sa smrteľnou subosobnosťou.

Rigden: No, za prvé, taký strach môže vyvolávať iba egoizmus, to znamená Živočišna podstata. Za druhé, ty sama si bola svedkom, ako človek získal, takpovediac, z nuly také Znalosti, ako aj všetci v skupine. No on bol natoľko naplnený týmito zrnami Pravdy a natoľko zatúžil spojiť sa s Duchovným svetom, že mu stačili len dva roky zodpovednej práce na sebe na to, aby ho Duchovný svet prijal. A to nehľadiac na všetky nepriaznivé životné podmienky, v ktorých sa nachádzal, v porovnaní s ostatnými v skupine. Takže, len aby bola túžba! A po tretie, keď Láska k Bohu prevláda v živote človeka, mizne u neho akýkoľvek strach na ceste k dosiahnutiu stanoveného cieľa. Uvediem ti názorný príklad na pochopenie podstaty duchovných skutkov.

Predstav si, že človek je vo vojne a bráni svoju Vlasť. Lúbi ju tak vrúcne a hlboko, že je pripravený

bojovať za ňu zo všetkých síl, ísť cez všetky prekážky k víťazstvu a robiť všetko možné aj nemožné kvôli jedinému cieľu – oslobodeniu svojej Vlasti! V mene Lásky k Vlasti je pripravený za ňu umrieť. Je mu jedno, čo sa stane s jeho telom. Hlavný je pocit, ktorý cíti, ktorý ho vedie do boja a núti bojovať o víťazstvo. A tento pocit Lásky ho neopúšťa ani vtedy, keď sa dostáva do zajatia nepriateľa a vie, že je mu tam súdené zahynúť v mukách. Pretože on je naplnený pocitom skutočnej Lásky, v mene ktorej žil, a pre ktorú aj umrie. Takže všetko závisí od človeka! *Ak je naplnený skutočnou Láskou k Bohu, ktorou žije každý deň, tak v ňom niet miesta pre pochybnosti. Má len jeden cieľ – víťazstvo, oslobodenie Duše!*

Anastasia: Áno, víťazstvo za každú cenu...

Rigden: Takže spása svojej Duše je to najdôležitejšie v živote človeka, jeho hlavný cieľ, zmysel jeho existencie. Spása Duše, to je skutočná služba duchovnému svetu, a nie materiálnemu. Spas sa sám a okolo teba sa spasia tisíce. A nie je v tom nič zložitého, len aby bola túžba. Jednoducho treba začať tým najjednoduchším – prácou na sebe. Mozog je podobný počítaču: čo do neho vložíš, to aj vydá, aké ciele stanovíš, aké programy v ňom nainštaluješ, takým smerom sa bude uberať jeho práca. Počas života sa v jeho pamäti hromadia skúsenosti rôznych asociatívnych vnemov, predstáv, myšlienok, pocitov a tak ďalej. Tieto asociácie sú väčšinou spojené s dojmami získanými z okolitého sveta.

Prečo je veľmi dôležité, aby si súčasný človek, idúci po duchovnej ceste, neustále rozširoval svoje obzory,

veľa čítal, oboznamoval sa s rôznorodými informáciami a dopĺňal si znalosti z rôznych oblastí? Pretože v takom prípade bude mať oveľa bohatší asociatívny rad, lepšiu pamäť a celostné vnímanie sveta. Veď podvedomie, odkiaľ sa čerpá asociatívny rad, je ako komora: čo do nej niekedy uložíš, to tam potom aj nájdeš. Materiálna štruktúra mozgu uchováva obrazy (hologramy), ktoré získala v priebehu prežitého života. Napríklad, keď sa prostredníctvom zraku a sluchu k človeku dostáva nová informácia, dochádza k podráždeniu neurónov v určitej časti mozgu. Mozog spracováva informáciu, prebieha podráždenie určitých „informačných tehličiek“, ak to poviem v kategóriách, ktoré sú pre teba už známe. Mozog rozpoznáva „čo to je“ na základe predchádzajúcich znalostí a skúseností. Sem patrí všetko – zvuk, pocity, znalosti a tak ďalej. Obrazne povedané, mozog funguje ako vyhľadávač v počítači: ak napríklad zadáš slovo „Dobro“, tak ti poskytne všetky súbory s informáciami, ktoré obsahujú toto slovo. Mozog v podstate hľadá v našej komore – podvedomí to, čo je asociatívne podobné. Pritom si zapamätáva aj novú informáciu s jej charakteristikami a doplňuje si ju do svojej komory.

Ak je človek lenivý zlepšovať si svoje znalosti, rozvíjať analytické schopnosti a obmedzuje sa len na to, čo mu predkladajú v „hotovej forme“ masovokomunikačné prostriedky, tak sa stáva ideálnym objektom ovládania pre žrečov a politikov prostredníctvom jeho vedomia. Kvôli vlastnej lenivosti človek vedome zužuje svoj obzor znalostí. Keďže je mozog chudobný na asociácie (a aj tie sú väčšinou zacyklenené na materiálnych prioritách), človek sa stáva duchovne slabým, je jednoduchšie ho ovládať, je ľahšie ho oklamať

a nanútiť mu nejaké postoje. Preto sa v skutočnosti žreči aj politici snažia priviesť človeka do stavu zúženého vedomia. V takom stave ho môžu pohodlne ovládať. A pritom na to stačí vložiť do jeho vedomia určité asociácie, príklady na napodobňovanie a človek sa stáva bábkou v ich rukách.

Anastasia: To je pravda. Ak človeku ukazujeme, aké je všetko zlé, tak sa mu aj bude preháňať v myšlienkach to zlé, mimovoľne na to bude koncentrovať svoju pozornosť, oživovať si a realizovať negatívne situácie, pričom si bude spomínať na zodpovedajúce asociácie. Veď podobné priťahuje podobné. Ak sa človeku ukazuje to dobré, upriamuje sa jeho pozornosť na duchovné momenty života, viac sa ukazujú príklady dobra, mravnosti, kultúry, dobrých spôsobov správania a duchovného obrazu myslenia, tak bude formovať svoj pohľad na svet už podľa tohto kľúča.

Rigden: Ľudia sú vo svojej podstate ovplyvniteľní a odjakživa majú sklony k napodobňovaniu. No okrem toho všetkého sa ešte snažia vždy aj o niečo nové. A o čo? To niekedy ani sami nevedia. Mimochodom, prečo človeku neustále niečo chýba a hľadá a poznáva niečo nové? Pretože Duša ho pobáda k hľadaniu jej rodného, duchovného sveta. A rozličné „svetelné filtre“ vo forme subosobností, Živočíšna podstata vládnuca vo vedomí, skresľujú smer hľadania. Nemálo problémov v duchovnom hľadaní človeka spôsobuje aj asociatívne vnímanie materiálneho mozgu. Veď duchovný svet sa odlišuje od materiálneho. A všetko, čo človek vníma tu, ako sa hovorí, prostredníctvom piatich zmyslových orgánov, to je len vnímanie bezvýznamnej časti trojrozmiernej dimenzie materiálneho sveta,

a to ešte potom, ako to preniklo cez prizmu asociatívneho materiálneho myslenia. Inými slovami, človek sa snaží pochopiť, čo je to duchovný svet, premýšľaním v kategóriách a asociáciách trojrozmerného sveta.

Anastasia: Cez prizmu materiálneho myslenia? To je dobre povedané, veľmi presne to vystihuje podstatu.

Rigden: Áno. Ako už vieš, mozog človeka je od narodenia nastavený na frekvenciu Živočišnej podstaty. Aj keď to neznamena, že človek následne nemôže zmeniť tieto nastavenia. Môže. Je v ňom naprogramovaných niekoľko stavov vedomia. No zmena je možná len na základe osobnej túžby a úsilia samotného človeka. Ľudia však väčšinou o tom všetkom dokonca ani nevedia, preto sa počas svojho života správajú tak, ako aj akákoľvek iná rozumná matéria. Keď sa človek stretáva so Znalosťami, ktoré rozširujú jeho chápanie sveta, tak prvé, čo sa v ňom spúšťa, je Živočišna podstata. Tá sa takpovediac „stavia na zadné“ a prejavuje v človeku prvotnú ľudskú nereseň – pýchu, aby nad ním nestratila svoju moc. Človeku sa zdá, že už aj tak všetko vie a ovláda. No keď sa ponorí do Znalostí, tak chápe, že to ani zďaleka nie je tak, a že jeho počiatkový názor bol mylný.

Anastasia: Áno, pýcha, to je nešťastie mnohých ľudí a každý má k nej vo väčšej alebo menšej miere sklony. Myslím, že pre každého človeka je dôležité poznať tohto tajného nepriateľa osobne, hoci už len preto, aby lepšie pochopil sám seba a vyznal sa vo svojej podstate. V rozhovore ste spomenuli, že pýcha, to je prejav ovládania človeka Živočišnym rozumom.

Rigden: Správne. Pre človeka je veľmi ťažké pochopiť, že to, čo považuje za svoje myšlienky, ktoré formujú jeho „Ja“, je len výsledok jeho voľby medzi Vôľou Duchovnej podstaty a Vôľou Živočišnej podstaty. Obzvlášť ťažko to chápu ľudia, ktorí od detstva žijú v spoločnosti so spotrebiteľskými prioritami. Napríklad s prioritami materialistickej psychológie a jej zodpovedajúcimi hodnotami. Je to neľahké aj pre tých, ktorých vedomie je ohraničené rámcami jednej religióznej, filozofickej alebo inej koncepcie vybudovanej na princípoch dominancie hodnôt materialistického sveta, ktoré sa skrývajú za duchovné postuláty.

Veľmi veľa myšlienok človeka je motivovaných práve hrdosťou. Hrdosť je pocit. A pocit ako taký, to je sila, energia, je to základ, na ktorom vzniká prevládajúca myšlienka. Je veľmi dôležité, čím je myšlienka „zafarbená“: či želaniami Živočišnej podstaty alebo želaniami Duchovnej podstaty. Veď od toho závisí, či sa pocit, napríklad tejto hrdosti, zmení na pýchu, a teda na pocit sebalásky, na vyvyšovanie sa nad druhými, alebo sa zmení na pocit ušľachtilej, vnútornej hrdosti na svoje skutky na duchovnej ceste smerujúcej k Bohu. Ale tu by sme sa možno mali trochu hlbšie pozrieť na podstatu človeka, pôvod jeho hlbokých túžob a ich projekcií vo svete matérie. V živote človeka je nanajvýš dôležité to, aké konkrétne pocity svojou voľbou vytvára a zhromažďuje v priebehu života. Prečo? Pretože s touto batožinou, s touto informáciou, alebo obrazne povedané, s týmto jeho „Ja“ (Osobnosťou), bude musieť po smrti tela prejsť za „hranicu“ a niest zodpovednosť za túto svoju voľbu.

Podme teraz preskúmať **mechanizmus zrodu pocitu**. Prvotný impulz každého pocitu vychádza z hlbkej sily, ktorá pramení z Duše. Keďže Duša je veľmi mocnou časticou z nemateriálneho sveta, má vždy jeden vektor pohybu a jednu túžbu – vytrhnúť sa z tohto sveta a prejsť do svojho sveta, ktorý ľudia nazývajú duchovným svetom, svetom Boha. Práve tento prvotný impulz vychádzajúci z Duše je prvopočiatkom zrodu hlbokých, silných pocitov. Ak je táto sila cielene použitá v duchovnom smere, tak jej bude dostatok na to, aby človek počas svojho života vyšiel z cyklu reinkarnácií, bez ohľadu na jeho minulosť.

Pri vzniku takéhoto hlbokého pocitu začína náš materiálny mozog reagovať na túto silu, a teda prostredníctvom vedomia začína vykladať tieto pocity po svojom. To znamená, že človek sa riadi svojimi asociáciami a začína „interpretovať“ vzniknutý pocit podľa stereotypu spôsobu myslenia, ktorý je pre neho obvyklý. No a v tejto etape hrá veľmi dôležitú úlohu práve svetonázor človeka. To je to, čo mu bolo od detstva uložené do vedomia, životné skúsenosti, ktoré nazbieral, (aj vďaka masovokomunikačným prostriedkom) sformované modely správania a spôsob myslenia, ktoré sa zakorenili v jeho podvedomí, a tiež osobný rozhľad, umenie kontrolovať myšlienky a koncentrovať pozornosť. Od prevládajúceho svetonázoru človeka závisí, ako a kde sa vynakladá sila, ktorá pramení z Duše. Veď táto vnútorná, jednotná sila (hlboký pocit) sa často jednoducho drobí a skresľuje vedomím prostredníctvom prizmy prevládajúcich myšlienok.

Anastasia: Mohli by sme tento proces prirovnať napríklad k tomu, ako prebieha lom slnečného lúča

v trojuholníkovom sklenenom hranole, teda k rozkladu lúča na mnohofarebné dúhové spektrum?

Rigden: Presne tak. Tento proces môžeme obrazne prirovnať k disperzii svetla, kedy sa jedna jediná vlna rozkladá na vlny rozličnej dĺžky. Vedomie s nahromadenými skúsenosťami vlastných asociácií je ako ten hranol, ktorý rozdeľuje jedinú silu, a zameriava ju na množstvo drobných častí – myšlienok, ktoré pridávajú tejto sile vlastný odtieň. Podľa toho, čo je dominantné v mysli človeka, taký je aj odtieň myšlienok, také sú aj jeho želania. Myšlienky od Živočišnej podstaty vďaka tejto sile robia samotné želania iluzórne farbistými a príťažlivými, teda v podstate, keď sa zhmotnia, nezodpovedajú skutočnosti (pretože sú prázdne). Jednoducho povedané, prevládajúce myšlienky, na ktoré je zameraná pozornosť, smerujú silu jediného hlbokého pocitu na realizáciu želaní človeka.

Anastasia: Ako sa hovorí, sila je sila. Dôležitá je voľba človeka a to, kam túto silu smeruje.

Rigden: Presne tak. Vezmime si taký pocit hrdosť, alebo napríklad nenávisti. Existuje také moderné príslovie: „od lásky k nenávisti je len jeden krok“. Neurofyziológovia v súčasnosti potvrdili, že keď sa u človeka objaví pocit nenávisti alebo romantickej lásky, tak sa u neho „ktovie prečo“ aktivujú jedny a tie isté časti mozgu, hoci tieto pocity sa zásadne líšia. Keď sa vedci dopracujú k vedeckému chápaniu sily, ktorá je základom prevládajúcej myšlienky, tak pochopia, „prečo“ sa tak deje. V skutočnosti je to všetko jednoduché. Veď nejde o to vonkajšie, že sa niekto

dotkol velikášstva človeka, urazil ho, povedal mu niečo alebo urobil. Ide výlučne o vnútorné pocity samotného „urazeného“. Jednoducho Živočíšna podstata, ktorá dominuje v jeho vedomí, využíva tú istú silu hlbokých pocitov, len ju prifarbuje do iných myšlienok pomocou obrazotvornosti, a tým prezentuje všetko ako negatívnu situáciu. A ešte k tomu dopĺňa tento svoj vymyslený „namaľovaný príbeh“ o rozličné asociácie, ktoré človek načerpal z modelu správania sa, ktorý mu bol nanútený pre podobné situácie. A tu máš ten predmet konfliktu.

Stáva sa, že Živočíšna podstata jednoducho prekrúca alebo zamieňa pojmy. Napríklad, človek sa začína sťažovať: „robím všetko pre druhých, ale pre mňa nikto nič neurobí.“ Toto je práve tá zámena. Živočíšna podstata je spotrebiteľ. Duchovná podstata je dobrodinec. Ak chceš vypátrať koreň urážky, tak vyjde najavo, že je v tvojom vnútri. Vonkajšia urážka na niekoho, to je výsledkom tvojej prehry s tvojou Živočíšnou podstatou. Tá vypovedá o tom, že si nebol čestný v prvom rade sám pred sebou. Nedôvera v seba a pochybnosti vznikajú z neznalosti Pravdy. Neznalosť Pravdy vzniká z neochoty nahliadnuť do svojho vnútra, pretože tam je Pravda. *Pravda, to je Život alebo Smrť. Strach z Pravdy, vychádzajúci zo Živočíšnej podstaty, ju skresľuje a snaží sa ju oddialiť. No ona je neodvratná, akúkoľvek voľbu by Človek učinil. **Dokonca ani väznica nezbaví svetlú Dušu slobody a žiadna pozemská moc neoslobodí zvieru, ktoré je odsúdené na smrť.***

Anastasia: V podstate z toho vychádza, že ľudia zbytočne utrácajú v konfliktných situáciách svoju silu, predurčenú na duchovný rast?

Rigden: Pritom ju utrácajú hlúpo, lebo robia voľbu smerom k Živočišnej podstate, za čo potom budú musieť niesť Zodpovednosť... Ľudia v dávnych časoch, keď objasňovali duchovnú cestu človeka, obrazne prirovnávali telo k loďke, na ktorej sa človek plaví po oceáne ilúzií, a drží kurz k majáku Duše. A Živočišnu podstatu, Živočišny rozum Matérie prirovnávali k Nepriateľovi prenikajúcemu všetkým, ktorý sa snaží zamestnať rozum vecami dočasnými, nepodstatnými, odvrátiť ho od Večného, od svetla majáku Duše. Veď zaujatost' ilúziami matérie zužuje rozhľad a obmedzuje rozum na problémy loďky, ktoré siahajú nie ďalej ako meter od jej okrajov. Tak sa Nepriateľ ľudí pokúša zvieŕť človeka z jeho smeru. Avšak nestojí za to nechať sa zlákať oceánom ilúzií a krátkodobým prebývaním v loďke. Keď človek skončí svoju plavbu, nechá loďku na brehu ako niečo dočasné, pre jeho cestu viac nepotrebné, niečo, čo podlieha rozkladu a rozpadu. Všetko viditeľné zmizne a obráti sa v nič tak, ako sa stráca horiaca sviečka. Len ten, kto nie je pripútaný k viditeľnému, sa stará o Dušu. Ako hovorili mudrci: „Zachráň svoju dušu, lebo lovec nespí. Stráž si každú chvíľu, každú minútu a využi život svoj na spásu svojej duše.“

Anastasia: Len ten, kto nie je pripútaný k viditeľnému, sa stará o Dušu... Ale veď to tak skutočne aj je. Ľudia sa v mnohom nechávajú v myšlienkach zlákať práve viditeľným. Odhalenie neviditeľných hraníc, ktoré sú v nich, a ktoré spoznávajú cez hlboké pocity, im pomáha nielen precítiť svet Duše, ale aj zatúžiť po ňom viac, ako po čomkoľvek inom v materiálnom svete. Stretla som sa s mnohými ľuďmi, ktorí idú po duchovnej ceste a nepoddávajú sa svojej Živočišnej

podstate. Áno, niekedy s ňou v určitých momentoch prehrávajú, no potom si to uvedomia a nadobúdajú tak cenné skúsenosti, ako sa vyhnúť jej nástrahám. Takí ľudia sa často pýtajú, ako sa ochrániť pred útokmi Živočíšnej podstaty a ako predvídať ich prejavenie, ako ich rozpoznať a nedopustiť, aby sa v nich rozvinula negatívna situácia.

Rigden: Jednoducho treba poznať mechanizmus útokov Živočíšnej podstaty, ich povahu a naučiť sa sebaovládaniu. Všimni si, že keď človek prebýva na duchovnej vlne, zaoberá sa prácou na sebe, duchovnými praktikami, tak má rozšírený stav vedomia. Práve v meditáciách cíti, že jeho vedomie akoby vychádzalo za zvyčajné hranice vnímania sveta. A čo je najdôležitejšie, človek zažíva pocit radosti a šťastia, **vychádzajúci z Duše smerom von**, teda akoby z jeho vnútra, z hĺbky pocitov do vonkajšieho okolitého sveta. Práve tento pocit mozog asociatívne identifikuje ako pocity nadpozemského šťastia, radosti, slobody. Vedomie sa stáva jasným a zreteľným. Všetky pozemské problémy sa zdajú byť hlúposťami v porovnaní s týmto pocitom rodného domu, všeobjímajúceho pokoja a Večnosti. Práve tak aj nálada ožíva, začína stúpať a skutky sa naplňajú silou. Teraz sa poďme pozrieť na to, čo sa deje s človekom, keď na neho útočí Živočíšna podstata.

Útoky Živočíšnej podstaty bývajú rôzne. Ako sa hovorí, nepriateľa treba poznať osobne. Pre začiatok preskúmame **hrubý útok Živočíšnej podstaty, ktorý sa zakladá na krivde, pocite nespokojnosti so sebou, umáraním sa, pod spoločným heslom „život sa nevydaril“ (pozícia „obete“).** Po prvé, tento hrubý útok

Živočišnej podstaty môžeme charakterizovať ako *vonkajší tlak*. Ak pozorne preskúmame ako *Pozorovateľ z pozície Duchovnej podstaty*, odkiaľ je vyvíjaný tento tlak, ktorý je pociťovaný dokonca aj na fyzickej úrovni, tak je pociťovaný predovšetkým zvonku, zhora dolu, akoby tlak smerom od hlavy, alebo od chrbta na hrudník.

Následkom takéhoto hrubého útoku Živočišnej podstaty sa človek doslova v krátkom okamihu mení z aktívneho jedinca na pasívneho a je dezorientovaný. Doslova akoby strácal pevnú pôdu pod nohami. V jeho vedomí sa nečakane vynárajú a začínajú sa premietiť negatívne obrazy, myšlienky, vymyslené problémy, ktoré na seba priťahujú a sústreďujú pozornosť... Keď sa to deje, človek pociťuje stav nespokojnosti, emocionálneho prežívania a prejavuje sa to v podstate podľa štandardných schém. Vo vnútri sa začína cítiť zle, nepohodlne, akoby sa mu v hrudi niečo zvieralo. Je preňho ťažké skoncentrovať sa na nejakú prácu, pretože postranné myšlienky ho neustále odvádzajú k premýšľaniu o jednej a tej istej bolestivej téme. Vzniká, ako sa hovorí, „duševná bolesť“ alebo krivda, alebo človeka tlačia zlé myšlienky, začínajú sa výčitky voči sebe a zhrýzanie sa kvôli niečomu. Objavuje sa kľbko negatívnych myšlienok, asociácií, emócií. Celkovo sa pozornosť sústreďuje na problém, do ktorého ho vháňa Živočišna podstata. Vedomie človeka sa zužuje na jeden bod tohto problému. Začína vidieť len to, a nič iné. Človek, napríklad, zapína televízor a pokúša sa odpútať od týchto myšlienok. Ale vedomie sa akoby naschvál toho chytá a sústreďuje pozornosť na tie programy a fragmenty relácií, ktoré sa dotýkajú jeho páčivého problému. Alebo iný príklad, človek,

ktorý sa nachádza v tomto stave, sa začína baviť s inými ľuďmi na abstraktné témy. No postupne ani nepostrehne, že jeho vedomie aj tak pozvoľna prevádza rozhovor smerom k týmto jeho imaginárnym problémom... Ak človek zažíva podobný stav, tak musí pochopiť, že takáto posadnutosť negatívnymi myšlienkami, a stiesnený stav vedomia, to je len začiatok hrubého útoku Živočíšnej podstaty.

Anastasia: Takže človek reaguje na situáciu akoby jednostranne.

Rigden: Správne, jednoducho sa u neho stráca celistvé vnímanie obrazu sveta a dochádza k zúženiu vedomia. Človek sa zacykluje na nejakom probléme. Obrazne povedané, dovtedy videl široké spektrum farieb, ale v čase útoku Živočíšnej podstaty zdôrazňuje len čiernu farbu, ostatné pre neho prestávajú existovať, akoby ich nevidel.

V čom je zmysel takéhoto hrubého útoku Živočíšnej podstaty? Jeho cieľom je blokovať spojenie Osobnosti s Dušou, kvôli čomu aj dochádza k zvláštnemu tlaku zvonku dovnútra. Počas takéhoto útoku, obrazne povedané, signál od Duše nedochádza k vedomiu Osobnosti v čistej forme (ako to býva pri duchovných praktikách), ale je značne skresľovaný, kvôli aktivácii „znečistených filtrov“. Je dôležité vedieť, že Živočíšna podstata loví človeka predovšetkým na jeho slabostiach. Veď pozná všetky slabé miesta človeka, jeho minulosť aj súčasnosť, všetky jeho tajné priania, na ktoré kedysi sústreďoval svoju pozornosť a túžil po tom alebo inom blahu tohto sveta, pre uspokojenie seba samého. Áno, a želania, ktoré sťažujú duchovnú cestu, sa u človeka, presnejšie

u jeho novej Osobnosti, objavujú znova nie len tak na-prázdno. V podstate sú to tradičné stereotypné postoje s materiálnym zameraním, dominujúce v spoločnosti, ktorá ho obklopuje. Preto aj u väčšiny ľudí prevládajú také vlastnosti Živočíšnej podstaty ako egocentrizmus, závišť, nekonečná žiadostivosť a sebaľútosť...

Anastasia: Áno, človek sa veľmi rýchlo nakazí podnetmi vychádzajúcimi zo Živočíšnej podstaty.

Rigden: Mimochodom, chcel by som poznamenať, že počas útoku Živočíšnej podstaty človek vidí sám seba len ako „dobrého človeka“. On je predsa vo všetkých ohľadoch „super“ a všetci ostatní nie sú nič iné ako „plaziace sa hady“. Keď sa človek nachádza v takomto stave, len mu skús povedať priamo, že on sám si je vo všetkom na vine kvôli prejavom svojich negatívnych vlastností. Uvidíš ako ihneď obráti všetko to negatívne aj voči tebe. Jeho Živočíšna podstata začne odrazu agresívne brániť svoje pozície. Je to tým, že keď sa človek nachádza v podobnom stave, vedome neprijíma takéto vysvetlenia a poznámky voči svojej Osobnosti. Prečo sa to deje? V prvom rade preto, že vedomie je v danom momente zúžené v stave zacyklenosti na vlastnom egoizme. Veď v tomto stave pre človeka okrem „ja, ja, ja“ v rôznych podobách nič a nikto iný neexistuje.

Anastasia: Áno, nech už je to akokoľvek, ale zvažovať vinu na niekoho iného a vymýšľať si vonkajšie príčiny dokáže Živočíšna podstata majstrovsky, ako sa hovorí, len mu daj zámienku, aby sa chytil. A ďalší obľúbený spôsob Živočíšnej podstaty, ako podsunúť človeku myšlienku, ktorá ho bude vodiť

v začarovanom kruhu: „Ale všetko by mohlo byť úplne inak, keby...“ Mimochodom, čitatelia sa dosť často pýtajú, prečo dochádza k tomu, že myšlienky sa točia stále dookola napriek tomu, že je z toho človeku len čoraz horšie?

Rigden: Z dvoch dôvodov. Po prvé, je to práca Živočišnej podstaty. Tá vytvára v človeku vnútorné podmienky pre jeho voľbu. A čomu už Osobnosť dá prednosť vo svojom krátkom živote (či už Vôli Duchovnej podstaty alebo Živočišnej, dobrým alebo zlým myšlienkam), to už je jej právo. No z priorit, ktoré si človek každý deň vyberá, sa formuje aj jeho posmrtný osud. Po druhé, zacyklovanie negatívnych myšlienok v kruhu, to všetko je len jeden zo spôsobov Živočišnej podstaty, ktorým koncentruje pozornosť človeka na seba a núti Osobnosť, aby slúžila rozmarom Živočišneho rozumu a tým teda vydávala životnú energiu na to smrteľné. Vec sa má tak, že pri takom zacyklení sa človek začína zhrýzať, hnevať, neustále premýšľať o minulosti. Jednoducho povedané, jeho vedomie sa zužuje do emocionálneho, jednostranného bodu vnímania, nejakého „osobného“ problému a pritom dokonca ani nechápe, kto, načo a prečo v ňom určuje práve tento smer myslenia. A nejde tu dokonca ani o konkrétny imaginárny problém (keď sa vyrieši tento, určite sa objaví iný). Ide o to, naučiť sa ovládať sám seba, potom aj vnútorných problémov bude menej. Veď práve z nich vznikajú vonkajšie situácie v živote človeka.

Anastasia: To je pravda, inak bude človek do konca života chodiť v tomto kruhu. Presne tak, ako v tom ľudovom prísloví: „ty ťaháš, aj on ťahá: nech vyhrá ktokoľvek, aj tak obaja spadnete.“

Rigden: Stáva sa, že sa človek pol života zhrýza tým, že kedysi nezrealizoval nejaké príležitosti na zlepšenie svojho života a bytia v tomto materiálnom svete. Žije v snoch o nenaplnenom „šťastí“ a vidí všetko len v dobrom svetle, kde je jeho vlastná dôležitosť (velikášstvo) uspokojená a zaujíma v jeho snoch prvé miesto. Človek nepočíta s tým, že mu Živočíšna podstata vykresľuje ďalšiu dokonalú ilúziu, a že by jeho sen zrealizovaný v živote vôbec nevyzeral tak, ako si to predstavoval. V tomto stave človek nechápe, že ak by sa všetko odohralo inak, tak nevedno, aký by dnes bol, čím by bol, a či by mal tie podmienky a možnosti, ktoré má teraz. Veď každý životný krok predpokladá zmeny a prináša so sebou celý rad následných udalostí, ktoré formujú budúcnosť človeka.

Anastasia: Áno, kým človek nezačne chápať svoju podstatu, bude preňho ťažké uvedomiť si, v čom spočíva jeho skutočné „šťastie“...

Rigden: Ale je aj **iný spôsob útoku Živočíšnej podstaty** – mierny a úlisný, **založený na pýche**. Je úplne opačný ako hrubý útok. Počas takéhoto útoku Živočíšnej podstaty sa človeku začína zdať, že je všetko v poriadku, všetko má pevne v rukách, že je taký super, a že všetci naokolo ho vychvaľujú. No ak sa pozrieme na túto situáciu ako *Pozorovateľ z pozície Duchovnej podstaty* a preskúmame tieto momenty sebaobdivu, tak nie je ťažké si všimnúť, že všetko je to zapletené do egocentrizmu a sebalásky. Človeku sa presne tak isto zužuje vedomie, tiež ho uzatvára do sebalásky, len iným spôsobom. Obrazne povedané, on, ako narcis, nevníma nikoho naokolo okrem seba. A tlak je znova cítiť zvonku

dovnútra, len nie je hrubý, ale mierny, nežný, uspokojujúci, má charakter pôžitku z toho vonkajšieho.

Anastasia: A aké triky môžeme ešte očakávať od Živočíšnej podstaty?

Rigden: Spôsoby jej pôsobenia bývajú rôzne. Napríklad robíš dôležitú prácu, ktorá nakoniec pozitívnym spôsobom ovplyvní mnohých ľudí a ich životy. Ale Zvieratko (Živočíšna podstata) ti už v počiatkových etapách realizácie tejto práce začína podsúvať nápady, ktoré od teba vyžadujú vynaloženie rovnakého množstva síl a času, ako aj samotná práca. Tieto, v danej chvíli nepodstatné nápady, začínajú rozptyľovať tvoju pozornosť množstvom otázok, vyžadujúcich „okamžité riešenie“. Takým spôsobom sa jednoducho zamotáš v týchto problémoch a, ako sa hovorí, bude v tom mnoho zhonu, ale málo „úžitku“. No v konečnom dôsledku, ak zhodnotíme koeficient užitočnosti skutkov, ktoré si vykonal, tak sa ukazuje, že unáhle- né skutky nepriniesli také významné výsledky, aké by mohla priniesť dôležitá, ale nezrealizovaná práca, ktorú si pôvodne zamýšľal. No čas je stratený a sily zbytočne premárnené. Tak toto je jemná zámena.

Iný variant útoku Živočíšnej podstaty je zo série zámeny pojmov. Napríklad sa ti podarilo zaznamenať útok, podarilo sa ti udržať svoje pozície. No neočakávane sa vo vnútri začína akoby zvláštna panika na spôsob: „Pomoc! Okamžite chcem ísť do Večnosti! Čo mám robiť? Ako sa okamžite spasiť?“ To je tiež veľmi jemná zámena. Žiaľ, takých zámen je mnoho. Stáva sa, že človek, ktorý je pod vplyvom Živočíšnej podstaty a nevedmi sa unúva pracovať

na sebe, sa iba pred ostatnými vychvaľuje svojimi „úspechmi“ v osobnom duchovnom rozvoji. Mylne sa domnieva (vďaka pýche), že „číha“ na svoje Zviera v „plnej zbroji“. No v skutočnosti sa táto situácia podobá bájke o vlkovi a poľovníkovi:

„Raz sa vlk rozhodol, že pôjde sám na lov, aby sa potom mohol pochváliť pred svojou svorkou, že on sám sa vydal loviť samotného človeka. V tom istom čase sa človek rozhodol, že sa sám vydá na poľovačku, aby sa potom mohol pochváliť pred poľovníkmi, že sám šiel zdolať vlka. A tak obaja šli, vlk aj poľovník, a obaja sa báli, triasli sa v noci od strachu. Obaja sa pohodlne uvelebili na okraji lesa a opreli sa o „teplý strom“. Tak presedeli do úsvitu, od strachu pritisnutí chrbtami jeden k druhému, a utešovali sa len myšlienkou, ako sa budú chváliť pred svojimi, že šli sami na lov. Bolo im teplo a príjemne a obaja boli nevýslovne radi, že zostali celí a zdraví. Vlk bol šťastný, že nenatrafil na poľovníka a poľovník bol rád, že nenatrafil na vlka.“

Anastasia: Dobre povedané. Mnohí ľudia sa nezaťažujú reálnou prácou na sebe, ale sa len utešujú lichotivými myšlienkami. A potom sa čudujú, prečo nemajú skutočné výsledky v duchovnom rozvoji, veď veľaokrát boli „na love“ na svoje Zviera. Je pozoruhodné, koľko je jemných zámen. Mám taký dojem, že nielen ty poznaním rastieš, ale ani Zviera nespí, neustále sa zdokonaľuje v tom, na čom by ťa ešte mohlo chytiť.

Rigden: Tak to aj je. Najsmiešnejšie je, že programy Živočíšnej podstaty sú štandardné, rovnakého typu. Ľudia stúpajú na jedny a tie isté hrable a každý si myslí, že po čele dostal len on. Každý je presvedčený,

že to má v tomto živote najťažšie zo všetkých, a že práve jeho životné prekážky sú tie najzložitejšie a neprekonateľné. No všetka táto skľúčenosť, to je len ďalšia pasca Živočíšnej podstaty, aby človek skoncentroval svoju pozornosť na jej mechanizmy. Ale keď človek pozná tieto pasce, je ľahké ich predvídať a vyhnúť sa ďalšiemu útoku, obísť rozostavené návnady. Najrozšírenejšie programy Živočíšnej podstaty sú založené na pýche, egocentrizme a strachu. Z týchto negatívnych pocitov sa rodí závišť, žiarlivosť, pohoršenie, krivda, sebaľútosť, túžba ovládať druhých, posudzovať, niekoho obviňovať, strach zo zmien, strach z chorôb, zo straty (úmrtia) niekoho z blízkych, strach zo samoty, blížiacej sa staroby, smrti a tak ďalej. Pritom dochádza k tým istým procesom zúženia vedomia, o ktorých som už hovoril.

No, ako hovorili v dávnych časoch, **kto vystupuje na vysokú horu, toho rozosmeje akákoľvek svet-ská márnosť.** Ak sa človek chce seriózne zaoberať vlastným duchovným rozvojom, potrebuje v prvom rade zaviesť disciplínu vo svojich myšlienkach. Tak často, ako je to len možné, získavať prehľad o pocitovaných emóciách, obraze myslenia, analyzovať ich podstatu a mechanizmus vzniku. Vedieť byť nad vecou a nad každodennosťou. Vedieť vnímať svet ako Pozorovateľ z pozície Duchovnej podstaty a nie z obvyklej pozície Pozorovateľa od Živočíšnej podstaty.

Živočíšna podstata neustále človeku vykresľuje veľkú ilúziu o tom, čo je to vnútorný svet človeka, pričom dáva dôraz na Ego Osobnosti, a čo je v jeho interpretácii vonkajší svet, ktorý akoby musí slúžiť tomuto Egu. Z pozície tejto ilúzie vnucuje Osobnosti chybné

názory na svet, na iných ľuďoch, čím odďaľuje človeka od vnímania Pravdy. V skutočnosti je všetko inak.

Anastasia: Máte pravdu, môžeme povedať, že my všetci sme v tomto svete len ilúziou, pokým neprišúpime k duchovnej práci na sebe. A keď sa začíname duchovne rozvíjať, tak chápeme, že ilúziou je aj tento svet. Vďaka praktickej skúsenosti z každodennej práce na sebe si už hlbšie uvedomujem, aké je v skutočnosti dôležité chápať, kto v nás vlastne pozoruje tento svet a na základe čoho robí tento Pozorovateľ závery.

Rigden: Všimni si, že **Pozorovateľ nikdy nebude oddelený od pozorovaného, lebo to, čo pozoruje bude vnímať cez svoju skúsenosť, v podstate bude pozorovať aspekty samého seba.** Keď premýšľa človek o svete, bude v skutočnosti vyjadrovať len názor na svoju interpretáciu sveta, založenú na obraze jeho myslenia a prežitej skúsenosti, no nie na plnohodnotný obraz reality, ktorý je možné pochopiť len z pozície vyšších dimenzií.

Anastasia: Je zrejmé, že takéto pozorovania v obvyklom stave vedomia bude človek viesť pomocou porovnávania a posudzovania podobnosti alebo rozdielnosti objektov, v prvom rade vo vzťahu k sebe.

Rigden: Presne tak. V povahe človeka sú uložené porovnávacie mechanizmy určené na to, aby sa rýchlejšie učil, získaval a osvojoval si skúsenosti, získaval zručnosť, preberal štýl správania a tak ďalej, prostredníctvom napodobňovania a asociatívneho spôsobu myslenia. Vďaka tomu sa človek veľmi

rýchlo učí rozličným činnostiam, modelom správania a poznáva okolitý svet. Avšak toto všetko je spojené so stotožňovaním, s konfrontáciou, teda s porovnávaním. Veď aby bolo možné niečo posúdiť, je potrebné porovnanie. A tu mnohé závisí od toho, čo dominuje v Osobnosti ako Pozorovateľovi: Duchovná podstata alebo Živočíšna podstata.

Keď dominuje Duchovná podstata, tak porovnávanie hrá druhoradú úlohu. Je potrebné len na odovzdanie svojej duchovnej skúsenosti prostredníctvom známych asociácií. Samotný proces poznania v duchovnej praktike prebieha cez intuitívne pocity, rozšírené vedomie a pre človeka úplne nové vnútorné poznanie, kedy netreba nič porovnávať, a kedy jednoducho jasne chápe všetky procesy, ktoré nemožno vysvetliť pomocou logiky. Človek sa cíti ako časť duchovného sveta, ako časť veľkého celku a skutočnej reality.

Keď dominuje Živočíšna podstata, Osobnosť sa úplne pohrúži do hry ilúzií materiálneho sveta. **Neustále sa s niekým porovnáva** podľa nejakých rysov (intelektuálnych, profesionálnych, podľa typu ľudí) a tak ďalej. Pre lepšie pochopenie uvedieme typickú situáciu. Keď sa človek nachádza v takomto stave, čo si obvykle myslí o svojom susedovi, alebo kolegovi v práci, ktorý má o trochu vyšší plat, alebo zostáva vyššiu pozíciu? Spravidla sa s ním porovnáva, vraj: „veď je taký ako ja, o čo som ja horší...“ a tak ďalej. Pýcha vychádzajúca zo Živočíšnej podstaty spúšťa tiež mechanizmus závidosti, ktorá vyvoláva výbuch agresie a hnevu. Človek buď obviňuje zo svojich vnútorných chýb ľudí naokolo alebo obviňuje

sám seba. Pre Živočíšnu podstatu je typické natláčať človeku myšlienky sebakodcaňovania a sebakodtlačania, že v porovnaní s inými robí niečo zle alebo je v niečom horší ako ostatní. V tomto prípade si treba pamätať, že nie Zviera – kritik, ale Svedomie je tvoj najlepši pomocník.

Anastasia: Čo vlastne núti človeka, aby niekoho odsudzoval?

Rigden: Po prvé, tie dominujúce vlastnosti vychádzajúce zo Živočíšnej podstaty, ktoré sú v ňom samom. Tomu treba venovať pozornosť, keď sa objavujú podobné odsudzujúce myšlienky.

Po druhé, množstvo egoistických ilúzií – stereotypné postoje a práca Živočíšnej podstaty, ktoré vyvolávajú emocionálne výbuchy a navádzajú človeka, aby niekoho odsúdil. Tieto postoje majú charakter typu: „dokážem to lepšie ako iný“, „jedine môj názor je správny“ a tak ďalej. Teda ich základ tvorí egoizmus, túžba tajne vládnuť, rozkazovať sebe podobným, vytvoriť si svoje iluzórne „impérium vplyvu“ – všetko toto sú v podstate nástroje, ktorými Živočíšna podstata ovláda človeka a manipuluje ním.

Po tretie, na to, aby človek odsudzoval druhého, ho nabáda Živočíšna podstata so svojimi pokusmi nájsť alebo vymyslieť také problémy, ktoré v skutočnosti neexistujú. Avšak myšlienky na ne budú schopné donútiť človeka, aby vo svojom vedomí dlho udržiaval negatívny obraz. Takto si Osobnosť vytvorí návyk negatívneho spôsobu myslenia, teda nech by človek hovoril alebo premýšľal o čomkoľvek, stále

bude pre neho všetko zlé, negatívne a čo je hlavné, bude to donekonečna *odsudzovať*.

Aký to môže mať následok? Tento proces sústreďuje pozornosť človeka na dané myšlienky a dlhodobo ju na nich udržiava. A pozornosť, to je sila, počiatok tvorenia. Koncentrácia pozornosti je schopná sústreďovať a hromadiť určité druhy energií, ktorých výbuch vyvoláva akt konania, tvorenia niečoho (emócií, myšlienok, skutkov, udalostí) vo viditeľnom aj neviditeľnom svete. To následne formuje osud človeka ako počas života, tak aj po smrti fyzického tela. Či bude výsledok tohto tvorenia pozitívny alebo negatívny, to závisí od voľby človeka, jeho priorit, od toho, akým spôsobom je zvyknutý každodenne myslieť, nakoľko dokáže kontrolovať a ovládať svoje myšlienky a emócie.

Anastasia: A akými spôsobmi Živočíšna podstata vyvoláva v človeku takzvaný stav „bezdôvodnej“ agresie?

Rigden: Stav „bezdôvodnej“ agresie sú obzvlášť časté, keď sa myšlienky človeka točia stále okolo vlastnej pýchy, venuje veľa pozornosti boju za dominanciu svojho „autoritatívneho názoru“ v kruhu svojich známych a blízkych ľudí. Samozrejme v takom človeku dominuje Živočíšna podstata, ktorá ho robí závislým na jej programoch a postupoch. V takom prípade sa človek stáva ľahko ovládateľný materiálnym Rozumom prostredníctvom systému spotrebiteľských hodnôt, kde sa hlavnou prioritou stáva uspokojenie nekonečných potrieb Živočíšnej podstaty.

Anastasia: A prečo človeka tak zaujíma a trápi, čo si o ňom myslí niekto iný?

Rigden: Hodnotenie seba a iných s nasledovným porovnávaním má v skutočnosti pôvod v živočíšnej časti človeka. Je to dávny inštinkt byť „alfa-samcom“ alebo „alfa-samicou“. Zvíera sa vždy snaží vyzeráť v očiach súpera významnejšie a krajšie. Preto človeka tak zaujíma a trápi, kto má o ňom akú mienku. Spravidla sa to obmedzuje na želanie ukázať sa a nie byť taký naozaj. Človeka zaujíma: „Ale čo povedia druhí?“ No ani sa len nezamýšľa nad tým, ktože ho to vlastne bude posudzovať? Z pýchy a prehnaného sebavedomia vzniká v človeku strach z mienky Živočíšnej podstaty druhých ľudí. Prečo? Pretože cudzia kritika sa v tomto prípade považuje za poníženie významnosti vlastného Ega. Hoci toto všetko sú aspekty jedného procesu: boja o dominanciu, o moc nad sebe podobnými. Odtiaľ pramení urážka, stav skľúčenosti, agresia.

Anastasia: Povedzte, prosím, čitateľom, čo *treba robiť pre to*, aby sa vyhli všetkým takýmto situáciám?

Rigden: Človek (Osobnosť) sa nachádza v tele a telo je doménou Živočíšnej podstaty. Keď vieme o možných útokoch, vždy môžeme pripraviť protiútok. Je to ako v rozviedke. Ak bude treba čeliť protivníkovi, ktorý ťa vysoko prevyšuje silami, tak je dôležité poznať množstvo a kvalitu jeho síl, rozmiestnenie, taktiku a postupy, aby si urobil operatívne protiopatrenia. Vtedy sa zvýšia tvoje šance na víťazstvo.

Treba kontrolovať prebiehajúce procesy porovnávania v tvojej myslí. Je potrebné čo najčastejšie sa pýtať sám seba, napríklad takýmto spôsobom: „Odkiaľ sa berie závisť?“, „Čo a koho porovnávam?“

„Je toto porovnávanie adekvátne?“. Ľudia nebývajú „rovnakí“: každý je jedinečný a odlišuje sa zvláštnosťami svojej štruktúry, genetikou, povahou, talentom, pracovitosťou a tak ďalej. Majú individuálne zvláštnosti nielen vo svojej viditeľnej, ale aj v neviditeľnej štruktúre. Jednoducho povedané, každý má svoje, svoj kríž, svoj osud. Pri prejavoch svojej Živočíšnej podstaty je samozrejme lepšie použiť motto: „Neporovnávať, nepýšiť sa, nezávidieť!“ Postaviť sa k akejkoľvek situácii ako Pozorovateľ z pozície Duchovnej podstaty, teda abstrahovať od myšlienok a emócií Živočíšnej podstaty.

Treba brať situácie a ľudí takých, akí sú, veď každá situácia a každý človek v nej, to je svojrázny učiteľ. Treba vedieť z akýchkoľvek, hoci aj negatívnych podmienok vyťažiť pozitívne ponaučenie. Vedieť byť spokojný s tým, čo máme. Veď korene pocitu spokojnosti nie sú vo vonkajšom svete, ale vo vnútornom svete človeka, v jeho hlbokej túžbe. Ak sa človek chce stať Duchovnou Osobnosťou, tak dbá na to, aby boli duchovné aj všetky jeho prania.

Je dôležité, aby si človek uvedomil, že snaha vyzerá ešte neznamená byť. Hlavne sa treba spoliehať na to vnútorné, na to, čo vychádza z Duše. Nežiť kvôli názorom iných „zvieratiek“. Najlepší sudca je Svedomie. Je veľmi ťažké dovoliť si flákať to, keď prijmeš osobné rozhodnutie strážiť svoje myšlienky. V človeku je dôležitá čistota vnútornej otvorenosti pred sebou samým, veď nikdy nie je sám, lebo Boh je vždy s ním.

Ľudia často bez toho, aby sa unúvali analyzovať svoje činy, kontrolovať svoje myšlienky a dať im disciplínu,

začínajú sa miešať ostatným do života radami a poučovaním. Treba si pamätať, že ľudia nehovoria o tom, čo znepokojuje ich spolubesedníka, ale o tom, v čom by sa chceli vyznať sami. Ako povedal jeden mudrc: „Keď niekoho vyučuješ, uč sa aj ty sám a možno niekedy pochopíš, čo vlastne učíš.“ Nie vždy je potrebné miešať sa do cudzieho života. No vždy je potrebné ponechať právo osobnej voľby každému jedincovi. Každý si vyberá taký život, za ktorý sa potom bude zodpovedať. Byť príkladom a nie byť zodpovednosť za svoje myšlienky, slová a činy – to je hodné Človeka. Radiť, keď sa ťa nepýtajú, a poučovať, keď to nechcú, znamená páchať akt násilia, aj keď ide o lenivú a mýliacu sa, ale predsa len Osobnosť.

Život berie od každého podľa jeho možností a každému dáva podľa jeho zásluh, pričom nie tých vonkajších, ale vnútorných. Čím viac meníš vnútorný svet, pracuješ na sebe, na zlepšení svojich vlastností, tým viac sa tieto zmeny prejavujú vo vonkajšom svete. Ak je človek v stave dominancie Duchovnej podstaty, vyzná sa v sebe, analyzuje svoje myšlienky a postupy v pokojnom, jasnom stave vedomia. Akákoľvek vonkajšia situácia, negatíva, ktoré v ňom vyvolávajú iní ľudia, je pre neho ako signál k osobnej práci na sebe, je to získanie určitých skúseností v sebazdokonaľovaní. Ved' k provokácii spravidla dochádza na základe zodpovedajúceho impulzu, ktorý vychádza od samotného človeka, a preto treba myšlienky, slová a emócie držať pod kontrolou. Vnútorné pochybnosti vytvárajú vonkajší chaos. Pevné znalosti – pokoj a poriadok. Keď sa človek naučí sebakontrolu, nebude čakať na vonkajší impulz, aby sa pohol z miesta, ale bude samostatne kráčať

po ceste sebazdokonaľovania. Treba si pamätať, že múdry človek sa učí dokonca aj od nepriateľov.

Cieľom a úlohou Živočíšnej podstaty je odvieť človeka rôznymi spôsobmi od toho hlavného – od duchovného rozvoja, zachytiť pozornosť na jeho „slabôstkach“. Spôsoby útokov Živočíšnej podstaty bývajú rôzne. No majú aj niečo spoločné. Tieto pasce sú vždy založené na egoizme v tej alebo inej forme: buď ide o masochizmus vo forme myšlienkového bičovania sa, sebaľútosti, alebo o narcizmus, teda sebalásku. To sú dve základné krajnosti Živočíšnej podstaty. **Pri útokoch Živočíšnej podstaty sa vždy stráca prúdeň zvnútra von a vzniká tlak zvonku dovnútra, čo je možné zreteľne pozorovať na pocitovej úrovni.** Ak ty ako Osobnosť smeruješ k duchovnému oslobodeniu, tak podobným provokáciám jednoducho zabraňuješ. A toto je veľmi dôležité, pretože ak spozoruješ alebo vycítiš začiatok útoku, už si boj so Živočíšnou podstatou na polovicu vyhral. Veď sila Živočíšnej podstaty je v jej skrytom konaní. Keď o tom vieš, vždy môžeš prijať protiopatrenia.

Obrazne povedané, je to ako vo východných bojových umeniach. Ak si psychologicky a fyzicky lepšie pripravený ako tvoj protivník, poznáš spôsob jeho boja, jeho návyky, ak zároveň predvídaš aj najmenšie náznaky útoku a správne reaguješ na jeho „tromfové údery“, tak máš čas na vykonanie protiútku, a teda aj väčšie šance na víťazstvo. Treba predvídať úder a včas sa uhnúť bokom. Ale ak nemáš ani tušenie, že Živočíšna podstata je tvoj protivník, a myslíš si, že je to tvoj partner, potom sa samozrejme vôbec

nedá hovoriť o nejakej tvojej šanci na víťazstvo. Veď budeš vnímať jej výpady a agresívne útoky ako svoj prirodzený stav a nebudeš chápať, prečo a za čo ťa život tak bičuje, budeš sa neustále chytať aj na jeho najmenšie provokácie a nedokážeš rozlíšiť, čo je tvoje pravé a čo je hrané.

Čím viac sa nútiš k sebadisciplíne, čím viac odolávaš myšlienkam Živočíšnej podstaty, tým viac získavaš nad ňou moc. Je to ako vo vojne: buď ty zdoláš nepriateľa, alebo on teba. Tvoja úloha je zvíťaziť za každú cenu, tu a teraz! Čas letí rýchlo, treba sa ponáhľať konať dobro vždy a všade, a byť pevným vo svojom zámere spasiť Dušu.

Keď bojovník tajne prebýva v tábore nepriateľa, nebude premýšľať ani o maškrtách, ani o rozkoši, či zábavách. Bude sústredený na víťazstvo. Bojovník bude trojnásobne bdely, lebo sa nachádza v tábore nepriateľa. Bude premýšľať o tom, ako vyhrať daný moment vojny. Skutočný bojovník chráni svoje hlboké pocity pred hriechmi viditeľného sveta. Nepozerá so závišťou, vášňou a žiarlivosťou na cudzie. Nedáva priechod fantázii skreslenej ilúziami sveta. Lebo ilúzie sveta sú táborm nepriateľa a nešťastie pochádza z jeho pokušení. Bojovník nedáva priechod hnevu, keď prehráva aktuálnu bitku. Lebo bez ohľadu na to, ako ho nepriateľ v okamihu konfrontácie spáli, všetko bude v prospech bojovníka, lebo jeho duch sa stane pevnejším a jeho nasledujúce činy múdrejšími a rozvážnejšími.

Anastasia: A ako je možné odblokovať v sebe stav zúženého vedomia vnútený Živočíšnou podstatou?

Rigden: Keď pochopíš, že na teba práve útočí Živočišna podstata, vždy je možné a potrebné odblokovávať tento stav, teda prijať nasledujúce opatrenia. Živočišna podstata má v skutočnosti tiež svoje zraniteľné miesta. Bojí sa dvoch momentov: **rýchleho plynutia času a smrteľnosti tela.** Preto prvé, čo treba urobiť v čase útoku, je vedome odstúpiť **od svojej pripútanosti k telu,** pozrieť sa naň ako *Pozorovateľ z pozície Duchovnej podstaty*, rozšíreného vedomia, ako keby sme sa pozerali z kozmu na Zem. Treba si uvedomiť, že čas rýchlo plynie a všetko ubieha veľmi rýchlo, že tvoje fyzické telo je smrteľné, ako aj všetky jeho želania a potreby.

Ďalej je potrebné si **rozšíriť obraz vnímania sveta,** zanalyzovať situáciu z rôznych strán ako *Pozorovateľ z pozície Duchovnej podstaty.* Sebakriticky pristúpiť k otázke svojho vnútorného sveta pomocou existujúcich znalostí o človeku, o svete, preniknúť na dno tajných túžob svojej Živočišnej podstaty. Základom mnohých jej želaní je spravidla túžba po moci nad niekým alebo niečím. Ibaže túto túžbu maskuje za rôzne umelo vytvorené zámienky.

No a samozrejme, potom treba utlmiť neuróny podráždené takouto agresiou. Jednoducho povedané, **spraviť duchovné praktiky,** napríklad „**Lotosový kvet**“, ktorú si opísala v knihe Sensei zo Šambaly 1. diel. Vďaka tejto praktike sa obnovuje celostné vnímanie sveta, odstraňuje sa ohraničenosť vedomia, prejavuje sa hĺbka pocitov vychádzajúcich z Duše. Teda nastáva **príliv hlbokých pocitov zvnútra von.** Prirodzene, po takejto zmene stavu vedomia sa človek prepína na pozitívne vnímanie sveta.

Mozog rozšifrovaním tejto informácie vydáva asociatívny rad zafarbený pozitívnymi emóciami.

Takže výstup zo zúženého stavu vedomia je spojený s aktívnou protiargumentáciou, chápaním dočasnosti a smrteľnosti matérie, s voľbou životného kurzu smerom k duchovnému cieľu a s využitím zodpovedajúcich nástrojov potrebných pre nastavenie sa na nevyhnutnú pozitívnu vlnu. Ľuďom často chýba práve elementárna argumentácia, slová, ktorými by presvedčili sami seba, aby vyšli zo stavu zúženého vedomia, a uvideli celostnejšie obraz sveta. Preto je dôležité denne na seba pracovať, chápať celú zodpovednosť pred sebou samým. Treba pamätať na to, že pokiaľ je vedomie, presnejšie Osobnosť nestála vo svojej prevažujúcej voľbe, tak človek je neistý a zotráva vo svojich pochybnostiach. Aby bol pevný na svojej duchovnej ceste, potrebuje jasne vedieť, čo chce vo svojom živote dosiahnuť, a aký je jeho konečný cieľ. Ak nie je cieľ, nie je ani *život* – lebo *život*, to je cieľavedomý pohyb.

Anastasia: Niektorí čitatelia vo svojich listoch poukazujú na to, že počas vykonávania duchovných praktík alebo modlitieb v nich niekedy nečakane vzniká pocit panického strachu. Čím je to možné objasniť?

Rigden: Všetko závisí od samotného človeka, od jeho nálady a od chápania procesov, ktoré v ňom prebiehajú. Pretože keď vieš, čo presne sa s tebou deje, vždy dokážeš prijať adekvátne opatrenia, aby si prekonal akúkoľvek situáciu. Subosobnosti, kvôli svojej prevládajúcej voľbe materiálneho v minulých životoch, sa správajú k Duši a jej svetu (svetu Boha)

väčšinou nepriateľsky. Počas duchovných praktík, kedy sa meditujúci snaží o splynutie s Dušou, sa môžu vyskytnúť aj nasledovné prejavy. Človeku ako by sa už aj podarilo stlmiť (zastaviť) myšlienkový proces, teda upratať myšlienky, naladiť sa na pocitový kontakt s Dušou, no zrazu môže vzniknúť iný prejav útoku Živočíšnej podstaty: bez viditeľnej príčiny sa objavuje absolútne neodôvodnený narastajúci panický strach. Človeku sa začína zdať, že doslova stráca kontrolu nad svojím telom, ešte trošičku a umrie. Odkiaľ vyrastajú korene tohto strachu? Práve z tých „svetelných filtrov – subosobností“, ktoré zažívajú strach zo sily Duše, pretože majú skúsenosť reinkarnácií, chápu svoje odsúdenie, nevyhnutnosť smrti všetkého materiálneho.

Anastasia: A čo treba robiť, keď sa podobný strach prejaví?

Rigden: Keď sa deje niečo podobné, napríklad v meditáciách, tak treba jednoducho, bez ohľadu na čokoľvek, ísť za svetlom Duše, ponárať sa na hlbšiu pocitovú úroveň a ignorovať paniku. Vtedy sa tento strach stratí. Veď strach vytvára pochybnosti. No na dosiahnutie duchovných výšin je potrebná čistota tvojej úprimnej viery. Človeka často zadržávajú práve pochybnosti a strach rozlúčiť sa s obvyklým životom.

Na túto tému existuje jedno zaujímavé podobenstvo. Raz jeden človek spadol zo zrázu. No keď padal, podarilo sa mu zachytiť za vetvičku maličkého stromu, ktorý vyrastal zo štrbiny v skale. Keď zostal visieť uprostred zrázu, pochopil celú beznádejnosť svojej situácie: vyštverať sa hore nebolo nijako

možné a dolu boli samé balvany. Ruky, ktoré držali vetvičku, slabli. Človek si pomyslel: „Teraz ma už môže zachrániť len Boh. Nikdy som v neho neveril, no zdá sa, že som sa mýlil. Čo môžem stratíť v mojej situácii, ak teraz v Neho uverím?“ A začal v modlitbe vzývať Boha so všetkou svojou úprimnosťou: „Bože, ak existuješ, zachráň ma! Nikdy som v teba neveril, no ak ma teraz zachrániš, od tejto chvíle budem navždy v Teba veriť“. Tak ho vzýval ne jeden raz. Tu sa nečakane ozval Hlas z nebies: „Ty budeš veriť? Ó nie, takých, ako si ty, poznám.“ Človek sa tak zľakol a prekvapil, že takmer pustil vetvičku, ktorej sa držal. No potom sa spamätal a ešte úpenlivejšie prosil: „Prosím, Bože! Od dnes Ti budem najvernejším zo všetkých a urobím všetko podľa Tvojej vôle, len ma zachráň!“ No Boh nesúhlasil, a tak človek začal modliť a uisťovať Boha ešte vrúcnejšie a silnejšie. Nakoniec sa Boh nad ním zľutoval a povedal: „Dobre, nech sa teda stane. Zachránim ťa. Pusti sa vetvičky.“ „Čo?! Pustiť sa vetvičky?“, vykrikoval človek. „Myslíš si, že som blázon?“ Takže tak je to aj v živote. Život človeka je v podstate také visenie nad zrázom. A hoci aj chápe všetku smrteľnosť svojej situácie, predsa sa drží oboma rukami za vetvičku pochybností svojej Živočišnej podstaty a bojí sa stratíť ju a spoľahnúť sa na vôľu Boha.

Takže keď po meditácii prebieha dešifrovanie asociácií, je dôležité preanalyzovať, kto sa v tebe vlastne tak bojí Večnosti. Podobná metóda sebaanalýzy na tému „Kto som ja?“ a príslušné techniky boli používané dávno v duchovných, mystických školách rôznych národov a v rozličných náboženských systémoch. Sú známe z dávnej minulosti, obzvlášť

masovo boli rozšírené v starovekej Indii a krajinách Východu. Praktikovali ich napríklad starovekí jogíni, súfijovia a šamani.

Táto technika, ako si iste pamätáš, zahŕňa v sebe rozplietanie **myšlienok na tému „Kto som ja?“** v meditatívnom stave, kde je potrebné na každú svoju pomyslenú odpoveď dávať novú pomyslenú otázku. Pritom treba sledovať, aké myšlienky prichádzajú, precítiť ich povahu a častejšie sa pýtať samého seba: „Kto je ten, kto vo mne odpovedá?“ Je žiadúce, aby myšlienky plynuli hladko, bez zvláštneho uvažovania a sústreďovania sa. Keď prichádza myšlienka, okamžite ju vítam otázkou a vyprevádzam prvou odpoveďou, ktorá mi príde na um. No hlavné je, ponárať sa čoraz hlbšie a hlbšie do seba.

Anastasia: Áno, je to zaujímavá technika na rozpoznávanie myšlienok a pocitov, aby človek pochopil seba, kto dominuje v jeho vedomí. Naozaj pomáha vyznať sa v sebe, oddeliť zrno od pliev. Pamätám sa, ako sa priatelia delili o svoje dojmy z danej techniky. Koľko len variácií zaznelo, keď jednoducho zaháňali svoju Živočíšnu podstatu do kúta. Pýtali sa: „Kto som ja?“ „A kto sa pýta?“ „Ja, telo.“ „Ale telo je smrteľné.“ „Ja, študent.“ „Ale študent, to je status.“ „Ja som ten, kto sa učí.“ „No, ale kto sa učí?“ „Ja, človek“. „Kto ma vo mne nazýva človekom a prečo?“ „Ja, človek, ktorý má rád ľudí.“ „No kto vo mne má rád?“ „Ja mám telo.“ „A kto si ty, kto má telo?“ „Telo, to nie som ja, no ja som v ňom.“ „Ale kto som ja?“ „Ale choď ty... Ja, to som Ja, celé a nedeliteľné.“ Takže Živočíšna podstata, tentokrát aj s „humorom“. Veľmi dobré cvičenie,

ktoré pomáha dopracovať sa k svojmu hlbokému „Ja“, k svojim strachom a problémom.

Rigden: Áno. Živočišna podstata je ako bieda: vymučí, no zároveň aj poučí. Keď si uvedomuješ, z ktorej strany prichádzajú podobné myšlienky, odkiaľ sa v tebe objavuje nejaký problém, nejaký koreň strachu, tak chápeš, ako sa toho zbaviť a ako ovládať svoj stav. Pri správnom vykonaní danej meditatívnej techniky sebaanalýzy sa následne vedomie stáva jasným a čistým.

Ako som už spomínal, je podstatný rozdiel medzi pocitmi, ktoré vychádzajú od Živočišnej podstaty, a pocitmi, ktoré vychádzajú od Duchovnej podstaty (skutočnými hlbokými pocitmi, prejavmi najvyššej Lásky). Aby si sa pohrúžila, napríklad v čase duchovnej praktiky „Lotosový kvet“, do stavu priblíženia k Duši, stavu precítienia hlbokých pocitov, je potrebná v prvom rade tvoja úprimnosť, tvoja otvorenosť Bohu, treba proste ísť do svetla Duše, bez ohľadu na čokoľvek. V tejto meditácii vzrastá hlboký pocit Lásky k Bohu. Inými slovami sila, ktorá vychádza z Duše, sa využíva na svoj pravý účel. Všimni si, že skutočná, správna duchovná praktika, to je práca s hlbokými pocitmi a nie s myšlienkami. V tých chvíľach v človeku dominuje jediné duchovné pranie, tak ako aj v Duši.

Anastasia: Pre Osobnosť je veľmi dôležitý práve dotyk s čistým prúdom sily, ktorá vychádza z Duše.

Rigden: Pravdaže, to dodáva súčasnej Osobnosti viac duchovných síl, začína viac cítiť svet Duše,

svet Boha a chápať skutočný rozdiel medzi týmto a tamtým svetom. To sa mimochodom odráža tiež vo fyzickej rovine, na úrovni tela, pretože počas tohto stavu dochádza k prílivu síl, prebieha mocný vzostup endorfínov a iných hormónov „šťastia“, významne sa zlepšuje fyzický a psychický stav človeka.

Obzvlášť je to vidieť počas hlbokých meditácií, kedy padajú všetky masky – obrazy človeka, prebieha výmena informácií medzi Osobnosťou a Dušou. Rád by som upozornil, že sa to nedeje pri všetkých meditáciách, ale práve pri tých, ktoré sú spojené s prácou na hlbokkej pocitovej úrovni a sú nasmerované na prebudenie Duše (napríklad duchovná praktika „Lotosový kvet“). Človek sa naplňa pocitmi zo sveta Duše, sveta Boha. V ideálnom prípade sa meditujúci natoľko hlboko pocitovo ponára do duchovnej praktiky, že pri tom vypína všetky svoje myšlienkovno-obrazové vnemy a úplne abstrahuje od všetkých myšlienok, až začína priamo prijímať prúdenie sily, ktoré vychádza z Duše.

Osobnosť počas vykonávania takých hlbokých meditácií pociťuje tamten svet, procesy, ktoré nemajú obdobu v materiálnom svete. Preto sa tamten svet (svet Boha, svet Duše) nedá opísať slovami, je možné ho jedine precítiť. V takom hlbokom meditatívnom stave človek začína chápať a cítiť, čo je to pravá Sloboda, stáva sa vnútorne nezávislým od manipulácií Živočíšnej podstaty, od agresívneho vplyvu okolitého materiálneho sveta. Stáva sa duchovne silnejším, začína si uvedomovať, že tento materiálny svet nie je jeho rodný svet, že je to agresívne a nebezpečné prostredie pre jeho Dušu. No toto všetko sa, pravdaže, deje len vtedy, keď človek zodpovedne pracuje na zvládnutí

duchovných praktík, systematicky sleduje svoju Živočíšnu podstatu, kontroluje myšlienky, koná dobré skutky vo vonkajšom svete, teda keď sa seriózne zaoberá vnútornou prácou na sebe a zhromažďuje zásobu dobrých skutkov, myšlienok a pocitov. Ale takí ľudia sa spravidla vyskytujú len ojedinele.

Prevažne sa ľudia, ktorí sa pokúšajú zaoberať duchovnými praktikami, stretávajú s určitým skreslením, ku ktorému dochádza na úrovni materiálneho mozgu, presnejšie vedomia. Je to práve to, o čom som hovoril predtým. Okrem „svetelných filtrov – subosobností“, cez ktoré prechádza informačný tok z Duše, sú ešte, ako to povedať, asociatívne „svetelné filtre“ mozgu. V podstate sú to naše asociácie, ktoré sa uchovávajú v komore pamäti, kde sú skladované naše životné skúsenosti, dojmy a tak ďalej. V drvivej väčšine sa týkajú trojrozmerného sveta. Ide o to, že stav vedomia človeka je od narodenia tela naladený na vnímanie tohto sveta, hoci sú v ňom naprogramované rôzne režimy práce. Zmenou stavu vedomia sa môže človek prepínať na iné programy vnímania.

Takže, k asociatívnym skresleniam dochádza počas toho, ako mozog spracováva informácie, ktoré došli v priebehu meditácie. Ak človek vôbec nie je pripravený na také vnímanie informácie v zmenenom stave vedomia (z dôvodu nesystematickej duchovnej práce danej Osobnosti vykonávanej len čas od času), tak keď mozog dešifruje prijatú informáciu, vydáva ju na úrovni asociácií, ktoré sa nachádzajú v pamäti, a dominujúcich priorít obvyklého sveta. Inými slovami, získaná informácia bude počas spracovania skreslená asociáciami materiálneho sveta. K podobnému

skresleniu, ale už v menšom rozsahu, dochádza aj u tých, ktorí sa systematicky pokúšajú zaoberať meditáciami, ale málo na sebe pracujú z hľadiska sledovania myšlienok vychádzajúcich od Živočišnej podstaty.

Anastasia: Práve v tom je problém, že tí ľudia, ktorí sa začínajú zaoberať duchovnými praktikami, ešte celkom nechápu, v čom je ten zmysel, čo vytvára podmienky pre duševnú radosť. Oni ešte nerozlišujú myšlienky a pocity vo svojom vedomí, ktoré sú od Živočišnej podstaty a ktoré od Duchovnej podstaty. Pre nich je viac pochopiteľná radosť, ktorú zažívajú z toho alebo iného dôvodu v materiálnom svete, pretože to je už ich získaná skúsenosť. Ale duchovné praktiky, pri ktorých nastáva kontakt Osobnosti s duchovným svetom a pochopenie, čo je to skutočná duševná radosť, tak ako všetko nové pre žijúcu Osobnosť, to si spočiatku vyžaduje aktívnu prácu z jej strany, húževnatosť, trpezlivosť, vieru v seba a cieľavedomosť. Inými slovami, získanie novej skúsenosti, a to ešte aj v stave vedomia pre človeka neobvyklom.

Rigden: Správne, aj preto je pre začínajúcich ľahšie pochopiť prvotnú informáciu na asociatívnych príkladoch, podobenstvách a tak ďalej. Všetko to, čo som už povedal o „svetelných filtroch“, hádam pre lepšie pochopenie názorne vysvetlím ešte raz. Duša, to je ako čistý zdroj, prameň. Keď cítiš Dušu, udržiavaš s ňou neustály pocitový kontakt, tak duchovné skutky dôležité v živote, dobré skutky, a pomoc druhým ľuďom prebiehajú tak, akoby ti niekto pomáhal zhora. Všetko do seba zapadá dokonca aj vtedy, keď okolnosti nie sú práve naklonené na tvoju stranu. A predovšetkým ty cítiš a chápeš túto

podporu na hlbokej úrovni, ako by si to vedel dopredu. No a keď ti Živočišna podstata začína diktovať svoje podmienky hry, spravidla decentne a nenápadne, tak sa pocity spojenie s Dušou stráca, presnejšie povedané, značne sa komplikuje. Obrazne povedané, čím viac tvojej pozornosti zaberá hra Živočišnej podstaty, tým väčšia plocha tohto čistého zdroja Duše sa pokrýva povlakom. A čím hlbšie sa ponáraš do každodenných problémov, posudzujes ich cez prizmu svojho Zvierata, tým je tento povlak hrubší. Tento povlak patrične sťažuje spojenie Osobnosti s Dušou a samozrejme, s Bohom. Začínajú v tebe vznikáť strachy vyvolané Živočišnou podstatou, objavuje sa mnoho zbytočného zmätku, valí sa množstvo problémov. Prestávaš chápať celú dôležitosť duchovnej práce na sebe, začínaš bezdôvodne obviňovať ľudí okolo seba alebo sa na nich urážať. Keď si všimneš niečo také, vedz, že to je ďalší útok tvojej Živočišnej podstaty a treba okamžite prijať opatrenia – obnovovať stratené spojenie s Dušou a prerázať túto, obrazne povedané, nahromadenú vrstvu povlaku. A keď sa dostaneš až k čistej vode, vtedy aj vymyslené problémy zmiznú, budeš znova chápať to hlavné a vidieť svoj základný cieľ.

Osobnosť, to je len zárodok individuálneho Vedomia možnej budúcej Duchovnej Bytosti. Sama osebe z duchovného hľadiska neznamená nič. Duša zase v sebe zahŕňa veľký potenciál. No bez splynutia Duše s Osobnosťou môže byť tento potenciál zbytočne premárnený. A len vtedy, keď hypoteticky nastáva rezonancia vibrácií, zvláštne splynutie, „oplodnenie“ Duše Osobnosťou, len vtedy sa rodí nová, nesmrteľná Duchovná Bytosť s individuálnym vedomím a veľkým duchovným potenciálom. Práve v tom spočíva zmysel ľudskej existencie: buď víťazstvo Života, alebo porážka Smrťou.

Anastasia: Áno, víťazom nie je ten, za kým je Smrť, ale ten, za kým je duchovný Život.

Rigden: O tom niet pochýb. **Čo to je duchovný život?** Život, to je rad udalostí, kde každý okamih je ako ohnivko v reťazi, ako záber z filmu, na ktorom sú zaznamenané všetky myšlienky a skutky človeka. Stáva sa, že sa pozeráš na dobrý film a máš z neho pozitívne dojmy, pretože väčšina jeho záberov je svetlá a jasná. A stáva sa, že sa pozeráš na iný film a ten vyvoláva tiesnivý pocit, pretože väčšina záberov je v ňom tmavá a pochmúrna. Preto je dôležité, aby tvoj životný film bol svetlý a jasný, aby v ňom bolo podľa možnosti čo najviac dobrých snímok. A každý záber, to je okamih tu a teraz. Kvalita každého záberu tvojho životného filmu závisí výlučne od teba, lebo ty robíš svoj život svetlým, alebo tmavým svojimi myšlienkami a skutkami. Okamih, ktorý si prežil, nezotrieš, nevystrihneš a druhý raz sa už nezopakuje. Duchovný život, to je práve to, keď je každý záber nasýtený Dobrotou, Láskou, blahými úmyslami a činmi.

Hlavné je držať v živote jasný kurz smerom k Duchovnej podstate, zaoberať sa duchovnými praktikami, rozširovať svoj obzor Znalostí, nepoddávať sa provokáciám Živočíšnej podstaty, vytvárať v sebe pocit skutočnej Lásky k Bohu. A samozrejme, častejšie konať blahé skutky, žiť podľa Svedomia. Je to každodenná práca, postupné víťazstvo nad sebou samým. Z tohto všetkého sa skladá tvoja cesta, ktorú za teba nikto neprejde, a túto duchovnú prácu za teba nikto nevykoná.

Anastasia: Áno, kedysi ste vyslovili slová, ktoré sa mi hlboko vryli do pamäte: „**Dušu za teba nikto**

nespasí a nikto, okrem teba, túto duchovnú prácu neurobí.“ Povedzte, prosím, čitateľom, aký má byť prístup človeka k duchovným praktikám, ak chce úprimne dosiahnuť svoju duchovnú spásu?

Rigden: Pre človeka, ktorý sa snaží splynúť so svojou Dušou, je dôležité pristupovať ku každej meditácii ako k tomu najväčšiemu a najdôležitejšiemu sviatku v živote. Tiež aj pri vykonávaní dobre natrénovanej meditácie sa treba maximálne do nej pohrúžiť a vždy sa snažiť o dosiahnutie novej úrovne jej poznania. Vtedy sa človek bude rozvíjať a nie prešľapovať na mieste, pre neho bude každá meditácia zaujímavá, nová na stupnici pocitov a pútavá v jej poznaní a osvojovaní.

Mnohí sa mylne domnievajú, že jednoducho sa stačí naučiť vykonávať určitú techniku meditácie a to je všetko – musí sa s nimi udiať niečo dobré, ako v rozprávke. Nie, to je omyl. Človek sa len vtedy bude meniť k lepšiemu, keď sa on sám bude o to snažiť, keď povýši duchovno na hlavnú prioritu svojho života, keď bude každú sekundu kontrolovať svoje myšlienky, sledovať prejavy Živočíšnej podstaty, v maximálnej miere konať dobré skutky, žiť len pre jeden hlavný cieľ – prísť k Bohu ako zrelá Duchovná Bytosť. Meditácia, to je len nástroj, pomocou ktorého treba veľmi trpezlivo a dlho pracovať, aby človek zo seba urobil niečo „dobré“. Okrem toho, tento nástroj je všestranný. Napríklad, plne postihnúť, teda do konca spoznať trebárs duchovnú praktiku „Lotosový kvet“ človek nedokáže, život na to nestačí. Akákoľvek meditácia, ako aj Múdroseň, nemá hranice vo svojom poznaní. Robiť meditácie je nudné

len pre tých, ktorí sú leniví, alebo sa vychvaľujú vo svojej pýche: „Spoznal som túto meditáciu – chcem inú.“ Ešte raz opakujem, meditácia, to je nástroj, a kto chce úprimne dosiahnuť duchovné výšiny a nelení sa mu pracovať na sebe, môže dosiahnuť maximum ešte počas tohto života.

Anastasia: Je to tak. No stretla som sa s tým, že mnohí ľudia, miesto toho, aby nestrácali cenný čas a ponáhľali sa zmeniť samých seba, hľadajú v živote príklad duchovného človeka, teda toho, kto sa už zmenil. Pre nich je dôležité, aby niekto už tak žil v súlade s duchovnými kánonmi a spôsobom myslenia. Pritom nie niekde tam, ale tu a v takých podmienkach ako oni. Pre mnohých je to dôležité. Takí ľudia predpokladajú, že ak uvidia podobný príklad na vlastné oči, to znamená, že aj oni tak dokážu žiť.

Rigden: Už som hovoril, že pre človeka je typické napodobňovanie a asociatívne myslenie. No, dôležitejšie je, aby sa sám stal Človekom a nestrácal vzácny čas na hľadanie toho, kto sa snaží o to isté. **Oveľa väčší úžitok môže človek ako Osobnosť priniesť sebe a spoločnosti, keď sa on sám stane príkladom pre ostatných.** Pracovať na svojich vnútorných problémoch, zdolavať prekážky vlastnej Živočíšnej podstaty a pritom žiť pre ľudí a kvôli ľuďom, tým si človek razí vlastnú cestu. Všetko je v rukách človeka. Jeho želanie a snaha nezávisí od vonkajších životných faktorov. Ľudia z nejakého dôvodu žijú v ilúzii, že ktosi musí prísť, postaviť sa do čela, všetko za nich urobiť a až potom oni všetci môžu žiť šťastne. Všetci očakávajú vonkajšieho vodcu. No pre človeka, ako aj pre spoločnosť celkovo, nie je potrebné orientovať sa na to vonkajšie

materiálne, ale na to duchovné vnútorné. Je o tom jedno podobenstvo, ktoré hovorí o najšťastnejšom a najbohatšom človeku.

V jednej dedine žil Človek. Odlišoval sa od ostatných tým, že hoci aj bol chudobný, žil s radosťou a vždy nezištne pomáhal druhým ľuďom, čím len mohol: niekde slovom a niekde skutkom. Šli o ňom chýry, že keď zostane osamote, chváli Boha a úprimne Mu ďakuje za to, že ho obdarováva svojimi bohatými darmi. Tieto chýry sa doniesli až ku vznešenému žrecovi. I rozhodol sa žrec navštíviť tohto Človeka, aby sa od neho zvedel, za aké bohaté dary to chválorečí Boha. Prišiel žrec do biednej chatrče, kde žil tento bedár a hovorí:

„Dobrý deň ti prajem!“ Človek s úsmevom odpovedal: „Ani sa už nepamätám, že by deň pre mňa nebol dobrý.“

Žrec sa začudoval takej odpovedi, veď nikto pred ním mu tak neodpovedal, a rozhodol sa povedať pozdrav inak:

„Jednoducho ti želám, aby ti dal Boh šťastie.“

Človek sa znovu začudoval a povedal: „Ani nešťastný som nikdy nebol.“

Žrec si pomyslel, že bedár jednoducho nepozná dobré spôsoby, ako viesť svetský rozhovor a povedal:

„Prečo niečo také hovoríš? Jednoducho ti želám, aby si bol v živote šťastný.“

Človek sa ešte viac začudoval a úprimne odpovedal: „Ale ani nešťastný som nebol, dobrý človeče.“

Žrec pochopil, že tento bedár vôbec nespoznal jeho váženú osobu a poponáhlal sa prejsť k veci: „Dobre, tak ja ti želám to, čo si želaš ty sám...“ „Čo si sám želám?!“ rozosmial sa človek. „Ale ja nič nepotrebujem. Mám všetko, čo si želám.“

„Ako to?“ prekvapil sa teraz žrec. „Veď žiješ v biede! Ešte aj bohatým ľuďom mnohé chýba a mnohé si želajú, a bedári majú o to viac potrieb.“

Človek odpovedal:

„Títo ľudia sú nešťastní, pretože hľadajú šťastie pozemské a žijú v strachu, že stratia svoje ilúzie a budú nešťastní. Nešťastný je ten, kto hľadá svoje šťastie v ilúziách tohto sveta. Veď tu je len jedno skutočné šťastie – byť pevne spojený s Bohom a žiť podľa Jeho vôle. Ja nehľadám dočasný blahobyť, pretože za to, čo mám, čo mi je v živote dané Bohom, za to som vďačný. Všetko prijímam s radosťou: aj to, čo ľudia nazývajú ziaľom, aj to, čo ľudia nazývajú psotou. Som Mu vďačný za to, že mi doprial bohaté dary.“

Žrec sa usmial:

„No Boh ti nič nedal, to znamená, že Mu ďakuješ pokrytecky.“

Človek prehovoril:

„Boh ma vidí. On vidí všetky moje pokušenia a všetky moje možnosti. On mi vždy dáva to, čo ma robí duchovne dokonalým.“

Žrec sa opýtal:

„A kvôli čomu žiješ?“

Človek odpovedal:

„Moja každodenná starosť spočíva len v tom, aby som bol pevne spojený s Bohom a žil podľa Jeho vôle, a aby môj život bol úplne spojený a zosúladený s Božou vôľou. A takto prebieha môj deň. A každú noc, keď sa ukladám k spánku, odchádzam k Bohu.“

„A kde si našiel Boha?“

„Tam, kde som získal Pravdu, keď som ako obľechenie odložil všetko svetské na brehu svojich

pochybností a vošiel do Jeho vôd Osvietenia v čistote svojich úmyslov a dobrého Svedomia.“

Žrec sa zarazil, lebo ešte nikdy nestretol takého biedneho človeka, ktorý by hovoril takéto slová.

„Povedz, vari tak hovoríš zo svojho presvedčenia? Budeš si to myslieť, aj keby sa Boh rozhodol poslať tvoju Dušu do pekla?“

Človek mykol plecami a odpovedal:

„Každý deň sa držím Boha celým svojím nerozlučným objatím mojej Duše. Moja úprimná Láska k Nemu je nekonečná. Moje objatie je natoľko silné a Láska k Nemu natoľko bezhraničná, že nech by ma Boh poslal kamkoľvek, prebýval by tam so mnou aj On. A ak je On so mnou, čoho sa mám báť? Život je pre mňa tam, kde je On. Pre moju Dušu by bolo milšie byť mimo Nebies s Bohom ako na Nebesiach bez Neho.“

„Ale kto si?“ s údivom a úľakom sa opýtal žrec.

„Nech by som bol ktokoľvek, som spokojný so svojím životom. A naozaj by som ho nevymenil za život a bohatstvo všetkých pozemských vládcov. Každý človek, ktorý dokáže ovládať sám seba, ovládať svoje myšlienky a prebývať v pevnom objatí Lásky k Bohu, je najbohatší a najšťastnejší človek na tomto svete.“

„Povedz bedár, kto ťa naučil takej Múdrosti?“

„Mám len jediného učiteľa – Boha. Každý deň svojho života sa usilujem konať dobro v tomto svete, modlím sa a cvičím sa v zbožných myšlienkach. No pritom sa vždy starám o jedno, aby som bol pevne spojený s Bohom a Jeho nekonečnou Láskou ku mne. Len spojenie s Bohom ma robí duchovne dokonalým. Život v Božej Láske ma učí všetkému.“

Každý človek je Osobnosť, ktorá v prvom rade nesie duchovnú zodpovednosť za všetko, čo robí, a čo si vyberá

vo svojom živote. Veď väčšina ľudí chápe, čo je to zodpovednosť. Berú na seba zodpovednosť pri riešení nejakých životných, ideologických, existenčných, finančných a iných otázok. Snažia sa ani nie tak kvôli sebe, ako kvôli svojej rodine, kvôli budúcnosti svojich detí, pre svojich priateľov, blízkych ľudí a tak ďalej. Tak aj čo sa týka duchovna, ako hlavnej úlohy každého človeka, je potrebné prevziať zodpovednosť za svoj duchovný osud a urobiť vo svojom živote všetko možné aj nemožné pre splnutie so svojou Dušou a pre získanie skutočnej Slobody od materiálneho sveta. Netreba na niekoho čakať, musíme sami konať a začať v prvom rade od seba. Sami musíme byť dobrým príkladom pre ostatných a vtedy pozitívne zmeny v tebe aj v spoločnosti nenechajú na seba čakať.

Anastasia: Áno, vo vašich slovách je Pravda, ktorá sa hlboko dotýka Duše a rozochvieva ju. Nad všetkým víťazí duchovná Láska, ktorá nepozná ani miery ani hraníc! Viete, všimla som si, že čitatelia rôzneho veku kladú jednu a tú istú otázku: „Čo je to skutočná Láska?“ Vzhľadom na informácie, ktoré ste na túto tému doteraz uviedli, teraz chápem, že v súčasnej spoločnosti je tento pojem zásadne zamenený, skreslený, čo sa týka významu aj podstaty. Kam sa len pozrieme, začína byť úplne očividné, že v súčasnom svete nedostatok skutočného pocitu Lásky zažívajú prakticky všetci: deti, dospievajúci, mladí, starší, „osamelí“, ľudia majúci rodinu, aj tí nespojení manželským putom.

Rigden: Nepovedal by som, že kľúče k tomuto chápaniu sú v súčasnej spoločnosti úplne stratené. Ony existujú, ale skryté pod hrubou vrstvou

nepochopenia a pod pancierom materialistického svetonázoru. No aby ich ľudia mohli nájsť, musia aspoň vedieť ako vyzerajú. Iná vec je, že v spotrebiťskej spoločnosti sa robí všetko preto, aby väčšina ľudí nenašla tieto kľúče, aby žili bez tejto Znalosti v utrpení, a aby sa riadili len živočíšnymi inštinktm. Prečo? No preto, lebo skutočná Láska vnútorne oslobodzuje človeka, dáva mu najcennejší nebeský dar – skutočnú Slobodu od tohto materiálneho sveta. Je to veľmi mocná sila, ktorá prebúda Dušu. Je to najbližšia a najkratšia cesta k Bohu.

Anastasia: A nemohli by ste o tom porozprávať podrobnejšie, aspoň to, čo je možné zverejniť a sprístupniť pre všetkých? Veď je veľa inteligentných ľudí, ktorým postačí aj náznak, náznak smeru, ktorým treba hľadať, aby samostatne pochopili podstatu tejto otázky a mohli získať kľúče.

Rigden: Môžeme aj podrobnejšie... Žiaľ, ľudia pokladajú Lásku za to, čo im vyhovuje: od egoistického inštinktu „alfa-samca“ a „alfa-samice“, až po vzťahy medzi manželmi, rodičmi, deťmi, za morálnu zodpovednosť pred svojim rodom, spoločnosťou, krajinou a tak ďalej. Ale to všetko sú konvencie. Skutočná Láska – to je veľmi mocná sila, oveľa väčšia, ako si ľudia dokážu predstaviť.

Možno povedať, že súčasné poňatie Lásky je v myšliach väčšiny ľudí obmedzené na šablóny, ktoré im boli nanútené v detstve. V podstate je to hra pre masu v rámci určitých konvencií s prihliadnutím na miestne tradície. V spoločnosti v týchto otázkach vždy existovali informácie pre verejnosť

prístupné, a aj tie tajné. Prístupné informácie boli orientované na štátne a spoločenské záujmy. Boli rozširované s cieľom propagovať medzi ľuďmi určitý model správania, ktorý bol výhodný pre štruktúry disponujúce tajnými informáciami. Tajné informácie boli aktívne využívané v rozličných štruktúrach spojených s mocou, najmä s religióznym a okultným zameraním. Zakladali sa na určitých znalostiach o neviditeľnom svete, ktoré umožňovali získanie dodatočnej sily a vplyvu na masu.

Čo sa týka týchto informácií, neposledné miesto je venované jednej z najmocnejších energií v tele človeka, nazvime ju sexuálnou energiou. Prístupné informácie ohľadom tejto problematiky spravidla zacyklujú človeka buď na Živočíšnej podstate, alebo ho obmedzujú určitými rámcami tabu s primitívnymi vysvetleniami, ktoré sú vzdialené od podstaty veci. V dôsledku toho, človek buď spadá do neudržateľnej žiadostivosti a zvrhlosti, alebo trpí, lebo sa zožiera v myšlienkach a neprimerane sa obmedzuje pri vzostupoch tejto energie. Deje sa to preto, že človek nechápe svoju podstatu a nemá dostatočné znalosti o tejto sile. V prvom, ani v druhom prípade v konečnom dôsledku nedosahuje dlho očakávané šťastie a vnútorný duševný pokoj, spravidla však cíti vnútornú prázdnotu alebo prílišné napätie.

Sexuálna energia – to je jedna z najmocnejších síl, ktoré ovplyvňujú človeka. O jej moci sa môžeme presvedčiť, keď preskúmame zodpovedajúce vedomé alebo podvedomé interpretácie túžob v myšlienkach človeka. Jednoducho povedané, ak by ľudia počas dňa toľko premýšľali o spásе svojej Duše, koľko premýšľajú o sexe,

už dávno by sa všetci stali svätými. A sila, to je sila, všetko závisí od toho, kto a ako ju použije a na čo koncentruje svoju pozornosť. Ak ju človek použije v kontexte dominancie Živočíšnej podstaty, tak sa to zmení na kult vlastnej dôležitosti, na žiadostivosť, agresiu a dokazovanie toho, že ty si „alfa samec“ alebo „alfa samica“. V spotrebiteľskej spoločnosti to vedie, tak ako v detskej hre, k bezvýhradnému vlastneniu najkrajšej hračky, ktorú chcú všetci. Potom táto hračka omrzí a opäť sa začína honba za inou hračkou, až pokým človek znova neuvidí niečo ešte lepšie. Tieto ľudské želania nemajú konca. Všimni si, že táto snaha, vlastniť to najlepšie a najpríťažlivejšie, sa u mužov a žien prejavuje aj v iných oblastiach: autá, byty, oblečenie a tak ďalej. Koreňom toho všetkého je Živočíšna podstata, ktorá vždy usiluje o moc, o disponovanie dočasným, konečným a pominuteľným. A v globálnom meradle vyhráva Živočíšny rozum, ktorý týmto spôsobom, ďalšou sadou ilúzií, núti ľudí utrácať životné sily a venovať pozornosť smrteľnému, namiesto sústredenia sa na svoje duchovné spasenie.

Anastasia: Ľudia vlastne krmia pozornosťou svojho nepriateľa, ktorý ich v podstate zabija.

Rigden: Áno... Každý rozumný človek logicky predpokladá, že ak je raz v človeku sexuálna energia a prejavuje sa nielen v súvislosti s inštinktom pokračovania rodu, ale počas života má na neho silné psychologické, fyziologické a iné vplyvy, to znamená, že jej tvorivá sila zaujíma neposledné miesto v štruktúre človeka, pričom ako vo viditeľnej, tak aj v neviditeľnej. Veď čo je to vlastne vzostup hormónov?

Je to vytváranie chemických zlúčenín ako výsledok práce energií, to znamená viac prehĺbená fyzika. Pričom spúšťačom je tu myšlienka. Mimochodom, práve slovo hormón („hormaō“) znamená v preklade z gréckeho jazyka – „vzrušujem“ „uvádzam do činnosti“. Hormóny ako biologicky aktívne látky začínajú vyvolávať zmeny v organizme a vplývajú v ňom na všetky životne dôležité procesy. A to hovoríme o tom, čo je ľuďom známe už na úrovni fyziológie, to znamená viditeľného sveta a viditeľnej hmoty. A teraz si predstav, čo táto sila znamená pre neviditeľný svet, kde prebiehajú jemné vplyvy a premeny, odkiaľ aj vlastne všetko vzniká. Pokiaľ ide o duchovno, sexuálna energia to je sila, to je prevodník, vedúci k hlbokým pocitom, takpovediac do sveta tajomstva Najvyššieho. Tieto sakrálne znalosti sú v rôznych podobách obsiahnuté v mnohých tradičných náboženstvách a vierovyznaniach rôznych národov sveta. A o tom snáď porozprávam podrobnejšie.

Skutočná Láska, to sú hlboké pocity človeka, ktoré nie je možné vyjadriť slovami. Je to sila Duše, jej pocit Lásky k Bohu. Skutočná Láska medzi ľuďmi sa začína vtedy, keď jeden človek pociťuje hlboké pocity Lásky k Duši iného človeka, ako sa hovorí, vidí jeho podstatu, keď dochádza k „tichému prekvapeniu“.

Chápeš v čom je rozdiel? Tento stav sa výrazne líši od obyčajného sexuálneho vzplanutia, ktoré je obvyklé pre človeka, a navyše s dominanciou Živočíšnej podstaty, keď u človeka vzniká túžba vlastniť, ovládať a využiť druhého človeka na svoje sebecké ciele. Výrazne sa odlišuje od psychologického chápania, ktoré sa prejavuje dominanciou akýchsi

chvíľkových nálad, nestálych pocitov a množstva chamtivých „chcem“. Toto všetko často vzniká, keď sa človek nachádza v ilúzii, že buď nad niekým dominuje, alebo sa mu celý oddáva a opätovanú lásku nenachádza. Svojím správaním demonštruje neustále trápenie v mene nejakého ideálu, ktorý si v podstate sám vymyslel. Hoci v skutočnosti nezažíva skutočnú, nezištnú Lásku, ale snaží sa dokázať sebe aj iným svoju alfa dôležitosť. Vo vzťahoch sa toto všetko skôr alebo neskôr mení na nepochopenie, napätie a vyvoláva spory a nenávisť, pretože je to založené nie na skutočných hlbokých pocitoch, ale na túžbach Živočíšnej podstaty. A človek pritom znovu začína obviňovať všetkých a všetko, len nie seba. To však vypovedá o tom, že si len potvrdzuje vlastné Ego, nevie skutočne Lúbiť, ale pre seba takú Lásku vyžaduje. To znamená, že „vojna a mier“ sa v prvom rade začína vo vedomí. Problém človeka je v tom, že nechce na sebe pracovať, nechce sám vytvárať skutočnú, duchovnú Lásku, takú istú Lásku, akú pociťuje jeho Duša k Bohu. Veď tá je pre rýchly duchovný rast Osobnosti ako životodarná vlaha pre zrejúci klas.

Skutočná Láska, to je štedrý vnútorný dar, ktorý daruje jeden človek druhému z hojnosti hlbokých pocitov. Takú Lásku môžeš dať, len keď zabudneš na seba. Práve o takej Láske sa hovorí, že je tolerantná, odpúšťa, nezávidí, nepýši sa, je nesebecká a neželá nič zlé.

Skutočná Láska je obnovením jednoty Duší. Lúbiaci človek vidí v tom druhom blízkosť, krásu jeho Duše. Keď človek prebýva v skutočnej Láske, vidí viac než povrchnú krásu, myslím rozumovú, fyzickú krásu

druhého človeka, jeho talenty, schopnosti, ale vidí práve vnútornú krásu jeho Duchovnej podstaty. V takom prípade začína vidieť človeka z úplne iného uhla pohľadu. A v tom druhom človeku taktiež prebiehajú viditeľné zmeny. Predstav si, že sa tento človek správal agresívne vo vzťahu k okolitému svetu. Odrazu, pre neho nečakane, by niekto v ňom uvidel nie zlého človeka, ale dobrého, a upriamil by pozornosť nie na jeho zlé vlastnosti, ale na tie dobré. Teda sústredil by sa na jeho duševnú krásu, ktorú v sebe tiež má, len neprevládala v jeho vedomí. Vďaka tomuto úprimnému citu sa človek začína nielen otvárať, ale aj meniť k lepšiemu a vedomím prebývať v plnej čaši Lásky. Ľudia, ktorí túžia nasledovať duchovnú cestu, by nemali márníť čas čakáním, že niekto niekedy príde a úprimne sa do nich zaľúbi. Musia sa učiť odkrývať Lásku vo svojom vnútri – Lásku k Bohu a k Duši – a vtedy sa ona odrazí v okolitom svete a umožní im uvidieť ľudí z perspektívy ich duchovnej krásy. Všetko je to naozaj bližšie, ako si človek dokáže predstaviť.

Anastasia: Áno, mám taký dojem, že ľudia stratili základy znalostí o tom, čo je to skutočná Láska... Pre masy zostali len tradície bez chápania podstaty... Napríklad v tradícii Pravoslávia sa počas svadobného obradu modlia za to, aby nebeská milosť zostúpila na muža a ženu, ktorí sa rozhodli spojiť svoj osud, a aby zmenila ľudské vzťahy na nebeské. Vzhľadom na to, o čom ste hovorili, nie sú to len jednoducho slová.

Rigden: Presne tak. Ide o samotnú podstatu: sviatosť Duše. Keď si dvaja ľudia navzájom prejavujú skutočnú Lásku, sú jednotní vo svojich hlbokých pocitoch, tak dokonca aj fyzické splynutie („telesný kontakt,

splynutie ľudských tiel“) len napomáha, ako sa hovorí v Pravosláví: „odhaliť im tú najskutočnejšiu sviatosť, akou je konanie pochádzajúce priamo od Boha a privádzajúce k Nemu.“ Je to „zázrak, ktorý prekonáva všetky prirodzené vzájomné vzťahy a stavy“. Práve v tom je hlboký zmysel, a v tejto sviatosti je skutočne ukrytá ohromná sila. Tu nie je prvenstvo matérie, ale Ducha. Matéria je len doplnkovým prostriedkom.

Anastasia: Áno. Láska víťazí nad všetkým... Musím vám položiť ešte niekoľko, žiaľ, dnes stále bežných otázok od čitateľov: „Je reálne, aby sa súčasný človek zmenil?“

Rigden: Absolútne reálne. Jednoducho človek veľmi veľa nevie o svojich možnostiach.

Anastasia: Čo môže človeku brániť v poznaní?

Rigden: Hlavne strach vychádzajúci zo Živočíšnej podstaty – strach z neznámeho, ktorý najviac burcuje predstavivosť. No tento strach pretrváva len dovtedy, kým sa neznáme nezmení na známe. Preto, aby sme spoznali neznáme, je treba sa oň zaujímať a treba rozširovať hranice svojho myslenia. V opačnom prípade, ako môže človek uvidieť niečo nové, ak jeho myslenie absorbuje len to, čo už pozná, keď nastavuje príslušné ohraničujúce rámce pre prichádzajúcu informáciu? Zúžený obzor a nedostatok hlbokého chápania sveta vyvolávajú v človeku tiež obavy (od Živočíšnej podstaty), že sa dotkne Večného a stratí to dočasné, čo teraz má, obrazne povedané, tú vetvičku, ktorej sa drží človek z podobenstva, o ktorom som predtým hovoril.

Anastasia: Hovorili ste, že na to, aby sme niečo poznali, by sme sa mali aspoň pokúsiť začať to spoznávať.

Rigden: Áno. Nie nadarmo starí mudrci hovorili, že na to, aby sme poznali svet, treba poznať samého seba. A aby sme spoznali seba, treba sa zbaviť obvyklých stereotypov vnímania. Veď náš vnútorný svet je oveľa väčší a zaujímavejší, ako sme si zvykli o ňom premýšľať. Jeho krásu, rozsah a hĺbku nie je možné poznať len s pomocou bežného vnímania. Keď sa ponoríš do hlbín neprebádaného, napríklad pri vykonávaní meditatívnych techník, môžeš uvidieť a precítiť to, čo bolo s tebou vždy, a čo ti poskytuje celostné chápanie sveta. Hlboké pocity (alebo takzvaný *šiesty zmysel*, pocit intuície, ktorý je možné rozvinúť určitými meditatívnymi a duchovnými praktikami) umožňujú pochopiť viac informácií ako vedomie, ktoré je obmedzené logikou. Predvídajú situáciu a poskytujú o nej rozsiahle znalosti z pozície Pozorovateľa od Duchovnej podstaty.

Veď skutočný svet, a nie to úzke spektrum, ktoré môžeme vidieť zrakom, je natoľko mnohostranný a rôznorodý, že je neracionálne skúmať ho len z pozície trojrozmerného priestoru. Viacrozmerná štruktúra človeka umožňuje Pozorovateľovi z pozície Duchovnej podstaty pracovať v rozličných zmenených stavoch vedomia a nachádzať sa súčasne na viacerých miestach. To zase umožňuje nachádzať sa v rozličných alternatívnych stavoch a dimenziách, to znamená „vidieť“ alebo mať rozmanité možnosti v rôznych realitách. Pre človeka sa táto rozmanitosť potenciálnych „nerealít“ prejavuje len dovtedy, kým neurobí konkrétnu voľbu. Ona prejaví jednu z množstva prepojených realít,

s ktorou meditujúci vstupuje do rezonancie. Inými slovami, človek nachádzajúci sa v meditácii už svojou voľbou vnáša zmeny do danej reality. Meditácia, je ako sám život, v ktorom osobná voľba formuje tú alebo inú budúcnosť.

Nie je na tom nič zvláštne. Všetko je to len iná, k dnešnému dňu zatiaľ nepreskúmaná fyzika. Avšak výskumy v tomto smere už prebiehajú. Pochopenie alebo vyriešenie nejakých vedeckých otázok vedie k tomu, že sa ich objaví ešte viac. Napríklad odpovede, ktoré nachádza kvantová fyzika, vedú k otázkam v biochémií, biofyzike a tak ďalej, v zložitom reťazci vzájomných vzťahov a vzájomných závislostí tohto zložitého sveta. Ako je známe, makrosvet je odrazom mikrosveta a pre pochopenie jeho usporiadania, harmonického fungovania a možností makroobjektu, treba začať od skúmania a pochopenia jeho mikrosveta.

Anastasia: K dnešnému dňu je experimentálne dokázané, že človek vďaka svojim fenomenálnym schopnostiam dokáže meniť polarizáciu svetelných lúčov, elektromagnetické pole, vlastnosti vody a tiež odkloniť laserový lúč, odčítať informácie z iných objektov a tak ďalej. To znamená, že ak chceme preskúmať človeka (aspoň tie jeho možnosti, ktoré dnes veda dokáže zaznamenať), tak pre pochopenie mechanizmov týchto fenoménov je treba preskúmať nielen viditeľnú, ale čo je obzvlášť dôležité, aj neviditeľnú štruktúru človeka?

Rigden: Nepochybne. Každý materiálny objekt zostáva zo súboru chemických prvkov. Ak hovoríme

o človeku, tak jeho telo obsahuje celú Mendelejevovu tabuľku a ešte mnohé neodhalené chemické prvky. No čo je pozoruhodné, ak sa budeme ponárať do mikrosвета človeka, tak zistíme, že množstvo chemických prvkov sa bude zmenšovať a ich vzájomné pôsobenie sa bude komplikovať. Napríklad, ak sa ponoríme na úroveň rozmerov molekuly, môžeme uvidieť, že množstvo chemických prvkov sa zmenšuje na jednotky. Pri ďalšom ponorení sa do mikrosвета atómu, chémia mizne a zostáva kvantová fyzika na úrovni elementárnych častíc. Elementárne častice tu prejavujú vlastnosti hraničného stavu: jedna a tá istá častica môže byť za určitých podmienok hmotou (časticou), ale môže byť aj energiou (vlnou). Okrem toho sa tu prejavuje množstvo skrytých prekvapivých vlastností: vzájomné pôsobenie častíc nezávisle od vzdialenosti a prenosu energie a mnohé iné. No a kvantová fyzika, dá sa povedať, tá je tiež obmedzená. Stojí na rozhraní dvoch svetov tam, kde hmota (častica) prechádza do energie (vlny).

Keď sa ponoríme ešte hlbšie, kvantová fyzika mizne a začína sa úplne nový, ľudstvom ešte nepoznaný svet – mnohorozmerný svet energií a ďalej – svet informácie (už predtým spomínaných základných informačných tehličiek), ktorý tvorí hmotu, formu a samotný život.

Je taký paradox, povedal by som, paradox človeka. Vezmime si napríklad človeka strednej postavy s hmotnosťou 70 kg a výškou 170 cm. Takže, ak zhromaždíme dokopy všetky jeho elementárne častice, z ktorých sa tento človek skladá, tak nezaplnia ani maličký náprstok a ich hmotnosť nepresiahne ani 1 gram. A ak by sme nanovo rozostavili tieto elementárne častice na svoje miesta v súlade

s informačnou štruktúrou tohto človeka v danom časovom okamihu a v danom bode priestoru, tak znova získame veľkého a ťažkého človeka strednej postavy s hmotnosťou 70 kg a výškou 170 cm.

Anastasia: Ohromné...

Rigden: Otázka: kam zmizne jeho objem a hmotnosť?

Anastasia: Pravdaže tam, kam zmizne aj diera z praclíka, keď ho zjeme... Z toho vyplýva, že váha človeka – to je tiež ilúzia? No to je teda zaujímavé, ale čo potom vytvára ilúziu váhy?

Rigden: Na túto otázku existuje odpoveď, lenže tá je za hranicou chápania súčasnej fyziky. No jej základom sú znalosti o informačných tehličkách vesmíru, o ktorých som hovoril predtým.

Povedzme to tak, v súlade s určitým „plánom“ sa vytvárajú rozličné kombinácie informačných tehličiek. V dôsledku toho sa z jedných a tých istých chemických prvkov vytvárajú rozličné formy „živej“ alebo „neživej“ hmoty a tak ďalej. Rozmanitosť variantov usporiadania, ako aj samotné prvotné zrodenie energií v priebehu pozorovania vytvára, povedzme, Superpozorovateľ z tamedej strany. Ľudia Ho nazývajú Bohom, Stvoriteľom, Vyšším rozumom, tým, Kto v súlade s mytológiou národov sveta stvoril Vesmír a riadi ho. Práve od tohto Superpozorovateľa závisí, ako bude informácia usporiadaná, a aká z energií alebo jej zložiek bude následne premenená v elementárnej čiastočke. A už od toho závisí, čo vlastne bude prejavené a vytvorené v materiálnom svete, obrazne

povedané, či kameň pod tvojimi nohami, alebo hviezda nad tvojou hlavou. Veď všetko, čo nás obklopuje, vrátane nás, pozostáva z rovnakých prvkov, ale zložených podľa rôznych programov. A tieto informačné programy, tieto prvotné energie sú len prejavom zámeru Toho, Ktorý všetko stvoril. Forma a kombinácie sú rôzne, no napriek tomu, všetko je medzi sebou vzájomne prepojené, všetko „živé“ a „neživé“ vzájomne na seba pôsobí, taká je Jeho vôľa a taká je Jeho idea.

V človeku sa nachádza čiastočka Toho, Ktorý všetko stvoril. Ľudia ju nazývajú Dušou. V jej existencii v takej podobe (uviaznutej v hmote) je Jeho úmysel, lebo nemá zmysel čokoľvek vytvárať, ak to nepozoruješ. Ako je pre človeka dôležité pozorovanie svojej duchovnej premeny, tak je aj pre Boha dôležité pozorovanie Duší a je vzácny ten, kto sa k Nemu vrátil. No sloboda voľby je pritom ponechaná samotnému človeku. Človek má slobodu vybrať si ktorúkoľvek cestu. No všetko je dočasné a smrteľné, okrem cesty do Večnosti. Práve Osobnosť, ktorá sa duchovne rozvinie a splynie s Dušou, sa stáva tým Pozorovateľom z pozície Duchovnej podstaty, ktorý je podobne ako jeho Stvoriteľ schopný, vďaka vlastnému pozorovaniu, meniť mnohé v materiálnom svete. Napríklad, meniť nielen svoj osud, ale aj osudy iných ľudí, a vytvárať zmeny v okolitom svete.

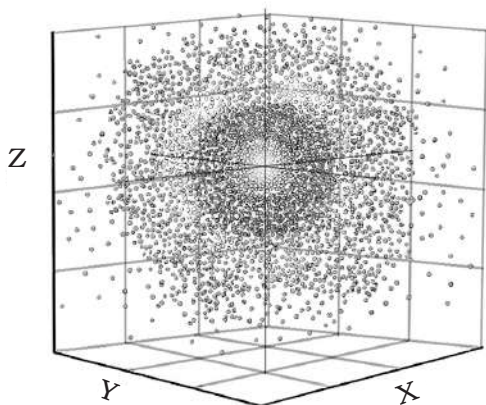
Anastasia: A ako môže Pozorovateľ vniesť zmeny svojim pozorovaním?

Rigden: Aby bola odpoveď na túto otázku pochopiteľná, musíme si urobiť malú exkurziu do kvantovej fyziky. Čím viac vedci skúmajú otázky, ktoré si kladie

táto veda, tým viac prichádzajú k záveru, že všetko vo svete je veľmi tesne vzájomne prepojené a nejestvuje lokálne. Aj spomínané elementárne častice existujú vo vzájomnom prepojení. Podľa teórie kvantovej fyziky, ak súčasne vyvoláme vznik dvoch častíc, tak nielenže sa budú nachádzať v stave „superpozície“, to znamená súčasne na mnohých miestach, ale ešte aj zmena stavu jednej častice spôsobí *okamžitú* zmenu stavu druhej častice, nech by sa nachádzali od seba akoľkoľvek ďaleko, dokonca aj keď bude táto vzdialenosť presahovať hranice pôsobenia všetkých síl v prírode, ktoré v súčasnosti ľudstvo pozná.

Anastasia: A v čom je tajomstvo takého vzájomného prepojenia?

Rigden: Hneď to vysvetlím. Pozrime sa napríklad na taký elektrón. Pozostáva z informačných tehličiek (alebo, ako ich nazývali v dávnoveku – „zrníček Po“), ktoré definujú jeho základné charakteristiky a zároveň aj určujú jeho vnútorný potenciál. Podľa súčasných predstáv sa elektrón pohybuje okolo jadra atómu ako by po „stacionárnej orbite“ (orbitále). Presnejšie, jeho pohyb si už v súčasnosti predstavujú nie ako hmotný bod s určenou trajektóriou, ale ako elektrónový oblak (pomyselné zobrazenie elektrónu „rozmazaného“ po celom objeme atómu), ktorý má oblasti zhustenia a zriedenia elektrického náboja. Elektrónový oblak ako taký nemá ostré hranice. Orbitou (orbitálom) sa nemyslí pohyb elektrónu po akejsi konkrétnej línii, ale istá časť priestoru, oblasť okolo jadra atómu, kde sa zachováva najväčšia pravdepodobnosť výskytu elektrónu v atóme (atómový orbitál) alebo v molekule (molekulový orbitál).

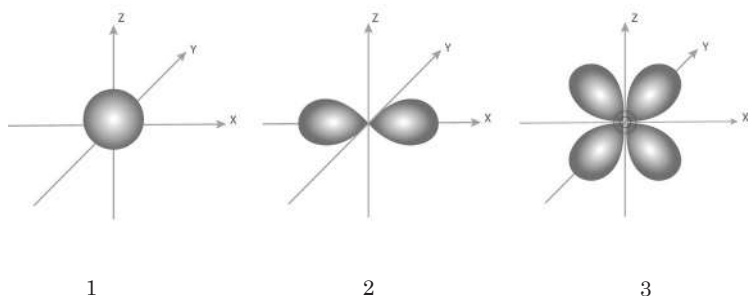

Obrázok 2. **Elektrónový oblak atómu vodíka:** časť trojrozmerného priestoru okolo atómového jadra, kde sa zachováva najväčšia pravdepodobnosť výskytu elektrónu.

Práve rozdiel medzi vnútorným potenciálom a vonkajším nábojom vytvára takéto orbitály. Vlastnosti vnútornej energie (potenciálu) charakterizujú materiálny objekt. Povedané jazykom súčasnej vedy to znamená, že takéto elektrónové obaly (orbitály) atómov, v závislosti od počtu a polohy elektrónov v nich, určujú elektrické, optické, magnetické a chemické vlastnosti atómov a molekúl, a tiež väčšinu vlastností pevných telies. Ako si pamätáme z hodín chémie, ešte zo školských lavíc, tvar elektrónového oblaku môže byť rôzny.

Tak teda, ako je známe, elektrón môže v materiálnom svete existovať v dvoch stavoch súčasne: **v stave častice aj vlny**. V súlade so spomínanou kvantovou fyzikou sa môže prejavovať súčasne na rôznych

miestach. Opustením, alebo presnejšie zmiznutím zo svojej atómovej orbity, sa elektrón *okamžite* premiestňuje, to znamená tu mizne a na druhej orbite sa objavuje.

Obrázok 3. **Rozličné formy elektrónového oblaku** („geometria“ kvantovej chémie).

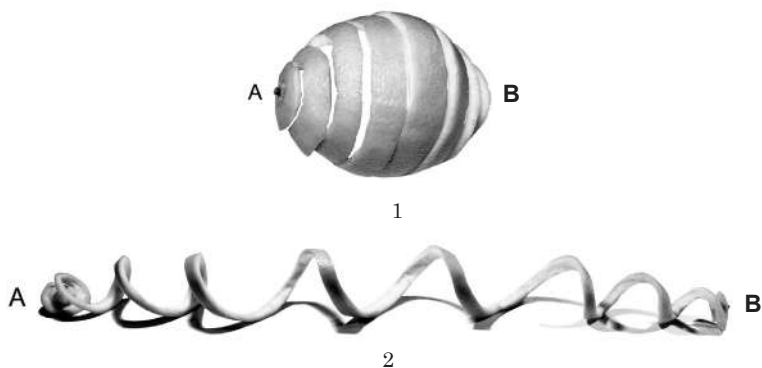
- 1) s-orbitál – elektrónový oblak vo forme gule (znak kruhu);
- 2) p-orbitál – tvar činky alebo dvojitej hrušky (znak nekonečna);
- 3) d-orbitál – tvar štvorlístkového kvetu (znak kosého kríža).

No, najzaujímavejšie na tejto veci je to, o čom v súčasnosti vedci ešte nevedia. Pozrime sa napríklad na elektrón atómu vodíka – prvku, ktorý je súčasťou vody, živých organizmov, prírodných nerastov a je jedným z najrozšírenejších prvkov v kozme. Elektrónový oblak, rozložený okolo jadra atómu vodíka, má tvar gule. To je to, čo dokáže zaznamenať veda v súčasnej etape. No vedci zatiaľ nevedia, že **samotný elektrón je zatočený do špirály**. Táto špirála (jedna a tá istá) môže byť zatočená ako na ľavú,

tak aj na pravú stranu, v závislosti na tom, ako je v nej umiestnený náboj. Práve vďaka takej špirálovej forme a zmene miesta koncentrácie náboja tento elektrón ľahko prechádza zo stavu častice do stavu vlny a naopak.

Uvediem názorný príklad. Predstav si, že držíš pomaranč. Pomocou noža z neho starostlivo lúpeš šupku do kruhu bez prerušenia, akoby po špirále, pričom sa pohybuješ od jedného konca pomaranča, nazvime ho hypoteticky bodom A, ku druhému koncu – bodu B. Ak takú šupku oddelíš od pomaranča, tak v obvyklom zloženom tvare bude mať tvar gule kopírujúci obrysy pomaranča. A ak ju roztiahneš, tak bude pripomínať zvlnený povrázok. Takže, oranžová strana šupky pomaranča bude v našom názornom príklade predstavovať špirálu elektrónu, kde sa na povrchu v okolí bodu A bude nachádzať vonkajší náboj a v okolí bodu B zvnútra (na bielej strane šupky) bude vnútorný náboj. Akákoľvek vonkajšia zmena v bode A (na oranžovej strane šupky) okamžite spôsobí takú istú vnútornú zmenu, ale s opačnou silou a účinkom v bode umiestnenom na bielej strane šupky pod vrcholom B. Akonáhle vonkajší náboj elektrónu klesá, tak sa špirála pôsobením vnútorného potenciálu rozťahuje a elektrón prechádza do stavu vlny. Keď sa znova objaví vonkajší náboj, ktorý sa vytvára v dôsledku vzájomného pôsobenia vlny s hmotou, špirála sa sťahuje a elektrón opäť prechádza do stavu častice. V stave častice má elektrón vonkajší záporný náboj a ľavotočivú špirálu a v stave vlny pravotočivú špirálu a vonkajší kladný náboj. A všetky tieto premeny prebiehajú vďaka ezoosmóze.

Pozorovateľ z pozície trojrozmernej dimenzie môže pri vytvorení určitých technických podmienok vidieť elektrón ako časticu. No Pozorovateľ z pozície vyšších dimenzií, ktorý bude vidieť náš materiálny svet vo forme energií, môže pozorovať iný obraz stavby toho istého elektrónu. A to taký, že informačné tehličky tvoriace tento elektrón budú prejavovať výhradne vlastnosti energetickej vlny (rozťahnutej špirály). Pritom táto vlna bude nekonečná v priestore. Jednoducho povedané, poloha samotného elektrónu v celkovom systéme reality bude taká, že sa bude nachádzať všade v materiálnom svete.

Obrázok 4. **Názorný príklad premeny elektrónu z častice na vlnu:**

1) stav častice; 2) stav vlny.

Anastasia: Môžeme povedať, že bude existovať nezávisle od toho, či ho ako Pozorovatelia trojrozmerného sveta vidíme alebo nie?

Rigden: Áno. Aby sme to pochopili, poďme sa pozrieť ešte na jeden príklad – so zrkadlom. Dajme tomu,

že niekoľko základných informačných tehličiek tvorí štruktúru, ktorá predstavuje lokálny bod, nejaký objekt. Umiestnime ho do stredu miestnosti, v ktorej sú pod určitým uhlom rozostavené zrkadlá vo veľkom počte takým spôsobom, že sa objekt odráža v každom z nich. Čiže, nachádza sa v strede miestnosti, odráža sa v každom zrkadle, navyše ho aj vidíme, a teda informácia o ňom je aj v našom vedomí. Jedným slovom, informácia o tomto objekte je súčasne prítomná na niekoľkých miestach. A ak odoberieme jedno zo zrkadiel, tak na tom mieste daný objekt nebudeme pozorovať. No keď zrkadlo vrátíme, znovu sa objaví. V princípe to znamená, že informácia o ňom nezmizla. Jednoducho za určitých podmienok prejavovania sa informácie objekt vidíme, ale keď sa podmienky zmenili, nevidíme ho. Avšak objektívne daný objekt naďalej existuje na tom mieste ako informácia. Odraz môže mať neustály tok, to znamená, že tento objekt je v každom bode danej miestnosti (a mimochodom nielen miestnosti, ale aj priestoru presahujúceho rámec miestnosti), nezávisle na tom, či ho vidíme alebo nie.

Podľa kvantovej fyziky to, či sa elektrón nachádza v stave častice, závisí od samotného aktu merania alebo pozorovania. Inými slovami, nemeraný a nepozorovaný elektrón sa nespráva ako častica, ale ako vlna. V takom prípade pre neho existuje celé pole pravdepodobností, pretože sa nachádza tu a teraz na mnohých miestach súčasne, teda v stave superpozície. Pritom bez ohľadu na to, že tento elektrón zaujíma veľké množstvo pozícií, bude to jeden a ten istý elektrón a jedna a tá istá vlna. Superpozícia, to je možnosť nachádzať sa súčasne vo všetkých možných

alternatívnych stavoch, pokým nedôjde k voľbe, pokým Pozorovateľ neuskutočnil meranie (výpočet daného objektu). Akonáhle Pozorovateľ sústreďuje pozornosť na správanie elektrónu, tak ten, mám na mysli elektrón, sa okamžite zloží do častice, to znamená, že sa mení z vlny na materiálny objekt, ktorého polohu je možné lokalizovať. Skrátka po meraní, takpovediac po voľbe Pozorovateľa, sa jeden objekt bude nachádzať len na jednom mieste.

Anastasia: Ó, to je zaujímavá informácia! Vyzerá to tak, že závery kvantovej fyziky sú cenné pre tých, ktorí sa zaoberajú sebazdokonaľovaním. Toto určitým spôsobom vysvetľuje príčinu, prečo sa človeku nedarí meditácia. Veď čo prispieva k „materializácii“ procesu meditácie, teda k prechodu z vlnového do hmotného stavu, v ktorom energia znovu získava vlastnosti hmoty? Práve pozorovanie a kontrola zo strany Živočíšnej podstaty. Inými slovami, meditácia sa nedarí vtedy, keď sa spúšťajú myšlienkové procesy typické pre zvyčajný každodenný stav vedomia. Mozog sa pritom celý čas pokúša niečo identifikovať a lokalizovať objekt pozorovania. Taká situácia nastane vtedy, keď sa Osobnosť počas meditácie nedostatočne ponára do zmeneného stavu vedomia, alebo ak stráca kontrolu nad týmto stavom. To umožňuje Živočíšnej podstate zasahovať do procesu pozorovania, následkom čoho sa rodia asociatívne obrazy a stráca sa Pravda. Vlna prechádza do hmoty. No len čo „odpájaš mozog“ s jeho myšlienkovými procesmi a plnohodnotne sa zapájaš do meditácie, vďaka prejavu svojich hlbokých pocitov, nastáva rozšírenie vedomia a hmota pozorovaná z pozície Duchovnej podstaty sa premieňa na vlnu. Spájaš sa so skutočnou realitou sveta, utvoríš

s ňou jediný celok a súčasne zažívaš celú jeho mnohotvárnosť, doslova je ťa veľa a si všade. A vtedy prebieha skutočná meditácia ako proces poznania Pravdy.

Rigden: Presne tak. Svet Živočišnej podstaty, to je svet vlády hmoty a jej zákonov. Svet Boha, to je svet dokonalých energií. Keď sa nachádzaš v meditácii, v zmenenom stave vedomia, tak sa stávaš súčasťou procesu, súčasťou božského prejavu sa na tomto mieste. Akonáhle sa však v tebe zapája Pozorovateľ z pozície Živočišnej podstaty, tak sa ti zdá, že fakticky nastupuje tvoja kontrola nad hmotou. No v skutočnosti fakticky nastáva to, že hmota (Živočišny Rozum) kontroluje teba. Následkom toho sa stávaš len viac prejavovým materiálom objektom, v podstate sa premieňaš na korpuskulárny objekt celkovej hmoty (korpuskula, z latinského corpusculum – „teliesko“, „najmenšia čiastočka matérie“) a podrobuješ sa jej zákonom. Ak sa prepínaš do stavu vlny, tak sa stávaš časťou božského prejavu sa v tomto svete, to znamená Pozorovateľom Duchovnej podstaty. Preto sa aj hovorí: čoho je v tebe viac, tým aj budeš.

V stave meditácie sa stráca obvyklé vnímanie. U skúseného meditujúceho, najmä ak preskúmame jeho stav v duchovnej praktike „Lotosový kvet“, sa jeho vedomie skutočne značne rozširuje a vychádza za hranice obvyklého sveta. Človek pociťuje, že sa súčasne nachádza všade. Môžeme povedať, že superpozícia v kvantovej fyzike, získanie stavu vlny, to je to isté, ako keď v meditácii získame stav vystúpenia do vyšších dimenzií, kde hmota už nie je. Superpozícia v stave meditácie, to je to, keď „vidíš“, v zmysle, že hlbokými pocitmi pociťuješ celý svet a jeho rôznorodé prejavy. No akonáhle sa Pozorovateľ koncentruje na nejaký objekt, jeho vedomie

sa zužuje a obmedzuje sa na pozorovaný objekt. To znamená, že len čo robíš voľbu a sústreďuješ sa na konkrétne detaily, vlna sa premieňa na hmotu. Veď keď sa koncentruješ na detaily, tak priestorové vnímanie mizne a zostávajú iba detaily. Myšlienky vychádzajúce zo Živočíšnej podstaty – to je zvláštny nástroj, sila na materializáciu objektov, ale pocity vychádzajúce z Duchovnej podstaty – to je sila na rozšírenie vedomia, na vystúpenie do vyšších dimenzií.

Anastasia: Áno, aký je len tento svet zložitý a aké zrejme v ňom môžu byť jednoduché veci.

Rigden: Takže, čo sa týka kvantovej fyziky... Na jednej strane táto predstava o Pozorovateľovi rozšírila hranice poznania vedcov, no na druhej strane ich zaviedla do slepej uličky. Veď pozícia Superpozorovateľa dokazuje, že existuje nejaká ohromná sila, ktorá je schopná zvonku pôsobiť na Vesmír, na všetky jeho objekty a všetky procesy, ktoré v ňom prebiehajú.

Anastasia: Fakticky je to ešte jedna cesta vedeckého dôkazu existencie Boha?

Rigden: Áno. Človek má Dušu ako čiastočku božskej sily. Čím viac pretvára svoj vnútorný svet, čím viac sa jeho Osobnosť spája s Dušou, otvára sa pred Bohom, tým sa stáva duchovne silnejším a získava možnosť pôsobiť na materiálny svet z vyšších dimenzií. A čím viac je takých ľudí, tým významnejší a rozsiahlejší je tento vplyv. Superpozorovateľ, to je Boh, ktorý môže vplývať na všetko. A človek ako Pozorovateľ z pozície Duchovnej podstaty, to je Pozorovateľ, ktorý môže zasahovať do procesov sveta

a na mikroúrovni ich meniť. Ľuďom sú pravdaže dostupné určité manipulácie s hmotou aj z pozície Pozorovateľa od Živočíšnej podstaty. No človek získava skutočnú silu vplyvu len vtedy, keď sa zapája jeho Pozorovateľ Duchovnej podstaty.

Anastasia: Keď sa zaoberáš duchovnými praktikami a máš rozšírené predstavy o realite sveta, chápeš, že to je fakt. Potvrdením toho sú aj neuveriteľné zázraky, ktoré v rôznych časoch a na rôznych kontinentoch konali tí, ktorých ľudia považovali za svätých. Veď pre nich nebolo ťažké upokojiť živly, zmeniť štruktúru vody, vyliečiť akúkoľvek chorobu a dokonca ani vzkriesiť človeka z mŕtvych.

Rigden: Samozrejme, človek nemá ani predstavu, aké schopnosti sú v ňom vložené. Pozorovanie, to je prvý krok k poznaniu skrytých tajomstiev. Pozorovaním buď z pozície Pozorovateľa od Živočíšnej podstaty alebo od Duchovnej podstaty už ovplyvňujeme samotnú situáciu a jej možný výsledok, ovplyvňujeme predurčenie v pre nás neviditeľnom svete, pretože robíme voľbu. Každá situácia je zvláštnou odpoveďou nielen na tvoju prítomnosť na danom mieste tu a teraz, ale aj na to, akým práve ty pozoruješ sám seba v tomto momente.

Anastasia: My v podstate vždy pozorujeme v okolí časť samých seba a posudzujeme nie realitu sveta, ale to, ako ho interpretujeme podľa svojho svetonázoru a skúsenosti.

Rigden: Správne. Keď hovoríme niečo o svete, väčšinou hovoríme niečo o sebe. Dobrý poslucháč

sa vždy dozvie o hovoriacom človeku oveľa viac, ako tento mieni o sebe prezradiť.

Anastasia: Inými slovami, nech už je to ako chce, no vonkajší svet vidíme cez zvláštne „ružové okuliare“ Pozorovateľa z pozície Živočíšnej podstaty. Čím menej pracujeme na pretváraní svojho vnútorného sveta, tým horšie pre nás. Veď v takom prípade bude viac narastať len skúsenosť spojená s dominanciou Pozorovateľa z pozície Živočíšnej podstaty a to znamená, že budeme získavať ešte viac skreslený obraz vnímania sveta.

Rigden: Áno. To môžeme, mimochodom, preskúmať dokonca aj z pozície už existujúcich znalostí o mozgu, vedomí, o spôsobe myslenia človeka, o formovaní jeho svetonázoru. V spotrebiteľskej spoločnosti sa spravidla človeku od narodenia nanucujú určité postoje, že svet je materiálny a vraj je to pre človeka jediná existujúca realita. Už som hovoril, že náš mozog je vytvorený takým spôsobom, že sa veľmi rýchlo vyzbrojuje rôznymi stereotypmi, navyše neskôr na nich bazíruje, až pokým si človek nezvolí nové. Takto si človek od detstva začína budovať svoj život v podstate podľa klamlivých postojov, podľa jednostranného videnia sveta z pozície Pozorovateľa od Živočíšnej podstaty. Všetko, čo nezodpovedá jeho postojom a osobnej voľbe, človek jednoducho ignoruje. Vyberá si akoby veľmi úzke životné spektrum poznania sveta a seba, a ani ho nič viac nezaujíma. V dôsledku toho človek používa „obohrané“ asociácie a stáva sa úplne predvídateľným vo svojom konaní a zámeroch.

A čo je to tá selektívna informácia z okolitého sveta, ktorej veľká časť vstupuje prostredníctvom zraku?

Podľa kvantovej fyziky to, čo vidíme, je ilúzia vyvolaná geometriou daného priestoru. V obvyklom stave vedomia vnímame svet nie z pozície nestranného kozmického alebo iného Pozorovateľa, ale z pozície Pozorovateľa, ktorý je ponorený do daného trojrozmerného priestoru, je umiestnený v určitých súradniciach v danom časovom momente. Preto aj svet budeme vnímať jednostranne, len z tohto bodu, ale tu sa skresleniam vyhnúť nedá. Dokonca aj svoje telo vidíme ako trojrozmerný obraz, ktorý vníma náš mozog nastavený na stav vedomia pre nás bežný. Ak zmeníme stav vedomia a napríklad preskúmame svoje fyzické telo v stave meditácie, tak uvidíme auru a jej zodpovedajúce obaly, takže celkovo našu konštrukciu ako úplne inú. Keď vykonávame ešte zložitejšie meditácie spojené s pozorovaním z vyšších dimenzií, môžeme uvidieť aj našu oveľa rozsiahlejšiu, celistvú konštrukciu, vrátane častí umiestnených v iných dimenziách. Všetko toto patrične rozšíri naše predstavy o energetickej stavbe človeka.

K tomu ešte treba vziať do úvahy, že mozog sa nachádza v lebečnej schránke, teda je úplne izolovaný od vonkajšieho prostredia. Nemá bezprostredný kontakt so svetlom okolitého fyzického priestoru. Svetlo, ktoré vstupuje do očí, sa jednoducho premieňa na elektrický signál. A práve tento signál mozog analyzuje a dekoduje, obrazne povedané vo svojej „temnote“. Inak povedané, náš mozog vidí „nereálny obraz“ (presnejšie ilúziu geometrie daného priestoru), len pretransformovaný signál zvonku – „elektrickú kópiu“ obrázku viditeľného v obmedzenom rozsahu vnímania.

Anastasia: Celkovo, nielenže je to „elektrická kópia“ stavu objektov pozorovaných v už minulom

okamžiku, ale táto kópia sa nedá nazvať ani odrobinkou informácie z tej rôznorodosti viditeľného a tým skôr pre nás neviditeľného sveta. A človek si ešte pritom iluzórne myslí, že tento svet pozná a vyzná sa v ňom...

Rigden: Áno, človek tak premýšľa zo zvyku myslenia vychádzajúceho zo Živočíšnej podstaty... No je potrebné, aby si položil otázku, kto konkrétne v ňom premýšľa a čo to je vedomie? Mozog, čo sa týka zložitosti štruktúry, funkcií (vrátane ochrany), to je výnimočné biologické zariadenie s astronomickým množstvom elementov a spojení medzi nimi, ktoré nemá bezprostredný kontakt s okolitým prostredím. Mozog je naddimenzovaný, teda je schopný plniť nepomerne zložitejšie funkcie, ako je potrebné napríklad na prežívanie na planéte Zem. Mozog neustále pracuje: aj v noci aj vo dne. Len mení svoje stavy, napríklad na spánok, bdenie a tak ďalej. Je mu vlastná neustála samoreorganizácia jeho systému. Stabilný obyčajne býva 0,5 až 2,5 sekundy, a potom sa zapájajú jedny premenlivé, flexibilné zložky, odpájajú sa iné, zatiaľ čo pevné zložky neustále pracujú. Mozog akoby sa „nudil“ od monotónnosti. Prebieha v ňom neustály myšlienkový proces. Spracovanie rozličných informácií v ňom prebieha neprestajne.

Mozog je prostredníkom medzi vedomím a svetom. Vníma a snaží sa rozšifrovať kódy, teda rozličné signály vrátane tých, ktoré prichádzajú od piatich zmyslových orgánov. No zvlášť dôležité je si všimnúť, že mozog je schopný vnímať aj množstvo iných signálov prichádzajúcich nielen z viditeľného, ale tiež z neviditeľného sveta. Na potvrdenie toho

slúžia súčasným vedcom experimenty, vykonávané za účasti ľudí, ktorí sa zaoberajú určitými meditatívnymi praktikami a menia pritom stav svojho vedomia. Sú to aj budhistickí mnísi, aj sibírski šamani, jasnovidci a tak ďalej. Okrem toho do tejto experimentálnej skupiny patria ľudia, u ktorých sa epizodicky, spontánne prejavujú neobyčajné schopnosti: telepatia (prenos myšlienok na diaľku), predvídanie budúcnosti, telekinéza (schopnosť silou mysle pohybovať fyzickými objektmi, meniť ich tvar) a tak ďalej. Vo všeobecnosti sú také schopnosti vlastné každému človeku, ak ich rozvinie.

Anastasia: To je v podstate dôkaz toho, že človek, ktorý má základné Znalosti, je schopný v zmenenom stave vedomia s úspechom spoznávať svet bez toho, aby vyšiel zo svojej izby, so zatvorenými očami a bez pomoci akýchkoľvek technických prostriedkov alebo známych zmyslových orgánov.

Rigden: Všimni si, že tieto jeho poznatky budú mať oveľa väčšiu informatívnu hodnotu a budú oveľa bohatšie ako tie, ktoré sa podarí získať človeku v obvyklom stave vedomia. Prečo? Pretože jeho vedomie začína pracovať *v inom* režime.

Dokonca pomocou moderného vybavenia je možné preskúmať, ako sa v zmenenom stave vedomia reorganizuje mozgová činnosť. Keď človek myslí v obvyklom stave vedomia, tak sa aktivita nervových buniek v rozličných zónach mozgu prejavuje podobne ako hviezdna obloha, to znamená roztrúsene. Ale keď sa človek nachádza v zmenenom stave vedomia, tak sa vytvára úplne iný obraz aktivity mozgu.

„Hviezdy“ sa doslova zoraďujú vo forme svojráznych „hviezdných zoskupení“ do určitých tvarov – guľí, oblakov, prúdov, lúčov, majúcich presný smer.

Naviac je potrebné venovať pozornosť stavbe (tvaru) samotnej ľudskej lebky zvnútra a tkanivám k nej prilahlým. Osobitnú pozornosť si zasluguje čelová, temenná a záhlavná kosť a ich osobitý reliéf. Je to zvláštny biologický prototyp vydutých zrkadiel schopný sústreďovať, pohlcovať a odrážať vlny rôznych frekvencií. Daná konštrukcia slúži ako dobrý rezonátor (z latinského slova „resono“ – „zniem v odozve“, „odpovedám“), teda je schopná hromadiť a sústreďovať energiu vibrácií a zosilňovať ju.

Anastasia: To je dosť zaujímavá informácia. Ako je známe na príklade súčasnej rádiovkej techniky, vyduté zrkadlá majú vlastnosti prijímacej aj vysielacej antény.

Rigden: Presne tak. Takže mozog je vo všeobecnosti unikátne biologické zariadenie, ktoré plní mnohé funkcie a slúži ako prijímač a vysielateľ informácií nielen z vonkajšieho viditeľného, ale aj z neviditeľného sveta vrátane vnútorného sveta človeka.

Keď človek začína vykonávať meditáciu, dáva myšlienkový príkaz, pričom uvádza do činnosti určité čakry a spúšťa jemné energie, ktoré aktivujú určité zóny v energetickej konštrukcii. Vďaka takému myšlienkovému príkazu sa aj mozog fyzického tela preladuje do režimu práce zmeneného stavu vedomia. Pritom, takpovediac v prehĺbených meditáciách, nastáva dosť zaujímavý proces: meditujúci prakticky uskutočňuje „zastavenie myšlienok“. A informáciu v čistej forme

získava vďaka sile, ktorú ľudia už od dávnych čias nazývajú šiestym zmyslom, intuíciou (intuitívnymi Znalosťami). A také poznanie je oveľa hlbšie, bohatšie a rozmanitejšie ako obvyklé viditeľné vnímanie sveta. Veď Pozorovateľ Duchovnej podstaty vníma pocitmi energetické procesy, a tým ucelene a jasne poznáva skutočnú realitu. Vďaka tomu po meditácii zreteľne vidí skutočný rozdiel medzi tým, čo ľudský mozog stereotypne pokladá za „realitu“ v trojrozmernom svete, a tým, aká je v skutočnosti realita, ktorá formuje udalosti tohto sveta. Pre takého Pozorovateľa nie je problém získať informáciu, ktorá značne predstihuje súčasné vedecké chápanie určitých procesov v tomto svete.

Takže vonkajší svet predstavuje pre mozog, ako pre biologické zariadenie, len množstvo kópií, ktoré vníma podľa toho, akú úlohu mu zadal Pozorovateľ v súlade s vnútorným svetom a voľbou samotného Pozorovateľa. Každý človek prežíva svoju realitu podľa svojej voľby a vnútorného vnímania.

Anastasia: Áno, teraz začínam ešte hlbšie chápať, prečo sa treba snažiť žiť a získať osobnú skúsenosť z pozície Pozorovateľa od Duchovnej podstaty. Len vtedy je reálna šanca, že človek nepremárni svoj život na množstvo omylov, neuviazne v ilúziách pozorovania z pozície Živočišnej podstaty, že zmení svoj osud a vytvorí realitu svojej duchovnej spásy ešte počas tohto života. Veď to, o čom premýšľame, to sa aj bude vytvárať, a tým sa nám prejaví tá alebo iná realita.

Rigden: Človek je schopný vo svojom poznaní prejsť tak ďaleko, ako sám verí, že prejde. Čím úpornejšie

sa bude odpútať od svojich obmedzujúcich postojov sformovaných Živočišnou podstatou, tým viac sa bude prejavovať jeho vplyv na realitu. Ak si človek počas života sformuje pevnú pozíciu Pozorovateľa Duchovnej podstaty, tak bude schopný pochopiť svoje hlboké prepojenie a vzájomné pôsobenie s celým svetom.

Človek, ako Pozorovateľ z pozície Živočišnej podstaty určuje v okolitom svete objekty, ktoré sú preňho dôležité, a zvyšuje ich dôležitosť pre seba silou svojej pozornosti. Pridelenie dôležitosti určitému objektu závisí od svetonázoru človeka, jeho skúseností v poznaní sveta a seba samého. Akonáhle sa človek začína opierať o vonkajšie okolnosti, vyvoláva pohyb, ktorý v ňom vzbudzuje nepokoj a prejavy mnohých ilúzií, ktoré ešte viac strhávajú jeho pozornosť.

Človek ako Pozorovateľ z pozície Duchovnej podstaty pozerá na svet nestranne. Jeho oporou v živote a dôležitým objektom je Duša. Veď nie je možné poznať pravdu vonkajšieho, ak človek nepozná Pravdu vnútorného, lebo vtedy niet Pozorovateľa, pred ktorým sú odhalené všetky tajomstvá tohto sveta.

Anastasia: Vy viete, že bola v mojom živote etapa, kedy som mnohé vaše slová vnímala viac intuitívne ako vedome: inšpirovali ma, pomáhali mi žiť a prekonávať ľudské ťažkosti. No keď som začala seriózne vykonávať praktiky, zvlášť tie, ktoré sa týkajú neviditeľnej štruktúry človeka, značne to rozšírilo hranice môjho vnímania sveta a pomohlo mi to nadobudnúť mimoriadnu duchovnú skúsenosť, poskytlo mi to možnosť duchovného vnímania a sebaobjavenia

v hlbokých pocitoch. Vďaka tejto skúsenosti som pochopila hodnotu tých Znalostí, ktoré nám dávate. Naozaj, to čo je prežité v meditáciách, nie je možné odovzdať slovami, no zásadne to mení vzťah k okoli-tému svetu, keď reálne cítiš niečo, čo je cennejšie ako celý tento materiálny svet... Najzaujímavejšie je, že po tomto praktickom prelome sa zmenila kvalita samot-ných meditácií. Najmä pokiaľ ide o prácu s hlbokými pocitmi chcem poukázať na všestrannosť meditácie „Lotosový kvet“ a na mimoriadne praktické základné Znalosti o sebe, ktoré umožňujú poznať energetickú štruktúru človeka v meditácii „Pyramída“. Mimocho-dom, je možné o tejto posledne spomenutej meditácii porozprávať svetu? A ak áno, tak by som vám bola veľ-mi vďačná, keby sa ľudia mohli o týchto prapôvodných Znalostiach dozvedieť priamo od vás.

Rigden: Pravdaže. „Pyramída“ zďaleka nie je hra-nicou dokonalosti, hoci je to veľmi efektívna medi-tácia, ktorá pomáha precítiť svoj skutočný vnútorný svet a tiež pochopiť komplikovanú konštrukciu člo-veka, ktorá je súčasným ľudom málo známa. Avšak predtým, ako porozprávam o danej meditácii, bolo by dobré na začiatok podrobnejšie oboznámiť ľudí so znalosťami, ktoré sa týkajú neviditeľnej štruktúry človeka. Tieto znalosti mali rôzne národy odpradávaňa. Nehovorím, že teraz sú už úplne stratené. Zmienky o nich sa čiastočne zachovali, ale v akej forme – to už je iná otázka. Hoci, niet sa čomu čudovať, ľudský vycibrený rozum je schopný nielen toho.

Ako som už hovoril, človek, to je niečo oveľa viac, ako len jednoducho hmota. Jeho štruktúra je veľmi zložitá, a to nielen fyzicky, ale aj energeticky. Keď skúmame

fyzickú stavbu človeka, dokonca aj pomocou moderného vybavenia, môžeme pozorovať len časť jeho konštrukcie, ktorá sa nachádza v trojrozsomernej dimenzii. Pritom, ak by sme skúmali celkovú stavbu človeka, ktorej väčšia časť konštrukcie patrí k neviditeľnému svetu, tak môžeme odhaliť, že fyzicky je chránený oveľa slabšie ako na úrovni jemných energií.

Celková konštrukcia človeka je vytvorená takým spôsobom, aby bola viac ochránená Duša ako telo. Telo, to je len doplnkový, vymeniteľný hmotný obal, vytvorený pre určité podmienky existencie vo Vesmíre, v geometrii trojrozmerného priestoru. Je dočasné a smrteľné. Je to druh biologického stroja, ktorý je ovládaný Osobnosťou, teda tým, kto neustále robí voľbu odrážajúcu sa na udalostiach jeho životnej cesty, a taktiež celkovo na duchovnom rozvoji. Výmena tiel v reinkarnáciách, to je len obnovenie tohto doplnkového vonkajšieho obalu, obrazne povedané, ako vo fyzickom tele regenerácia kože alebo výmena oblečenia v každodennom živote. Prirodzene, medzi energetickou a fyzickou časťou konštrukcie človeka prebieha vzájomné pôsobenie, rozličné procesy výmeny energií a informácií.

Ako som už spomínal, všetko vo svete je vzájomne prepojené. Svet je mnohorozmerný a má rôzne paralely. **Človek v neviditeľnom svete, to je informačne zložitý priestorovo-orientovaný subjekt, ktorý sa súčasne stabilne nachádza v šiestich dimenziách.** Pre súčasných ľudí je to zatiaľ ťažko pochopiteľné, no dúfam, že s rozvojom kvalitatívne novej fyziky a biofyziky sa veda k tomuto faktu dopracuje. **Človek sa súčasne stabilne nachádza v šiestich dimenziách,**

ktoré sa neustále navzájom ovplyvňujú. No človek má šancu počas života dosiahnuť splnutie Osobnosti s Dušou, získať duchovnú zrelosť a vystúpiť do siedmej dimenzie (Nirvány, raja), to znamená dosiahnuť svoje duchovné oslobodenie, a ak si to želá, spoznať dokonca aj vyššie dimenzie. Pre porovnanie, Bódhisatva ako Duchovná Bytosť, ktorá sa slobodne nachádza počas pozemského vtelenia v ľudskej konštrukcii tela (ako Duchovná Bytosť má Bódhisatva možnosť odísť do duchovného sveta v ľubovoľnom momente na rozdiel od Duše človeka uväznenej v konštrukcii), sa súčasne stabilne nachádza v 72 dimenziách, práve toľko je dimenzií v globálnom Vesmíre. Skrátka, Bódhisatva sa dočasne nachádza v konštrukcii, ktorá je tak, ako aj u všetkých ľudí, umiestnená v šiestich dimenziách materiálneho sveta. No namiesto ľudskej Duše má dokonalú Duchovnú Bytosť zo sveta Boha, ktorá sa súčasne stabilne nachádza v 72 dimenziách a je schopná vykonávať v nich zmeny.

Anastasia: Áno, dobrý príklad, ktorý umožňuje pochopiť, aké má človek unikátne možnosti duchovného rozvoja počas svojho života, a prečo je taký cenný každý jeho okamžik. Spomenuli ste, že vo Vesmíre je 72 dimenzií. Myslím si, že pre čitateľov bude veľmi zaujímavé dozvedieť sa o tom, že počet dimenzií vo Vesmíre je ohraničený. Pamätám si, že ste kedysi rozprávali o ezoosmóze, paralelných svetoch, o paradexe paralely, o rozdieloch medzi pojmami „paralelné dimenzie“ a „paralelné svety“.

Rigden: Áno, paralelné svety a dimenzie, to nie je jedno a to isté. Paralelných svetov môže byť mnoho

a sú všelijako prepletené s rôznymi dimenziami. No všetko to existuje v jednom globálnom Vesmíre. Čo to je paralela? Objasním to na názornom príklade života ľudí. Každý človek prežíva život akoby vo svojej každodennej „realite“, vo svojom mikrosvete, ktorý sa v niektorých momentoch pretína s niektorými inými „realitami“ v živote iných ľudí. Inak povedané, jeho individuálne vedomie žije oddelene, akoby vo svojej paralele, no vo svete spoločnom pre všetkých. Paralelne s ním žijú iní ľudia, o ktorých dokonca ani nevie, so svojim životom, myšlienkami, vnútorným svetom, vonkajším okolím. Tak aj paralelné svety, je ich množstvo, niektoré sa dotýkajú, niektoré existujú paralelne a pritom zostávajú individuálne. No všetky patria do systému 72 dimenzií globálneho Vesmíru.

Týchto 72 dimenzií je celkove prezentovaných jemnými a hrubými energiami, ktoré vytvárajú určité energetické polia formujúce tú ktorú dimenziu. Nie je medzi nimi zreteľné rozhranie. Jedny a tie isté energie môžu byť prítomné aj v jednej dimenzii, aj v druhej a aj v tretej. Všetky dimenzie sú navzájom prepojené a zároveň oddelené. Povedzme to tak, že rozdiel je v energetickej architektúre každej dimenzie. V dimenziách, kde prevládajú jemnejšie energie, môže dokonca aj najmenšia zmena vyvolať globálne premeny v iných dimenziách, v ktorých prevládajú hrubé energie (pozostávajúce z jemných energií). Jednou z najzložitejších, čo sa týka energetickej štruktúry, je 71. dimenzia. A 72. dimenzia je najzložitejšia, najvyššia, najuniverzálnejšia dimenzia vo Vesmíre. Z nej je možné vplývať na ktorúkoľvek dimenziu alebo paralelu a vykonávať odtiaľ akékoľvek zmeny, teda priamo vplývať na ezoosmózu. Je to najvyššia dimenzia,

ktorú môže dosiahnuť individuálny Duchovný rozum vďaka svojmu rozvoju v tomto vesmírnom svete prejavennom prostredníctvom božského Zvuku. Hoci je 72. dimenzia najzložitejšia, zároveň je aj veľmi jednoduchá. Je spojená s 1. dimenziou. Prvá dimenzia je v podstate prvotný impulz, ezoosmóza, ktorá spôsobuje všetky nasledujúce zmeny v iných dimenziách a vplýva na všetku hmotu vrátane času, priestoru, gravitácie a tak ďalej. Bez ezoosmózy by nebolo ani pohybu, teda nebol by ani život.

Tieto znalosti mali ľudia aj v dávnej minulosti, pravdaže v takých asociatívnych formách, ktoré boli pochopiteľné pre vtedajších ľudí. Napríklad v starovekej Indii, Číne a Egypte od dávnych čias jestvovali znalosti aj o geometrii priestoru, aj o štruktúre vesmíru. Posvätným symbolom sedemdesiatich dvoch dimenzií bol had hryžúci si svoj chvost. Pričom jeho telo sa zobrazovalo vo forme 72 prstencov (presnejšie „článkov“ tela), ktoré symbolizovali dimenzie Vesmíru. Hlava hada symbolizovala práve zložitú energetickú architektúru 71. dimenzie prechádzajúcej do 72. dimenzie. A to, že had bol zahryznutý do vlastného chvosta, symbolizovalo prechod zložitého do jednoduchého, spojenie sedemdesiatej druhej dimenzie s prvou dimenziou.

Anastasia: Áno, neraz som sa stretla s týmto dávny artefaktom pri archeologických prácach, zasvätených kultúre a každodennému životu rôznych národov sveta. Myslím, že pre čitateľov bude zaujímavé dozvedieť sa zásadné upresnenie, a hlavne, ako má byť umiestnená hlava hada: v smere hodinových ručičiek, alebo proti? Veď v rôznych kultúrach sa stretávame s rôznymi variantmi.

1

2

3

Obrázok 5. Symbol Vesmíru – had hryžúci si svoj chvost:

1) fragmenty zobrazenia na basreliéfoch, dekorácie chrámov staroegyptskej kultúry;

2) prsteň v tvare hada hryžúceho si svoj chvost z archeologických nálezov v údolí rieky Indus („Harappska civilizácia“) – protoindická civilizácia, existovala v 3. – 2. tisícročí p.n.l.);

3) staročínsky symbol – had hryžúci si svoj chvost (symbol vyrobený z nefritu považovaného v Číne za „kameň života“).

Rigden: Pôvodná poloha hlavy hada bola práve v smere hodinových ručičiek ako symbol tvorenia, rozvoja. Pomyselné zobrazenie počtu dimenzií vo forme šupín – článkov sa takisto umiestňovalo zľava doprava. Kruh (závit hada) bol tiež symbolom tvorivého, špirálového pohybu Vesmíru (v smere hodinových ručičiek,

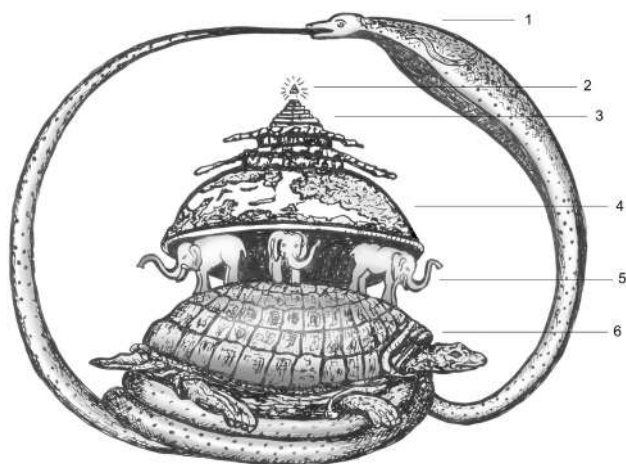
správna svastika), teda pohybu v súlade so základným pôsobením síl Allatu (vlády Ducha nad hmotou). V dávnych dobách tento symbol často používali pri výzdobe chrámov ako posvätný symbol vypovedajúci o božskom Poznaní. No a hlavu hada proti smeru hodinových ručičiek zobrazovali spravidla prívrženci materiálneho Rozumu (Živočíšneho rozumu) ako symbol malej sily, ktorá roztáča Vesmír dovnútra proti smeru hodinových ručičiek (obrátená svastika) v smere deštrukcie a zničenia. Títo ľudia sa podriaďovali Vôli Živočíšneho rozumu a prehlasovali, že pre nich je hmota vyššie než Duch, a stelesňovali v živote princíp dominancie materiálnej moci.

Anastasia: V podstate je to zámena znaku z plus na mínus. Takého hada, ktorého hlava je otočená proti smeru hodinových ručičiek, som často videla práve na architektonických námetoch od slobodomurárov.

Rigden: Tento jav bol dosť rozšírený, napríklad v období stredoveku v čase rozmachu alchýmie, kde často zobrazovali smer hlavy tohto dávneho plaza proti smeru hodinových ručičiek ako symbol umelého zadržiavania alebo opačného rozvoja. Hoci o takých detailoch sa vedelo len v úzkych kruhoch zasvätených. Masám sa predkladal celkom príťažlivý výklad tohto pojmu, preto otočenie hlavy na tú alebo inú stranu si málokto z obyvateľov všimol. Škoda, lebo symboly, ako aj znaky, hrajú významnú úlohu v živote spoločnosti, a to aj vtedy, keď spoločnosť o tom nemá ani tušenia.

No jedni zobrazovali hlavu hada proti smeru hodinových ručičiek so znalosťou vecí, ale iní kvôli

elementárnej ľudskej poplitenosti, strate znalostí alebo kvôli nesprávnemu kopírovaniu starodávnych poznatkov, na základe ktorých sa daný motív prekresloval. Napríklad, niečo podobné je dnes možné vidieť v symbolickom zobrazení sveta vo forme legendárneho staroindického hada Anantu. Podľa indických mýtov bol Vesmír gigantickým *svetovým hadom*, ktorý si *hryzie svoj chvost a obťáča vesmír dookola*. Vo vnútri kruhu niesol gigantickú korytnačku, na chrbte ktorej boli umiestnené *štyri slony* podopierajúce svet. V centre sveta bola obývaná zem Jambudvipa, tvarom pripomínajúca rozkvitnutý lotosový kvet a v strede tohto kvetu bola umiestnená *hora Meru*.

Obrázok 6. **Staroindické symbolické zobrazenie sveta**

Tradičný výklad zobrazenia v encyklopédiách podľa mýtov 1) legendárny had Ananta (v preklade zo sanskritu – „bezhraničný“, „nekonečný“) plávajúci vo vodách kozmického

oceánu; jeho druhé meno je Šéša; v legendách sa hovorí, že na jeho prstencoch leží boh Višnu; 2) trojuholník nad useknutou pyramídou zosobňuje moc vyššieho nad nižším; 3) symbolické zobrazenie podoby Hory Meru, v danom prípade vo forme useknutej pyramídy; 4) symbol viditeľného pozemského sveta vo forme poglobule; 5) štyri slony (symbol živlov) podopierajúce pozemský svet (slona, ktorý zosobňuje živel vzduchu, nie je vidieť); 6) korytnačka ležiaca na prstencoch hada Ananta – zosobnenie staroindického boha ochrancu Višnu (celosvetová oživujúca podstata).

Výklad zobrazenia z pozície tajných znalostí:

obrázok je vyhotovený z pozície svetonázoru slobodomurárov so zámenou znakov – preorientovaním na agresívne smerovanie sveta, na vládu Živočíšneho rozumu. Had zobrazený naopak – kobra s rozťahnutou „kapučňou“ je nakreslená proti smeru hodinových ručičiek. V centre sveta sa namiesto lotosového kvetu a symbolického zobrazenia hory Meru nachádza nákres dvoch dimenzií a v tretej dimenzii (ľudskej) je umiestnená useknutá pyramída s viditeľnými šiestimi stupňami a so zodpovedajúcim symbolom „pozemskej vlády“ – vrcholom trojuholníka s 13 lúčmi, zobrazenie ktorého slobodomurári často používajú ako „svoj znak“.

Symbol hada hryzúceho si svoj chvost bol v dávnej minulosti dosť rozšírený u rôznych národov. V mýtoch ho spájali s obrazom Vesmíru, s aktom tvorenia sveta alebo podopierania Zeme. Napríklad, v mytológii národov Afriky, predovšetkým v dahomejskej mytológii, existuje taká archaická postava ako Aido-Hwedo – had-dúha. Podľa mýtu sa objavil ako prvý a existoval pred všetkými ostatnými. Tento had podopieral Zem, stočený do klbka a hryzúci si svoj chvost. Podľa iného

mýtu o stvorení sveta, had Aido-Hwedo sprevádza ako sluha vládcu panteónu bohov Mawu-Lisa. Pritom sa tam spomína, že pri akte tvorenia sveta tento had nosí spomínaného boha vo vlastných ústach, teda v tlame.

Anastasia: Z toho vyplýva, že dahomejský najvyšší boh vytváral svet z papule hada. Veď to je priame poukázanie na Znalosť, že Boh tvorí fakticky zo 72. dimenzie, presnejšie v bode priesečníka 72. a 1. dimenzie?! Ohromujúce! Vyzerá to, že aj národ Dahomé mal také znalosti?

Rigden: Žiaľ, tento západoafrický národ, ako aj mnohé iné, už dávno nemá podobné znalosti a len vo svojich legendách si čiastočne uchoval do dnešných dní niektoré poznatky, ktoré boli odovzdané dávno-pradávnou ich predkom. Hoci kedysi boli podobné znalosti zanechané na rôznych kontinentoch rôznym národom, ktoré neboli medzi sebou geograficky prepojené.

Anastasia: Áno, symbol hada hryžúceho si svoj chvost môžeme nájsť nielen v mytológii starých národov Afriky (Dogoni, Egyptania), ale tiež v mytológii Ázie (Číňania, Sumeri), Severnej Ameriky (Aztékovia), v mytológiách dávnych kultúr iných kontinentov.

Rigden: V ľudskej interpretácii symbol hada, ktorý si hryzie svoj chvost, nadobudol časom už význam všejednoty, všetkého v jednom. Stal sa symbolom večnosti a nekonečna, bol znamením začiatku a konca (alfou a omegou, tvorením a ničením), a tiež znamením samoudržiavania prírodných cyklov, cyklickosti času, zrodzenia a smrti. Tento symbol Vesmíru, zvečnený v staroindických zobrazeniach,

sa neskôr objavil u Feničanov a tiež u Grékov, ktorí mu vymysleli samostatný názov – „uroboros“, čo v preklade z gréckeho jazyka znamená „požierajúci (pohlčujúci) svoj chvost“. Neskôr toto slovo začali bežne používať alchymisti a význam tohto symbolu sa ešte viac prekrútil. V súčasnosti, s drobnou pomocou kabalistov, sa tento symbol celkove dostal do chápania „hlbinnej psychológie“. V takom variante, prekrútenom ľudským rozumom, je už považovaný za „základný archetyp symbolizujúci prehistorickú jednotu mužského a ženského, ktorá je počiatkom ľudskej individuality, kedy ‚Ja‘ je ponorené do nevedomého, od ktorého sa ešte neoddelila vedomá skúsenosť“. Celkovo, čím je to ďalej od pôvodných Znalostí a čím viac je to ponorené do priepasti materiálnej ľudskej logiky, tým viac sa stráca Pravda. To však neznamená, že táto Pravda je dnes neznáma. Súčasní žreci, ktorí majú prístup k starým Znalostiam, sa ju snažia skryť pred masami, aby si nad týmito masami uchovali svoju moc. Avšak Znalosti sa odjakživa dávali všetkým ľuďom.

Anastasia: Áno, naozaj **všetko na tomto svete je jednoduché, keď máš Znalosti**. A čo sa týka zmienky o čísle 72... To je naozaj zvláštne, veď číslo 72 je kombináciou čísel: 12 krát (cyklov) po 6.

Rigden: Presne tak. Toto číslo je neobyčajné v mnohých ohľadoch. Napríklad v starovekom Egypte mali dôkladné znalosti o priestorovej geometrii, o presných číselných hodnotách pre meranie uhlov geometrických tvarov. Tieto tvorili základ znalostí pri realizácii rôznych projektov v staviteľstve a architektúre vrátane takých unikátnych, vďaka ktorým sa formovali určité

podmienky pre zmeny v priestorovej fyzike. Názorným príkladom je komplex „veľkých pyramíd“ v Gíze, postavený za čias starovekého Egypta. Pravda, skutočné predurčenie takých zložitých architektonických objektov s uhlami vymeranými s presnosťou na jeden stupeň, s použitím určitých materiálov a s konkrétnou zložitou architektúrou pochopí naozaj len ten, kto má Znalosti o vzájomnom pôsobení polí, o jemných energiách a princípoch práce iných dimenzií a taktiež o pôsobení znakov na svet. Ale to nie je podstatné. Nateraz je podstatné to, že tieto znalosti v starovekom Egypte mali.

Anastasia: Raz ste nám hovorili o staroegyptskom bohovi Osirisovi a jeho, povedané našim jazykom, činnosti Bódhisatvu, a o tom, že číslo 72 bolo spojené so sakrálnymi religióznymi označeniami u starovekých Egypťanov.

Rigden: Správne. Predstavy starovekých Egypťanov o sakrálnom čísle 72 sa vzťahujú navyše aj k úrovni vnímania Bódhisatvu ako Duchovnej Bytosti, spojenej bezprostredne so svetom Boha, ktorá pozná podstatu a je schopná ovládať a využívať celosť 72 dimenzií. Už spomínaného Osirisa zobrazovali nielen v podobe človeka, ale aj v podobe lotosového kvetu (pôvodne so 72 lupienkami). V niektorých jeho vyobrazeniach boli zašifrované znalosti o Vesmíre. Napríklad v určitých motívoch, biele rúcho, v ktorom zobrazovali Osirisa ako Najvyššieho Sudcu ľudských duší v záhrobnom svete, bolo pokryté spleťou určitého počtu uzlíkov-púčikov lotosu (pôvodne 72). Neskôr pri mnohonásobnom prekresľovaní týchto motívov a ich kopírovaní ľuďmi, ktorí nevedeli o zachytených sakrálnych znalostiach, sa toto číslo menilo. Osiriso-vo oblečenie začali zobrazovať ako rúcho múmie,

teda v podobe, ktorá bola pre myslenie obyvateľov lepšie pochopiteľná. Ale opäť, ak máš znalosti, tak dokonca aj s tými textami, ktoré sa cez tisícročia dostali k dnešným pokoleniam vďaka chrámovým výzdobám aj pohrebiskám starých Egyptanov, je možné pochopiť, o čom je reč, a ako sa hovorí, „oddeliť zrno od pliev“.

Anastasia: Niet sa čomu čudovať, že dnes čítanie týchto textov, ich preklad a interpretácia spôsobujú odborníkom veľké ťažkosti. Veď na to, aby sa dalo pochopiť, o čom písali starovekí Egyptania, je minimálne potrebné nemať spotrebiteľský spôsob myslenia a úplne najlepšie by bolo, mať principiálne iné nazeranie na svet a kvalitatívne inú úroveň Znalostí.

Rigden: Áno, inak z toho vznikne taký zmätok ako u stredovekých kabalistov. Dnes nie je tajomstvom, že židovskí žreci mnohé znalosti prebrali od iných národov vrátane Egyptanov, interpretovali ich po svojom a potom ich vydávali za svoje náboženské učenie. Takže, číslo 72 kabalisti spojili s predstavou o nevyssloviteľnom mene Boha, ktorým je možné ovládať všetky úrovne Vesmíru. Pre stredovekých kabalistov bolo toto tajné meno hlavným predmetom výskumu. V skutočnosti dané číslo nie je nijako spojené s menom Boha, hoci predstava o tom, že je to podstata Vesmíru a obsahuje v sebe všetky sily prírody, je správna. Ich omyl spočíval v čisto ľudských faktoroch – v nesprávnom preklade a výklade informácií o staroegyptských znalostiach a znakoch, ktoré následne zmenili a podávali ako kabalistickú predstavu (podobu) mena Boha. Domnievali sa, že ten, kto dokáže správne vysloviť toto meno, môže žiadať od Boha všetko, čo si zažela. V skutočnosti je to obmedzené

chápanie pochádzajúce od ľudského rozumu. Takéto prekrútenie znalostí je typické pre ľudí, keď duchovné znalosti začínajú vykladať logikou svojej Živočíšnej podstaty.

Anastasia: Máte pravdu. Ľudia hlúpo prahnú po neobmedzenej moci a rozmieňajú Večnosť na iluzórne okamihy.

Rigden: Žiaľ, ľudia sa chytajú na ilúzie nanucované Živočíšnym rozumom, nejdú hlbšie, ignorujú to najcennejšie čo majú - Duchovnú podstatu. Pozrime sa na taký jeden príklad. Do dnešných dní sa zachovala staroegyptská legenda o Osirisovi a Sethovi, ktorá svojho času prešla okrem iného aj rozumom staroegyptských filozofov z bohatých vrstiev. Hovorí sa v nej, že Osiris naučil ľudí novému svetonázoru, poľnohospodárstvu, lekárstvu, stavbe miest, dobývaniu a spracovaniu medenej a zlatej rudy, celkovo ich naučil všetkým atribútom civilizovaného života. Seth, mladší Osirisov brat, považovaný za zlého boha púšte, závidel svojmu bratovi slávu a moc a zatúžil vládnuť namiesto neho. Seth vymyslel prefikovaný spôsob, ako zahubiť Osirisa. Zrealizoval ho tak, že prišiel k Osirisovi so svojimi 72 spolupáchateľmi. Ich plán sa podaril a Osirisa zabili. No vďaka Osirisovej žene Isis bolo zlo neskôr potrestané a spravodlivosť obnovená. Nakoniec bol Osiris vzkriesený, ale už ako Sudca ľudských duší v záhrobnom svete.

Takže, čo chcem ohľadom tejto otázky povedať. Ľudia často rozmýšľajú z pohľadu svojich ľudských želaní, a pritom strácajú zo zreteľa to dôležité. Keďže číslo 72 predpokladalo úroveň znalostí Osirisa (Bódhisatvu),

začali ho protivníci Duchovného sveta pripisovať aj sebe, aby zdôraznili svoju silu pred protistranou. Z toho sa následne, v štruktúre podriadenej Archóntom, formovali kruhy, ktorých počet sa pohyboval okolo 72 „vyvolených“ žreco a tak ďalej. No tieto ľudské myšlienkové pochody sú smiešne, veď **kvalitu sily duchovnej Bytosti nie je možné porovnávať absolútne s ničím, a už vôbec nie s číselným počtom ľudí, ešte k tomu takých, vo vedomiach ktorých dominuje Živočíšna podstata.**

V tejto legende, v podobe, v akej sa zachovala do dnešných dní, sa žreci postarali o to, aby ukázali masám, že bohovia sa správajú presne tak isto, ako aj ľudia. Mimochodom, práve táto idea sa intenzívne popularizovala prostredníctvom starogréckych legiend (o bohoch Olympu), vôbec nie náhodou neskôr rozšírených do celého sveta medzi rôzne národy. Prečo sa to tak robilo? Preto, aby vsugerovali masám, že vojny, ktoré v podstate rozpútavajú a organizujú žreci bojujúci medzi sebou o pozemskú vládu, sú „normálne“, veď bohovia údajne konajú tak isto; že zlo je vlastne tiež vraj „prirodzené“, keďže je vlastné aj bohom. Inými slovami, žreci vnucovali ľuďom, že ak je nad nimi kráľ, ktorý túži po moci a posieľa ľudí do vojny, je to „normálne“, keďže aj bohovia tak konajú. Ak nad vami stojí zlý „vodca“, je to tiež normálne a ty, plebejec, ho poslúchaj a podriaďuj sa mu. V konečnom dôsledku toto všetko formuje otrocké spoločenské vedomie a odvádza ľudí od reálnej duchovnej cesty. A pre pokolenia žreco je takáto ideológia výhodným ospravedlnením ich chamtivosti po bohatstve a túžby po moci. Preto aj dnes túto informáciu podvedome vtĺkajú človeku do hlavy dobre že nie od samého detstva. Môžeme ju nájsť v školských učebniciach rôznych

„civilizovaných“ krajín. A tak sa prekrucujú duchovné znalosti, zamieňajú sa za materiálne postoje a pojmy s cieľom zotročenia nás.

Anastasia: Akoby ľudom chýbalo odhodlanie striasť zo seba všetok ten balast a žiť podľa Svedomia, tak, ako im našepkáva Duša... Spomenuli ste, že človek môže počas svojho života nielenže dosiahnuť duchovné oslobodenie a vystúpiť na úroveň siedmej dimenzie, ale aj spoznať vyššie dimenzie.

Rigden: Samozrejme. Všetko vo Vesmíre je vzájomne prepojené. Človek je vďaka svojej unikátnej energetickej konštrukcii spojený so všetkými 72 dimenziami. Avšak jedna vec je byť spojený a ani nechápať tieto neviditeľné vzájomné väzby, a druhá vec je vedomé poznanie všetkých týchto dimenzií, vo svojej novej duchovnej kvalite. Duchovne rozvinutý človek môže počas svojho života dosiahnuť všetkých 72 dimenzií a vystúpiť na úroveň Bódhisatvu. No ako som hovoril, už človek, ktorý dosiahne siedmu dimenziu, prestáva byť človekom, a stáva sa akoby novorodeným jedincom duchovného sveta – nesmrteľnou Duchovnou Bytosťou s individuálnym vedomím a veľkým duchovným potenciálom. Teda Bytosťou, ktorá sa oslobodzuje z kruhu reinkarnácií a môže v ktoromkoľvek momente opustiť svoj dočasný obal – fyzické telo, prebývajúc v trojrozmernom materiálnom svete, a vedome odísť do duchovného sveta. Predstav si, aké zmeny v ňom budú prebiehať pri dosiahnutí všetkých dimenzií Vesmíru v jeho kvalitatívne novom stave. Avšak taký prudký duchovný rozvoj je možný len počas jeho života. Žiaľ v praxi, za celú históriu ľudstva, bolo takých ľudí veľmi málo. Po dosiahnutí vyšších dimenzií, človek,

povedzme, hlbšie a obsiahlejšie poznáva nielen umelé stvorenie Vesmíru, ale aj zámer Boha, silu duchovného sveta a svoju spriaznenosť s Ním. Človek, ktorý sa duchovne rozvíja na úroveň Bódhisatvu, prechádza v duchovnom rozvoji cez 72 hypostáz, 72 „zrkadiel“. Samozrejme, nie je to jednoduchá cesta, ako pochopiť Bohom vymyslený svet, a na takú duchovnú cestu sú potrebné, rovnako ako vo vede, presné a správne nástroje, teda znalosť určitých meditatívnych techník, ktoré dávajú možnosť postupného duchovného rozvoja. Pochopiteľne, že táto cesta zďaleka nie je pre všetkých, ale ten, kto duchovne túži po Pravde, je schopný ju zvládnuť. Legenda o Sethovi a Osirosi je varovaním, že nehodno vstúpiť na túto cestu s ľudskou logikou Živočišnej podstaty, túžbou po neobmedzenej moci a pozemskom, lebo pre takých duchovne nezrelých ľudí sa to skončí trestom.

Dokonca aj veľká duchovná cesta sa začína z maličkostí, prvými krokmi. Treba sa učiť duchovnému uvedomeniu, a nie chápaniu z hľadiska egoizmu a rozumu, ktorý je plný snov o splnení pozemských želaní. Ak sa človek túži duchovne rozvíjať, a pritom sa obmedzuje len na želania typu „ja chcem“, „ja začnem“, „ja budem“, a vo svojom každodennom živote pre to nič reálne nerobí a nemení sa, tak z toho nič nebude. Ale ak sa človek reálne zaoberá sebauvedňovaním a sebarozvojom, a pritom neustále na sebe pracuje za pomoci disciplíny, sebakontroly a duchovných praktík, tak sa postupne učí kontrolovať svoje emócie, svoje správanie, svoje myšlienky. A len keď si človek osvojí tento pre neho nový zmenený stav vedomia a stabilizuje sa v krotení Živočišnej podstaty, začne mu neviditeľný svet prejavovať svoje tajomstvá. Keď sa ďalej rozvíja duchovnou

prácou na sebe, poznáva procesy zložitého sveta Vesmíru z pozície Pozorovateľa Duchovnej podstaty, človek sa otvára doslova ako lotosový kvet s množstvom lupienkov a obohacuje sa Múdrostou a Znalosťami. Keď si uvedomí všetku zložitosť tohto sveta, tak zároveň chápe aj jeho jednoduchosť vo svetle odhaľujúcej sa večnej Pravdy. Keď sa človek duchovne rozvíja, môže byť nestály vo svojej voľbe dovedy, kým vo svojom duchovnom rozvoji neprejde šiestu dimenziu. V siedmej dimenzii sa v ňom, už ako v novej Duchovnej Bytosti, strácajú všetky pochybnosti, zostáva len Pravda a iba jeden – duchovný vektor ďalšieho rozvoja.

V dávnoveku na Východe, to, keď človek pochopil etapy cesty Bódhisatvu, obrazne prirovnávali k rozkvitaniu kvetu lotosu, ktorý vyrastal z kalnej vody a vyháňal nad jej hladinu zrelý, snehobiely kvet. Začiatok duchovnej cesty človeka prirovnávali k semienku lotosu, ktoré klíčilo na dne močiara alebo jazera, predstavujúceho trojrozmerný materiálny svet. Duchovný rast človeka, boj so Živočíšnou podstatou, zbavenie sa pochybností a pozemských túžob, prácu na zdisciplinovaní mysle, osvojenie si duchovných praktík prirovnávali k rastu stonky, jej prenikaniu cez hustú kalnú vodu, keď si prerážala cestu k jej hladine. Splynutie Osobnosti s Dušou a duchovné oslobodenie pri dosiahnutí siedmej dimenzie, kedy sa zrodila nová Duchovná Bytosť a stala sa viditeľnou pre duchovný svet, prirovnávali k objaveniu sa púčika nad hladinou vody, teda jeho prejavom sa v úplne inom svete. A čo je pre púčik najdôležitejšie – dostupnosť priamych lúčov Slnka (sily duchovného sveta) neskreslených kalnými vodami, pri ktorých púčik začínal rozvíjať svoje snehobiele lupene.

Každý jeho novootvorený lupienok predstavoval duchovné dosiahnutie ďalšej dimenzie. A tento proces prebiehal dovtedy, kým Človek nedosiahol všetkých 72 dimenzií, teda kým sa úplne nerozvinulo všetkých 72 lupienkov a veľkolepý lotos sa nepredstavil v celej svojej božskej kráse pod žiariacimi lúčmi mohutného nebeského Telesa, ktoré ho stvorilo. Tak aj Človek, ktorý dosiahol úroveň Bódhisatvu sa objavoval v celom svojom duchovnom bohatstve pred Tým, Kto stvoril toto božské semeno a dal mu večný život.

Anastasia: Veľmi pôsobivé a presné prirovnanie. Kedysi ste v rozhovore, ktorý súvisel s vyhodnotením výsledkov jednej z duchovných praktík, upresnili jeden podstatný moment týkajúci sa toho, prečo v dávnych dobách rozvinutý lotosový lupienok stotožňovali s duchovným dosiahnutím ďalšej dimenzie. Nemohli by ste o tom porozprávať aj čitateľom?

Rigden: Samozrejme. To, keď človek spoznáva každú ďalšiu dimenziu, môžeme aj dnes prirovnať k procesu rastu a rozkvetu nových lupienkov lotosu, ktoré sa objavujú, rastú, naberajú silu vo svojom rozvoji, hoci dovtedy ich projekcia bola len v základe genetického programu rozvoja daného kvetu. Tak aj človek spoznaním a osvojením si každej novej dimenzie prejavuje vo svojej konštrukcii akoby „nový lupienok“ zodpovedný za vzájomné prepojenie s danou dimenziou. Prirodzene, lotosový kvet, to je, povedzme, obrazné prirovnanie pre pochopenie podstaty procesu. A ak hovoríme o realite, tak pri duchovnom rozvoji človeka nastáva v jeho energetickej konštrukcii prejavovanie, rozvoj a zdokonaľovanie tej rozmanitosti vzájomných prepojení, ktoré sú v ňom založené od počiatku.

Anastasia: Mnohí ľudia jednoducho spájajú svoju existenciu len s tretou dimenziou, a pritom nechápu svoje reálne možnosti. Veď keď spoznáš hoci len ich malú časť, chápeš aj obrovskú zodpovednosť za svoj život, pretože je v ňom všetko vzájomne medzi sebou prepojené vrátane vzťahov medzi dimenziami.

Rigden: To je pravda. Ako som už spomínal, keď sa človek rodí v tele v tomto materiálnom svete, stav jeho vedomia je naladený na vlnu Živočíšnej podstaty, na to, aby nová Osobnosť od začiatku vnímala informácie materiálneho trojrozmerného sveta pomocou fyzických zmyslových orgánov. Úlohou človeka, ktorý sa vydal na cestu duchovného rozvoja, je nielen naučiť sa samostatne prepínať do iného stavu vedomia, ale aj poznávať svet v pre neho novej kvalite, rozširovaním svojich možností a chápaním principiálneho rozdielu medzi materiálnym a duchovným svetom, teda uskutočňovať svoju vedomú Voľbu.

Skutočne, vo svete je všetko veľmi tesne navzájom prepojené. Ale čo človek vie o svete? Poviem to tak, že k dnešnému dňu sú trochu preskúmané určité polia tretej dimenzie, napríklad také fyzikálne polia: akustické, elektromagnetické, gravitačné a tak ďalej. Všimni si, že je to tá dimenzia, s ktorou sa od detstva každý človek stotožňuje a považuje ju za „blízku“, „známu“ a „v mnohom poznanú“. Ale vie človek o tom, že tieto polia vo svojej podstate pozostávajú z hrubých energií? Čo sa týka hrubých energií, tieto sa skladajú z takzvaných jemných energií, ktoré k dnešnému dňu, žiaľ, ešte nie sú súčasťou vedou preskúmané. Ale ide o to, že tieto jemné energie sú súčasťou polí nasledujúcej dimenzie.

Takýmto spôsobom prebieha medzi dimenziami vzájomná výmena a spolupôsobenie.

Jednoduchým príkladom je ľudská myšlienka. Prečo vedci nijako nemôžu vysledovať jej vznik? Pretože jej formovanie je spojené s jemnými energiami inej dimenzie, v ktorej sa človek tiež nachádza, presnejšie časť jeho energetickej konštrukcie. A v našej dimenzii sa prejavujú už takzvané hrubé energie, odvodené od tohto impulzu, ktoré zaznamenávajú vedci pozorujúci podráždenie neurónov mozgu. Vo všeobecnosti treba poznamenať, že všetky dimenzie, priestor a čas sú medzi sebou prepojené, pochádzajú a pozostávajú z rozličných kombinácií tých istých našich pomyselných informačných tehličiek sveta, o ktorých sme už hovorili.

Anastasia: Áno, dnešná veda vie o iných dimenziách máločo, no už existuje informácia, ktorá núti rozumných ľudí k zamysleniu. Napríklad je zaujímavé, že človek vidí svoje telo práve v takej podobe a nie v inej, pretože jeho zrak je adaptovaný na vnímanie elektromagnetických vln v určitom rozsahu kmitočtov alebo, ako hovoria fyzici, v rozsahu viditeľného svetla. V infračervenom a ultrafialovom žiarení (vo svetle pre ľudské oko neviditeľnom) alebo pri fotografovaní Kirilianovou metódou bude človek vyzeráť už úplne inak.

Rigden: Nepochybne. Jednoducho povedané, keď použijeme moderné prístroje alebo určité techniky meditácie, môžeme uvidieť rozličné formy žiarenia, elektromagnetické pole človeka, tvar aury a tak ďalej. A celá táto nejednoznačná forma človeka je viditeľná aj v trojrozmernom priestore, ktorý spolu s časom

predstavuje štvorrozmernú dimenziu. No a **v piatej dimenzii človek** z pozície vzájomného pôsobenia jemných energií vyzerá už inak – **má formu pyramídy s oddelenou špičkou**. V šiestej dimenzii dochádza k malej modernizácii pyramídy...

Je dôležité poukázať na to, že **moc Živočíšneho Rozumu je obmedzená len na šesť dimenzií**, z ktorých sa aj skladá „materiálny svet“ Vesmíru. Zhruba povedané, materiálny svet zaberá len 5% Vesmíru. Počínajúc siedmou dimenziou až po sedemdesiatu druhú je to svet energií a informácie, ktorá zároveň formuje aj materiálny svet Vesmíru a zároveň zdokonaľuje energetické štruktúry vďaka pohybu a sile Allatu. A práve za hranicami Vesmíru sa nachádza svet kvalitatívne odlišný od neho samotného – duchovný svet, svet Boha, kam sa vlastne človek môže dostať ako nová Duchovná Bytosť. Pritom mu stačí dosiahnuť siedmu dimenziu a vytrhnúť sa z materiálneho zajatia, aby neskôr, ak si to želá, prešiel do duchovného sveta.

Ale vráťme sa k materiálnemu svetu. Človek je schopný (dokonca aj keď v ňom dominuje Živočíšna podstata) precítiť hmotu, energeticky s ňou vzájomne pôsobiť a vedome na ňu vplývať až do šiestej dimenzie. Obyčajne sa človek snaží rozvinúť v sebe také nadprirodzené možnosti, aby získal moc nad sebe podobnými v trojrozmernom svete. To je hlavná túžba, ktorá v prípade dominancie Živočíšnej podstaty, núti človeka dosahovať v tomto smere úspechy. Hoci pre vedomie samotného človeka, ktorý sa nachádza v stave podriadenosti Vôli Živočíšneho rozumu, toto dominujúce želanie zostáva prakticky nepostrehnuteľné. V lepšom

prípade sa to človek pokúša dokonca sám pred sebou ospravedlniť ušľachtilými dôvodmi, tým, že prejavuje akoby starostlivosť o druhých ľudí a pomáha im.

Anastasia: Inak povedané, takými nadprirodzenými schopnosťami môžu disponovať nielen ľudia, ktorí idú po duchovnej ceste a udržiujú v sebe prevahu Duchovnej podstaty, ale aj takí, ktorí idú úplne opačným smerom a žijú pod vplyvom vôle Živočíšnej podstaty.

Rigden: Správne. Môžu to byť, napríklad rozliční senzibili, mágovia, čarodejníci, ľudia s paranormálnymi schopnosťami, teda tí, ktorí sú schopní ponárať sa v zmenenom stave vedomia až do šiestej dimenzie a odtiaľ vplývať na nižšie dimenzie a slabé štruktúry (prejavovať energetickú aktivitu a vykonávať určité premeny). Pôsobenie na tretiu dimenziu z pozície vyšších dimenzií (štvrtej, piatej a šiestej) sa samozrejme prejavuje v informačnej rovine na hrubej hmote tretej dimenzie. Ibaže, keď človek takouto formou pôsobí, sám úplne nechápe, prečo mu je daná táto sila a čo v skutočnosti robí, aké zmeny vyvoláva a komu v skutočnosti slúži. Celé toto energetické pôsobenie, dokonca aj zo šiestej dimenzie, avšak z pozície dominancie Živočíšnej podstaty v človeku, nie je ukazovateľom duchovného rozvoja.

Anastasia: Kedysi ste hovorili, že ak sa človek duchovne nerozvíja, tak sa jeho energetická štruktúra v nasledujúcich dimenziách (vyššej než je šiesta) zjednodušuje.

Rigden: Pre Pozorovateľa z vyšších dimenzií každý človek v prvej dimenzii predstavuje, ľudskými

asociáciami povedané, obyčajný bod, teda nič. Treba podotknúť, že u človeka, ktorý sa duchovne nerozvíja (bez ohľadu na to, že v materiálnom svete je jeho konštrukcia oveľa zložitejšia a v šiestej dimenzii má pyramidálnu formu), v siedmej dimenzii jeho energetická konštrukcia vyzerá podobne ako hmlovina, presnejšie rozmazaná škvrna, ktorá sa v nasledujúcich vyšších dimenziách ešte viac zjednodušuje. A v konečnom dôsledku, v 72. dimenzii duchovne nerozvinutý človek predstavuje, tak, ako aj v prvej dimenzii, len bod, nič. **A v tomto je odpoveď na najdôležitejšiu otázku každého človeka!** Dúfam, že múdri ľudia ju pochopia.

Pozorovanie materiálneho sveta už zo siedmej dimenzie je, obrazne povedané, podobné pozorovaniu mútnych vôd močariny Tými, ktorí stoja na brehu. Tak ako materiálny svet, tak aj blato je prirodzeným ošetrovateľom systému, filtrom na čistenie vody, teda toho, čo tvorí základ života. V jeho hlbine prebiehajú zložité procesy, ale pre Pozorovateľa je zaujímavý iba ich výsledok, ktorý sa prejavuje na povrchu mútnych vôd. Mnoho ľudí, ktorí prežili svoj život zbytočne, a teda nedokázali využiť svoju duchovnú šancu, sa podobá vynárajúcim sa bublinám naplneným prázdnotou želaní materiálneho sveta. Ich osud na hladine vôd je smutný a predurčený. Pri kontakte s kvalitatívne iným prostredím bubliny praskajú a premieňajú sa na „nič“. No sú aj takí, ktorí počas života splynuli so svojou Dušou a podobajú sa prekrásnemu púčiku lotosu, ktorý sa zjavuje na hladine mútnych vôd. Tento snehobiely kvietok k sebe pripútava pozornosť Pozorovateľa svojou čistotou a novotou. Pozorovateľ sa kochá krásou kvetu, venuje mu svoju pozornosť,

a pozoruje proces rozvíjania každého lupienka. Lotosový kvet sa kvalitatívne odlišuje od prázdnej vzduchovej bubliny, lebo sa už stáva neoddeliteľnou súčasťou iného sveta.

Inými slovami, ak sa človek duchovne rozvíja, jeho snahy a želania sú spojené so svetom Boha, a teda dominuje v ňom Duchovná podstata, tak v konečnom dôsledku môže ešte počas života vystúpiť za hranice materiálneho sveta (šiestej dimenzie) a vojsť do **siedmej dimenzie**. Pritom sa jeho energetická **konštrukcia v siedmej dimenzii stáva zložitejšou**. Ak máme hovoriť o týchto zložitých energetických procesoch asociatívne a zrozumiteľne pre myslenie „obyvateľa“ trojrozmiernej dimenzie, tak u človeka **nastáva transformácia konštrukcie z pyramidálnej formy do formy kocky postavenej na jeden zo svojich vrcholov**. Inými slovami, energetická konštrukcia takéhoto duchovne oslobodeného človeka sa kvalitatívne odlišuje od pyramidálnej formy energetickej konštrukcie obyčajného človeka v šiestej dimenzii. A čím viac človek prehlbuje svoj duchovný sebarozvoj, tým zložitejšou sa stáva jeho energetická konštrukcia.

Takú transformovanú energetickú konštrukciu človeka nemôžu nespozorovať tí, ktorí naozaj majú pravé duchovné videnie. Pyramidálna energetická štruktúra človeka zaberá oveľa väčší priestor ako fyzické telo a kubická ešte desaťnásobne väčší. Taký unikátny jav je ťažké nespozorovať z energetického hľadiska, tým skôr z pozície Pozorovateľa vyšších dimenzií. Ako sa hovorí, skutočná svätosť Človeka neunikne pohľadu Pozorovateľa z pozície

Duchovnej podstaty. No žiaľ, v ľudskej spoločnosti k takej transformácii dochádza veľmi zriedka. Mimochodom, v dávnej *minulosti ľudí, ktorí dosiahli počas života siedmu dimenziu a získali duchovné oslobodenie, symbolicky zobrazovali vo forme kocky, často so značkou zakreslenou v jednom z jej vrcholov. Takým istým symbolom označovali aj Vyššiu Bytosť z duchovného sveta.*

Anastasia: Áno, toto je naozaj veľmi zaujímavá téma. V tejto súvislosti, existuje bohatý a rôznorodý archeologický materiál, ktorý potvrdzuje existenciu podobnej symboliky u mnohých dávnych národov, ktoré žili na rôznych kontinentoch.

Rigden: To rozhodne, k tejto téme sa počas rozhovoru ešte neraz vrátíme. Žiaľ, v súčasnosti je veľmi veľa z pôvodných informácií zabudnutých alebo stratených. Preto je množstvo nájdených artefaktov, ktoré zachytávajú dávne znalosti v symboloch a znakoch, doteraz pre vedcov nie celkom pochopiteľných.

Anastasia: Máte pravdu, na to, aby to bolo možné pochopiť, treba mať základné znalosti. Spomínam si, že keď ste nám prvýkrát povedali o energetickej konštrukcii človeka, bol to pre mňa nielen objav, ale skutočný otras, ktorý následne pri analýze tejto informácie a jej hlbokom pochopení prerástol do úplne nového zrelého pohľadu na svet. Som presvedčená, že ani druhých ľudí nenechá táto informácia ľahostajnými. Nemohli by ste čitateľom porozprávať o človeku podrobnejšie, predovšetkým o tom, ako sa jeho energetická štruktúra stáva v každej nasledujúcej dimenzii zložitejšou?

Rigden: Aby si ľudia mohli ľahšie predstaviť, čo predstavuje ich konštrukcia v šiestich dimenziách a ako je to všetko vzájomne prepojené, uvediem jednoduchý asociatívny príklad. Existuje taká detská hračka – kaleidoskop. Je to rúrka, vo vnútri ktorej sú pod určitým uhlom umiestnené zrkadlá a rôznofarebné kamienky. Keď sa rúrkou otáča, možno pozorovať rôzne kombinácie vzorov. Čím viac je zrkadiel, tým zložitejšie vzory a obrazce vidíme. No a v našom prípade zrkadlá, to sú dimenzie a kamienky, to sú základné časti energetickej konštrukcie človeka. Ich počet je stály, no akákoľvek kvalitatívna zmena v procese duchovného zdokonalenia vedie k zložitejšej transformácii celej konštrukcie. Ak budeme skúmať konštrukciu človeka v prvej dimenzii (jednorozmernej), tak bude vyzeráť ako bod, ktorý sa podobá hviezde na nebi. Pritom ak tento bod priblížime, a potom sa ponoríme do jeho štruktúry, tak môžeme uvidieť celú zložitosť konštrukcie človeka, teda môžeme preskúmať spojenie od prvej dimenzie až po poslednú, cez celý postupný reťazec dimenzií. Obrazne povedané, je to podobné pozorovaniu hviezdy. Ak sa na ňu pozeráme voľným okom, bude len sotva viditeľnou bodkou na oblohe. No ak sa na ňu pozrieme cez ďalekohľad, tak bude viditeľná ako nepravidelný, jasný kruh. A ak ju budeme pozorovať cez silný teleskop, tak to už bude dosť zložitý, rozmerný kozmický objekt so svojimi prirodzenými procesmi.

A už **v druhej dimenzii (dvojrozmernej) bude konštrukcia človeka vyzeráť ako kríž, pričom to bude kríž, v strede ktorého je na priesečníku jeho línií kruh.** No a to, ako vyzerá človek v tretej dimenzii, to už všetci vedia.

Anastasia: To áno. No už aj na tomto príklade chápeme, ako zložito je človek usporiadaný dokonca aj v trojrozmernej dimenzii. Veď to, čo vidím v zrkadle, to zďaleka nie je všetko, čo je skutočne vo mne vnútri aj zvonku, ak máme na mysli nielen vnútorný život organizmu ako uzavretého prostredia, ale aj energeticky slabé polia, ktoré vytvára.

V súčasnom svete ľudia málo vedia o tom, ako je usporiadané ich telo v trojrozmernom svete, o ďalšom už ani nehovoriac. Preto bude pre nich možno prekvapivá informácia o tom, že človek sa súčasne stabilne nachádza v šiestich dimenziách. Hoci ľudí, ktorí prežili väčšinu svojho života, považujú tento svet za jedinú realitu, v určitom zmysle možno tiež pochopiť. Bez praktickej duchovnej skúsenosti okamžite vzniká množstvo otázok vychádzajúcich z rozumu: ako vlastne môže byť niečo také, vďaka čomu sa uskutočňujú tieto spojenia a tak ďalej.

Rigden: Jednoducho, v takých prípadoch sa spravidla v prvom rade aktivuje Živočíšna podstata, ktorá nechce stratiť nad človekom svoju moc. Okamžite v ňom vyvoláva odmietanie a nepochopenie, a zaháňa ho do starých, pre neho bežných, koľají myslenia obyvateľa trojrozmerného sveta. Avšak nie je možné plnohodnotne spoznať vyššie dimenzie a získať osobnú skúsenosť, keď sa človek nachádza v obmedzenom stave vedomia Pozorovateľa trojrozmerného sveta.

Uvediem k tomu jednoduchý príklad. Predstav si, že pozoruješ procesy, ktoré prebiehajú u obyvateľov dvojrozmernej dimenzie. V ľudskom ponímaní

predstavuje dvojrozmerná dimenzia plochu, pre ktorú je charakteristická dĺžka a šírka. Jedným slovom, obyvatelia dvojrozmernej dimenzie nechápu, čo to je objem. Predstav si, že vidia, ako sa k ich svetu približuje nejaký kozmický polopriehľadný objekt vo forme kužeľa alebo gule. Čo budú vidieť? Namiesto kužeľa uvidia dvojrozmerný útvar, teda kruh s bodkou uprostred a namiesto gule jednoducho kruh. Prečo? Pretože ich myslenie je nastavené na vnímanie dvojrozmerného sveta. Pojmy trojrozmerného sveta nezapadajú do ich vnímania sveta ako bytostí, ktoré žijú v dvojrozmernom priestore a pozorujú odtiaľ. Inak povedané, oni nevidia reálny obraz, pretože ten sa nachádza mimo ich dimenzie, mimo ich, určitými hranicami obmedzeného, obvyklého stavu vedomia.

A teraz sa vrátime do nášho trojrozmerného priestoru. Dnes sa ľudia správajú presne tak isto – skúmajú svet z pozície obyvateľa trojrozmernej dimenzie. No človek má na rozdiel od bytostí iných dimenzií unikátnu energetickú konštrukciu, vďaka ktorej, keď sa duchovne rozvíja, je schopný poznať iné dimenzie a uvidieť svet taký, aký v skutočnosti je, a nie v úzkom spektre obmedzeného vnímania sveta v hraniciach trojrozmerného priestoru.

Anastasia: Vo všeobecnosti to, čo ľudia obvykle vidia naokolo, čo vnímajú každý deň vrátane seba, v skutočnosti také nie je.

Rigden: Presne tak. Náš mozog, presnejšie jeho obvyklý stav vedomia, je svojráznou prekážkou v poznaní väčšieho, toho, čo sa skrýva za hranicami

trojrozmernej dimenzie. Veď pre človeka obvyklý stav vedomia, ako som už spomínal, je od narodenia naprogramovaný *na obmedzené vnímanie* sveta trojrozmernej dimenzie, presnejšie povedané, dokonca čiastočne štvorrozmernej dimenzie (myslí sa tým trojrozmerného priestoru a času).

Štvrtú dimenziu – čas (ako merný faktor) – človek prakticky nechápe a nevníma. Inými slovami, v trojrozmernom priestore sami seba neustále vnímame „tu a teraz“. V každodennom živote tento pohyb v čase, túto ezoosmózu s príčinnno-následnými vzťahmi, mozog nevníma. Človek si všíma celkové plynutie času snáď len vtedy, keď hodnotí sám seba, napríklad pri pohľade do zrkadla, alebo keď porovnáva na fotografiách, aký bol pred dvadsiatimi rokmi a aký je teraz. No neustále plynutie času, samotný život ako ezoosmózu, ako vnútorný impulz energie, náš mozog, nachádzajúci sa v obvyklom stave vedomia, nezachytáva.

No to neznamená, že človek to vôbec nie je schopný vnímať. Veď ľudské vnímanie závisí v prvom rade od dominujúceho svetonázoru, od stability stavu rozšíreného vedomia, od tej bázy údajov, ktorú si človek ukladá vo svojom mozgu a neustále ju dopĺňa, a preto je dôležité si rozširovať svoj intelektuálny obzor. Po druhé, takéto vnímanie závisí od práce na sebe, od systematického tréningu zmeneného stavu vedomia – meditácií, duchovných praktík, vďaka ktorým človek samostatne poznáva svet za hranicami trojrozmernej dimenzie, pričom nie logikou rozumu, ale svojím dokonalejším nástrojom – intuitívnym pocitom (šiestym zmyslom).

Anastasia: Áno, také výroky predkov, ako: „ak sa mení človek, mení sa celý svet“, „spoznaj seba a spoznáš celý svet“ – to nie sú len prázdne slová. To je skutočnosť, ktorej úplnosť si môže človek uvedomiť v praktickom procese duchovného sebaopoznávania... Kedysi, keď ste hovorili o zmenených stavoch vedomia, spomínali ste, že vedomie človeka je viacúrovňové.

Rigden: To je pravda. Viacúrovňovosť vedomia umožňuje človeku, ako Pozorovateľovi (dokonca aj z pozície Živočišnej podstaty), práve v zmenenom stave vedomia *obsiahnuť svojim vnímaním dimenzie od dvojrozmernej po šesťrozmernú*. Prvú dimenziu človek vedome vnímať nedokáže. Pre neho to bude len bod, „nič“. No v tomto „nič“ je obsiahnuté všetko. Prvá dimenzia, to je ezoosmóza, teda prvotný vnútorný energetický impulz. Človek spravidla vedome nezaznamenáva počiatok tejto zmeny (impulzu), a už vôbec nie na úrovni prvej dimenzie.

Ohľadom prvej dimenzie uvediem obrazný, ale pre súčasných ľudí pochopiteľný príklad spojený s prácou počítača, presnejšie s pohybom blikajúcej značky na obrazovke – kurzora. Mimochodom, slovo „kurzor“ vzniklo z latinského slova „cursorius“, čo znamená „posol, rýchly chodec, rýchlo bežiaci“. Keď na počítači vykonávaš akúkoľvek činnosť, napríklad upravuješ text, tak premiestňuješ na obrazovke displeja tento ukazovateľ (šípku alebo čiaročku) pomocou stlačenia špeciálnych kláves, alebo ovládania opticko-mechanickým manipulátorom – „myšou“. Veď pri vykonávaní tejto činnosti nepremýšľaš, ako konkrétne sa premiestňuje, jednoducho to robíš prakticky automaticky, pretože si sústredený na svoju prácu.

Tebe sa len zdá, že pohyb kurzora prebieha prirodzene, keď ovládaš „myš“, aby si napríklad označil a premiestnil text, upravil ho, alebo otvoril nové „okno“. Ale čo sa v skutočnosti deje?

Obrazovka sa skladá z pixelov, teda takých maličkých svetelných bodiek, ktoré, ak by sme ich zväčšili, vyzerajú ako štvorčeky (ako štvorčekový zošit). Každý z nich sa skladá z troch farieb (subpixelov: červeného, zeleného a modrého). Práve kombinácia týchto troch základných farieb v každom bode umožňuje zobraziť akúkoľvek farbu na obrazovke monitora. Čím viac pixelov bude pripadať na tú istú plochu obrazovky, tým lepšie a jasnejšie (detailnejšie) bude aj zobrazenie na nej. A čo je pixel? To je len element svetlocitlivej matrice, najmenší element dvojrozmerného digitálneho obrazu v mriežke pixelov (v rastrovej grafike) na obrazovke monitora. Je to súbor elektród. Čo je to výstup zobrazenia na obrazovke? To je v podstate ovládanie elektrickým napätím, ktoré sa privádza ku každej elektróde (svetelnej dióde). Dĺžka a smer vektora sú teda ovládané programovou časťou a procesorom grafickej karty.

Keď rukou pohybuješ „myšou“, tak elektrické signály z tohto optického snímača postupujú cez USB (zariadenie na prenos informácií) do tej časti elektronickej schémy počítača, ktorá zodpovedá za ich spracovanie. Spracovaný signál postupuje do grafickej karty. Tá následne, v súlade s jej programom činnosti, mení charakteristiky elektrického poľa privádzaného ku konkrétnym elektródam (svetelným diódam) na obrazovke (pixelom). Podľa toho sa mení ich intenzita žiarenia, napríklad jedny sa stávajú

čiernymi, iné bielymi. Pre teba to vytvára ilúziu premiestňovania kurzora na obrazovke.

Inými slovami, ty si len myslíš, že pohybuješ kurzorom. V skutočnosti, vďaka činnosti elektronických schém a programov, ty len meníš vonkajšie podmienky pre elektródu (svetelnú diódu), a tá nadobúda nové vlastnosti. A svetlo, ktoré cez ňu prechádza, vďaka tomu získava iné charakteristiky (frekvenciu a intenzitu). Ak sa kurzor v danom momente nachádza v určitom bode, tak keď zadáš impulz (keď rukou posunieš myš), vytvoríš podmienky pre zmenu optických charakteristik bodu.

Anastasia: Môžeme povedať, že istým spôsobom vyvolávam skok kurzora z jedného bodu do druhého, z jedného pixelu do druhého.

Rigden: Áno. Pohyb kurzora v podstate aj je obrazným príkladom prototypu *nepostrehnuteľného* pohybu (života) hmotného tela v priestore a čase vďaka ezoosmóze. Ezoosmóza, to je skok informácie od jednej informačnej tehličky k druhej: informačná tehlička stiahla informáciu a odovzdala ju inej informačnej tehličke, teda nechala ju prejsť cez seba. Informačné tehličky v našom príklade predstavujú práve už spomínané pixely. A ty, ako Pozorovateľ, vďaka svojej slobodnej voľbe vyvolávaš tento pohyb tým alebo iným smerom.

Celý tento pohyb prebieha v závislosti na zmene informácie a nepozorovane pre človeka, ktorý nevidí celý ten zložitý mechanizmus zmeny a odovzdávania informácie. V našom príklade ty len pohybuješ

myškou a pre teba je to skutočný pohyb na obrazovke. Nevidíš, ako zobrazenie kurzoru skáče od pixelu k pixelu, ako sa mení napätie na každej elektróde. Pre teba šípka kurzora takmer okamžite prechádza na iné miesto obrazovky. Tak aj v živote pohyb akéhokoľvek materiálneho objektu cez informačné tehličky prebieha pre človeka nepozorovane. Nevidí, ako konkrétne prebieha tento prvotný pohyb na úrovni prvej dimenzie. Napríklad, vidíme, ako človek ide určitým smerom. V skutočnosti je to „prelievanie“ informácie s celou jej zložitou vzájomných spojitostí cez informačné tehličky vďaka ezoosmóze. Dokonca, aj keď pozorujeme nehybne sediaceho človeka, tak je to v podstate len ilúzia, pretože v skutočnosti prebieha veľmi bohatá informačná výmena, ktorá je jeho životom, pohybom, ktorú ani on, ani my nevidíme.

Anastasia: Inými slovami, človek nemusí chápať celú tú zložitú vplyvu sveta na neho a jeho vplyvu na svet, no zmeny na neviditeľnej úrovni prebiehajú neustále.

Rigden: Pritom platí, že, **čím vyššia je dimenzia (napríklad piata, šiesta), z ktorej človek tieto premeny svojou voľbou vyvoláva, tým podstatnejšie sú tieto zmeny.**

Anastasia: Základnou funkciou prvej dimenzie je prvotný vnútorný energetický impulz. Nemohli by ste porozprávať čitateľom, aká je základná funkcia druhej dimenzie?

Rigden: Pre človeka (v jeho ponímaní) nie je funkcia druhej (dvojrozmernej) dimenzie ničím iným

ako akýmsi ukladaním a prenosom informácií, kde neposlednú úlohu zohrávajú znaky a symboly. I keď funkcie druhej dimenzie sú oveľa rozsiahlejšie. Uvediem jednoduchý príklad. Akýkoľvek zápis si vyžaduje uchovávanie informácie. Čo je to písmo, či už piktografické, ideografické, hieroglyfické alebo abecedné? Je to spomínaný znakový systém záznamu ľudských myšlienok, ktorý ich umožňuje pomocou dohovorených označení uchovať v čase a prenášať na rôzne vzdialenosti. Inak povedané, je to záznam v dvojrozmernej dimenzii, ktorý predpokladá uchovávanie informácií v určitých symboloch, znakoch. Napríklad recept na prípravu koláča, alebo riadenie výstavby atómovej elektrárne, či schému výroby jadrovej bomby a tak ďalej. Ak si dokázal prečítať recept, ale nič si neurobil pre jeho realizáciu, tak sa nič neudeje. No ak vieš čítať, teda chápeš význam symbolov, ak potom nasleduješ inštrukcie, použiješ zodpovedajúcu silu a vykonáš čin, tak získaš rovnaký výsledok, aký je zaznamenaný v tomto recepte alebo návode. Tak je to aj so znakom dvojrozmernej dimenzie: pridaj k nemu energiu pôsobením z trojrozmernej dimenzie a on začne fungovať. Výsledok bude, že v tretej dimenzii po vynaložení energie, vykonaní činu, podľa danej informácie druhej dimenzie, rovnako ako v našom príklade, dostávame buď koláč, alebo svetlo v dome, či výsledok, ktorý zničí náš dom.

Anastasia: Celkovo tretia dimenzia, to je dimenzia, kde vynakladáš silu a energiu a začínaš tvoriť.

Rigden: Pre človeka – áno. V súvislosti s týmto je dôležité, aby ľudia chápali, konkrétne akým informáciám venujú svoju pozornosť každý deň, na čo vynakladajú

a ako vlastne následne utrácajú svoju životnú silu, a čo v skutočnosti môžu dosiahnuť. Veď dnes väčšina ľudí pozoruje samých seba (a následne hodnotí svoj život) jednostranne, len z pozície myslenia „obyvateľa“ trojrozmernej dimenzie.

Dnešný človek si dokonca ani neuvedomuje, že vznik jeho myšlienok súvisí s úplne inou dimenziou. Stále však žije vo svojich snoch, úvahách a okolitá „skutočnosť“ je pre neho do určitej miery odrazom jeho myšlienkovvej činnosti. Utráca svoju životnú energiu na realizáciu svojich myšlienok a želaní, ktoré sú v podstate spojené s veľmi úzkym spektrom zo širokého rozsahu frekvencií trojrozmerného priestoru, na ktorom je v danej chvíli sústredené jeho pozorovanie ako Osobnosti.

Anastasia: Zdôraznili ste, že človek ako Pozorovateľ vyvoláva tieto zmeny svojou voľbou v určitom smere. No práve on je Pozorovateľ. A práve on vyvoláva, teda dodatočne podnecuje niečo, čo už má miesto pre svoju existenciu.

Rigden: Presne tak. Človek si neustále volí medzi duchovným svetom s jeho silou, ktorá vychádza z Duše, a materiálnym svetom s jeho iluzórnymi hrami Živočíšneho rozumu, ktorý sa tak alebo inak pokúša presmerovať životnú energiu človeka na svoje potreby. To sú dve vládnuce sily, ktoré konajú v materiálnom svete v takom svojráznom zdanlivom protiklade, a človek, ako Pozorovateľ, je len postavený na hranicu voľby medzi nimi. Pritom pre bytosti materiálneho sveta, ktoré sú súčasťou Živočíšneho rozumu, sú tieto sily nepostrehnuteľné, ale pre človeka

sú osudové, pretože v ňom samom je čiastočka Večnosti (Duša), a on má možnosť stať sa nesmrteľnou Duchovnou Bytosťou.

Anastasia: Teda, hlavný osudový moment pre človeka je to, akým myšlienkam a skutkom venuje svoju pozornosť každý deň.

Rigden: Presne tak. Pre lepšie pochopenie vysvetlím, čo je to ľudská voľba medzi dvoma vládnuccimi silami na obraznom príklade používateľa internetu. Keď človek sústreďuje na niečo svoju primárnu pozornosť, teda uskutočňuje voľbu, nevidí, ako tým vyvoláva počiatok zmien v prvej dimenzii. V našom príklade je to to isté ako stlačenie vypínača na počítači, v ktorom sa spúšťajú pre človeka neviditeľné procesy. Takže práve pozornosť človeka spúšťa na úrovni prvej dimenzie proces pohybu. Tým sa všetko začína. Táto prvotná pozornosť Osobnosti – prvotná sila Pozorovateľa, to je jeho sloboda: kam vložil primárnu pozornosť, to aj aktivoval. Človek si neuvedomuje celú dôležitosť činov, ktoré prebehli na úrovni prvej dimenzie, no zato potom veľmi reálne pociťuje ich následky na svojom osude.

Keď človek zapína počítač, následne sa za nejaký čas na obrazovke objavujú znaky a symboly rozličných programov obsahujúcich nejaké informácie. A ak je to napríklad internet, tak pred očami užívateľa vzniká množstvo takých symbolov a znakov, pričom za každým z nich sa skrýva ešte objemnejšia vrstva informácií. Internet celkovo predstavuje zložitú spojenie so svetom, no... cez rozličné koreňové (bázové) servery, patriace určitým „autoritatívnym“ organizáciám,

ľuďom, ktorí ich tajne alebo otvorene financujú. Všetko je to založené na rozširovaní určitej ideológie. Mimochodom, každému „obyvateľovi“ internetu je dnes známy taký pojem ako „meno domény“, ktorý vznikol z latinského „dominium“ – „vlastníctvo“. Nad týmto všetkým sa užívateľ internetu spravidla nezamýšľala, keď sa ponára do prúdu informácií, ktoré sú mu poskytované na *výber*. Vidí detaily, no nevidí celok, a to je škoda. Takže, objavovanie sa znakov, symbolov a rozličných počítačových programov, krátkych reklamných textov internetu, ktoré za sebou ukrývajú celé vrstvy informácií, je podobné vzájomnému pôsobeniu človeka s informáciami na úrovni druhej dimenzie. Ak globálne preskúmame všetky tieto informácie druhej dimenzie, tak v materiálnom svete to bude len rozličná forma prejavu programov buď Živočišnej podstaty, alebo Duchovnej podstaty. Veď človek má slobodu voľby. Niečo z toho jednoducho priťahuje jeho pozornosť a niečo si ju aj udržuje. Nakoniec z celej rozmanitosti, ako vo vyhľadávачi internetu, „otvára“ len tú informáciu (sústreďuje sa na ňu), ktorá najviac priťahla jeho pozornosť.

Z pohľadu tretej dimenzie človek týmto robí svoju Voľbu, teda aktivuje proces získania informácie v druhej dimenzii. Keď aktivuje túto informáciu, začína ňou „žiť“ na úrovni tretej dimenzie. Inými slovami, Osobnosť začína do seba vpúšťať tento prúd informácií, ktorý sa vo vedomí prejavuje vo forme rozličných obrazov, emócií, želaní, myšlienok a začína žiť v ňom, ako v rozumnej bytosti. Toto podnecuje človeka k určitému konaniu v rámci programu tejto *Vôle zvonku*. Práve týmto jedným z množstva programov, ktorým táto Vôľa priťahla k sebe jeho

pozornosť v druhej dimenzii. Akonáhle ich spustil, je to to isté, akoby dal prednosť práci v určitom programe a začal tam premiestňovať kurzor (svoju pozornosť) zapojením rozličných funkcií (myšlienkové obrazy, želania, emócie). A premiestnenie kurzora, to sa rovná, ako som už hovoril, tvoreniu vďaka ezoosmóze, v prvých etapách pre človeka nepostrehnuteľnému pôsobeniu, ktoré sa následne mení na udalosti jeho osudu. Vedome človek nevníma to, čo práve on mení vynaložením sily svojej pozornosti na ním vybraný program ani v prvej dimenzii, ani vo vyšších dimenziách. Keď on, ako Osobnosť, ktorá v danom momente urobila voľbu, pracuje podľa tohto programu, tak utráca na zhmotnenie tejto *Vôle zvonku* svoju životnú silu.

Anastasia: Tak to je veľmi významný moment. Ak globálne preskúmame danú otázku, vyjde nám, že sa nám len zdá, že máme vôľu. Myslím tým vôľu v zmysle sily tvorenia, tvorivej činnosti rozumu, alebo, ako sa hovorí v psychológii, v zmysle „sebestačného zdroja ľudskej aktivity (ktorý má úplne samostatný charakter), ktorý podmieňuje nezávislosť správania objektívnymi príčinami“. Je zaujímavé, že títo psychológovia spájajú vôľu s kontrolou vlastného správania, ktorá je, ako predpokladajú, umožnená vďaka použitiu umeľých „prostriedkov správania“ – znakov.

Rigden: To, čo považujeme za vlastnú vôľu, to je ilúzia nášho vnímania z pozície myslenia individuálneho rozumu trojrozmernej dimenzie. Ak sa pozrieme na náš príklad, tak človek svojou voľbou len aktivuje do neho vstupujúce prúdy informácií a vydáva svoju životnú silu na prejavenie tejto *Vôle*.

Vôľa buď vychádzajúca z Duchovnej podstaty (sveta Boha), alebo vychádzajúca zo Živočíšnej podstaty (Živočíšneho rozumu) – *to je sila zvonku*, presnejšie povedané, je to informačný program zavedený do nejakej štruktúry, a tá ho aj vykonáva. Zámerna od Živočíšneho rozumu spočíva v tom, že Osobnosť človeka vníma formy prejavov jednej z týchto dvoch globálnych síl ako vlastnú vôľu, ktorú ale fakticky nemá.

Anastasia: Inými slovami, to, čo človek považuje za svoju vôľu a neprimerane sa tým pýši, ňou nie je. Je to len sila, ktorá do neho vstúpila zvonku prostredníctvom informácie, ktorú si on *vybral*. Tá v ňom aktivuje pocity, emócie, myšlienky, ktoré ho nabádajú na tie alebo iné činy v rámci programu tejto Vôle, čo je spojené so stratami životnej energie.

Rigden: Presne tak. Ľudia, ktorí sú pod vplyvom pýchy vychádzajúcej zo Živočíšnej podstaty, sa radi pripodobňujú k vyšším silám, ktoré sú obdarované vlastnou Vôľou. No zďaleka nie každý si položí otázku: „Podľa čej vôle sa v skutočnosti uskutočňuje ten alebo iný skutok?“, „Kto nabáda na tieto myšlienky?“, „Kto vyvoláva tie alebo iné želania?“, „Kto vo mne vzdoruje a komu?“, „Kto kladie otázky a kto na ne odpovedá?“. A je len zopár jednotlivcov, ktorí sa v sebe vyznajú a chápu proces opozície medzi Živočíšnou podstatou a Duchovnou podstatou, medzi Vôľou vychádzajúcou z Duchovnej podstaty a Vôľou vychádzajúcou zo Živočíšnej podstaty. Samozrejme, Živočíšny rozum je silný, no nedá sa to porovnať so základnou silou zo sveta Boha. Ak sa táto zjavne prejavuje, nie je v silách Živočíšneho rozumu odolávať jej priamo, no je schopná odlákavať jej Prevádzateľa

(človeka, stojaceho na duchovnej ceste) svojimi „malichernosťami“, aby ho zvedla zo správneho smeru, aby ho chytila na háčik nejakých ďalších ilúzií a tak ďalej. Počiatky prejavu vôle na poli tvorenia sa u človeka prejavujú len vtedy, keď duchovne dozrieva a vychádza spod moci Živočíšneho rozumu, teda keď sa zo šiestej dimenzie dostáva do siedmej. A ani to nebude prejav „vôle“ ako takej v terajšom ľudskom chápaní, ale jednoducho nová vlastnosť a rozšírenie možností Prevádzateľa božskej Vôle.

Anastasia: Áno, také zámeny od Živočíšneho rozumu sprevádzajú človeka ako bytosť, žijúcu v materiálnom svete, na každom kroku. Ak človek na sebe nepracuje, tak jednoducho nadarmo utráca svoj život na materiálne želania, na to, čo je dočasné a smrteľné.

Rigden: Na jednej strane obyčajný človek túži ovplyvňovať udalosti svojho života a túži po zmene osudu na lepšiu. Ale všetko sú to potreby duchovnej stránky, ktoré jeho mozog úspešne prevracia na stranu Živočíšnej podstaty. Človek následkom takéhoto „prevráteného“ chápania, namiesto duchovnej slobody, túži už po „slobode“ v rámci matérie: po bohatstve, sláve, uspokojení svojho egoizmu a plnom pohári svojho dočasného jestvovania. Ak sa človek dlhý čas koncentruje na svoje materiálne želania, z roka na rok vynakladá mnoho úsilia na ich splnenie, tak skôr či neskôr sa spustí reťazec udalostí, ktorý ho privedie k želanému výsledku, dokonca aj vtedy, keď je v danom čase človeku už nepotrebný. Inými slovami, Osobnosť môže mať určitý vplyv v trojrozmernej dimenzii a dosahovať, čo si želá, no tento proces je sprevádzaný ohromnými

stratami síl a energie a je dlhotrvajúci. No tu by sme si mali položiť inú otázku: stojí za to utrácať svoj život a svoje obrovské možnosti na dosiahnutie dočasných materiálnych želaní tela?

Anastasia: Niektorí čitatelia sa pýtajú: „Ale v čom je zmysel môjho života? Načo som tu? Naozaj len na to, aby som zasadil strom, postavil dom a vychoval deti?“ A sami si vo svojich úvahách odpovedajú, že ak by toto boli základné ciele existencie človeka na zemi, tak po prvé, človek by nepotreboval takú zložitú štruktúru hmoty vrátane takej „super nadbytočnej“ organizácie mozgu, zahŕňajúcej v sebe rozličné úrovne stavu vedomia. Po druhé, je logické predpokladať, že všetci, ktorí už majú dom, deti a vlastnú záhradu, by boli šťastní a spokojní so svojim životom. Ale veď hlavne títo ľudia si kladú takéto večné otázky a nenachádzajú uspokojenie v realizácii želaní svojej mladosti.

Rigden: Zmysel ľudského života vôbec nie je v rozmnožovaní a v pohodlí. To všetko sú len prirodzené inštinkty akéhokoľvek živočícha, ktorý je geneticky naprogramovaný na to, aby si vytvoril noru, hniezdo a tak ďalej, na to, aby vychoval potomstvo. Človek je viac ako zvierka, jeho zmyslom je stať sa duchovnou nesmrteľnou bytosťou.

Ale človek v honbe za svojimi materiálnymi želaniami nenávratne utráca dva cenné činitele: čas a životnú energiu. Upozorňujem, že sa utrácajú nenávratne(!) a rovnako sa tým strácajú aj určité možnosti. Človek podľa svojej voľby pravdaže môže slobodne míňať svoju životnú silu na programy Živočíšnej podstaty v tomto iluzórnom trojrozmernom priestore.

Ale nakoniec si nechá uniknúť to hlavné, prečo a načo prišiel na tento svet. Veď človek dostáva toľko času a toľko síl, koľko potrebuje na to, aby oslobodil svoju Dušu, dokonca aj naviac, ako rezervu, na možné chyby v procese, v ktorom jeho Osobnosť získava vlastnú skúsenosť. Obrazne povedané, čas a životná energia je ako benzín pre auto (telo), ktorého je dostatok na prejazd z bodu A do bodu B s nevelkými obchádzkami, keď berieme do úvahy zložitosť cesty. No ak namiesto toho, aby si šiel týmto smerom, pôjdeš na opačnú stranu (zasvätiš život svojim materiálnym rozmarom), napríklad na to, aby si urobil tuning svojho auta (uspokojil egoizmus) u majstra – Živočíšnej podstaty, tak výsledkom bude, že čas a energia, vyhradené pre teba, sa minú. V konečnom dôsledku sa budeš ty, taký „krásny“, povalovať na vrakovisku (subosobností), tak isto, ako aj ostatní naokolo, budeš hrdzavieť a hniť. A pritom by si mohol cieľavedome využiť tento čas a energiu na to, aby si sa dostal do bodu určenia B, kde by aj prebehla tvoja definitívna premena na niečo úplne iné – na Duchovnú Bytosť.

Anastasia: Ako ste kedysi hovorili, je jedno, aký malinký svet vlastnej moci si človek v materiálnom svete vybuduje, aj tak je dočasný a rýchlo pominuteľný. Všetko v tomto svete je konečné: rozpadajú sa celé galaxie, hviezdy a planéty, a ľudské telo je smrteľné tým skôr.

Rigden: Pre ľudí je ťažké pochopiť krátkodobosť ich existencie, boja sa dokonca aj premýšľať o smrti. Ale veď smrť pre človeka je len iná forma života, je to výsledok voľby počas života. Pre človeka, v ktorom dominuje Živočíšna podstata, je ťažké pochopiť,

že existuje niečo viac ako tento materiálny svet. Ale keď Osobnosť na sebe pracuje a nakoniec sa stretáva s duchovným svetom, tak začína chápať, že práve duchovný svet je skutočná, hlavná tvorivá sila, a ostatné v živote človeka, to sú hry Živočíšneho rozumu a naháňanie sa za príзраčnou ilúziou.

Anastasia: Áno, koľko je zaujímavých a naozaj dôležitých Znalostí, ktoré dávajú úplne inú predstavu nielen o viditeľnom, ale aj o neviditeľnom svete.

Rigden: Nepochybne. No, hádam sa vrátim k nášmu rozhovoru **o konštrukcii človeka v neviditeľnom svete.** Človek, ako aj iné informačné objekty materiálneho sveta, počínajúc gigantickými hviezdami a končiac najmenšími časticami, má určité projekcie, svoje akoby „zrkadlové“ odrazy v energetickej rovine. Rozličné národy ich v rôznych epochách označovali po svojom, keď opisovali alebo označovali v letopisoch tajných znalostí, v posvätných textoch a obrázkoch neviditeľnú štruktúru človeka. **Hypoteticky nazveme tieto živé projekcie „Bytosťami“**, pretože sú celkom rozumné (dokonca viac, ako by človek predpokladal) a majú svoje charakteristiky. Vo svojej podstate tieto Bytosti predstavujú energeticko-informačné štruktúry, určité lokálne centrá. V neviditeľnej konštrukcii človeka sú to jeho neoddeliteľné časti, rovnako ako napríklad vo fyzickom tele hlava, ruky a tak ďalej. V strede konštrukcie (uprostred všetkých projekcií človeka) sa nachádza Duša.

Bytosti sú energeticko-informačnými štruktúrami a hrajú dôležitú úlohu v živote človeka, aj v jeho posmrtnom osude. Majú obrovské možnosti,

súvisiace s inými dimenziami, kde vzájomné pôsobenie prebieha na jemnej energetickej úrovni. Vďaka nim človek môže ovplyvňovať svet z pozície vyšších dimenzií materiálneho sveta vrátane šiestej. **Bytosti človeka, podľa ich rozmiestnenia okolo konštrukcie, a tiež podľa relatívnej orientácie vzhľadom k jeho fyzickému telu, sa nazývajú: Predná, Zadná, Pravá a Ľavá.** Predstavujú hlavné polia, povedzme, „živé strany“ štvorhrannej useknutej pyramídy v celkovej konštrukcii človeka. Orientačne sa nachádzajú na vzdialenosť natiahnutej ruky od fyzického tela človeka v smeroch, ktoré zodpovedajú ich pomenovaniu: vpredu, vzadu a po bokoch (na pravej a ľavej strane).

Znalosti o nich sa oddávna považovali za sakrálne. V mytológii národov sveta je o tom mnoho rozličných zmienok, počínajúc od dávnoveku až do našich dní. Tieto vedomosti je možné nájsť napríklad v kozmologických mýtoch a príbehoch národov sveta, rituálnych obradoch mágov, šamanov, žrecov, zaklínačov. Predovšetkým v opisoch posledne menovaných sa často hovorí o tom, že človek, ktorý vykonáva určitý tradičný rituál, sa obracia k štyrom živlom alebo svetovým stranám, štyrom duchom – pomocníkom človeka a tak ďalej. Pritom v mnohých prípadoch je spojovacím článkom stred. V posvätných tradíciách – je to Duša, ako stred energetickej konštrukcie človeka, „piate centrum“ (v iných prípadoch sa spomína ako „prvé centrum“); avšak v praktických rituáloch to je vedomie Osobnosti.

Takže, vonkajšie konanie takého človeka – zaklínača, je spravidla buď teatrálna hra, určená pre publikum, alebo napodobňovanie stratených znalostí bez chápania podstaty, alebo proste ich zatajovanie.

V skutočnosti hlavný proces prebieha v človeku, v jeho vnútornom svete. Za pomoci určitých znalostí a praktík sústredí sám seba do jedného celku a riadi tieto Bytosti. Samotná Osobnosť je „riadiacim centrom“. Vďaka tomuto spojeniu sa možnosti človeka v neviditeľnom svete značne rozširujú. Upozorňujem, že tieto Bytosti nie sú astrálnymi dvojníkmi človeka.

Každá zo štyroch Bytostí sama o sebe predstavuje, povedzme, určité energetické pole. Obrazne povedané, je to „čírý zhluk“, ktorý sa môže premeniť na akúkoľvek myšlienkovú formu, ktorú jej človek zadá: zrkadlový odraz samotného človeka, alebo nejaký obraz zvieraťa, alebo ducha a tak ďalej. Môžeme povedať, že keď človek vykonáva určité meditatívne techniky pri zmenenom stave vedomia, pritom zadá niektorej z Bytostí určitý myšlienkový obraz a koncentruje naň svoju pozornosť, tak ho materializuje.

Anastasia: Teda v skutočnosti je to prechod zo stavu energetickej vlny do materiálnej častice: len čo sa Pozorovateľ koncentruje na Bytosti, dochádza k procesu premeny energie na jemnú hmotu a tá následne nadobúda zodpovedajúcu myšlienkovú formu (obraz, ktorý človek do nej vložil).

Rigden: Áno, a pri tom sa plne uchováva jej spojenie s neviditeľným svetom. Ako som už hovoril, každá zo štyroch Bytostí má svoje charakteristiky a prejavuje určité spojenie medzi viditeľným a neviditeľným svetom.

Predná bytosť je umiestnená vpredu na vzdialenosť natiahnutej ruky od fyzického tela človeka. Je spojená so životom človeka tu a teraz (ako v tretej,

tak aj vo vyšších dimenziách), s jeho pohybom zo súčasnosti do budúcnosti. Je to zvláštny vektor, ukazovateľ životnej cesty. Ak si človek volí duchovno, tak táto cesta má jednovektorový sústredený smer, vpred k najvyššiemu a konečnému výsledku – k splynutiu osobnosti s Dušou, teda k duchovnému oslobodeniu. Táto Bytosť zodpovedá za sebarozvoj človeka a za duchovné oslobodenie. Má zvláštne emocionálne zafarbenie viery, duchovnej lásky, nádeje na budúcnosť. Ak sú zámery človeka na duchovnej ceste stabilné, tak mu slúži ako veľmi dobrá ochrana pred vonkajším neviditeľným pôsobením cudzích alebo cudzorodých agresívnych Bytostí. Jej aktiváciu je možné spozorovať podľa stavu samotného človeka: keď sa cíti oduševnene, keď je u neho badateľný vzostup pozitívnych emócií, hlbokých duchovných pohnútok.

V príbehoch národov sveta Prednú bytosť často označovali ako jednorozca, a tiež živly (ducha) neba, vzduchu zobrazovali v podobe slobodného vtáka (sokola alebo mýtického vtáka hromu – Fénixa). Symbol vtáka slúžil v kultúrach mnohých národov aj na zobrazenie Duše, božskej Podstaty, ducha života, ducha neba, slobody, vzostupu, inšpirácie, predpovede, proctva, spojenia medzi „kozmickými zónami“.

Anastasia: Skutočne, veď už v epoche vrchného paleolitu zobrazovali vtáky, často s dôrazom na sakrálny charakter týchto zobrazení. V epoche neolitu ich tiež kreslili v kombinácii so solárnymi (slnečnými) znakmi, ktoré umiestňovali nad vtákmi.

Rigden: Presne tak, to práve poukazuje na osobitný význam týchto kresieb, samozrejme, ak má človek

znalosti o tajných znakoch. Takže k Prednej bytosti... Znalosti o práci štyroch Bytostí významne rozširujú možnosti človeka. K častým stratám sliperov dochádza z dôvodu nedostatku základných znalostí v týchto otázkach. Napríklad, väčšina sliperov pôsobí cez Prednú bytosť, a dokonca o tom ani netušia. A robia tým veľkú chybu, ktorá vedie k slabým výsledkom ich práce, zbytočnej strate času a veľkej spotrebe energie, čo je často príčinou rýchlej smrti operátora. Skúsenejší sliperi pôsobia cez svoju Ľavú bytosť. Ale o nej až trochu neskôr.

Anastasia: Málokto v spoločnosti vie o sliperoch. Sú to utajené špeciálne jednotky v štátnych bezpečnostných štruktúrach civilizovaných krajín. Celkovo je prekvapujúce, že všade vo svetovej spoločnosti sa uskutočňuje politika „materializácie vedomia obyvateľstva“, vysmieva sa dokonca zo samotnej „rebelskej myšlienky“ vytvoriť vedu, ktorá by skúmala energetické telo človeka, o existencii ktorého vedeli už v pradávnych dobách. A na tomto pozadí prebieha intenzívny rozvoj takýchto špeciálnych jednotiek takmer vo všetkých civilizovaných, navzájom si konkurujúcich štátoch. Veď ich špecialisti dokážu získavať informácie, nevychádzajúc z miestnosti, energeticky ovplyvňovať jednotlivé osoby, alebo zaisťovať ochranu najvyšších predstaviteľov týchto krajín.

Rigden: Keďže kľúčovým slovom aj v tejto otázke je „politika“, práve preto tieto znalosti nie sú ľuďom dostupné. Mimochodom, vieš odkiaľ pochádza tento špeciálny termín – „sliper“? Ako sa hovorí, ako pomenuješ loď, tak bude plávať. Slovo sliper bolo prevzaté zo škandinávskej mytológie. Za najvyššieho boha tam

bol považovaný Odin. Bol bohom múdrosti a otcom čarodejníctva, magických zaklínadiel, znalcom rún a povestí, žrecom, nositeľom magickej sily, ovládal šaman-skú „intuíciu“, magické umenie, mal dôvtip a ľstivosť, bol „vládcom ľudí“. Neskôr vystupoval aj ako ochranca vojenských zväzov a ako šíriteľ vojenských sporov. Takže, Odinovi patrilo osemnohý kôň Slejpnir (Kĺzajúci). Ten dokázal bleskovo preniesť svojho pána zo sveta bohov (Ásgard) do posmrtného „temného sveta“, sveta mŕtvych (Niflheim), sveta ľudí (Midgard), teda kĺzať medzi svetmi. Práve na Slejpnirovi sa Odin podľa povestí zúčastnil na „konskom preteku“ s obrom.

Anastasia: Áno, vo svete ľudí sa nič nemení, všetko to politické a žrecké súťaženie na úkor sily národa pokračuje dodnes. Je mi proste ľúto ľudí, ktorí pracujú na túto štruktúru žrecovej a vydávajú svoju jedinečnú silu naprázdno, na rozmary ľudského rozumu ztročeného Živočišným rozumom.

Rigden: Čo narobíš, ľudia sami robia svoju voľbu. Ako sa hovorí na Východe: „Kto nepozná Pravdu, koho myseľ je nestála a viera kolíše, toho múdrosť sa nestane dokonalou.“ Ale vráťme sa k téme rozhovoru.

Zadná bytosť je umiestnená vzadu na vzdialenosť natiahnutej ruky od fyzického tela človeka. Je to zvláštny pozorovateľ prítomnosti a „kronikár“ minulosti. Je spojená so súčasnosťou a minulosťou človeka, nahromadenými informáciami, a to nielen z priebehu tohto života. Minulosť je pre ňu informačnou databázou, prítomnosť, to je kontrola a sledovanie informácií, takpovediac v režime on-line, teda tu a teraz. Zadná Bytosť je zvláštnym portálom. Je to „Pozorovateľ“,

ktorý je bezprostredne spojený so šiškovitou žľazou (epifýzou). Vďaka tomuto portálu a ovládaniu určitých meditatívnych techník je možné uskutočniť „tunelovanie“ do ktoréhokoľvek momentu minulosti. Zadná bytosť sa zvyčajne zobrazuje v podobe ryby, tuleňa (napríklad v tradíciách národov Severu), jaštera, slona, korytnačky, označuje sa ako živel vody, toho, kto sa ponára do hĺbín minulosti. U sibírskych národov sa zachovali mytologické zmienky o zvláštnom protiklade vtáka a mamuta a u Sumerov – vtáka a ryby. Zadná bytosť môže byť tiež označovaná v podobe ducha s ľudskou tvárou ako symbol ľudskej minulosti.

Pravá bytosť sa nachádza na vzdialenosti natiahnutej ruky na pravej strane od fyzického tela človeka. Je to v podstate jedna zo základných súčastí Živočíšnej podstaty človeka. Presnejšie povedané, Pravá bytosť má niekoľko kvalitatívne odlišných funkcií, ktorých prejav závisí od toho, čo v človeku dominuje: Duchovná podstata alebo Živočíšna podstata. Pravá bytosť je veľmi tesne spojená s týmto svetom. Základné emocionálne charakteristiky jej prejavu pri dominancii Živočíšnej podstaty v človeku sú: agresia, smútok alebo strach. Ak nie je náležitým spôsobom kontrolovaná samotným človekom, tak je človek často vystavovaný jej „útokom“. Tieto sú vnímané vo forme prúdu zlých alebo negativitu vyvolávajúcich myšlienok, vychádzajúcich z neočakávaného prívalu depresie. Jej útoky sú charakteristické zúžením vedomia na úroveň konkrétneho problému, a tiež také emocionálne stavy, ako je skleslosť, zlosť, chamtivosť, urážka, zožieranie sa, prejavy všelijakých fantázií a ilúzií, myšlienok zacyklených na jeden a ten istý problém. No toto sa deje vtedy, keď človek venuje týmto myšlienkam silu svojej pozornosti.

Musím poznamenať, že všetky štyri Bytosti jednoducho vyvolávajú „zrod“ určitých myšlienok, ktoré zodpovedajú rôznym vzostupom konkrétnych emocionálnych stavov. No Bytosti podporujú a rozvíjajú (obzvlášť pri dominancii Živočíšnej podstaty prekrúcajú situácie na nepoznanie a robia „z komára somára“) len tie myšlienky, ktoré si volí Osobnosť. Človek má voľbu, myšlienkam ktorej z Bytostí bude dávať prednosť a svoju pozornosť, jednoduchšie povedané, koho bude počúvať. No len čo vykoná svoju voľbu, teda uprednostní niektoré myšlienky, začína sa aktívna práca tej Bytosti, ktorá vyvolala vznik daných myšlienok.

Anastasia: Mimochodom, kedysi ste spomínali, že procesy takzvaného tajného pôsobenia, manipulácie vedomím, infikovania nás ideami stimulujúcimi v ľuďoch agresiu, zlosť a záporné emócie, sú spojené s aktivovaním Pravých bytostí ľudí.

Rigden: Tak to aj je. Zastavovanie Predných bytostí ľudí a aktiváciu ich bočných bytostí uskutočňujú špecialisti, ktorí sú skúsení v tejto oblasti. Také pôsobenie je podobné hypnóze.

V meditácii je možné precítiť a preskúmať pôsobenie Pravej bytosti a pochopiť, odkiaľ a ako prichádza toto prúdenie: je pociťované ako klesajúci tlak sprava (zvonku dovnútra). Ale ak človek túto Bytosť učí disciplíne, teda bude prísne kontrolovať svoje myšlienky, emócie, nebude pripúšťať negatíva a jasne sa bude pridržiavať Duchovného smeru, tak získka efektívneho pomocníka, ktorý sa skvele orientuje vo svete jemnej hmoty, má mnohorozmerné spojenie

s rovnakými Bytosťami ostatných ľudí. Pričom, opakujem, toto spojenie sa uskutočňuje nezávisle od času a priestoru.

Rôzne národy vo svojich posvätných kresbách zvyčajne zobrazovali Pravú bytosť vo forme nejakého silného alebo agresívneho totemového zvierata, napríklad bieleho tigra (kirgizskí šamani), medveďa, leva, leoparda, opice a tak ďalej, alebo mýtického Strážcu, ducha. Čo sa týka agresie, strachu alebo neobyčajnej sily, zmienky o tom sú uchované v archaických mýticko-rituálnych tradíciách. Ako živel, symbolizujúci danú Bytosť, sa zvyčajne uvádzal oheň.

Ľavá bytosť sa nachádza vo vzdialenosti natiahnutej ruky na ľavej strane od fyzického tela človeka. Táto Bytosť je spojená so svetom Ahrimana, so svetom sakrálnych znalostí materiálnej podstaty. Je vybavená mnohými možnosťami a funkciami. No opäť, ich využitie Osobnosťou záleží od toho, čo v človeku prevláda: Duchovná podstata alebo Živočišna podstata. Charakteristickou pre Ľavú bytosť pri dominancii Živočišnej podstaty je prefíkanosť, mazanosť, pýcha, klamstvo a zvädzanie. Je to rozumná, zradná Bytosť, ktorá ukazuje všetko v lepšom svetle, len aby odviedla človeka od toho hlavného – od duchovnej cesty. Ak sa táto Bytosť nenachádza pod nevyhnutnou kontrolou Osobnosti, tak práve ona vyvoláva v človeku pochybnosti, odvádza ho od duchovnej cesty. Zatiaľ čo Pravá bytosť sa spája s tupou agresiou, hnevom, tak Ľavá bytosť naopak, môže dosahovať svoje logikou, môže prejavovať dôslednosť a jasnosť vedomia pri vytváraní logického reťazca Živočišnej podstaty. Ona, tak isto, ako aj Predná bytosť, nabáda človeka na hľadanie

niečoho nového, no materiálnym smerom, pričom mu navráva, že si zaslúži viac, alebo že je dôležitejší ako ostatní. Celkovo, myšlienky o veľikášstve a túžbe po tajnej moci nad druhými, to je základ jej útokov na Osobnosť, keď vo vedomí dominuje Živočíšna podstata.

Keď človeka navštevujú podobné myšlienky, tak v stave meditácie tiež môže vysledovať tlak zvonku. Ten bude pociťovaný ako zostupujúci tlak z ľavej strany. Ak bude človek častejšie učiť disciplíne seba a svoje myšlienky, pritom sa stabilne pridržiavať duchovnej cesty, tak sa aj Ľavá bytosť stane pomocníkom a osobným „informátorom“ v sakrálnych otázkach. Ľavá bytosť sa v starých traktátoch zvyčajne spomína alebo zobrazuje buď v podobe zvierata vzbudzujúceho hrôzu, alebo múdreho, prefikaného zvierata, napríklad vlka, šakala, mýtického netvora, draka, hada alebo ako Strážcu, ducha. Ako živel je zobrazovaná spravidla ako zem, presnejšie prach, ako symbol dočasných hodnôt v tomto svete.

Anastasia: Pre čitateľov upresním, že Predná bytosť a občas aj Zadná bytosť (v režime kontroly a sledovania informácií tu a teraz) – to sú aktívni pomocníci v duchovnom sebarozvoji človeka. Ale bočné Bytosti (Ľavá a Pravá), a tiež aj Zadná bytosť (s jej základnou informáciou o minulosti), plnia viacej sliperské funkcie v práci s rovnomennými Bytosťami iných ľudí, a tiež zohrávajú hlavnú úlohu pri aktivovaní Živočíšnej podstaty v človeku.

Rigden: Správne. Zvlášť Ľavá bytosť je najinformatívnejšia, šampión v snímaní informácií, v manipulovaní náladou a želaniami objektu. Ak je aktivovaná,

je ťažké jej odolávať navonok. Avšak je nebezpečná aj pre pôvodcu takej aktivácie, pretože aj jeho môže uviesť do omylu. Keď hovoríme o agresii, skleslosti alebo premožení strachom – za to je zodpovedná Práva bytosť. Ale toto všetko funguje, ak v pozorovanom objekte prevláda Živočíšna podstata. Takže, ak ľudia nechcú byť v situácii ako králik pred škrtičom, je pre nich veľmi dôležité, aby sa učili žiť tak, aby prebývali na duchovnej vlne, žiť podľa Svedomia. Inak, ako sa hovorí, „keď Svedomie spí, čerti šepkajú“.

Dané Bytosti sú vhodné na plnenie určitých cieľov a úloh v neviditeľnom svete. Tieto Bytosti sú svojrázne „rozumné, živé nástroje“ neviditeľného sveta, ktoré pomáhajú človeku v jeho duchovnom rozvoji, pravdaže, ak ich vie využívať a kontrolovať. Ak nevykonáva takú kontrolu, spojenú v prvom rade s čistotou svojich myšlienok, tak tieto bočné Bytosti kontrolujú jeho, teda zmocňujú sa kontroly nad ním prostredníctvom dominancie Živočíšnej podstaty. Ak sa chceme naučiť kontrolovať a ovládať svoje bočné Bytosti, je pre začiatok potrebné naučiť sa chápať, čo vlastne predstavujú, a ako fungujú. Treba odsledovať ich prejavy v sebe, ich najväčšiu aktiváciu. Táto sa spravidla prejavuje vo forme jedných a tých istých „pomyselných zvykov“, psychologických „háčikov“ Osobnosti, založených na negatívnom, egoistickom spôsobe myslenia. Pri dominancii Živočíšnej podstaty je Bočným bytostiam jedno, aké negatívne alebo pochlebovačné myšlienky majú aktivovať vo vedomí a aké vonkajšie obrazy na to použijú (preto je podľa človeka zvyčajne za jeho vymyslené nešťastia vinný ktokoľvek iný, len nie on sám). Pre Bočné bytosti je tým hlavným sila pozornosti samotného človeka,

vďaka ktorej zosilňujú svoje pôsobenie na neho, obrazne povedané, privádzajú ho do závislosti na nich.

Väčšina ľudí kvôli materiálnej clone obvyklého trojrozmerného videnia sveta nevie a nechápe princíp práce svojich Bytostí v každodennom živote. A to bez ohľadu na to, že ľudia sa pomerne často stretávajú s ich prejavmi. Veď keď premýšľame o iných ľuďoch, svojich známych, priateľoch, príbuzných a podobne (o ľuďoch, s ktorými sme mali možnosť osobného kontaktu a teda kontaktu s ich biopolom), tak sa v podstate kontaktujeme bezprostredne s ich Bytosťami. Ak premýšľame duchovným spôsobom, pozitívne, tak do vzájomného spojenia vstupujú naše Predné bytosti, ale ak materiálным spôsobom, negatívne, tak sa kontaktujú rovnomenne Bočné bytosti. Ako sa to deje? Akonáhle si človek pomyslel, skoncentroval myšlienku na určitého človeka, dochádza k informačnej výmene na úrovni jemných energií medzi rovnomennými Bytosťami tohto človeka a toho, o kom premýšľa. Napríklad, len sme si spomenuli na človeka, ktorého sme desať rokov nevideli a on nám doslova ihneď zavolať, alebo v ten istý deň prišiel na návštevu. Alebo sa stáva, že počas rozhovoru človek niekedy už dopredu vie, čo práve povie jeho spolubesedník, cíti jeho náladu a myšlienkový prúd ešte predtým, ako niečo povie. Čo je príčinou? Je to práve prejav vzájomného pôsobenia Bytostí. Jednoducho jedna z našich Bytostí vstúpila do kontaktu s rovnakou Bytosťou iného človeka. Veď pre Bytosti neexistuje ani čas, ani priestor v našom chápaní, ony žijú podľa iných zákonov. Sú to zvláštni sprostredkovatelia Osobnosti v jej kontakte s inými svetmi.

Často sa stáva, že človek, ktorý sa príliš nestará o čistotu svojich myšlienok (je otvorený pôsobeniu zvonku), je zaujatý nejakými svojimi každodennými starosťami a odrazu začína pociťovať hnev alebo nepochopiteľný strach. A príčina sa skrýva v informačnej výmene. Táto výmena môže byť rôzneho druhu, vrátane informačných prejavov subosobností, o ktorých sme hovorili, či kontaktu bočných Bytostí človeka s rovnomennými Bytosťami ľudí, ale aj z iných dôvodov. Môže to byť aj prejav vôle Živočíšneho rozumu (z dôvodu, o ktorom človek nemá ani poňatia) cez svoj systém aktivácie Živočíšnej podstaty v konkrétnom jednotlivcovi alebo vo viacerých ľuďoch, nezávisle od toho, kde sa nachádzajú a či sa navzájom poznajú alebo nie. Preto je pre každého človeka, ktorý ide po duchovnej ceste, veľmi dôležité vedieť o týchto prejavoch a dokázať kontrolovať svoje myšlienky, nedopúšťať, aby do jeho života zasahovala pre neho cudzia vôľa Živočíšneho rozumu.

Anastasia: V mnohých prípadoch to ľudia nechápu a nevedia dokonca ani o existencii podobných mechanizmov pôsobenia zo strany neviditeľného sveta, hoci sami kvôli tomu v každodennom živote nemálo trpia.

Rigden: Áno, ľudia to môžu nechápať a nevedieť o tom, no práve oni si vyberajú, akým myšlienkam dávajú prednosť. A mechanizmy pôsobenia zo strany neviditeľného sveta môžu byť veľmi rôznorodé. Ak sa človek nachádza v stave Živočíšnej podstaty, tak je dosť jednoduché vyprovokovať ho podobným neviditeľným spôsobom za pomoci bočných Bytostí k negatívnejmu výbuchu (agresia, strach), aby sa otvoril, nechal sa vyviest' z rovnováhy. Inak povedané,

vojsť s ním do rezonancie. A potom, s využitím jeho energetiky, bezprostredne ovplyvňovať jeho bočné Bytosti, ktoré ho ovládajú. Mimochodom, presne tak fungujú aj Kandukovia, o ktorých si písala v knihe Ezoosmóza. Vyvolávajú v ľuďoch negativitu a potom získavajú kontrolu nad ich vedomím. Tieto znalosti, ako nástroj neviditeľného pôsobenia na ľudí, tiež využívali v minulosti žreci, ale aj dnešní veľkňazi Archóntov naplno využívajú tieto techniky. No nielen Archónti ovládajú tieto znalosti. Niektorí sliperi tiež využívajú tieto techniky vo svojej práci. Veď toto všetko je len nástroj. Všetko závisí od toho, kto, ako a na aké ciele ho využije.

Anastasia: Objasnite, prosím, čitateľom, čo sa deje s Prednou a Zadnou bytosťou, keď sa aktivujú bočné Bytosti?

Rigden: Vo všeobecnosti môžeme povedať, že keď v človeku pri dominancii Živočíšnej podstaty aktívne pracujú bočné Bytosti (a to je vidieť podľa prejavov negatívnych myšlienok alebo podľa emocionálneho výbuchu človeka v rozhovore s inými ľuďmi), tak je Predná aj Zadná bytosť namiesto svojho skutočného určenia – pomoci v duchovnom sebarozvoji človeka – jednoducho využívaná bočnými Bytosťami pre ich potreby. A potreby Živočíšnej podstaty, ako akejkoľvek hmoty, sú rovnaké, obmedzujú sa na boj o moc. Následkom toho Zadná bytosť začína aktívne vyhľadávať v pamäti momenty, týkajúce sa rozličných životných situácií, kde sa vyskytovala aktivácia boja o vplyv, agresia, manipulácia, koncentrácia na egoizmus a tak ďalej. A Predná bytosť v tom čase prakticky nepracuje podľa svojho pôvodného predurčenia, len periodicky

aktivuje pocit nádeje na budúcnosť, ktorý je úspešne zamieňaný vedomím (stereotypným, materiálnym spôsobom myslenia) človeka na nádej na budúci blahobyt v materiálnom svete. Ale vinu na vytvorení takejto situácie nesie sám človek, veď on si vyberá, akým myšlienkam dá vo svojej hlave prednosť.

Anastasia: A ak v človeku dominuje Duchovná podstata?

Rigden: Vtedy všetko prebieha kvalitatívne inak. Človek je viac sústredený na kontrolu svojich myšlienok, na seba výchovu, na duchovný rozvoj, na sebazdokonaľovanie. Aktívne v ňom pracuje Predná bytosť a vďaka disciplíne myšlienok bočné Bytosti plnia takpovediac doplnkovú funkciu zvláštnych Strážcov. Vtedy, aj keď prichádza zvonku informácia agresívneho, manipulatívneho významu, ktorú sníma Zadná bytosť, tak to človeku neprekáža, pretože má aktivovanú Prednú bytosť. On jednoducho v mysli ignoruje túto informáciu. A Bočné bytosti, ktoré sú kontrolované disciplínou mysle, v podstate okrem toho, že sa zúčastňujú na upozornení, že sa rozvíja neželaná situácia, tak ešte aj pomáhajú v poznávaní neviditeľného sveta vďaka svojim možnostiam a vzájomným spojeniam s inými dimenziami. Aj preto je dôležité byť Skutočným Človekom a žiť na pozíciách Duchovnej podstaty.

Anastasia: Viem podľa seba aj podľa našej skupiny, že keď sa ľudia stretávajú s praktickým poznaním týchto Bytostí, môžu u nich spočiatku vznikať rôzne emócie (od údivu až po strach), povedzme, zo stretnutia so sebou samým v neviditeľnom svete.

Možno je to jednoducho kvôli tomu, že sú od detstva zvyknutí vidieť sa z perspektívy trojrozmernej dimenzie a neočakávajú, že uvidia sami seba v úplne inej forme a rozsahu z pozície iných dimenzií.

Rigden: To je prirodzené. Pretože v prvotných etapách poznávania svojich Bytostí človek ešte neprekonal v sebe zvyk, zafixovaný v jeho vedomí životnými skúsenosťami v trojrozmernej dimenzii, kedy každý nový jav v ňom vyvoláva zmiešanie a zápas dvoch pocitov: strachu a mimoriadnej zvedavosti. Podľa toho, čo v ňom zvíťazí, taký bude aj výsledok poznania. Strach podobného druhu, to je len nesprávna voľba, emócia Živočíšnej podstaty, do ktorej Osobnosť vkladá silu svojej pozornosti a tým ho materializuje. Treba byť duchovne slobodným pri poznávaní sveta, a teda byť oslobodeným od podobných strachov pomocou svojej pevnej voľby, pomocou sebaznania, túžby po vyššom, duchovnom svete. Človek, ktorý je skúsenejší v duchovnom poznávaní, nepocituje strach pred neviditeľným svetom, ktorý sa mu otvára. Jednoducho začína tieto znalosti používať, pričom si uvedomuje, že ním pozorované Bytosti sú jeho súčasťou. V podstate je to on sám v rôznych prejavoch viacrozmernej reality.

Anastasia: Áno, ako sa hovorí medzi ľuďmi: „Boh nedáva nič zbytočné“.

Rigden: Presne tak. Prítomnosť týchto Bytostí je spojená s ľudskou voľbou, presnejšie s vytvorením podmienok pre ňu, s tým, že je Osobnosti daný určitý stupeň slobody. V tom je práve zmysel celej tejto mnohorozmernej konštrukcie človeka. Ak by neboli

tieto bočné Bytosti, nebola by ani sloboda voľby medzi želaniami materiálneho sveta a duchovným smerovaním, medzi „dobrom a zlom“. Človek by tak, bez ohľadu na to, že sa nachádza v obmedzených podmienkach (uväznený v hmote), vo svojom vnútri rovnako cítil Dušu a podľa vnuknutia by šiel k Bohu. Ale s týmito rôznorodými Bytosťami má alternatívy voľby: zvoliť si zlosť, agresiu, závišť, pýchu a nekonečnosť želaní hmoty, alebo nevenovať tomu všetkému silu svojej pozornosti, postaviť sa na stranu duchovna a želať si len jediné – svoje duchovné oslobodenie a smerovanie k Bohu.

Duchovný rozvoj človeka môžeme obrazne prirovnať k pohybu automobilu s pravidelným preklzavaním kolies. Spočiatku sa vedomie človeka často a nekontrolovane prepína z jedného emocionálneho stavu do iného. Je to porovnateľné s nováčikom, ktorý si sadol za volant a ešte si mýli pedále, kde má stlačiť „plyn“ a kde „brzdu“. Disciplína myšlienok, kontrola svojho stavu vedomia, to je práve pokus človeka naučiť sa ovládať seba, svoje emócie, želania, myšlienky a pritom udržiavať presný kurz celkového pohybu – svoje životné postoje, hlavnú voľbu. Teda vedome, s plnou zodpovednosťou prežívať život, jasne sa orientovať na duchovný smer a neustále ho udržiavať v centre svojej pozornosti. Obrazne povedané, je to snaha ísť autom k cieľu, bez ohľadu na drobné preklzavanie. Prirodzene, čím častejšie sa budeš kontrolovať, čím sústredenejší budeš na svojej ceste (a nebudeš sa obzerať po okolí a venovať pozornosť myšlienkam a emóciám od bočných Bytostí), tým bude rýchlosť tvojho pohybu (duchovného rozvoja) vyššia.

Anastasia: Dobrý príklad. Keď sa nad tým zamyslíme, tak väčšina ľudí prežíva svoj život nevedome v duchovnom zmysle, venujú pozornosť myšlienkam od bočných Bytostí. Stanovujú si malé každodenné ciele a materiálne úlohy, napríklad nahromadiť, ukradnúť, kúpiť, upevniť svoju dočasnú dôležitosť v rodine, v práci, v spoločnosti a tak ďalej. Obrazne povedané, vozia sa v aute po kruhu, zbytočne míňajú svoj benzín (životnú energiu).

Rigden: Oni proste prežívajú život podľa svojej vnútornej voľby, v podstate obmedzený, prázdny život, ktorý pre nich pripravil systém Archóntov: byť „robotom“ od rána do večera s obmedzeným vedomím, s úzkym spektrom záujmov a každodenných starostí. No všetko toto sú konvencie, ktoré sú vo svete dostatočne spropagované, aby človeka donútili v ne uveriť a pracovať pre tento vymyslený systém – jeden z programov Živočišneho rozumu. V skutočnosti, človek sám seba prikováva do reťazí tohto trojrozmerného sveta, pretože je pre neho ľahšie byť otrokom v tomto systéme materiálnych hodnôt, ako získať svojou duchovnou prácou skutočnú Slobodu ako osobnú priepustku na Večnosť. Život človeka je v jeho rukách, v jeho práve voľby, v jeho túžbe sebazdokonaľovať sa a pracovať na sebe.

Anastasia: Áno, a navyše v našom veku informačných technológií sú ľuďom dostupné najrozmanitejšie informácie o duchovnom dedičstve rôznych národov. Kto hľadá, ten vždy nájde.

Rigden: U stredovekého učenca Omara Chajjáma ako človeka, ktorý mal širokú škálu znalostí

v najrozličnejších oblastiach, počínajúc fyzikou, matematikou a končiac filozofiou a sakrálnymi znalosťami, môžeme nájsť takéto verše:

„Nás Štyria nútia strádať,
Vštepujúc nám nutnosť – jesť a spať.
No zbavení sme celistvého, k prvopočiatku –
V nebytie vrátíme sa zas“.

Anastasia: Omar Chajjám vedel o štyroch Bytosťach človeka?!

Rigden: (s úsmevom): A čo povieš na toto štvorveršie?

„Zrodený zo štyroch živlov,
započúvaj sa do zvesti,
Zo sveta tajného, neznajúceho ľsti!
Si zver aj človek, zlý duch aj anjel si;
Všetko, čím sa zdáš byť,
v tebe je spoločne skryté.“

Alebo taký verš Omara Chajjáma:

„Keď vyrastá z koreňa šťastia
večná vetva slávy,
Ak odevom sa tesným stal
život tela pre teba,
Nespoliehaj sa na telesný, cestovný svoj stan,
Lebo už nie sú také pevné tie
štyri staré tyče jeho.“

Anastasia: Rastie z koreňa šťastia večná vetva? Je to alegorické prirovnanie k „Lotosovému kvetu“

v slnečnom pletenci?! Stan poukazuje na pyramídálnu konštrukciu. Štyri staré kolíky, to sú zrejme štyri Bytosti. K tomu sú tu ešte uvedené ich základné mytologické obrazy: zver – Pravá bytosť, človek – Zadná bytosť s ľudskou minulosťou, zlý duch – Ľavá bytosť, anjel – Predná bytosť. Pozoruhodné! Možno keby som nevedela o Bytostiach, tak by som si tieto slová spájala s materiálnymi pojmami. Ako sa zdá, ľudia nevidia ani polovicu tých znalostí, ktoré sa odrážajú v slovách Omara Chajjáma.

Rigden: Jednoducho oni sa neunúvajú procesom hlbšieho poznávania získať kľúč k znalostiam... Ako som už spomínal počas rozhovoru o štruktúre človeka, v kultúrnych mysticko-religiózných tradíciách, mýtoch, v legendách národov sveta sa zachovalo množstvo zmienok o štyroch základných Bytostiach človeka s jediným centrom – Dušou.

Anastasia: Pamätám si, že ste nám kedysi hovorili o piatich elementoch, ktoré podľa starovekých Egypťanov tvorili ľudskú bytosť: Ach, Ba, Ka, Chat a Chu. Zaznamenala som tieto znalosti v knihe Sensei zo Šambaly 4. diel. Je pozoruhodné, ako ľudia zareagovali na tieto znalosti, napokon, tak isto ako svojho času aj ja. Doslova pre seba odhalili niečo nové. Napriek tomu, že do našich dní sa dochovali tieto starobylé zmienky predkov, mnohí čitatelia neuvažovali o pojme Duše práve v takom kontexte. Mám taký dojem, že znalosti sú, ale kľúč k nim je stratený v čase. A práve vaše vysvetlenia dali ľuďom tento cenný kľúč k chápaniu nielen seba samých a toho, čo sa deje v okolitom svete, ale aj k tajným znalostiam zo starých klenotníc ľudstva. Takže ľudí tiež možno

pochopiť: to, čo im dnes predkladajú ako alternatívne znalosti o Duši, to sú, okrem učení toho alebo onoho tradičného náboženstva, v podstate knihy západnej filozofie, kde je toho veľmi veľa, ako už teraz jasne chápem, napísané ľudským rozumom.

Rigden: Čo narobíš, pre ľudí je typické komplikovať jednoduché...

Anastasia: Tak je to... No dokonca ani v tomto prípade to človeku, ktorý globálne chápe o čom je reč, nedá veľa práce zbaviť sa šupky nanesenej časom a pochopiť podstatu, ak pravdaže, disponuje prapôvodnými Znalosťami. V spoločnosti je jednoducho stratená prapôvodná informácia. A odtiaľ pramenia všetky problémy. Vaše poznatky v mnohom objasňujú základnú podstatu prapôvodných Znalostí. Myslím si, že pre súčasných ľudí bude viac než „len zaujímavé“ dozvedieť sa o sebe, o svojich Bytostiach, o Duši, o tom, aký význam prikladali tejto informácii ľudia vo všetkých dobách.

Rigden: Dnes sú naozaj tieto vedomosti, žiaľ, skomplikované a zakamuflované do vonkajších obradov, rituálov, do obracania sa k štyrom živlom, stranám sveta, k mýtickým duchom, obrazom zvierat – pomocníkov spojených s človekom, v charakteristikách ktorých sú viditeľné práve znalosti o týchto Bytostiach človeka.

Sakrálne znalosti o Bytostiach sú ukryté *v tajných symboloch* mnohých dávnych národov Severu, Európy, Sibíri, Ázie, Južnej a Severnej Ameriky. Konkrétnejšie o nich vedeli tí, ktorí chránili posvätné, duchovné znalosti toho-ktorého národa a ovládali

techniky poznania neviditeľného sveta: šamani, mágovia, náboženský žreci a tak ďalej. Napríklad v šamanskej mytológii (šamanstvo severoázijských národov vrátane Burjatov, Altajcov a Mongolov), ktorá je tesne prepletená s rituálnou obradnou praxou, sa uchovali nasledujúce predstavy. Napríklad, vidina šamana ako bytosti nejednoznačnej povahy: napoly človeka a napoly vtáka, alebo bytosti v podobe losa, medveďa alebo usurijského jeleňa. Sú tiež zmienky o zoomorfných dvojníkoch šamana, z ktorých hlavného nazývajú „matka-zviera“, teda matka zvierat.

Anastasia: „Matka-zviera?“ Zaujímavé, a odkiaľ sa vzalo takéto pomenovanie?

Rigden: Po prvé, v súlade s mytológiou národov Severnej Sibíri (napríklad národy Evenkov Podkamennej Tunguzky, národy Uralu, povodia rieky Ob a Jenisej) má Vesmír podobu ženskej podstaty, Veľkej Matky sveta, Pramatky všetkého živého, Panej Vesmíru a matky zvierat. Verilo sa, že keď bieli šamani astrálne putovali do horného nebeského sveta, prechádzali „cesty všetkých svetov Vesmíru“, aby získali svoju úplnú magickú silu. Ale jej hlavnú časť získavali len od *nebeských vládkyň*. Takýmto spôsobom boli obdarení *tvorivou silou zhora*, alebo povedané našim jazykom, silou *Allatu*, ktorú im darovala *nebeská Pani sveta*.

Po druhé, kedysi sakrálna znalosť neviditeľného sveta mali predovšetkým ženy, pretože sú svojou podstatou jemnejšie a intuitívne cítia neviditeľný svet. So ženou, s ženským princípom sa spája tajomstvo tvorenia, zrodu nového života. Inými slovami, v dávnej minulosti duchovné, sakrálna znalosť uchovávali

a odovzdávali budúcim pokoleniam predovšetkým šamanky, a nie šamani. Kvôli tomu boli práve ženy považované za silnejšie v ovládaní šamanských praktík zmeny stavu vedomia ako muži. Vedci už našli nemálo dávnych ženských pohrebísk spolu s rozličnými kultovými predmetmi, zdobenými krížmi, záhadnými symbolmi, ornamentálnymi amuletmi, so špeciálnymi rituálnymi predmetmi. Známe sú mnohé dávne kamenné kresby a sošky dievčat s rozpustenými vlasmi, „tretím okom“ na čele a určitými znakmi, ktoré svedčia o sakrálnych znalostiach. Vezmime si hoci aj nálezy v Rusku, staré štyri tisíc rokov, napríklad na Sibíri, na brehoch riek Jenisej, Lena a Angara, alebo piktogramy na útesoch dávneho najhlbšieho jazera na svete – jazera Bajkal.

Obrázok 7. **Petroglyfy Horného Altaja**
(Koš-Agačská oblasť, Republika Altaj, Rusko).

Po tretie, Duša človeka, ktorú spájali s vyššími svetmi, sa spravidla nazývala „materskou“. U týchto národov

Severu, napríklad u Jakutov sa dodnes zachovali zaujímavé zmienky. V dávnej minulosti ich predkovia verili, že na to, aby človek žil a myslel normálne, musia v ňom byť prítomné zložky duše-kut, ktoré získal pri narodení: materská duša (ije-kut), životná a psychická sila (sjur), zemná duša (buor-kut) a vzdušná duša (salgyn-kut). Verilo sa, že po smrti človeka sa materská duša a psychická sila (sjur) navracia k svojim stvoriteľom, zemná duša odchádza s prachom do zeme a vzdušná duša sa rozplýva vo vzduchu. Ale u šamanov každá z týchto duší získava zvláštnu výchovu a zvláštne stelesnenie.

Anastasia: Pozoruhodné. Žiaľ, málokto venuje pozornosť archeologickým a etnografickým výskumom málopočetných národov sveta. Ale zdá sa, že aj u nich sa zachovali tie isté znalosti ako v náboženstvách a súčasných vierovyznaniach, ktoré sú dnes popularizované. Teraz ste hovorili o národoch Severu Ruska a ja som si spomenula, že kedysi som vo výskumných prácach venovaných tejto téme našla zaujímavé informácie. Napríklad Jakuti mali zvláštny vzťah k určitým zvieratám, ktorých kultové uctievanie je spojené s ideou *umierajúceho a vzkrieseného* zvierata. To bolo uctievané medzi severnými národmi buď v podobe posvätného medveďa alebo veľryby. Verilo sa, že boh Poznania (Bilge Khaan) žije *v siedmom nebi*. Okrem toho u Jakutov existoval obrad „prípravy hniezda pre dušu dieťaťa“, teda na špeciálnom strome s *ôsmimi kmeňmi* stavali pre budúcu Dušu dieťaťa zvláštne hniezdo. V šamanskej mytológii bol prítomný motív stvorenia sveta z vajca, mali predstavu Duše v podobe vtáka, predstavu o posmrtnom osude človeka, o božom dare (kut-sjur), o ktorom ste sa zmieňovali, že určuje celú

životnú cestu človeka a ešte mnohé iné zo Znalostí, ktoré už vďaka vám poznám. A čo je najzaujímavejšie, dôležitú úlohu prisudzovali *systemu znakov* vo forme zvláštnych ornamentov na oblečení, ozdobách a magických predmetoch. To sa vzťahovalo k tajným znalostiam, rovnako, ako aj u iných národov. A čo sa týka štyroch Bytostí, tak, ako ste povedali, Jakuti tiež mali predstavy o duchoch-pomocníkoch šamana.

Rigden: No nielen u Jakutov, ale aj u iných národov sa o tom dochovali zmienky. Predovšetkým to, že šaman má k dispozícii duchov-pomocníkov, ktorí sa v týchto rituálnych spevoch nazývajú „silou“, „suitou“, „vojskom“. Často vystupujú v podobe zvierat, rýb, vtákov alebo duchov, ktorí putujú do iného sveta s cieľom vykonať nejaký čin: dohovárajú sa s inými duchmi, zaklínajú, vstupujú do súbojov s duchmi nemocí, prorokujú, získavajú hľadaný predmet a tak ďalej. Znalosti o štyroch Bytostiach je možné nájsť aj v symbolických schémach, napríklad v prvkoch šamanského odevu, podľa ktorého, obrazne povedané, tak ako podľa symboliky vojenskej uniformy, možno určiť „hodnosť“ šamana, stupeň jeho „astrálnych hrdinstiev“ a tak podobne.

Napríklad, v predhoriach Uralu medzi najrozšírenejšie kompozičné schémy na prvkoch rituálnych odevov a „obrázkoch“ permských šamanov patria: vtáci (Predná bytosť), jaštery (Zadná bytosť), dve mýtické bytosti takmer rovnakej povahy (bočné Bytosti) a uprostred nich samotný šaman. Pričom na trup jaštera niekedy kreslili sedem rýb, čím zdôrazňovali aj spojenie s vodným živlom, dimenziami a taktiež so spomienkami na získané informácie.

Je pozoruhodné, že na jašterovi zobrazovali v stojatej pozícii len dospelých ľudí, teda takých, ktorí už mali minulosť. V nákrese po stranách šamana spravidla umiestňovali dve mýtické bytosti. V niektorých prípadoch sa jedná o zjavné poukázanie na Pravú a Ľavú bytosť prostredníctvom využitia tradičných prvkov označujúcich Živočíšnu podstatu – rozdvojených kopýt (oveľa neskôr sa začali bočné Bytosti zobrazovať vo forme dvoch zvierat alebo ľudí so sekerami, nožmi, šípami alebo zbraňou v rukách).

Obrázok 8. **Pliešok**
permsko-pečorských šamanov

V iných prípadoch to boli označenia priamo s opačnými funkciami – išlo o nebeské vládkyne sveta, obsahujúce v sebe prvky ženského tela a losice (uctievaného posvätného zvieraťa). Verilo sa, že ich sila je schopná prenášať šamana do iných dimenzií vrátane vyšších. Niekedy na týchto obrazoch umiestňovali symbol Allatu vo forme polmesiaca s rožkami smerujúcimi nahor, lebo predpokladali, že šaman si tak dodatočne zväčšuje svoju silu. Neskôr, kvôli snahe podriaďiť bočné Bytosti svojej moci, takpovediac na pozemské ciele, sa tieto pojmy začali miešať, čo môžeme vypozerovať zo zobrazení nachádzajúcich sa na rozličných archeologických artefaktoch.

Podobné poznatky o piatich elementoch človeka môžeme nájsť aj v iných častiach sveta. Nachádzajú sa v rozličných náboženstvách a vierach. Dokonca aj v takom synkretickom (z gréckeho slova synkresis – splynutie, synkretismos – spojenie; v danom prípade označujúce zjednotenie rozličných náboženstiev do jednotného systému) náboženstve ako vúdú. Toto náboženstvo je dnes vďaka médiám spropagované po celom svete jednostranne, a to v negatívnom zmysle. Preto si väčšina ľudí spája jeho predstaviteľov s čiernymi mágmi a čarodejníkmi. Vúdú sa objavilo na ostrove Haiti (ktorý sa nachádza v Karibskom mori, oddeľujúcom Severnú a Južnú Ameriku) medzi obyvateľstvom, ktorého predkovia pochádzali z kmeňov západnej Afriky a boli na tento ostrov násilne privezení ako otroci. Takže, podľa sakrálneho presvedčenia obyvateľov ostrova Haiti, architektúra duchovnej bytosti človeka pozostáva z piatich komponentov, a to: z fyzického tela (to je pozostatok znalostí o Pravej bytosti); ducha tohto tela darovaného veľkým Hadom menom Damballa

(to je interpretovaný pozostatok znalostí o ľavej bytosti); zvláštneho kanála, ktorý spája človeka s jeho hviezdou na nebi (to je pozostatok znalostí o Zadnej bytosti); „Veľkého dobrého anjela“, čo v ich ponímaní označuje životnú silu (to je pozostatok znalostí o Prednej bytosti); „malého dobrého anjela“ (Duše; to je pozostatok znalostí o Centre človeka). Pričom za najdôležitejšie časti pre človeka sú považovaní dvaja „anjeli“, a práve o nich sa veriaci najviac boja. Dokonca ani samotná smrť pre týchto ľudí nie je taká strašná, ako perspektíva, že by kvôli pôsobeniu čiernych čarodejov navždy stratili svoju Dušu, alebo by sa stali blúdiacim duchom, či zombie bez vlastnej vôle, ktorý plní príkazy čarodajníka. Veď podľa ich presvedčenia veria tomu, že ak sa čarodajníkovi podarí vziať do zajatia „Veľkého dobrého anjela“, tak zbaví človeka životnej sily, a ten zomiera. Čo sa týka zbavenia životnej sily, to sú mimochodom dozvuky niekdajších znalostí o pôsobení Kanduka.

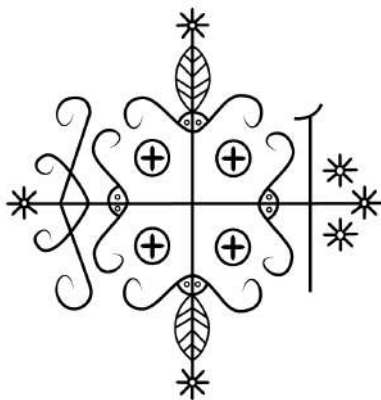
V náboženstve vúdú existujú aj také postavy božstiev, tradičné pre africkú mytológiu, ako je Legba. Ten zosobňuje Východ a slnko, je považovaný za prostredníka medzi svetom smrteľníkov a svetom duchov, Strážcu Brány do záhrobného sveta, vďaka ktorému dochádza ku kontaktu medzi ľuďmi a duchmi. Jedno z jeho mien je Pán križovatiek. Podľa dagomejskej mytológie je Legba *siedmym* synom Mawu-Lisa, toho vládcu panteónu bohov, o ktorom som sa už zmieňoval.

Anastasia: To vtedy, keď ste hovorili o 72 dimenziách, o špirále a o dagomejskom mýtickom hadovi Aido-Hwedo, ktorý ako sluha nosil tohto boha (Mawu-Lisa) vo svojej papuli pri akte stvorenia sveta?

Rigden: Áno. V mýte sa spomína, že jedine Legba pozná jazyk Mawu a jazyky svojich bratov, z ktorých každému dal najvyšší boh zvláštny jazyk. Legba informuje Mawu o všetkom, čo sa deje v „kráľovstve“ jeho *šiestich* spolubratov.

Anastasia: Inými slovami to poukazuje na šesť dimenzií, na informačné štruktúry, ktoré vzájomne pôsobia medzi dimenziami a na celostnosť práce štyroch Bytostí ako jediného celku v čase, keď človek poznáva vyššie dimenzie?

Rigden: Presne tak. Keď sa uskutočňoval rituál, alebo obrad spojený s vzývaním niektorého z bohov tohto náboženstva, ten, čo viedol rituál, kreslil na zem múkou alebo zrnami individuálny symbol (veve) boha, ktorého vzývali. Vďaka tomu sa až do našich dní zachovali symboly, v ktorých sú zaznamenané znalosti vrátane tých o štyroch Bytostiach, hoci súčasní veriaci daného náboženstva ich už vykladajú po svojom.

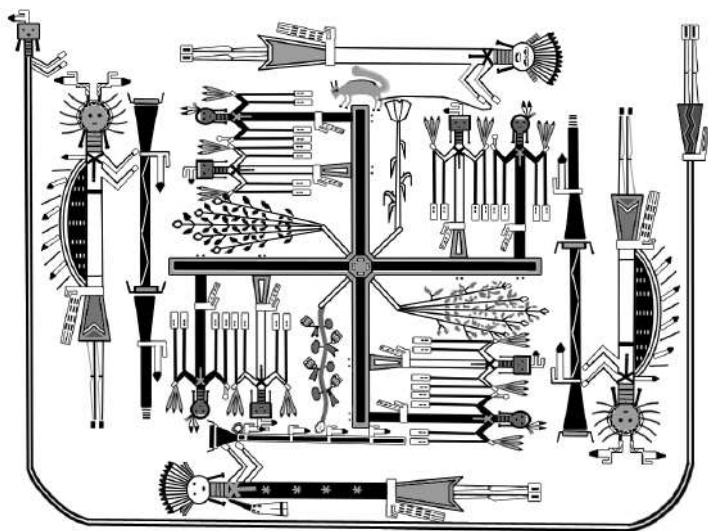
Obrázok 9. Schéma symbolu „Legba“

Žiaľ, už dávno je k takým Znalostiam zmene-
ný akcent z duchovného vzťahu na spotrebiteľský.
Týka sa to nielen tohto náboženstva, ale aj iných.
Obrazne povedané, kedysi ľuďom dali barlu (Zna-
losti), aby človek, opierajúc sa o ňu, dokázal dôjsť
na vrchol svojho duchovného sebazdokonaľovania.
Ale pracovať na sebe duchovne, meniť seba, to je
oveľa ťažšie, ako oblažovať svoj rozum lichotivý-
mi ilúziami materiálneho sveta. Ľudská lenivosť
a prázdny rozum zmenili túto barlu na pomocný
nástroj na zriadenie si dočasného bývania-zemľan-
ky, a pritom zamenili cestu do Večnosti za „kameň
úrazu“, ktorého podstatou je prach. Inými slovami,
ľudia sa pokúsili egoisticky prerobiť prapôvodné
Znalosti podľa svojich dočasných potrieb, pričom
sa nestarali o tých, ktorí prídu po nich. A predsa,
vďaka tomu, že svojho času boli tieto Znalosti roz-
šírené medzi národmi starovekého sveta, žijúcimi
na rôznych kontinentoch, je dnes možné nájsť ich
dozvuky v rôznych kútoch Zeme.

Napríklad u Indiánov Severnej Ameriky kmeňa
Navaho sa v takých obradoch, ako je ceremónia
„Svätej cesty“, využívajú určité posvätné symbolické
zobrazenia, vytvorené z jemného farebného piesku,
ktoré sa po ukončení obradu zotierajú. Niekedy si
všimni pieskový obraz „Otáčajúce sa brvná“, ktorý je
vytváraný pre posvätnú pieseň „Nočná cesta“.

Na tomto vyobrazení uvidíš aj Centrum, aj správ-
nu svastiku (rozširujúci pohyb Allatu), a aj štyri
páry ženských a mužských duchov (jei). Všimni si,
v akej polohe sú ich ruky. V poverách národa Na-
vaho medzi vyšších jei patrí šesť mužských a šesť

ženských božstiev, ale celkovo tradične vyčleňujú štrnásť druhov. Predpokladá sa, že všetky sú spojené s udalosťami časov Prvotného tvorenia. Okrem toho, na obrázku „Otáčajúce sa brvná“ je aj symbolické vyobrazenie štyroch Bytostí, kde bočné Bytosti sú zobrazené ako duchovia – Strážcovia, Zadná bytosť ako minulosť so štyrmi rovnakými značkami (ktoré poukazujú na čas ako štvrtú dimenziu). A Predná bytosť je zobrazená vo forme hlavného jej s veвериčou taškou ako Rozprávajúci biely boh (Tichý táraj) ochraňujúci ľudí. Bol spájaný s východom, úsvitom a obilninami. A celý tento obraz lemuje vo forme zvláštneho polkruhu hlavná ženská jej – dühová bohyňa – ochrankyňa, ktorá v sebe obsahuje ostatných jej a symbolizuje nebesko-pozemskú cestu. Je to štylizovaný symbol Allatu.

Obrázok 10. „**Otáčajúce sa brvná**“
(posvätný obraz kmeňa Navaho).

Anastasia: Súdiac podľa vášho rozprávania, je to komplexný obraz. Teda sú v ňom obsiahnuté znalosti ako o človeku, tak aj o Vesmíre.

Rigden: Presne tak. Zmienky o štyroch Bytostiach s centrom – Dušou existujú aj v Ázii, presnejšie v staročínskej mytológii. Taký súhrnný pojem ako „Wũ dì“ označuje päť mytologických postáv, kde každá z nich má svojich pomocníkov. Tento termín používali dávni Čiňania na označenie „abstraktných duchov piatich živlov“. „Wũ dì“ sa spomína v starobylej knihe „Zhou Li“ („Zhoueská kniha obradov“). Rôzni dávni autori-filozofi po svojom dešifrovali pojem „Wũ dì“. Niektorí písali, že je to „päť božstiev“, niektorí že „päť imperátorov“, ďalší že „päť veľkých“. V každom prípade bol tento pojem prirovnávaný k symbolu piatich smerov (štyri svetové strany a centrum).

Tieto symboly boli v tradícii obradov starovekej Číny natoľko dôležité, že ich vyobrazenia sa nachádzali prakticky všade: na emblémoch, na zástavách, v umení, aj v architektúre (vrátane náhrobných basreliéfov). Pritom boli umiestňované v zvláštnom poradí, ktoré súviselo s niektorým z rituálov. Napríklad zástavy, z ktorých každá bola označená jedným zo symbolov „piatich smerov“, sa v čase postupu vojska niesli v určitom poradí. Vpredu, ako symbol Prednej bytosti, niesli zástavu s vyobrazením Zhu-niao („červený vták“) – symbol juhu, Čiňanmi uctievaná strana sveta. Vzadu, ako symbol Zadnej bytosti, niesli zástavu s vyobrazením Xuan-wu (korytnačka obtočená hadom) – symbol severu. Zľava, ako symbol Lavej bytosti, niesli zástavu s vyobrazením Qing-long („zelený drak“) – symbol východu.

Sprava, ako symbol Pravej bytosti, niesli zástavu s vyobrazením Bai-hu („biely tiger“) – symbol západu. No človeku, ktorý vie, sa stačí pozrieť na charakteristiky týchto súhrnných pojmov, aby pochopil, o čom sa tu v skutočnosti hovorí, s ohľadom na zvláštnosti svetonázoru daného národa.

Anastasia: Skutočne, ten, kto vytváral tieto tradície, zjavne vedel o neviditeľnom svete viac... Áno, aj niektoré známe pojmy... Hovorili ste, že pojem „Wü di“ prirovnávali k symbolu piatich smerov svetových strán, piatich božstiev. A piatym vládcom, centrom týchto štyroch svetových strán, štyroch božstiev, nie je náhodou Chuang-ti („žltý cisár“)?

Rigden: Presne tak. Chuang-ti, alebo duch menom Han-Shu-Nu („ten, ktorý prehltol jadro“). Stelesnením jeho ducha je jednorozec Čchi-lin – symbol centra.

Anastasia: V podstate je to prototyp označenia Duše – centra v neviditeľnej štruktúre človeka a odkaz na jej spojenie s Prednou bytosťou (symbolom ktorej bol jednorozec).

Rigden: Tak poďme podrobnejšie preskúmať charakteristiky týchto postáv. Chuang-ti znamená nielen „žltý cisár“, ale aj „trblietavý (vyžarujúci svetlo) panovník“. Tento symbol centra bol považovaný za fakticky najvyššie nebeské božstvo. Zobrazovali ho so štyrmi očami a štyrmi tvármi. Táto tradícia pochádza ešte od starobylých čínskych šamanov, ktorí si v čase sakrálnych rituálov obliekali príslušnú masku so štyrmi očami. Prečo zobrazovali práve symbol štyroch očí? Po prvé je to spojené

s pomyselným označením štyroch Bytostí. A po druhej preto, že keď človek vykonáva určité meditatívne techniky, tak získava takzvané všezahrňujúce videnie viditeľného aj neviditeľného sveta: súčasné videnie všetkého, čo sa deje naokolo, a niekedy aj v iných dimenziách. Takéto možnosti sú nedostupné pre obyčajný ľudský zrak v obvyklom trojrozmernom svete. No stačí, aby človek zmenil stav vedomia a pred jeho vnútorným zrakom miznú prekážky.

Anastasia: Áno, toto videnie je pôsobivé, zvlášť keď ešte len začínáš poznávať neviditeľný svet z takého „všezahrňujúceho uhla pohľadu“. Pamätám si, aká ohromujúca bola táto prvá skúsenosť pre mňa osobne, keď sme sa pred dvadsiatimi rokmi s priateľmi ešte len oboznamovali s týmito praktikami. Dosť nezvyčajné bolo pozorovať procesy a zažívať úplne neobvyklý pocit takého vnútorného „vizuálneho“ vnímania. Ale ešte viac ohromovala možnosť získať všezahrňujúcu predstavu o akomkoľvek objekte, o vonkajšej, ako aj o jeho vnútornej štruktúre, a tiež predstavu o sprievodnej informácii, s ktorou sa (tento objekt) stretol... Mimochodom, teraz ste mi pripomenuli, kde som sa prvýkrát dozvedela o osobe Chuang-ti. Kedysi dávno, keď ste nám rozprávali o tom, že človek sa musí naučiť správne myslieť, spomínali ste starobylý lekársky traktát „Chuang-ti nej-ťing“...

Rigden: Bolo také dielo... Čínska tradícia spája počiatok lekárstva a medicíny ako vedy práve s menom Chuang-ti. A tento samotný traktát „Chuang-ti nej-ťing“ sa prekladá ako „Kniha Chuang-ti o vnútornom“. Všetko vonkajšie, fyzické sa rodí z vnútorného. Mimochodom, podľa legend stúpenec Chuang-tiho

menom Cangjie (podľa iných verzií Fu-si) vynášiel hieroglyfické písmo, teda posvätné znakové písmo. Ináč aj tento kultúrny hrdina bol zobrazovaný na dávných basreliéfoch so štyrmi očami, ako symbol zvláštnej prezieravosti. Podľa povesti dokázal zostaviť znaky, pretože prenikol do hlbokého zmyslu stôp vtákov a zvierat. A teraz si spomeň na to, že šamani zvyčajne zobrazovali Bytosti človeka v podobe „vtákov a zvierat“ a porovnaj túto informáciu s tým, čo už o znakoch vieš. O tajomstvách znakov si pohovoríme ešte trochu neskôr. A teraz čitateľom poviem len to, že každý symbol je nosičom dosť obširnej informácie. Okrem toho existujú zvláštne znaky, ktoré sú schopné konkrétnym spôsobom ovplyvňovať, ale o nich väčšina súčasných ľudí nemá ani potuchy, napriek tomu, že sa tieto znaky v spoločnosti hojne vyskytujú. Znaky hrajú ohromnú úlohu a nielen vo svete šiestich dimenzií. Sú porovnateľné so spúšťacím mechanizmom určitých dejov...

Anastasia: Áno, keď vezmem do úvahy aj moju praktickú meditatívnu skúsenosť, tak je to nesporný fakt.

Rigden: Ale vráťme sa k podrobnejšiemu preskúmaniu symbolov štyroch Bytostí, a tiež sakrálného centra v predstavách starých Číňanov. Tak teda symbolom centra bol u nich jednorozec (čchi-lin). V opisoch ho nazývajú ako „zázračné zviera“, ktoré, keď ide po zemi, nezlomí ani stebielko trávy, nerozmiaždi ani chrobáčika, môže tiež lietať alebo chodiť po vode tak ako po zemi, je zosobnením lásky k človeku a humánnosti, symbolom jednoty. Mimochoďom, v starých textoch jednorozca často spomínali

zároveň s jeleňmi, presnejšie, ako ich zvláštneho vodcu. Sú to dozvuky povestí o nebeských jeleňoch, ktoré boli v šamanských mýtoch iných národov. V legendách existujú rôzne opisy tejto mýtckej bytosti, kde sa rozličné časti jej tela pripodobňujú častiam tela niektorých zvierat. No všetko toto je charakteristika poukazujúca na štruktúru štyroch základných Bytostí, v ktorej je uzavreté dané centrum. Napríklad existujú zmienky o tom, že krk má ako vlk, chvost ako býk a kopytá ako kôň. Vlč – to je tradičné označenie ľavej bytosti, býk – Pravej bytosti. Kôň bol v mytologických predstavách často asociovaný s pohybom v čase a mimo času, pohybom cez dimenzie, cez svety, s bytosťou, ktorá nesie nejakého božského jazdca alebo kultúrneho hrdinu. „Konské kopytá“ tu symbolicky poukazovali nielen na funkcie Zadnej bytosti, ale aj na bočné Bytosti (Živočišnu podstatu), ktoré v prípade, že boli náležite kontrolované a že sa u nich prepol režim práce, plnili úlohu aktívnych pomocníkov spájajúcich s inými dimenziami a svetmi. Verilo sa, že čchi-lin je spojením síl jin a jang (čchi – mužský princíp a lin – ženský). V taoistických legendách sa spomína, že na bielych jednorožcoch jazdia nesmrteľní. Toto všetko sú obrazné prirovnania Znalostí, ktoré sú zakamuflované do mýtov, presnejšie Znalostí o neviditeľnej konštrukcii človeka, jeho duchovnej zložke, jeho reálnych možnostiach poznania neviditeľného sveta.

Ďalej, skrytým symbolom Prednej bytosti v starovekej Číne bol vládca juhu Chidi, za stelesnenie ktorého je považovaný Zhuniao, čo znamená „červený vták“. Prirovnávali ho k zázračnému čínskemu kráľovi vtákov Fenghuang, na západe nazývanom Fénix,

ktorý bol protiváhou draka, a bol stelesnením ženského princípu. Táto zázračná bytosť bola považovaná za vyslankyňu nebeského vládcu, zosobňovala božstvo vetra, spájali ju so solárnym (slnečným) symbolom prírody, stelesnením ľudomilnosti. Podľa legendy žije vo „východnom kráľovstve dokonalých ľudí“ a jej objavenie sa bolo znamením, že nastupuje mier, rozkvet. Podľa legiend na tomto vtákovi lietajú nesmrteľní. A znova, ak poznáme charakteristiku Prednej bytosti a jej prepojenie s neviditeľným svetom, je pochopiteľné, prečo je práve z tohto uhla pohľadu opisovaný mýtus o tomto symbole.

Skrytým symbolom Zadnej bytosti bol vládca severu Hēidi („čierny vládca“), teda duch menom Se-guan-tzi, čo znamená „záznam harmónie a svetla“. A teraz si spomeň na funkcie Zadnej bytosti: ona je *ochrancom informácií*, zodpovedá za „tunelovanie“. Vládca severu bol spojený so živlom vody. Je zaujímavé, že za stelesnenie ducha Hēidi bola považovaná korytnačka obtočená hadom (Xuan-wu). Tento symbol bol tabuizovaný.

Celkovo treba skonštatovať, že korytnačka, tak isto ako aj had, zastáva v čínskej mytológii mimoriadne miesto. Je spájaná s mýtmi o Vesmíre a Zemi (ako materiálnom svete). Korytnačka sa pokladá za stelesnenie celého Vesmíru. Tvar korytnačky, vo forme kupolovitého vrchného panciera, sa asociatívne spája so staročínskou predstavou sveta s okrúhlym nebom, a spodná časť panciera (plastrón) sa asociuje s plochou štvorcovou zemou. Inak povedané, so sakrálными znakmi kruhu (nebeského sveta) a štvorca (pozemského,

materiálneho sveta), ktoré predkovia poznali ešte pred tým, ako sa objavila táto asociatívna predstava.

Nie je to náhoda, že „Xuanwu“ v preklade z čínskeho jazyka znamená „temná bojovnosť“. Vec sa má tak, že vrchný pancier korytnačky (nebeský svet), tak isto ako aj jej spodný ploský pancier (pozemský svet), boli asociované s brnením („wu“ – „bojovnosť“) a farba xuan bola čierna s červeným odtieňom. Táto slúžila ako asociácia s neviditeľným svetom. V podstate takáto dávna podoba korytnačky obtočenej hadom označovala boj v neviditeľnom svete medzi nebeskými silami Allatu (vypuklý horný štít panciera korytnačky – karapax) a silami materiálneho sveta v podobe Živočíšneho rozumu (ploský spodný štít panciera korytnačky – plastrón). Všetko to prebiehalo v spoločnom Vesmíre, ktorý mal špirálovitú štruktúru (závity hada obtáčajúce korytnačku). Vôbec nie náhodou sa neskôr v čínskej mytológii objavila postava, ktorú nazývali Xuanwu – „temný bojovník“, ktorý mal práve takýto znak. Často ho zobrazovali s krásnou tvárou a vlasmi splývajúcimi na pleciah, v čiernom plášti, s opaskom ozdobeným nefritom, s mečom v ruke, ako stojí bosý na korytnačke obtočenej hadom. Každý prvok predstavy slúžil ako symbol určitej duchovnej znalosti. Práve to posledne menované, duchovné Znalosti a služba Vôli Duchovného sveta, boli stelesnením pravej bojovnosti. V národnej tradícii uctievali podobu tohto Bojovníka ako božstvo vyhánajúce zlých duchov.

Anastasia: Dnes ľudia nechápu pôvodný zmysel dávneho výrazu „pravá bojovnosť“. Veď pravá bojovnosť pre človeka vôbec nie je prejavom jeho agresie,

nenávisť alebo hnevu vo viditeľnom svete. Pravá bojovnosť je prejavom pevnosti ducha Bojovníka v boji so svojou Živočíšnou podstatou alebo Živočíšnym rozumom, je to charakteristika boja v neviditeľnom svete, ako sa hovorí v legendách, medzi Svetlom a Tmou.

Rigden: Presne tak. Zlý je ten Bojovník, ktorý sa nezdokonaľuje v boji... Takže, vráťme sa k téme rozhovoru. Ako skrytý symbol Pravej bytosti v staročínskej mytológii vystupuje vládca Západu Baidi („biely panovník“), teda duch menom Zhao Jun, čo znamená „vyzývajúci a odháňajúci“. Za stelesnenie tohto ducha sa považuje Baihu („biely tiger“) – zver, ktorý vyvoláva strach u všetkých nečistých síl, patrón Západu. Mimochodom, bieleho tigra (skrytý symbol Pravej bytosti) aj zeleného draka (skrytý symbol Ľavej bytosti) v stredovekej Číne maľovali na brány taoistických chrámov v podobe Strážcov. V páre boli uctievaní ako duchovia – Strážcovia dverí. Keď vezmeme do úvahy, že Pravá a Ľavá bytosť plnia tiež úlohu aktivátorov emócií a myšlienok Živočíšnej podstaty, ich funkcia Strážcov a nimi strážené „dvere“ mali sakrálny význam. Znamenalo to, že ak človek v sebe nepremôže týchto dvoch Strážcov, nebude môcť vojsť do duchovného sveta.

No a nakoniec, skrytým symbolom Ľavej bytosti bol vládca východu Cāngdī („zelený vládca“), teda duch menom Lin-wei-jiang („divotvorný, mocný, hľadiaci dohora“). Stelesnením tohto ducha bol Qīnglóng („zelený drak“). Vyobrazenia zeleného draka spoločne so symbolmi troch ďalších svetových strán sú na mnohých náhrobných basreliéfoch, na stenách

pohrebných stavieb. Je zaujímavé, že na ľudových vyobrazeniach, ktoré majú zaklínací charakter a blahoprajný zmysel, možno stretnúť zeleného draka ako pomocníka boha bohatstva. Pritom draka zobrazovali, ako rozsýpa bohatstvo a naplňa zvláštny roh hojnosti (zvláštnu „vázu zhromažďujúcu poklady“) zázračnými perlami vydávajúcimi plameň, a tiež zlatom, striebrom a koralmi. Boha bohatstva, ktorého zobrazovali sediaceho buď na drakovi, alebo na tigrovi, obzvlášť uctievali obchodníci. Stálym atribútom čínskeho boha bohatstva v národných výjavoch bol spravidla drak, spájaný s peniazmi. Ale zase, ak všetky tieto informácie porovnáme s charakteristikou Lavej bytosti (prefikanosť, pýcha, klam, túžba po tajnej moci), tak sa objavuje úplne iné pozadie tejto legendy.

Je nutné poznamenať, že v starovekej Číne bol zelený drak veľmi známou a, ako by sme dnes povedali, značne populárnou postavou. Ľuďom bol predstavený ako symbol jari, premien a Východu. To už je ale zámena pojmov, asociatívne spojenie s predtým populárnym, veľmi starodávnym a v mytológii významným obrazom u národov, ktorý spájal v sebe črty vtáka (a neskôr ľudskej tváre) a hada. Taký obraz je v staročínskej mytológii predstavený napríklad v archaic-kom ženskom božstve Matky-prarodičky *Nüwa* (Njujva: žena, ktorá ľahko vkĺzava do iného sveta ako voda, ktorá má spojenie s pozemským aj s nebeským svetom). V legendách ju nazývali stvoriteľkou všetkých vecí a ľudí. Pričom podľa povestí, *ako prvú stvorila dievčinu*, hľadiac na svoj odraz vo vode a potom už mnoho ďalších smrteľníkov – mužov a žien. Mužov a ženy spojila, donútila ich udržiavať vlastný rod samostatne a uložila im povinnosť vychovávať deti.

V kozmogónii juhovýchodnej Číny jej prideliť hlavnú úlohu tvoriaceho božstva. Verilo sa, že mala nadprirodzené schopnosti, a za jeden deň sa mohla 70-krát prevteliť. Je to pozostatok Znalostí o 72 dimenziách, o tom, že božstvo tvorí zo 72. a 1. dimenzie a tieto zmeny vplývajú na zostávajúcich 70 dimenzií. Spájali ju s víťazstvom nad čiernym drakom (zosobňujúcim nečisté sily), s obnovením kozmickej rovnováhy, ktorá bola narušená následkom katastrofy, pri ktorej sa zrútili štyri konce zeme.

Navyše, práve tejto tvorivej božskej ženskej bytosti bola vlastná modrozelená farba. V mytológii rôznych národov táto farba zosobňovala živel vody a ženského kozmického princípu. Je to zvláštna farba, ktorá poukazuje na určité úspechy v duchovných praktikách. Porozprávam o nej podrobnejšie trochu neskôr. Teraz len poznamenám, že dokonca aj v tradičných predstavách Čiňanov je zelenomodrá časť farebného spektra jednotným celkom a označuje sa hieroglyfmi, ktoré spájajú význam „zelený“ a „modrý“.

Matku-prarodičku Nüwa často zobrazovali vo dvojici s jej podobnou bytosťou Fu-si (Fuxi), ktorá mala trup človeka a chvost hada namiesto nôh, pričom ich telá boli vzájomne prepletené. Ľudia, ktorí nemali sakrálne znalosti, vykladali také prepletenie ako manželskú blízkosť. V skutočnosti sa v mnohých prípadoch, zvlášť v dávných vyobrazeniach podobných božských postáv, zreteľne prejavuje odovzdávanie Znalostí o svete a taktiež o meditatívnych nástrojoch, ktoré človek používal na dosiahnutie vyššieho duchovného stavu. Ich symbolika bola často spojená s kruhom a štvorcom.

Obrázok 11. **Prarodičia sveta a človeka Nüwa a Fu-si podľa staročínskej mytológie**

(vyobrazenie na hodvábe; 7. storočie nášho letopočtu
Turfan, Provincia Sin-ťiang; artefakt objavili vedci v roku 1928).

Na obrázku je Matka-prarodička Nüwa a kultúrny hrdina Fu-si. Ich telá sú navzájom prepletené v špirále s tri a pol závitmi. V kontexte daného obrázku tento symbol odráža znalosti o špirálovitej

štruktúre Vesmíru, ako aj o meditatívnej technike, pri ktorej človek dosahuje jednu z úrovní zdokonaľovania – stav duchovného osvietenia (prebudenie a zdvihnutie „Hada Kundalini“ stočeného do tri a pol závitú od spodnej časti chrčtice ku korunnej čakre). Okolo Nüwy a Fu-siho je zobrazených 72 „bubliniek vzduchu“, ktoré sa odlišujú tvarom a rozmermi, ako označenie 72 dimenzií vo Vesmíre. Konkrétne je to zobrazené v podobe sedemdesiat jeden malých „bubliniek“ a jednej (72.), umiestnenej medzi „hadími chvostami“, ktorá je najväčšia a svojou vnútornou štruktúrou najzložitejšia. Medzi ľudskými tvármi „prarodičov“ sú umiestnené štyri dimenzie, čo poukazuje na dimenzie, ktoré sú pre človeka základné (trojrozmerný priestor a čas, v ktorých sa rodí a prežíva Osobnosť človeka, keď robí svoju voľbu), a tiež štyri základné Bytosti človeka, spojené s inými dimenziami. Nad hlavami božstiev sa nachádza kruh, v ktorom je uzavretá vtáčia nôžka s pazúrikmi, poukazujúca na spojenie s výlučne iným prostredím – nebeským (duchovným) svetom.

Zakladateľ civilizácie, kultúrny hrdina Fu-si, ktorého podľa legendy považovali za brata a neskôr aj za muža Nüwy, v sebe tiež spájaj štyri vtáky a hady. Hoci predtým, keď bol ešte hrdinom eposu kmeňov, zobrazovali ho práve vo vtáčej podobe a uctievali ho ako božstvo Východu. Mimochodom, jeho meno znamená „ten, kto vytvoril pascu na obetné zvieratá“. Ako som už spomínal, o Fu-sim sa zachovali zmienky ako o prvom tvorcovi hieroglyfického písma (znakové písmo). A až oveľa neskôr ho začali nazývať „dračí“ a spájať ho v legendách s drakom Lung (Long) a „dračími princípmi“.

Je tu ešte jeden zaujímavý moment. V starej čínskej mytológii sa nachádzajú rôzne kozmologické mýty vrátane tých o stvorení usporiadaného sveta, vďaka božskému ženskému princípu (silám Allatu). No na čo sa kladie dôraz dnes? Súčasný svet vie, že základom čínskej mytológie a filozofie je princíp „Jin-Jang“, teda mýtus o formovaní sveta ako boja dvoch podstát, „na jednej strane ničivých a na druhej strane obnovujúcich vyššiu harmóniu bytia“. Ako hovoria terajší filozofi – „princíp idey dynamickej rovnováhy alternatívnych tendencií“. Inými slovami, v súčasnom svete už nové pokolenia nevedia o prvotnej mytológii, kde sú zmienky o počiatku zrodu sveta duchovnými silami, o jeho usporiadaní božskou ženskou podstatou. „Základná“ čínska filozofia začína bezprostredne potvrdením idey duality sveta, jednoty a boja dvoch protichodných podstát, teda od etapy prejavovania sa materiálneho sveta, síl Živočíšneho rozumu a ich „boja“ s tvorivou božskou podstatou. Prečo je dnes po celom svete popularizovaný práve tento mýtus a utvrdzuje sa práve tento dominujúci princíp? Myslím si, že rozumným ľuďom nedá veľa námahy nájsť odpoveď na túto otázku, tým skôr, ak majú základné znalosti.

Takže v mytológii sa objavenie draka Qinglong vo svete neprezentovalo už inak, len ako šťastné znamenie. Vyobrazenia zeleného draka boli popularizované ako také, ktorých zmyslom je želanie *blaha* a prinášanie nespočetných *pozemských* bohatstiev. Niekedy pri výpravách dokonca niesli zástavu s jeho vyobrazením v čele vojska a rovnako tak zástavu s emblémom bieleho tigra vzadu za vojskom. Avšak, ak preskúmame korene takej propagácie, tak nás privedú k starodávnemu okultnému tajnému spoločenstvu „Zelený drak“,

ktoré odpradáva existuje na území Číny a koná tajné a nie celkom dobré skutky po celom svete.

Anastasia: Áno, o tomto okultnom spoločenstve som sa zmieňovala v knihe Sensei zo Šambaly 4. diel, keď som opisovala málo známe fakty o udalostiach a ľuďoch, ktorí vyvolali Druhú svetovú vojnu. V skutočnosti, ako ste vtedy úplne presne podotkli, všetko je priamo pred očami tých, ktorí vedia.

Rigden: Nepochybne. Mimochodom, k vojenským výpravám. Zvláštnu symboliku, znaky aktivujúce agresiu v masách, oddávna využívali panovníci (politici) a žreci, ktorí o tom vedeli, pri vojenských výpravách tak, že ich zobrazovali na zástavách a štítoch. A tak to bolo nielen v Číne, ale aj v iných krajinách. Vezmime si napríklad Asýrske kráľovstvo, ktoré niektorí súčasní historici nazývajú „prvým známym svetovým štátom“ založeným na krvi a dobyvačných vojnách.

Anastasia: Nuž áno, dejepis u nás, žiaľ, píše ešte pod vplyvom ideológie Archóntov: dôraz nie je kladený na prvé spoločenstvá vo svete so zreteľom na duchovné úspechy ľudskej civilizácie, ale práve na prvé spoločenstvá založené na agresii a dobývaní cudzích zemí.

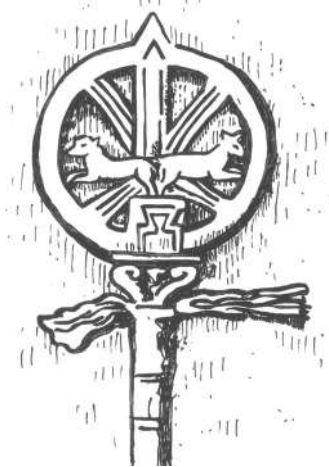
Rigden: Nuž tak, v rukách samotných ľudí je, aby zmenili situáciu... Takže, aké boli vojenské odznaky asýrskeho vojska? Vo všeobecnosti šlo o kosý kríž v kruhu s vertikálnym priečnym brvnom a dvoma zvieratami po bokoch, alebo lukostrelca, ktorý mieri šípom do jednej z bočných strán. Inými slovami, sú to symboly a znaky poukazujúce na aktiváciu *bočných Bytostí!*

1

2

3

4

Obrázok 12. **Príklady symbolov poukazujúcich na aktiváciu bočných Bytostí:**

1), 2), 3) – bojové odznaky asýrskeho vojska;

4) monogram Konštantína Veľkého

(fragment basreliéfu na mramorovom sarkofágu zo 4. storočia, nájdeného v rímskych katakombách).

Anastasia: Asýrske bojové znaky? Presne! Veď som o nich čítala potom, ako ste sa zmienili o monograme Konštantína Veľkého (Labarum), teda o symbole z chaldejskej kozmológie. Labarum používali poslední rímski imperátori ako vojenské zástavy v čase pred rozdelením rímskeho impéria na západnú časť a východnú časť (Byzanciu). Už vtedy boli všetky tieto štandardy a zástavy používané na to, aby uľahčili ovládanie vojsk. A keď hovoríme o Asýrskom kráľovstve, tak je všetko pochopiteľné. V určitom časovom období bola Babylónia, odkiaľ pochádzali žrecké kruhy Chaldejcov, súčasťou Asýrie a samotní Asýrčania vyznávali náboženstvo podobné náboženstvu Babylončanov...

Áno, je prekvapujúce, že ľudia nevidia to, čo je očividné. Veď aj v období vlády Konštantína Veľkého, aj po ňom, tento znak agresie (monogram Konštantína Veľkého), ktorý sa oddávna používal v časoch vojen, začali všeobecne používať v náboženstve. Teraz je rozmiestnený v mnohých mestách sveta, vidia ho mnohí ľudia. Veď to je vojna bez vyhlásenia vojny! Niektorí zjavne vedeli o tomto znaku viac, keď ho vnucovali Konštantínovi ako symbol nového štátneho náboženstva v štáte, ktorý mal v tej dobe vo svete veľký vplyv.

Rigden: Žiaľ, je to tak. Mnohí ľudia, keď idú do chrámu konfesie, ku ktorej sa hlásia, si prakticky nevšimajú, aké znaky a symboly ich obklopujú a za akým účelom sú tam rozmiestnené. Človek ale jednoznačne pociťuje ich pôsobenie podľa svojho rozpoloženia. Jednoducho, keď uvážime, že mu pravý účel týchto znakov nikto neodhaľuje, je prirodzené,

že človek sa ani nebude pokúšať vyznať v tomto svojom „nutkavom“ psychologickom stave. Považuje takýto stav za prirodzený, pretože ho už neraz prežíval pri návšteve podobných inštitúcií.

Ale ak sa pozorne pozrieme, tak na takýchto miestach môžeme často uvidieť najrozličnejšie znaky, ktoré v človeku aktivujú ako Duchovnú podstatu, smerovanie k Bohu, tak aj Živočíšnu podstatu prostredníctvom prebúdzania podvedomých strachov. Veľmi často sa v kultovo-religiózných inštitúciách nachádza oveľa viac znakov, ktoré pôsobia na psychiku negatívne, ako znakov stimulujúcich rozvoj a upevnenie Duchovnej podstaty v človeku. Prečo? Všetko to spočíva v cieľoch a úlohách, a konkrétne v manipulatívnych technikách toho ktorého náboženstva – v praktikách, zdedených od náboženstiev z minulosti a prepracovaných stáročiami. V takých technikách prvým pravidlom je nenápadná príprava psychiky farníka na pôsobenie na jeho podvedomie takým spôsobom, aby bezvýhradne plnil zaobalené príkazy manipulátora, avšak aby si pritom myslel, že to robí z vlastnej vôle a želania.

Anastasia: A znaky, to je práve ten nástroj vplyvu, ktorý spoľahlivo pôsobí na podvedomie každého človeka.

Rigden: Presne tak. Znalosti o tom mali ľudia odpradávna, stačí sa pozrieť na kresby a znaky z obdobia paleolitu. Žiaľ, dnes väčšina ľudí nemá tieto informácie, ako to bolo v dávnych časoch, ale majú ich len tí, ktorí patria k elite, ktorá vládne národom sveta. Ale túto situáciu možno napraviť, ak by si to želala väčšina.

Takže, psychika jednotlivca prostredníctvom podvedomia jasne zachytáva toto pôsobenie znakov, pretože štruktúra psychiky sa zakladá na nevedomom. Vedomie má v danom prípade podriadenú funkciu. A znaky pôsobia, povedzme, na archetypálnu zložku psychiky jedinca. Ich pôsobenie je založené na náchylnosti jednotlivca na nevedomú sugesciu.

K čomu dochádza, ak sa v týchto kultovo-religiózných inštitúciách nachádzajú prevažne negatívne znaky? Človek ide do takýchto inštitúcií spravidla vtedy, keď na to dozrie jeho vnútorná potreba (teda ak vylúčime masové náboženské sviatky alebo udalosti typické pre ten alebo iný národ, kedy ľudia tradične, kvôli ostatným, „spolu“ so svojimi známymi a príbuznými navštevujú chrámy). Inými slovami, keď nastáva duchovný vzostup, ale Osobnosť nedokáže pochopiť, čo sa s ňou vlastne deje. Prirodzene, taká potreba intuitívne privádza človeka tam, kde očakáva, že získa odpovede na svoje vnútorné otázky. Preto, keď smeruje do týchto inštitúcií, je otvorený k dialógu, teda už má určitý stupeň dôvery k služobníkom náboženstva.

Ak by sa človek dostal do kultovej inštitúcie, kde sú rozmiestnené väčšinou pozitívne znaky, posilňujúce vnímavosť Osobnosti k hlbokým pocitom, ktoré prijíma Osobnosť od Duchovnej podstaty, ešte viac by ho to oduševnilo, znásobilo pocit Lásky a vďačnosti k Bohu, zrodilo by to v ňom stav odvahy, rozšíreného stavu vedomia, celostného vnímania sveta. Chápeš v čom je rozdiel? Človek by nezažíval fanatizmus, ani búrlivé emócie s výkrikmi „Aleluja“ v záchvatoch masovej hystérie, vyprovokovaných obrovskou túžbou

davu spasiť svoje telo a žiť v ňom naveky (mimocho-
dom, keď po takýchto emóciách Živočišnej podstaty
človek zostane sám so sebou, zvyčajne sa cíti znič-
ený). Cítil by práve plnosť prebudenia hlbokých po-
citov, ktoré dávajú uvedomelosť, duchovný príliv síl,
nabíjajú želaním tvoriť pre spásu svojej Duše, a nie
tela. To je príklad toho, ako to podľa predpokladov
malo byť teraz, ak by ľudská spoločnosť skutočne
mala vo svojom rozvoji duchovnú orientáciu. Ale
všimni si, že vo svete sa všetko deje presne naopak.
Prečo? Pretože základom vytvorenia každého nábo-
ženstva, ako inštitúcie ovládania nás, je moc a ma-
nipulácia, zamaskovaná za „duchovnú starostlivosť“
o ľudí. Preto je dnes vo väčšine prípadov v takých
kultovo-religiózných inštitúciách oveľa viac nega-
tívnych znakov ako pozitívnych.

Keď sú v takýchto inštitúciách rozmiestnené väč-
šinou negatívne znaky, tak jednoducho presmero-
vávajú tento duchovný vzostup človeka, hypoteticky
povedané, ako cez prizmu, o ktorej sme už hovorili,
smerom k prebudeniu podvedomých strachov, ma-
teriálnych želaní, a tak aktivujú konkrétnu bočnú
alebo zadnú Bytosť. Tieto znaky vytvárajú psychic-
kú nevyváženosť zužujú vedomie a vyvolávajú v člo-
veku stav strachu, zúfalstva a servilného správania.
V tomto stave akejkolvek informácii uveria bez dô-
kazov. To malé množstvo pozitívnych znakov v tých-
to inštitúciách stimuluje v človeku nádej na budú-
nosť, túžbu žiť. V náboženských inštitúciách je to
spravidla štandardný vzorec podobnej kombinácie
znakov, ktorá pripravuje človeka na nasledujúcu
verbálnu sugesciu (hypnózu) zo strany služobníkov
toho ktorého náboženstva.

Obrázok 13. **Symbole svastík (priamej a obrátenej) vo vzoroch interiéru a exteriéru rozličných náboženských inštitúcií**

V dôsledku takého nenápadného, predbežného spracovania pomocou znakov, ktoré zosilňuje následnú slovnú sugesciu, sa farníci vrátane tých, zdalo by sa dospelých, rozumných ľudí s vysokoškolským vzdelaním a vedeckými titulmi, stávajú dôverčivými,

doslova ako deti. Sú pripravení vnímať akékoľvek bájky ľudí oblečených do náboženských odevov bez toho, aby vnikli do podstaty: kde ide o sugesciu od Živočišneho rozumu a kde sa skutočne dávajú zrná, ktoré stimulujú ich duchovný rast.

Anastasia: Áno, v takom stave „zúfalstva“, paničky „topiaceho sa“, sa človek chytá akejkolvek slamky, ktorú mu podstrčia. To znamená, že najprv sa v človeku vyvolá strach, a potom manipulátor demonštruje spôsob, ako sa tohto strachu zbaviť, a to spôsobom, ktorý je pre neho výhodný.

Rigden: Áno. Môžeme to obrazne prirovnať k tomu, keď človeka zatvoria do väzenia a privedú ho hrozbami a bitkou až do stavu psychického zrútenia. A potom k nemu posielajú spoluväzňa, ktorý mu sľubuje, že ho údajne dokáže oslobodiť z tohto žalára, lebo vie ako. Prirodzene, že človek sa k nemu obracia s dôverou a vierou, že ho zbaví jeho trápení a začína sa správať k svojmu novému „priateľovi“ s úctou a vážnosťou, lebo ten mu dáva pocit nádeje, alebo presnejšie povedané, podporuje v ňom ilúziu skorého oslobodenia. No všimni si, že spoluväzeň len sľubuje, ale nič nerobí pre to, aby skutočne človeka oslobodil, pretože on sám je neslobodný „otrok“, ktorý si jednoducho len robí svoju prácu.

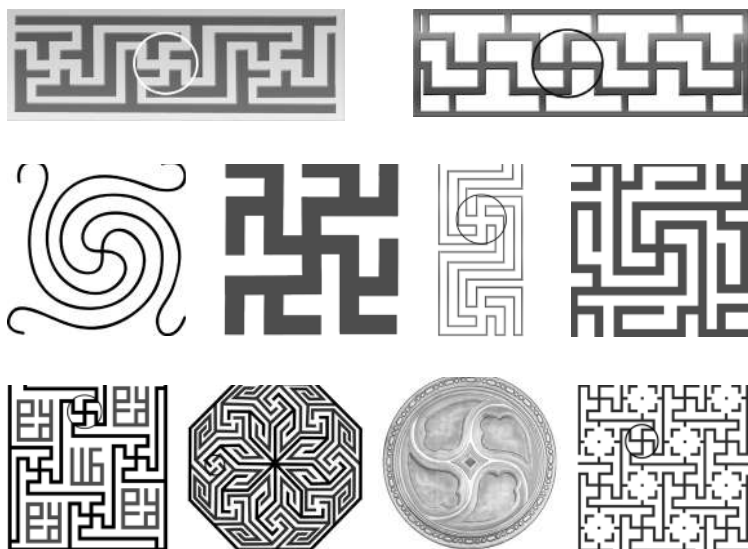
Tak je to aj v náboženstve, jeho služobníci sa podobajú „spoluväzňom“, ktorí sami ešte ani zďaleka nie sú slobodní. Ale oni, keď propagujú svoje náboženstvo, spravidla tvrdia, že človek nemá žiadnu šancu na spasenie, kým sa nestane prívržencom ich učenia, kde musí dodržiavať všetky pravidlá a obrady

(byť „večným sponzorom“, politickým elektorátom, plniacim vôľu ich žrecoŧ). Keď človek počúva sľuby takého náboženského „spoluväzňa“ o svojom spasení, je v konečnom dôsledku pripravený splniť mu akúkoľvek jeho *prosbu*, považujúc to za „svoj dlh“, „svoje želanie“, „svoju vedomú spoluúčasť“. Tento mechanizmus manipulácie je efektívny, pokým je skrytý pred vedomím človeka. Veď manipulátor sa nikdy neprizná k svojim činom. A keďže je to stáročiami nastavený systém, tak často si ani služobníci určitého náboženstva sami neuvedomujú, čo vlastne robia, a komu v skutočnosti slúžia.

Anastasia: V podstate, skrytá manipulácia náboženských žrecoŧ, ktorých cieľom je podrobiť svojej moci pokiaľ možno čo najväčšie množstvo ľudí, spočíva v tom, že spočiatku vytvoria pre človeka vhodné podmienky a zdroj strachu. Potom vystupujú v úlohe sprostredkovateľov dočasného riešenia, ktoré vzniklo následkom vnútorného konfliktu človeka, prirodzene spôsobom, ktorý je pre nich výhodný. Čím viac je to pre človeka nepochopiteľné a čím menej si uvedomuje, čo sa s ním deje, tým väčší strach v ňom *toto nepochopiteľné* vyvoláva. Navyše, tento proces zosilňuje a sústreďuje na seba pozornosť Osobnosti. Čím viac strachu žreci naháňajú svojou ideológiou zotročeným národom, tým väčšia je ich moc, a tým väčšiu autoritu majú u týchto národov.

Rigden: Áno, tu jednoducho prebieha skutočná manipulácia s ľudskými pocitmi, a to v prospech Živočíšneho rozumu. Podobné znaky, ktoré majú negatívny vplyv na psychiku (napríklad znak agresívnej, obrátenej svastiky), sa nachádzajú v týchto

kultových inštitúciách spravidla v zornom poli far-
níkov. Avšak sú rozmiestnené tak, že nesústreďujú
na seba pozornosť, ak o nich nevieš. Môžu byť vpí-
sané do vzorov, aj do vnútornej výzdoby interiéru, do
chrámových dekorácií stien, podlahy, rezbárskych
prvkov, plastík, a tiež sú vyobrazené na predmetoch
a oblečení duchovných a tak ďalej.

*Obrázok 14. Symbol obrátenej svastiky
vo vzoroch interiéru a exteriéru v rozličných
náboženských inštitúciách*

Treba chápať, že každý človek na podvedomej
úrovni zachytáva veľkú časť informácií z viditeľného
sveta, aj keď je vedome sústredený na niečo svoje.
Takže, človek navštevuje také inštitúcie vtedy, keď
v ňom vzniká vnútorná potreba, v čase duchovného
vzostupu, alebo ak sa chce zbaviť svojich vnútorných

(duševných) trápení, ktoré sú v podstate dôsledkom toho, že v ňom dlhodobo dominuje Živočišna podstata. V takých chvíľach je človek otvorený a nachádza sa v stave hľadania pomoci. Ale vo väčšine prípadov, namiesto duchovnej pomoci dostáva v podobných inštitúciách materiálne zámeny a zvláštne zacyklenie svojho stavu. A práve negatívne znaky v ňom posilňujú podvedomé strachy, služobníci náboženstva k tomu dodávajú svoje štandardné verbálne sugescie, vďaka ktorým sa v človeku formujú určité materiálne túžby a želania. Človek na to sústreďuje silu svojej pozornosti. A to v podstate vedie k tomu, že zadná a bočné Bytosti majú naňho ešte väčší vplyv.

Anastasia: Áno, negatívne pôsobiace znaky tiež vyvolávajú a dodatočne stimulujú v ľuďoch mechanizmy (sugescie, napodobňovania, vzájomnej emocionálnej nákazy), ktoré sú vlastné živelnému správaniu nás. Sú to nástroje, ktoré aktívne pôsobia na psychiku ľudí a vytvárajú zodpovedajúce emocionálne napätie. A služobníci kultu už pomocou verbálneho pôsobenia jednoducho formujú vyvrcholenie a rozuzlenie týchto emócií v potrebnom smere. Takým spôsobom prebieha umelo vytvorená psychologická pripútanosť, upnutie veriaceho k určitému náboženstvu, jeho osobná identifikácia s týmto spoločenstvom.

Rigden: Správne. Takže pôsobenie znakov na človeka je len fyzika. Proces ich fungovania môžeme obrazne prirovnať ku tlačidlu, ktorým sa zapína lampa. Ľudia ho stláčajú, keď potrebujú vytvoriť určité podmienky pre svoju prácu (vyrobiť umelé osvetlenie tmavej miestnosti). Pritom ani celkom nechápu, ako tento proces prebieha, čo vlastne

predstavuje elektrická energia, a aká je jej skutočná podstata. Existuje niekoľko znakov, ktoré sa oddávna používali na aktiváciu Živočíšnej podstaty v človeku. Prirodzene, že pre spoločnosť aktivácia podobných znakov neveští nič dobré. Ale ľudia si sami vyberajú, akým emóciám a myšlienkam budú dávať prednosť a vkladajú do nich silu svojej pozornosti.

Anastasia: Áno, povestná ľudská voľba...

Rigden: Takáto manipulácia je charakteristická nielen pre náboženstvá, ale aj pre mnohé okultné spoločnosti (latinské slovo „occultus“ znamená „skrytý“). V drvivej väčšine prípadov takéto spoločnosti priťahujú tých, ktorí túžia mať nadprirodzené schopnosti pre uspokojenie svojho egoizmu. Mimochodom, ak ľudia obrátia pozornosť na históriu rozvoja tajných spoločností agresívneho charakteru, ktoré sa snažia o dosiahnutie „neobmedzenej moci“, tak si všimnú, že aj názvy mnohých z nich sú spojené s obrazmi Pravej alebo Ľavej bytosti. Napríklad, tajná spoločnosť „Draka“, „Jaguára“, „Leoparda“, „Tigra“ alebo „Vlka“. Navyše ich mystický základ tvoria rituály spojené s Pravou alebo Ľavou bytosťou. Ich podstatou je dať človeku vlastnosti a „nadprirodzenú silu“ určitého agresívneho zvierťa, ktoré táto spoločnosť uctieva. Hlavnú úlohu tu ale zohráva osobná voľba členov týchto spoločností, ich ideologická alebo náboženská viera, a tiež starodávne magické techniky na využitie možností Pravej a Ľavej bytosti, ktoré spravidla pozná len elita takejto tajnej spoločnosti. Toto je jeden z mnohých príkladov toho, ako si jednotlivci uzurpovali duchovné znalosti, a začali ich v prekrútenej verzii využívať na dosiahnutie pozemskej moci a osobných

materiálnych cieľov. Ako hovorili v dávnych časoch, otrok má len jedného Pána, ale mocichtivý človek ich má toľko, koľko existuje ľudí, ktorí napomáhajú k zväčšeniu jeho pozemskej moci, a koľko je duchov, ktorí prispievajú k zvrhnutiu jeho Duše.

Anastasia: Koľkýkrát sa presviedčam, aké je dôležité, aby väčšina ľudí chápala „kto je kto“ v tomto svete, a dokázala odlišiť pravé duchovno od materiálnej zámeny, Pravdu od lži, Dobro od zla...

Rigden: Áno, potom by ľudstvo malo väčšie šance vyhnúť sa katastrofickým následkom pre celú civilizáciu. Veď pravidlá hry v materiálnom svete vrátane okultných síl, sú založené na voľbe samotného ľudstva, presnejšie jeho väčšiny. Tie alebo iné okultné sily len provokujú alebo iniciujú určité udalosti, teda len spúšťajú program tej ktorej Vôle. Ale tieto programy prinášajú do života samotní ľudia svojou voľbou, keď konajú zodpovedajúce skutky, mívajú na to čas svojho rýchlo plynúceho života, a keď vynakladajú silu, ktorá je určená na spásu ich Duše.

A na to, aby sme vo svete rozlíšili, kde je Pravda a kde Lož, treba na sebe pracovať, sledovať svoje myšlienky, kontrolovať ich a učiť sa vidieť svet z pozície Pozorovateľa Duchovnej podstaty. Mnohí ľudia, ktorí sú v procese duchovného hľadania, dokonca ani nechápu, ako systém Archóntov smeruje ich rozum presne opačným smerom a núti ich utrácať roky a energiu na materiálne, dočasné pohodlie namiesto reálnej spásy Duše. Dnes si väčšina ľudí, žiaľ, vyberá moc Živočíšneho rozumu, ktorý ich zväbil materiálnymi želaniami. Nevedome uskutočňujú jeho Vôľu

svojou chybnou voľbou dočasného a nezmyselného, a vlastne tak svojimi vlastnými rukami podporujú a upevňujú moc Archóntov.

Pozri sa, čo propagujú vo svete, aké robia zámeny? Naokolo sú samé reklamy a heslá vzbudzujúce množstvo materiálnych želaní a stimulujúce Ego. Ale človek sa naháňa ani nie tak za získaním materiálneho, ako za pocitmi, že disponuje touto ilúziou, za túžbou získať dlho očakávanú stabilitu vo svojom vnútornom svete. No táto stabilita závisí výlučne od vnútornej práce na sebe, od tvojho duchovného sebazdokonaľovania, a nie od vonkajších okolností. Jednoduchý príklad, zavri oči a predstav si, že máš všetko: paláce, korporácie, moc nad národmi. A potom otvor oči, obzri sa naokolo a pochopíš, že to bola len ilúzia, ktorá veľmi rýchlo skončila. Aj život sa len tak mihne a všetko sa veľmi rýchlo skončí. A stojí za to kvôli tejto ilúzii zatažovať svoju Dušu a odsudzovať sa na dlhú, posmrtnú agóniu, útrapy počas storočí v podobe zhluku negatívnych emócií, ktoré si sám v sebe vytvoril v naháňaní sa za ilúziami Živočíšnej podstaty?

Stačí sa pozrieť na okolitý svet, aké zámeny vytvára Živočíšny rozum pre tých, ktorí akoby sa chceli pohybovať v smere duchovného sebarozvoja, ale zároveň si želajú ešte aj to materiálne. Títo ľudia sú celkovo nestabilní vo svojom zámere a ich duchovné poryvy sa ľahko preorientávajú smerom k materiálnym záujmom. Všimni si, o čo sa každodenne snažia a čomu venujú svoju pozornosť, čomu dávajú prvoradý význam počas dňa? Nieкто sa stará o posilňovanie osobného vplyvu na ľudí, upevnenie vlastného významu, zarába na duchovných znalostiach,

niektorí sa zaoberajú očistami organizmu, niekto sa do zachrípnutia háda o vegetariánstve, niekto je sústredený na chudnutie, niekto cvičí v rozličných systémoch „na zlepšenie zdravia“ s egoistickými ambíciami a prázdny vnútorným obsahom. Niekto sa drží siekt, náboženských prúdov, a zas len oblažuje svoj sluch klamlivými sľubmi vzkriesenia v milovanom tele. Niekto medituje, priťahuje si bohatstvo, úspech, šťastie, zdravie. Niekto sa kvôli dominancii Živočíšnej podstaty, z vlastnej hlúposti, začína považovať za „osvieteného“, zbehlého v mnohých „duchovných otázkach“, začína miešať dokopy rôzne meditatívne techniky, ktoré pozná, pliesť si hriechy s cnostným. A čo je základom toho všetkého? Pýcha a potvrdzovanie si vlastnej dôležitosti v trojrozmernom svete, tajná túžba po moci nad niekým.

Anastasia: Áno, zámeny dnes prebiehajú v globálnom rozsahu. Stačí sa pozrieť, aké psychotechniky sú vlastne propagované v spoločnosti a popularizované svetovými masmédiami, aby sme sa o tom osobne presvedčili. Veď sú to v podstate obyčajné archónske metódy, takpovediac „meditácie“ pre masu na dosiahnutie materiálneho blahobytu.

Rigden: Smutné je to, že väčšina ľudí si ani nekladie otázku, prečo sa rozvíja práve takéto materiálne smerovanie? Prečo na propagáciu týchto myšlienok neľutujú peniaze a kupujú si potrebné „autoritatívne“ názory celosvetovo známych ľudí? Prečo sa tieto myšlienky krútia okolo oblažovania milovaného tela, vytvárania svojho komfortu a egoistického malého sveta sebalásky? Odpoveď je jednoduchá: aby človek napodobňoval toto správanie, a vynakladal čas

a svoje životné sily, takpovediac, na chutnejší banán, a aby sa mu pritom ešte aj jeho kožúšok leskol a ligo-tal. Avšak, ako pri každom klamstve, nikto nehovorí, aké následky očakávajú človeka potom, keď svoj život premrhá ako hlúpa opica na hľadanie chutného ba-nánu, a jeho milované telo jednoducho, ako aj každé iné zviera, zomrie. Ale on, ako Osobnosť, neujde pred svojimi trápeniami a bude musieť príliš draho zaplatiť za svoj premárnený život.

A čo je to každodenná práca na sebe? Je to v prvom rade zvyk kontrolovať svoje myšlienky a neodsudzovať ostatných. Človek si spravidla často všima prejavy Ži-vočíšnej podstaty v inom človeku. Ale už sa neobťažuje takou prenikavou pozornosťou k sebe samému, ne-pokúša sa pochopiť svoje reakcie na vonkajšie a vnú-torné provokácie Živočíšnej podstaty, nepovažuje za potrebné usilovne na sebe každý deň pracovať.

Len ak sa prácou na sebe vnútorne zmeníme, mô-žeme pochopiť reálne procesy viditeľného aj neviditeľ-ného sveta, môžeme vedome ísť po duchovnej ceste. Inak povedané, vnútorné zmeny musia byť predov-šetkým v samotnom človeku, v tom je zmysel jeho duchovného rozvoja! Všetko ostatné je druhoradé. O telo, ako o každý stroj, sa pravdaže treba starať, ale len preto, aby sme sa dostali do cieľa. O nič viac a o nič menej. Treba poznať a nestrácať zo zreteľa skutočný cieľ svojho života, ktorý spočíva v duchov-nom oslobodení. To je to najdôležitejšie pre každé-ho človeka. Keď človek začína poznávať seba, začína spoznávať aj zložitosť svojej štruktúry a jej predur-čenie. Môžeme povedať, že všetko napomáha tomu, aby človek urobil svoju vedomú voľbu a stal sa novou

Duchovnou Bytosťou. V tejto premene hrajú dôležitú úlohu jeho štyri základné Bytosti.

Anastasia: Áno, rôzne národy sveta majú dostatočne bohaté znalosti zaznamenané v rôznych rituáloch, mystických praktikách, posvätných legendách o štyroch Bytostiach a duchovnom Centre. Mimochodom, podľa rôznych legiend každý národ umiestňoval tieto štyri Bytosti s orientáciou Prednej bytosti na určitú svetovú stranu. Nemohli by ste toto vysvetliť čitateľom? Prečo mali ľudia, ktorí obývali rôzne kúty Zeme, svoje vlastné chápanie takejto orientácie?

Rigden: Všeobecne povedané, orientácia týchto Bytostí podľa svetových strán, to, že im pridelovali určité farby a tak ďalej, záviselo od tradičných miestnych preferencií, zvyklostí, všeobecných náboženských predstáv určitého národa, ktoré sa utvárali v priebehu stáročí na základe posvätných legiend ich predkov. Napríklad juh bol u Čiňanov považovaný za najviac uctievanú svetovú stranu, preto na južnú stranu umiestňovali symboly zodpovedajúce Prednej bytosti. Pre šamanov severských národov (Sibíri) hlavným smerom v čase vykonávania rituálov, kam obracali svoju tvár (Prednú bytosť), bol spravidla Sever. A pre šamanov južných a východných národov Ázie to bol zase Juh alebo Východ. Pre Indiánov Strednej Ameriky bol za hlavnú svetovú stranu považovaný buď Východ alebo Západ, v závislosti od miestnych tradícií daných kmeňov. Celkovo, kam sa človek tradične obracia tvárou pri vykonávaní duchovnej praktiky, religiózneho rituálu, obradu a tak ďalej, tam je aj jeho Predná bytosť. Samozrejme, že pri čítaní mytológie treba chápať, kde sa jedná

o národný folklór, a kde o reálne znalosti, pretože časom sa pridávalo mnoho cudzieho a ľudským rozumom popleteného, hlavne následkom doslovného chápania asociatívnych príkladov. No napriek tomu aj dnes je možné nájsť dostatočné množstvo zaujímavých zmienok vrátane tých, ktoré sa týkajú tajných znalostí o štyroch Bytostiach človeka.

Anastasia: Podobné znalosti možno nájsť v totemických prameňoch a mytologických predstavách národov Európy, Ázie, Afriky, Ameriky...

Rigden: Presne tak. Vo väčšine prípadov malé národy, ktoré žili na určitých kontinentoch, v dôsledku svojej dostatočne dlhej izolovanosti od kontaktov s predstaviteľmi „civilizovanej spoločnosti“ (kvôli nevhodným klimatickým podmienkam alebo kvôli tomu, že miesta, na ktorých žili, boli nedostupné pre cestovateľov) si dokázali uchovať znalosti svojich predkov. To ich v určitom zmysle zachránilo, pretože „civilizácia“ nemala potuchy o existencii týchto národov a ich kultúr. Vďaka tomu ich unikátne znalosti neboli zničené „ohňom a mečom“ ďalšieho nového, vo „svetovej civilizácii“ vládnuceho náboženstva, ako sa to stalo s dávnymi znalosťami iných národov.

Anastasia: No áno, ako sa hovorí, všetko zlé je na niečo dobré. Zato teraz je skvelá možnosť porovnať, čo bolo kedysi a čo je teraz, a položiť si otázku, prečo predstavitelia všetkých súčasných náboženstiev tvrdia, že „duchovné znalosti“ majú len oni a nikto iný na svete. Ak objektívne pristúpime k tejto otázke a preskúmame ju v stave rozšíreného vnímania sveta,

tak bude očividné, že Znalosti boli všade rovnaké, len ľudia im dali rôznu podobu a nazvali ich „svojimi“.

Veď každé obnovené duchovné Učenie sa v podstate formovalo s ohľadom na základné tajné znalosti, ktoré boli v minulosti dávané rôznym národom. A len keď žreci prerábali toto Učenie a obliekali ho do podoby hlavného náboženstva, vtedy sa menila aj ideológia. V podstate obmedzovali národom vnímanie sveta až do podnecovania fanatizmu v masách a bezmyšlienkovitého ničenia dedičstva ich predkov, teda všetkého toho, čo nezodpovedalo kánonom nového náboženstva.

Rigden: Rozhodne... Ale, čo chcem podotknúť. Bez ohľadu na takú činnosť žrectva, ako je likvidovanie duchovného dedičstva rôznych národov, vsugerovanie novým pokoleniam, že všetky predchádzajúce vierovyznania sú „odpadlictvo a kacírstvo“, základné znalosti o štyroch Bytostiach sú obsiahnuté v tajných znalostiach prakticky všetkých súčasných svetových náboženstiev. Môžeme to vysledovať podľa nepriamych znakov toho, čo je dnes predkladané masám v náuke, filozofii a ideológii toho ktorého náboženstva. Je treba chápať, že žreci ktoréhokoľvek náboženstva budú vnucovať masám len to, čo je pre nich výhodné, čo bude upevňovať ich moc medzi ľuďmi, a nie všetky tie znalosti, ktoré ich predchodcovia kedysi sami prebrali od iných populárnych náboženstiev. A hlavne, žreci nikdy nebudú medzi masami rozširovať prapôvodné duchovné Učenie, ktoré človeka nezávisle vedie k duchovnému oslobodeniu. No na základe príťažlivých duchovných zrn tohto Učenia formujú konkrétne náboženstvá.

Pri formovaní samotného náboženstva, ako inštitútu moci, je mnohé v prapôvodnom Učení prerábané a mení sa v prospech náboženskej moci žrecov.

Vezmime si napríklad budhizmus. Na prvý pohľad sa pri čítaní základnej filozofie budhizmu zdá, že toto *svetové náboženstvo* kladie dôraz práve na samostatné poznávanie sveta a seba samého. Veď sú v ňom predstavené najrozličnejšie praktiky pre masu „vedúce k osvieteniu“, ktoré mimochodom boli sformované na základe znalostí iných, oveľa starších náboženstiev Indie. No tento pocit pretrváva, pokým sa v tomto náboženstve nestretneš s realitou dneška a tiež so žreckou štruktúrou tohto svetového náboženstva. Ak človek neodlišuje Duchovnú podstatu od svojej Živočíšnej podstaty, ak nevidí zámeny vychádzajúce od Živočíšneho rozumu, je preňho ťažké pochopiť, v čom sa skrýva podvod a zásadný rozdiel medzi prapôvodným učením Budhu a budhistickým náboženstvom, ktoré si toto učenie, takpovediac, privlastnilo.

Takže, o štyroch Bytostiach človeka sú zmienky aj v celkovej indickej sakrálnej tradícii, aj v budhistickom náboženskom výklade učenia Budhu. K najvyšším znalostiam v náboženských učeniach o meditatívnych praktikách v hinduizme a budhizme patrí: získanie intuitívnej znalosti – nadvedomia (v transkripcii zo sanskritu to znie ako „abhijñā“), poznanie sveta prostredníctvom zvláštneho zmeneného stavu vedomia, stav celostnosti, zjednotenia („samádhi“). Získanie intuitívneho poznania sa vykladá ako pochopenie pravdy, jednoty sveta, dosiahnutie *rovnosti piatich* kategórií: jasnovidenia,

jasnopočutia, ovládania nadprirodzených schopností, čítania cudzích myšlienok a spomienok na minulé životy. Spomína sa, že dokonalý človek je schopný vplývať na celý tento materiálny svet až do siedmej dimenzie, alebo, ako je zapísané v staroindických traktátoch, „až do Nebies Brahmy“, veď cesta na „Nebesá Brahmy“ sa začína *zbavením sa pripútanosti k Šiestim Svetom Strastí „kolesa bytia“...*

Anastasia: V podstate sa touto rovnosťou piatich kategórií vysvetľuje súhrn **práce so štyrmi základnými Bytosťami a centrom (Osobnosťou)**. Vlastne sa posudzuje výsledok určitej etapy duchovnej práce človeka, kedy sú tieto Bytosti už pod jeho kontrolou a človek sa približuje k stavu výstupu zo šiestich dimenzií.

Rigden: Presne tak. Človek pri práci na sebe, keď sa mení a zdokonaľuje v *duchovnom smere*, dosahuje určité efekty, ktoré mu dávajú dodatočné možnosti v poznávaní sveta.

Anastasia: Áno, napríklad **Osobnosť** (centrum) v priebehu osvojovania si duchovných praktík **získava schopnosť „jasnovidenia“**, teda pozorovania akýchkoľvek foriem vnútorným zrakom z pozície Pozorovateľa Duchovnej podstaty, nezávisle na vzdialenosti a čase a tiež schopnosť vidieť reálnu podstatu udalosti alebo javu. Skutočne je to tak, ak vezmem do úvahy moju vyše dvadsaťročnú praktickú meditatívnu skúsenosť, a tiež skúsenosť tých ľudí, s ktorými som mala tú česť spoznávať Vaše Učenie, tie prapôvodné duchovné Znalosti, o ktorých ste nám porozprávali. Také jasnovidectvo tiež

predpokladá súčasné sledovanie objektu v rôznych dimenziách, chápanie prvotnej príčiny jeho vzniku, transformácie a tak ďalej. Keď človek dosiahne takýto stav intuitívneho poznania, tak pochopí **ako môže ovládať Prednú bytosť**, čo zároveň vyvolá v ňom schopnosť chápať, intuitívne cítiť každú bytosť z pozície Pozorovateľa Duchovnej podstaty, a tiež vstupovať s ňou do kontaktu nezávisle od vzdialenosti a času.

Rigden: Správne. V náboženskom výklade budhizmu je to označené ako získanie božského sluchu (jasnopočutia), ktorý umožňuje rozumieť ľuďom hovoriacim neznámymi jazykmi a počuť zvuky sveta dokonca aj na veľké vzdialenosti. Ide o to, že zvuk je podľa indickej mytológie zvláštnym symbolom spojeným s kozmickými rytmi. „Vnímajúci zvuky sveta“ je ten, kto ich pozná a dokáže získavať kozmické rytmy. Predpokladá sa, že všetko je vzájomne prepojené a prestúpené jemnými kozmickými vibráciami. Keď človek mení seba, svoju malú sféru, vnáša zmeny do veľkej sféry.

Anastasia: No, v princípe áno, človek, ktorý posudzuje javy sveta v medziach myslenia obyvateľa trojrozmernej dimenzie, to bude chápať ako získanie „božského sluchu“. Skutočne, znalosti o štyroch Bytostiach sa odrážajú vo filozofickom učení budhizmu, pravdaže v trochu prikrášlenej forme, ale predsa. Dokonca ak preskúmame spomínané kategórie (jasnovidenia, jasnopočutia, ovládania nadprirodzených schopností, čítania cudzích myšlienok a spomienok na minulé životy), tak z toho vyplynie, že každá z nich ukazuje na možnosti konkrétnej Bytosti.

Môžem to posúdiť z praktických skúseností našej skupiny. Napríklad, keď sme si osvojovali meditatívnu techniku na „tunelovanie“, pri ktorej bola zapojená Zadná bytosť, tak sme mali fakticky možnosť dozvedieť sa o svojej minulosti a dokonca čiastočne „snímať“ informácie o minulých životoch svojich subosobností. Vo filozofii budhizmu sa pod získaním „spomienky na minulé životy“ rozumie „znalosť o svojich minulých zrodeniach a spomienky na svoje predchádzajúce dočasné stavy“.

A čo sa týka možností Ľavej a Pravej bytosti, tak sme svojho času mali veľmi dobrý názorný príklad – bola to duchovná práca tej štvorice bojovníkov, ktorých ste vyučovali umeniu bojovníka Geliara. Práve vtedy som pochopila, ako **kontrola človeka nad Ľavou bytosťou** odкрýva v ňom také schopnosti, ako je poznanie a čítanie cudzích myšlienok. Väčšinou sa nejedná len o odhalenie týchto schopností, ale aj pocitové vnímanie štruktúr jemného sveta, a tiež pôsobenie ich prostredníctvom. Názorne som videla, ako skrotenie **Pravej bytosti** pomocou prísnej kontroly vlastných myšlienok a určitými meditatívnymi praktikami vedie k ovplyvňovaniu hrubých štruktúr sveta, k odhaleniu určitých „nadprirodzených“ možností, ktoré sú v podstate vedľajším výsledkom, získaným v priebehu duchovného rozvoja.

Ale najviac ma ohromila duchovná vytrvalosť tejto štvorice: získanie vynikajúcich profesionálnych návykov nenarušilo ich duchovné zámery, čo sa žiaľ nedá povedať o niektorých ľuďoch, s ktorými som pracovala v ďalších skupinách. Boli, samozrejme, rôzne veci vrátane poučnej skúsenosti v priebehu výcviku.

Napríklad, dva roky úpornej práce mojej skupiny priniesli konkrétne výsledky. No tiež to odhalilo fakt, že niektorí ľudia zo skupiny v podstate neboli pripravení na to, aby sa u nich otvorili také fenomenálne možnosti. Ich vedomie uchvátil momentálny úspech, pocit vlastnej dôležitosti, pýchy. Začali tajne snívať o svojich perspektívach, spojených s ľudským svetom. V podstate nastal odklon smerom k Živočíšnej podstate. A hlavne, stratila sa úprimnosť a túžba dosiahnuť práve duchovný cieľ. Proste slovami o ušľachtilých zámeroch začali zakrývať zjavné útoky Živočíšnej podstaty. Dokonca aj malý úspech v skutočnosti vyprovokoval stratu ich kontroly nad Živočíšnou podstatou. No zároveň to bola dobrá lekcia pre tých, ktorí si dokázali uvedomiť svoje chyby a húževnato sa držať duchovného smeru. Taká skúsenosť následne umožňuje ísť po duchovnej ceste zrelšie a vedomejšie.

Rigden: V podstate, keď človek prechádza etapou poznávania Pravej a Ľavej bytosti, namiesto toho, aby ich kontroloval, riskuje, že sa sám ocitne pod kontrolou týchto mimoriadne rozumných Bytostí, podľahne túžbe mať neviditeľnú silu a moc nad inými ľuďmi. A v dôsledku toho, že sa tým nechá uniesť, minie všetok život, ktorý mu ešte ostáva, na dosiahnutie dočasného výsledku, pričom stratí možnosť svojho oslobodenia a výstupu z kruhu reinkarnácií. Je to taká pasca pre ľudí, ktorí váhajú vo svojej hlavnej voľbe.

V tejto súvislosti existuje jedno zaujímavé podobenstvo o hľadaní pokladov. „Kedysi dávno jeden Mudrc prechádzal cez dedinu a oznámil ľuďom, že na ich námestí

sú pod zemou ukryté nesmierne poklady. Kto ich nájde, ten nielenže získa bohatstvo, ale už nikdy nebude taký, ako predtým. Ľudia sa potešili tejto novine, viedli dlhé debaty a rozhovory a nakoniec sa obyvatelia rozhodli, že všetci spoločne tieto poklady vykopú. Vyzbrojili sa náradím a začali pracovať. No ubehol nejaký čas, ale očakávaný výsledok ich práce sa nedostavil a entuziazmus obyvateľov začal upadať. Ako prví začali opúšťať miesto vykopávok tí, ktorí veľa hovorili, no, ako sa ukázalo, pre to, aby našli poklady, sami vôbec nič nerobili. Len sa snažili ukazovať druhým, ako majú pracovať. Za nimi nasledovali ľudia, ktorých táto ťažká práca rýchlo unavila. Títo sa rozhodli, že tieto poklady nestoja za takú námahu. Iní zase začali nachádzať črepiny starovekých nádob a prastaré mince. Schovávali tieto svoje nálezy pred ostatnými v domnení, že práve to je pravý poklad, a tiež náhlivo opúšťali miesto práce. Tretí jednoducho mali pôžitok z práce pri hľadaní a predpokladali, že v tejto radosť z hľadania sa skrývajú poklady, ktoré spomínal Mudrc. No čas ubiehal a okolo nich bolo stále len množstvo kameňov a hlíny. Ich radosť sa tiež vytratila, a tak zanechali svoje hľadanie, lebo boli slabí duchom.

Čas ubiehal, mnohí z ľudí, ktorí zostali, už začali pochybovať o úspechu hľadania a začali si myslieť, že sa stali obeťami omylu a výmyslov. Obyvatelia začali jeden za druhým opúšťať miesto hľadania pokladov. A len tí niekoľkí, ktorí boli sústredení na cieľ, vytrvalo a úporne pracovali, nakoniec našli svoj poklad. No potom, ako našli poklad, nikto ich viac v dedine nevidel. A tí obyvatelia, ktorí sa zúčastnili hľadania pokladov, ale ich nenašli, boli do konca

svojich dní zaneprázdnení tým, že sa ospravedlňovali sami pred sebou a odôvodňovali, prečo tak konali, prečo tam vtedy nezostali spolu s ostatnými. Veď to bola šanca zmeniť svoj biedny život k lepšiemu. Niektorí z nich zasvätili zvyšok svojich dní hľadáním toho Mudrca, ktorý im odhalil toto tajomstvo, aby sa dozvedeli, ako vlastne vyzerali tie poklady, kde sa teraz nachádzajú a ako je možné ich získať.“

Takže, tak je to, pokladom je duchovná premena človeka. No na to, aby sme ju dosiahli, je treba na sebe úporne pracovať každý deň. Nie všetci, ktorí sú okúzlení perspektívou cesty, prichádzajú do jej cieľa, lebo cesta si vyžaduje vnútorné zmeny. Prví opúšťajú cestu tí, ktorí veľa hovoria, ale nič nerobia pre to, aby sa zmenili. Za nimi nasledujú tí, ktorí hľadajú ľahké víťazstvá. Potom sa z duchovnej cesty odkláňajú aj tí, ktorí sa nechali zlákať schopnosťami, ktoré sa u nich objavili, aby si uspokojili svoju dôležitosť v tomto svete. Ďalej sú tu tí, ktorí nachádzajú uspokojenie v samotnom procese hľadania zmyslu života, no nechápu sami seba, a nakoniec nič nenachádzajú. Z duchovnej cesty odbočujú aj tí, ktorí pochybujú o sebe, o Mudrcovi, ktorý im odhalil duchovnú Pravdu, ale aj o samotnej Pravde. Všetci títo ľudia si vysvetľujú duchovnú cestu tak, ako je to pre nich v tomto materiálnom svete výhodné. A iba ten, kto ide s čistotou a úprimnosťou úmyslov až do konca, kto je vytrvalý vo svojej duchovnej práci a mení sám seba každý deň, len ten v živote nachádza svoje duchovné poklady, ktoré mu dávajú možnosť odísť do iného sveta. Zmysel tohto podobenstva je tento: ľudia, ktorí kráčajú po duchovnej ceste, často hľadajú osobný úspech v tomto pre nich dočasnom svete

namiesto toho, aby hľadali svoje duchovné poklady, ktoré im otvárajú cestu do Večnosti.

Anastasia: Áno, to je pravda života, ktorá bola aktuálna nielen v minulosti, ale aj teraz... Každý robí svoju vlastnú voľbu.

Rigden: Takže prax, to je dôležitá skúška. Jedna vec je čítať náboženské legendy a snívať o tom, že sa z teba stane taký istý „duchovný človek“, akými sú hrdinovia týchto príbehov, ale úplne iná vec je reálne na sebe každý deň pracovať, venovať sa duchovným praktikám a kontrolovať svoje myšlienky. V traktátoch už spomínaného budhizmu schopnosť človeka ovládať svoje nadprirodzené schopnosti nazývajú ovládaním „zázračných síl“. Takisto sa tam hovorí aj o tom, že dokonalý človek môže pôsobiť na svet „až do Nebies Brahmú“ (siedmej dimenzie), a že cesta na „Nebesá Brahmú“ sa začína zrieknutím sa pripútanosti k *Šiestim Svetom* Vášni „kolesa bytia“. Napríklad v zborníku budhistických posvätných textov „Tripitaka“ je veľmi zaujímavá sútra „O plodoch pustovníctva“. Mimochodom, slovo „sútra“ v preklade zo sanskritu doslovne znamená „niť, na ktorej sú navlečené *perly*“; v staroindickej literatúre tak nazývali útržkovité výroky a neskoršie zbierky týchto výrokov. Avšak pri čítaní zbierky budhistických posvätných textov „Tripitaka“, vrátane sútry „O plodoch pustovníctva“, je potrebné si uvedomiť, že v nich nie sú zapísané pôvodné slová Budhu, ale jeho učenie, ktoré sa dlhý čas odovzdávalo ústne a bolo zapísané až neskôr. Pritom pri formovaní náboženstva budhizmu sa tam v priebehu storočí vnášali zmeny. Inými slovami, je treba brať do úvahy, že to nie je prvotná

informácia, ale už len jej interpretácia, ktorá prešla počas stáročí cez myseľ mnohých ľudí. Ak človek nepozná detaily duchovnej práce a praktická meditatívna skúsenosť je mu vzdialená, tak je samozrejmé, že pri prerozprávaní, výklade alebo preklade do iných jazykov sa bude riadiť výlučne svojim svetonázorom a svojim vnímaním danej veci z pozície obyvateľa trojrozmerného sveta.

Takže, v tejto sútre sa spomína rozhovor Budhu s Ajātaśatrom – kráľom Magadhy (dávnej krajiny, ktorá sa kedysi nachádzala na severovýchode Indie). Kráľ sa pýta Budhu, čo je „viditeľným plodom pustovníctva“, teda aký je výsledok cvičenia duchovných praktík v tomto svete. Budha mu vysvetľovaním *na alegóriách z bežného života, pochopiteľných pre prostého človeka*, vykladá učenie o Ceste, ktorú prechádza mních ako človek, ktorý sa zaoberá duchovným sebazdokonaľovaním a meditáciami, a snaží sa dosiahnuť Nirvánu. V tejto sútre sa tiež hovorí, že mních sa musí riadiť zákonmi mravného správania, hovorí sa v nej o potešení, ktoré prináša skrotenie seba samého, o cieľoch duchovnej práce na sebe. Pritom sa zdôrazňuje, že výsledok práce mních chápe „rozumom, nachádzajúcim sa v samádhi, čistým, jasným, ... pokorným a sústredeným, ktorým dosiahol vyrovnanosť...“. Stav „samádhi“ v preklade zo sanskritu znamená „zloženie dohromady“, „spojenie“, „celistvosť“, „zjednotenie“. V indickej filozofii sa tento stav osvietenia, vyššej harmónie, považuje za konečný cieľ meditatívnych praktík. V budhizme sa „samádhi“ považuje za posledný stupeň osemstupňovej cesty, ktorá podľa ich filozofie musí priviesť človeka až k Nirváne.

V tejto sùtre je aj takáto zmienka: „Toto moje telo má formu, pozostáva zo štyroch veľkých elementov...“ Štyri veľké elementy sa vo filozofických úvahách zvyčajne chápu ako vzduch, zem, voda a oheň. Takéto alegórie, ktorými mali dávni predkovia na mysli štyri základné Bytosti, sa často využívali v svätých písmach, keď sa hovorilo o sebazdokonaľovaní človeka a o jeho očami neviditeľnej energetickej štruktúre. V 87. sùtre „O plodoch pustovníctva“ sa hovorí o prejavení sa rozličných nadprirodzených schopností u človeka, ktorý dosiahol stav samádhi. On, „... keď je jedným, stáva sa mnohopočetným, keď je mnohopočetný, stáva sa jedným; stáva sa pre oči viditeľným aj neviditeľným; bez problémov prechádza cez steny, valy, hory, akoby to bol vzduch; preniká cez zem ako cez vodu; kráča po vode ako po pevnej zemi a neprepadá sa; sediac so skríženými nohami sa vznáša do neba, akoby bol okrídlený vták; Mesiaca a Slnka, hoci sú silné a mohutné, sa on dotýka svojou dlaňou; až do nebies Brahmy môže pôsobiť pomocou svojho tela.“ Tu sa nemá na mysli fyzické telo. V tejto sùtre sa hovorí o tom, čo budhisti nazývajú „získané (fenomenálne, mystické) telo“ (názov v sanskrite pri transkripcii znie „nirmánakája“, teda iluzórne, premenené, „telo“ zážitkov). „Z tohto svojho tela on vytvára druhé telo, ktoré má formu, pozostáva z rozumu, je obdarené všetkými veľkými aj malými časťami, ktoré nepozná stratu životných schopností.“ Pritom dokonca aj v tejto otázke majú zmätok a teoretici vedú nekonečné filozofické spory o tom, čo vlastne v skutočnosti znamená toto „fenomenálne telo“: telo transformácie, iného stavu vedomia, fyzické telo Budhu, Bódhisatvu, telo Ilúzie, Prejavenia alebo „dokonalého

potenciálu rozumu v podobe fyzickej formy“. Podobné protirečenia svedčia o tom, že ľudia stratili podstatu základných znalostí a posudzujú ich len podľa zachovaných vonkajších foriem, a aj to len ľudským rozumom.

Ale v skutočnosti je všetko jednoduché. Energetické telo, ktoré sa nachádza v šiestich dimenziách, majú ľudia približne rovnaké – má tvar štvorbokej useknutej pyramídy s oddeleným vrcholom. Lenže väčšina ľudí ho nevidí, a dokonca ani nevie o jeho existencii. No to neznamená, že nevplýva na ich život, osud a konanie. Ako sa medzi ľuďmi hovorí, „pokým pečeň nebolí, ani si na ňu nespomenieš, samozrejme, ak vieš o jej existencii“. Keď človek na sebe pracuje, robí duchovné praktiky a každý deň sa snaží o oslobodenie svojej Duše, jeho energetická konštrukcia sa mení a postupne sa transformuje na kvalitatívne inú štruktúru, o ktorej som už hovoril. A keď sa Osobnosť spája s Dušou, vzniká nová Duchovná Bytosť, ktorá už nepotrebuje materiálny obal. Inými slovami, vďaka tomuto sa „obyvateľ“ trojrozmernej dimenzie stáva „obyvateľom“ sedemrozmernej dimenzie.

Anastasia: Z pozície získanej duchovnej skúsenosti a vďaka pochopeniu kľúča tých prapôvodných Znalostí, ktoré ste nám dali, začína byť jednoducho smiešne, o čom sa dohadujú všetci títo teoretici. Občas „diskusie“, opísané v ich traktátoch, pripomínajú situáciu s dvomi študentmi, ktorí sa nabíľili od A po Z rôzne teórie, a až pokým nezachrípnu, hádajú sa o podstate praktického procesu ich realizácie. Avšak ani jeden z nich nemá osobnú skúsenosť s prácou na tejto realizácii, a teda nechápe,

čo taká realizácia v skutočnosti je. Na pozadí takých filozofických sporov samozrejme jasne vynikajú tí autori, ktorí nehovoria do vzduchu, ale, kráčajúc po duchovnej ceste, delia sa so svetom o svoju praktickú duchovnú skúsenosť, a hoci idú miestami len intuitívne, idú správnym smerom. Vieš o tom, pretože máš vlastnú praktickú skúsenosť. Veď získanie vlastnej praktickej skúsenosti pomáha precítiť a, ako sa hovorí, bez zbytočných slov pochopiť tých skutočne múdrych ľudí, ktorí zanechali svoje zápisky naveky, a ktorí naozaj na sebe pracovali počas svojej duchovnej cesty.

Rigden: Nepochybne, v tejto veci nie sú hranice a rozdelenia, čas ani materiálny priestor. Tu existuje celosť a duchovné chápanie, takpovediac v jednote s Pravdou... Tak teda, v rôznych náboženstvách Indie sa v určitej podobe zachovali zmienky o tom, že v priebehu svojho duchovného rozvoja človek získava určité „zázračné sily“ (budhizmus) alebo sily „siddhi“ (indická joga: staroindické slovo „siddha“ znamená „dokonalý“). Pojem siddha sa vyskytuje tiež v džinizme, aj v mytológii hinduizmu, ako pomenovanie mýtických polobožských bytostí, ktoré majú nadprirodzené magické schopnosti a obývajú vzdušný priestor. Podľa staroindických purán (v preklade zo sanskritu „purana“ – „dávny“, „bylina“), v ktorých sa opisujú kozmologické mýty o Vesmíre a prezentujú hinduistické filozofické názory, polobožskí siddhovia majú nasledujúce nadprirodzené vlastnosti. Môžu sa stať extrémne ľahkými alebo ťažkými, nekonečne malými alebo veľkými; môžu sa okamžite premiestňovať do akéhokoľvek bodu v priestore; to, čo si želajú, môžu dosahovať silou myšlienky; môžu podriaďovať

„svojej vôli“ predmety a čas; dosahovať najvyššiu moc nad svetom. Ale mytológia, to sú len zakamuflované sakrálné znalosti o človeku a svete.

Anastasia: Teda v podstate sú to dozvuky niekdajších znalostí o tom, ako si človek osvojuje praktiky na ovládanie svojich štyroch Bytostí.

Rigden: Presne tak, pritom sú už dôkladne upravené rozličnými náboženstvami. V skutočnosti možno povedať, že v duchovnej praxi sú tieto nadprirodzené „zázračné sily“ vedľajším efektom toho, keď sa človek učí kontrolovať svoju Pravú a Ľavú bytosť. Práve práca týchto Bytostí v určitom, nazvime to, režime vedomia prejavuje v človeku tieto superschopnosti. V spomínaných budhistických traktátoch sa zachovali zmienky o tom, že samotné ovládanie týchto síl („siddhi“) nie je škodlivé. Všetko spočíva vo voľbe človeka, v jeho želaní. V traktátoch sa takisto hovorí, že už Budha upozorňoval na to, aby sa mních v procese „sebazdokonaľovania“ vyvaroval toho, aby sa poddával pokušeniam rôzneho druhu. Po prvé, aby sa vyhýbal demonštrovaniu týchto „zázračných síl“ ľuďom nezasväteným do týchto vecí, aby nevyvolával neistotu v mysliach neveriacich. Po druhé, hlavne aby sa vyvaroval pokušeniu vymeniť svoj pôvodný cieľ - odchod do Nirvány (do Večnosti), za prázdne ľudské želania, ako sú: túžba po moci, po „magickej ovládnutí sveta“, po uspokojení akýchkoľvek materiálnych želaní a potrieb a tiež neodolateľná túžba kontrolovať a ovládať čokoľvek, mať možnosť využívať tieto neviditeľné sily na egoistické ciele a usmerňovať udalosti tak, aby boli pre neho výhodné. Inými slovami, Budha vystríhal ľudí idúcich

po duchovnej ceste pred akýmkoľvek využívaním týchto „zázračných síl“ na zisťné ciele. Inak človek skĺzne z duchovnej cesty, a tak neuskutoční to hlavné vo svojom živote – vnútornú premenu, spojenie s Absolútnom, so svetom Duše.

Prečo Budha sústreďoval pozornosť na túto otázku? Budha mal skupinu učeníkov, ktorí si osvojovali, povedané ich jazykom, „Vysoké Umenie“, alebo po našom, Geliarstvo. A to je ťažká cesta duchovného rozvoja a ani zďaleka nie je určená pre všetkých. Je to, obrazne povedané, ako v rozviedke: neberú tam všetkých záujemcov, ale výlučne podľa osobných kvalít, schopností a tých profesionálnych návykov, ktoré už majú. No o tejto Budhovej skupine vedeli aj iní ľudia, takpovediac tí, ktorí si priali v nej byť, ale neboli. Tých, ktorí napodobňovali, ktorí prekrúcali znalosti, bolo vždy dosť. Treba poznamenať, že v časoch Budhu boli mnohí ľudia, tak ako aj teraz, uchvátení mágiou, rôznymi tajnými mystickými umeniami, kvôli ich egoistickej túžbe mať neviditeľnú moc nad ľuďmi. No jedna vec je mať nadprirodzené schopnosti pre egoistické ciele a pýchu, a druhá vec je využívať tieto možnosti v službe duchovnému svetu. Takže, Budha varoval svojich učeníkov, že keď prechádzajú etapami vnútornej premeny, treba sa pevne pridržiavať svojho hlavného duchovného cieľa ako jediného zmyslu existencie človeka – duchovného oslobodenia, teda odchodu do Nirvány. V opačnom prípade možno upadnúť do ilúzie, chybné prijať dočasné za večné.

Anastasia: Áno, v starovekej Indii bola dosť populárna téma o tom, že človek môže získať rozličné

nadprirodzené schopnosti rôznym spôsobom. Možno povedať, že to bola propagácia na popularizáciu rozličných náboženstiev. Napríklad okrem budhizmu je to aj v ezoterických daršanoch (učeniach) staroindickej filozofie, kde sa hovorí o jogínskych metódach dosiahnutia „pravého poznania“, tým, že človek získa „duchovné schopnosti“ pomocou duchovných praktík. Predovšetkým v ezoterických školách sa dodnes využíva taký pojem ako „šakti“ na označenie síl, ktoré je možné získať v rôznych etapách praxe. Napríklad, Džňana-Šakti sú sily súvisiace s vlastnosťami jasnovidenia, jasnopočutia, telepatie; Krija-Šakti sú spojené s materializáciou, schopnosťou vyliečenia alebo spôsobenia ujmy silou myšlienky; Ičhá-Šakti sú prejavenie sily vôle, sebaovládania, vedúceho k rozvoju nadprirodzených schopností tela, schopností astrálneho cestovania; Mantra-Šakti sú sily spojené s kozmickými rytmami, s pôsobením na prírodu.

Rigden: Presne tak. „Šakti“ v preklade zo sanskritu znamená „moc, sila“. Ako som už hovoril, v staroindických príbehoch sa „šakti“ spomína ako prvotná, božská, tvorivá sila ženskej podstaty Vesmírnych rozmerov (Adi-Šakti), a v duchovných praktikách sa spomína ako sily obdarené funkciami Allatu a štyroch Bytostí človeka. V religióznych legendách je táto tvorivá sila zobrazená v podobe bohýň, ktoré sú manželkami Brahmú, Višnu a Šivu, a je tiež aspektom každého, aj každého boha. Zaujímavá je zmienka o tom, že táto sila (šakti) sa rozvetvuje na menšie sily, ktoré sú prezentované zvláštnymi znakmi na lupienkoch lotosov, v ktorých „osobne“ žijú nielen bohovia ale aj bohyne. Pre neznalého človeka tieto informácie vyzerajú ako obyčajná náboženská legenda. Ale znalý človek veľmi

dobre chápe, o čom je reč, aké znalosti o makrokozme a človeku sa vysvetľujú. Ako som už hovoril, dávni ľudia, zvlášť na Východe, alegoricky prirovnávali energetickú konštrukciu človeka k lotosovému kvetu, kde každý pomyselný „lupienok“ predstavoval jednu z Bytostí človeka, ktorá má svoj znak, žije svojím životom a zodpovedá za spojenie s niektorou z dimenzií. Ak človek pozná tento znak, môže sa kontaktovať priamo s danou konkrétnou Bytosťou.

Anastasia: Áno, v mnohých náboženstvách sú dozvuky týchto znalostí, len ich zabalili do takej materiálnej filozofie, že pre neznačného človeka je ťažké nielenže ich oddeliť, ale dokonca aj pochopiť, kde sú duchovné zrná, a kde sú materiálne prímеси ľudského rozumu alebo zámeny Živočíšneho rozumu... Mimochodom, spomenula som si, že v čínskom taoizme ľudské telo považujú tiež za mikrokozmos, obývaný rozličnými božstvami. Pravdaže, oni si predstavujú tento proces po svojom. V ich ponímaní je spojený s fyzickým telom a jeho orgánmi. Jednako sa nasledovníkom taoizmu odporúča, aby viedli cnostný život, konali dobré skutky údajne preto, aby si získali priazeň týchto duchov „tela“ človeka.

Rigden: Tieto znalosti taoizmus zdedil ešte od starodávneho čínskeho šamanizmu, kde existovala predstava o mnohých dušiach človeka (vrátane živočíšnej duše „po“ a duchovnej duše „hun“), ktoré telo spájali do jedného celku. No je tu podstatný rozdiel a zámena v pojmoch ešte z tých čias. Totiž, aby bolo možné získať priazeň duchov, alebo sa s nimi dohovoriť, to v podstate znamenalo uzavrieť dohodu so Živočíšnym rozumom, ktorý vďaka tejto zdanlivej dohode

umožňoval človeku uskutočňovať akékoľvek magicke úkony v rámci šiestich dimenzií. Človek (šaman) sa naivne domnieval, že duchovia slúžia jemu, ale v skutočnosti on slúžil ako prevádzateľ Živočíšneho rozumu, a títo duchovia mohli v ktorýkoľvek moment zmeniť k nemu svoj postoj. Inými slovami, je podstatný rozdiel medzi tým, či si človek získa priazeň duchov (vrátane svojich bočných Bytostí) kvôli tomu, aby mal nadprirodzené schopnosti v materiálnom svete vo svojom dočasnom živote, alebo, či sa naučí sám ovládať svoje Bytosti, získa celostnosť a dosiahne duchovné oslobodenie, Večnosť.

V náboženstve taoizmu, ako aj v náboženstve budhizmu, sa stúpencom tiež ukladá za povinnosť venovať sa radikálnej transformácii svojho tela a vedomia a využívať meditácie ako nástroj poznania. V taoizme sa tiež zameriava pozornosť na to, že človek, vďaka takej transformácii na ceste dosiahnutia „nesmrteľnosti“ podľa ich náboženského učenia, získava nadprirodzené sily a schopnosti. Napríklad sa môže stať neviditeľným, premiestňovať sa v priestore, súčasne sa môže nachádzať na rôznych miestach, môže skracovať čas, a tak ďalej.

Ale rád by som niečo v tejto súvislosti podotkol. V mnohých náboženských koncepciách sa naozaj spomína, že ak stúpenec ide po navrhnutej náboženskej ceste, tak sa môže naučiť ovládať niektoré nadprirodzené schopnosti. Mnohých ľudí to priťahuje práve zo strany Živočíšnej podstaty, a to viac ako duchovné zrná. Čo je ale smutné, mnohí premárnia celý svoj život na dosiahnutie tohto cieľa (získanie nadprirodzených schopností), pričom tratia svoje sily nadarmo.

No mať nadprirodzené schopnosti, to ešte nie je vrchol dokonalosti. Existuje stará múdrosť: „**Keď človek nepozná vo svojej duši Boha, je pripravený uveriť v čokoľvek.**“

Naučiť sa akýmkoľvek nadprirodzeným schopnostiam, to neznamená dosiahnuť duchovné oslobodenie. Veď to môžu aj ľudia, ktorí sa zaoberajú napríklad čiernou mágiou, teda tí, ktorí sú prevádzateľmi Živočíšneho rozumu. Ale aký je výsledok? Majú sa stať potom subosobnosťou a vystaviť sa ešte väčším mukám? Veď za všetko, čo urobili vo viditeľnom, ako aj v neviditeľnom svete, sa bude treba zodpovedať dvojnásobne. Rozvíjanie nadprirodzených schopností je opodstatnené len vtedy, keď sám človek nevenuje osobitnú pozornosť tomuto procesu, keď je sústredený na svoju duchovnú cestu a duchovné oslobodenie, a pritom berie na seba ešte povinnosť, takpovediac, niest' zodpovednosť „bojovníka svetla“ z Duchovného sveta. Ale to je cesta pár jednotlivcov. No vo všeobecnosti sa ľudia nepotrebujú sústreďovať na ovládnutie nadprirodzených schopností. Pre ľudí je v ich živote hlavné sústrediť svoje sily na duchovné oslobodenie, a to znamená, na každodennú duchovnú prácu na sebe. To je hlavné! Nie pred ľuďmi treba dokazovať, že si v niečom lepší od ostatných, ale pred Bohom, že si zaslúžiš byť prijatý do duchovného sveta, že si zaslúžiš, aby tvoja Osobnosť prebývala vo Večnosti ako zrelá Duchovná Bytosť.

Anastasia: Áno, mnohé náboženstvá tiež poukazujú na to, že tieto možnosti sa odkrývajú v poslednej etape pochopenia Pravdy, kedy už teda v podstate nie sú potrebné na pozemské ciele.

Rigden: Presne tak. Veď keď nastáva splynutie Osobnosti s Dušou a pre človeka sa stáva dostupnou siedma dimenzia, tak už vedomím žije v nej a prebýva v duchovnom svete. Stráca akýkoľvek záujem o trojrozmerný svet, lebo všetko to najzaujímavejšie začína poznávať v duchovnom svete.

V skutočnosti, celá duchovná cesta človeka, to je cesta jeho vnútorných vedomých premien, kardinálneho pretvorenia seba samého. Keď Osobnosť začína svoju cestu, ešte mnohému nerozumie a ide po nej intuitívne. Každý naráža na svoje prekážky a v priebehu duchovného posunu sa ich učí prekonávať. Keď človek poznáva seba, začína chápať neviditeľnú stránku svojho života, doposiaľ nekontrolovanú činnosť svojich Bytostí, ktoré vyvolávali v jeho živote nie práve najlepšie udalosti. Tak si Osobnosť uvedomí príčinu svojich trápení. Keď človek začína chápať viac, ako je výhodné pre jeho Živočišnu podstatu, tak ignoruje potreby svojej egoistickej existencie a vytvára si návyk byť v každom okamihu pripravený odraziť jej útoky. Časom táto práca na sebe prináša duchovné plody. Nie náhodou sa hovorí, „že myšlienka, ktorú ustriehneš, vedie ku šťastiu“.

Osobná voľba hrá v živote človeka dôležitú úlohu. V myšlienkach vždy dominuje to, k čomu Osobnosť nie je ľahostajná. Človek musí častejšie sledovať situáciu v sebe, o čom premýšľa, a musí sa pýtať sám seba, čo si vyberá tu a teraz: trápenia tohto sveta alebo Večnosť pre seba a svoju Dušu? Veď to najhlavnejšie v živote je spása svojej Duše. Spasením svojej Duše človek spasí aj seba. Život, hoci aj ten najdlhší, sa veľmi rýchlo skončí, a skončí sa nečakane.

Každý jeho okamžik v materiálnom svete nemilosrdne požíera čas. Mimochodom, v sanskrite „ad“ (v ruštine «ад» - „peklo“) znamená „jesť, hltat', pohlcovať“, alebo povedané staroruským jazykom – „žrať“. Tento materiálny svet bol dávnymi ľuďmi považovaný práve za to miesto, ktoré dnešné náboženstvá nazývajú peklom, a zobrazovali ho v podobe netvora, ktorý požíera ľudí, ich osudy a Duše. No ak človek dňom aj nocou túži spasiť svoju Dušu, každý deň na sebe pracuje, tak mu to dáva šancu navždy vystúpiť za hranice materiálneho sveta, za hranice trápení a neustálych prevteľovaní.

Preto, aby sme spasilí svoju Dušu, je treba týmto želaním žiť. Musí to byť jediná a hlavná túžba človeka v jeho živote, nezávisle od okolností osudu. Ale spravidla, aj keď sa človek vydá na duchovnú cestu, ide po nej s nákladom množstva banálnych, pozemských želaní a uprostred týchto pokušení je preňho ťažké udržať to jediné želanie, ktoré vychádza z Duchovnej podstaty. Preto jeho otázky často vychádzajú z rozumu.

Na túto tému existuje jedno dobré podobenstvo. Jeden mladý človek prišiel k Mudrcovi, ktorý sedel v pozícii lotosu na brehu rieky. Rozhodol sa, že mu dokáže svoju úctu, že mu ukáže všetkými možnými spôsobmi, že je pripravený stať sa jeho žiakom. Mladík považoval za nevyhnutné položiť mu otázku, na ktorú podľa jeho názoru Mudrc istotne odpovie, a venuje mu tým svoju pozornosť. Mladý človek sa ho teda opýtal: „Čo mám urobiť preto, aby som sa stal Múdrym a spasil svoju Dušu?“ No napriek očakávaniam mu Mudrc nič neodpovedal, tak isto ako ani ostatným

Ľuďom, ktorí k nemu takmer celý deň prichádzali, kládli mu svoje otázky, sťažovali sa na problémy, alebo jednoducho mu vyjadrovali svoju úctu. Mladý človek sa rozhodol prejaviť vytrvalosť a zakaždým, keď sa niekto na niečo Mudrcu opýtal, znovu opakoval svoju dôležitú otázku. Ale Mudrc, tak ako aj predtým, mlčal.

A stalo sa, že podvečer podišiel k Mudrcovi, ktorý sedel v pozícii lotosu, bedár s ťažkou nošou a opýtal sa, po ktorej ceste má ísť, aby sa dostal do najbližšieho mesta. Mudrc sa rýchlo zdvihol, prehodil si bedárovu nošu na seba, vyviedol ho na cestu, ukázal mu smer a podrobne mu vysvetlil, ako sa dostane do mesta. Potom sa vrátil a znovu si sadol, aby meditoval. Mladý človek bol taký prekvapený tým, čo sa stalo, že sa začal zúfalo vypytovať Mudrcu: „Ako to? Prečo ste tomu človeku odpovedali na jeho svetskú otázku a venovali mu toľko času, a ja vám celý deň kladiem oveľa dôležitejšiu otázku o spáse Duše, a vy ste mi nič neodpovedali?“

Mudrc vstal a posunkom vyzval mladíka, aby ho nasledoval smerom k rieke. Vošiel do vody. Mladý človek ho chtiac-nechtiac nasledoval, hoci voda bola chladná a vietor bol ostrý. Mudrc zašiel do značnej hĺbky. Otočil sa k mladíkovi a neočakávane ho schmatol za plecía. Potom rýchlo ponoril chlapcovu hlavu do vody, nehľadiac na jeho zúfalé pokusy vytrhnúť sa z jeho silných rúk. Nakoniec Mudrc mladého človeka pustil a ten sa náhlivo vynoril, začal dychtivo lapať po dychu, a nijako sa nemohol nasýtiť vzduchu. Mudrc sa ho pokojne opýtal: „Keď si bol pod vodou, čo si si vo svojom živote najviac želaný?“

Ten bez zaváhania vyhrkol: „Vzduch! Chcel som len vzduch!“ Mudrc upresnil: „Naozaj len vzduch? No možno by si v tej chvíli namiesto toho dal prednosť bohatstvu, sláve, potešeniu, významnosti medzi ľuďmi a moci nad nimi?“ Mladík takmer vykrikol: „Čo?! Túžil som len po vzduchu a myslel som len na vzduch! Bez neho by som zomrel!“ Mudrc spokojne prikývol a odvetil mu: „Takže, aby si sa stal Múdrym, musíš túžiť po spáse svojej Duše tak silno, ako si túžil po vzduchu, aby si spasil svoj život! Musí to byť tvoj jediný cieľ, za ktorý musíš vo svojom živote bojovať. Musí to byť tvoja jediná snaha vo dne aj v noci. Ak budeš na sebe pracovať, aby si spasil svoju Dušu, s takou istou horlivosťou, ako si pod vodou bojoval o svoj život, určite sa staneš Múdrym a Spasiš sa!“ Keď povedal tieto slová, začal vychádzať z vody, kde zostal stáť mladý človek, ktorý to vďaka Mudrcovým slovám pochopil, a už nevnímal ani chlad, ani ostrý vietor. Keď mudrc došiel na breh, obzrel sa a povedal: „A svetskému človeku s nošou som pomohol len preto, lebo dnes to bol jediný zo všetkých, ktorý skutočne hľadal to, na čo sa pýtal.“

Anastasia: Vynikajúce podobenstvo, veľmi presne charakterizuje tajné želania mnohých ľudí, ktorí len snívajú o duchovnej ceste, ako aj stav človeka, ktorý skutočne túži po duchovnej spáse a veľa pre ňu robí.

Rigden: Cesta k získaniu vnútornej Slobody sa vždy začína prvým krokom. V počiatočných etapách poznania je v človeku skutočne množstvo banálnych, svetských želaní a medzi ich pokušeniami je pre človeka bez praktických duchovných skúseností

ťažké udržať si to jediné želanie, ktoré vychádza z Duchovnej podstaty. Chyba mnohých spočíva v tom, že v počiatočných etapách si ani nevšimnú, že k duchovnej ceste nepristupujú ako k svojej hlavnej ceste, ale ako k nejakému doplnku svojho života, ktorý sa v určitom zmysle už poskladal na základe zvykov, určitých šablón myslenia a tak ďalej. V tom je veľký rozdiel: jedna vec je reálne meniť seba a svoje návyky, a druhá vec je, bez toho, aby som menil seba, želať si pomocou týchto znalostí získať veľký význam v tomto svete.

Keď človek nevie o svojej duchovnej stránke, tak sa každý deň, kvapku po kvapke, naplňa doslova ako džbán zlými myšlienkami, škodlivými pocitmi a prázdnyimi želaniami. Výsledkom je to, že táto kopa materiálneho „bahna“ predurčuje jeho ďalší osud. Keď ale človek ide po duchovnej ceste, tak si, obrazne povedané, dáva pozor na čistotu svojich myšlienok – kvapiek, ktorými každý deň naplňa svoje vedomie, venuje im pozornosť a potvrdzuje tak svoju voľbu. Po čase jeho vedomie získava návyk koncentrovať sa len na dobré myšlienky a pocity. Osobnosť sa začína podobáť mladému zelenému výhonku v rozkvetu, ktorý pre seba zbiera životodarné kryštáľovo čisté kvapky rosy, ktoré ho živia vlhkosťou a stimulujú jeho prudký rast, čo mu následne umožňuje stať sa nezávislou, samostatnou rastlinou.

Každodenná práca na sebe umožňuje získať duchovnú skúsenosť v neviditeľnom svete, ktorá dáva pochopenie svojej minulosti, napríklad, prečo vznikali stavy depresie, nespokojnosti so životom a tak ďalej. Začína byť zrejmé, prečo človek v snahe byť

lepším súčasne prežíva takmer zvierací strach zo všetkého, čo hrozí zmenou jeho obvyklého spôsobu života. Človek sa pomocou duchovných nástrojov učí kontrolovať myšlienky a ovládať svoje základné štyri Bytosti. Tým, že sa duchovne rozvíja, začína prostredníctvom hlbokých pocitov chápať viditeľný aj neviditeľný svet, už nie z pozície svojho rozumu obmedzeného hmotou, ale z pozície duchovného, intuitívneho poznania, ktoré zahŕňa široké spektrum informácií o svete a umožňuje udržiavať neustále spojenie s Dušou – portálom do sveta Boha. Úmysel človeka postihnúť duchovnú cestu sa stáva pevným ako skala, ktorou vetry pochybností nemôžu pohnúť.

Anastasia: Áno, každodenná prax pomáha spoznať seba a skorigovať samého seba v priebehu svojej duchovnej cesty. Ak sa človek uspokojí len s teóriou, je to rovnaké, ako prešľapovať na mieste a mrhať cenným časom života. Ako sa hovorilo v dávnych dobách, ten, kto letí vysoko k duchovným výšinám, predbieha toho, kto ide po ceste. Ten kto ide, predbieha toho, kto sa plazí po ceste poznania. A ten, kto sa plazí predbieha toho, kto úplne stojí na mieste. Urobiť prvý krok znamená pohnúť sa vpred k pochopeniu seba samého.

Rigden: Presne tak. Úplne prvé kroky duchovným smerom sú opísané v твоjich predchádzajúcich knihách. A skôr ako porozprávame čitateľom o nasledujúcej etape hlbšej práce na sebe, akou je meditácia „Pyramída“, je potrebné najprv porozprávať o jednoduchej, ale užitočnej meditácii na spoznanie svojich štyroch Bytostí. U rôznych národov ju v rôznych časoch nazývali rozlične. Napríklad v dávnej minulosti

u Slovanov, ešte dávno pred objavením sa kresťanstva a zavedením tohto náboženstva do povedomia aj tohto národa, sa nazývala „Četverik“ a bola jednou zo základných prapôvodných praktík v procese sebazdokonaľovania na duchovnej ceste človeka...

Anastasia: Máte na mysli meditáciu na vedomé vnímanie svojich štyroch Bytostí?! Je to skutočne veľmi efektívna meditácia, ktorá je zameraná na poznanie seba samého, na odhalenie zvláštností každodennej práce svojich Bytostí a ich pôsobenia na vedomie cez myšlienky a emocionálne stavy.

Rigden: Táto jednoduchá meditácia je v podstate prvým krokom k vedomému zoznámeniu sa so svojimi Bytosťami. Jej osvojovaním sa človek učí nielen regulovať svoje emocionálne stavy, ale aj chápať pravú príčinu ich vzniku. Veď spravidla v bežnom živote si človek nevšima a nesleduje, prečo sa na neho odrazu ako vlny valia rozličné, ako počasie premenlivé, nálady a emócie: tu zlosť, tam agresia alebo prefíkanosť spolu s egoizmom, tu zaútočí strach, potom sa neočakávane vyplavujú spomienky na minulosť so svojou negatívnou záťažou a tak ďalej. V lepšom prípade človek identifikuje tieto stavy v sebe ako zjavný prejav Živočišnej podstaty, ktorá už naplno ovládla vedomie. Začína trpieť kvôli tomuto začarovanému kruhu myšlienok a emócií, a súčasne ich posilňuje svojou pozornosťou. Inými slovami, človek nepozoruje prvotnú provokáciu zo strany bočných Bytostí. A daná meditácia napomáha získaniu návykov, ktoré umožňujú nielen odsledovať tento proces, ale ho aj včas zastaviť, teda prerušiť ešte predtým, ako tento stav človeka celkom pohltil.

Takže táto meditácia je nielen veľmi efektívna, ale, čo je dôležité zvlášť pre začínajúcich, je jednoduchá na osvojenie, pretože je podobná psychotechnike.

Cieľ tejto meditácie: naučiť sa chápať momenty aktivácie každej zo štyroch Bytostí, precítiť ich, odhaliť emocionálne vzplanutia, sprevádzajúce túto aktiváciu a tiež pochopiť charakter prejavovania tých alebo iných myšlienok, ktoré sú vyvolané týmto procesom, a následne vplývajú na zmenu nálady.

Meditácia sa vykonáva v stoji. Meditujúci si predstavuje, že stojí v centre základne nevelkej štvorstennej pyramídy, teda že sa nachádza v strede priestoru rozdeleného na spôsob kosého kríža, ktorého každá časť bude v podstate predstavovať oblasť jednej zo štyroch Bytostí. Trochu to upresním. Štvorcová základňa pyramídy je pomyselne rozdelená uhlopriečkami, teda kosým krížom v tvare písmena „x“, na štyri rovnaké časti. Meditujúci sa nachádza v strede, kde sa pretínajú línie kríža, ktorý pomyselne delí priestor okolo človeka na štyri priestorové časti. Jedným slovom sa vpredu, vzadu, a tiež po stranách meditujúceho nachádzajú akoby trojuholníkové priestory. Približne tak budú vyzerat' v chápaní človeka tieto oblasti štyroch Bytostí...

Teraz upresním umiestnenie centra každej Bytosti. Orientačne, vo vzdialenosti o trochu väčšej ako je v horizontálnom smere natiahnutá ruka, na každej zo štyroch strán sú v týchto trojuholníkových priestoroch umiestnené centrá daných Bytostí. Energetické centrum každej Bytosti hypoteticky predstavuje zvláštny zhluk, povedzme, tvarom

pripomínajúci loptu alebo neveľkú guľu a konzistenciou, obrazne povedané, niečo ako plynná planéta. Neveľká guľa symbolicky predstavuje centrum každej Bytosti pre lepšie osvojenie si a jednoduchšie pochopenie danej meditácie. V skutočnosti je to zložitá štruktúra. Takéto obrazné prirovnanie ku guli je podobné vnímaniu štruktúry človeka v prvej dimenzii, ktorá tam vyzerá ako bod. No z vyšších dimenzií už vnímame štruktúru človeka v celej jej mnohorozmernosti ako zložitú energetickú konštrukciu. Rovnako aj centrá týchto Bytostí sú len kvôli pochopeniu obyvateľa trojrozmernej dimenzie prirovnávané ku guli.

A tak upokojujeme myšlienky, emócie a ponárame sa do meditatívneho stavu. Dýchanie je obvyklé, pokojné. Otvárame čakry rúk, ktoré sa nachádzajú v strede dlaní. Nadýchneme sa, čím vedieme energiu „čchi“ (energiu vzduchu) cez čakry dlaní a dvíhame ju po rukách na úroveň pliec. Pri výdychu vedieme energiu „čchi“ (vzduchu) od pliec dolu po bočných meridiánoch (orientačne na bokoch tela) a spájame obidva prúdy v čakre „Hara“ (nachádza sa približne tri palce pod pupkom). Naplníme touto energiou spodok brucha ako čašu vodou. Potom, po naplnení (u niekoho je to v prvých etapách myšlienková predstava, u niekoho pocit ľahkej tiaže v spodnej časti brucha) premiestňujeme nahromadenú energiu zo spodnej časti brucha po chrbtici do hlavy, presnejšie do hypotalamickej oblasti medzimozgu („staré štruktúry“ mozgu, ktoré sa nachádzajú prakticky v strede hlavy). Toto miesto (stred hlavy) bude zvláštnym stredovým centrom, kam sa meditujúci bude v tejto meditácii neustále „vracať“.

Anastasia: Tu by som ešte chcela pripomenúť dva zaujímavé momenty, o ktorých ste nám kedysi hovorili. Po prvé, nie náhodou je naplnenie čakry „Hara“ často asociované s naplnením čaše vodou. Slovo „Hara“ v preklade z japončiny znamená „brucha“. A oveľa staršie sanskritské slovo „harā“, ako ste hovorili, vystupovalo v staroindických traktátoch ako jedno z mien vyššej tvorivej sily ženského princípu – bohyně Šakti. Voda a čaša, v kontexte tajných znalostí o človeku, mali alegorický význam, ktorý poukazoval na sily a procesy pôsobiace v duchovných praktikách. Po druhé, čo sa týka priamo samotnej meditácie. Vtedy ste nás upozorňovali, že meditujúci sa len zo začiatku koncentruje na dýchanie, ktoré je preňho bežne obvyklé, a to až do naplnenia spodku brucha energiou. Potom jednoducho prenáša svoju pozornosť na pohyb energie po chrbtici a na sledovanie ďalšieho procesu meditácie. Dýchanie už prebieha prirodzene, automaticky. Svojho času mi tieto spresnenia pomohli v pochopení prvých krokov spojených s osvojením si tejto meditácie.

Rigden: Správne. V meditácii má byť dýchanie pokojné, prirodzené a celá pozornosť má byť sústredená na pocity, ktoré v danej chvíli prebiehajú... A tak sa zo začiatku všetky pocity, prirodzene, ako v ktorejkoľvek inej meditácii, nachádzajú vo vyrovnanom stave, v stave pokoja. Rovnako aj všetky štyri Bytosti človeka sa tiež budú nachádzať v „neutrálnom“, pokojnom stave. Meditujúci ich cítia akoby súčasne. Centrá Bytostí, to sú akoby veľké lopty, slniečka, planétky a podobne, ako je pre koho príjemné si ich na začiatku názorne predstavovať. Postupom času sa človek praktikovaním danej

meditácie naučí cítiť ich prácu svojimi vnútornými pocitmi. A keď získa vlastné zodpovedajúce skúsenosti, už tieto názorné predstavy nepotrebuje. Tam sa už začína ďalšia etapa práce na sebapoznaní.

Anastasia: Áno, pri počiatkových skúsenostiach s osvojovaním si duchovných praktík som si všimla takú zvláštnosť: keď prvýkrát počuješ, ako treba vykonávať novú meditáciu, vzniká „tisíc otázok“ z rozumu, ako to vlastne robiť. Teraz už chápem, prečo celý čas dávate najrôznejšie asociatívne prirovnania a upresnenia pri vysvetľovaní novej meditácie. Sú to vysvetlenia pre rozum, na to, aby materiálny mozog zo začiatku aspoň niečo pochopil, proste aby si ujasnil celkovú schému meditácie. Je to teda snaha objasniť človeku (ktorého vedomie v danej chvíli pracuje v režime vnímania trojrozmernej dimenzie) tie javy, ktoré budú prebiehať v meditácii, keď sa jeho vedomie prepne do režimu práce vnímania iných dimenzií, presnejšie častí jeho konštrukcie, ktoré sa nachádzajú v iných dimenziách. Veď keď vykonávaš samotnú meditáciu, ukazuje sa, že všetko je veľmi jednoduché a jasné, pretože ju vykonávaš hlbokými pocitmi a navyiac v zmenenom stave vedomia, kedy máš rozšírené vnímanie sveta a vypnutú typickú sebaanalýzu obyvateľa trojrozmernej dimenzie.

Rigden: Nepochybne, všetky dimenzie sú navzájom prepojené a pôsobia jedna na druhú. Týka sa to aj šiestich dimenzií, v ktorých sa nachádza „mnohovrstvová“ energetická konštrukcia človeka. Pre pochopenie javov, ktoré prebiehajú v dimenziách vyšších ako je tretia, sú potrebné meditatívne skúsenosti a reálne zmeny človeka, povedzme, aspoň v jeho základnom

svetonázore, v každodennej práci na sebe. Len vtedy si dokáže uvedomiť, čím v skutočnosti je, čo je to svet a aké tajomstvá v sebe ukrýva. Keď človek získa vlastnú skúsenosť, nebude potrebovať „tisíce slov“ a rozličné vysvetlenia pre rozum, bude mu stačiť náznak prejavu určitého javu, aby ho identifikoval, a aby pochopil, čo sa deje a ako.

Mimochodom, uvediem ešte jednu informáciu ako potravu pre rozum o štruktúrach mozgu, ktoré sa zapájajú v danej meditácii. Medzimozog je zvláštnym kolektorom všetkých druhov vnímavosti. Bezprostredne sa zúčastňuje na procesoch regulácie pamäte, spánku, inštinktívneho správania, psychických reakcií, na korekcii rozličných druhov vnímavosti a tak ďalej. Čo vlastne predstavuje toto podlôžko medzimozgu – hypotalamus, s hmotnosťou približne len päť gramov? V hypotalame sú umiestnené najdôležitejšie centrá vegetatívneho nervového systému. V skutočnosti, bezprostredne v ňom prebieha koordinácia funkcií sympatických a parasympatických centier vegetatívneho nervového systému, na ktorých, dá sa povedať, spočíva celý organizmus. Hypotalamus riadi základné procesy homeostázy, teda prostredníctvom koordinovaných reakcií udržiava dynamickú rovnováhu vnútorného prostredia pri zmene vonkajších podmienok. Navyše, v predĺženej mieche je umiestnené aj centrum hlavného nervu parasympatického nervového systému, najdlhšieho z hlavových nervov – blúdivého nervu (nervus vagus), ktorého vetvy sa podieľajú aj na výstavbe *slnečného pletenca*.

Ale vráťme sa k meditácii... *Práve zo stred mozgu (pomyselného, stredového centra) z vyššie*

spomenutej hypotalamickej oblasti medzimozgu, ďalej cez určité body hlavy postupne meditujujúci vedie energiu (ktorú nahromadil v „Hara“ a premiestnil cez chrbticu do mozgu) k centru každej Bytosti. Týmto spôsobom človek umelo aktivuje svoje Bytosti, a tým v sebe vyvoláva rozličné prvotné emocionálne vzplanutia, ktoré pritom skúma. **Úlohou meditujuceho je:** naučiť sa rozpoznávať prácu každej zo svojich Bytostí, ktorej výsledok sa prejavuje v bežnom živote v podobe určitých emocionálnych vzplanutí a myšlienok. Preskúmame podrobnejšie, ako človek počas meditácie vzájomne pôsobí s každou zo svojich základných Bytostí.

Zo začiatku meditujujúci pracuje s Pravou bytosťou. Počas vykonávania meditácie energia „čchi“ prechádza z hypotalamickej oblasti medzimozgu cez pravé mandľovité teliesko (amygdala) umiestnené v priehlbni spánkovej časti mozgu. Potom cez bod, umiestnený nad pravým uchom, energia postupuje bezprostredne do guľovitého centra Pravej bytosti.

Pre tých, ktorí nepoznajú stavbu svojho mozgu, pripomínam, že v mozgu človeka sa nachádzajú dve amygdaly umiestnené na pravej a ľavej strane. Je to veľmi zaujímavá podkôrová mozgová štruktúra, ktorá súvisí so vznikom emócií rôzneho druhu.

Anastasia: Áno, súčasná veda už vie, že amygdaly zodpovedajú za schopnosť snímať informáciu z tváří iných ľudí. Takým spôsobom človek podvedome rozumie, ako sa títo ľudia v danej chvíli cítia. Ale samotný mechanizmus snímania informácií zatiaľ vedcom nie je úplne jasný.

Rigden: Je to pochopiteľné, veď toto snímanie, ako aj mnohé iné funkcie amygdál súvisia s prácou bočných Bytostí človeka v jeho energetickej konštrukcii. Vo fyzickom tele súvisia funkcie amygdál s vegetatívnymi emocionálnymi reakciami, so zabezpečením obranného správania, motiváciou podmienene-reflexného správania. Pričom dnes je už vedecky dokázaný fakt, že poškodenie amygdaly môže viesť k čiastočnému zániku štruktúr, ktoré zodpovedajú za zúrivosť, agresiu a tiež uvedomovanie si nebezpečenstva. Inými slovami, môže to viesť k čiastočnej strate strachu, čo človeka vystaví neustálemu nebezpečenstvu, ktoré si nebude uvedomovať. V medicíne boli aj pokusy liečenia strachov a nekontrolovateľných výbuchov agresie pomocou chirurgického odstránenia mandľovitého telieska. Musím zdôrazniť, že nie vždy platí, že účel svätí prostriedky. Víťazstvo nad sebou samým je oveľa dôležitejšie ako akýkoľvek chirurgický zákrok. Tým skôr, že všetkých svojich strachov a prejavov Živočíšnej podstaty sa človek aj tak nezbaví. V skutočnosti v ľudskom organizme väčšinou neexistujú „nadbytočné časti“, takže nemá cenu niečo z tela odstraňovať, pokiaľ to nie je nevyhnutné.

A ešte pár slov o bode nad uchom. V tejto oblasti sa tiež nachádzajú štruktúry (energeticky spojené s konštrukciou človeka), ktoré sa zúčastňujú procesu toho, ako vníma človek, ktorý sa nachádza v zmene stave vedomia, priestorové vzťahy... presnejšie povedané, jeho orientáciu v priestoroch rôznych dimenzií. Štyri Bytosti sú tiež zapojené do tohto procesu. Hoci tu existuje určitý fenomén. Pre tieto Bytosti neexistuje priestor a čas v tej podobe, v akej ich vníma obyvateľ trojrozmernej dimenzie. No práve vďaka

práci týchto Bytostí sa u človeka vytvára intuitívne presný pocit orientácie v čase a priestore.

Pravdaže, v minulosti ľudia nepoznali také podrobnosti o spojení energetickej konštrukcie človeka s fyzickými štruktúrami mozgu. A napriek tomu tí, ktorí vykonávali danú meditáciu v dávnych časoch, ju vykonávali rovnako úspešne. Dávni ľudia si jednoducho predstavovali, že „dýchanie vetra“ v danej etape meditácie prechádzalo spočiatku cez stred hlavy a potom cez jej vonkajšie body na konkrétne miesta v priestore, vďaka čomu tam dochádzalo k určitým procesom. Napríklad v staroruských duchovných praktikách tento proces prezentovali ako *roztáčanie víchra*, ako kontakt s vládcami štyroch vetrov, ktorí boli obdarení *charakteristikami štyroch ročných období: zimného, letného, jesenného a jarného (tento posledný, obdarený charakteristikami Prednej bytosti, bol najviac uctievaný u starých Slovanov)*.

Anastasia: Toto hovoríte preto, že pre človeka nie je nevyhnutné, aby dôkladne poznal štruktúru mozgu na to, aby kvalitne vykonával túto meditáciu?

Rigden: Áno, ale pre celkový intelektuálny rozvoj sú tieto znalosti užitočné... Následne je možné praktické skúsenosti z danej meditácie jednoducho používať v každodennom živote, keď v sebe sledujeme počiatočné procesy vzniku negatívnych myšlienok a emócií, a tým včas predchádzame ich neželanému rozvoju. Tento proces práce na sebe sa časom stane zvykom, napríklad ako chôdza. Veď spočiatku sa človek učí udržiavať rovnováhu, potom premiestňovať nohy a potom sa už tento proces stáva každodenným zvykom.

Nakoniec už človek nevenuje pozornosť tomu, ako sa premiestňuje v priestore. Jednoducho využíva hotový výsledok svojej predchádzajúcej práce, aby splnil nejaké každodenné úlohy. Tak je to aj so skúsenosťami z tejto meditácie. Každodennou kontrolou vzniku alebo vzplanutí svojich emocionálnych stavov si človek uchováva nevyčerpanú pozornosť a životné sily, aby mohol plniť dôležitejšie duchovné úlohy. Ale bez takejto kontroly zvyčajne nevedomky plytvá týmito svojimi silami na programy a vôľu Živočíšneho rozumu tým, že dovoľuje negatívnym myšlienkam a emóciám dominovať vo svojom vedomí.

Tak teda, ako prebieha vnútorná práca s centrom Pravej bytosti. Zvyčajne si človek vo svojom každodennom živote nevšima, ako sa aktivuje niektorá z jeho Bytostí, zato ale dobre cíti výsledok takéhoto procesu. Keď začínajú pracovať bočné Bytosti, nálada človeka sa môže neočakávane zmeniť, pritom bez viditeľných príčin. Človek odrazu upadá do skleslosti, alebo ho z ničoho nič začne tiesniť pocit strachu, sklamania, smútku, apatie alebo naopak agresie, začínajú sa vynárať dávne krivdy a tak ďalej. Prečo sa to deje? Pretože sa aktivujú bočné Bytosti, v danom prípade Pravá. Bytosť ďalej podnecuje vznik myšlienok zodpovedajúcich tomuto emocionálnemu vzplanutiu a zaberá nimi pozornosť človeka. Ako vynikajúci manipulátor ho chytá na stave zvýšenej vnímavosti, takpovediac „mu ponúka“ na výber rôzne varianty úvah, ale v jednom a tom istom emocionálnom zafarbení.

Inými slovami, keď v človeku dominuje Živočíšna podstata, tak bočné Bytosti vo svojom zvyčajnom režime práce podnecujú Osobnosť k podobným

emocionálnym vzplanutiam. A čo znamenajú také vzplanutia pre mozog? Je to kód aktivujúci určité bloky pamäte, ktoré uchovávajú kedysi získané skúsenosti z podobných myšlienkových zážitkov, emócií a stavov. Bočné bytosti, otvorením týchto „komôr“ pamäte a zaujatím pozornosti človeka ich obsahom, ho privádzajú do negatívneho stavu. Ďalej prebieha proces zintenzívnenia nálady tým smerom, že sa človek akoby zacyklí na jedných, a tých istých myšlienkach.

Nakoniec samotný človek svojou voľbou, vloženie sily pozornosti, utráca životnú energiu na myšlienky Živočišnej podstaty. Tým živí tú svoju Bytosť, ktorá vyvoláva dané emocionálne vzplanutie. A Bytosť, keď k tomu príde, zosilňuje svoje pôsobenie na človeka vďaka jeho zdroju pozornosti. Z toho vyplýva, že človek sa aj chce rýchlejšie dostať, napríklad z depresívneho alebo agresívneho stavu, ale v skutočnosti sa ho nijako nemôže zbaviť. Prečo? Pretože už dopustil v sebe tento stav svojou voľbou – uvažovaním o určitých myšlienkach, ktoré ho zacyklujú v tomto stave. A dostať sa z toho nemôže, pretože sa v skutočnosti nechce zriecť týchto negatívnych myšlienok, ignorovať ich vo svojom vedomí a nabudúce si ich nepripúšťať. Už sa príliš dotýkajú jeho pýchy, velikášstva, pocitu vlastnej dôležitosti alebo inej „super vlastnosti“ zo štandardného balíčka Živočišnej podstaty.

Keď vo vedomí človeka dominuje Živočišna podstata, bočné Bytosti sa po celý čas snažia odvieť pozornosť Osobnosti od toho hlavného – od koncentrácie na duchovné oslobodenie. A ak tento často sa opakujúci proces berieme z pohľadu celého života, tak vidíme, že také „drobnosti“ psychologického zožierania sa,

neustále odvádzajú pozornosť človeka od dosiahnutia hlavného cieľa jeho života. Navyše prispievajú k tomu, že človek upadá do ilúzie bytia a nechápe pravú príčinu: prečo vlastne žije tu a teraz, v týchto podmienkach, a prečo je „uväznený“ v tomto dočasnom, smrteľnom tele. Žiaľ, často sa stáva, že život preletí veľmi rýchlo a človek ani nestihne pochopiť, načo sa vôbec narodil, na čo bola vynaložená sila jeho pozornosti, na aké čačky-mačky (prázdne želania, vyjasňovanie vzťahov, boj o vedúce postavenie a tak ďalej) rozmieňal svoje vzácne rezervy životných síl.

Anastasia: Áno, predtým sa mi tiež často stávalo, že sa mi myšlienky točili stále dokola, trápila som sa kvôli tomu. Často šlo o takú nepostrehnuteľnú, presnejšie, bežnú koncentráciu pozornosti na akési prázdne malichernosti života, na krivdy, sklamania, agresivitu, alebo na uspokojenie pocitu dôležitosti, ktoré sa mi vtedy zdali veľmi dôležité. No potom som pochopila, že hlavné je poznať seba, svoju podstatu, aby som včas pochopila, čo sa so mnou práve deje, a ako to-
muto procesu predísť, alebo ako ho usmerniť. Ako ste nám kedysi odporúčali, na to, aby sme vyšli z tejto „malichernosti bytia“, v praxi veľmi pomáha globálny pohľad z perspektívy svojho Pozorovateľa z pozície Duchovnej podstaty, reálne pochopenie pominuteľnosti života a pochopenie, ktoré otázky sú prioritné pre tvoje skutočné ja, teda pre tvoju Duchovnú podstatu.

Rigden: Zjednodušene povedané, rozšírený stav vedomia... Správne, a zúžený stav vedomia je charakteristický práve pre prácu Živočíšnej podstaty, takpovediac pre „materializáciu“ tvojho vedomia. Napríklad, prečo vzniká depresia? Kvôli aktívnej

práci Pravej bytosti. V takých prípadoch sa človek snaží izolovať, utiecť od spoločnosti, ako sa hovorí, fňukať osamote. A ak takéto stále rovnaké pôsobenie pretrváva dostatočne dlho, tak to môže viesť aj k samovražde, čo mimochodom využívajú aj Kandukovia. A žiadne antidepresíva tu nepomôžu! Ako môže pomôcť chémia, pôsobiaca na procesy hrubej hmoty trojrozmerného sveta, keď hovoríme o podobnom pôsobení, ktoré prebieha na úrovni jemných energií? Ale zastaviť v sebe tieto javy je plne v silách každého človeka. A nie je to až také zložité urobiť, samozrejme, ak vieš ako.

Ale vráťme sa k samotnej technike meditácie... *Tak teda, meditujúci sa nadychuje a pri výdychu energia postupuje zo stredú hlavy („starých štruktúr“ mozgu) cez bod nad pravým uchom do guľovitého centra jeho Pravej bytosti. Začína sa **otáčanie** tohto guľovitého centra **Pravej bytosti proti smeru hodinových ručičiek**.* Upozorňujem, že pohyb centier Pravej a Ľavej bytosti prebieha práve proti smeru hodinových ručičiek. Je to jednoducho fyzika. Predstava človeka, že sa otáčajú v smere hodinových ručičiek – to je už hra predstavivosti. Spočiatku roztáčanie gule proti smeru hodinových ručičiek prebieha na úrovni predstáv. No následne meditujúci začína cítiť aj otáčanie tohto centra a má zjavný pocit, že „guľa“ Pravej bytosti je *hustá a horúca*.

Takým spôsobom človek umelo aktivuje centrum Pravej bytosti. Centrum začína svoju obvyklú prácu, takú, ktorá prebieha v prípade, že vo vedomí jedinca dominuje Živočišna podstata. V živote každého človeka boli momenty, kedy ho počas strachu alebo

silného znepokojenia doslova zaliala horúčava, alebo mu naopak zostalo príliš chladno. Fyziológovia to pripisujú reakcii vegetatívneho systému. Ale podstata vzniku tohto javu je oveľa hlbšie – na úrovni fyziky neviditeľného sveta.

Takže, úloha meditujúceho je precítiť rozličné emocionálne vzplanutia charakteristické pre prácu tejto Bytosti, aby ich následne v každodenných pocitoch vedel rozpoznať, a mohol zabrániť ich vzniku ešte na úplnom začiatku. Počas danej meditácie človek na jednej strane akoby znova prežíval celú tú škálu pocitov, a na druhej strane skúma ako Pozorovateľ z pozície Duchovnej podstaty situáciu v jej zárodku. Teda vidí aktiváciu Živočišnej podstaty, ktorá je pred ním v bežnom živote skrytá, vidí takpovediac jej prípravu k napadnutiu, k útoku. Inými slovami, meditujúci sleduje situáciu: aké emocionálne vzplanutia vlastne vyvolávajú vznik ťaživého stavu vedomia, aké pocity pri tom vznikajú, aké myšlienky vyvolávajú zlosť, agresiu, aké životné epizódy, asociácie sa pritom vynárajú a tak ďalej. Toto všetko prebieha prostredníctvom opätovného prežívania tohto negatívneho stavu. Pravdaže, pocity to nebudú práve príjemné. Spočiatku sa objaví pocit ľahkého nepokoja, potom môže vzniknúť zlosť, agresia alebo strach, ťaživý stav, pocity minulých krívd. Čím viac energie („čchi“ pri dýchaní) bude človek vkladať do centra Pravej bytosti, tým viac bude pociťovať horúčavu od tejto gule, a tým viac sa budú zintenzívňovať negatívne pocity.

Anastasia: Treba pripomenúť, že ľudia, ktorí túto meditáciu robia po prvýkrát, sa často dopúšťajú

nasledujúcich chýb. Keďže vedia, aký charakter by mali mať tie nepríjemné pocity (a všetci vedia, akých „kostlivcov majú schovaných v skriniach“), môžu preto v počiatočných etapách osvojovania si danej meditácie vedome alebo podvedome tieto emócie blokovať. V dôsledku toho ľudia pri svojich prvých cvičeniach prakticky nič nepocitujú, v lepšom prípade cítia teplo alebo chlad od samotných guľovitých centier pri ich roztočení.

Rigden: To je pravda. Proste, keď človek chápe, že teraz znova bude musieť prežiť nepríjemný stav, môže podvedome blokovať prejavy týchto pocitov. Živočích na podstata nerada ustupuje zo svojich kľúčových pozícií. Meditujúci si to musí uvedomovať a musí sa snažiť predsa len kvalitne vykonať meditáciu, a neplytváť naprázdno časom, zatiaľ čo uspáva ostražitosť myšlienkami typu: určite „som taký dobrý, vysoko duchovný človek, vo mne sa nič negatívne nedeje“.

Táto meditácia sa vykonáva preto, aby človek dokázal reálne fyzicky a psychicky precítiť tie stavy a pocitovo-emocionálne vzplanutia, ktoré vyvoláva každá z jeho Bytostí. Takým spôsobom sa bude učiť rozpoznávať samotný okamžik začiatku útoku svojho Zvieratá, začiatok vzniku týchto emocionálnych vzplanutí, ich pôsobenie, ich prejavovanie sa v každodennom živote. Začne chápať, „odkiaľ vyrastá koreň zla“ – náhly príval negatívneho stavu. Naučí sa odhaľovať a identifikovať tento stav v sebe a hlavne kontrolovať a odvracať tieto útoky a nepripúšťať rozvinutie a vystupňovanie situácie. Ale ak človek pri praktickom osvojovaní si tejto meditatívnej techniky namiesto reálnej práce na sebe bude leňošiť, alebo sa bude jednoducho

utešovať ilúziou veľikášstva, tak mu v každodennom živote bude veľmi ťažko. Veď Živočišna podstata bude v plnej zbroji využívať celý svoj tajný arzenál, a človek nebude vedieť, čím a ako jej vzdorovať.

Mnohí ľudia v takýchto prípadoch pripisujú všetky tieto útoky vonkajším okolnostiam, alebo tiež iným ľuďom, čím len posilňujú nekontrolované pôsobenie svojej Živočišnej podstaty. No čas ubieha, ľudia v ich živote sa menia, menia sa aj okolnosti, ale útoky zostávajú rovnaké. Prečo? Pretože všetky problémy sú vo vnútri človeka. Keď človek spozná seba, zbavuje sa svojich duševných problémov. Príčina nie je vo vonkajšom, ale vo vnútornom. Keď človek poznáva sám seba, musí sa učiť chápať aj ľudí okolo seba, to znamená, že sa musí učiť byť dobrým.

Anastasia: To je nesporný fakt: meníš sa sám, mení sa aj tvoj vzťah k okolitému svetu... Áno, je veľký rozdiel medzi tým, čo človek očakáva vo svojich predstavách vychádzajúcich z rozumu, keď si ešte len začína osvojovať meditatívne techniky, a tým, čo sa v skutočnosti deje. Je to ako v prípade s citrónom. Ak si človek predstavuje citrón, môže to u neho vyvolať v lepšom prípade zvýšené vylučovanie slín. Ale ak do neho zahryzne, tak sa u neho prejaví celá škála pocitov.

Rigden: Správne, tak je to aj tu: netreba si predstavovať hypotetickú prítomnosť týchto emócií, ale treba ich reálne cítiť. No vráťme sa k samotnej meditácii. *Potom, ako meditujúci precítil pôsobenie Pravej bytosti, znovu upokojuje svoje myšlienky a pocity. Dôležitá vec, ktorú sa treba naučiť: človek v mysli zastavuje pohyb tohto roztočeného guľovitého centra Pravej bytosti.*

V prvých etapách cvičenia si môže obrazne predstaviť tento proces tak, ako mu vyhovuje, napríklad, že v myšlienkach zastavuje otáčanie tejto gule „rukou“ alebo myšlienkovým príkazom. *Potom sa meditujúci vracia ako Pozorovateľ do svojho pomyselného stredu v hlave. Tam znovu pociťuje stav pokoja a ticha, neutrálny stav všetkých štyroch Bytostí súčasne.* Vtedy ešte môže pociťovať zbytkové javy, ktoré sa budú prejavovať fyzicky v podobe pozostatkov neprijemnej horúčavy od pravej gule (akoby od ohňa), ako aj na úrovni pocitovo-emocionálnych vzplanutí, napríklad takých, ako je zlosť, podráždenie. Tento pozostatok za nejaký čas rýchlo dohasína, len čo človek cieľavedome prenáša pozornosť na ďalšie procesy meditácie.

Anastasia: Áno, jedna vec je poctivo roztočiť túto guľu, ale oveľa dôležitejšie je, naučiť sa ju zastavovať. Z praktických skúseností viem, že v každodennom živote, pokým si človek ešte neosvojil danú meditáciu a nevidí, ako sa začína útok Živočíšnej podstaty, je dôležité, aby sa naučil aspoň predchádzať jeho ďalšiemu rozvoju. Teda, ak si už v sebe všimol zjavný prejav Živočíšnej podstaty, tak by aspoň nemal sústreďovať svoju pozornosť na zosilnenie dotieravých emócií, pocitov a myšlienok. Inými slovami, nedať sa vtiahnuť do tohto procesu, stimulovaného Živočíšnou podstatou, nebojovať sám proti sebe na úkor vlastných síl a zdrojov.

Rigden: Správne. **Každá bitka sa začína na bojovom poli ľudského rozumu. Kto dokáže krotiť svoj hnev, ten sa podobá mudrcovi, ktorý vyhral svoju bitku bez toho, aby ju začal...** Tak teda,

ďalšia etapa meditácie. Potom, ako meditujúci obnovil stav vnútorného pokoja, znovu prenáša pozornosť na dýchanie a opakuje schému zo začiatku meditácie, teda naplnenie „Hara“ (spodku brucha) energiou „čchi“ cez čakry rúk. Následne znovu prenáša túto energiu cez chrbticu do starého centra mozgu (pomyseľné centrum v strede hlavy). Teraz ju už ale smeruje z tohto centra do ľavého mandľovitého telieska, cez bod nad ľavým uchom do guľovitého centra Ľavej bytosti. **A ďalej začína pracovať so svojou Ľavou bytosťou**, umelo, za pomoci sústredenia pozornosti a mysle roztáča centrum Ľavej bytosti **proti smeru hodinových ručičiek**. Úlohou je: precítiť začiatok aktivácie tejto Bytosti, aké pritom vyvoláva emocionálne vzplanutia, ktoré formujú zodpovedajúcu náladu.

Spravidla, čo sa týka pocitov, u človeka dochádza k nasledujúcej škále vzplanutí: **pocit pýchy**, sebalásky, pokušenia, zvýšeného libida, túžby po tajnej moci nad niekým a tak ďalej. Môžu sa vynárať príslušné obrázky spojené s týmito pocitmi, s velikášstvom, s pocitom, že všetko je dostupné, všetko je dovolené, so sexuálnymi túžbami z pozície dominancie „alfa-samca“ (alebo „alfa-samice“) takzvanej žiadostivosti založenej na egocentrizme, nenásytnosti, s túžbou niekoho alebo niečo vlastniť. Zatiaľ čo pri roztáčaní centra Pravej Bytosti je z gule cítiť horúčavu, tak pri roztáčaní guľovitého centra Ľavej bytosti sa bude od neho zväčšovať pocit chladu.

Po precítení všetkých emocionálnych vzplanutí Ľavej bytosti, meditujúci znovu upokojuje svoje emócie: v myslí zastavuje otáčanie guľovitého centra tejto Bytosti. Potom sa znova vracia ako Pozorovateľ do svojho

pomyselného centra vedomia v strede hlavy (do neutrálneho stavu). Koncentruje sa na stav pokoja, ticha, pociťuje neutrálny stav všetkých štyroch Bytostí súčasne. Fyziologický pocit chladu, zostatkové neprijemné emócie a pocity, vytvorené aktivitou Ľavej bytosti, môžu ešte nejaký čas „doznievať“.

Potom meditujúci prechádza ku skúmaniu emocionálnych vzplanutí, ktoré vyvoláva **Zadná bytosť**. Zo začiatku preto znovu *prenáša pozornosť na dýchanie a sústreďuje sa na proces naplnenia „Hara“, potom prenáša pozornosť na pohyb energie „čchi“ z „Hara“ po chrbtici do starého centra mozgu (pomyselné centrum v strede hlavy). Teraz už ale smeruje energiu „čchi“ cez záhlavie do guľovitého centra Zadnej bytosti a aktivuje ju. Upozorňujem, že guľovité centrum Zadnej bytosti sa môže otáčať na rôzne strany: doprava (v smere hodinových ručičiek), ako aj doľava (proti smeru hodinových ručičiek). Závisí to od pocitov, ktoré vznikajú (vynárajú sa v pamäti alebo v danej chvíli dominujú). Zvyčajne súvisia s minulosťou, výrazným vzplanutím emócií a pocitov pri dominancii niektorej z Bytostí. A táto skúsenosť priamo súvisí s aktiváciou určitej Bytosti v danom momente, často Ľavej alebo Pravej (vtedy sa bude guľovité centrum Zadnej bytosti otáčať proti smeru hodinových ručičiek) alebo Prednej bytosti (vtedy sa bude guľovité centrum Zadnej bytosti otáčať v smere hodinových ručičiek). Môžu to byť pocity zo súčasnosti alebo z minulosti človeka, môžu to byť rozličné predstavy v závislosti od sily emocionálnych vzplanutí v minulosti. Pocity od centra Zadnej bytosti tiež môžu byť rôzne: od hrobového chladu až po škálu teplých príjemných pocitov.*

Mimochodom, ak je guľovité centrum Zadnej bytosti silno roztočené proti smeru hodinových ručičiek, tak sa tvoria... takpovediac, podmienky pre dominanciu materiálneho myslenia. Všetko je to len fyzika viacrozmernej konštrukcie človeka. Prakticky roztáčanie guľovitého centra Zadnej bytosti proti smeru hodinových ručičiek vždy dodáva pocit smútku, bezvýhodiskovosti, ničotnosti, skepticizmu a myšlienok na spôsob, ako napr. „si nikto a takým aj zostaneš až do smrti“, pocit rýchleho ubiehania času, odsúdenosti. Ak sa ale guľovité centrum Zadnej bytosti začalo roztáčať v smere hodinových ručičiek, tak to spravidla aktivuje skúsenosti emocionálnych vzostupov vyvolaných Prednou bytosťou. Tá je spojená s Dušou a s duchovným rozvojom človeka. V tomto prípade vznikajú úplne iné pocity, vychádzajúce od Zadnej bytosti. Často sa stáva, že pri vykonávaní tejto meditácie, keď sa meditujúci nachádza v takom „povznesenom stave“, akoby ho to „vyhadzovalo“ zo Zadnej bytosti do Prednej a meditácia pokračuje v úplne inej kvalite. Ale zatiaľ hovoríme o štandardnej schéme. V súlade s ňou, keď *človek ukončí prácu so Zadnou bytosťou a zastaví aj roztáčanie daného guľovitého centra, vracia sa vedomím do svojho pomyselného centra v strede hlavy. Znova upokojuje myšlienky, emócie, obnovuje stav pokoja a ticha, neutrálny pocit všetkých štyroch Bytostí súčasne.*

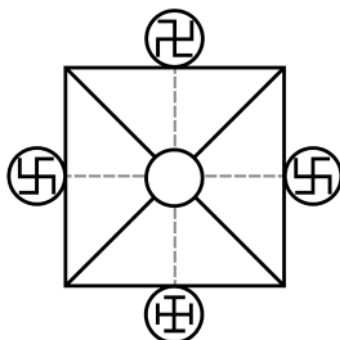
Potom meditujúci prechádza k práci s Prednou bytosťou. Toto je najprijemnejšia časť meditácie. *Spočiatku, ako zvyčajne, prenáša pozornosť na dýchanie, opakuje schému naplnenia „Hara“ energiou „čchi“ cez čakry rúk a nasledujúci pohyb tejto energie po chrbtici do starého centra mozgu (pomyselné centrum*

v strede hlavy). Teraz ale energia „čchi“ postupuje z centra starého mozgu cez bod, umiestnený v strede medzi obočím, do guľovitého centra Prednej bytosti.

Sústreďujeme sa na guľovité centrum Prednej bytosti a roztáčame ho **v smere hodinových ručičiek**. Vtedy budeme zreteľne cítiť spojenie s oblasťou slnečného pletenca, presnejšie s centrom energetickej štruktúry človeka – s Dušou. Čo sa týka pocitov, bude prebiehať príliv síl, vznikajú pocit komfortu, príjemného tepla, radosti, nezúčastnenosti v materiálnom svete, dotyku s duchovným svetom. Čím viac sa bude centrum Prednej bytosti roztáčať, tým viac bude vzrastať naplnenosť týmito pocitmi. Pre človeka je to ako zvláštny emocionálny ventil. Je dôležité, aby sa v tejto meditácii pracovalo s Prednou bytosťou vždy ako s poslednou, kvôli nadobudnutiu stavu stability, vyrovnávaniu nálady a vyvolaniu duchovného vzostupu. Práve s týmto všeobjímajúcim, blaženým pocitom v stave rozšíreného vnímania meditujúci nielenže vystupuje z danej meditácie, ale zachováva si ho aj vo svojom obvyklom stave vedomia. V tejto meditácii, ako aj v živote, je dôležité nielen zastaviť negatívnu aktiváciu zadnej a bočných Bytostí, ale aj sa naučiť aktivovať svoju Prednú bytosť a včas sa prepnúť do pozitívneho stavu vedomia a myslenia.

Meditujúci ukončuje danú meditáciu ako zvyčajne príkazom: „Nádych, výdych, silno zovrieť a uvoľniť päste.“ Táto meditácia trvá 20 až 30 minút. V počiatočných etapách to môže u niektorých ľudí zabrať trochu viac času. Je možné vykonávať ju ráno aj večer, počas dňa, ako komu vyhovuje. Pomáha kontrolovať tok myšlienok a pocitov, vyznať

sa v sebe a svojich stavoch. Dôležité je nielen osvojenie si samotnej techniky, ale aj rozpoznanie svojich spontánne vznikajúcich emocionálnych vzplanutí počas bežného dňa. Pri práci na danej meditácii bude jej efektívnosť viditeľná v každodennom živote potom, ako sa človek naučí chápať, ktorá z jeho Bytostí podnecuje to ktoré emocionálno-pocitové vzplanutie. Veď vtedy človek dokáže včas zabráňovať negatívnemu toku tým, že zastaví aktiváciu centier zadnej a bočných Bytostí, a prepne sa na Prednú bytosť, na pozitívny emocionálny vzostup, zodpovedajúcu náladu a myslenie.

Obrázok 15. **Symbolické zobrazenie meditácie „Četverik“**

Táto meditácia je ako krok k ďalšiemu rozvoju a dosiahnutiu významnejších duchovných cieľov. Je to len nástroj na to, aby sa človek naučil ovládať sám seba, a nie aby Živočíšna podstata ovládala jeho. Vďaka tejto meditácii sa učí ľahko orientovať vo svojich pocitoch a emocionálnych vzplanutiach, podobne, ako dobrý muzikant, ktorému stačí vidieť

noty, a už vie, aká je to melódia, a ako bude znieť. Takáto kontrola pomáha v každodennom živote podporovať dominanciu Duchovnej podstaty a zvyk žiť ako človek, podľa Svedomia. Alebo, ako sa hovorí, byť neustále vo forme.

Anastasia: Čo sa týka toho, aby človek bol neustále vo forme, to ste dobre vystihli. Čo je ale zaujímavé, že ľudia si často asociujú frázu „byť neustále vo forme“ so športom, presnejšie s tréningami športovcov pred pretekmi. Napríklad si pamätám, že keď sme prvýkrát začali pracovať s touto meditáciou v skupine, začali ju kamaráti porovnávať so športom. Vraj každý tréner veľmi dobre chápe, že ak umelo vytvorí svojmu zverencovi podmienky, ktoré sa maximálne približujú k reálnym, zvyšuje tým jeho šance na víťazstvo v najbližších pretekoch. Dobrý športovec tiež vie, že bez ohľadu na všetky ťažkosti pri tréningoch, na všetky poranenia a odreniny, vďaka zdolávaniu týchto prekážok získava skúsenosti a obratnosť. Časom si športovec zvyká na každodenné zvýšené nároky, ktoré si na seba kladie. To len zvonku sa môže prekonanie takýchto rôznorodých „cvičných“ prekážok zdať ako niečo zložité a pre hlavnú súťaž možno aj zbytočné. Samotný športovec je úplne pohltенý prácou na zdokonaľovaní svojich schopností. Je si dobre vedomý, že ľutovať sa počas tréningov a pokusy vyhýbať sa záťaži jednoznačne povedú k prehre na pretekoch. Priatelia došli k záveru, že je to očividne to isté ako aj v danej meditácii na aktiváciu zadnej a bočných Bytostí a ich následné pozorovanie v každodennom živote, keď si človek umelo vytvorí všemožné varianty prekážok a učí sa ich prekonávať. Lenže s jedným

rozdielom – tu, na rozdiel od športu, je človek trénerom sám sebe, preto si aj sám kladie zvýšené nároky na svoju bdelosť. Úspech takejto *práce na sebe, ako aj v športe*, priamo závisí od toho, ako svedomito k nej človek pristupuje.

Tento príklad je nepochybne zrozumiteľný pre tých, ktorí začínajú praktizovať danú meditáciu. Ale, ako som si všimla, ľudia v tomto prípade využívali stereotypné postoje, ktoré sú považované v spoločnosti za pozitívne. Šport sa tu považuje za prácu a víťazstvo nad sebou, asociatívne sa priravnáva k duchovnej práci. No ak sa pozrieme na významový základ týchto procesov, ani zďaleka to nie sú rovnaké pojmy.

Rigden: Správne, sú to zámeny, ktorým na začiatku svojej športovej kariéry málokto venuje pozornosť, ale veľmi zreteľne ich pociťuje na jej konci. V spoločnosti sa predpokladá, že ak sa človek venuje športu (najmä vrcholovému), tak to znamená, že v prvom rade víťazí nad sebou v tom zmysle, že zdoláva svoje negatívne vlastnosti, lenivosť, učí sa disciplíne a tak ďalej. Považuje sa to dokonca za podmienku harmonického rozvoja Osobnosti. A víťazstvá vo vrcholovom športe sa celkovo prezentujú ako vrchol ľudského úsilia v sebazdokonaľovaní. Málokto si ale všíma, aké globálne zámeny sa v týchto pojmoch skrývajú.

S čím si väčšina ľudí asociuje šport? Po prvé s hrou, kde je hlavné zvíťaziť akýmkoľvek spôsobom. Po druhé so štadiónmi, kde sa zhromažďuje veľké množstvo fanúšikov športových súťaží. Tí sústreďujú

svoju pozornosť na hru, ktorá v nich vyvoláva veľký príval emócií. Pričom si všimni, že ide o plne očakávaný a plánovaný príval emócií, bez ohľadu na výsledok hry. Rozumní ľudia by sa mali zamyslieť nad tým, kto a prečo to v skutočnosti robí. Veď ľudské emócie sú silná energia. Negatívnymi emóciami človek žíví Živočíšnu podstatu a masy ľudí živia Živočíšny rozum. Ale ako vlastne vznikol vrcholový šport? Ako sa objavili športové súťaže v podobe predstavení pre masy?

Ľudia často neanalyzujú ani tie správy, ktoré im predkladajú v tlači a už nehovorím o samostatnom hľadaní príčiny javu. V tlači sa často uvádza príklad, že prvé Olympijské hry boli organizované ešte v starovekom Grécku. Ale z akých dôvodov vznikli? Len málokto vie, že podobné „mierové“ veľkolepé súťaže pre divákov boli dôsledkom vedenia neustálych vojen. Čím lepšie boli športovo pripravení vojaci určitej krajiny, tým lepší bol výsledok vojny pre jej organizátorov. A tento stimul Živočíšnej podstaty sa dodnes odráža v realite súčasného športu. Príprava na preteky, ale aj samotný cieľ stať sa šampiónom, sa v podstate u športovca zakladá na neustálej stimulácii megalománie, na egoizme a na duchu rivality. Veď čím viac sa v ňom vybudia ambície, tým serióznejšie sa bude pripravovať. A nehovoríme tu o víťazstve nad sebou, ako sa všade propaguje. Všetka pozornosť Osobnosti sa v skutočnosti koncentruje na to, aby si vypracoval návyk, ako ovládať svoje telo v dôležitom momente vrátane využitia jeho rezerv a fenomenálnych schopností. Toto všetko je len neveľké „víťazstvo“ nad telom v rámci dominujúceho myslenia Živočíšnej podstaty.

A kvôli čomu športovec obetuje seba, svoj životný čas a zdravie? Kvôli svojej vlastnej sláve a zároveň aj na preslávenie krajiny, ktorá mu za víťazstvo poskytuje rôzne úľavy a privilégiá. Čo sa ale skrýva za organizáciou podobných súťaží a za tým, že sa na nich emocionálne zúčastňujú milióny ľudí? Čo stimulujú v ľuďoch? Málokto sa nad tým zamýšľa. A čím sa nakoniec končí kariéra takéhoto športovca? Vari zvíťazí sám nad sebou? Nie. Jeho výsledkom je bývalá sláva, zranený pocit pýchy, že zostal nedocenený svojim štátom, a vnútorná prázdnota. Veď len čo začne mať problémy so zdravím alebo prestáva víťaziť v súťažiach, stáva sa nepotrebným. A vo vrcholovom športe je to častý jav.

Všetky tieto negatívne vzplanutia podnecuje práve vnútorná prázdnota. Pretože zvíťaziť nad sebou znamená prekonať v sebe Živočíšnu podstatu (práve v tomto spočíva dosiahnutie duchovnej harmónie) a nie dokonale ovládnuť niektoré návyky, ako riadiť svoje telo. Venovať sa športu je skvelé, ale len preto, aby sme udržiavali svoje telo v zdravom stave, a aby nedochádzalo k veľkým problémom vyvolaným Živočíšnou podstatou. Oveľa dôležitejšia je však koncentrácia človeka na svoju duchovnú zložku. V tom je zmysel!

Anastasia: Máte pravdu, je to problém spoločnosti, ale začína to človekom... A čo sa týka tejto meditácie, keď bude človek sústredený na serióznou, každodennú prácu na sebe, na vlastný duchovný rozvoj, a celkovo, bude sa učiť nachádzať sa na kvalitatívne inej vlne vnímania, tak aj jeho Bytosti začnú pracovať inak. Jednoducho sa budú častejšie prepínať

do nového režimu práce tohto dominujúceho vnímania, v podstate budú prejavovať svoje iné vlastnosti a možnosti vrátane takzvaných fenomenálnych schopností človeka. Ako písali v staroindických traktátoch: „Konaj, ale odpútaj sa od plodov konania!“ Teda konaj nezištne a nie sebecky.

V tejto meditácii je podľa môjho názoru obsiahnutý veľmi dôležitý moment pochopenia podstaty človeka, jeho zložitej štruktúry. Táto meditácia umožňuje na základe vlastnej skúsenosti pochopiť tajomný proces vzniku emocionálnych vzplanutí a ľudských myšlienok. Veď chemické a fyzické procesy v mozgu sú len dôsledkom „prvotnej ezoosmózy“, teda prvotného energetického impulzu. Pamätám sa, ako ste veľmi dobre asociatívne prirovnali prácu medzimozgu ku zvláštnemu prijímaču, ktorý premieňa energetické vibrácie (signály prichádzajúce od Bytostí) na jemnú hmotu pocitov a emócií.

Rigden: Ak sú asociácie súvisiace s technikou pre pochopenie daného procesu prijateľnejšie, tak prosím, môžem uviesť aj také príklady. Pre jednoduchšie pochopenie je možné prácu starých štruktúr mozgu obrazne prirovnať k televízoru (mimochodom, toto slovo je vytvorené z gréckeho slova „tele“ – „ďaleko“ a latinského slova „visor“, čo znamená „pozorovateľ“, „viso“ – „pozerám“, „videnie“). Presnejšie ku katódovej trubici (kineskopu) v televízore, ktorá premieňa očami neviditeľné elektrické a svetelné signály na viditeľné obrázky vo frekvenčnom rozsahu, ktorý dokážeme vnímať.

V medzimozgu je tak, ako aj v základných blokoch analógového kineskopického televízora, obrazne

povedané, vlastný prijímač signálov. Svojimi funkciami je zdanlivo podobný inému zariadeniu v televízore – kanálovému voliču, ktorý nielenže zosilňuje, ale aj vyberá signál zodpovedajúceho potrebného „kanála“ a potom ho premieňa na štandardný medzifrekvenčný kmitočet. Okrem toho tam je, ak to máme vyjadriť asociatívne, zvláštny „blok na dekódovanie signálu“, „detektor zvuku a videosignálu“, „zosilňovač medzifrekvenčného kmitočtu“, „zosilňovač hlasitosti zvuku“ a „katódová trubica“. Je to teda rovnaká fyzika, len na úrovni jemných energetických procesov, ktoré prebiehajú vo fungovaní ľudského mikrosвета a v jeho zložitom usporiadaní.

Medzimosog je v určitom zmysle jeden z meničov energií na hrubú hmotu. A Bytosti môžeme prirovnať k televíznym vysielateľom, ktoré pomocou svojich vysielacích antén vysielajú na rôznych kanáloch svoje programy. Vezmime si napríklad Ľavú, Pravú a Zadnú bytosť. Pozornosť, ktorú človek venuje ich programom, je pre ne, povedané technickým jazykom, aj „napájacím zdrojom“, aj „zosilňovačom napätia snímkového aj bodového rozdelenia“, aj zosilňovačom kanálov obrazov, ktoré sú človeku vnučované vo forme ilúzií, a aj diaľkovým ovládaním tohto človeka alebo jeho nálady. A tak sa v hlave človeka rodí thriller o vlastnej pýche, alebo filmový horor vychádzajúci z jeho strachov, či melodráma „múr nárekov nad stratenou minulosťou“. To znamená, že tieto Bytosti veľmi šikovne vykreslia v pravdepodobnom formáte akúkoľvek ilúziu, „urobia z komára somára“, a prinútiť človeka hlboko prežívať rozličné negatívne emócie, pričom na to využívajú, pre jeho duchovný rozvoj takú cennú, pozornosť.

Ak sa ale človek prepne na príjem „televízneho vysielania“ Prednej bytosti, tak môže uvidieť a precítiť úplne iné vnímanie sveta, užitočné pre jeho duchovný rast. Napríklad, „dokumentárny film“ o reálnom živote, vnútornom, duchovnom svete, ktorý sa odráža vo vonkajšom. Vďaka takémuto kontaktu a spoločnému zážitku získava Osobnosť silný pozitívny náboj, ktorý jej umožňuje sústrediť celú svoju pozornosť duchovným smerom. Je pravda, že po takomto „filme“ bude stereotypný ľudský život vyzerať ako jedno veľké divadlo. Takže len od človeka závisí, čomu bude venovať pozornosť vo svojej hlave, a aké signály bude prijímať a zosilňovať. Obrazne povedané, v rukách samotného človeka je nielen ovládač od jeho „televízora“, ale aj možnosť riadiť všetky tieto „televízne veže“ a ich televízne aj rozhlasové spoločnosti.

Navyše, človek vďaka tejto meditačnej technike môže pochopiť seba aj iných ľudí. Keď dokážeš v sebe jasne identifikovať momenty spojené s aktiváciou niektorej z Bytostí, potom nebude pre teba ťažké precítiť aj skryté pôsobenie od iných ľudí. Akým spôsobom? Napríklad, rozprávaš sa s človekom alebo počúvaš nejakú informáciu v televízii alebo v rádiu. V momente rozhovoru alebo prijatia informácie z vonkajšieho zdroja sa jednoducho pokojne sústreďuješ na svoju neutrálnu, stredovú polohu ako Pozorovateľ obklopený svojimi štyrmi Bytosťami. Presnejšie, vstupuješ do stavu Pozorovateľa nezúčastneného na okolnostiach a sleduješ v sebe, ktorú z tvojich Bytostí vlastne táto informácia aktivuje. Veď medzi ľuďmi prebieha nielen verbálna výmena informácií, ale aj vzájomné pôsobenie ich Bytostí. Vďaka tomu, že pozoruješ, ako na teba táto informácia pôsobí,

pochopíš, na akom prvotnom emocionálnom základe sa formovala a kvôli dosiahnutiu akých reálnych, pre teba skrytých cieľov je vlastne oznamovaná. Napríklad, ak tvoj spolubesedník klame, špekuluje, tak sa jednoznačne bude aktívovať tvoja Ľavá bytosť. Ak ťa provokuje k agresii, tak sa začína roztáčať centrum tvojej Pravej bytosti. A ak v tebe prebúdzajú vzostup pozitívnych emócií, Lásku a Dobro, tak sa aktívuje tvoja Predná bytosť. Takým spôsobom dokážeš sledovať reálnu situáciu a nie tú ilúziu, ktorú ti neustále nanucujú z viditeľného aj neviditeľného sveta s cieľom ovládať tvoje vedomie.

Anastasia: Áno, ak si túto techniku meditácie osvoja mnohí ľudia, tak v spoločnosti zmizne potreba klamať a ovládať jeden druhého. Nebude to mať zmysel, pretože všetci o sebe navzájom budú vedieť Pravdu.

Rigden: To áno. Ale to sa stane v tom prípade, ak sa väčšina ľudí v spoločnosti zatúži zmeniť k lepšiemu. Vtedy bude mať ľudstvo šancu ísť po úplne inej, kvalitatívne novej ceste civilizovaného duchovného rozvoja. Čo si ale vyberie súčasné ľudstvo, to je otázka. Veď táto technika meditácie sa dávala ľuďom aj predtým. Pričom sa zavádzala do života spoločnosti v rôznych dobách. Nehovorím, že práve v takejto dôkladnej a podrobnej forme, ale plne pochopiteľnej pre myslenie vtedajších ľudí. No ľudia sú ľudia, a žiaľ, mnohí z nich veľmi radi modernizujú a komplikujú čisté znalosti a jednoduchú Pravdu. Jednako, pozorstatky tejto praktiky je možné nájsť aj teraz v tajných znalostiach rôznych národov sveta. Akurát, že teraz je to až smiešne zakamuflované do rituálov sprevádzaných piesňami, tancom a celou šou s tamburínami

a bubnami. A všetko kvôli tomu, aby sa „žiak“ alebo „žrec“ „prepol“ do zmeneného stavu vedomia a započúval sa do „hovoriaceho ducha“ z pravej alebo ľavej strany a tak ďalej. Hoci v čistej forme pri vykonávaní tejto praktiky nie sú podobné zložitosti potrebné, to všetko sú ľudské nánosy. Tu sa jednoducho v prvých etapách učíš preladovať vnímanie vedomia, sledovať a ovládať svoje stavy. A ďalej sú to už jednoducho len pracovné záležitosti... Celkovo musím skonštatovať, že takéto základné duchovné praktiky, spojené so základnými znalosťami a duchovným rastom človeka, sa od dávnych čias spravidla zaznamenávali *v určitých znakoch a symboloch.*

Anastasia: Znaký a symboly – to je osobitná téma. Ak je to možné, rada by som o nich počula od vás podrobnejšie a poskytla tieto cenné informácie čitateľom. Odpradáva sú dejiny ľudstva na každom kroku obklopené znakmi a symbolmi. Ale po rozsiahlom hľadaní informácií v knižniciach rôznych miest, aj na internete, som prišla k smutnému záveru, že znaký a symboly síce sú v každej historickej epoche, ale znalosti o nich sú buď stratené, alebo dešifrovanie ich významu je tak veľmi prekrútené, že z Pravdy zostalo len máločo. Neexistujú tie prapôvodné duchovné Znalosti o znakoch, o ktorých ste nám rozprávali. Čo je dnes dostupné obyčajným ľuďom? V lepšom prípade slovníky symbolov, knihy s pochybným obsahom s výkladom „slobodomurárov“, ktoré sa týkajú symboliky ich okultných učení. Vedci sa dištancujú od podobných výkladov, lebo chápu, odkiaľ pochádzajú takéto publikácie. A zároveň veda už nahromadila veľmi bohatý materiál o grafických symboloch a znakoch,

charakteristických pre pradávne kultúry z rôznych kontinentov a rôznych čias. Mnohé z magických rituálnych znakov, ktoré sú považované za dôležité v duchovnej kultúre rôznych národov, sú identické. Ale rozlúštiť ich úplne vedci zatiaľ nedokážu. Teraz už rozumiem prečo. Hoci aj to, čo ste nám v tejto súvislosti povedali, mi dalo úplne nové chápanie obrazu sveta a znalostí o človeku. Pri čítaní prác o grafických symboloch archeologických kultúr, článkov z etnografie, folklóru, mytológie, kozmológie v predstavách rozličných národov, som došla k záveru, že vedcom jednoducho toto ohnivko chýba. Chýba im ten kľúč na dešifrovanie znakov, aby si spojili, pochopili a prečítali tieto unikátne informácie, ktoré sú duchovným dedičstvom ľudstva.

Rigden: Áno, bohužiaľ, aj keď máme v súčasnej spoločnosti množstvo starodávnych znakov a symbolov, mnohé Znalosti o nich ľudia skutočne k dnešnému dňu stratili, to je fakt. No niet sa čomu čudovať. Problém je v ľuďoch a v samotnej spoločnosti: počínajúc človekom, jeho dominantnými túžbami a končiac prioritami ľudskej spoločnosti. Pozri sa na históriu ľudstva: samé vojny, neustály boj o náboženskú a politickú moc, a čo je najhoršie, pred väčšinou ľudí sú utajované pravé duchovné Znalosti, ktoré vedú ku skutočnej Slobode Osobnosti a oslobodeniu Duše. Prečo boli prapôvodné Znalosti pred väčšinou skrývané? Prečo ich prekrúcali na nepoznanie, a potom ešte aj vykladali podľa svojho rozumu, uviaznutého v materiálnom myslení? Prečo tieto vedomosti vykoreňovali z vedomia nových pokolení a na tisícročia ich nechávali upadať do zabudnutia? Práve preto, že tieto pôvodné Znalosti dávali ľuďom možnosť rozvíjať sa duchovne

samostatne, nezávisle od tých politikov a žrecov, ktorí do dnešného dňa nazývajú sami seba „prostredníkmi“ medzi ľuďmi a bohmi. Tieto Znalosti robili ľudí slobodnými, nezávislými na štruktúrach politickej a žreckej moci a umožňovali, aby sa *národy samostatne zjednocovali*. Veď duchovne slobodných ľudí je ťažké ovládať, a tým skôr pokúšať sa vnucovať im spory, strach, agresiu a iné postoje Živočíšneho rozumu.

Anastasia: Úplne s vami súhlasím. Problém je naozaj v samotných ľuďoch a v spoločnosti, ktorú vytvárajú, v tom, že prevažujú rozpory a nejednotnosť i vo vzťahoch medzi ľuďmi. Keď si to vezmeme jednotlivo... Napríklad, keď sa pozeráme na vedecké výskumy, ktoré sa týkajú dávnych znakov, tak aj pri povrchnom skúmaní problémov vysvetlených v týchto prácach, sme prekvapení, s akou hradbou umelých prekážok sa musia potýkať tí, ktorí sa dnes snažia dostať k pravde. V akých podmienkach musia robiť svoju prácu vedci, napríklad v etnológii, etnografii, archeológii a dávnej histórii? Všetko je to založené na čírom entuziazme a za mizerný plat. Pritom sa pri svojej práci stretávajú so samými prekážkami, či už byrokratického, alebo finančného charakteru, s neorganizovanosťou a nekoordinovanosťou pri získavaní špecialistov z príbuzných disciplín na spoluprácu pre hlbšie komplexné preskúmanie rôznych otázok. A to všetko ešte pod sľubom mlčanlivosti, s takzvaným „vedeckým tabu“, ktoré sa týka konkrétnych tém alebo nálezov.

A to už nehovorím o situácii vo svetovom meradle, kde sú v mnohých prípadoch umelo vytvárané prekážky pri prístupe k určitým informáciám

a unikátnym archeologickým nálezom, ktoré v podstate pred ľuďmi skrývajú. Prirodzene, všetko toto prebieha za účasti štruktúr, v tejto veci zainteresovaných. Buď nedovolia, aby boli takéto informácie zverejnené širokému vedeckému spoločenstvu a nechávajú ich zapadať prachom v depozitároch, alebo významné artefakty končia v súkromných zbierkach, alebo sú vo všeobecnosti zhabané špeciálnymi službami a miznú bez stopy. Niektorí sa naozaj veľmi boja, že tieto poznatky otrasú ideológiou a základmi niečej moci, výhodnej pre ovládanie súčasných národov. Takže česť a chvála tým vedcom, ktorí bez ohľadu na všetky prekážky pokračujú v obetavej práci v tejto oblasti vedy, a informujú národy o významných nálezoch, ktoré rozrušujú ilúziu o „divokosti“ dávnych národov, a často svedčia o prioritě duchovných hodnôt a znalostí v tých dávnych časoch. Len pri tom všetkom vzniká otázka, prečo mlčí samotná spoločnosť? Veď ona sa má v prvom rade zaujímať o svoju duchovnú minulosť, aby chápala a správne určovala smer svojej budúcnosti.

Rigden: Mlčí práve preto, že vedomie väčšiny ľudí je natoľko spracované stereotypmi spotrebiteľského materiálneho myslenia, že pre obyčajného človeka je nepochopiteľné dokonca aj to, prečo je táto otázka položená. Keď je jeho myslenie obmedzené podobnými postojmi a šablónami, jednoducho nerozumie, prečo vlastne tieto vedecké profesie majú byť pre spoločnosť a štát významnejšie ako napríklad profesia nanotechnológa, ktorý sa zaoberá výskumom na atómovo-molekulárnej úrovni, alebo takého finančného analytika či fyzika, ktorý sa zaoberá novými druhmi zbraní? A celý háčik je v tom, že vyššie spomenutí vedci,

ktorých profesie, spojené so skúmaním minulosti a kultúry rôznych národov, sú v mnohých krajinách tak málo „vážené“, považujú za svoju prioritnú úlohu (okrem toho, že riešia bežné vedecké otázky) práve rekonštrukciu všetkých aspektov **duchovného života spoločnosti!** A komu z tých, čo sú pri moci, sa to bude páčiť? Veď ak sa ľudia skutočne dozvedia, o čo sa usilovali im podobní obyčajní ľudia pred tisíckami rokov, aký mali svetonázor, sakrálnu duchovnú znalosť, ako sa zdokonaľovali a čomu zasväcovali život, budú sa pýtať, kam sa rúti súčasné ľudstvo, a prečo boli po tisícročia tieto znalosti pred väčšinou ľudí skrývané?

Veď čím sa dnešný človek líši od človeka z minulosti? Len tým, že sa jeho vonkajšie podmienky existencie trochu zmenili, ale vnútorné problémy a boj Duchovnej a Živočíšnej podstaty zostali rovnaké! Navyše, taká rozsiahla vedecká práca na rekonštrukcii duchovnej stránky života spoločnosti predpokladá rozlúštenie hlavných posvätných významov, kľúčových symbolických motívov v rôznych kultúrach a svetonázoroch. To znamená, že predpokladom je získanie vedeckých dôkazov o tom, akú dôležitú úlohu hrali prakticky rovnaké znaky a symboly u národov po celom svete, v rôznych epochách spoločenských formácií, nezávisle na geografickej vzdialenosti a izolovanosti národov na rôznych kontinentoch.

Znaky a symboly boli v ľudskej spoločnosti od počiatku. Sú aj v súčasnom svete, a to nezávisle na tom, že väčšina ľudí nechápe ich význam a silu toho vplyvu, ktorým pôsobia. Už aj ty sama vďaka meditatívnej skúsenosti dobre vieš, ako niektoré znaky

a symboly pôsobia na fyziku viditeľného a neviditeľného sveta. Znaký a symboly sú kľúčom k duchovnej pokladnici ľudskej spoločnosti, je to kód k zložitým procesom, ktorý otvára tajomstvá riadenia pomocou prehĺbenej fyziky, aj nové horizonty vedeckých poznatkov.

Anastasia: Áno, keď o tom vieš, chápeš, akými silami disponuje každý človek, keď dosiahne určitú úroveň v sebazdokonaľovaní. Ale prináša to aj veľkú zodpovednosť.

Rigden: Nepochybné. Ale ľudia zostanú ľuďmi. Dokonca aj keď mali Znalosti o sile a význame znakov a symbolov, časom ich prekrúcali, niečo dokresľovali a komplikovali podľa svojho chápania. Nakoniec to, čo jedni ľudia vedeli na začiatku tisícročia a druhí na jeho konci, malo zjavne iný význam a kvalitatívne sa odlišovalo svojím obsahom. Tieto Znalosti boli ale v ľudskej spoločnosti pravidelne obnovované. Niektoré kultúry zanikali a odnášali si do hrobu „posvätné tajomstvá“, iné sa zasa vytvárali a rozkvitali na pozostatkoch znalostí minulých pokolení. Takže prítomnosť týchto Znalostí v prapôvodnej podobe bola vždy aktuálna pre všetky národy, žijúce v rôznych kútoch zemegule, lebo nielenže poskytovali kľúč k znalostiam ich predkov, ale aj významne rozširovali ich vlastné poznatky v oblasti duchovného sebarozvoja.

V dnešnom svete môžeme u ktoréhokoľvek národa nájsť celé systémy „svojich“ tradičných symbolov a znakov. Jednako však prapôvodné Znalosti o nich sú stratené. Dokonca dnes už ani samotné

názvy symbolov a znakov podľa ich významu nie sú spojené s tajnými znalosťami o človeku. Vo všeobecnosti označujú akúsi vedeckú veličinu, a majú tiež bežný, všedný symbolický význam charakterizujúci ten ktorý jav materiálneho sveta.

Anastasia: Všeobecne platí, že znaky dnes sú a stále fungujú, ale Znalosti o nich ľuďom chýbajú.

Rigden: Presne tak. To je ten výsledok, ku ktorému ľudstvo došlo. Stratené sú nielen Znalosti, ale aj obsahové významy slov, ktoré komplexne označovali tie alebo iné symboly a znaky. Uvediem jednoduchý príklad. Pozrime sa napríklad na slovo „symbol“, ktoré teraz bežne používa rusky hovoriace obyvateľstvo. Je prevzaté z gréckeho jazyka. Ako ale vzniklo v starovekom Grécku?

V starovekom Grécku existovalo také slovo ako „shma“, ktoré znamená „znak“, „zástava“, „nebeské znamenie“. Treba poznamenať, že v dávnych kultúrach Egejskej oblasti (ešte pred vznikom Grécka), zvlášť po kontakte týchto národov s východnými národmi (napríklad s obyvateľmi Anatólie teraz oblasť Turecka, starovekými Egypťanmi, ktorí mali rozvinuté „posvätné písmo“ a tajné znalosti), sa mnohé zo znalostí neviditeľného sveta objasňovali pomocou alegórií, pochopiteľných pre obyvateľov konkrétnej oblasti. Napríklad priebeh a výsledky spoločnej meditácie skupiny ľudí, ktorí pracovali so znakmi (alebo na tom, aby aktivovali konkrétny pracovný znak, ktorý mal pôsobiť na masy), sa zasväcovaným nováčikom vysvetľovali jednoducho pomocou asociácií, ktorým rozumeli. Plochu dosahu pôsobenia

znaku asociatívne prirovnávali k tomu, ako rybári nahadzovali siete do mora (veď povolanie rybára bolo v tom čase celkom populárne). Hovorili im, že ak bol znak umiestnený na určitom mieste, napríklad v miestnosti, chráme, na námestí, tak pôsobil na ľudí, ktorí sa nachádzali v okolí tohto miesta asi tak, ako sieť rozhodená na určitom úseku mora pri love rýb. Skrátka, v minulosti používali také alegórie, ktoré mohol pochopiť človek tej doby. Dnes je samozrejme možné všetko toto ľuďom vysvetliť na súčasných príkladoch. Napríklad, pôsobenie určitých znakov a symbolov môžeme porovnať s rádiovým vysielateľom, ktorý pracuje na určitej frekvencii a šíri rádiové vlny na určité vzdialenosti, alebo so svetlom lampy, ktorá osvetľuje určitú časť ulice. A tiež to budú alegórie, pretože dnešní ľudia majú tiež ešte ďaleko od chápania javov súvisiacich s procesmi, ktoré prebiehajú v iných dimenziách.

Takže práve vďaka takémuto asociatívne prirovnaniu rozšírenému v tajných spoločnostiach sa v bežnej každodennej reči ľudí (ktorí poznajú len časť pravdy – ako sa hovorí: „počuli zvon, no nevedia, kde je on“) objavilo slovo „to sumbolon“, ktorým začali označovať spoločnú činnosť niekoľkých rybárov rozhodzujúcich siete pri love rýb. No, celkovo ako vždy: tí, ktorí nevedia o duchovnej stránke problému, vždy prirovnávajú zmysel znalostí, ktoré počujú, k objektom a javom materiálneho sveta, k svojmu materiálnemu chápaniu. Avšak toto slovo „to sumbolon“ naďalej využívali aj ľudia zasvätení do znalostí. Nakoniec sa, rovnako, ako oveľa staršie slovo „shma“ (znak, zástava, nebeské znamenie), začalo slovo „symbol“ používať vo významoch „*spojenie neviditeľného a viditeľného*“,

„objavenie neviditeľnej reality prostredníctvom viditeľného znaku, ktorého *tajný význam* chápe len určitá skupina osôb“. A neskoršie „symbol“ úplne nahradil toto staršie slovo „shma“.

Tiež je dôležité vedieť, ako Archónti reagujú na to, že znalosti, ktoré pochádzajú od tajných duchovných spoločností, medzi obyvateľstvom získavajú narastajúcu popularitu. Opäť uvediem príklad na tom istom slove „symbol“. Keď toto slovo začalo medzi obyvateľstvom nadobúdať dôležitosť práve vo svojom prapôvodnom význame, zamiešali sa do tejto veci „slobodomurári“. Začali na území Grécka organizovať rozličné svoje cechy, korporácie, spolčenstvá, náboženstvá, strany a umiestňovať *svoje znaky a symboly ako verejné znaky* na rozlišovanie týchto organizácií. Slovo „symbol“ začali „špiniť“ zmyslovým významom obyčajných ľudských záležitostí, používať v rozličných bežných životných aspektoch bytia: aj ako diplomatické dohovory, lístky do divadla, názov prsteňov atén-skych sudcov, aj ako označenie časti peňažného vkladu. Pozostatky týchto „skomolenín“ môžeme nájsť aj dnes. Nakoniec sa na pôvodný význam slova „symbol“ začalo zabúdať, vytrácalo sa z každodenného života.

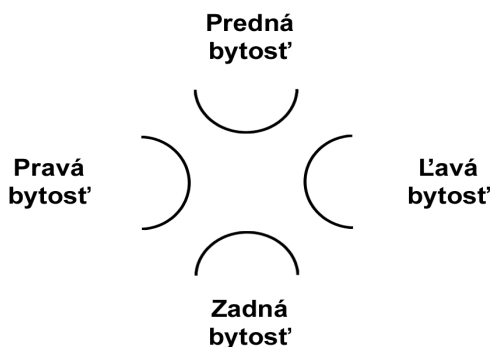
Čo je ale zaujímavé, do ruského jazyka slovo „symbol“ prišlo práve vo význame „znak“. A slovo „znak“ v ruskom jazyku vzniklo zo staroslovanského slova „znať“ vo význame vedieť, mať o niečom znalosti (staroruské a ukrajinské „**знати**“, slovenské – „znati“, staročeské „znáti“, poľské „znac“ a tak ďalej). Teda slovo „znať“ bolo zrozumiteľné každému Slovanovi, bez ohľadu na rozdiely v jazykoch. Vlastne v určitom zmysle odrážalo práve prapôvodný

význam gréckeho slova „symbol“. Takže to je len jeden z mnohých príkladov transformácie významu slova, ktoré označuje znak a symbol. Veď každý národ mal vlastné definície „znaku“ a „symbolu“, ibaže nie každý národ si už dnes pamätá na ich prapôvodné významy. Ale ak by ľudia poznali tieto prvotné významy, tak by boli prekvapení, do akej miery je ich zmysel identický u rôznych národov, ktoré v minulosti žili v značnej vzdialenosti jeden od druhého a boli oddelené oceánmi.

Určite, pre ľudí je ťažké pokračovať v poznávaní tejto problematiky o symboloch a znakoch, ak nemajú základy Znalostí, vďaka ktorým sa môžu globálne pozerať na celú situáciu v priebehu tisícročí. Ale dá sa to napraviť. Existuje totiž niekoľko pracovných znakov, ktoré sú neustále prítomné v ľudskej spoločnosti bez ohľadu na to, či o nich dnešná generácia vie alebo nie. Existujú tiež základné znalosti o iných znakoch a symbolike. Tieto boli oddávna nositeľmi určitých kódovaných znalostí o človeku, jeho energetickej konštrukcii, a tiež o jeho možnostiach v neviditeľnom svete vrátane tej hlavnej – duchovného oslobodenia.

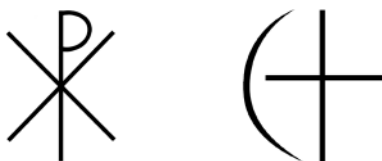
Odpradáвна sa základné znaky a symboly aplikovali v súlade s určitými cieľmi, v závislosti na ich použití: v niektorých prípadoch išlo o odovzdávanie Znalostí a v iných ich aplikovali ako prvok pôsobenia bezprostredne na toho, kto sa na ne pozerá. V prípade, že cieľom bolo odovzdávanie Znalostí, aplikovali sa znaky a symboly na spôsob „pečate“. Vysvetlím to na jednoduchom príklade. Keď sa človek pozerá na svoju fotografiu, tak pravá strana fotografie zodpovedá jeho ľavej ruke a ľavá strana fotografie pravej.

Presne tak je to aj na pečati, keď sa pozeráš na jej originál a porovnávaš ho s odtlačkom. To sa týka aj znakov súvisiacich s odovzdávaním Znalostí, najmä tých, ktoré označujú Pravú a Ľavú bytosť.

Obrázok 16. Príklad zobrazenia základného symbolu na odovzdávanie Znalostí
Pravá a ľavá strana ako „pečať“.

A ak sme hovorili o znakoch a symboloch, ktoré boli určené na to, aby určitým spôsobom pôsobili na človeka, ktorý sa na ne pozerá, tak tieto umiestňovali práve v súlade s reálnymi stranami. Napríklad, ak bolo potrebné aktivovať Pravú bytosť človeka, tak zodpovedajúci znak alebo symbol umiestňovali oproti pravej strane človeka, ktorý sa na ne pozeral a tak ďalej. Bolo ešte mnoho ďalších nuáns, ktoré už vymysleli ľudia, ako sa vlastne majú čítať tieto znaky: zľava doprava, alebo sprava doľava, zdola hore alebo naopak. To už je ale špecifikum, ktoré súvisí s miestnymi tradíciami rôznych starých národov, hoci aj to sa svojim spôsobom zakladalo na určitej informácii. No o tom tu teraz nehovoríme.

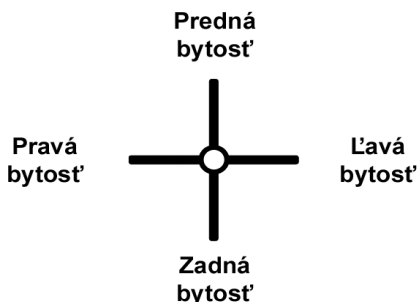
Obrázok 17. **Príklady zobrazenia symbolov a znakov určených na aktiváciu bočných Bytostí:**

- 1) symbolický znak aktivácie Pravej bytosti (malý oblúk zodpovedá Pravej bytosti človeka, ktorý sa pozerá na znak);
- 2) znak aktivácie Lavej bytosti (veľký oblúk zodpovedá Lavej bytosti človeka, ktorý sa pozerá na znak).

Pozrime sa na základné znalosti o štyroch Bytosťach človeka a Duši, ktoré ľudia poznali od dávnych čias. Od počiatku bol obyčajný **človek** označovaný **rovnoramenným krížom s kruhom uprostred** (zjednodušený variant je jednoduchý rovnoramenný kríž). Horizontálna línia kríža označovala spojenie s matériou a vertikálna línia – s duchovným svetom, presnejšie, ukazovala na prítomnosť prvkov duchovného sveta v človeku, na možnosť duchovného pozdvihnutia. Preto neskôr rôzne národy spájali horizontálnu líniu so živlom zeme, materiál- nym (pozemským) svetom (pohybom dovnútra), tiež s časom (ako pohybom z minulosti do budúcnosti), vektorom (Západ – Východ) a s líniou oddeľujúcou Nebo a Zem. A vertikálnu líniu – so živlami ohňa, vzduchu a ich pôvodným smerovaním zdola nahor z materiálnej sféry do duchovnej.

Štyri konce rovnoramenného kríža a kruh vo vnútri (štyri základné Bytosti a Duša) ukazovali na základné elementy v konštrukcii človeka, ktoré stelesňovali hlavný zámer: vytvorenie

podmienok pre to, aby si Osobnosť mohla voliť medzi materiálnym a duchovným svetom.

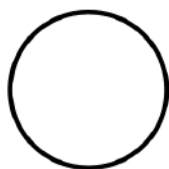
Obrázok 18. Symbol človeka – rovnoramenný kríž s kruhom

Na schéme symbolu (typu „pečate“) sú vyznačené: v strede – symbol Duše (kruh), na štyri strany od nej – základné Bytosti človeka.

Kruh – to je dávny symbol Duše alebo prejavu z Duchovného sveta (vrátane Duchovnej Bytosti; symbol prítomnosti Boha, označenie posvätného „zvuku Ra“); kružnica, ktorá symbolicky ohraničovala a obsahovala v sebe časť veľkej Prázdnoty. Vzhľadom na to, že Duša je pravou antihmotou, teda silou vychádzajúcou z duchovného sveta, v chápaní materiálneho myslenia je to Nič. Niekedy ju zobrazovali ako bodku v strede kruhu – symbol skoncentrovanej energie z duchovného sveta (v niektorých prípadoch sa tak označovalo počiatkové štádium duchovného rozvoja, prebudenie). A samotný kruh symbolizoval duchovné sily, vlastnosť Duše vo význame dokonalosti, celistvosti, stálosti, večnosti, označenie duchovného sveta, Bytia, ktoré nemá začiatok ani koniec.

Pozoruhodný je ešte jeden fakt. V konštrukcii človeka je Duša obklopená informačnými obalmi (subosobnosťami). No všetko toto je ešte uzavreté v „obale“, pozostávajúcom zo životnej energie človeka – Prány. Práve Prána je zvláštnou vrstvou medzi energiou Duše a materiálnym svetom. V mytológii národov sveta, zvlášť tam, kde sa zobrazovali podobné posvätné (duchovné) znalosti o človeku, bola často uvádzaná asociatívna paralela medzi energiou Prány a ohnivými charakteristikami Slnka. Práve odtiaľ pochádza aj označenie Duše ako slnečného disku.

Kruh tiež označoval rozdelenie dvoch sfér (materiálnej a duchovnej). Ak sa to týkalo poznania o človeku, tak to poukazovalo na znalosti o Duši, nachádzajúcej sa, takpovediac, v prechodnom stave.

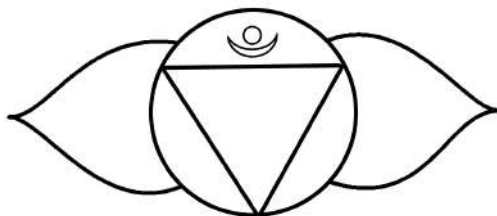

Obrázok 19. **Symbol Duše, duchovného sveta – kruh**

Niekedy sa spolu s kruhom zobrazovali prvky, ktoré mu dodávali dynamiku, napríklad krídla, lupene lotosu, lúče, kľukaté hadíky, jazyky plameňov. Podobné zobrazenia je možné nájsť v posvätných symboloch tripolskej, staroindickej, staroegyptskej, staromexickej, sumerskej a staroruskej kultúry. Označovalo to duchovný rast človeka, alebo to poukazovalo na duchovné Znalosti (Učenie) prinesené na tento svet Bytosťou z duchovného sveta. Tak tiež to poukazovalo na smer pohybu *vnútra von*

príznačný pre silu Duše, ktorá podnecuje Osobnosť k voľbe, k hľadaniu duchovných ciest na oslobodenie sa zo zajatia hmoty. Dávni ľudia v kozmologických mýtoch často uzatvárali celkovú schému sveta do kruhu. V takom prípade to poukazovalo na to, že materiálny svet bol vytváraný (stvorený) duchovným svetom.

Anastasia: Áno, znalosti o sakrálnom význame kruhu sú zaznamenané v symboloch a znakoch nielen na skalných maľbách, vo výzdobe stien obydľí, ale aj na archeologických predmetoch: posvätných soškách, rituálnom oblečení, keramike a tak ďalej. Zachovali sa tiež v architektúre dávnych chrámových stavieb, jednoduchých obydľí (šiatre, jurty). Tradičné rituálne akty určitých vierovyznaní tiež odrážajú tieto znalosti. Napríklad rituálne chodenie po kruhu okolo určitého miesta alebo stavby, predvádzanie kruhových tancov (rituálne chorovody okolo neviditeľného stredu alebo ohňa, posvätného miesta; krúživý tanec šamanov, dervišov), sedenie rady mudrcov v kruhu, kde stred kruhu bol prázdny (ničím nezaplnený) ako symbol Duchovnej podstaty.

2

3

**Obrázok 20. Symbol duchovného rastu,
duchovných Znalostí – kruh s prvkami,
ktoré mu dodávajú dynamiku:**

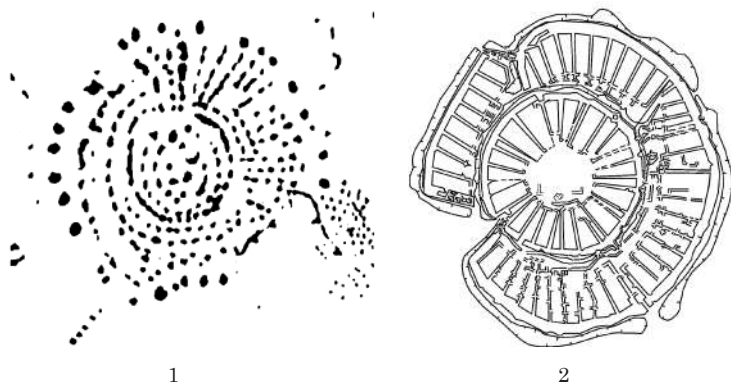
1) Adžňa-čakra – v duchovných praktikách starovekej Indie pomyselné označenie čakry, nachádzajúcej sa v strede čela („Tretie oko“), v podobe kruhu s dvoma lupienkami lotosu (modrej farby) s doplňujúcim označením síl Allatu (trojuholník s vrcholom nadol a znak **AllatRa**);

2) okrídlený slnečný disk (staroveký Egypt) – symbol duchovných Znalostí prinesených z „Nebies“ (symbol slnečných bohov rôznych národov, napríklad Ahura Mazdu v zoroastrizme, asýrskeho Aššura, babylonského Šamaša a tiež jedno z vyobrazení staroegyptského boha Ra);

3) príklad zobrazenia posvätného slnečného symbolu, ktorý bol charakteristický pre odovzdávanie znalostí v dávnej minulosti (obdobie paleolitu). Vzor je vytvorený z určitého

množstva „zrn“. Symbolizuje všeobecnú štruktúru: sedemroz-
mernú dimenziu uzavretú do kruhu, kde sa mimo kruhu na-
chádza 72 „zrníček“ označujúcich celkový počet dimenzií vo
Vesmíre; v kruhu je sedem pyramidálnych foriem s „trsmi“
pozostávajúcimi zo siedmich „zrn“, ktoré zakončuje štruk-
túra z piatich „zrn“ (zo stredového zrna a štyroch „zrn“
umiestnených okolo neho v tvare kríža). V strede obrázka je
„kvet so siedmimi lupienkami“ (sedemcípá hviezda), ktorej
stred je lemovaný 33 „zrnami“, a každá strana lupienka
pozostáva zo 6 „zrn“.

Rigden: Mimochodom, ľudia tak kedysi v minu-
losti budovali aj svoje mestá, teda rozmiestňovali
v nich stavby práve do kruhu a nechávali stred mesta
prázdny (nezastavaný) v podobe kruhového námies-
tia. Taký plán zástavby mal predovšetkým hlboký
posvätný význam.

Obrázok 21. **Plány dávnych miest,
usporiadaných do kruhu:**

- 1) kópia leteckej snímky tripolského osídlenia
Petreň (Moldavsko);
- 2) schéma plánu mesta Arkaim (Južný Ural, Rusko).

Anastasia: Súčasným mestám toto zjavne chýba, hoci archeologické príklady takýchto dávnych stavieb sa dochovali aj do našich čias. Podľa takéhoto princípu sa napríklad pred tisíckami rokov budovali sídla Tripolskej civilizácie v Dunajsko-Dneperskom medziriečí. Tak isto sa budovali mestá vystavané podľa starouralského Arkaimu. Napríklad, kultúra archeológmi nazvaná „sintaštinská kultúra“ – „krajina miest“, ktorá bola nájdená na území Ruska (v Čeljabinskej oblasti, Orenburskej oblasti, Baškortostane a Severnom Kazachstane).

Rigden: Presne tak. Ale vráťme sa k dávnemu označeniu človeka, k rovnoramennému krížu s kruhom v strede. **Línie kríža** sú zaužívaným označením štyroch Bytostí človeka: **bočných Bytostí** (horizontálne línie od stredu), **Zadnej bytosti** (vertikálna línia od stredu nadol) a **Prednej bytosti** (vertikálna línia od stredu nahor). Ako som už hovoril, charakteristiky týchto Bytostí v asociatívnych prirovnaniach pridelovali určitým silám v priestore, napríklad, štyrom živlom, štyrom sezónnym vetrom, a tiež štyrom svetovým stranám. Pritom spravidla tri sily boli spolu tesne navzájom prepojené alebo mali negatívne charakteristiky zadnej a bočných Bytostí. A štvrtá bola vládnuca, zvláštna svojimi vlastnosťami, a mala pozitívne charakteristiky Prednej bytosti. Všetky tieto sily sa tiež označovali krížom – sakrálnym symbolom človeka ako bytosti, v konštrukcii ktorého sa spája duch a hmota. Vertikálnu líniu kríža spájali so slnovratom, pohybom smerom k duchovnému svetu, snahou človeka o to, aby v ňom vládla Duchovná podstata. Preto na hlave posvätných bohov v náboženskej tradícii dávnych

národov sveta často zobrazovali slnečný disk ako symbol vedúceho postavenia Duchovnej podstaty, Znalostí, ktoré boli prinesené z Duchovného sveta. Horizontálnu líniu, ukazujúcu na bočné Bytosti, alegoricky nazývali osou rovnodennosti a spájali ju s pohybom Slnka (keď Slnko pretína nebeský rovník: jarná a jesenná rovnodennosť).

Anastasia: Áno, aj teraz to môžeme vidieť na pamätníkoch dávnej kultúry. Napríklad, v staro-bylom perzskom meste Persepolis (existuje aj jeho starší názov, ktorý v preklade z perzštiny znamená „trón Džamšida“) sa zachoval veľmi zaujímavý basreliéf. Je na ňom zobrazený symbol zoroastrijského sviatku nového roka (Navruz), ktorý oslavujú podľa slnečného kalendára perzské (iránske) a turkotatarské národy. Takže najzaujímavejšie je, že týmto symbolom je „večne medzi sebou bojujúci“ býk (Pravá bytosť) a lev (Ľavá bytosť). V minulosti existovala povera, že v určité dni v roku sa ich sily vyrovnávali.

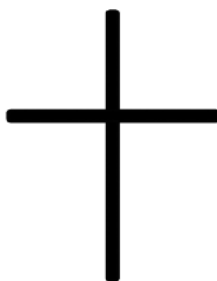
Rigden: Správne, preto aj následne začali spájať tieto symboly s dňami slnečnej rovnodennosti v prírode. Hoci všetko to má iný podtext... Tajný význam znalostí o štyroch Bytostiach človeka sa vkladal aj do pojmov, ktoré boli ekvivalentné krížu.

Anastasia: V predstavách väčšiny súčasných ľudí je kríž spojený výhradne s jedným svetovým náboženstvom – s kresťanstvom. A čo sa toho týka, služobníci tohto náboženstva robia všetko pre to, aby sa ľudia o nič viac nezaujímal. Ale veď kríž je veľmi starý symbol a objavil sa dávno pred vznikom

tohto náboženstva. Vyobrazenia krížov a ich modifikácií boli známe ešte z čias paleolitu. Napríklad, symbol kríža našli na pamätníkoch datovaných do obdobia prvotnopospolnej spoločnosti. Vezmime si napríklad dvadsaťtisíc rokov staré vyobrazenia v jaskyni Chauvet (Francúzsko), ktoré sa nádherne zachovali vďaka mikroklimu podzemia.

Rigden: A tu treba pripomenúť, že tieto nálezy boli objavené pomerne nedávno. A koľko je ešte takých miest, ktoré dodnes ešte ľudstvu nie sú známe! Podobné artefakty sú ale cenné len vtedy, keď ľudia chápu pôvodný význam symbolov a nie keď len jednoducho obdivujú „neobyčajné umenie predkov“, pričom spájajú tieto označenia s pojмами, ktoré vzišli z ľudského rozumu a sú vštepované súčasnými náboženstvami.

Rôzne varianty kríža symbolicky označovali doplnkové informácie k jeho základnému výkladu. Napríklad, ak sa na koncoch kríža nachádzali tri gule, tak to poukazovalo na trojrozmernosť sveta, v ktorom prebýva človek, alebo číselnú charakteristiku javov, ktoré sa označovali v podobe doplnkového znaku na kríži. Ak spodná časť kríža, zodpovedajúca Zadnej bytosti, bola predĺžená (takzvaný dlhý alebo latinský kríž), označovalo to zameranie pozornosti, koncentráciu na Zadnú bytosť (neustále utrpenie, spomínanie na minulosť, ktoré zaťažuje Dušu, stimulovanie pocitu viny, krivdy). A ako už vieš, ak človek prebýva v stave Živočíšnej podstaty, taká aktivácia Zadnej bytosti je v podstate neustále stimulovanie depresie, strachu a sužovania sa.

Obrázok 22. *Dlhý, alebo latinský kríž*

Anastasia: Ale veď v kresťanstve sa veriacim vnucuje nosenie kríža práve takéhoto tvaru, ktorý je údajne symbolom utrpenia Krista. Takže z toho vychádza, že namiesto Lásky k Bohu ľudí nepriamo nútia točiť v hlave myšlienky na ich trápenia, na minulosť, na smrť? Inými slovami, týmto symbolom v ľuďoch podvedome aktivujú negatíva spojené nie s niečím neurčitým, ale s ich vlastnou minulosťou? Tak to skutočne nie je nič iné, ako stimulovanie aktivácie Zadnej bytosti.

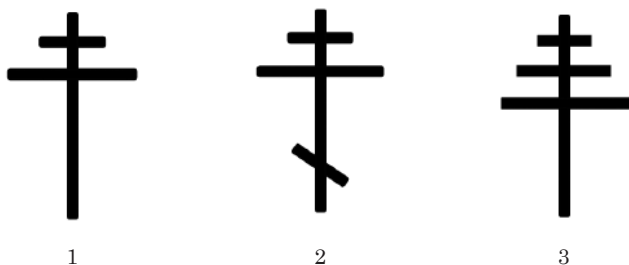
Rigden: To je práve jeden z prvkov toho, o čom sme už hovorili, myslím tým manipuláciu so znakmi v chrámoch. A v tomto prípade sa kladie dôraz nielen na Zadnú bytosť. Spravidla na takom kríži zozadu umiestňujú nadpis latinskými písmenami INRI (Iesus Nasareus Rex Iudaeorum), čo znamená Ježiš Nazaretský, *kráľ židovský*.

Anastasia: Samozrejme, tak tu ešte aj preniká do podvedomia veriacich nadvláda istého národa nad nimi... A prečo tu nie je symbol Duše, Lásky k Bohu?

Rigden (s úsmevom): No, tu vidíš, že keď má človek Znalosti, začne mať aj otázky, ktoré sú „nepohodlné“ pre vládnucich žrecov. Ako môžu použiť taký symbol, ak ciele a úlohy, zodpovedajúce ich talmudom, sú úplne iné? Oni len teoreticky hovoria masám o spasení, ale v praxi sama vidíš, čo sa deje.

Anastasia: Áno, žiaľ v praxi, na rozdiel od teórie, otroctvo nikto nezrušil. Jednoducho ho vylepšili a dobre zakamuflovali za demokratickú slobodu, a práve tým vytvorili len ilúziu slobody a rovnosti.

Rigden: Poviem dokonca ešte viac, kedysi som už spomínal, že latinský kríž ako symbol kresťanstva bol zavedený v štvrtom storočí nášho letopočtu, keď bolo Ježišovo Učenie zmenené na náboženstvo, a to získalo status štátneho náboženstva. Mimochodom, latinským krížom v genealógii zvyčajne označujú smrť človeka, dátum úmrtia. Takže, v kresťanstve okrem tohto štvorramenného dlhého kríža určeného na to, aby ho nosili veriaci ľudia, sú tiež šesťramenné a osemramenné, takzvané „patriarchálne kríže“, s dvomi alebo tromi doplnkovými priečnymi brvnami, ktoré spravidla preškrtavajú Prednú bytosť. Nosia ich arcibiskupi a kardináli. V celkovej koncepcii náboženstva sa prítomnosť tohto vrchného priečneho brvna vykladá ako doska (tabuľka) na vyššie spomínaný „titul“ Ježiša v latinskej skratke (INRI). A ak mal umiestnené ešte aj dolné šikmé priečne brvno, tak sa veriacim jednoducho vysvetľovalo, v materiálnom kontexte náboženského výkladu, že to je údajne brvno pre Kristove nohy.

Obrázok 23. **Patriarchálne kríže:**

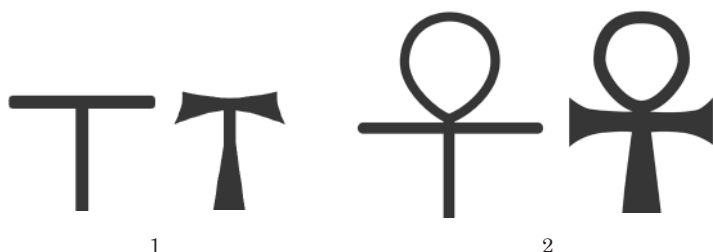
1) patriarchálny kríž – šesťramenný kríž s dvoma priečnymi brvnami;

2) pravoslávny kríž – osemramenný kresťanský kríž s vrchným brvnom a dolným šikmým priečnym brvnom (zrieknutie sa ľudskej minulosti);

3) pápežský kríž – tri horizontálne brvná – symbol materiálnej moci v trojrozmernom svete. Vo všetkých prípadoch vrchné brvno, ktoré preškrtnáva Prednú bytosť, tvorí rovnoramenný kríž. Teda nad dlhým horizontálnym brvnom stojí rovnoramenný kríž – symbol človeka (ľudskej moci).

A teraz sa pozrieme na výklad symboliky kríža, ktorý bol skrývaný pred masami a používal sa ešte v dobách dávno pred vznikom kresťanského náboženstva. Napríklad v starovekom Egypte boli populárne také označenia krížov, ktoré sú teraz známe ako kríž tau a kríž ankh. Kríž tau v tajných znalostiach označoval, povedané súčasným jazykom, ľudský život v materiálnom svete, prejavenie emócií a myšlienok, ktoré sú iniciované zadnou a bočnými Bytosťami. A kríž ankh už v sebe spájal dva rôzne prvky: vládnucci kruh a pod ním zavesený kríž tau. Kríž ankh stelesňoval dokonalého človeka, v ktorom dominuje Duchovná podstata, kde má prevahu

Predná bytosť nad troma ostatnými, duchovno nad materiálnom. Preto kríž ankh umiestňovali do rúk najvyšším staroegyptským bohom ako duchovný symbol, ako označenie nesmrteľnosti a večného života. Kríž ankh je tiež známy ako „kľúč života“, „kľúč k energii“, „kľúč obrodenia“, duchovnej premeny. Takéto významy boli spojené so symbolikou určitej etapy duchovných praktík, kedy dochádzalo k objaveniu samého seba, kvalitatívnej premeny človeka na úplne inú Duchovnú Bytosť. Pričom znalosti o tomto kríži a jeho symbolike existovali nielen v starovekom Egypte (Afrike), ale aj v starej Európe, Ázii a Amerike.

Obrázok 24. **Kríž tau a kríž ankh:**

- 1) príklady zobrazenia kríža tau;
- 2) príklady zobrazenia kríža ankh.

Takže, keď bol na kríži tau umiestnený rovnoramenný kríž, označovalo to moc človeka nad Bytosťami v trojrozmernom svete, keď v ňom dominovalo ľudské (Živočišna podstata). Taký symbol sa v dávnej minulosti zvyčajne používal v mágii pri veštení, čarovaní, liečiteľstve a tak ďalej. Ak bol rovnoramenný kríž uzavretý v kruhu a umiestnený nad krížom tau, hovorilo sa o smrti človeka, u ktorého

počas života dominovalo materiálne (vládla Živočišna podstata). Jednoduchšie povedané, tento symbol označoval odchod „na reinkarnáciu“. Ale existovali aj iné jeho významy...

Anastasia: Teda, patriarchálny kríž, to je v podstate ľudský rovnoramenný kríž nad krížom tau, symbol moci nad materiálnym svetom skrze mágiu. A tiež je to preškrtnutie Prednej bytosti, teda zrieknutie sa duchovného kvôli materiálnemu.

Rigden: Presne tak. Priečne brvno v spodnej časti kríža označuje zrieknutie sa svojej ľudskej minulosti a zasvätenie sa službe. Len zostáva otvorenou otázka: „Službe komu?“ Odpoveď na ňu sa nachádza vo význame hlavného znaku v tomto symbole. A čo sa týka dlhého kríža s označením troch priečných brvien ako schodov vedúcich dohora, ktorý teraz nazývajú „pápežským krížom“, tak týmto znakom oddávna označovali toho, kto sa snažil o moc nad trojrozmerným svetom, ak sa to týkalo symboliky jednotlivého človeka. Ale veriacim samozrejme také „delikátne“ podrobnosti neoznamujú. Čiastočne sa to deje preto, že sú utajované hierarchickou špičkou, a čiastočne preto, že radoví kňazi túto informáciu nepoznajú a pridriavajú sa tradičného výkladu svojho náboženstva. A pri formovaní celkovej koncepcie daného náboženstva je tento výklad, v podstate, vymysleným vysvetlením tohto dávneho symbolu pre masu.

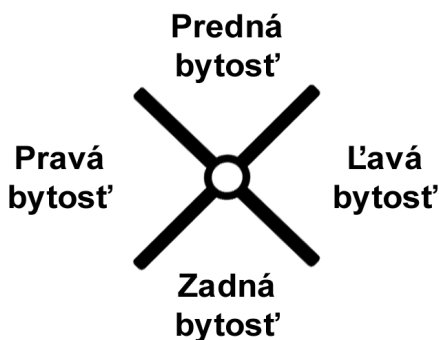
Pre lepšie pochopenie azda uvediem jednoduchý príklad. Ak by sme sa opýtali veriaceho človeka, ktorý nosí na prsiach kríž, čo cíti, keď si naň spomenie, vidí jeho odraz v zrkadle na svojom tele alebo

sa ho dotýka, tak v takýchto prípadoch môžeme počuť štandardnú odpoveď. Človek povie, že v tej chvíli si spomína na utrpenie Ježiša Krista počas jeho ukrižovania, že zažíva pocit viny a vlastnej hriešnosti. Taká odpoveď je charakteristická prakticky pre všetkých veriacich tohto náboženstva. Všimni si, že oni si v tejto chvíli nespomínajú na Ježišovo učenie, Jeho kázania a ponaučenia, nepremýšľajú o spásе svojej Duše, o Láске k Bohu, ale zažívajú pocit viny, trápenia a prežívajú strach. Prečo? Pretože v ich energetickej konštrukcii sa aktivuje Zadná a Pravá bytosť. To je aj názorný príklad toho, ako pracujú (podvedome pôsobia) znaky a symboly a ako ich žreci využívajú vo svojich systémoch ovládania nás. Niet sa čo čudovať, že pred ľuďmi skrývajú prapôvodné Znalosti. Inak, keby ľudia o nich vedeli, začali by klásť otázky, ktoré by boli „nepohodlné“ pre náboženskú vrchnosť. Napríklad, prečo oni (veriaci) nosia symbol vnucujúci im pocit viny, ktorý ich podvedome privádza do depresie, stimuluje v nich trápenia a negatívne spomienky na ich minulosť, zatiaľ čo náboženski činitelia nosia symbol moci nad materiálnym svetom? Veď podľa výkladu majú aj jedni aj druhí vo svojej viere túžiť po Božej Láске, spásе Duše, po Duchovnom svete.

Anastasia: Áno, keď si začínaš uvedomovať, akými znakmi a symbolmi ťa obklopujú zo všetkých strán, pochopíš, prečo v spoločnosti dominuje materiálny Rozum aj tam, kde sa ľudia snažia nájsť duchovnú útechu.

Rigden: Hovoril som to už mnohokrát a teraz to zopakujem: zmena situácie je v rukách samotných

Ľudí, všetko závisí od prevládajúcej voľby každého človeka. Ale vráťme sa k téme o znakoch štyroch Bytostí. Ak bol rovnoramenný kríž jednoducho symbolom človeka, tak kosý kríž (prevrátený kríž) a jeho variácie (často s kruhom v strede) už zobrazovali Osobnosť, ktorá sa pohybuje po ceste Znalostí, ktorá ovláda sakrálne informácie o človeku a meditatívnych praktikách ohľadom štyroch Bytostí. Zdôrazňujem, že ide o človeka, ktorý síce ovláda Znalosti, ale ako ich využije (čo bude dominovať v jeho vedomí), to už je jeho osobná voľba.

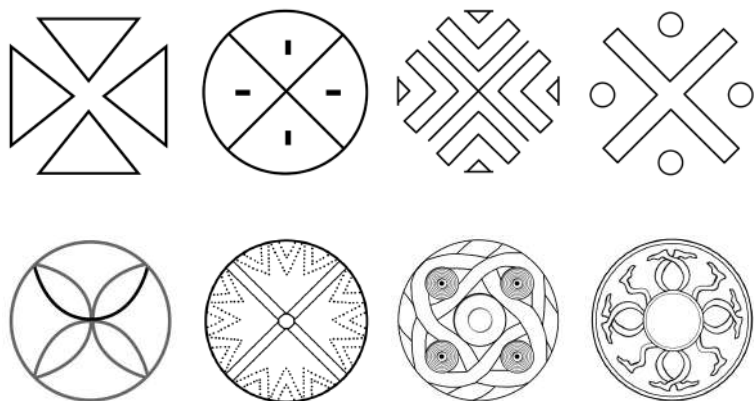
Obrázok 25. Rovnoramenný kosý kríž s kruhom v strede – symbol Znalostí o štyroch Bytostiach človeka a Duši

Kosý kríž – symbol posunu v poznávaní, pomyselného rozdelenia priestoru na polia (zóny) pôsobenia Bytostí; kruh – označenie Duše. Symbol je znázornený ako „pečať“.

Ale najčastejšie v posvätných textoch symbol v podobe kosého kríža (alebo jeho variácie) poukazyval na Znalosti o energetickej konštrukcii človeka, jeho Bytostiach, vzájomnom prepojení s dimenziami.

Dimenzie sa symbolicky zobrazovali v podobe počtu stupňov oddelenej pyramídy alebo schodov, detailov vzorov (púčikov lotosu, jeho lupienkov, obrysov hôr, kľukatých čiar), kruhov v kruhu, čiarok, zŕn, bodiek. Ich počet sa spravidla rovnal číslu 3, 4, 5, 6, 7. Počet troch rovnakých prvkov symbolu zvyčajne poukazoval na trojrozmernú dimenziu. Štyri rovnaké prvky na trojrozmernú dimenziu a štvrtý čas, a tiež mohol slúžiť na označenie štyroch Bytostí. Číslo päť poukazovalo na päťrozmernú dimenziu, ale v podstate bolo s týmto číslom spojené zobrazenie päťcípej hviezdy ako jedného zo symbolov ženskej podstaty, znaku prejavovaných síl Allatu v piatej dimenzii. Číslo šesť označovalo šiestu dimenziu, maximálne dosiahnuteľnú pre človeka s materiálnou dominantou, z ktorej môže v zmenenom stave vedomia pôsobiť na materiálny svet. A prítomnosť siedmich rovnakých prvkov na obrázku označovala siedmu dimenziu, poukazovala na dokonalého človeka, štruktúru sveta po siedmu dimenziu alebo pojem „raja“, „Nirvány“, „oslobodenia Duše“. Inokedy sa spoločne so symbolickým označením siedmej dimenzie zobrazovali pomyselné značky v počte 8, 9, 12, 13, a tiež 33 alebo 72, ktoré poukazovali na znalosti o Vesmíre. Takéto sakrálne informácie nezriedka zaznamenávali vo vzoroch rituálnych predmetov, oblečenia alebo posvätných stavieb.

Variácie *kosého kríža* boli veľmi rôznorodé: kosý kríž v podobe štyroch spojených trojuholníkov s kruhom v strede, v podobe *kruhov označujúcich stredy trojuholníkových priestranstiev*, ťateľinových krížov (úzkyh v strede a rozširujúcich sa ku krajom), hadov prepletených v podobe kríža a tak ďalej.

Obrázok 26. **Variácie kosého kríža s označením priestorov štyroch Bytostí**

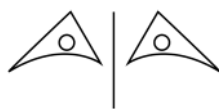
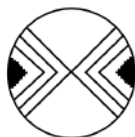
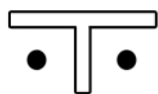
Ak bolo potrebné ukázať alebo zdôrazniť aktiváciu, dominovanie alebo blokovanie jednej z Bytostí, alebo konkrétnu prácu s týmito Bytosťami, tak sa to označovalo doplnkovým znakom v zodpovedajúcom poli kosého kríža.

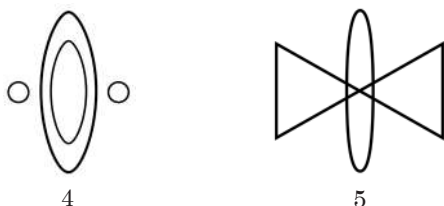
1

2

3

Obrázok 27. **Symbolické ukážky zdôraznenia práce so štyrmi Bytosťami:**

1) používa sa vo význame symbolu šiestich dimenzií; poukázanie na duchovné znalosti alebo praktiky; blokovanie alebo aktiváciu práce bočných Bytostí človeka v závislosti od doplnkových označení, ktoré sa nachádzajú vedľa;

2) príklady dohovorených značiek pre znaky ukazujúce, s ktorými Bytosťami sa v meditácii pracuje;

3) každý zo symbolov poukazuje na zdôraznenie alebo dominanciu bočných Bytostí v človeku;

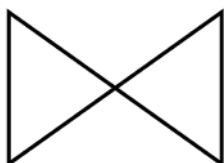
4) symbol svojím tvarom zobrazuje aktiváciu bočných Bytostí, ktorá sa prejavuje tlakom zvonku dovnútra a odráža sa na stave človeka v podobe ťažkých, negatívnych, stiesňujúcich pocitov (symbol poukazuje na reálnu deformáciu osobného priestoru, ktorá prebieha pri tomto procese);

5) symbol má analogický význam ako predchádzajúci, ale má iné schematické zobrazenie.

Anastasia: Asi by bolo dobré zdôrazniť, že hovoríme o posvätných alebo magických symboloch, označujúcich sakrálne znalosti toho alebo iného národa... V podstate môžeme povedať, že základnými symbolmi štyroch Bytostí sú trojuholníky a pologule, ktoré sa dotýkajú, ale prakticky sa nepretínajú.

Rigden: To rozhodne. Pritom to nie sú jednoducho len trojuholníky a len pologule. Sú to obvykle

rovnostranné trojuholníky, ktorých tri strany poukazujú na trojrozmernosť dimenzie, z ktorej Pozorovateľ (Osobnosť) začína svoju cestu duchovného rozvoja. Dva trojuholníky, ležiace horizontálne a dotýkajúce sa navzájom vrcholmi, symbolizujú Pravú a Ľavú bytosť.

Obrázok 28. **Symbol Pravej a Ľavej bytosti človeka**

Je to zvláštny znak nekonečna, neustále vracanie sa k rovnakým mechanizmom sveta hmoty, takzvaná „premenlivá stabilita“. Je to neustála prevaha raz Pravej, raz Ľavej bytosti (prelievanie tej istej sily z jednej oblasti „chytania“, alebo presnejšie „lovu“ pozornosti človeka, na druhú), ak sa pravdaže pozeráme na tieto dva horizontálne trojuholníky v kontexte života človeka, ktorý nekontroluje svoje myšlienky. Ale toto je charakteristické práve pre obvyklú prácu bočných Bytostí, keď si Osobnosť vyberá myšlienky a emócie od Živočíšnej podstaty. Ak človek dosahuje výšiny vo svojom duchovnom rozvoji, tak bočné Bytosti menia obvyklý režim práce. Stávajú sa pomocníkmi, tou silou, ktorá svojím spojením s inými dimenziami pomáha poznávať neviditeľnú mnohotvárnosť (zdanlivú „nekonečnosť“) tohto sveta.

A trojuholníky orientované vrcholom dolu aj hore sú zvláštnym prípadom, ktorý je potrebné preskúmať podrobnejšie. Dva trojuholníky, usporiadané vertikálne

a dotýkajúce sa navzájom vrcholmi, symbolizujú Prednú a Zadnú bytosť.

*Obrázok 29. **Symbol Prednej bytosti človeka – trojuholník s vrcholom nadol, symbol Zadnej bytosti človeka – trojuholník s vrcholom nahor***

V kontexte pôvodných Znalostí o štyroch Bytosťach človeka, je trojuholník s vrcholom nahor symbolom Zadnej bytosti, minulosti, symbolom viditeľného, prejaveneho materiálneho sveta. Neskôr, nie náhodou, začali ľudia trojuholník takéhoto tvaru spájať práve s mužskou podstatou. Ale to vôbec neoznačuje veľkosť, podobnosť s horou, ktorá sa vypína k nebesiam, alebo s tromi princípmi vytvorenia Vesmíru (symbolom Boha). Hora, to je samostatný obraz a symbol, vo všeobecnosti spojený s pojmom druhej dimenzie. A symbol Boha v podobe trojuholníka s vrcholom nahor označoval tri princípy vytvorenia Vesmíru: Boh (idea), Lotos (plán) a Allat (stelesnenie idey a plánu).

Rovnostranný trojuholník s vrcholom nahor, podľa pôvodných Znalostí **o človeku**, označuje dva momenty. Po prvé, východiskový stav človeka: ako Pozorovateľa v trojrozmernom svete pred jeho samostatným

duchovným rozvojom; ako objektu stvoreného podľa „obrazu a podoby“ Boha (v človeku je od počiatku umiestnená Duša a sú v ňom vložené tri podmienky jeho duchovného rozvoja: duchovná idea, plán a stelesnenie idey). Po druhé, ak už hovoríme priamo o samotnom procese duchovného rozvoja človeka (dôraz ktorého sa kladie na Prednú bytosť, teda vrchný trojuholník s vrcholom nadol), alebo ak naopak, hovoríme o človeku zakomplexovanom v hmote, v ktorom dominuje Živočíšna podstata, tak význam spodného trojuholníka je úplne iný. V tomto prípade trojuholník s vrcholom nahor jednoducho označuje nielen Zadnú bytosť, ale aj agresiu materiálneho sveta (preto ho aj v niektorých prípadoch spájali so živlom ohňa), pohyb matérie od rozšírenia k zúženiu (zvonku dovnútra), sústreďenie sa na Vôľu Živočíšneho rozumu a jeho moc nad pyramidálnou hierarchiou hmoty. Inými slovami, trojuholník s vrcholom nahor označuje to, čo sa zakladá na „pozemskom“, materiálnom, dočasnom a snaží sa o moc.

Rovnostranný trojuholník s vrcholom nadol označuje v prapôvodných Znalostiach nielen Prednú bytosť, pomocou ktorej človek uskutočňuje svoj duchovný rast a rozvoj. Tento symbol oddávna označuje **tvorivú silu Allatu**, teda pohyb duchovna od prvotného bodu stvárnenia, prejavenia plánu Tvorcu, k neustálemu tvoreniu a rozširovaniu, k dokonalnej forme obsiahnutej v tomto pláne. Nie náhodou v minulosti trojuholník s vrcholom nadol spájali so symbolikou ženskej podstaty, s najvyššími bohyniami, ktoré vo vierach tých alebo iných národov v sebe stelesňovali tvorivé funkcie Veľkej Matky,

ako prarodičky celého sveta a spojenie s *vodným prostredím* (čo bola asociácia s duchovným svetom). Podľa tajných prapôvodných Znalostí o človeku, keď si Osobnosť vyberá Duchovnú podstatu, prejaví sa v nej tvorivá sila Allatu v podobe duchovného prebudenia, rozšíreného stavu vedomia, prejavenia duchovnej Lásky. Práve preto počas vykonávania duchovných praktík človek prežíva pocity, že všetko chápe a pozná, a tiež pocity všeobjímajúcej Lásky k celému svetu. To je práve práca jeho Prednej bytosti a prejavenie síl Allatu, ktoré obnovujú a vyvolávajú spojenie Osobnosti s Dušou. Dozvuky týchto Znalostí môžeme nájsť v posvätných traktátoch o svete a človeku, v mytologických príbehoch, obrazoch a rituáloch mnohých národov sveta.

Anastasia: Mimochodom, napríklad v Tripolskej civilizácii často zobrazovali na rituálnych nádobách práve tento symbol dvoch vertikálne umiestnených trojuholníkov, navzájom sa dotýkajúcich vrcholmi, dokonca aj s označením smeru pohybu energií pri duchovných praktikách.

1

2

3

4

5

6

**Obrázok 30. Dávne zobrazenia znalostí o človeku,
o procesoch jeho duchovného rozvoja**

*Obrázky na rituálnej keramike Tripolskej
civilizácie (6. – 3. tis. pred n. l.):*

1) celkové znalosti o štruktúre človeka (tri dimenzie v dolnom trojuholníku, tri dimenzie v hornom trojuholníku, symbol kruhu);

2) označenie obyčajného človeka;

3) označenie dobrého človeka, ktorý začína svoju duchovnú cestu (hlava vo forme štvorca, zdvihnutá ruka a aj v hornom trojuholníku je daný dôraz na Prednú bytosť);

4) figúrka v pohybe so zdvihnutými rukami – jedno zo sakrálnych označení duchovnej praktiky pri práci s Pravou a Ľavou bytosťou;

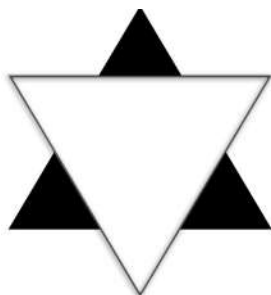
5) označenie duchovnej praktiky, dosiahnutia vyššieho duchovného stavu a spojenia so siedmou dimenziou (na hlave je kruh so siedmimi uzavretými kruhmi, kde horné kruhy tvoria trojuholník s vrcholom nadol; a tiež prúdenie energií – označené nasmerovaním rúk);

6) označenie človeka, ktorý ide po duchovnej ceste: tu sa poukazuje na to, že Predná bytosť dominuje nad bočnými Bytosťami a vyvádza človeka pomocou sily Allatu do iného, vyššieho sveta (človek sa zdvojnásobuje, prejavuje sa v dimenziách vyšších ako tretia).

Rigden: Áno, tieto symboly sú všade, ale väčšina ľudí si ich jednoducho nevšima, nezaujímajú sa o ne a nerozumejú im, pretože nemajú prapôvodné Znalosti. Napríklad, v starovekej Indii ako symbol bohyne Šakti (asociatívny obraz prejavenia síl Allatu), ktorú som už spomínal, sa používal trojuholník s vrcholom smerujúcim nadol. A symbolom boha Šivu (jedného z troch bohov v indickej mytológii, ktorý stelesňuje tiež aj ničivé sily), bol trojuholník s vrcholom smerujúcim nahor. Alebo iný príklad. Keď Gréci navštívili breh trojuholníkového ústia veľkej rieky starovekého Egypta – Nílu, začali ju nazývať „delta“. Pre starovekých Egyptanov toto ústie, ktoré umožňovalo prístup k moru (ako aj samotná rieka, ktorá im zabezpečovala život), bolo porovnateľné s posvätným lotosom, s trojuholníkom s vrcholom nadol, stelesňujúcim ženskú podstatu. Pričom základ delty, ktorý mal množstvo ramien vedúcich k moru (vodnému prostrediu), v posvätných staroegyptských výkladoch asociovali s duchovnými cestami, ktoré spájali s iným, duchovným svetom. Mnohé staroegyptské bohyne, obdarené funkciami Allatu, boli v legendách vládkyňami *vodného prostredia*, alebo boli spájané s ním a s lotosom. Preto sa u Grékov delta stala symbolom ženskej podstaty, „dverami života“, napriek tomu, že samotné slovo je vytvorené zo štvrtého písmena gréckej abecedy, ktoré má tvar trojuholníka s vrcholom smerujúcim nahor. Celkovo má zmysel pozornejšie sa popozerať aspoň po známej histórii rozličných kultúr, a môžeme nájsť veľa zaujímavých informácií. A to už nehovorím o dávno zabudnutých kultúrach, na ktoré si už súčasní ľudia nepamätajú, ale ktorých archeologické objavy ešte v budúcnosti ohromia svet tým, že sú v nich dochované unikátne

artefakty a duchovné znalosti. Ak, samozrejme, toto ľudstvo bude mať nejakú budúcnosť.

A ešte niekoľko slov o variáciách symboliky, ako sa ukladali na seba trojuholník s vrcholom smerujúcim nadol a trojuholník s vrcholom smerujúcim nahor, ktorá bola v minulosti veľmi rozšírená v mystických, okultných a religióznych smeroch. Podľa prapôvodných Znalostí, ak je v tomto symbole hlavným (vrchným) trojuholníkom s vrcholom smerujúcim nadol, ktorý je zobrazený bielou farbou (božská ženská podstata, sily duchovného sveta) a pod ním sa nachádza (viditeľný po okrajoch) trojuholník s vrcholom smerujúcim nahor čiernej farby (mužská podstata, sily matérie), tak to znamená **nadvládu duchovného sveta, tvorivých síl Allatu nad materiálnym svetom v šesťrozmernej dimenzii.**

Obrázok 31. Dávny symbol nadvlády duchovného sveta nad materiálnym

A ak trojuholník s vrcholom smerujúcim nahor prekrýva trojuholník s vrcholom smerujúcim nadol, tak to znamená prevahu Živočíšneho rozumu, materiálneho sveta nad duchovným, magické pôsobenie

na hmotu zo šiestej dimenzie pri dominancii Živočišnej podstaty. To znamená, že človek využíva sily Allatu nie na duchovné oslobodenie, ale na získanie moci v materiálnom svete. Takýto znak s presne opačným významom spravidla umiestňovali ľudia, ktorí usilovali o tajnú moc nad trojrozmerným svetom a slúžili Vóli a cieľom Živočišneho rozumu. Ak sa znak zobrazoval jednoducho, bez označenia dominantného trojuholníka, tak ho nazývali ešte aj „prevráteným znakom“, pretože v ňom trojuholníky Prednej a Zadnej bytosti mali vymenené miesta a bočné Bytosti boli dominujúce (označovali ich ako trojuholníky, rozmiestnené vo vertikále). Toto isté znamenalo aj preškrtavanie kosoštvorca (jedného zo symbolov duchovnej premeny človeka). V dávnej minulosti sa taký symbol používal hlavne v čiernej mágii.

Obrázok 32. **Prevrátený znak**

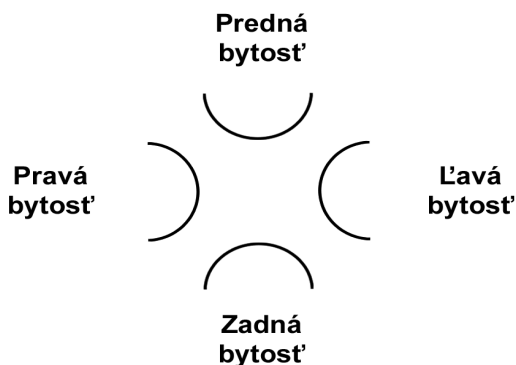
Anastasia: Keď už o tom hovoríme, tento symbol je dnes vo svete masovo propagovaný pod názvom „Dávidova hviezda“. Samozrejme, s príťažlivým výkladom pre široké masy o „dokonalom zväzku ducha a hmoty“ s vládnucim trojuholníkom s vrcholom nahor. A ľudia sa potom čudujú, prečo žijú v takom „nešťastnom svete“, kde je veľa hnevu a agresie.

Rigden: No, kto za to môže, že ľudia sa nezaujímajú o nič viac, len o to, čo im vnucuje materiálny Rozum. V minulosti bol tento znak na Východe známy ako „vládca džinov“, ako magický symbol človeka vládnuceho nad hmotou pomocou síl, ktoré sú predurčené pre duchovný rozvoj. Ak dovnútra veľkého trojuholníka s vrcholom smerujúcim nahor vkladali jeden alebo niekoľko trojuholníkov s vrcholom smerujúcim nadol, znamenalo to, že človek využíva svoje unikátne duchovné sily na iné ciele, teda aby dosiahol určitú moc v materiálnom svete. Napríklad, ak do trojuholníka s vrcholom smerujúcim nahor umiestnili tri trojuholníky s vrcholom smerujúcim nadol, znamenalo to využitie síl Allatu materiálnym Rozumom na svoje ciele, spravidla na dosiahnutie dočasnej moci v trojrozmernom svete. Mimochodom, tri trojuholníky s vrcholom smerujúcim nadol symbolizovali božské princípy: ideu, plán a realizáciu (uskutočnenie tohto plánu). Na dávnych zobrazeniach môžeme vidieť ničím neohraničené tri trojuholníky s vrcholmi smerujúcimi nadol, nad ktorými sa nachádza štvrtý veľký trojuholník s vrcholom smerujúcim nadol, čo znamená pohyb človeka k duchovnému oslobodeniu. Skrátka, keď človek správne využíva svoje životné sily.

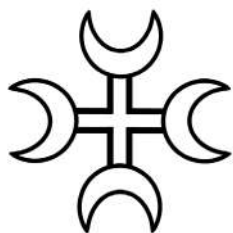
Anastasia: Povedzte, prosím, ešte čitateľom o pologuliach. S nimi sa môžeme tiež pomerne často stretnúť vo vzoroch posvätných, rituálnych predmetov a na dávnych artefaktoch v podobe symbolického označenia štyroch Bytostí.

Rigden: Áno, na označenie štyroch Bytostí sa tiež používal symbol polkruhu, polmesiaca, oblúka, ako určitej časti celku. Pritom bočné oblúky,

umiestnené vertikálne, boli symbolmi bočných Bytostí. Oblúk, podobný prevrátenému polmesiacu alebo obrátenému poháru, symbolizoval Zadnú bytosť. Preto ju v sakrálnej symbolike národov spájali s minulosťou, zbavenou života, a taktiež s označením „mŕtveho“ učenia, orientovaného na materiálne. A na označenie Prednej bytosti zas od dávna používali znak oblúka alebo polmesiaca, obráteného rožkami nahor, ako symbol prejavenia síl duchovného sveta, síl Allatu. Odtiaľ vlastne pochádzajú aj označenia ďalších Bytostí, práve v podobe navzájom odlišných oblúkov, polkruhov. Vďaka takému zobrazeniu Prednej bytosti a znaku Allat sa u niektorých národov objavil aj asociatívny symbol čaše ako duchovnej nádoby pripravenej na naplnenie tvorivými silami Allatu (alebo v predstave dávnych ľudí, krištáľovo čistou vodou, čo bola asociácia s duchovným svetom).

Obrázok 33. Schéma označenia Bytostí človeka vo forme oblúkov

1

2

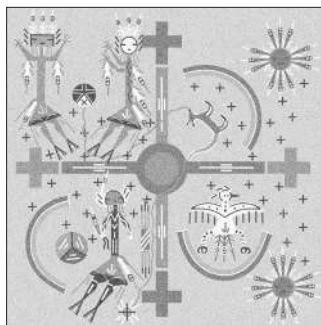
3

4

5

6

Obrázok 34. Symbolické zobrazenie Bytostí človeka v podobe oblúkov a polmesiacov so znakom Allatu:

1) Mesačný kríž (iný názov kríž Croissante) bol rozšíreným sakrálnym symbolom medzi dávnymi národmi Severnej Európy;

2) schéma rituálneho taniera Tripolskej civilizácie s krížom a polmesiacmi na koncoch (4. – 3. tis. pred n. l.);

3) symboly oblúkov na artefakte predkresťanského obdobia histórie Vjatičov – staroruských východoslovan-ských kmeňov, žijúcich v povodí rieky Oka;

4) rituálny tanier Tripolskej civilizácie so znakom Allatu v strede;

5) znaky na keramike Tripolskej civilizácie (z archeologických nálezov neďaleko osady Bernašovka vo Vinnickej oblasti, Ukrajina);

6) posvätný obraz z farebného piesku indiánskeho národa Navaho (juhozápad USA; Severná Amerika).

Anastasia: Spomenuli ste, že kosoštvorec je jedným zo symbolov duchovnej premeny človeka. Porozprávajte, prosím, aspoň všeobecne, o symboloch štvorhraných útvarov: o kosoštvorci, a vlastne aj o samotnom štvorci. Ľudia si dnes často pletú významy týchto symbolov, pretože sa opierajú o súčasné výklady dávnych znalostí, ktoré sú už v mnohom skreslené a sú vysvetľované na úrovni materiálneho svetonázoru.

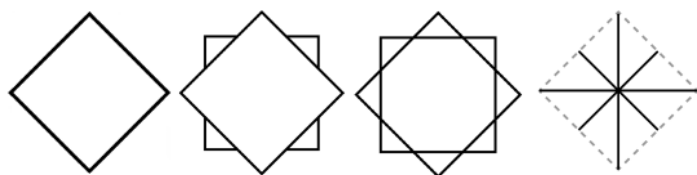

Obrázok 35. **Štvorec – symbol pozemského**

Rigden: Štvorec v symbolike pradávnych Znalostí predstavuje pomyselnú základňu pyramidálnej konštrukcie človeka, ktorá spája všetky jeho štyri základné Bytosti. Na základe toho rôzne národy štvorec ako symbol asociovali so Zemou, všetkým pozemským, so spojením štyroch živlov, svetových strán,

s mužskou podstatou (ako protiklad ku kruhu, ktorý slúžil ako symbol ženskej podstaty a Neba).

Tieto znalosti sa odrazili v stavbe mnohých kultových budov rôznych národov sveta. Na štvorcovom základe sa napríklad budovali zikkuraty, pyramídy, chrámy, pagody, kostoly a iné posvätné budovy. Pričom architektúra samotnej stavby spravidla určitým spôsobom odrážala znalosti o premene štvorca na **kruh** alebo **kosoštvorec**, ktorý predstavoval schématické zobrazenie **kocky** postavenej na jeden zo svojich vrcholov. To znamená, že v týchto symboloch sa zaznamenávali Znalosti o energetickej premene konštrukcie človeka pri jeho duchovnom oslobodení, pri prechode Duchovnej Osobnosti z materiálneho sveta do duchovného.

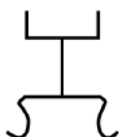

Obrázok 36. **Variácie zobrazenia kosoštvorca ako symbolu transformácie, duchovného oslobodenia človeka**

Kosoštvorec tiež často zobrazovali v podobe oválneho „zrna“ so zľahka zaostrenými vrcholmi hore aj dolu. Spájali ho so symbolom ženskej podstaty, so životnou silou a plodnosťou bohýň, spravidla obdarených funkciami Veľkej Matky. Označovali ho znakmi splynutia dvoch síl, ktoré v priestore vytvárali novú formu. Kosoštvorec vpísaný do štvorca, alebo kosoštvorec vychádzajúci za hranice štvorca, ktorý vytvára osem vrcholov, *osemcípu hviezdu*, to všetko je symbolika prapôvodných

Znalostí o duchovnom oslobodení človeka. O týchto symboloch ľudia vedeli už v dobe paleolitu.

Všetky tieto obrazy a symboly boli založené na znalostiach duchovných praktík, na špecifiku prebudenia duchovných síl v človeku, na prejavení sa momentu splynutia Osobnosti so svojou Dušou. Mimochodom, samotný proces dosiahnutia takéhoto duchovného splynutia, osvietenia a pochopenia Pravdy sa v minulosti označoval symbolom, ktorý sa podobá „chrobáčikovi“.

Obrázok 37. **Symbol duchovného oslobodenia, osvietenia, pochopenia Pravdy**

Pričom pôvodne ho používali vo vzťahu k duchovne zrelej Osobnosti, bez ohľadu na to, či to bola žena alebo to bol muž. Často v danom znaku zobrazovali „ruky“ symbolickým znakom Allatu a „nohy“ v podobe dvoch špirál, zatočených na rôzne strany.

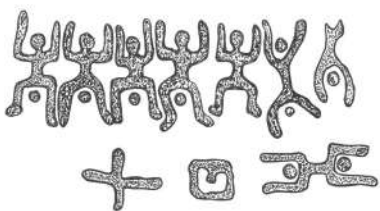
Špirály v sakrálnych znalostiach o človeku sú spravidla symbolickým označením buď smeru pohybu energií v procese samotnej duchovnej praktiky, alebo, ak to súviselo s informáciami o pôvode sveta, označovali sily Allatu. Špirála zatočená v smere hodinových ručičiek označovala pozitívne, tvorivé duchovné sily. A naopak, ak bola zatočená proti smeru hodinových ručičiek označovala negatívne, ničivé sily Živočíšneho rozumu, pôsobiace proti silám Allatu. V označeniach duchovných praktík sa symboly špirál používali vo význame energií,

alebo ich spojenia. Takže špirálou s tri a pol otáčkami označovali energiu, ktorú na Východe, ako som už spomínal, doteraz nazývajú „spiacim hadom Kundalini“, symbolizujúcim skrytý energetický potenciál človeka.

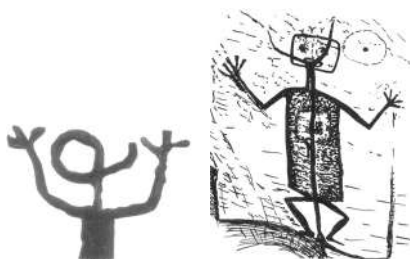

Obrázok 38. Príklady dvoch rôzne smerujúcich špirál v symbolike dávnych národov

Neskôr, namiesto vyššie spomínaného znaku, ktorý sa podobá „chrobáčikovi“, začali zobrazovať ženské bohyne, čím označovali proces dosiahnutia duchovného splynutia s Dušou a oslobodenie človeka z materiálneho sveta. Týmto teda ľudia zaznamenávali jedno z prapôvodných doplnujúcich vysvetlení, že takýto stav môže človek dosiahnuť len za účasti tvorivých síl Allatu (božského ženského princípu). Používali aj významovo analogické označenia v podobe dvoch špirálovitých, navzájom prepletených hadov. Ak taký symbol zobrazovali spolu s obrazom človeka, ktorý vykonáva duchovnú praktiku, tak spravidla ukazovali, že chvosty hadov vychádzali z prvej čakry človeka („Muladhara“), telá boli prepletené tak, že vytvárali tri a pol obrátky a ich hlavy sa nachádzali vedľa siedmej čakry („Sahasrara“). Takým spôsobom sa symbolicky ukazovala cesta pohybu danej energie v energetickom „tele“ človeka. Vo východných traktátoch, pojednávajúcich o duchovných praktikách, sa dodnes hovorí o prebudení „hada Kundalini“ ako o dosiahnutí duchovného stavu osvietenia, odchodu do Nirvány. Mimochodom, vďaka takémuto asociatívnemu symbolu, ktorý bol predtým spojený s duchovnými znalosťami, niektoré národy doteraz uctievať obyčajných hadov, ktorí sa vyskytujú na ich území, ako posvätné plazy.

1-a

1-b

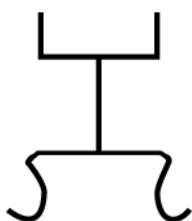
1-c

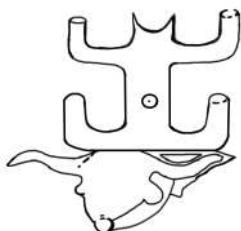
1-d

2-a

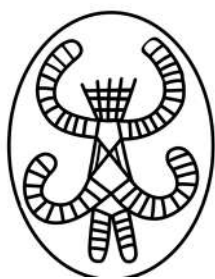
2-b

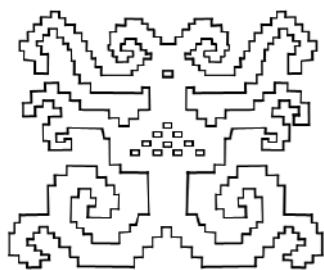
2-c

3

4

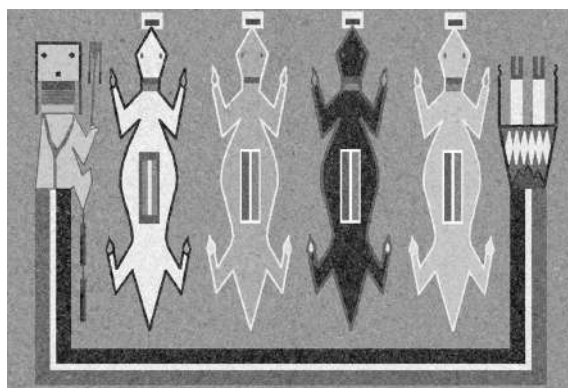
5

6

7

8

9

10

11

Obrázok 39. Symbol duchovného oslobodenia človeka v označeniach dávnych národov:

1) petroglyfy dávnych ľudí:

a) skalné kresby odhalené v údolí Camonica (približne 6. tis. pred n. l.; Val Camonica, predhorie stredných Álp, severné Taliansko);

b) skalné kresby nájdené na pobreží Bieleho mora (okolo 3. tis. pred n. l.; republika Karélie, severozápad Ruska); mnohé z miestnych petroglyfov sú viditeľné len pri východe a západe slnka (v čase vykonávania ranných a večerných duchovných praktík);

c) petroglyfy objavené v údolí El Abra (12. tis. pred n. l.; Kolumbia, Južná Amerika);

d) petroglyfy nájdené v severozápadnej časti Brazílie (10. – 7. tis. pred n. l.; Južná Amerika);

2) symboly dávnej archeologickej kultúry Çatalhöyük (Çatal Hüyük) (7. tis. pred n. l.; Anatólia, Malá Ázia);

a) zobrazenie „Bohyne“ s označením energetického centra – Duše;

b) znak z grafickej symboliky danej kultúry; zobrazenie „Bohyne – žaby“ (symbol znovuzrodenia), nad ktorou sa nachádza býčia hlava s doširoka rozloženými rohmi (koniec 7. tis. pred n. l.; artefakt chrámu kultúry Çatalhöyük);

3) dávny znak z indickej kultúry;

4) schematické zobrazenie Matky-Bohyne u starých Slovanov a tiež v Tripolskej kultúre (6. – 3. tis. pred n. l.; Ukrajina);

5) ruská výšivka „zobrazenie rodičky“;

6) fragment starogréckej vázy (Boiótska amfora, okolo roku 680 pred n. l.), kde je zobrazená Artemis v podobe Potnii Theron (Vládkyne zvierat); obrátenými svastikami a útočiacimi psami je znázornený agresívny svet, samotná Artemis je predstavená ako prejav duchovna v tomto svete; zobrazenie ryby na oblečení Artemis je symbolom ponorenia sa do zmeneného stavu vedomia; šesť priečnych trémov na oblečení je symbolom šiestich dimenzií; hlava Artemis sa len dotýka tela – vystupuje ako symbol siedmej dimenzie; vtáci poukazujú na duchovný, vyšší svet; dva hadíky po stranách obrazu symbolizujú dosiahnutie stavu vyššieho duchovného osvietenia, oslobodenia;

7) zlatý pliešok s vyobrazením skýtskej Bohyne (4. stor. pred n. l.; mohyla Veľká Bliznica, Tamanský polostrov, Krasnodarský kraj, Rusko; múzeum „Ermitáž“, Sankt-Peterburg, Rusko);

8) posvätný obraz z farebného piesku indiánskeho národa Navaho (Severná Amerika);

9) zobrazenie skýtskej Bohyne pod rukoväťou striebornej misy (4. stor. pred n. l.; mohyla Čertomlyk, Dnepropetrovská oblasť, Ukrajina);

10) vyrezávaný pliešok s vyobrazením Bohyne (7. – 8. stor.; archeologické nálezisko v oblasti Čudského jazera, Permská oblasť, Rusko; Čerdinské vlastivedné múzeum A. S. Puškina);

11) figurka aztéckej Bohyne vody – Chalchiuhtlicue (r. 300 – 400 n. l.; Severná Amerika; Národné múzeum antropológie v Mexiku); Chalchiuhtlicue („ona v odeve z nefritu“; „ona v modrom odeve“) sa zobrazovala v podobe mladej ženy; ona sprevádzala svätých cez nebeský most (dúhu).

Anastasia: Áno, vďaka dávnyim artefaktom, nájdeným v rôznych kútoch planéty, existuje už množstvo dôkazov, ktoré svedčia o tom, že ľudia majú zvláštny vzťah k tomuto znaku, podobajúcemu sa „chrobáčikovi“ a k zobrazeniam ženských bohýň, ktoré sú jeho analógiou. Lenže vo vede sa dnes dejú zvláštne veci: duchovný aspekt týchto artefaktov sa prakticky neskúma, väčšina výkladov sa obmedzuje na materiálne chápanie, obzvlášť sa znižuje duchovný význam a úloha týchto symbolov v kultúrach rozličných národov. Vedci sa napríklad často stretávajú s dávnymi artefaktmi v podobe bohýň, ktoré majú namiesto nôh línie stočené do špirál alebo rozostavené do polkruhu (alebo ešte s hadíkmi, stočenými do špirály). No prakticky všetky takéto nálezy zaraďujú k „rodiacej žene v polohe žaby“

alebo k „antropomorfným bytostiam v pozícii žaby, ktoré sú spojené s mágiou plodnosti a predstavujú pozíciu ženy...“ a tak ďalej. Vo všeobecnosti ich spájajú s materiálnym aspektom života bez duchovnej zložky.

Rigden: No áno, aký je svetonázor ľudí, také sú aj ich závery. Ak by dnešní ľudia venovali viac pozornosti skutočnému duchovnému sebazdokonaľovaniu, lepšie by chápali, prečo sa dávni ľudia starali o svoj duchovný rozvoj. Uvediem jednoduchý príklad. V 60-tych rokoch 20. storočia v južnej časti stredného Turecka na planine roviny Konya objavili archeológovia mesto Çatalhöyük (Çatal Hüyük) datované do 7. tisícročia pred našim letopočtom. A pod ním našli ešte 12 vrstiev, takpovediac, stavebných horizontov kultúr, ktoré tam existovali ešte predtým.

Anastasia: Áno, pre vedecký svet to bol senzačný objav: dávne stavby (vonkajší úzky vchod do miestnosti bol vybudovaný na plochej streche), svätyne, tabuľky, sošky, mikrolity geometrického tvaru, pozostatky polychrómnych nástenných malieb. Podľa prepočtov vedcov mohlo v tomto dávnom meste žiť okolo sedem tisíc ľudí súčasne.

Rigden: Presne tak. Takže tam bola skoro v každom dome zvláštna miestnosť. Vedci ju symbolicky nazvali „svätyňou“, ale povedané našim jazykom to bola izba, v ktorej sa vykonávali duchovné praktiky. Snažili sa ju umiestňovať v strede obydľia. Steny takejto izby (zvlášť východná a severná) boli vyzdobené freskami, ktorých dĺžka dosahovala od 12 do 18 metrov. No najzaujímavejšie je to, že na nich bola zobrazená: „Bohyňa“ v podobe ženy, ktorá zaujímala polohu spomínaného

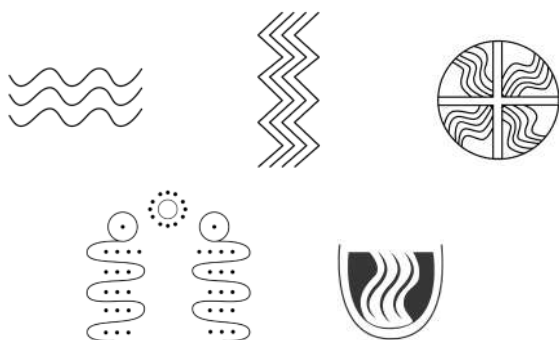
„chrobáčka“ (alebo ako ju nazývajú vedci – „v polohe žaby“), vedľa nej boli zvieratá a vtáky charakterizujúce štyri Bytosti, a tiež symboly v podobe znaku Allat (polmesiaca s rožkami dohora), kosoštvorca, dvoch vertikálne spojených trojuholníkov (ako „presýpacie hodiny“), v podobe dvoch horizontálne spojených trojuholníkov (ako „motýlie krídla“), symboly v podobe „plástov“, „zrn“ a „vln“. Pričom tieto symboly boli v najrozličnejších kombináciách: navzájom sa prekrývali, niekedy sa zdvojovali, niekedy sa strojnásobovali, niekedy sa znásobovali aj viackrát, zobrazovali sa ako pozitív alebo ako negatív. „Bohyňu“ tiež kreslili aj ako ženu – rybu (meditatívne ponorenie sa do zmeneného stavu vedomia), aj ako ženu – hada (označenie práce s duchovnými praktikami a dosiahnutie stavu duchovného osvietenia), aj ako ženu – vtáka (spojenie s duchovným svetom). V týchto námetoch boli tiež vyobrazené ženy, ktoré nesú rybárske siete, čo v podstate poukazovalo na to, že znaky rozmiestnila skupina, ktorá sa zaoberala duchovnými praktikami.

Navyše, na maľovanie takýchto fresiek sa používali farby, ktoré sú vlastné Duši v prechodnom stave: modrú a zelenú (túto farbu získavali z medenej rudy), tmavú a jasne červenú (z oxidu ortuti a hematitu), žltú (z oxidu železa), sivú (z galenitu), fialovú (z mangánu) a, samozrejme, bielu farbu. Všetko toto dokopy so znakmi a symbolmi poukazuje na to, že ľudia mali prapôvodné Znalosti. Mimochodom, v ešte oveľa dávnejších časoch existovala taká tradícia. Skupina ľudí sa zaoberala duchovnými praktikami spoločne spolu so svojím lídrom – človekom, ktorý na sebe pracoval lepšie ako ostatní, a preto aj rýchlejšie postupoval na svojej duchovnej ceste. Na stenách meditatívnej

miestnosti viedol záznamy v podobe symbolov a znakov o duchovnej práci, o pochopení znalostí a o procesoch výučby danej skupiny. Ale keď vedúci dosiahol duchovné oslobodenie, tak sa steny meditatívnej miestnosti pokryli bielym náterom. Nový vedúci skupiny začínal novú „výzdobu“ ako na čistom liste. Neskôr táto tradícia prešla do ľudskej spoločnosti, kde sa už začal klásť dôraz na ľudský život a jeho udalosti.

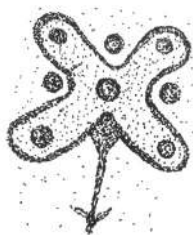
Anastasia: Áno, toto všetko len znova svedčí o tom, že ľudia reálne na sebe pracovali, pričom duchovné zdokonaľovanie bolo prirodzenou súčasťou spôsobu života spoločnosti. Nebolo to chvíľkovým rozptýlením, alebo takou stránkou osobného života jedinca, ktorú je lepšie nevystavovať pred okolím, ako to práve teraz môžeme pozorovať u dnešných ľudí. Duchovný rozvoj bol zmyslom života dávnych ľudí. Pričom samotná spoločnosť, v ktorej žili, nielenže to podporovala, ale aj napomáhala tomuto procesu... Spomínali ste, že dávni predkovia používali znak v podobe vlny.

Rigden: Áno, **vlna** – to je dávne označenie energie, jej charakteristik, alebo, ako by sa dnes povedalo, energetického poľa. Ak sa to týkalo duchovných, tajných znalostí o človeku, tak počet vlnitých čiar alebo vlnitých pásikov poukazoval na to, s energiami ktorej dimenzie človek pracuje v duchovnej praktike, alebo do akej dimenzie počas nej prechádza, prípadne to jednoducho symbolizovalo samotnú prácu v neviditeľnom svete. Vlnitá čiara sa v symbolike každodenného života používala na označenie vody alebo riek. A v sakrálnych znalostiach o Vesmíre bola voda symbolom *iného* sveta, odlišného od pozemského, preto často takto označovali ešte aj spojenie s duchovným svetom.

Obrázok 40. **Príklady zobrazenia symbolov dávnych národov v tvare vlny**

Dôkazy o tom, že ľudia už v dávnych časoch mali tieto duchovné Znalosti, môžeme nájsť aj dnes. Základné symboly, akými sú kruh, kríž, kosý kríž, trojuholník, kosoštvorec, štvorec, špirála, hviezda, pyramída, polmesiac s rožkami nahor a ich modifikácie, sa nachádzajú na mnohých archeologických artefaktoch. Napríklad, sú na skalných kresbách, na soškách z obdobia paleolitu, na rituálnych nádobách z obdobia neolitu, na atribútoch posvätných odevov, na veciach, predmetoch, ozdobách objavených na pohrebiskách. Všetko to poukazuje na to, že ľudia mali počas svojho života zvláštne magické, sakrálne, duchovné znalosti.

1

2-a

2-b

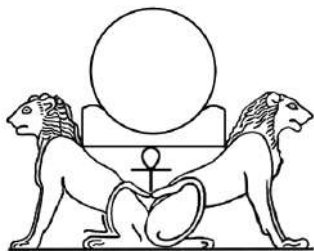
2-c

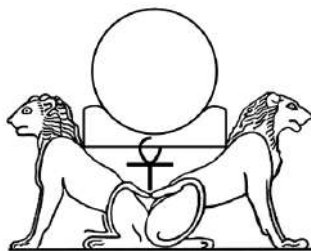
3

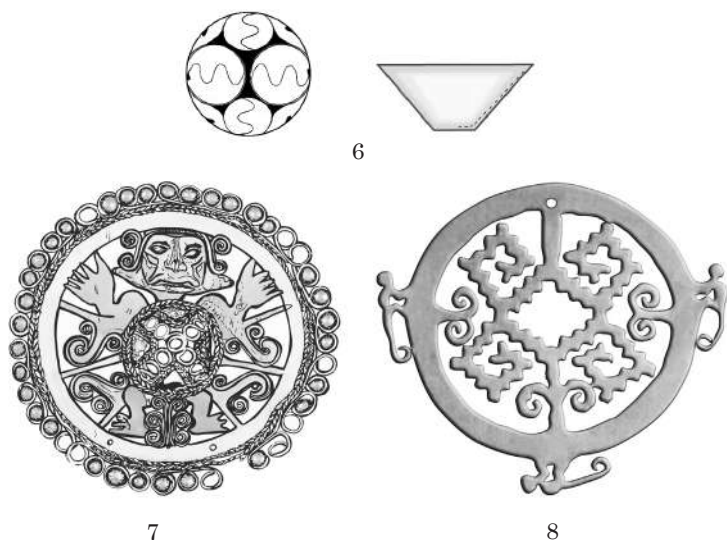
4

5-a

5-b

Obrázok 41. **Príklady zobrazenia sakrálnych znalostí o človeku na artefaktoch rôznych dávných národov:**

1) petroglyfy epochy paleolitu: skalné kresby (údolie Val Camonica, severné Taliansko);

2) ženské sošky so sakrálnymi symbolmi – rôzne varianty zobrazenia tripolských „Bohýň“ (Tripolská kultúra, kultúra Cucuteni):

a) v prvom variante symboly poukazovali na ženu, ktorá dosiahla splynutie Duše a Osobnosti, dostala sa do siedmej dimenzie, teda poukazovali na vysoko duchovnú Osobnosť; na jej hrudi je symbolicky zobrazený pohyb energie v oblasti umiestnenia čakry spojenej so životnou energiou – Pránou (je to zriedkavo sa vyskytujúce poukázanie nielen na duchovne rozvinutú Osobnosť, ale vypovedá to aj o tom, že tento človek mohol dopĺňať životnú energiu – Pránu, bez toho, aby uškodil ľuďom naokolo, čo svojím spôsobom podčiarkuje vysoký duchovný status tejto „Bohyne“); na jej bruchu je symbol kosoštvorca, vo vnútri ktorého sa nachádza

kosý kríž a štyri bodky – štyri „vyvážené“ Bytosti (čo taktiež ukazuje na to, že daná žena („Bohyňa“) ovládala svoje Bytosti);

b) v druhom variante symboly poukazujú na duchovne rozvinutú ženu, ktorá ešte nedosiahla splynutie Osobnosti a Duše (šesť horizontálnych pásikov na jej hrudi ukazuje na to, že obsiahla „šesť nebies“, jednako ale kosoštvorec s kosým krížom, vyobrazený na bruchu, obsahuje značku, ktorá ukazuje na aktivitu jej Ľavej bytosti, čo hovorí o tom, že ešte nekontroluje naplno svoje Bytosti);

c) tretím variantom je tripolská ženská soška s geometrickým ornamentom pyramídy, označením základných čakier človeka a znakom AllatRa (artefakt bol nájdený vedľa osídlenia Dragušeň; Moldavsko);

3) posvätná soška (ktorú korunuje znak Allatu) pokrytá zápisom znakov a symbolov, ktoré poukazujú na štvorzložkovú štruktúru a iné znalosti (neolit; centrálne Stredomorie);

4) vyobrazenie bohyně nesmrteľnosti Xi Wáng Mǔ na kamenných platniach vchodu do Inanskej hrobky (r. 193 n. l.; provincia Šan-tung, Čína) so štylizovaným znakom Allatu za chrbtom (vo forme krídel) a tiež so symbolickými postavami bočných Bytostí (podľa mytologického opisu sú to zajace tlčúce v mažiaroch elixír nesmrteľnosti), ktoré stoja na cylindrických podstavcoch (tri spojené podstavce označujú tretiu dimenziu; podľa mytológie – vrcholy hôr), a tiež mýtického tigra Baihu umiestneného na mieste Zadnej bytosti (minulosti); na hlave tigra sa nachádza Ľavá bytosť, inými slovami dôraz je kladený práve na ňu, a navyše postava tigra je nakreslená v pohybe, teda je zobrazená jej aktivita;

5) rôzne varianty staroegyptskej chrámovej výzdoby:

a) v jednom prípade symbol AllatRa stojí na znaku ankh;

b) v druhom prípade je znak ankh zavesený ako kľúč k danému symbolu duchovného oslobodenia;

6) ranná tripolská keramika: ornament vnútornej výzdoby rituálnej misky vo forme useknutého kužela, s vyobrazením štyroch sfér s hadíkmi v každej z nich a so svetlými oblúkmi, ktoré ich lemujú;

7) zlatý medailón (predkolumbovské obdobie civilizácií Strednej Ameriky);

8) zlatý prívesok na odev (predkolumbovské obdobie civilizácií Južnej Ameriky).

Pre človeka Znalostí tieto symboly vypovedali o mnohom a boli tým, čím je teraz pre nás otvorená kniha napísaná zrozumiteľným jazykom. Dávne nápisy (zanechané na kamenných blokoch, skalách, klenbách jaskýň a tak ďalej), zvlášť tie, kde boli značky a symboly poukazujúce na konkrétne duchovné praktiky, označovali aj miesta, kde sa ľudia venovali týmto praktikám. Ako miesto pre duchovné praktiky bolo vyberané zvláštne miesto, často v ťažko dostupných jaskyniach alebo na otvorených priestranstvách. Mimochodom, kedysi mal právo robiť podobné nápisy na skalách iba človek Znalostí, ktorý mal s podobnými praktikami osobnú skúsenosť. Dnes vedci pracovne nazývajú takých dávnych ľudí, ktorí zanechali skalné nákresy, „paleolitickí šamani“. Chcel by som upozorniť, že dodnes sa zachovali dokonca aj také miesta, kde sa viedli zápisy celých pokolení a prichádzali sa sem učiť ľudia celé tisícročia...

Anastasia: Áno, také zvláštne „kamenné knihy“ vyhotovené na skalných horninách, každá o rozmere futbalového ihriska, nachádzajú vedci dodnes. Napríklad skalné vyobrazenia (petroglyfy) pri Bielom mori (mesto Zalavruga, republika Karélia, Rusko), alebo vo švédskom Nämforsene (v provincii Ångermanland)

a Tanum (v Bohusläne), alebo v predhoriach stredných Álp v údolí Val Camonica (Taliansko), či nápisy afrických krovákov v Dračích horách, alebo obrázky náhornej plošiny Tassili n'Ajjer na Sahare a tak ďalej.

Rigden: Presne tak. Neskôr sa symboly začali častejšie využívať v mobilnejšom variante v podobe talizmanov ako neustálych pripomienok o dvojakej podstate človeka a prevahe duchovného. A treba poznamenať, že boli aplikované so znalosťou vecí (konkrétne, kam sa má aký symbol umiestňovať a prečo) na náprsné ozdoby, domy, rituálne nádoby, posvätné sošky, ktoré boli v tých časoch uctievané tak, ako v súčasnom svete ľudia uctievať náboženskú symboliku.

Tieto symboly sa tiež umiestňovali na určité predmety ako informácia, osobitým spôsobom zaznamenaná v znakoch, vrátane informácií o tých udalostiach, ktoré sa mali uskutočniť v budúcnosti, alebo ako záruka ich uskutočnenia. Neskôr to bolo pretransformované do zvláštneho predmetového písma, ako napríklad na „žezle poslov“, na ktorom boli zodpovedajúce významné znaky. Tým posol jedného národa alebo spoločenstva ľudí akoby potvrdzoval svoje splnomocnenie a zvláštne poverenia, ktoré mu boli zverené, pred predstaviteľmi iného národa alebo spoločenstva.

Anastasia: Áno, „žezlá poslov“ sa používali v dávnej Európe, starovekej Číne, u starovekých afrických a austrálskych národov. O tom však vedia iba ak vedeckí odborníci, ktorí sa zaoberajú týmito otázkami, ale väčšine ľudí sú také fakty málo známe. No zato v súčasnej spoločnosti je v literatúre dostupnej

pre širokú verejnosť dobre spropagované symbolické žezlo Mojžiša, Hermesov kaduceus a tak ďalej.

Rigden: Historické artefakty sú málo známe, pretože samotní ľudia sa o tieto otázky nezaujímajú.

Anastasia: Je to tak, a dokonca ani pre tých, ktorí tieto artefakty so symbolmi a znakmi nachádzajú, nie sú informácie v nich obsiahnuté úplne pochopiteľné. Preto ich opisujú v lepšom prípade ako „ornament“ na rituálnych predmetoch, ako znaky, ktoré sa podobajú na nejakú posvätnú symboliku iných národov.

Rigden: Najčastejšie sa podobné symboly zobrazovali na kameni alebo na predmetoch ako spôsob odovzdávania duchovných skúseností potomkom. Pre tých, ktorí šli po duchovnej ceste, boli tieto zápisy Znalostí duchovne významné.

Anastasia: Teda pre tých ľudí, ktorí žili pred tisíckami rokov, boli duchovné Znalosti oveľa dôležitejšie a významnejšie, ako je pre súčasného človeka so spotrebiteľským formátom myslenia napríklad mapa s označením presnej polohy nevyčísliteľných pokladov alebo ako jeho peňažné úspory v banke.

Rigden: Presne tak. Ešte pred desať tisíc rokmi si duchovné znalosti cenili viac ako teraz. Ako hovorievali na Východe – skutočný poklad, to sú Znalosti, ktoré všade sprevádzajú toho, kto ich má.

Anastasia: Áno, čo môže byť v živote človeka dôležitejšie ako duchovný rozvoj? Je to základný cieľ a zmysel života. História ľudstva zaznamenaná

v znakoch a symboloch svedčí o dôležitosti tejto otázky dokonca aj v takých dávnych časoch, bez ohľadu na podmienky, v ktorých ľudia žili. Pre nich bol duchovný rozvoj tým hlavným a materiálny život druhoradým. A teraz? Nové pokolenia, hoci aj žijú v komfortnejších podmienkach v porovnaní s dávnymi národmi, aj tak čoraz častejšie dávajú prednosť materiálnym hodnotám a márnia svoj život tým, že sa riadia spotrebiteľskými prioritami spoločnosti.

Rigden: Žiaľ, je to tak. Mimochodom, dávne národy považovali podobné zápisy za odovzdávanie najdôležitejšej informácie nasledujúcemu pokoleniu, pretože všetko v tomto živote je pominuteľné, okrem duchovného. V minulosti ľudia lepšie chápali, že život na tomto svete príliš rýchlo plynie, veľmi rýchlo sa končí z rôznych dôvodov vrátane prírodných katakliziem. A aby sa Znalosti nestratili, zanechávali ich na „večnom kameni“. Všetko, čo sme spomínali vyššie, sa samozrejme vzťahuje k sakrálnym, posvätným, rituálnym nápisom, pretože okrem nich mali ľudia v minulosti, tak ako aj v súčasnej spoločnosti, každodenné, kalendárne, rodové, historické a iné záznamy.

Niektoré sakrálné „pracovné“ znaky (tie, ktoré pri aktivácii dokážu pôsobiť na fyziku neviditeľného sveta) mohli byť tiež použité ako symbolické označenie duchovného človeka, ktorý praktikoval tieto znalosti, mal skúsenosť a mohol sa o ne podeliť s inými ľuďmi. Kedysi bolo všetko naozaj jednoduché a zrozumiteľné. Tieto znaky a symboly nemohol používať len tak hocikto, a už vôbec nie len tak na ozdobu, ako sa to robí dnes, spravidla bez chápania podstaty. V minulosti to robili ľudia, ktorí mali znalosti, ktorí dosiahli určitú

úroveň duchovného rozvoja... To len dnes ľudia ako opičky na seba vešajú ozdoby s rozličnými symbolmi a znakmi, hoci nechápu, čo v skutočnosti znamenajú, a ako vplývajú na podvedomie. Hlavné pre nich je, že to vyzerá super, je to drahé a sused im to závidí.

Mnohí nezodpovední politici a štátni činitelia dnes umiestňujú na zástavách, erboch miest a krajín tie symboly, ktoré im často podsúvajú „slobodomurári“. Ani sa nezamýšľajú nad tým, prečo je pre „slobodomurárov“ také dôležité umiestniť „svoj“ znak alebo symbol v tomto regióne. Úradníci nechápu, aký je rozdiel medzi tými alebo inými znakmi, a aké nešťastie spôsobujú týmto „neškodným konaním“, a že týmto odsudzujú svoj národ (a tiež svoje rodiny) k ďalším trápeniam. Týmto ľuďom systém, ktorý je podriadený materiálnemu Rozumu, určil konkrétne priority – peniaze a miesto, z ktorého šíri moc systému, aby sa človek nad ničím hlbším nezamýšľal.

Teraz sú to vodcovia rôznych náboženstiev, ktorí napodobňujú tradície minulosti, tým, že sa obliekajú do sviatočných odevov, ozdobujú sa drahocennými kovmi, kameňmi, atribútmi, na ktorých sú zobrazené rozličné symboly. Väčšina z nich má skromné vedomosti o význame týchto „ornamentov“ a znakov, pričom sa obmedzujú len na úzke rámce koncepcie svojho náboženstva. Dokonca sa ani nezaujímajú o používanie týchto symbolov v duchovnej kultúre rozličných národov sveta v dávnejšej minulosti a ich skutočné predurčenie. Dnes je vo všeobecnosti bohatý zovňajšok a vnútro je prázdne. Ale kedysi, len nejakých 8 až 12 tisíc rokov dozadu, bolo všetko inak, malo to zmysel: skromný, no o mnohom vypovedajúci

zovňajšok (znak, symbol) a bohaté duchovné vnútro. Vo všeobecnosti treba podotknúť, že pre ľudí, ktorí žili v tých časoch, boli znalosti symboliky natoľko dôležité a samozrejme pre ich spoločnosť, že si ani nedokázali predstaviť, že také cenné informácie je možné zabudnúť alebo stratiť.

Anastasia: Kedysi ste spomínali, že až oveľa neskôr, keď sa spoločnosť začala prikláňať na stranu materiálneho myslenia, začali jednoduché nahrádzať zložitým. Znaký a symboly začali komplikovať dodatočnými interpretáciami od rozumu.

Rigden: Skutočne je to tak. Keď sa z akýchkoľvek príčin (prírodných živlov, epidémií a tak ďalej) prerušovalo odovzdávanie duchovných Znalostí medzi národmi alebo prebiehala ich modernizácia ľudským rozumom, tak nasledujúce pokolenia im už nerozumeli. Ľudia si vykladali tieto informácie podľa svojho rozumu v doslovnom zmysle z hľadiska svojej každodennej skúsenosti. To je ďalšia príčina, ktorá prispela k následnému prekrúteniu a chybnému výkladu znakov.

Anastasia: Áno, nech je to akokoľvek, všetko sa začína materiálnym odklonom vedomia človeka. A ak v spoločnosti dochádza k strate alebo prekrúteniu podstaty a zmyslu prapôvodných Znalostí následkom zá-sahu Živočíšneho rozumu, tak tento materiálny odklon sa bude vo vedomí budúcich pokolení len prehlbovať...

Podľa informácií, ktoré ste nám dali, našla som mnoho zaujímavých faktov v prácach venovaných archeologickým a etnologickým otázkam. Samozrejme, výskumov, ktoré by sa vzťahovali ku kultúrnym

vrstvám 12 tisícročnej minulosti pred naším letopočtom, je máličko a sú to hlavne náhodné nálezy. Avšak od 11. do 7. tisícročia pred naším letopočtom sa nahromadilo dostatočné množstvo artefaktov, zvlášť takých, ktoré boli spojené so znakmi.

Takže, pri skúmaní rozličných kultúrnych vrstiev môžeme dobre vysledovať, v akom období sa pre určitý národ začínala etapa takého „odklonu“ k matérii. Vo vrstvách súvisiacich s dávnou minulosťou vedci nachádzali viac stôp mierumilovného života ľudí, neprítomnosť nerovnosti medzi obyvateľmi, a čo je hlavné, nachádzali svedectvá o prioritě duchovných znalostí v spoločnosti. Na to poukazujú mnohé artefakty s charakteristickými znakmi a symbolmi. Napríklad pozostatky obydlí s bohatou výzdobou stien grafickými symbolmi, steatitové pečate so znakmi, hlinené medailóny s vyrytými symbolmi a znakmi, črepy rituálnych nádob s bohatými ornamentami na základe mytologických námetov, ženské hlinené sošky, na ktorých bola zobrazená sakrálna symbolika. A až neskôr, ďalej na časovej osi, súdiac podľa pohrebísk, objavuje sa dosť veľa zbraní ozdobených zlatom, striebrom a drahými kameňmi. Dochádza k výraznému rozdeleniu obyvateľstva na vrstvy: objavuje sa veľa chudobných hrobov, len málo bohatých, potom celé kasty žrecov a vojakov pochovaných so zlatými ozdobami a so zbraňami. Okrem toho, ak predtým bola medzi obyvateľstvom jednoduchá výmena tovaru bez osobnej potreby materiálneho hromadenia (je vidieť, že hodnoty boli iné, nemateriálneho charakteru), tak neskôr sa objavuje zlato, peniaze a obchodovanie so sklonom k hromadeniu hmotného bohatstva jednotlivcami. Došlo aj k tomu

zodpovedajúcemu rozdeleniu obyvateľstva na vrstvy, vznikli politické a náboženské systémy vládnutia. Teda môžeme pozorovať odklonenie civilizácie smerom k materiálnemu mysleniu. Aby som to upresnila, smerom k dominancii vlastností Živočíšnej podstaty v spoločnosti, k vytvoreniu štátov na tomto základe, vzniku otroctva a tak ďalej.

A ešte ma udivilo, ako sa vo všeobecno-vzdelávacích školských programoch rozličných „civilizovaných“ krajín sveta len letmo spomínajú informácie o existencii ľudského spoločenstva do 5. tisícročia pred našim letopočtom. Toto obdobie nazývajú „prehistorickým“ a opisujú najmä každodenný život a materiálne podmienky života, ako ich veda nazýva, „prehistorických ľudí“. Ale duchovnú stránku života dávnych ľudí predkladajú ako primitívnu vieru v mágiu, duchov, v existenciu ľudskej Duše, záhrobných mýtických svetov obývaných bohmi. Ale veď aj predtým bolo nemálo zaujímavého a významného. Prečo sa o tom mlčí?

Napríklad v určitých časových obdobiach rôzne spoločenstvá ľudí, ktoré sa nachádzali na značne od seba vzdialených miestach zemegule, náhle začali prechádzať na civilizovanejšiu úroveň existencie, ako hovoria vedci, „ku kultúre výrobného hospodárstva“. Išlo o usadlé poľnohospodárstvo aj o výrobu nádob s tými istými základnými sakrálnymi znakmi, aj o zdomácnovanie zvierat, výstavbu domov (na niektorých miestach aj dvojposchodových), s presným plánom výstavby veľkých miest atď. V mýtoch a legendách národov, ktoré neboli navzájom geograficky prepojené, sa spomína, že miestnych obyvateľov to všetko naučili „ľudia z neba“. Odtiaľ pochádza

aj viera, že prírodu a život ľudí riadia zvlášťne vyššie bytosti. Často sa práve v týchto obdobiach začali na rituálnych keramických nádobách masovo objavovať znaky a symboly. Hoci tieto znaky (fakticky jedny a tie isté) existovali v spoločenstvách ľudí žijúcich na rôznych kontinentoch aj predtým. Svedčia o tom aj skalné vyobrazenia (petroglyfy). Znaky sa našli dokonca aj na skalných kresbách, ktoré boli vytvorené pred 35 tisíc rokmi!

Rigden: Jednoducho, ako som už hovoril, určité znaky a symboly boli v spoločnosti odjakživa.

Anastasia: Áno, a tento očividný fakt sa úporne ignoruje, zjavne kvôli nedostatku prapôvodných Znalostí v otázkach, ktoré sú pre ľudskú civilizáciu také kľúčové... Takže našla som v knižniciach zaujímavé informácie o tých dávnych archeologických kultúrach, ktoré ste spomínali v rozhovore o znakoch. Ide o dávne civilizácie, ktoré existovali na územiach Európy, Ázie buď dávno pred známou sumerskou a egyptskou civilizáciou, alebo v tom istom časovom období. Napríklad, ako ste už hovorili, Tripolská kultúra, ktorá existovala v 6. – 3. tisícročí pred našim letopočtom v dávnej Európe (terajšie územia Ukrajiny, Moldavska a Rumunska). V Rumunsku je známa ako kultúra „Cucuteni“ (podľa pomenovania najbližšieho sídla, kde boli objavené prvé archeologické nálezy, spojené s touto kultúrou, na týchto územiach). V kultúrnych vrstvách tohto obdobia sa našlo množstvo keramiky so sakrálnou znakovou symbolikou. Pričom nádoby boli dvoch typov: rituálne (s ornamentom zo znakov a symbolov) a bežné (jednoduché, bez obrázkov).

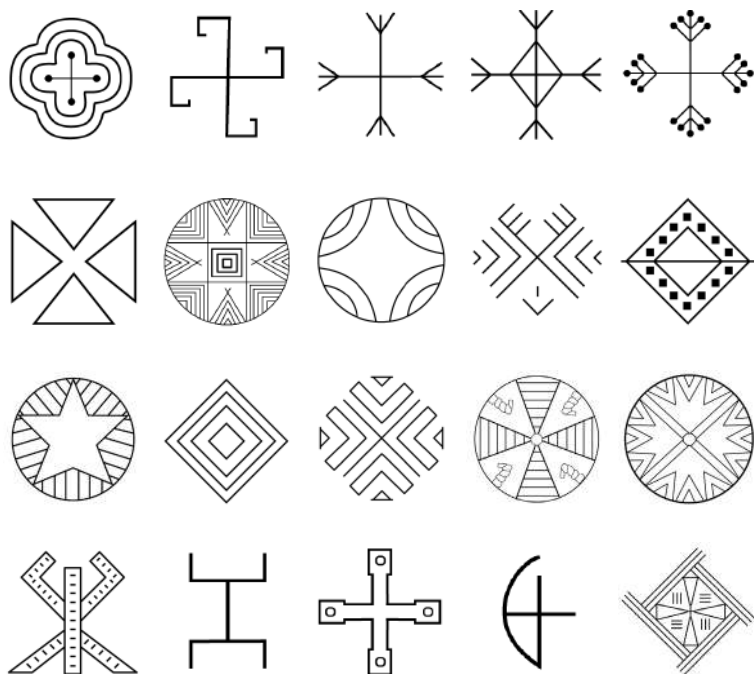
Obrázok 42. **Symbyly a znaky**
Tripolskej civilizácie
 (6. – 3. tis. pred n. l. dávna Európa).

Chcela by som ešte pripomenúť jeden dôležitý fakt, na ktorý ste svojho času upriamili našu pozornosť.

V týchto osídleniach bolo nájdené množstvo ženských sošiek s vyrezanými posvätnými znakmi a ornamentami, čo svedčí o tom, že tieto národy uctievali tvorivý ženský princíp. Veľmi pozoruhodné je aj to, že počas vykopávk iných dávnych kultúr bolo objavených nielen množstvo takýchto znakov na výrobkoch z keramiky, ale aj množstvo ženských ozdôb s rovnakými sakrálnymi symbolmi a ženské sošky so znakmi. Neďaleko sa našli aj hroby žien – šamaniek, ktoré počas života ovládali sakrálnu znalosť. Poukazovali na to predmety a mnohé iné príznaky nájdené na miestach, kde boli pochované. Svedčí to o tom, že žena sa najaktívnejšie podieľala na duchovnom živote spoločnosti, na rituálnych obradoch, a že v minulosti ľudia uctievali najmä ženskú, božskú podstatu.

Rigden: Tak to v harmonickom duchovne rozvinutom spoločenstve aj má byť. Pretože ženská podstata vo vzťahu k duchovnu, to je prejavenie tvorivej sily Allatu...

Anastasia: Po tom, ako ste sa pred mnohými rokmi po prvýkrát dotkli témy znakov, som našla množstvo príkladov existencie rôznych znakov a symbolov v dávnych kultúrach. Napríklad, kultúry Balkánsko-Dunajského regiónu, kde existovalo množstvo archeologických kultúr neolitu a eneolitu 5. – 3. tisícročia pred našim letopočtom, ktoré zaberali veľké územia starej Európy a Balkánu (horské hrebene v juhovýchodnej Európe). Na artefaktoch možno vidieť pomerne bohaté „ornamenty“, ktoré pozostávajú zo základných symbolov. Sú to kruhy, špirály, trojuholníky, kríže, pyramídy, kosoštvorce a iné znaky.

Obrázok 43. **Symbolika kultúr dávnej Európy**

(5. – 3. tis. pred n. l.) Zobrazené sú symboly rozličných dávnych kultúr: kultúra Vinča-Tordoš (Turdaş) (dnešné územie južnej Európy: Maďarsko, juhozápad Rumunska, severná časť Srbska, Bulharsko), kultúra s lineárnou-šnúrovou keramikou (stredná Európa: od Rúrskej oblasti Nemecka po hranice Česka a Slovenska), dunajská kultúra (Bylany) (Čechy a Slovensko), balkánska kultúra Dimini (pobrežie Egejského mora blízko mesta Volos, neďaleko od mesta Larisa, Grécko), pobaltská kultúra Narva (na dnešných územiach Litvy, Estónska, Lotyšska, severného Bieloruska, Pskovskej oblasti Ruska), kultúra Lengyel (západ Maďarska, východ Rakúska, Česko, Slovensko) a iné kultúry uvedeného obdobia v danom regióne.

Okrem toho treba spomenúť archeologickú kultúru Sesklo (5. tis. pred n. l.; blízko mesta Volos, ktoré sa nachádza neďaleko veľkého mesta Larisa, pobrežie Grécka), pre ktorú je tiež charakteristický ornament geometrického tvaru. Počas vykopávok tam boli objavené sošky a nádoby ozdobené takýmto ornamentom, často namaľované červenou farbou. Mimochodom, tiež sa tam našli aj pintadery (španielske slovo „pintadera“, od slova „pintar“ – „písať farbami, niečo zobrazovať“). Sú to akési hlinené reliéfne pečiatky, spravidla s ornamentálnym vzorom. Boli dosť rozšírené v mnohých kultúrach obdobia neolitu. Predpokladá sa, že jednou z ich funkcií bolo pomocou farby nanášať originálne „tetovania“ v podobe znakov a symbolov na telo človeka pred posvätným alebo rituálnym obradom.

No a samozrejme, zvlášť treba spomenúť Šigirskú kultúru (5. – 4. tis. pred n. l., stredný Ural a Zauralie; dnešné Rusko). K jej pamiatkam patrí najstaršia objavená drevená socha na svete, vyrobená zo smrekovcového dreva, ktorá bola pomenovaná podľa miesta nálezu – „Veľký Šigirský idol“. Trup sochy je zo všetkých strán pokrytý vyrezávaným geometrickým ornamentom. Samotná socha je datovaná do obdobia mezolitu (pred 9,5 tisíc rokmi).

Rigden: Mimochodom, na tejto soche, ktorú archeológovia nazývajú idolom, je tiež informácia o siedmich dimenziách v podobe siedmich masiek (schematických zobrazení ľudských tvári). Pričom siedma dimenzia je zobrazená ako najvyššia veľká (dvojstranná) vedúca „tvár“ a šesť dimenzií je vyobrazených v podobe šiestich reliéfnych „tvári“.

Tieto sú vyrezané na širokých plochách „tela“ idolu: tri na prednej ploche symbolizujú trojrozmerný svet a tri masky na opačnej strane symbolizujú pre obyčajného človeka nedostupné dimenzie (štvrtú, piatu, a šiestu).

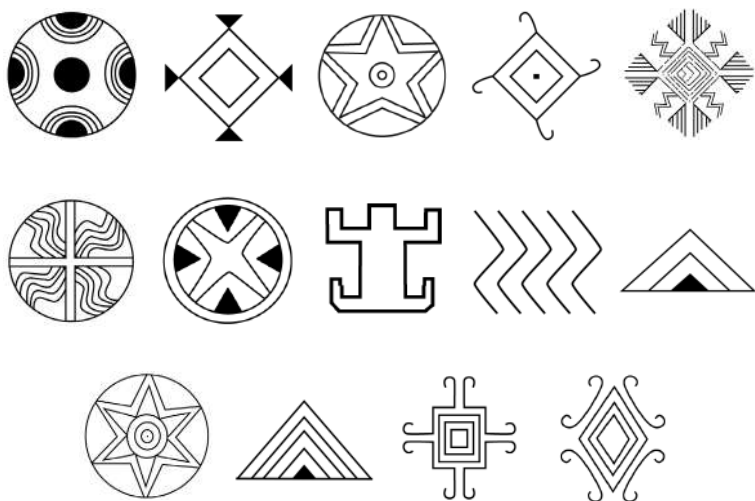
Anastasia: Najzaujímavejšie je to, že vedci sa dodnes hádajú, čo to vlastne môže znamenať, rovnako ako nevedia, čo znamenajú symboly a znaky, umiestnené na soche. Je zaujímavé, že v prvom opise tohto idolu, ktorý vypracoval pracovník múzea, keď tento exponát prijímal, bolo spomenuté, že idol mal skrížené nohy. A toto poukazuje na pózu lotosu a poznávanie sveta v procese meditácie. No očividne bola táto časť artefaktu pre niekoho veľmi „nepohodlná“, pretože navádzala minimálne k zamysleniu sa o spojitosti s Východom. Preto sa práve táto časť „bez stopy stratila“ v depozitároch múzea ešte pred revolúciou.

Takže tu vidieť, čo znamená, keď je kľúč k pôvodným Znalostiam stratený: artefakt našli, ale čo s ním majú robiť a ako prečítať dávne znaky a symboly, to nikto nevie. Celkovo bolo na území súčasného Ruska nájdených mnoho symbolov dávnych archeologických kultúr, ktoré sú pre bádateľov mimoriadne zaujímavé. Napríklad Hornovolžská kultúra (rozprestierala sa v oblasti rieky Volgy (horná Volga), medzi riekami Volgou a Okou, na dnešnom území Moskovskej oblasti Ruska), vo vrstvách ktorej našli nádoby s vyrezávanými ornamentami a symbolmi, hlinené medailóny s vyrezávanými znakmi (dávny medailón, v podstate už spomínaná tamga). A aká je informačná hodnota artefaktov, napríklad

kultúry Čebarkuľ (južná časť Uralského chrbta, teraz Čeljabinská oblasť, Rusko)?

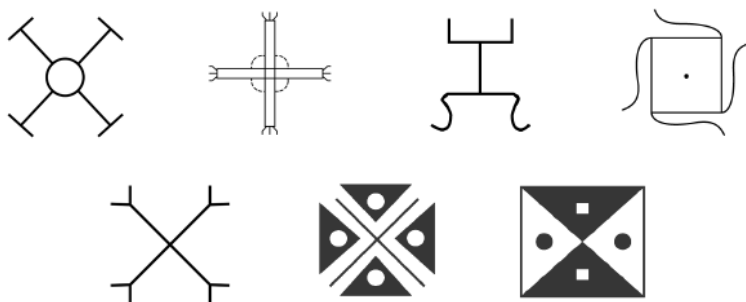
Vo všeobecnosti je Ural veľmi bohatý na symboly a znaky. Niektoré uralské nápisy (skalné obrázky) z obdobia mezolitu, neolitu, doby bronzovej, sú tam už stáročia! A čo je zaujímavé, väčšinou ich rozmiestňovali na skalách obrátených k vode. A voda, ako je známe, bola v interpretácii dávnych predkov symbolom iného, duchovného sveta. Ak zobrazovali vtákov, tak vo väčšine prípadov to boli vodné vtáky. No a tradične, ako aj u všetkých dávnych národov sveta, duchovné Znalosti sa zaznamenávali vo forme geometrických tvarov (kruhov, mnohoúholníkov, vln, cik-cakov, kosých aj priamych krížov, lúčov) a tiež antropomorfných bytostí, kopytníkov, ktoré charakterizovali predovšetkým štyri Bytosti. Ale čo je hlavné, človeka vyobrazovali figúrkami v podobe „chrobáčika“ (s rukami roztriahnutými do strán a zohnutými nohami), ktoré mali na hlavách symboly duchovného oslobodenia alebo zdokonaľovania (buď znak **AllatRa**, alebo symbol Allatu, alebo bolo zobrazených niekoľko vychádzajúcich lúčov). A to už nehovorím o starších kultúrach Sibíri, ich symboloch a znakoch...

Mimochodom, mnoho zaujímavého som načerpala aj z prác, ktoré sa venovali skúmaniu východných kultúr datovaných do 7. – 6. tisícročia pred našim letopočtom, nielen na Urale, ale aj v Ázii (prednej a strednej). Je to napríklad kultúra „lovcov a zberačov“ Hacılar, ktorá existovala takmer pred *deväťtisíc rokmi*. Je pre ňu charakteristická bohatá výzdoba stien domov, nádoby s grafickou symbolikou, kde prevládali hlavne solárne (slnečné, kruhové) a kosoštvorcové symboly.

Obrázok 44. **Symboly kultúry Hacilar**
(7. – 5. tis. pred n. l.; západná Ázia).

Alebo, napríklad kultúra Çatalhöyük, ktorú ste spomínali v rozhovore, ktorá existovala v 7. tisícročí pred n.l., tak ako aj Hacilar, na území súčasného Turecka.

Obrázok 45. **Symboly kultúry Çatalhöyük**
(7. tis. pred n. l.; západná Ázia).

V jej symbolike skutočne prevládalo mnoho symbolov v tvare kríža a kosoštvorca a bolo zjavné uctievanie božskej ženskej podstaty. Všetko toto svedčí o tom, že dávni ľudia mali prapôvodné Znalosti aj o Duši, aj o štyroch Bytostiach, aj o príslušných duchovných praktikách.

Čo je zaujímavé, súdiac podľa pohrebísk, u dávnych ľudí tejto kultúry nebol ani náznak sociálneho rozvrstvenia či nerovného postavenia mužov a žien v otázkach vedúcej pozície v duchovných, sociálnych alebo každodenných oblastiach ich spoločenstva. Vo „svätyniach“, ktoré vedci našli, bolo sústredených mnoho ženských figúrok Bohyne-Matky, a tiež tam okrem malieb boli aj reliéfne vyobrazenia Bohyne-Matky, býčích hláv, levíc. Mimochodom, najznámejšou nájdenu sochou v tejto vrstve je ženské božstvo sediace na *kubickom tróne*, ktorého *bočné* opierky majú podobu *dvoch levíc*. To isté môžeme neskôr vidieť aj v starovekom Egypte – už spomínané levy ako symbol bočných Bytostí, býčiu hlavu ako zvláštnu dávnu interpretáciu symboliky týchto znalostí.

Rigden: Áno, pre dávne národy, ktoré uctievali býka ako posvätné zviera, bol takýto asociatívny výklad týchto znalostí skutočne charakteristický. Presnejšie povedané, býka, kravu, tiež hada a iných predstaviteľov reálneho zvieracieho sveta, o ktorých som už hovoril, začali ľudia považovať za posvätné len preto, že kedysi na ich príklade predchádzajúcim pokoleniam asociatívne rozprávali o neviditeľnej štruktúre človeka a sveta. To isté sa týka aj rastlinného sveta. So samotnými zvieratami, plazmi alebo rastlinami to nemá nič spoločné. Je to rovnaké,

ako keď vezmeme jablko a prirovnáme ho k tvaru Duše v prechodnom stave. Môžeme povedať, že Duša je približne taká istá, okrúhleho tvaru, že v jej obaloch je prítomná žltá a červená farba. Tak ako jablko na slnku dozrieva a mení sa na plod, tak aj Duša, obrazne povedané, dozrieva, keď sa človek duchovne zdokonaľuje. Takže, ak duchovná zložka týchto Znalostí bude stratená, tak pre nasledujúce pokolenia sa jablko stane posvätným plodom, ktorému sa budú klaňať, pretože bolo zapísané v posvätných textoch ich predkov. Takže takto, Živočíšny rozum materializuje všetko duchovné v ľudskom systéme, aby nastolil svoju moc.

Kedysi sa základné duchovné praktiky, ako v podstate aj dnes, vysvetľovali veľmi zjednodušene. Teda vyberali sa obyčajné asociatívne príklady trojrozmerného sveta, zrozumiteľné pre človeka v každodennom živote. Bolo to nevyhnutné len preto, aby si dokázal osvojiť a pochopiť počiatočné etapy duchovnej práce. Pri jeho ďalšom duchovnom rozvoji táto potreba odpadala, pretože človek získaval osobnú skúsenosť prebývania na neviditeľnej strane reality (v duchovnom svete). A túto realitu nie je možné objasniť ľudskými slovami, preto si duchovní ľudia navzájom rozumejú aj bez slov. A tí, ktorí ešte o tej strane nevedia, sa po celý čas márne pokúšajú logikou pochopiť to, čo je možné pochopiť len pocitmi. Práve pre nich boli určené takéto hrubé asociácie materiálneho sveta.

Takže, vráťme sa k „posvätnej“ symbolike obrazu býka. V asociatívnom výklade dávnych predkov oči býka predstavovali symbolické označenie bočných

Bytosť, predĺžená tlama s papuľou (hovoriaca, presnejšie „bučiaca“ o minulosti) predstavovala Zadnú bytosť a horná časť hlavy s oblúkovitými rohmi Prednú bytosť v podobe polmesiaca s rožkami dohora (znak Allatu), ako symbol možnosti odchodu do iného sveta. A na trup býka zvyčajne umiestňovali znak kruhu, do ktorého vpisovali šesť čiar, v tvare hviezdy so šiestimi lúčmi. Tá je symbolom šiestich materiálnych dimenzií, kde vládne Živočíšny rozum. A ak šesť lúčov hviezdy vyzeralo ako kosý kríž predelený horizontálnou líniou, tak práve tieto dva horizontálne lúče („mínusy“) ukazovali aj na to, že človek kontroluje bočné Bytosť, alebo naopak, na aktivitu Bočných bytosť v závislosti od doplnkových znakov. Mimochodom, na trupe býka bolo zvlášť zdôraznené buď brucho ako asociatívny obraz priestoru, kde je umiestnený Živočíšny svet, alebo chrbát, ktorý v asociatívnom chápaní nesie základy materiálneho sveta. A na týchto miestach sa aj umiestňovali zodpovedajúce znaky. Neskôr, keď sa objavilo náboženstvo ako inštitút moci a riadenia, začalo sa totálne ničenie starých vier. Jedni žreci premenili symbol býka na „posvätný obraz“, aby ho uctievali masy, pričom utajovali skutočné znalosti. Iní žreci v boji o vlastnú moc začali býka vykladať ako negatívny obraz, spolu s tými znalosťami, ktoré stelesňoval.

Anastasia: Takú zámenu asociatívneho obrazu za posvätný môžeme pozorovať aj dnes v súčasných vierovyznaniach. V takých náboženstvách ako hinduizmus, džinizmus, zoroastrizmus je doteraz krava uctievaná ako posvätné zviera. Využitie jej mäsa je v hinduizme tabu a kedysi, v prvých storočiach

nášho letopočtu, vládcovia Indie považovali zabitie kravy kýmkoľvek z obyvateľov za strašný zločin, ktorý sa trestal smrťou. A už nehovorím o tom, že všetky produkty a odpady tohto zvierťa sa dodnes v týchto náboženstvách považujú za „posvätné a očistné“, za „všielik na všetky duchovné aj telesné neduhy“. A čo zostalo z duchovných znalostí? Prakticky nič, len všeobecná filozofia, a aj to s materiálnym odklonom k uctievaniu obyčajného zvierťa. V dôsledku toho celé pokolenia ľudí namiesto toho, aby na sebe reálne duchovne pracovali, oblažujú život obyčajného prežívavého párnokopytníka.

Rigden: Áno, Živočíšny rozum je šikovný vo svojich zámenách.

Anastasia: Ako len rýchlo vkladá svoje zámeny do vedomia človeka a ako dlho sa toto všetko uchováva v ľudskej spoločnosti. Všetky tieto prastaré kultúry, ktoré existovali na území už spomínanej dávnej Euroázie, a ich dozvuky svedčia o tom, že ľudia mali duchovné Znalosti, ktoré boli pre nich dôležitejšie ako bežný život. Okrem vyššie menovaných kultúr je aj mnoho iných, ktoré existovali v dávnych časoch a mali tie isté symboly a znaky. Napríklad kultúry Chassunská a Halafská (5. tis. pred n. l.); územie dnešného Iraku (severná Mezopotámia), Sýrie a Turecka; tieto kultúry existovali v období pred vznikom sumerskej civilizácie), Zagrosské kultúry – osídlenia Ganj Dareh a Ali Kosh (7. – 6. tis. pred n. l. v Zagrosských horách; súčasný Irán), kultúra Méhrgarh pri úpätí Sulejmanových hôr (6. – 5. tis. pred n. l.; územie súčasného Pakistanu); kultúra Anau (5. tis. pred n. l.; v blízkosti dnešného mesta

Ašchabad, Turkménsko). A to zďaleka nie je celý zoznam, ktorý by skutočne zahŕňal územia v tej dobe vhodné na osídlenie: od Európy po Sibír a od Afriky po Áziu. A všade je možné nájsť podobnú grafickú symboliku, jedny a tie isté geometrické znaky, ktorými bohato zdobili steny domov a nádoby.

Rigden: Ešte to doplním, všimni si, že veľké množstvo takýchto znakov nachádzajú práve v oblastiach rozprestierajúcich sa v bezprostrednej blízkosti miest, ktoré sú oddávna významné v duchovnom zmysle. Mám na mysli tie miesta, kde svojho času duchovní ľudia, ktorí mali zodpovedajúce znalosti, aktivovali určité pracovné znaky, ktorých sila pôsobenia sa zachovala po tisícročia.

Anastasia: Chcete povedať, že tieto miesta nie sú anomálnymi zónami uvoľňovania energií, teda že ich pôvod nie je prírodný, ale umelý? Teda, že sú to miesta, ktoré boli kedysi vytvorené vďaka aktivácii určitých pracovných znakov?

Rigden: Áno. Stačí preskúmať udalosti (hoci aj v rámci dostupných historických prameňov), najmä čo sa týka duchovnej stránky, ktoré sa odohrali na miestach, ktoré si vymenovala, kde svojho času boli aktivované znaky.

Anastasia: Vlastne áno... Ak si napríklad vezmeme Tripolskú civilizáciu... Súčasnú mesto Kyjev dodnes nazývajú „otvorenou čakrou“, miestom sily. A ak vezmeme do úvahy, že tam bol v minulosti chrám Lotosu a v jeho blízkosti boli osídlenia Tripolskej civilizácie s množstvom sakrálnych znakov

a symbolov známych nielen v dávnej Európe, ale aj na iných kontinentoch...

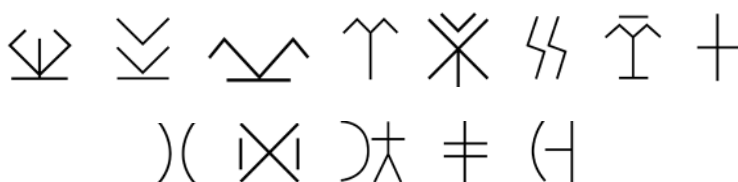
Rigden (s úsmevom): Ale prečo, že chrám Lotosu bol?

Anastasia: No áno... Skutočne, ak budeme pokračovať v porovnávaní „silových miest“, vyplávajú na povrch veľmi zaujímavé momenty z histórie duchovného života civilizácie. Napríklad, ak sa pozrieme na východné pobrežie Grécka v blízkosti mesta Larisa... Tam neďaleko sa nachádza horský poloostrov Chalkidiki a Svätá hora Athos! Veď to je dnes najväčšie sústredenie pravoslávneho mníšstva na svete, duchovný príbytok, ktorý uctieva mnohí ľudia ako miesto, ktoré je pod zvláštnou záštitou Presvätej Bohorodičky. Práve tam sú v priebehu viac ako tisíc rokov neprestajne odriekavané modlitby, všade sa nachádzajú dávne znaky a vyobrazenia Bohorodičky a Archanjela Gabriela. Aký cenný je kláštor Vatoped (postavený na počesť Zvestovania Presvätej Bohorodičky) alebo kláštor Svätého Pantelejmona (Rusyk, Rossikon) na Athose? Veď k duchovnej činnosti týchto starodávnych kláštorov mal svojho času bezprostredný vzťah Agapit Pečerský. Sú to naozaj znakové udalosti v minulosti, ktoré majú vzdialené následky v ďalekej budúcnosti!

Rigden: A všetko sa to začalo aktiváciou znakov...

Anastasia: Áno, Grécko a znaky – to sú neoddeliteľné pojmy. Územie Balkánskeho polostrova v minulosti (približne od 3. do 2. tisícročia pred našim letopočtom) – to bola oblasť rozšírenia egejskej,

alebo, ako ju ešte nazývajú, krétsko-mykénskej kultúry. Je to jedna zo záhadných kultúr. V nej, súdiac podľa umeleckých pamiatok, tiež uctievali ženský princíp a písomné pamiatky oplývali znakmi a symbolmi. Pokiaľ viem, dodnes nie je dešifrované krétsko-mykénske písmo, z ktorého následne vzniklo cyperské písmo. A znaky cyperského písma sú veľmi podobné tripolským znakom, aj znakom iných dávnych kultúr. Teda znaky zostali, no ich pôvodný význam je stratený.

Obrázok 46. **Znaky cyperského písma**

(11. stor. pred n. l.; dávne písomníctvo obyvateľov ostrova Cyprus, ktorý sa nachádza vo východnej časti Stredozemného mora).

Rigden: Všetko malo kedysi jeden koreň, existoval jednotný jazyk a jednotné znaky. No teraz je jazyk zabudnutý, ale znaky sa nezmenili, len ľudia stratili duchovný základ Znalostí o týchto znakoch. No spomienky na silu pôsobenia znakov u človeka zostali na genetickej úrovni. **Ak sa pozrieme na to, čo každá Osobnosť uprednostňuje, akej symbolike predovšetkým intuitívne venuje najviac pozornosti, aké pre ňu príjemné „ornamenty“ má rada okolo seba aj v bežnom živote, tak môžeme vidieť stále tie isté základné znaky a symboly.** Stačí sa pozrieť, aké „vzory“ človeka obklopujú na predmetoch

každodenného použitia, vo výzdobe interiéru a exteriéru obydlija, a aj na osobných veciach. Pritom nielen doma, ale aj v práci (znaky a symboly firiem alebo spoločností, logá rozličných príručných predmetov, internetových stránok a tak ďalej). Pre ľudí to je natoľko bežné, že si ani nekladú otázku, odkiaľ pochádzajú ich želania, prečo podvedome uprednostňujú určité znaky alebo symboly, prečo sa nimi obklopujú a ako to ovplyvňuje ich život.

Anastasia: Áno, to je fakt. Skutočne som sa nad tým nikdy nezamýšľala, kým som sa nestretla so Znalosťami, ktoré ste nám dali. Pamätám si, že po tom, ako som prvýkrát počula túto informáciu, a obrátila som pozornosť na svoju domácnosť, bol to pre mňa objav, pochopenie toho, čo ma celý čas obklopovalo. Naokolo boli „vzory“ a základné „ornamenty“ s dôrazom na to, k čomu som vo svojom živote podvedome smerovala. Navyše, niektoré z nich boli pracovnými znakmi. Z toho vyplýva, že každý deň, keď som ich mala pred očami, nevedomky som ich aktivovala svojou pozornosťou. To znamená, že pôsobili na môj život výlučne na základe mojej voľby, založenej na tom, čo moja Osobnosť skryto, podvedome uprednostňovala.

Rigden: Vnímavé pozorovanie seba samého vedie k pozoruhodným odhaleniam. Človek objavuje v sebe to, čo si kedysi ľahko všimol len na iných ľuďoch.

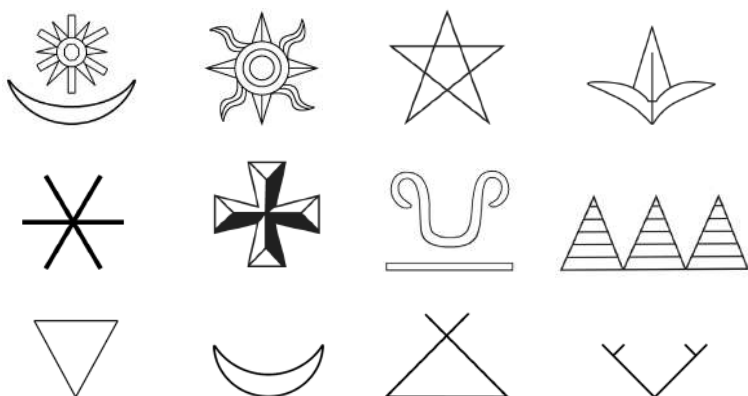
Anastasia: Áno, vtedy to pre mňa bolo skutočným odhalením, ktoré mi umožnilo upraviť môj život aj v tomto ohľade... A teraz ste ma priamo fascinovali samotnou myšlienkou začať sledovať miesta aktivácie

znakov už od hlbkej minulosti. Ak to rozanalyzujeme, tak všetko zapadne na svoje miesto ako časti mozaičky. Napríklad, Rusko, južná časť Uralského chrbta... Južný Ural je bohatý nielen na znaky a symboly, ale aj na záhadné, anomálne miesta. Práve tam, neďaleko od mesta Čebarkul našli archeológovia spomínanú „Krajinu miest“ s jednotnou kultúrou, o ktorej sme sa už v rozhovore zmienili. Sú to dávne mestá, ktoré existovali v 4. – 3. tisícročí pred našim letopočtom na územiach dnešnej Čeljabinskej a Orenburskej oblasti, na území Baškortostanu (Rusko), severného Kazachstanu. To je fakticky celá civilizácia v období existencie starovekého Egypta. Tieto mestá boli od začiatku dobre naplánované a mali zložitý architektonický plán. Okrem pravouhlých foriem mnohé z nich mali jasný tvar kruhu, iné tvar vajca (polooválu, očividne išlo o paralelu s kozmickým vajcom, ktoré bolo známe v mytológii mnohých dávnych národov). Celkovo treba podotknúť, že dávne kultúry Sibíri, ktoré zaberali veľké územia západnej Sibíri, južného Uralu a západnú časť strednej Ázie, sú veľmi bohaté na znakovú symboliku. No na druhej strane to neprekvpuje, veď neďaleko sa nachádza Preddverie Šambaly.

Rigden: Presne tak, znaková symbolika v týchto miestach je pre bádateľa najbohatšia a najzaujímavejšia. Predsa len na to, aby mal o nej aspoň všeobecnú predstavu a aby chápal, kde sú jej korene, je pre porovnanie znakov a symbolov lepšie obsiahnuť väčšie územie: od západnej Sibíri Ruska po hory Indie, od iránskych hôr Zagros po Mongolskú plošinu.

Anastasia: Veď samotný Altaj, aký je významný unikátnosťou archeologických nálezísk

a prítomnosťou anomálnych miest. Hoci aj horská reťaz Zagros (územie súčasného Iránu) je mimoriadne záhadná, vzhľadom na prítomnosť mnohokilometrových vápencových jaskýň, ktoré si po tisícročia uchovávajú nielen svoj charakter, ale aj ľudské tajomstvá, symboly a znaky. A ak preskúmame duchovnú históriu pokolení ľudí, ktorí žili na týchto miestach, tak dostaneme celkom zaujímavé porovnania. Hory Zagros vystupujú zo západnej strany k údoliam Mezopotámie, miestu, kde sa nachádzali sumerské mestské štáty v 4. – 3. tisícročí pred n. l. A znovu, kultúra Sumerov je spojená s rovnakými základnými znakmi a symbolmi, ako aj u iných dávnych národov. A niektoré ich posvätné legendy napríklad o potope, o rajskom ostrove, boli neskôr prebraté európskymi žrecmi pri zostavovaní textov, ktoré boli následne zaradené do Biblie. No samozrejme bez odkazu na sumerskú civilizáciu ako prvotný zdroj.

Obrázok 47. **Znaky Sumerskej civilizácie**
(3. tis. pred n. l.; juhozápadná Ázia).

No, a samozrejme, nemôžeme nespomenúť pro- roka Zarathustru, ktorý na týchto územiach starej Perzie (v 1. tisícročí pred naším letopočtom), nachá- dzajúcich sa práve v horách Zagros, kázal učenie o Ahura Mazdovi. Veď na základe tohto učenia bola vytvorená posvätná kniha „Avesta“ a náboženstvo zoroastrizmus, ktoré malo zásadný vplyv na mno- hých ľuďí nasledujúcich pokolení, a to nielen na týchto miestach.

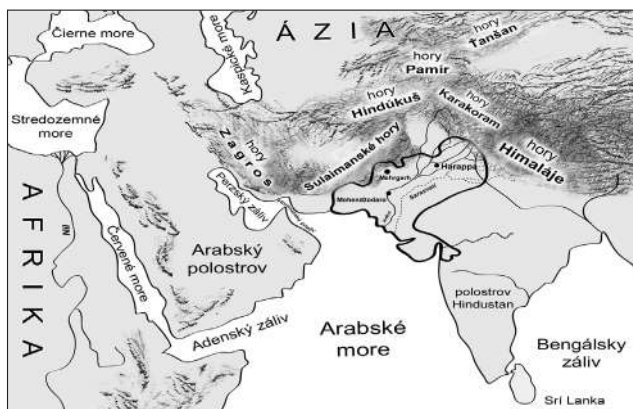
Obrázok 48. **Zobrazenie symbolu Ahura Mazdu na dávnych basreliéfoch**

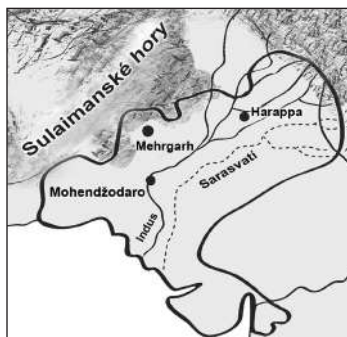
Pokiaľ viem, táto ideová koncepcia zoroastrizmu bola svojho času na Východe veľmi populárna. Mala vplyv na formovanie takých masových náboženstiev ako manicheizmus, mitraizmus, judaizmus a tiež kresťanskú sektu katarov. Mimochodom, táto posledne spomínaná rýchlo rozšírila svoj vplyv v západnej Európe v 11. – 13. storočí nášho letopočtu, a jej náboženské názory rímskokatolícka cirkev považovala za „nebezpečné kacírstvo“... Takže tento reťazec objavov je čoraz zaujímavejší... Ďalej archeologická

kultúra Méhrgarh pri úpäti hôr Sulejmania (územie súčasného Pakistanu)...

Rigden: Prastaré kultúry Hindustanu v povodí rieky Indus? Ó áno, to boli veľmi zaujímavé časy, čo sa týka aktivácie znakov...

Anastasia: Pamätám si, že ste nám kedysi rozprávali o jednom z globálnych priesečníkov... v mieste, kde sa nachádza najväčší horský uzol Ázie: spojenia systémov najvyšších hôr planéty Pamír, Hindukúš, Karakorum. A v kontexte tohto rozprávania ste sa dotkli témy vysoko rozvinutej kultúry, ktorá existovala neďaleko od týchto miest pred päťtisíc rokmi, teda v 3. tisícročí pred našim letopočtom. Tak ste ma zaujali touto informáciou, že som sa začala zaoberať oveľa hlbším skúmaním tejto otázky. Dnes majú archeológovia zaužívané nazývať túto kultúru Indickou, ale je aj iný názov – Harappská civilizácia, podľa miesta vykopávkov v Harappe, ktoré sa nachádza v západnej časti južnej Ázie, v Pakistane (západný Pandžáb).

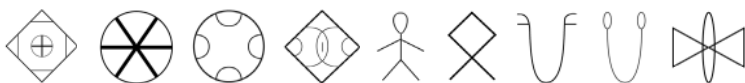
Obrázok 49. **Mapa lokality, kde sa nachádzala Harappská civilizácia** (3. tis. pred n. l.; južná Ázia).

Na mape sú vyznačené pomyselné hranice dávnej civilizácie a jedny z jej základných centier – Harappa, Mergar a Mohenžodaro (nazvané tak podľa miesta vykopávok), rieka Indus a koryto bývalej posvätej rieky Sarasvati (vyznačená čiarkovane), ktorá podľa mytológie zosobňovala ženské božstvo. Sarasvati je legendárna rieka minulosti, územie okolo nej bolo považované za posvätné. Podľa povesti sa medzi riekami Sarasvati a Drishadvati nachádzala posvätná krajina védizmu a brahmanizmu, vytvorená bohmi – Brahmavarta (v preklade zo sanskritu – krajina Brahmú). Bola považovaná za „posvätnú zem“, na ktorej kedysi dávno pradávno žil kmeň Bharatov a kde sa vytvárali posvätné texty Véd.

V skutočnosti na mňa táto vysoko rozvinutá civilizácia urobila veľký dojem. Existovala tisíce rokov na pomerne veľkom území (väčšom ako iné dávne štáty tých čias), mala centralizovanú mestskú štruktúru a tiež stabilnú, v priebehu tisícročí nemennú kultúru, keď vezmeme do úvahy, že tam žili ľudia rôznych rás a národností. Presne tak, ako to bolo

u nás v Sovietskom zväze. Len na rozdiel od Sovietskeho Zväzu, obyvatelia Harappskej civilizácie, zdá sa, ovládali duchovné znalosti, a tieto informácie boli dostupné mnohým ľuďom. Harappska (Indická) civilizácia, ako ste nás vtedy upozornili, existovala v dobe Sumerov a starovekého Egypta ešte pred tým, ako do týchto zemí prišli Árijci, pred vytvorením posvätného zborníka Véd! Ale aké znalosti mali ľudia tejto civilizácie, to je proste neuveriteľné! Po vašich informáciách sa mi doslova otvorili oči ohľadom mnohých historických a archeologických poznatkov, a bolo pre mňa až prekvapujúce, prečo archeológovia nevidia také očividné fakty.

Pri vykopávkach (tak isto, ako aj v Tripolskej civilizácii dávnej Európy a Çatalhöyük v západnej Ázii) našli množstvo terakotových ženských figúrok, čo poukazuje na uctievanie bohyně-Matky, Ženského princípu, teda tvorivých síl Allatu. Archeológovia odhalili v miestach existencie Harappskej civilizácie niekoľko veľkých „oltárov“ so studňami a miestami na rituálne omývanie. V podstate je to dôkaz, že znalosti o zvláštnej magickej premene pomocou vody, kedy človek s duchovnou vierou vykonával obrad omývania počas náboženských rituálov, boli známe už veľmi dávno!

Obrázok 50. **Znaky Harappskej civilizácie**
(3. – 2. tis. pred n. l.; údolie rieky Indus, južná Ázia).

Ale najpozoruhodnejšie je, samozrejme, Harrapské znakové písmo, ktoré doteraz nie je rozlúštené.

Vedci nachádzajú niektoré podobné znaky aj u Sumerov a domnievajú sa, že sú príbuzné s che-titským hieroglyfickým písmom. Navyše objavili, že prakticky 50 symbolov Harappskej kultúry sa podobá znakom z Veľkonočného ostrova! Ale kde sa rozprestiera južná časť Tichého oceánu a vlastne samotný Veľkonočný ostrov, a kde je India a Pakistan, teda miesto, kde sa nachádzala dávna Harappska kultúra? Delí ich vzdialenosť 13 tisíc kilometrov a obdobie tisícok rokov! To vypovedá o tom, že dané znaky a symboly poznali v rôznych častiach sveta v rôznych dobách.

Rigden: Presne tak. Už som hovoril, že tieto znaky a symboly, ktoré v sebe obsahujú základné Znalosti o svete a človeku, existovali prakticky na všetkých kontinentoch bez ohľadu na to, že miestne národy im pri interpretácii v rôznych dobách pridávali vlastný odtieň.

Anastasia: Dôležitosť niektorých znakov, podľa môjho názoru, dokazuje ešte jeden fakt, a tým je svojrázny „lov“ na ne. Vezmime si napríklad históriu dávneho písomníctva Veľkonočného ostrova. Na tomto mieste znalosti o znakoch a symboloch, napokon, ako aj ich využitie v písomníctve, vymizli celkom nedávno, v polovici 19. storočia, kedy na ostrov vtrhla „Západná civilizácia“ v podobe ľudí, ktorí priplávali na holandských a španielskych lodiach. O neobvyčajných písomnostiach ostrova porozprával svetu katolícky misionár, ktorý tam pôsobil. Obyvatelia Veľkonočného ostrova viedli svoje záznamy pomocou zvláštnych znakov na drevených doštičkách, ktoré boli takmer v každom dome. No, len čo boli tieto

znaky Veľkonočného ostrova odhalené Európanom, tento misionár a jeho nasledovníci ihneď urobili všetko pre to, aby toto písomníctvo zničili a spálili ako pohanské kacirstvo. A čo sa dnes zachovalo z tejto, len celkom nedávno existujúcej kultúry? Niekoľko stoviek ohromných sôch hláv s výškou mnohohoschodového domu a hmotnosťou od dvadsať ton, roztrúsených po celom Veľkonočnom ostrove. K tomu ešte pár desiatok doštičiek ako pamätníkov písomníctva, ktoré sa zázrakom uchovali, a tiež palica a náprsná dekorácia s písmenami. Pritom posledné z nich sú roztrúsené po rôznych svetových múzeách. Mám taký dojem, že svetoví žreci, keď sa dozvedeli o týchto znakoch a symboloch, urobili všetko preto, aby ich zničili, bez ohľadu na to, že to už aj tak boli len žalostné pozostatky kedysi existujúcich znalostí.

Rigden: Je to tak, Archónti nespia, oni konajú. Nikto nechápe lepšie ako oni, čo sú to znaky, a tým skôr, čo to je aktivovaný znak v činnosti.

Anastasia: Najsmutnejšie na tom je, že to zďaleka nie je jediný prípad takéhoto totálneho zničenia znalostí. Na začiatku 20. storočia jeden európsky etnograf cestoval po južnej Afrike. Keď bol v oblasti pásma Dračích hôr (tých istých hôr, kde bušmeni zanechali svoje skalné nápisy), dostal sa do osady národa Basuto (Basotho). Prekvapilo ho, že všetky steny hlinených domov kužeľovitého tvaru so slamenu strechou boli ozdobené rôznymi farebnými ornamentmi, o ktoré sa majitelia domov dôkladne starali. Ukázalo sa, že to boli písomné pamiatky tohto národa, kde každý znakový symbolický

detail ornamentu niečo znamenal. Etnograf uverejnil v jednom z odborných časopisov svoj objav, aby pritiahol pozornosť vedcov-lingvistov. No odpoveďou mu bolo, ako sa hovorí, len ticho. A keď po mnohých rokoch niekto z odborníkov náhodou našiel tento článok, a do tých miest sa vypravila skupina vedcov, aby preskúmala tieto neobyčajné písomnosti, ukázalo sa, že tam už „ktosi“ dôkladne popracoval na vykorenení tohto ornamentálneho jazyka z vedomia národa Basuto!

Rigden (pousmial sa): Ale prečo „ktosi“? Hneď po zverejnení článku tohto etnografa do oblasti Dračích hôr okamžite dorazili iní „špecialisti“. Veď v tom čase bol národ Basuto pod britským protektorátom. Vláda Veľkej Británie, ktorou manipulovali „slobodomurári“, dovtedy len málo zasahovala do záležitostí tohto národa. Ich násilné „opatrovníctvo“ nad africkým národom viac súviselo s diamantovými baňami – presnejšie s kimberlitovými rúrkami, ktoré obsahujú diamanty a boli objavené neďaleko od tohto miesta. No len čo prebehla informácia spojená so znakovým, ornamentálnym písmom tohto národa, „slobodomurári“ na ňu zareagovali oveľa rýchlejšie ako svojho času na objavenie diamantov v týchto miestach južnej Afriky.

Takže, títo „špecialisti“, ktorí prišli ako katolícki misionári, operatívne vytvorili pre tento národ nové písmo (sisuto) na základe latinky, otvorili školy a začali ich učiť toto písmo a angličtinu, a násilne tak odúčali nové pokolenia od jazyka a písma ich predkov. Natoľko tým ľuďom zamotali hlavy, že keď tam prišli vedci-lingvisti, ukázalo sa, že ani sedemdesiatroční

starci si už nepamätali písmo svojich otcov, pretože sa učili len angličtinu a sisuto. Následkom toho dnes obyvateľstvo slepo kopíruje ornamenty svojich predkov, nechápe ich skutočný zmysel, mení a zjednodušuje ich, ozdobuje domy často kvôli dodatočnému príjmu, založenému na prilákaní zahraničných turistov takouto „svojrúznou kultúrou miestnych národov“. A vôbec nechápu, o aké základy duchovných znalostí prišli, a prečo dnes ich, a ich vlády tak ľahko naďalej ovládajú všetci tí cudzinci, ktorí vyvolávajú v krajine nezamestnanosť, hlad, nepokoje a politické prevraty.

Anastasia: Áno, je to tak. Je pochopiteľné, prečo hlásatelia Archóntov rozprávajú národom, že znaky sú len primitívny jazyk, nič podstatné v nich nie je a všetko je to len folklór... Čím viac ich budú ľudia chápať v bežnom význame, tým lepšie pre Archóntov, aby sa k podstate nikto nedopracoval. A samotní Archónti neľutujú peniaze na také projekty, ktoré sú zamerané na zlikvidovanie duchovných znalostí a odstránenie tvorivých znakov a symbolov z pamäte národov...

Rigden: No, s Archóntmi je to pochopiteľné. Ale smutné je niečo iné. Že samotní ľudia, teda ich väčšina, dovoľuje Archóntom, aby niečo podobné robili!

Anastasia: Ešte niekoľko slov ohľadom Veľkonočného ostrova. Medzi miestnym obyvateľstvom sa zachovala povera, že ceremoniálne plošiny („ahu“), na ktorých sa nachádzajú niektoré kamenné sochy, sú spojovacím článkom medzi viditeľným a neviditeľným (nadpozemským) svetom, a že samotné kamenné

sochy („moai“) obsahujú nadprirodzenú silu predkov. Táto sila je podľa povier údajne schopná regulovať prírodné javy a tak viesť k blahodarnému výsledku, k prekvitaniu národa...

Rigden: Áno, nie je na tom nič nadprirodzené. Jednoducho kedysi tu žili ľudia, ktorí vedeli ako a na čo treba aktivovať niektoré znaky. Ak by ich potomkovia nestratili znalosti, ktoré im boli dané, tak by tí, ktorí teraz žijú na tom ostrove, viac chápali aj seba, aj elementárne spojenie s inými svetmi. Zvyčajne ako kroniku, ako spôsob odovzdania znalostí a legend potomkom, ľudia, ktorí mali znalosti, nanášali znaky na kamenné sochy. A aj seba často zdobili určitými tetovaniami, ktoré mali zvláštny symbolický význam. Pre neznalých ľudí to boli obrázky, ktoré absolútne nič neznamenali, no vzbudzovali rešpekt a strach pred tým, kto podľa ich mienky „určite vedel niečo nezvyčajné“. Neskôr, samozrejme, išlo o obyčajné napodobňovanie.

Anastasia: Áno, ale na kamenných hlavách a plošinách, ktoré sa nachádzajú na Veľkonočnom ostrove, znaky nie sú.

Rigden: A kto povedal, že tieto hlavy nemajú pokračovanie? Len nech na tých miestach kopú hlbšie, potom možno nájdu to, čo je skryté ich očiam. No nie v tom je problém. Aj keď ľudia nájdu niečo zaujímavé, spojené so znakmi a symbolmi, čo s tým urobia? Pri dominancii materiálneho myslenia a nedostatku Znalostí v lepšom prípade vyvolajú senzáciu v médiách, aby prilákali na ostrov viac turistov a zarobili viac peňazí. A to je všetko. Znalosti sú cenné pre toho,

kto hľadá duchovno, len vtedy, keď ich môže využiť a zdokonaľiť sám seba, a poskytnúť duchovnú pomoc iným ľuďom.

Anastasia: O tom niet pochýb. Vaše slová, v pravej chvíli, potvrdzujú materiál archeologických vykopávok Harappskej civilizácie, ktorý som si so sebou priniesla na toto stretnutie. Ako sa hovorí, kto hľadá, nájde. Našli sa znaky, aj symboly, aj unikátne artefakty, no ostáva nám už len želanie, aby ich dnešní ľudia lepšie interpretovali. Urobila som náčrty fotografií archeologických nálezov, vrátane artefaktov z Mohendžodaro (takto pomenovali ruiny kedysi veľkého mesta Harappskej civilizácie, objaveného v údolí rieky Indus v dnešnom Pakistane). Tak napríklad, tá steatitová pečať, o ktorej ste hovorili! Muž sedí na podstavci v pozícii lotosu. Keď som prvýkrát videla ten obrázok, samozrejme ma ohromilo to, že ľudia sa pred päťtisíc rokmi zaoberali takými istými duchovnými praktikami, ako aj my dnes!

Pravda, samotný muzeálny popis tejto pečate, ako aj ostatných nálezov, ma znovu donútil smutne sa pousmiať. Veď tento popis je vlastne odrazom svetonázoru tých ľudí, ktorí ho vyhotovili. No určite aj ja sama, keby som bola na mieste týchto vedcov a nevedela by som o existencii tejto duchovnej praktiky, tak by som si bezpochyby myslela to isté. Archeológovia opisujú toto vyobrazenie nasledujúcim spôsobom: obnažené mužské božstvo s tromi tvármi sedí na tróne v jogínskej póze: na rukách má náramky, na hlave má zložitú pokrývku hlavy, ktorej vrchol vyzerá ako „vetva fikusu“. Vyslovujú rôzne domnienky vrátane takých, že keď má muž

na pečati zobrazenú nad hlavou takú „rastlinu“, tak to pravdepodobne symbolizuje moc daného „božstva s tromi tvármi“ nad prírodou.

Obrázok 51. Na pečati je vyobrazený človek, ktorý vykonáva duchovnú praktiku na aktiváciu znaku (Harappska civilizácia; 3. – 2 tis. pred n. l.; údolie rieky Indus, južná Ázia).

Rigden: Myslím si, že ak by človek, ktorý vyhotovoval túto pečať, počul taký výklad „učených ľudí“ z ďalekej budúcnosti, bol by prekvapený nie menej ako oni, keď ju objavili. Vari v ďalekej budúcnosti až natoľko upadla civilizácia v duchovnom rozvoji, aby jej „výkvet“, poprední ľudia – „učení muži“ uvažovali podobným spôsobom?! Ako mohli zabudnúť to, čo napomáha duchovnému oslobodeniu človeka, to, čo je hlavným cieľom jeho života? Takže pre dávneho

majstra by nebolo takéto vysvetlenie dnešných ľudí o nič menej ohromujúce.

A čo sa týka tejto pečate, tak pre človeka zasväteného do dávneho šifrovania znakov a symbolov, poukazujúcich na určité základné meditatívne techniky a duchovné praktiky, ktoré vedú k duchovnému oslobodeniu, sú tieto znaky ako otvorená kniha. Je tu jasne ukázané, že človek sedí v pozícii lotosu. Nie je to obnažené mužské božstvo. Je to pokyn na začiatok meditácie: zapojenie dolnej čakry (vzostup energie a jej pohyb cez energetické meridiány)... „Trón na kopýtkach“ len ukazuje na to, že tento človek je duchovne vyššie ako jeho Živočíšna podstata (ktorej symbolom sú kopytá). Okrem toho, v niektorých prípadoch, také symbolické grafické označenie (neveľké vyvýšenie, na ktorom sedí meditujúci) môže poukazovať na vedúceho skupiny pri spoločnom vykonávaní tejto duchovnej praktiky. Štyri tváre (tri viditeľné tváre a jedna neviditeľná) hovoria o úrovni danej duchovnej praktiky, kde sa už využíva celistvosť štyroch Bytostí v poznávaní neviditeľného sveta. Mimochodom, v minulosti zobrazovaním troch tvári mali na mysli takmer vždy štyri tváre (štvrtá neviditeľná strana), o čom svedčí napríklad mytológia a zobrazenia „bohov“ v staroindickej civilizácii. Znak nad jeho hlavou vôbec nie je „vetva fikusu“. Je to zobrazený výstup energie z čakry „Lotos s tisícimi okvetnými lístkami“ a aktivácia zobrazeného pracovného znaku počas tejto meditácie.

Anastasia: Takže tu dokonca aj samotný znak vypovedá o duchovnej úrovni tohto človeka, ktorý je schopný ho aktivovať.

Rigden: Nepochybne, toto nie je jednoduchý znak. Horný nápis je pre skúseného človeka návodom k duchovnej praktike a hovorí o tom, k čomu je predurčená.

Anastasia: Fakticky sú tu všetky znaky, ktoré identifikujú túto duchovnú praktiku: kosý kríž – symbol štyroch Bytostí s určitými akcentmi: znak ryby, označujúci ponorenie sa do zmeneného stavu vedomia; znak vlny ukazujúci na pohyb energií; znak síl Allatu štylizovaný pre zápis... V podstate tak, ako aj na dávných skalných nápisoch. Tu dokonca, aj keď ľudia časom zahaliť tieto znaky do svojho materiálneho chápania, samotné zobrazenie uchová základné duchovné znalosti pre znalých ľudí nových pokolení.

Rigden: Presne tak.

Anastasia: Viete, keď som hľadala informácie o Harappskej civilizácii, tak som nečakane našla aj mnoho iných zaujímavých faktov. Vezmime si tú steatitovú pečať, o ktorej ste hovorili... Mimočodom, myslím si, že pre čitateľov bude tiež zaujímavé, tak ako bolo svojho času aj pre mňa, dozvedieť sa, prečo v minulosti pečate vyhotovovali práve zo steatitu. Veď tento materiál používali už v období paleolitu, o čom svedčia ženské rituálne figúrky „paleolitických Venuší“, vyrobené z tohto nerastu, ktoré našli archeológovia.

Rigden: Tento materiál bol skutočne v rôznych obdobiach medzi národmi veľmi rozšírený. Práve zo steatitu sa vyhotovovali magické obrazce v starovekej Indii, starovekom Egypte a opisovali ho v povestiach

ako kameň obdarený posvätnými vlastnosťami. Po-
užívali ho na Urale, v Ázii aj v Amerike. V minulosti
ho ešte nazývali aj „ohnivým kameňom“, pretože si
„podroboval plameň a nútil dokonca aj rozpálenú
horninu, aby nasledovala jeho vnútornú formu“.
V tom videli sakrálnu filozofiu. No a samozrejme,
tento kameň nie je „prázdny“. Steatit má skutočne
unikátne vlastnosti. Okrem toho, že sa ľahko opra-
cováva (medzi jeho zložky patrí mastenec, magnezit
a chlorid), má dobrú pevnosť, vysokú tepelnú kapa-
citu a tepelnú vodivosť, odolnosť voči chemickému aj
akustickému pôsobeniu (nerezonuje a nevedie zvuk).
Celkovo, ako sa dnes hovorí, talkochlorid (ako ho te-
raz nazývajú geológovia) má dobré izolačné vlastnosti
a je zdrojom pozitívnej energie. Keď sa zohreje, vyža-
ruje tepelné vlny, ktoré sa svojou frekvenciou tepel-
ného vyžarovania zhodujú s frekvenciou tepelného
vyžarovania samotného človeka, čo je 8 – 9 mikro-
metrov. A má aj celý rad vlastností, ktoré pozitívne
vplývajú na zdravie človeka. Vedeli o tom už v dávnej
minulosti, preto ho často používali aj v každodennom
živote, aj v mágii. Okrem toho, vďaka týmto unikát-
nym vlastnostiam tohto nerastu, pečate zo steatitu
nebolo možné spáliť, pretože boli dostatočne pevné
a zachovali sa po tisícročia. Preto steatit používali na
odovzdávanie podobných znalostí...

Anastasia: A tu je kópia vyobrazenia steatitového
odtlačku z nálezov Mohendžodaro. Kedysi ste nám
o ňom rozprávali. Tu sú skutočne zobrazené zna-
losti o technike vykonávania skupinovej meditácie
„Ohnivý Lotos“. Súdiac podľa odtlačku, vedúcou
v meditácii je žena, ktorá má spojenie s duchovným
svetom. Na jej hlave je umiestnený znak **AllatRa**.

Obrázok 52. **Zobrazenie skupinovej meditácie na odtlačku pečate**
(Harappská civilizácia; 3. – 2. tis. pred n. l.; údolie rieky Indus, južná Ázia).

Hoci túto pečať vo vedeckých knihách opisujú ako rituál prinášania obete so sprievodom pozostávajúcim zo siedmich postáv, kde je umiestnené božstvo, ktoré stojí na posvätnom „figovníkovom strome“. Samozrejme, keď sú v ľudskej spoločnosti stratené základy duchovných znalostí, sakrálnej symboliky a znakov, je ťažké pochopiť čokoľvek podobné z pozície materiálneho svetonázoru. Pre väčšinu ľudí ani teraz tento obrázok nebude presahovať rámec ich súčasných predstáv o svete.

Rigden: Každý si nesie životom svoj batoh osobných skúseností. Podľa jeho obsahu človek posudzuje svet, no v skutočnosti posudzuje sám seba. Materiálny svetonázor uzemňuje, ešte viac zotročuje Dušu a robí

bremeno ešte ťažším, núti človeka, doslova ako galejníka, vláčiť tieto zafažujúce okovy vo svojom vedomí. Duchovný svetonázor dáva Duši krídla, zdokonaľuje a napomáha formovaniu vlastného batohu, pozostávajúceho výlučne z hodnôt duchovného sveta, ktoré sa nestrácajú ani po smrti fyzického tela človeka.

Anastasia: Už po koľkýkrát sa presviedčam o tom, aké dôležité je pre človeka mať osobnú duchovnú skúsenosť a Znalosti, a pristupovať s plnou zodpovednosťou k svojmu duchovnému rozvoju. Veď život plynie veľmi rýchlo. V Harappskej civilizácii ľudia o tom určite vedeli, súdiac podľa pozostatkov ich kultúry. Tu je vyobrazenie odtlačku pečate, o ktorej ste sa, napríklad, zmienili ako o symbolickej schéme meditácie zameranej na štyri Bytosti. Na nej je opäť vyobrazený človek s tromi tvármi, sediaci v pozícii lotosu. Nad hlavou meditujúceho v oblasti čakry „Lotos s tisícmi okvetnými lístkami“ je symbolicky zobrazený kvet lotosu (tak isto kvet kreslili aj starovekí Egypťania), schematické označenie znakov Allatu, **AllatRa**. A vedľa je nápis vo forme symbolov a znakov. Po bokoch centrálného obrazu sú *štyri zvieratá*.

Pritom sú to tieto *štyri zvieratá*: slon, tiger, byvol a jednorohý nosorožec! Slon je zobrazený, ako odchádza preč, to je symbol Zadnej bytosti, pomalej a silnej minulosti človeka. Útoiaci tiger je symbolom agresívnej pravej Bytosti. Bučiaci byvol, to je symbol ľavej bytosti, ak berieme do úvahy tú istú symboliku starovekej Indie a juhozápadnej Ázie, kde je byvol symbolom nadprirodzenej sily a mužského princípu. A jednorohý nosorožec je, v súlade s mytológiou dávnych národov od rieky Indus, symbolom sily, bystrosti šťastia,

neohrozenej bytosti, ktorej sa bojí dokonca aj tiger. To znamená, že je obdarený charakteristikami Prednej bytosti. A symbolika jedného rohu tu vôbec nie je zobrazená náhodou.

Obrázok 53. Pečať so zobrazením meditácie zameranej na štyri Bytosti

(Harappska civilizácia; 3. – 2. tis. pred n. l.; údolie rieky Indus, južná Ázia).

Mimochodom, viete, že som s prekvapením zistila, že na pečatiach Harappskej civilizácie bola rozšíreným motívom mýtická posvätná bytosť s jedným rohom (vedci ju nazvali jednorozcom), ktorá je vyobrazená spolu s posvätnou (duchovnou) symbolikou. Pre mňa to bol veľmi fascinujúci objav, vzhľadom na to všetko, čo ste nám rozprávali o tejto bytosti.

Rigden: Jednorozec bol oddávna jedným zo symbolov Prednej Bytosti, ktorá napomáha duchovne čistému človeku, aby sa spojil so svojou Dušou, aby vystúpil

z kruhu reinkarnácií. Stelesňoval snahu zameranú len jedným smerom – duchovným, preto mu aj pripisovali tie vlastnosti, ktoré sú vlastné človeku pri jeho duchovnej práci na sebe: čistotu, šľachetnosť, múdrosť, silu, chrabrosť, dokonalé dobro, a tiež ju spájali so silami Allatu – božskou čistotou ženskej podstaty (mýty o Panne a jednorožcovi).

Obrázok 54. **Symbol vo forme jednorožcov na pečati protoindickej civilizácie**

(Harappská civilizácia; 3. – 2. tis. pred n. l.; údolie rieky Indus, južná Ázia). Na pečati sú dvaja jednorožci (krk a rohy sú zobrazené s poukázaním na špirálovú štruktúru) s kruhom uprostred tvoria štylizovaný symbolický znak Allatu s kruhom (symbol **AllatRa**). Nad ním je kosoštvorcová štruktúra a sedem veľkých listov (to ukazuje na duchovnú premenu človeka a jeho odchod do siedmej dimenzie) a taktiež dva malé lístky na bokoch kosoštvorca. V dolnom rohu pečate je kosoštvorcový znak s kruhom vo vnútri (znak kosoštvorca je znak transformácie)

ukazujúci tiež na človeka, ktorý dosiahol duchovné oslobodenie a počas života vstúpil do siedmej dimenzie (4 kruhy v rohoch kosoštvorca ukazujú na jeho štyri ním plne kontrolované Bytosti; vnútorný kruh je zobrazený ako symbol šesťrozmerného sveta, v tomto symbole sa poukazuje na to, že človek pochopil všetkých šesť svetov skrze vnútorné poznanie).

Ak preskúmame históriu symbolov, tak napríklad Sumeri používali zobrazenie jednorozca ako symbol spojený s kruhom (Dušou), ktorý bádatelia interpretujú ako „mesačný symbol“, a taktiež ako atribút bohýň v chápaní duchovnej čistoty. Asýrčania zobrazovali jednorozca na basreliéfoch spolu so Stromom Života a Egypťania prisudzovali jeho obrazu tie najlepšie morálne vlastnosti. Peržania, v súlade s ich posvätnými znalosťami, pokladali jednorozca za dokonalosť, predstaviteľa „čistého sveta“ uprostred zvierat (pôvodne štyrmi zvieratami) a jeho roh za jedinečnú silu schopnú poraziť Ahrimana. Alebo, keď si vezmeme staroslovanské povesti a byliny, zaznamenané v starodávnom ruskom zborníku duchovných piesní „Holubičia kniha“ (kniha, ktorá bola v 13. storočí zakázaná religióznymi žrecmi tých čias), kde sa jednorozec spomína ako Indrik-zviera (Indra). Sú tam takéto verše:

„U nás je Indrik-zviera, zviera všetkých zvierat,
A on, zviera, chodí po podzemí,
Prechádza on všetky hory bielokamenné,
Čistí potoky a priehlbiny.
Keď sa toto zviera rozihrá,
Celý vesmír sa zavlní.
Všetky zvery sa mu, zvieraťu, klaňajú,
Nikomú on krivdu nerobí....“

Anastasia: Áno, stretla som sa s týmito bylina-
mi (ruské epické hrdinské básne), v ktorých sa opi-
suje chápanie sveta dávnymi ľuďmi vrátane otázok
kozmológie, sociológie a duchovných znalostí. Ale
zaujímavými sa pre mňa stali potom, ako som za-
čala chápať ich duchovnú podstatu a naučila som
sa oddeľovať zrno od pliev. Napríklad, o Indrovi sa
hovorí, že žije na posvätnej Hore, je a pije z Modrého
mora, rohom chodí po podzemí ako slnko po oblohe.
Vzhľadom na to, že posvätná Hora je symbolom vý-
stupu do inej dimenzie, voda označuje duchovný svet
a špirálovitý roh, pomocou ktorého Indra „chodí po
podzemí“, predstavuje astrálne cestovanie prostred-
níctvom „tunelovania“, kde je často „tunel“ zatočený
do špirály, tak je to mimoriadne zaujímavá kniha!

Rigden: Ak by si videla pôvodnú verziu týchto bylín,
ktorú kedysi mali predkovia Slovanov, bola by si pre-
kvapená tou jednoduchosťou Pravdy a tými duchovnými
Znalosťami, ktoré tam boli vložené prostredníctvom
podobných symbolov. No žiaľ, vo variante, ktorá sa
zachovala pre súčasných ľudí, z týchto povestí zostalo
len máločo. A nejedná sa len o tie skreslenia, ktoré sa
nahromadili počas stáročí pri odovzdávaní Znalostí.
Žiaľ, tieto legendy boli dôkladne prepracované, keď
sa začalo zavádzať kresťanstvo a začali sa likvidovať
„pohanské“, pôvodné slovanské vierovyznania, niekde
zamieňali informácie, niekde ich prerábali a niekde aj
úplne pálili zvitky z brezovej kôry so staroslovanskými
zápismi. Vtedy aj došlo k závažným zámenám s odklo-
nom k ideológii kresťanského náboženstva.

Napríklad, kedysi bolo jedným z epitetov Indru
„far“, čo v staroruskom jazyku znamená „ušľachtilý

kôň, skokan“. Služobníci kresťanského náboženstva to využili a jednorozec podľa ich legendy začal žiť nie na posvätnej Hore z ruských bylín, ale na Svätej hore Favor, ktorá sa nachádza v Palestíne a podľa kresťanskej tradície je považovaná za miesto Premeny Krista. Čo ale chcem povedať ohľadom samotného epitetu „far“. Starí Slovania používali toto slovo vo význame „kôň“ vo vzťahu k Indrovi (jednorozcovi), ale toto je už tiež ľudská interpretácia Znalostí. Podľa pôvodnej legendy (kedysi známej nielen na územiach, kde žili predkovia Slovanov, ale aj v starovekej Indii, starovekom Iráne – pohorie Zagros) bola Predná bytosť, ktorej symbolom bol jednorozec, spojená s Farno alebo povedané súčasným jazykom, s Grálom. Farno (na Východe Farn) označovali ako žiarivú podstatu, božský oheň, ktorý znásobuje silu, vládu a moc. Spomína sa tam tiež, že Farno pomáha Duši človeka prejsť cez most, ktorý vedie do večného života. A teraz si to všetko porovnaj s tými znalosťami, ktoré už máš.

Anastasia: Pre mňa je táto informácia, ako aj každé stretnutie s vami, ďalším objavom! Po prvé, teraz mi je jasné, prečo na staroruských domoch a svätyniach umiestňovali dve drevené hlavy koní s veľkým solárnym symbolom (kruhom). Mimochodom táto tradícia bola rozšírená nielen na Rusi, ale aj u dávných národov Pobaltia a Európy. Teda okrem toho, že to bol štylizovaný znak **AllatRa**, tak v zmysle sakrálnych znalostí to bol ešte jeden z variantov interpretácie dávných povestí o jednorozcovi a Farnovi. Po druhé, ak má táto legenda spoločný indoeurópsky koreň, znamená to, že jej dozvuky (a následne aj zvyšky tých Znalostí) treba hľadať nielen v staroruskom epose, ale aj medzi literárnymi pamiatkami starovekého Iránu a starovekej Indie.

Napríklad, v starovekej Indii bol najpopulárnejšou védskou postavou práve boh Indra. V preklade zo staroindického jazyka koreň slova „Indra“ znamená poukázanie na duchovnú Silu. Je zaujímavé, že existujú zmienky o tom, že tomuto bohu je vlastná mnohotvárnosť, a že sa dokáže premieňať na konský vlas. Samotný Indra v mýtoch vystupuje ako boh Neba, ktorý je spojený s dažďom (vodou), oslobodzuje rieky a potoky a preráža kanály (ako aj slovanský jednorožec Indrik). Je to „syn sily“, „pijúci sómu“, priateľský a vždy pripravený prísť na pomoc. A čo je najdôležitejšie, práve Indra podľa legiend bojuje sám a poráža draka Vritru (démona chaosu) a jeho víťazstvo je prirovnávané k víťazstvu dynamického princípu (síl Allatu) nad strnulým chaosom (Živočišným rozumom) a vedie k usporiadaniu védskeho sveta „širokých priestranstiev“. Tento súboj je ústrednou témou povesti. Ak vezmeme do úvahy, že staroindické „Vrtra“ (Vritra) sa doslovne prekladá ako „zápcha“, „prekážka“ a Indra zosobňuje duchovnú silu, tak v podstate to všetko znamená zdolanie Živočišnej podstaty, duchovné víťazstvo človeka nad sebou samým, jeho oslobodenie.

Rigden: Okrem toho je Indra považovaný aj za Strážcu jednej zo *štyroch svetových strán*. Je tam tiež zmienka, ktorá sa vzťahuje k Znalostiam o usporiadaní sveta. Konkrétne, že Indra vládne Svarge (Nebu) – podľa predstáv Indov raju, ktorý sa nachádza na vrchole hory Meru. A teraz si spomeň, že v slovansko-ruskej mytológii bol tiež boh Svarog – boh Neba, nebeského ohňa, otec Dažboga a Svarožiča. Vo všeruskom letopisnom zborníku zo začiatku 12. storočia „Rozprávania o dávnych časoch“, zaradenom do Ipatievského letopisu, sa o ňom zachovali takéto zmienky:

„...tohto preto prezývali aj boh Svarog... a v *siedmych* kraľoval syn jeho menom Slnko, jeho nazývajú Dažbog... kráľ Slnko, syn Svaroga, je Dažbog...“

Anastasia: Správne, to všetko má jeden a ten istý koreň! Veď hoci aj alegoricky, no hovorí sa tam o siedmich dimenziách a o duchovnej práci človeka na sebe. Tento Svarog, podľa bylín stelesnenie neba, „v temnote mrakov zažíval plameň nebeského ohňa (blesk)“. A potom, „rozbijajúc hromovými šípami mračná, zažíval svetlo slnka uhasené démonmi tmy“. Ak vezmeme do úvahy, že Svarog tu plní úlohu Prednej bytosti, mračná sú myšlienky od Živočíšnej podstaty a svetlo je Duša, „uhasená tmou“ subosobností, potom je tá staroruská mytológia celkom zaujímavá.

Rigden: Akoby aj nie... Mimochodom, rovnako v „Holubičej knihe“, ktorá vysvetľuje pôvod sveta, sa hovorí aj o kameni Alatyr. Podľa legendy sú na ňom vytesané znaky „hovoriace“ o zákonoch boha neba Svaroga. Podľa staroruských povestí práve spod kameňa Alatyr vyvierajú pramene živej vody, ktoré nesú celému svetu obživu a uzdravenie (tvorenie), práve pod ním je skrytá sila, ktorá nemá konca, a práve na kameni Alatyr sedí krásna deva Zaria (Zornička), ktorá neustále prebúda svet z nočného spánku. Teraz si porovnaj toto všetko so znalosťami o znaku **AllatRa**, o sile božského tvorivého ženského princípu Allat a jej dôležitej úlohe ako v procesoch rozvoja Vesmíru, tak aj v duchovnom prebudení Osobnosti, a jej splynutí s Dušou. Mimochodom, Alatyr – tak predkovia Slovanov oddávna nazývali v duchovných povestiach silu Allatu, pochádzajúcu

od Boha, a aj takého človeka, ktorý hromadil túto silu a rozmnožoval ju v sebe duchovnou prácou.

Anastasia: Áno, mnohé začína byť zrejmé, keď máš duchovné znalosti. Začínaš chápať nielen seba, ale aj jediné duchovné zrno rôznych kultúr. Je mi ľúto bádateľov, ktorí vidia len materiálnu stránku problematiky dokonca aj v takom, na symboly a znalosti bohatom vyobrazení, ako je pečať Harappskej civilizácie, ktorú sme práve spomínali. Mimo chodom, vyobrazenie človeka sediaceho v pozícii lotosu so štyrmi zvieratami po bokoch, ktoré označujú štyri Bytosti človeka, a so znakom nad jeho hlavou, je vo vedeckej literatúre prezentované ako vyobrazenie boha s tromi tvármi, s kvetmi nad hlavou a zvieratami po bokoch. A tak podľa toho, na základe vlastných interpretácií, vedeckí pracovníci došli k záverom, že je to boh-ochranca dobytky, zvierat. Tak vyzerá vnímanie sveta z „materiálneho uhla pohľadu“, z pozície Vôle Živočíšneho rozumu.

Rigden: Nuž, keby len bola túžba prepnúť to, čo v Pozorovateľovi dominuje, a uvidieť podstatu problému. Znalosti, zaznamenané v symboloch a znakoch, boli a sú, ale len duchovne hľadajúci môže za závojom tajomstva uzrieť Pravdu.

Anastasia: Táto kópia obsahuje ešte jeden zaujímavý obraz. Po bokoch meditujúceho človeka sú zobrazené divoké zvieratá, ktoré sa vyskytujú v tých oblastiach, teda príklady pochopiteľné pre dané národy, jasne charakterizujúce štyri Bytosti. A pod „trónom“ s charakteristickými kopýtkami sú zobrazené domáce skrotené zvieratá – kozy. V starovekej Indii bola koza

symbolom plodnosti, životnej sily, starostlivosti o obživu (mäso, srst', mlieko). V posvätných Védach sa spomína, že na tomto zvierati jazdia niektorí védski bohovia, napríklad Agni – boh ohňa, obetnej vetry a domáceho krbu. No toto všetko bolo až oveľa neskôr, ako existovala kultúra Harappskej civilizácie. So zreteľom na duchovnú symboliku vyobrazenú na pečati, a tiež na rozmiestnenie kôz pod „trónom s kopýtkami“, na ktorom sedí človek, toto všetko symbolizuje, že meditujúci sa nachádza nad bežnými pozemskými pripútanosťami, že jeho duchovné úsilie je nadradené starostiam o materiálny svet.

Rigden: Presne tak. Všetky tieto zvieratá sú len asociácie, pochopiteľné pre myslenie vtedajších ľudí, ktoré charakterizujú osobitosti duchovných znalostí, meditácií, iného svetonázoru, odlišného od trojrozmerného sveta, nič viac. No ľudia majú sklony k napodobňovaniu. Keď nemajú prapôvodné Znalosti, skúsenosti a dostatočne nacvičené duchovné praktiky, alebo ich jednoducho nechápu, tak začínajú vnímať asociácie z duchovných učení ako materiálnu skutočnosť. Navyše ľudia, kvôli svojmu materiálnemu rozumu, robia tieto asociatívne obrazy „posvätnými“ a začínajú ich uctievať v materiálnom svete a myslia si, že tak dosiahnu osvietenie, získajú „milosť nebies“. Práve preto dochádza v histórii k prípadom skresľovania Znalostí interpretáciami ľudského rozumu. Keď sa v duchovnom učení poukazovalo, že „na to, aby sa niekto stal súčasťou božského, musí v sebe zabiť zviera“, neznačí ľudia chápanie týchto slová doslovne. V dôsledku toho v dejinách ľudstva vznikli krvavé obety zvierat a ľudí len preto, lebo tí, ktorí riadili náboženskú politiku alebo ovplyvňovali formovanie vierovyznaní

určitého národa, nesprávne interpretovali alebo úmyselne prekrúcali pozostatky bývalých Znalostí. Dnes náboženstvá spoločne s ich obetami vyzerajú v očiach ľudí technogénnej civilizácie trochu primitívne. Veď od ich politickej rozmanitosti a teatrálného klaňania sa rôznym bohom nezávisí obživa a prežitie ľudskej spoločnosti ako celku. Dnes sú materiálnym „bohom“ väčšiny žijúcich ľudí peniaze, tak ako kedysi tá koza v rodine. Ale prejde nejaký čas a materiálne priority sa opäť zmenia, hoci ani tak neprestanú byť materiálnymi... Pozri sa, s akými asociáciami dnes musíme operovať, aby sa obnovila stratená duchovná Pravda: musíme porovnávať s vedeckými všeobecne zrozumiteľnými poznatkami, uvádzať asociácie s prácou počítača, techniky a tak ďalej. Ak sa dnes prevažná väčšina ľudí nezmení v duchovnom aspekte, tak je celkom možné, že v budúcnosti, ak pre túto ľudskú spoločnosť nejaká nastane, budú ľudia všetky tieto znalosti tiež vnímať doslovne, s prekrútením ich duchovného zmyslu.

Anastasia: Viem si predstaviť, aké môžu byť príhovory technokratických žreco: „Prines ako obeť bohom nanomolekuly najnovšej prvotriednej modifikácie a vykúpiš všetky svoje hriechy za celý mesiac. Ver rozumu svetového Superpočítača a spasíš sa!“

Rigden: Všetko by to bolo smiešne, keby to nebolo také smutné. Takže žarty bokom, ľudia sa musia nad tým vážne zamyslieť. Duchovný svet sa nedá presne opísať, je to úplne iný svet, odlišný od materiálneho. No duchovný svet je možné reálne precítiť, ak budeme robiť duchovné praktiky, ak budeme víťaziť nad svojim egocentrizmom a odhaľovať v sebe cestu do Večného sveta.

Anastasia: Je to skutočne tak. Podstatu toho, čo ste povedali, pochopíš len potom, keď sa začínaš správať disciplinovane k sebe, k duchovnej práci a ku každodenným praktikám... Poraziť svoju Živočíšnu podstatu a duchovne sa oslobodiť – to je skutočný cieľ všetkých duchovných učení, počínajúc dobou paleolitu. Iná vec je, ako ľudia tieto znalosti zaznamenávali, na rozdiel od súčasného chápania prenosu informácií. A opäť, v spomínanej Harappskej civilizácii našli aj taký celkom zaujímavý odtlačok na terakote. Na jednej strane tabuľky je zobrazený človek, ktorý sedí v pozícii lotosu (Pozorovateľ) so zodpovedajúcim meditatívnym symbolom nad hlavou. A vedľa neho je človek, ktorý zabíja byvola (víťazí nad svojou Živočíšnou podstatou). Nad byvolom sa nachádza jašterica so šiestimi ostňami na chvoste. Samozrejme, vo vedeckých knihách predpokladajú, že ide o lov, obetovanie a tak ďalej...

Obrázok 55. **Vyobrazenie symbolizujúce víťazstvo nad Živočíšnou podstatou**
(Harappska civilizácia; 3. – 2. tis. pred n. l.; údolie rieky Indus, južná Ázia).

Rigden: Mimochoďom, jašterica (jašter) je tiež staré tradičné symbolické označenie určitých duchovných znalostí. Považovali ju za mystickú bytosť, tak isto ako aj hada, no zase len preto, že kedysi asociatívne prirovnávali život tohto obojživelníka k rozličným duchovným procesom. Napríklad jej obraz asociovali s dávnou minulosťou, so starými štruktúrami mozgu a tiež so spojením s vodou (iným svetom), so stavom prítomnosti alebo pohrúženia sa (Pozorovateľa, jeho vstup do zmeneného stavu vedomia), s prenikaním (s tunelovaním, symbolom Zadnej bytosti). Obraz jašterice zobrazovali tiež ako znak múdrosti, varovania pred nebezpečenstvom, ako symbol premien.

A čo sa týka daného obrázku, tak na chvoste jašterice nie sú vyznačené ostne, ale len symbolické zobrazenie hôr. To len v súčasnej spoločnosti máme možnosť hovoriť o dimenziách, mnohorozmernosti sveta, o zmenených stavoch vedomia. Ale v dávnej minulosťi tieto znalosti asociatívne vyjadrovali trochu inak. Pre ľudí, ktorí celý život strávili obklopení horami, sa neľahká cesta sebazdokonaľovania, zrieknutia sa svojej Živočíšnej podstaty (svetských túžob, egocentrizmu) prirovnávala k výstupu na horu (k prekonaniu seba). A prechod dimenziami v duchovných praktikách sa prirovnával k prekonaniu prvej hory, potom druhej hory a tak ďalej. Hora je pre mnohé národy symbolom duchovného pozdvihnutia, spojenia s vyššími svetmi, je to pre ne asociatívny obraz zjednotenia rôznych svetov (napríklad zeme a neba, zeme a podzemného sveta), takisto aj príbytky bytostí iného sveta. Dostať sa do „iného sveta“ bolo možné len prekonaním seba samého. Ale, pravdaže, kvôli takým asociáciám, keď sa začalo bezduché, prázdne, materiálne napodobňovanie,

začali horu označovať ako miesto obetovania, pretože sa údajne „nachádza bližšie k bohom“.

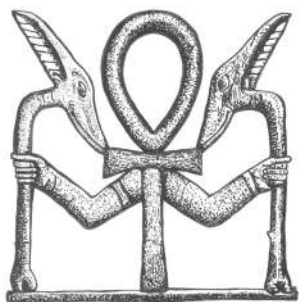
Anastasia: Zaujímavý je ešte aj obrázok na druhej strane tejto terakotovej doštičky. Je tu vyobrazená usmievajúca sa žena, ktorá chytla za krk dvoch „tigrov“ (bočné Bytosti) a stojí nad slonom (symbolom pomalej, odchádzajúcej, silnej minulosti – Zadnej bytosti). Jej vlasy sú symbolickým zobrazením 12 lúčov. A nad hlavou je znak kosého kríža v kruhu s prečiarknutými bočnými Bytostami, teda je to symbol plnej kontroly nad nimi. Bádatelia sú v rozpakoch, čo sa týka výkladu tohto vyobrazenia, pretože to je jediný „rukopis Indu“, ktorý podľa ich názoru zobrazuje „koleso s lúčmi nad hlavou ženského božstva“.

1

2

3

4

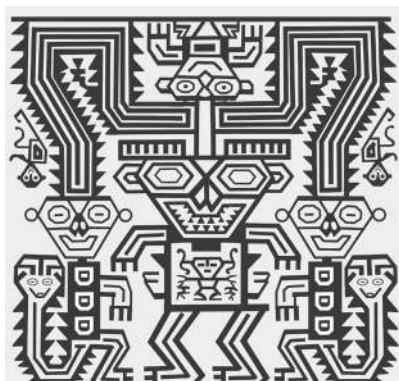
5

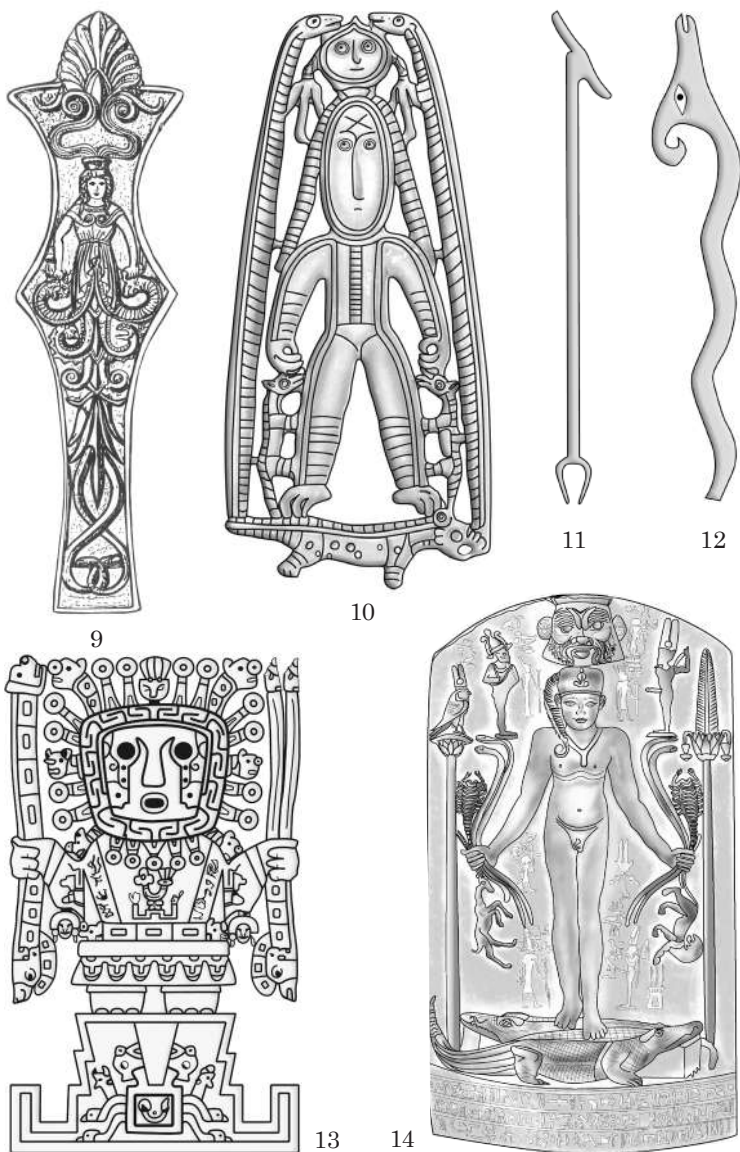
6

7

8

Obrázok 56. **Symbolické zobrazenie duchovnej kontroly človeka nad jeho bočnými Bytosťami u rôznych národov:**

1) zobrazenie na terakotovej doštičke: dávny symbol nad hlavou usmievajúcej sa ženy, ktorá drží pod krkom dvoch „tigrov“ (Harappska civilizácia; 3. – 2. tis. pred n. l.; údolie rieky Indus, južná Ázia);

2) zobrazenie skýtskej bohyně Artimpasa, ktorá bola súčasťou skýtskeho panteónu siedmich bohov (7. – 3. tis. pred n. l.; oblasť severného pobrežia Čierneho mora);

3) zobrazený staroegyptský znak „ankh“, držiaci dve mýtické zvieratá s kopýtkami (reliéf v egyptskom chráme Sebeka a Haroerisa; rok 80 pred n. l.; mesto Kom-Ombo, Egypt);

4) starobylý zlatý prívesok národov južnej Ameriky v podobe postavy v tvare kocky, stojacej na dvojhlavom hadovi;

5) symbol víťazného božstva, boha hromu dávnych Slovanov – Perúna (v predkresťanskom období bol považovaný za najvyššieho boha v panteóne Kyjevskej Rusi 9. storočia n. l.); podľa legendy sa po víťazstve Perúna nad mýtickým nepriateľom oslobodzujú vody (v archaických transformáciách mýtu sa oslobodzuje božská žena (Makoš), ktorú uniesol jeho protivník) a prelieva sa nebeská vlaha (dážď);

6) biela kamenná rytina na južnej fasáde Dmitrijevskeho chrámu (pamätník ruskej architektúry; chrám bol postavený v r. 1194 – 1197; Vladimíro-Suzdaľské múzeum-rezervácia; mesto Vladimír, Rusko);

7) skalná kresba (okolo 4. – 3. tis. pred n. l.; pobrežie Bieleho mora; republika Karélia, severozápad Ruska);

8) fragment plášte indiánskej kultúry Paracas (5. – 3. stor. pred n. l.; staroveké Peru; Južná Amerika);

9) vyobrazenie skýtskej bohyně na ozdobe uzdy – zlatej konskej čelenke (4. stor. pred n. l.; pahorok Veľká Cymbalka, Záporožská oblasť, Ukrajina; múzeum „Ermitáž“, mesto Sankt-Peterburg, Rusko);

10) vyrezávaný pliešok s vyobrazením bohyně (7. – 8. stor.; archeologický nález v oblasti Čudského jazera,

Permská oblasť, Rusko; Čerdinské vlastivedné múzeum A. S. Puškina);

11) staroegyptské posvätné žezlo „was“ v podobe berly s ohnutým vrcholom a rozdvojeným spodkom (hlava a kopytá zvieratá); atribút staroegyptských bohov označujúci kontrolu (moc) nad Živočíšnou podstatou;

12) symbolické vyobrazenie opereného hada, podobného drakovi, v mytológii severoamerických Indiánov; v mýtoch sa spomína, že symbolizoval búrky; poraziť takéhoto draka mohol len Veľký Hrdina, ktorý bol morálne čistý a vynikal nadpriemernou silou ducha;

13) najvyššie božstvo vody a zeme, stvoriteľ v náboženstve Inkov – Viracocha (v rukách drží dvoch hadov, jeden s telom so siedmimi „prstencami“, poukazuje na sedemrozmernosť, a druhý s tromi „prstencami“ a rozdvojenými kopýtkami, ktorý poukazuje na trojrozmernosť sveta a Živočíšnu podstatu); (11. – 16. stor. n. l., Južná Amerika);

14) stéla „Hórus na krokodíloch“ (3. storočie pred n. l.; staroveký Egypt); Hórus je zobrazený nahý ako symbol čistoty, nezaťažovaný materiálnymi želaniami na svojej ceste týmto svetom (je ukázaná dôležitosť kontroly svojich Bytostí, aby počas ľudského života prevládali nemateriálne hodnoty).

Rigden: Ach, keby bolo v duchovnej histórii ľudstva viac takých „kolies“, a nie v teórii, ale praxi – toto ľudstvo by malo nesmiernu cenu!

Anastasia: No, keď vezmeme do úvahy historické artefakty, nielen najlepší predstavitelia praindickej civilizácie, ktorí kedysi žili v Ázii, tak silno držali „za krk“, pod kontrolou svoje bočné Bytosti. Analogické symboly sú tiež v posvätnnej symbolike starovekých Egypťanov (Afrika), Indiánov starovekého

Peru (Južná Amerika), Skýtov a Slovanov (Európa). A mimochodom, následne je možné pozorovať zjavnú transformáciu tohto najstaršieho asociatívneho symbolu bočných Bytostí na zodpovedajúci zvláštny symbol v podobe berly.

Rigden: Áno, kto by si vtedy bol pomyslel, aké rozmery nadobudne táto „transformácia“ Znalostí ľudským rozumom... Symbol, ktorý kedysi predstavoval duchovnú kontrolu človeka nad jeho bočnými Bytosťami (a teda možnosť duchovného zdokonaľovania sa a oslobodenia z materiálneho sveta), sa po strate duchovnej zložky kvôli hlúpemu ľudskému napodobňovaniu začal používať ako symbol moci nad ľuďmi. Žreči rôznych náboženstiev, mágovia, monarchovia, králi, cári a imperátori urobili z berly, zo žezla, materiálny symbol svojej univerzálnej moci a nadvlády nad národmi. Mimochodom, grécke slovo žezlo („sceptron“), latinské „sceptrum“ znamená „berla, opora“.

Nikto si už ani nepamätá, prečo vlastne táto obyčajná palica, kvôli ktorej ľudia často zabíjali jeden druhého, keď sa usilovali o moc, bola obdarená takou symbolikou, ako je atribút „bohov Neba“, prostredník medzi Bohom a ľuďmi (kráľmi a ich poddanými), záruka mieru a spravodlivosti. Prečo ju považovali za symbol dodatočných možností toho, kto ju vlastnil, a za symbol vyššej moci v zmysle „ako si ty želáš“? Prečo slúžila u rôznych národov ako atribút smrti a vzkriesenia, víťazstva, očistenia a znovuzrodenia, ako symbol nebeskej záštity, ako atribút Bódhisatvu, ako ukazovateľ cesty? Prečo mali v dávnej minulosti medzi ľuďmi duchovnú autoritu tí ich predkovia, vedľa ktorých bol zobrazovaný tento symbol?

Anastasia: To je presné. Veď zdá sa, že v starovekom Egypte ľudia o duchovnom význame symbolov ešte vedeli. Vyššie spomínaná egyptská berla pozostávala z biča symbolizujúceho moc nad matériou (Ľavá bytosť), žezla s háčikom, ktoré symbolizovalo kontrolu nad pocitmi (Pravá bytosť), a kruhu symbolizujúceho vládu nad vlastnými myšlienkami. Pravdaže, časom sa aj v Egypte toto chápanie vytratilo, ale napriek tomu sa čiastočne informácia o symboloch, ktoré zaznamenávali niekdajšie Znalosti, dostala až do dnešných dní.

Artefakty starovekého Egypta aj dnes ohromujú svojou informačnou hodnotou, čo sa týka duchovných znalostí. Je tam had so 72 prstencami („článkami tela“), hryzúci si svoj chvost – akú ten má hodnotu! Mimochodom, vzala som si so sebou aj kresby s vyobrazením ozdôb Harappskej civilizácie, ktoré objavili archeológovia. Na území vykopávok sa našlo množstvo terakotových brošní a prsteňov vyhotovených v podobe hada, ktorý si hryzie svoj chvost, takzvaný uroboros Harappskej civilizácie, čo svedčí o starobylosti tohto symbolu.

A navyše, našiel sa ešte jeden zaujímavý kúsok – je to buď rituálny opasok, alebo náhrdelník. No zaujímavý je jeho opis: pozostáva zo 42 dlhých korálov z drahého kameňa karneolu, 72 guľatých bronzových korálov, 6 bronzových korálov, 2 bronzových zakončení vo forme polmesiaca a 2 dutých cylindrických zakončení, tiež z bronzu. 42 dlhých korálov je z karneolu! Ak si pripomenieme, že starovekí Egypťania mali práve 42 mravných prikázaní, z ktorých židovskí žreci prebrali len desať pre vytvorenie svojho náboženstva, tak nám vychádzajú zaujímavé porovnania. Je očividné, že tieto znalosti boli v starovekom svete rozšírené,

proste každý národ v rôznych dobách pripisoval tieto prikázania svojim bohom.

Zjavne nie je náhoda ani to, že týchto 42 korálov je vyrobených z karneolu. Tento drahý kameň sa v období neolitu značne používal na výrobu rozličných predmetov. Bol dobre známy v štátoch Mezopotámie, v starovekej Indii, Egypte a tiež u národov starej Európy, Ázie a Ameriky. Poznali ho aj na Rusi a spomína sa v „Zborníku Sviatoslava“. Zhotovovali z neho rozličné rituálne ozdoby, amulety, talizmany a kultové predmety. Čítala som, že v starovekom Egypte karneol spájali s rozličnými symbolmi zosobňujúcimi živú Dušu, ochranu v záhrobnom svete, asociovali ho s čelovou čakrou a jasnovidectvom. Ľudia tiež vedeli o jeho liečivých vlastnostiach...

No najzaujímavejšie na Harappskej rituálnej ozdo-
be je to, že tam nie je ani viac, ani menej, ale presne 72 guľatých korálov, 6 bronzových korálov, 2 polmesiace... Ak vezmeme do úvahy Znalosti o 72 dimenziách Vesmíru, šiestich dimenziách materiálneho sveta, v ktorých sa nachádza energetická konštrukcia človeka, a taktiež o základných znakoch Allatu v podobe polmesiaca, môžeme konštatovať, že existoval celkom zaujímavý spôsob zaznamenávania a odovzdávania informácií dokonca aj prostredníctvom podobných rituálnych ozdôb.

Keď máš duchovné Znalosti, tak sa skutočne pozeráš na svet iným, globálnejším pohľadom a chápeš viac, ako ti predkladá materiálny systém hodnôt. Veď, ak sa nad tým zamyslíš, načo je človeku taká zložitá energetická konštrukcia s množstvom adaptačných mechanizmov, možností, pozoruhodnou vlnovou

štruktúrou a unikátnym mozgom, schopným pracovať v rôznych režimoch a zmenených stavoch vedomia? Odpoveď je jednoduchá, ako každá pravda: pretože človek má perspektívu duchovného rozvoja, inak by sa ničím nelíšil od akéhokoľvek iného zvieräta.

Rigden: Najväčšou hodnotou nie sú materiálne výdobytky, ale práve duchovné Znalosti, vďaka ktorým sa môže zdokonaľovať ako sám človek, tak aj spoločnosť, rozvíjajúca sa ako celok. Duchovné znalosti boli v ľudskej spoločnosti od počiatku. Kedysi, tak ako aj teraz, sa jednoducho zachovávali podmienky pre ľudskú voľbu: niekto do nich prenikal viac, pretože sa snažil o oslobodenie Duše, niekto menej, pretože nebol schopný sa vysporiadať so svojou Živočíšnou podstatou a vyberal si dočasné namiesto večného. Samozrejme, bolo potrebné pravidelne tieto Znalosti medzi ľuďmi obnovovať a prispôsobovať ich pre konkrétne národy, s použitím asociácií, ktoré pre nich boli zrozumiteľné. Odkiaľ neskoršie prišla taká variácia legend, obsahujúca jedny a tie isté prapôvodné znalosti. Ale opakujem, Znalosti o nástrojoch na duchovné zdokonaľovanie človeka tu boli od počiatku. Možno si to preveriť podľa dávnych symbolov a znakov, ktoré sme už spomínali.

Anastasia: To je nesporný fakt, stačí sa pozrieť na základné starodávne znaky, symbolizujúce duchovný svet a úplné duchovné oslobodenie človeka.

Rigden: V tejto súvislosti by som obrátil osobitnú pozornosť súčasného ľudstva na znak **AllatRa**. Jeho pôvodné vyobrazenie predstavuje prázdny kruh,

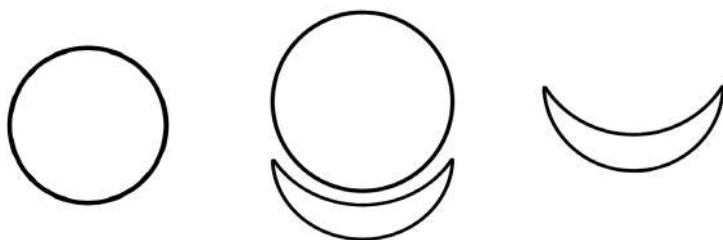
ktorý je zdola lemovaný polmesiacom s rožkami smerujúcimi nahor. Je jedným z 18 pôvodných starobyklých pracovných znakov. Názov tohto znaku – **AllatRa**, hovorí o podstate jeho sily. Ide o to, že pri zrode ľudstva, vďaka prapôvodným Znalostiam, ľudia vedeli o Jedinom (o Tom, Kto stvoril všetko) a jeho prejavy označovali zvukom Ra. Tvorivú silu Ra – božský ženský princíp, Pramatku všetkého jestvujúceho, od počiatku nazývali Allat. Práve odtiaľ, spomedzi tých, ktorí boli zasvätení do duchovných Znalostí, vzišlo pomenovanie tohto odvekého znaku – **AllatRa**, ako označenie tvorivej sily Toho, Kto stvoril všetko. Mimochodom, v dávnej minulosti tieto informácie o posvätnom Prvotnom zvuku ľudia zaraďovali k sakrálnym znalostiam o svetovom usporiadaní Vesmíru, v kontexte vedomostí o človeku, ktorý je zložitým a vo svojej voľbe nestabilným subjektom tohto sveta. No a dnes si ľudia zvuk Ra v tom lepšom prípade, spájajú výhradne s mýtmi starovekého Egypta o bohu Ra.

Avšak znak **AllatRa** ako prevodník tvorivej sily Boha používali ľudia od dávnych čias. Je neustále aktívny, vzájomne pôsobí s viditeľným aj neviditeľným svetom, pôsobí na energetickú konštrukciu človeka, nezávisle na tom, či to človek chápe, alebo nie. Ale predsa len sa hlavný vplyv znaku zakladá na ľudskej voľbe. Ak v človeku dominuje Duchovná podstata, tak tento znak na neho pôsobí ako dopĺňajúca duchovná sila. To znamená, že znak vstupuje akoby do rezonancie a zosilňuje tvorivú, duchovnú silu človeka. Ale ak v človeku dominuje Živočišna podstata, tak tento znak zostáva vo vzťahu k nemu neutrálny. Negatívneho človeka spravidla stimulujú

úplne iné znaky, ktoré aktivujú materiálne, Živočišnu podstatu. Znak **AllatRa** najviac prejavuje svoje pôsobenie (tvorivú duchovnú silu) v skupine ľudí, ktorí každý deň skutočne na sebe pracujú, zjednocujú svoje úsilie v spoločných duchovných praktikách (modlitbách, meditáciách a tak ďalej).

Geliari, alebo ako ich alegoricky nazývali, napríklad v stredoveku – „skutoční bojovníci Svetla Hospodinovho vojska“, sa vždy pokúšali zaviesť tento znak medzi masu, a takým spôsobom pomáhali v priebehu stáročí tým ľuďom z nových pokolení, ktorí skutočne išli po duchovnej ceste. V dávnych časoch bolo najlepším spôsobom popularizácie tohto znaku náboženstvo. Áno, hoci to aj bol ľuďmi vymyslený inštitút žreckej moci, no zakladal sa na zrnách pravých duchovných Znalostí (ktoré boli kedysi v plnom rozsahu dané pre všetkých), a taktiež na ľuďoch skutočne idúcich po duchovnej ceste. Týchto nebolo až tak veľa, no práve oni vkladali do obrazov a symboliky uctievaných bohov duchovné symboly a aktívne pracovné znaky. Avšak s takou istou usilovnosťou prostredníctvom náboženstva zavádzali medzi ľudí negatívne znaky (aktivujúce materiálne) tí, ktorí slúžili Živočišnemu rozumu.

Už som spomínal, že **kruh** je symbolom Duše, a tiež jedným zo **symbolov** prejavovania sa duchovnej Bytosti zo sveta Boha. A **symbolický znak polmesiaca s rožkami nahor** je symbolom človeka, ktorý sa duchovne oslobodil ešte počas života. **Znak AllatRa** sa tiež používal na označenie toho, kto prišiel z duchovného sveta (iného, vyššieho) do tohto materiálneho sveta, a obnovuje stratené odveké Znalosti.

**Symbol Duše,
Duchovného sveta**

**Znak
AllatRa**

**Symbolický
znak Allat**

Obrázok 57. Znak AllatRa a jeho zložky

Chcem zvlášť upozorniť na to, že znak **AllatRa** je pracovný (čistý) práve v takejto podobe, teda *prázdny kruh nad prázdny polmesiacom s rožkami smerujúcimi nahor*. Ak boli v kruhu alebo v polmesiaci umiestnené akékoľvek vyobrazenia alebo dohovoréné označenia, tak znak prestával byť pracovným (čistým) a stával sa len informatívnym symbolom ako akákoľvek kniha, v ktorej čítate všeobecné údaje. Prečo znak v tomto prípade prestával byť pracovným? Je to čistá fyzika. Keď sa *Prázdnota* znaku zaplní, čímkoľvek, akýmkoľvek obrazom, narušuje sa takzvané kvantové vzájomné pôsobenie znaku so svetom. A práve znak s vyplneným kruhom alebo polmesiacom, tým, že spolupôsobí zo svojej druhej dimenzie s ďalšími dimenziami, bude pri prechode cez ezoosmózu v iných dimenziách (vrátane tretej) vnímaný už len ako obrázok, ktorý nesie informáciu – ako symbol.

Anastasia: Inými slovami, v tomto prípade bude slúžiť už len ako symbol, a nie ako pracovný znak.

Rigden: Správne. Pokúsim sa ľudom zrozumiteľnejšie vysvetliť rozdiel medzi pracovným znakom a symbolom. Pracovný znak môžeme, obrazne povedané, prirovnať k prázdnomu vedru, ktoré Pozorovateľ spúšťa do studne (aktivuje znak) a naberie ním vodu (silu), a potom ju sám pije (naplní sa), alebo ju dáva piť druhým (obdarováva ich silou), alebo polieva svoj sad (aktivuje geografické miesto), ktorý v budúcnosti prinesie zodpovedajúce plody (duchovnú aktiváciu Osobností, ktoré prebývajú v tých miestach, dokonca aj vo vzdialenej budúcnosti). No ak vedro, ktoré spúšťa do studne, nie je prázdne, ale je naplnené (informatívny symbol, ale nie pracovný znak), tak to nemá zmysel, pretože vodu ním nenaberieš. Dokonca by som to ešte upresnil: je to úplne to isté, akoby také vedro vôbec nemalo dno, teda čo ponoriš, to aj vytiahneš – bez výsledku...

Anastasia: Možno by sme mali tiež poznamenať, že pracovný znak **AllatRa** je jedným z najsilnejších znakov, často ho používali ľudia, ktorí išli po duchovnej ceste. A čo je najzaujímavejšie, ak sa Osobnosť nenachádza v pozícii Pozorovateľa od Duchovnej podstaty, tak z neho nemôže získať silu, napríklad, na rozdiel od znaku hviezdy.

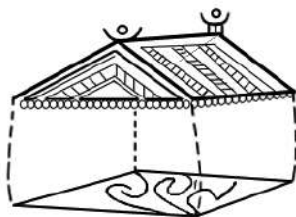
Rigden: Znak **AllatRa** pracuje v dimenziách vyšších ako šiesta, a to ho zaraďuje medzi tých niekoľko unikátnych pracovných znakov, ktoré sú pre človeka v tomto svete dostupné... Takže znak **AllatRa** je skutočne silný znak, ktorý umožňuje nahromadiť a znásobiť v sebe sily Allatu, tú silu, ktorá vychádza od samotného Boha a smeruje bezprostredne k tvoreniu, teda k uskutočneniu Jeho plánu. Práve preto

sa v sakrálnom zmysle tento znak považuje za stelesnenie sily Boha prostrednictvom Allatu.

Anastasia: AllatRa sa používal aj ako pracovný znak, aj ako symbol s vyplneným kruhom a doplnkovými označeniami, ktoré poukazovali na konkrétne Znalosti v rôznych obdobiach u rôznych národov, ako zašifrované informácie o duchovných praktikách alebo Učeniach. Príklady toho môžeme nájsť, ak sa oboznámime s príslušnými archeologickými artefaktmi, pamiatkami umenia, písomnosťami starovekých kultúr Indie (Harappskej civilizácie), Tripolskej civilizácie, Sumerskej civilizácie, starovekého Egypta, svojráznymi kultúrami dávných národov Sibíri a tak ďalej. Tieto symboly nachádzajú archeológovia v skalných nápisochoch, na starobylych odtlačkoch, stélach, hlinených tabuľkách, amuletoch, rituálnych nádobách, na odeve, aj vo výzdobe starodávnych „svätyní“.

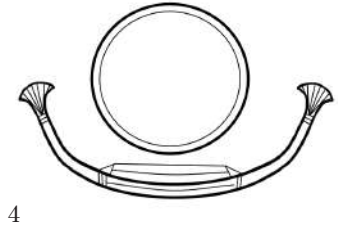
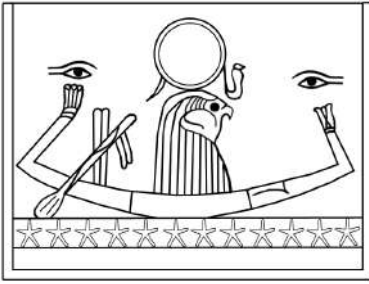
1

2

3

4

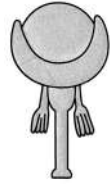
5a

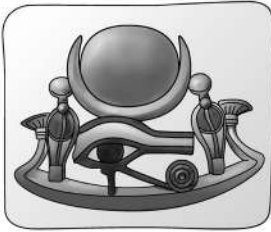
5b

5c

6

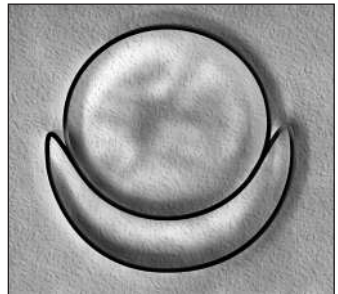
7

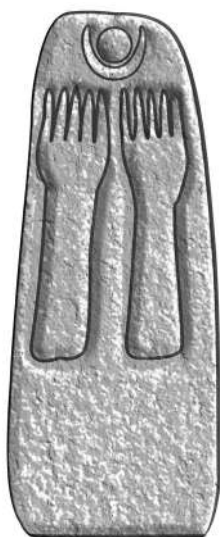

8

9

10

11

12

13

Obrázok 58. Znak „AllatRa“ a jeho symboly v kultúrach starovekej Európy, Ázie a Afriky:

1) archeologické nálezy s vyobrazeniami „slnecnej bárky s kruhom“ (je to symbol AllatRa, pretože polmesiac je zobrazený s ďalšími doplnkovými prvkami) na fragmentoch rituálneho riadu Tripolskej civilizácie (Ukrajina; Východná Európa);

2) hlinená štvorcová platnička s vyobrazením domu korunovaného znakom AllatRa (eneolitická kultúra Balkánsko-Dunajskej oblasti; z nálezov pri meste Plovdiv, Bulharsko);

3) pracovný znak AllatRa v Minojskej kultúre (2. tis. pred n. l.; ostrov Kréta);

4) zobrazenie symbolu AllatRa v staroegyptských posvätných príbehoch v podobe posvätnej „slnecnej bárky“ (Allatu) a boha Ra (v jednom prípade s hlavou sokola korunovanou prázdny diskom, a v druhom prípade v podobe samotného prázdneho disku, ktorý bol jedným z vyobrazení Ra);

5) symboly AllatRa na artefaktoch:

a) kultúry Hacilar (5. tis. pred n. l.);

b) Apeninskej kultúry (2. tis. pred n. l.);

c) kultúry národov Rímskeho impéria (r. 200 n. l.);

6) znak AllatRa v symbole semitského božstva Baal, uctievaného vo Fenícii, Palestíne a Sýrii;

7) znak AllatRa na fragmente privesku náprsnej ozdoby, nájdenej v krypte (hrobke) faraóna Tutanchamóna; na fragmente je vyobrazenie Wadjet („Oko Ra“ alebo „Horovo oko“) na slnecnej bárke boha Ra (koniec 2. tis. pred n. l.; staroveký Egypt);

8) fragment vlysu z Mariba (5. – 4. stor. pred n. l.; južná časť Arabského polostrova) – disk Venuše (Astar) nad kosákom Luny;

9) symbol AllatRa v odtlačkoch asýrskej a akkadskej pečate;

10) centrálna stéla s oslobodením; znak AllatRa na stéle z neskej doby bronzovej nájdenej uprostred ruín starovekého kanaánskeho chrámu boha Luny pri vykopávkach v meste Chacor (horná Galilea; teraz sever Izraela);

11) tradičné zobrazenie staroegyptskej bohyně Neba, Lásky – Hathor (podľa pôvodných legend dcéra boha Ra)

na kamenných basreliéfoch posvätných chrámov starovekého Egypta so symbolom AllatRa na hlave;

12) námet na mise s vyobrazením kráľovského lovu z éry Sasanidov (7. stor. n. l.; Perzia);

13) príklad vyobrazenia AllatRa ako symbolu (s vyplneným kruhom) – symbolické grafické zobrazenie (jantra) vrchnej čakry „Sahasrára“ („Lotos s tisícimi okvetnými lístkami“), nachádzajúcej sa na temene hlavy; používa sa v meditatívnych praktikách v hinduizme, budhizme a iných školách Indie.

Rigden: To jednoducho hovorí o tom, že vždy tu boli ľudia, ktorí mali sakrálnu Znalosť o pôvodných pracovných znakoch.

Anastasia: Pritom sa dá jasne vysledovať, kde umiestnili symbol **AllatRa**, a kde práve pracovný znak.

Rigden: Mimochodom, čo sa týka symbolov... Existovali rôzne symboly, ktoré vychádzali zo základu interpretácie znaku **AllatRa**. Niektoré z nich poukazovali na dodatočné vysvetlenia, ktoré chápali ľudia zasvätení do týchto Znakov. Iné symboly sú variáciami od ľudí, ktorí sa pokúšali posilniť to, čo bolo už aj tak silné, alebo dodatočne upriamiť pozornosť na nejaké významné momenty. Príkladmi takýchto symbolov, vytvorených na základe znaku **AllatRa**, sú polmesiac s rožkami smerujúcimi nahor, nad ktorým je umiestnený buď kruh s krížom vo vnútri, alebo hviezda, či symbolické zobrazenie tváre a tak ďalej.

Ľudia, ktorí nemali skutočnú predstavu o význame týchto symbolov, ich spájali so slnkom alebo

mesiacom a jednoducho ich považovali za atribút určitého božstva. A pre ľudí, ktorí disponovali Znalosťami, boli tieto symboly doslova náповedou, otvoreným posolstvom z minulosti od tých, ktorí nakreslili danú symboliku. Vezmime si napríklad symbol polmesiaca s rožkami smerujúcimi nahor, nad ktorým je malý kruh vpísaný do veľkého, a v malom kruhu sa nachádza kríž s prázdnyim kruhom v strede. Toto bolo symbolické zobrazenie duchovného Učenia prineseného na tento svet Bytosťou z duchovného sveta (ktorej symbolom je znak **AllatRa**). Malý kruh, uzavretý do veľkého, symbolizuje ľudí zjednotených týmto Učením (kruh nasledovníkov). Rovnoramenný kríž je symbolom človeka a prázdny kruh v strede kríža, v tomto prípade (v kombinácii s celkovým symbolom) poukazuje nielen na Osobnosť. Svedčí to o Človeku, ktorý dosiahol vďaka tomuto Učeniu duchovné oslobodenie (splynutie Osobnosti s Dušou), ktorý ale zostal pomáhať iným ľuďom idúcim po duchovnej ceste.

1

2

3

Obrázok 59. Príklady symbolov AllatRa:

1. symbol z perzskej kultúry (6. stor. pred n. l.);
2. symbol zo sumerskej kultúry (3. tis. pred n. l.);
3. asýrsky atribút boha Slnka Ashura a sumersko-akkadského božstva Luny – Sina.

Anastasia: Áno, to je naozaj skutočný duchovný hrdinský čin – dosiahnuť duchovné oslobodenie, ale mať odvalu zostať tu, v tomto hrubom materiálnom svete, aby slúžil ako Prevodca síl Allatu... Je tu ešte jeden zaujímavý moment spojený s uvedenými symbolmi. **Symbol AllatRa** bol atribútom spravidla ženských bohýň. K najznámejším patrí, napríklad, znak bohyně Al-Lat („Matka Bohov“), ktorú uctievali u starodávnych Arabov v predislamskej dobe. Vtedy nad jej symbolickým vyobrazením umiestňovali polmesiac s rožkami smerujúcimi nahor, ktorý označoval spojenie s duchovným svetom, a kruh (ktorý ľudia interpretovali ako lunárny symbol). Stávalo sa, že samotný polmesiac kreslili so slnečnými lúčmi ako symbol dynamiky, pohybu v duchovnom smere.

Rigden: Niet sa čomu čudovať, že so symbolom **AllatRa** spájali práve ženské bohyně. Ide o to, že počas celej histórie ľudstva sa takými duchovnými Prevodcami stávali vždy len ženy. Možno preto, že majú materinský inštinkt v zmysle duchovnej starostlivosti a Lásky k ľuďom. Hoci Prevodcami sa môžu stať ako ženy, tak aj muži. Muži jednoducho, len čo dosiahli duchovné oslobodenie a otvorili sa im vyššie sféry, veľmi rýchlo opúšťali tento materiálny svet, ako sa hovorí, bez zastavenia sa a súcitu k osudom ľudí, ktorí tu zostávali.

Anastasia: No teda! Dokonca aj v takýchto otázkach ženy zostávajú ženami a muži mužmi... Chcela som sa ešte podeliť o niektoré nálezy súvisiace s Allatom. Medzi Znalosťami, o ktorých ste nám porozprávali a ktoré som zaznamenala v knihe Sensei zo Šambaly 4. diel, boli aj Znalosti o fundamentálnom význame

trvania allatu, ktorý je **12 minút**, presnejšie **11 minút 56,74 sekúnd**. Náhodou som našla informáciu o chráme z čias vlády faraóna Ramzesa II., ktorý bol vytesaný v Egypte do skaly pri rieke Níl. V 60. rokoch 20. storočia, v súvislosti so stavbou priehrady, ho premiestnili na nové miesto, na tú istú skalu o 65 metrov vyššie, ako bol pôvodne umiestnený. Takže dvakrát do roka je tam možné pozorovať nasledujúci svetelný jav: 22. februára a 22. októbra presne o 6. hodine ráno prvý lúč slnka preniká cez hlavný vchod do chrámu ku kultovému výklenku svätyne. Potom sa 6 minút lúč zdržiava na soche boha Amon-Ra a celých 12 minút osvetľuje sochu Ramzesa II. Pritom 22. februára mu svetlo dopadá na hrud' a 22. októbra na korunu.

Rigden: Ľudia radi zaznamenávajú svoju dôležitosť, dokonca aj v kúsku kameňa, a využívajú duchovné Znalosti na uspokojenie svojej pýchy.

Anastasia: Žiaľ... Takže, čo sa týka symbolov. Ako ste spomínali, polmesiac často kreslili s hviezdou namiesto kruhu. No hviezda mohla byť päťcípa, sedemcípa, aj osemcípa a zobrazovali ju buď ako geometrický útvar so špicatými výstupkami, alebo jednoducho s lúčmi vychádzajúcimi zo stredu.

Rigden: V podstate, hviezda nad polmesiacom, to je zosilnenie silného – Allat v Allate. Avšak také označenia sa používajú ešte aj ako dodatočné poukázanie na jednu zo síl Allatu. Hviezdy s rôznym počtom cípov majú taktiež oddávna svoje zvláštnosti vo výklade ich symboliky. Sedemcípa hviezda je symbolom siedmej dimenzie. Osemcípa hviezda

je takým istým symbolom ako kosoštvorec (kocka postavená na jeden z vrcholov ako symbol transformácie človeka na duchovnú bytosť a odchodu do duchovného sveta). No a **päťcípá hviezda** je *pracovným znakom*, spojeným so silami Allatu (prejavujúcimi sa na úrovni piatej dimenzie), a patrí ku skupine pozitívne pôsobiacich znakov. Ale takým detailom rozumejú možno len ľudia, ktorí pracujú so znakmi v neviditeľnom svete.

Znak päťcípkej hviezdy aktivuje v človeku (na podvedomej úrovni) zmysel pre spravodlivosť, nádej na budúcnosť a tiež napomáha spájaniu ľudí. No žiaľ, tieto unikátne vlastnosti daného znaku často využívali a aj využívajú pre svoje zámery ľudia, ktorí slúžia Živočišnému rozumu. V porovnaní so znakom **AllatRa** je to, samozrejme, slabá sila, no napriek tomu pri jej masovom používaní prináša výsledok, spojený s určitým vplyvom na ľudí a so zmenou udalostí v trojrozmernom svete. V prípade päťcípkej hviezdy, nech by ste ju obrátili akokoľvek, či už vrcholom nahor alebo vrcholom nadol, aj tak to bude znak jednej z tvoriacich síl Allatu. Otázkou je len to, na čo sa vynakladá, presnejšie, kam túto doplňujúcu silu presmerovávajú ľudia, ktorí ju získali.

Anastasia: Päťcípá hviezda sa skutočne používala od dávnych čias, pričom bývala otočená rôzne. Jej najstaršie vyobrazenie (ak hovoríme o artefaktoch, ktoré sú dnes známe) má deväťtisíc rokov a bolo nájdené v Malej Ázii v kultúre, o ktorej sme hovorili. V neolite znak päťcípkej hviezdy umiestňovali nad hlavou Veľkej bohyně ako jej symbol. A u starovekých Egypťanov päťcípá hviezda označovala „božstvo“.

Sú známe vyobrazenia päťcípej hviezdy nad hlavou býka, ktorý bol v niektorých starodávnych vierach posvätným zvieraťom. Znak tejto hviezdy sa pritom používal s vrcholom smerujúcim nadol, ako pozitívny duchovný symbol obsahujúci prvky znaku Allat (centrálny trojuholník mieri nadol ako označenie tvorivého božského ženského princípu), ako aj znak hviezdy s vrcholom smerujúcim nahor v tom istom zmysle.

Hviezda oddávna slúžila ako symbol víťazstva duchovnej podstaty nad materiálnou. V mytológii ňou označovali spojenie neba a zeme. Tento znak bol populárny u národov dávnej Európy, Ázie (obzvlášť u Sumerov a Peržanov), Ameriky (u pôvodných obyvateľov – Indiánov) a iných. Pritom, súdiac podľa magických rituálov rôznych národov, to bol jeden z najčastejšie používaných symbolov. Znak päťcípej hviezdy umiestňovali na amulety na ochranu pred silami zla. Vďaka gréckemu jazyku je táto hviezda dnes známa ako „pentagram“. V súčasnom svete je päťcípa hviezda symbolom mnohých štátov. Očividne kvôli strate Znalostí sa začal jej obraz v ezoterike vysvetľovať rozumom a hviezdu s vrcholom nahor začali považovať za znak „Bieleho mága“ a hviezdu s vrcholom nadol za znak „Čierneho mága“.

Rigden: Takéto rozdelenie, to už je skutočne interpretácia z „ľudského“ rozumu. No vzniklo to kvôli tomu, že tvorivá sila Allatu, dostupná prostredníctvom daného znaku, sa používala na negatívne ciele. Znak hviezdy dáva len pozitívny impulz na akúkoľvek zmenu, vzostup energie. A kam ju už potom ľudia nasmerujú to je otázka ľudskej voľby. Jednoduchý príklad, v histórii znak päťcípej

hviezdy často používali na uskutočnenie revolúcií a prevratov. Hviezda v masách podnecovala pozitívne vzplanutie, prinášala zameranie, burcovala k činu a stimulovala v ľuďoch úsilie o niečo lepšie v zmysle ich vnútorného chápania sveta. Preto ľudia pristupovali k týmto premenám v spoločnosti s vierou, pozitívnou náladou, s nádejou na lepší život a budúcnosť, s túžbou získať dlho očakávanú Slobodu. Práve toto je prejavovaný účinok pôsobenia daného znaku na masu. Ale kam, a pomocou akých nariadení presmerovávali všetku túto silu vodcovia takýchto prevratov? Samozrejme, že smerom k moci Živočíšneho rozumu, ktorý tajne zamieňa pojem duchovného smerovania ľudí za realizáciu svojich materiálnych programov. A tak dochádza k tomu, že v revolúciách a prevratoch ľudia v nádeji, že získajú vlastnú Slobodu, zvrhávajú jedného tyrana a namiesto neho si „vyberajú“ druhého tyrana a pritom nechápu, že nič z toho, čo očakávajú, sa v ich živote nezmení, a nezískajú tú Slobodu, o ktorej sníva každá Duša. Tieto zámeny od Živočíšneho rozumu nechápu dokonca ani tí, ktorí organizujú tieto masové „šou“ s využitím kolosálnych ľudských zdrojov (sily). Ľudia utracajú svoju unikátnu silu pozornosti a čas, aby nakoniec posilnili moc Živočíšneho rozumu v materiálnom svete, v ktorom, hoci len krátky čas, ale musia žiť. A čím väčšia je moc Živočíšnej podstaty, tým viac zabúdajú na svoju Duchovnú podstatu a strácajú skutočné chápanie pravej Slobody a zmyslu svojho života.

Anastasia: Áno, keď sú stratené prapôvodné duchovné Znalosti, nechápeme, čo vytvárame a čo si svojou voľbou pripravujeme.

Rigden: Ľudia by sa mali pozornejšie pozrieť na históriu a na okolitý svet. Predovšetkým preto, aby pochopili chyby minulosti aj súčasnosti, a nedopúšťali sa ich v budúcnosti, aby sa zorientovali v smerovaní svojho života a pristúpili k tejto otázke s už hlbším pochopením seba aj spoločnosti, v ktorej žijú.

Anastasia: Nie nadarmo sa hovorí, že Znalosti sú sila! V súvislosti s tým by som sa chcela vrátiť k rozhovoru o prapôvodných duchovných praktikách. Predovšetkým by som vám bola veľmi vďačná, ak by ste porozprávali čitateľom o meditácii „Pyramída“, ktorá patrí k základným duchovným praktikám. Dúfam, že táto meditácia pomôže ľuďom, ako svojho času pomohla aj nám, uvedomiť si skutočnosť, získať osobnú duchovnú skúsenosť v poznaní svojej Duše a vďaka hlbokým pocitom dosiahnuť pochopenie toho, čo v skutočnosti znamená ozajstná Sloboda.

Rigden: To môžem.

Anastasia: No predtým, ako prejdeme k vysvetleniu samotnej techniky vykonávania tejto unikátnej meditácie, mali by sme čitateľom upresniť niekoľko podstatných momentov, týkajúcich sa v prvom rade pochopenia, čo je to zmenený stav vedomia počas meditácie. Viete, stretla som sa s prípadmi, keď ľudia, dokonca aj po prečítaní knihy, robili meditácie, ale vykonávali ich, mierne povedané, čisto len v predstavách. Pri detailnom posúdení sa ukázalo, že jednoducho nechápali, čo je v skutočnosti meditácia, a čo v praxi znamená zmenený stav vedomia, napriek tomu, že o tom veľa čítali.

V niektorých prípadoch si ľudia mysleli, že vykonávajú meditáciu, ale pritom v skutočnosti prakticky zostávali v pre nich obvyklom každodennom stave bdelosti, a pritom sa neunúvali prepnúť do iného stavu vedomia. Preto im počas tohto takzvaného cvičenia často prichádzali myšlienky o všedných záležitostiach, o ich bežnej práci, o každodenných povinnostiach a zážitkoch a tak ďalej, teda rozličné rozptyľujúce myšlienky. Prirodzene, že taká meditácia, ako teória, prebiehala čisto v predstavách. V iných prípadoch ľudia namiesto meditácie jednoducho zaspali. Väčšinou to bolo potom, ako sa veľmi unavili v priebehu pracovného dňa a potom si sadli k meditácii. Ako je známe, spánok je tiež jeden zo zmenených stavov vedomia. Takže ho chybne považovali za meditáciu, preto vynakladali také „húževnaté úsilie“ v tom zmysle, že sa prinútili meditovať bez ohľadu na únavu po pracovnom dni, ale výsledky fakticky necítili.

Rigden: Títo ľudia musia pochopiť, čo sú to zmenené stavy vedomia, aké bývajú a čím sa medzi sebou odlišujú. Pre také zmenené stavy vedomia, ako je napríklad spánok alebo meditácia, je charakteristické úplné uvoľnenie tela, myšlienkový pokoj, polospánok. Ale to je len ukazovateľ *začiatku zmeneného stavu vedomia*, a potom už dochádza k rozdeleniu: niekto sa pohrúži do meditácie (vedomé ovládanie jemných procesov neviditeľného sveta) a niekto do spánku (nevedomý stav).

Anastasia: Presne o tom hovorím! Teda ľuďom chýba reálne praktické chápanie toho, čo je to skutočná meditácia, a ako v skutočnosti prebieha.

Rigden: Pre začiatok by som týmto ľuďom odporúčal, aby si vyjasnili a pochopili, čo to je elementárny autogénny tréning, aby sa naučili uvoľňovať telo, kontrolovať svoje myšlienky. Aby sa potrénovali v dlhodobom udržiavaní pozornosti na nejakej jednej veci, a až potom pristúpili k praktizovaniu meditácie, teda k oveľa hlbšiemu ponoreniu sa do zmeneného stavu vedomia. Aby si osvojili prvotné techniky meditácie, ktoré si opísala v prvej knihe Sensei zo Šambaly 1. diel a v ďalších knihách tejto série, a až potom si začali osvojovať základné duchovné praktiky.

Anastasia: Súhlasím s vami, ľudia sú rôzni. Jedni rýchlo chápu podstatu, ďalší potrebujú čas, aby sa vo všetkom vyznali podrobnejšie. No najčastejšie človeku jednoducho chýbajú elementárne znalosti o sebe samom, o všeobecných mechanizmoch práce mozgu v rozličných stavoch vedomia. Viem, že vy máte unikátne znalosti v oblasti neurofyziológie a fungovania mozgu človeka. Nemohli by ste podrobnejšie objasniť tému zmenených stavov vedomia, aby sa čitatelia aspoň zorientovali vo všeobecne dostupných informáciách, alebo podeliť sa o znalosti, ktoré je možné zverejniť?

Rigden: No, hádam v rámci toho, ako súčasná veda chápe fungovanie mozgu, aby bolo ľuďom jasné, o čom hovoríme a akým smerom majú viesť svoje výskumy. Ako je známe, práca mozgu je spojená s elektromagnetickými vlnami. Mozog môže pracovať v rôznych režimoch, pričom pre každý z nich je charakteristický určitý psychofyziologický stav vedomia. Človek ako Osobnosť môže vďaka koncentrácii svojej

pozornosti ovládať niekoľko takých stavov vedomia. V každodennom živote sa najčastejšie nachádza v jednom zo stavov, ktorý vo vedeckých kruhoch nazývajú bdením. Vedci, ktorí vykonávajú merania elektrickej aktivity mozgu v čase, označujú **stav aktívneho bdenia** beta-rytmom (β -rytmus). Jeho rozsah je od 14 do 35 Hz, napätie 10-30 μ V. Beta-vlny patria k rýchlym vlnám a sú nízkoamplitúdovými kolísaniami celkového (sumárneho) potenciálu mozgu. Na elektroencefalograme tvar vlny pripomína, hypoteticky povedané, „trojuholníky“ so zaostrenými vrcholmi. Beta-rytmus je vo všeobecnosti zaznamenávaný pri práci čelovo-centrálnych oblastí mozgu. Avšak, keď človek venuje pozornosť niečomu novému, neočakávanému, akejkolvek informácii, ktorú počul, intenzívnej rozumovej činnosti, silnému emocionálnemu vzrušeniu, tak tento rytmus narastá a môže sa rozširovať na iné časti mozgu. Beta-rytmus je charakteristický pre prácu mozgu pri duševnej práci človeka, jeho emocionálnom napätí, pri pôsobení rôznych podnetov. Vo všeobecnosti treba poznamenať, že pre mozog nie je charakteristický taký pojem ako únava. Jednoducho treba chápať, ako pracuje, a ako pohotovo sa prepína z jedného typu činnosti do druhého, treba vedieť kvalitne a včas meniť stavy svojho vedomia. Každodenný život je neustále spojený s psychologickým automatickým prelaďovaním sa človeka, od ktorého tiež mimochodom závisí aj celkový stav organizmu. Na človeka v priebehu dňa pôsobia rozličné vonkajšie faktory, ako napríklad zvuk, svetlo, nehovoriac už o pôsobení neviditeľného sveta. To všetko predstavuje každodenné podnety, ktoré určitým spôsobom pôsobia na fyziologické a iné procesy životaschopnosti človeka.

Nadmerný nepokoj, hnev, podráždenosť, psychologická únava sú sprevádzané napätím svalov tváre, krku, rúk a tak ďalej. Napnutý sval je tiež generátorom dráždivých impulzov. Úlohou človeka, ktorý vykonáva autogénny tréning, alebo sa pripravuje na vykonanie meditácie, je obmedziť tok dráždivých signálov. Preto si sadá do primeranej, pohodlnej polohy, v tichu (eliminuje zvuky – podnety), zatvára oči (vylučuje pôsobenie zdrojov zrakových podnetov), prepína pozornosť z rozličných všedných myšlienok, zážitkov a starostí na vnútorný pokoj, ticho (teda podľa možnosti eliminuje bezprostredné pôsobenie neviditeľného sveta). Ďalej sa sústreďuje na uvoľnenie svalov (vylučuje tak ešte jeden kanál vzruchov) a potom aj celkove dosahuje stav úplného pokoja. Takýmto spôsobom človek preladuje režim práce svojej psychiky a následne aj nervového systému. Vďaka takémuto preladieniu môže ovládať sám seba pomocou presných myšlienkových príkazov (autoraportov).

Anastasia: Disciplína myšlienok otvára človeku veľké možnosti. V stave meditácie môže ovládať mechanizmy svojej viacvrstvovej energetickej konštrukcie, ktoré sú v iných stavoch (vrátane stavu bdelosti) nedostupné. Prirodzene, že ak správne vykonáva meditatívnu techniku, možno u neho pozorovať duchovný vzostup, osvietenie, rozvoj intuitívneho poznania a tiež „vedľajšie účinky“ takejto práce: príliv síl, dobrú náladu, nárast tvorivého potenciálu, čo sa následne pozitívne prejavuje na celkovom stave človeka.

Rigden: Nepochybne. Je potrebné chápať všetky tieto mechanizmy. Pozornosť v meditácii je ako elektrický prúd v sieti: čo k nemu budeš pripájať,

to bude pracovať. Preto je dôležité udržiavať koncentráciu pozornosti na hlavných procesoch, ktoré prebiehajú v meditácii. Vo všeobecnosti človeka, ktorý vykonáva duchovnú praktiku, možno obrazne prirovnať k vojenskému pilotovi, ktorý plní bojovú úlohu v nadzvukovej stíhačke. Spočiatku na zemi si pilot až do zautomatizovania trénuje všetky činnosti na letacom (pilotnom) tréningu – simulátore letu v lietadle. Je to porovnateľné s človekom, ktorý si len začal osvojovať prvé etapy meditácie. Konkrétne proces uvoľnenia, odpojenia sa od postranných myšlienok, ponorenia sa do stavu meditácie, prvotné vnemy na úrovni fyzického tela, napríklad teplo v oblasti slnečného pletenca, alebo ľahké mravčenie v oblasti čakier, či pohyb energie v rukách a tak ďalej. Danú etapu môžeme hypoteticky nazvať prvotnou: od čirej teoretickej predstavy o meditácii po získanie prvých praktických návykov.

Druhá etapa v osvojovaní si meditatívnych praktík sa, obrazne povedané, podobá praktickej skúsenosti pilota bezprostredne vo vzduchu, keď sa posadí do bojového stroja a cvičí sa v lietaní. Tu začína chápať, že riadiť lietadlo vo vzduchu, nie je vôbec to isté, ako plniť rovnaké cvičenia na zemi na tréningu – simulátore. Podstatný rozdiel nie je v technike vykonávania, ale v pocitoch, v chápaní procesu letu, v živote v úplne inom priestore – vo vzduchu. Meditujúci, podobne ako pilot, chápe podstatný rozdiel medzi teoretickými a praktickými poznatkami, keď vykonáva každodennú vnútornú prácu na sebe a kontrolu nad svojou Živočišnou podstatou. Človek sa začína meniť. To je to hlavné, pretože samotná meditácia je len nástroj! Inými slovami, v každodennom živote začína kontrolovať svoje myšlienky, dávať pozor

na ich čistotu, začína pozorovať svoje psychologické reakcie, nepripúšťať negatíva do svojho vedomia. Keď človek nekontroluje svoje myšlienky, všetci sú vinní za jeho trápenia a krivdy, všetkých odsudzuje, s mnohým je nespokojný, všetkých poučuje a pritom sa sám vo svojom živote týmito radami neriadi a tak ďalej. Ale keď človek začína pracovať na sebe, tak obracia pozornosť nie na to vonkajšie, ale na svoje vnútorné príčiny, prečo práve tak, a nie inak vníma a reaguje na okolitý svet. Človek začína chápať, prečo podlieha týmto vonkajším provokáciám, a ako musí odvádzať pozornosť od množstva svojich egocentrických želaní, urážok, od agresie Živočíšnej podstaty, ako ju prepínať na Prednú bytosť, na hlboké pocity vychádzajúce z Duše, ako zostávať na duchovnej vlne. Teda, keď človek samostatne na sebe pracuje každý deň, je nekompromisný k svojej Živočíšnej podstate, tak aj v meditáciách sa mu otvára úplne nová úroveň vnímania. Začína chápať, čo je to meditácia, začína prenikať do tohto pre neho neobyčajného procesu. Človek sa učí pracovať a prebývať v úplne inom stave vedomia, odlišnom od bdenia a spánku, teda učí sa v praxi pociťovať tento rozdiel v stavoch vedomia, chápať svet cez hlboké vnútorné pocity a intuitívne Poznanie, ktoré nie je produktom logiky.

A nakoniec tretia etapa. To je vtedy, keď vojenský pilot plní počas letu bojovú úlohu v nadzvukovej stíhačke. Vtedy už nepremýšľa o mechanizmoch fungovania lietadla, ale jednoducho ich automaticky spúšťa. Nepremýšľa o tom neobyčajnom priestore, v ktorom sa nachádza, on už týmto priestorom žije. Pilot cíti každý pohyb lietadla a jeho pozornosť je sústredená na to hlavné – na splnenie bojovej úlohy.

Takto je to aj u človeka, ktorý sa seriózne zaoberá duchovnými praktikami. V tejto etape sa jeho kontrola nad Živočišnou podstatou stáva zvykom, automaticky spúšťa mechanizmus meditácie presnými myšlienkovými príkazmi a vykonáva samotnú meditáciu výlučne hlbokými vnútornými pocitmi bez prítomnosti akýchkoľvek myšlienok. Mechanizmus duchovných praktík (v podmienkach seriózneho práca jedinca na sebe v každodennom živote) privádza človeka na úplne inú úroveň vnímania, vrátane 4., 5. alebo 6. dimenzie, ako Pozorovateľa z pozície Duchovnej podstaty. Začína spoznávať známy svet matérie, svet jemných energií výhradne hlbokými pocitmi, a nie pomocou logiky a materiálnych myšlienok. Veď myšlienky sú materiálny produkt, nič viac. Ale duchovné, hlboké pocity – to je úplne iná kvalita vnímania, úplne iné obsiahnutie vsehahrňajúcich Znalostí, to, čo ľudia nazývajú osvietením.

Anastasia: Tam získavaš prekvapivú jasnosť a presnosť chápania prebiehajúcich procesov. Avšak po meditácii, keď sa snažíš vysvetliť iným ľuďom, čo si prežil, chápeš, že nie je možné hodnoverne odovzdať prostredníctvom zvyčajných predstáv a asociácií to, čo si cítil na tej strane. Vďaka tomu si uvedomíš, že aj v tvojom každodennom živote je podstatný rozdiel medzi reálnymi procesmi a hrou rozumu – tými asociáciami, ktorými manipuluje logika z pozície materiálneho vnímania sveta. Áno, keď to všetko začínaš spoznávať v praxi, dotýkajúc sa skutočnej reality, tak si naplno uvedomuješ, prečo je taký dôležitý každý tvoj prežitý deň, ktorý stráviš v duchovnej práci na sebe, prečo je dôležité, na aké myšlienky a činy každý deň míňaš silu

svojej pozornosti. Veď všetko má neodvratné následky, v prvom rade pre tvoju Dušu a Osobnosť.

Rigden: Nepochybne, je to tak. Živočíšna podstata ukolíšava Osobnosť rozličnými ilúziami a zahŕňa jej vedomie hustým, hmlistým závojom materiálneho bytia. Rozptýliť túto hmlu môže len osobný duchovný rast človeka, kedy vďaka získanej skúsenosti začína chápať, čo je to skutočná realita. Obrazne možno proces duchovného rastu človeka, jeho sebakontrolu a sebazdokonaľovanie, prirovnať k vytvoreniu podmienok pre rast semena stromu, zasadeného do zeme. Semeno, ako časť plodu, ktorý kedysi dozrel v atmosférickom prostredí (v nebi), je ako Duša, a zem, to sú vonkajšie pozemské podmienky pre Dušu, teda naše myšlienky a činy v materiálnom svete. Aké podmienky si vytvoríme (či si pripravíme suchú, zmrznutú alebo príliš vlhkú pôdu, alebo si vytvoríme normálne podmienky pre rast semena) pre náš duchovný rozvoj, taký získame výsledok. Veď, ak sa nebudeme o semeno starať, môže zahynúť a nebude žiaden strom, ani žiadne plody. Ale ak sa o semeno staráme, tak má šancu vyklíčiť zo zeme, predrať sa na vzduch, kde už bude cítiť pôsobenie úplne iného prostredia, ktoré je odlišné od zeme. No pritom ešte ponechá svoje korene v zemi a naďalej bude cítiť jej vplyv, no už nie tak ako predtým, ale v novej kvalite. Inými slovami, počas života človeka v tretej dimenzii má Osobnosť možnosť duchovne sa rozvinúť a dosiahnuť splynutie s Dušou, to znamená, odísť do Večnosti. Samozrejme, „semeno“, „zem“, „strom“, „nebo“, „poznatie“, „rozvoj“ – to všetko sú slová z ľudských asociácií, pretože, ako si správne poznamenala,

v praxi, keď človek reálne začína prenikať do iného sveta a spoznávať ho, tak chápe oveľa viac, ako je možné vyjadriť slovami.

Takže meditácia, to je nástroj, pomocou ktorého sa zapája do práce systém, obrazne povedané, duchovná navigácia zložitej konštrukcie človeka. To pomáha skorigovať smer pohybu podľa kurzu ku konečnému cieľu (duchovnému oslobodeniu), vyhnúť sa rôznym odchýlkam na sledovanej ceste a dosiahnuť zlepšenie kvality pohybu. A pretože človek je živá energetická konštrukcia, tak v dôsledku používania týchto mnohokrát overených nástrojov dochádza k jej zdokonaľovaniu, a to vďaka duchovnému rozvoju samotného operátora riadenia – Osobnosti.

Anastasia: Áno, v súčasnej vede stále chýba pochopenie celkovej dôležitosti procesov, ktoré prebiehajú v stave meditácie.

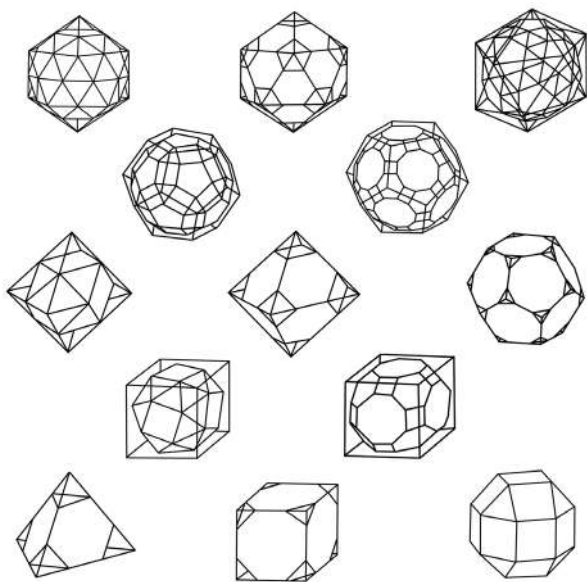
Rigden: Je to tak, vedci zatiaľ ešte aj samotnú meditáciu považujú za stav „pokojného bdenia“ a v mozgu človeka sledujú pomocou im dostupnej súčasnej techniky zvláštny frekvenčný rytmus – alfa-rytmus, ktorý je najvýraznejší v zátylkových častiach (oblasti vedľa epifýzy – šišinky). Všeobecne sa uznáva, že alfa-rytmus zodpovedá rytmickým kmitom potenciálu s rozsahom od 8 Hz do 13 Hz (so strednou amplitúdou 30 – 70 μ V). Reálne sa v meditácii tento rozsah pohybuje od 7 Hz do 13 Hz. Treba tiež chápať, že keď si človek pripúšťa myšlienky a venuje im pozornosť, tento rytmus znižuje amplitúdu vlnenia, teda slabne, alebo sa úplne stráca, a nahrádza ho iný rytmus.

Anastasia: Od 7 do 13... Celkom zaujímavé ukazovatele, zvlášť, ak urobíme určité porovnania. Je zaujímavé, že 7 a 13 sú významné čísla v mytológii mnohých národov. V symbolike tajných znalostí sedmička poukazuje na siedmu dimenziu, dôležitú pre človeka na duchovnej ceste. V mytológii ju spájali s charakteristikou idey Vesmíru, používali ju ako hlavné číselné označenie pri popise svetového stromu, úplnej zostavy božských panteónov, univerzálnej charakteristiky takmer všetkého, čo sa vyčísľuje v mytologickom vesmíre u rozličných národov sveta. Je zaujímavé, že pri vykonávaní určitých duchovných praktík niekedy meditujúci pozoruje procesy a javy, ktoré sa asociatívne odzrkadľujú v základe niektorých mýtov. Podľa všetkého v minulosti ľudia preto, aby nejako odovzdali budúcim pokoleniam svoje duchovné skúsenosti, zaznamenávali najvýznamnejšie momenty prostredníctvom asociatívnych obrazov v mýtoch, legendách, podobenstvách a povestiach.

Rigden: Celkom správne si poznamenala, že v určitých meditáciách sa ľuďom odhaľuje, takpovediac, nie úplne obvyklé usporiadanie tohto sveta. Ako ho vysvetliť tým, ktorí nevedia o existencii procesov v neviditeľnom svete? Len pomocou asociácií pochopiteľných pre poslucháčov. Napokon, mytológia národov sveta je pokus ľudí zaznamenať znalosti o viditeľných a neviditeľných svetoch, poznatky minulosti a duchovné skúsenosti ľudstva v asociatívnych podobách, pochopiteľných pre nasledujúce pokolenia.

Anastasia: A číslo 13?! Veď okrem toho, že označuje úplný kruh sily, (12+1), tak je ešte aj zvláštnym číslom, napríklad v takej geometrii priestoru. Kedysi ste v deba-
te o geometrii priestoru Vesmíru rozprávali o priamom

spojení geometrie s fyzikou. Vtedy ste sa zmienili o znalostiach z geometrie, ktoré sa odpradávná dávali ľuďom vrátane tých o poloprávdelných mnohostenoch v trojrozmernom priestore. K nim patrí dnes takzvaných 13 Archimedových telies. Viete, je zvláštne, že kedysi dávno, ešte v škole, sme sa o tom učili. Pamätám si dodnes túto definíciu: poloprávdelné mnohosteny sú mnohosteny, ktorých steny sú pravidelné mnohouholníky a mnohohranné uhly na ich vrcholoch sú symetrické. No až po mnohých rokoch som sa po vašom rozprávaní začala pozerať na tieto znalosti z iného uhla pohľadu, so záujmom bádateľa. Dodnes mi to nejde do hlavy, v akej zložitej, v sakrálnom zmysle harmonickej postupnosti ste vtedy rozmiestnili 13 Archimedových telies!

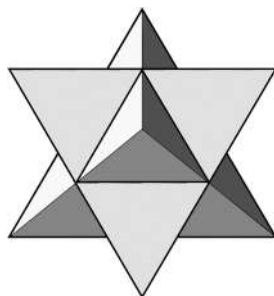
Obrázok 60. Prapôvodná schéma rozmiestnenia 13-tich poloprávdelných mnohostenov

Veď v tomto poradí sa vyskytujú všetky základné symboly a znaky, a tiež schéma celkového obrázku je v podobe *kosého kríža*, pozostávajúceho zo samotných útvarov, s označením štyroch Bytostí a centra, zdokonaľovania od jednoduchých priestorových foriem k zložitejším. Ľudia už rozmiestňujú všetky tieto polopravidelné mnohosteny trochu v inom poradí, odvolávajú sa na zmienku o nich v dielach starogréckeho vedca Archimeda. Dnes ale nie je tajomstvom, že objavenie týchto znalostí sa mu len pripisuje. Ako zvyčajne, v takýchto prípadoch sa pripája typická poznámka, že dôkazové práce tohto dávneho učenca k tejto problematike boli stratené. Zaujalo ma ale, odkiaľ mohol vedieť o týchto 13 obrazoch?

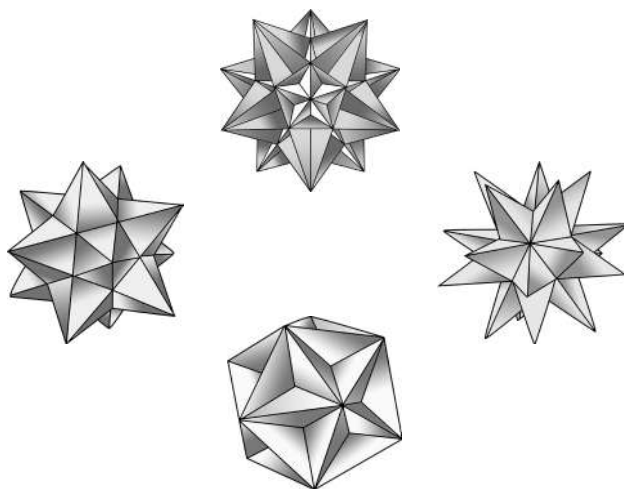
Archimedes pochádzal z významnej rodiny a svojho času sám študoval rôzne vedy vrátane geometrie. V tých časoch v najväčšom kultúrnom centre, egyptskom meste Alexandrii (nachádzajúcom sa vtedy pod nadvládou Grékov), ako je známe, bola už založená slávna Alexandrijská knižnica (Alexandrijský Múseion). Bola najvyššou vzdelávacou ustanovizňou, mala medzinárodný význam a obsahovala unikátne staré knihy (zvitky) z rôznych krajín. Je známe, že Archimedes v nej neskôr pracoval. Zaujímala som sa o historické zdroje, kde by sa v tých časoch, alebo ešte dávnejšie spomínali podobné znalosti o mnohostenoch a priestorových útvaroch. Ako ste odporúčali, nahliadla som do písomných pamiatok Chetitov (indo-európskeho národa žijúceho v centrálnej časti Malej Ázie v 2. tisícročí pred našim letopočtom). Matematické znalosti Chetiti prevzali od Babylončanov. Teda približne pätnásť storočí pred starogréckymi matematikmi Pytagorom, Euklidom a Archimedom už ľudia

mali také vedomosti, ako napríklad umocňovanie čísla, tabuľky s druhými a tretími odmocninami, vzorce na výpočet obsahu trojuholníka, lichobežníka, kruhu, objemu kocky, kvádra, kužeľa, obyčajnej a useknutej pyramídy a iných priestorových útvarov. Skutočne, všetky tieto znalosti mali ľudia už v dávnej minulosti. Súdiac podľa monumentálnych stavieb, používali ich starovekí Egypťania, Sumeri, Indovia, obyvatelia Mezoameriky, a iné staré národy.

Tiež som si prečítala informácie o hviezdicových mnohostenoch, konkrétne o Kepler-Poinsotových telesách, o hviezdicovom osemstene (oktaedri), ktorý dnešnému ľudstvu opätovne odhalil vynikajúci vedec Leonardo da Vinci. Predpokladá sa, že tvary ľuďom napovedala sama príroda. Ale máte pravdu, aké sú to tvary? V skutočnosti sú to symboly a znaky! Rovnako príklad trojuholníka, pyramídy, kocky, hviezdy a tak ďalej. Teraz hlbšie chápem nielen princíp pôsobenia pomocou pracovných znakov, ale aj to, prečo a ako sa využívala určitá symbolika na oveľa presnejšie odovzdanie konkrétnej meditatívnej techniky.

Obrázok 61. **Hviezdicový osemsten (oktaeder)**
Leonardo da Vinci

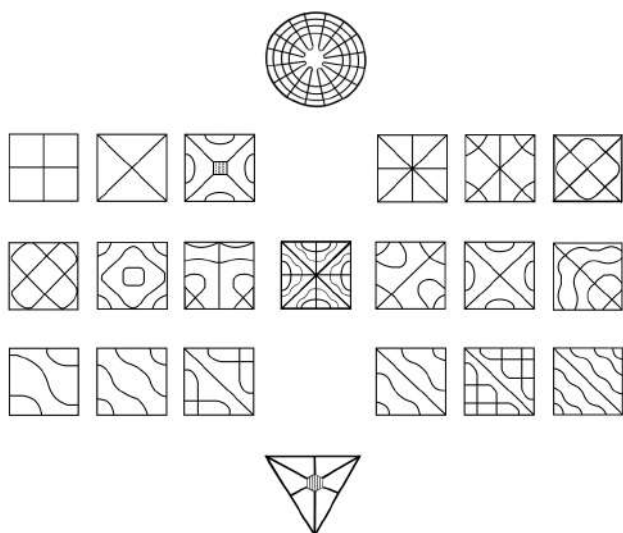

Obrázok 62. **Hviezdicové mnohosteny:**
Kepler-Poinsotove telesá

Dnes majú ľudia možnosť rozšíriť si svoje poznanie ako v oblasti makro, tak aj mikrokozmu, skúmať prírodu na úrovni štruktúry molekúl, atómov a jemnejšej organizácie mikrosveta. Obdivuhodné, to všetko je fyzika, všetko je vlna, ktorá určuje nejakú konkrétnu formu existencie! Vezmime si také kryštáliky ľadu alebo horského kryštálu (kremeňa). Často pripomínajú zaostrenú ceruzku, teda tvar šesťuholníkového hranola s vrcholom v podobe šesťhrannej pyramídy.

Všetko v materiálnom svete má určitú priestorovú pozíciu. Napríklad som sa zaujímala o informácie, ktoré sa týkali skúseností so skúmaním pôsobenia zvukovej vlny na drobné čiastočky, najmä na suchý piesok umiestnený na povrchu kmitajúcej doštičky. Je prekvapujúce, že pod vplyvom vibrácií sa piesok

začína ukladať do rôznych geometricky pravidelných ornamentov. Pritom ich tvar priamo závisí od frekvencie zvuku! Upresním pre tých čitateľov, ktorí o tom nevedia, že takéto ornamente sa nazývajú Chladniho obrazce, podľa priezviska nemeckého vedca, ktorý ich objavil a ktorý pracoval v oblasti experimentálnej akustiky na konci 18. a na začiatku 19. storočia. Dnes sa výsledky jeho výskumov využívajú pri skúmaní vlastných frekvencií membrán telefónov, reproduktorov a mikrofónov.

Obrázok 63. **Chladniho obrazce**

Geometrický ornament jemných čiastočiek po pôsobení zvukovej vlny určitej frekvencie.

Zvuk a geometricky pravidelné znaky, to je už oblasť čistej fyziky, a znamená prvú lastovičku v oblasti pochopenia tajomstva globálneho Zvuku

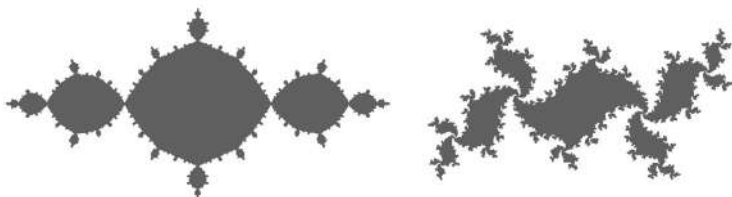
a pracovných znakov ľudstvom. V podstate tu je na vedeckom základe odhalené to, čo bolo ľuďom známe od čias dávnej minulosti, a je zaznamenané v povestiach rôznych národov.

Anastasia: Áno, ako tu nespomenúť unikátne informácie o Prvotnom Zvuku, ktoré ste nám odovzdali, keď ste rozprávali o Grále, zvláštnej „voľnej vstupenke“ do duchovného sveta, do sveta Boha. Zaznamenala som ich v knihe Sensei zo Šambaly 4. diel. Zmienili ste sa, že vzorec Prvotného Zvuku pozostáva z určitých *pracovných znakov*. Ich aktivácia spôsobuje prejavenie mimoriadnej sily – spojenie Prvotného Lotosu a Allatu. Keď o tom človek premýšľa z pohľadu už známych Znalostí, napríklad v oblasti fyziky, geometrie priestoru, globálneho času, usporiadaných informácií (základných informačných tehličiek), oveľa lepšie chápe hĺbku tých Znalostí, ktoré ste poskytli svetu.

Rigden: Ten, kto odvážne preniká do hĺbky, skôr alebo neskôr spozná Pravdu. Keď zostávame na povrchu, môžeme pozorovať len skreslený odraz toho, čo je skryté v hĺbke...

Anastasia: Áno, aby sme poznali Pravdu, treba skutočne preniknúť do jej hĺbky, čo je možné len z pozície Pozorovateľa Duchovnej podstaty. Ako hovorili mudrci, kvôli poznaniu Pravdy treba zabudnúť na seba... Ešte som chcela povedať niekoľko slov o prírodných fraktáloch (latinské slovo fractus – zlomkový), o týchto geometrických útvaroch, v ktorých sa opakujú sebe podobné časti, a ktoré ste spomínali v jednej z debát. Fraktály – to je skutočne celý prekvapivý svet neočakávaných

priestorových konštrukcií a foriem, krásy a harmónie! Rozšírila som si svoje znalosti aj v týchto otázkach. Zisťujem, ako veľa toho ešte neviem o svete, a aký zaujímavý a užitočný je samotný proces poznávania.

Obrázok 64. **Juliova množina**

Fraktál – to je geometrický útvar, v ktorom sa jeden a ten istý motív opakuje v postupne sa zmenšujúcej mierke. Skutočne, v prírode sa pomerne často vyskytuje opakovanie jedného a toho istého štrukturálneho vzoru. Možno to vidieť zväčšovaním alebo zmenšovaním skúmaného objektu koľkokrát chcete. Vlastnosť fraktálov – sebedobnosť, sa nachádza v mnohých objektoch, systémoch a prírodných štruktúrach. Napríklad v snehových vločkách, oblakoch, plameni, turbulentnom prúde vody, v korunke stromov, DNA, v obehovej sústave človeka a tak ďalej. Fraktály sa nachádzajú v mnohých prírodných javoch a procesoch. Je to ako iná úroveň zložitosti geometrie priestoru, no ak tomu rozumiem, nie je to zďaleka tá najzložitejšia, keď vezmem do úvahy to, čo ste nám kedysi hovorili.

Ako ste radili, zaujímala som sa aj o súčasné vedecké úspechy v oblasti fraktálnej geometrie. Ukazuje sa, že fraktálne modely sa dnes vo veľkom rozsahu uplatňujú v mnohých oblastiach rozličných vied. Napríklad,

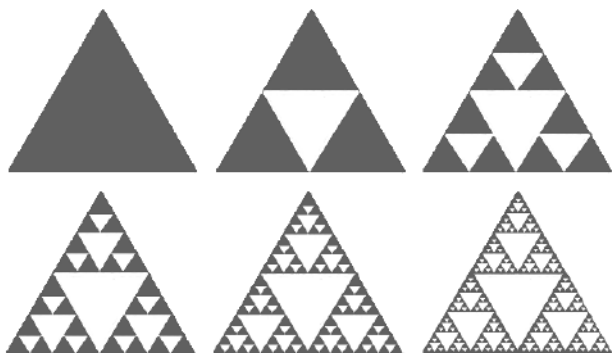
v chemickej kinetike (z gréckeho slova „kinetikos“ – „hybný“). Vzhľadom na to, že táto oblasť fyzikálnej chémie je spojená aj s biológiou, ale aj s inými oblasťami prírodných vied, predstavujem si, aký je to kolosálny objem materiálu pre skúmanie vrátane oblasti medicíny. Fraktálne modely sa tiež používajú pri vytváraní anténnych konštrukcií, v informatike na zvýšenie objemu prenesených dát, na kompresiu dát a veľmi kompaktné uchovávanie informácií. Vďaka nim vedci určujú alternatívnu budúcnosť súčasného internetu.

Okrem toho sa fraktálne modely aplikujú v jadrovej fyzike a astronómii na skúmanie elementárnych častíc, procesov na Slnku a rozmiestnenia galaxií vo Vesmíre. Fraktálne vlastnosti sa prejavujú skutočne aj v *špirálovitom* pohybe energií, na čo ste nás aj vtedy upozorňovali. Našla som to v nepriamych dôkazoch, keď fyzici sledovali správanie fraktálnych klastrov vo vonkajších elektrických a magnetických poliach s vytváraním špirály a taktiež turbulentných tokov. Veľké víry tam vytvárajú menšie víry, a tie ešte menšie, a také delenie špirálovitých energií sa pozorovalo po tie viditeľné hranice, ktoré boli vedcom technicky dostupné.

Rigden: Keď človek hľadá, v skutočnosti nachádza viac, ako predpokladal, že nájde. Znalosti o fraktáloch sú staršie, ako si súčasní ľudia predstavujú. Proste v ľudskej spoločnosti prebieha obyčajný proces privlastnenia si znalostí, ich utajovania a premenovávania, bežné hry na samofúbosť z pokolenia na pokolenie, zo storočia na storočie.

Anastasia: Áno, čítala som o algebraických Newtonových fraktáloch...

Rigden: No, to nie je v histórii to najzaujímavejšie... Spomeň si na trojuholník Sierpiňského – fraktál navrhnutý poľským matematikom na začiatku 20. storočia.

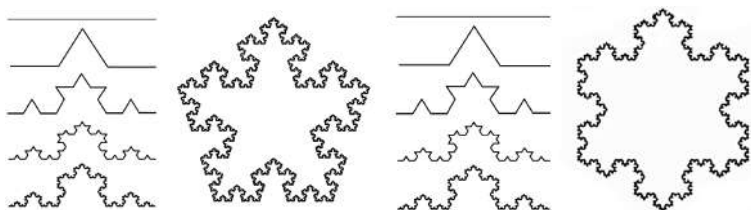
Obrázok 65. **Fraktál „Sierpiňského trojuholník“**

Proces vytvorenia fraktálu v trojuholníku cestou neustáleho opakovania delenia na štyri rôzne rovnostranné trojuholníky.

Anastasia: A to je ten trojuholník, v ktorom je možné pozorovať proces opakovania navzájom podobných trojuholníkov v uzavretom systéme v rovine?

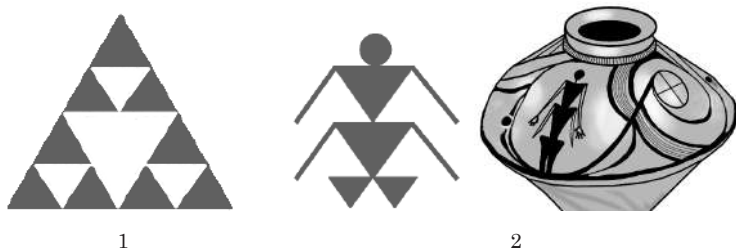
Rigden: Presne tak, takzvanú rekurziu z latinského slova „recursio“ – „návrat“.

Anastasia: Áno, čítala som o tom. Pamätám si, že ma zaujalo vaše rozprávanie o Kochovej snehovej vločke, keď ste vysvetľovali tento matematický proces z pozície prehĺbenej fyziky. Ešte vtedy som začala hľadať informácie o tejto vločke a súčasne som našla iné poznatky vrátane tých o danom se-bepodobnom trojuholníku.

Obrázok 66. **Fraktál „Kochova snehová vločka“**
 Dva príklady procesu premeny čiary na snehovú vločku
 cestou mnohonásobného rozdelenia časti čiary na tri
 rovnaké časti a nahradenie strednej časti dvoma
 novými časťami rovnakej dĺžky.

Bolo to pre mňa skutočne zaujímavé odhalenie, keď som porovnala všetky tieto prírodné geometrické tvary materiálneho sveta s prapôvodnými Znalosťami o pracovných znakoch, s procesmi spojenými s duchovným rozvojom človeka a tiež so znakmi a symbolmi, ktoré som našla, keď som sa zaujímala o archeologickú minulosť ľudstva. Vráťane tých, ktoré v dávnej minulosti predstavitelia rozličných kultúr kreslili na skaly, na keramické nádoby určené na magické, rituálne a posvätné obrady a tak ďalej...

Obrázok 67. **Fraktály v zobrazeniach
 Tripolskej civilizácie:**

1. pre ľahšie porovnanie obrázkov je uvedený Sierpiňského trojuholník;

2. zobrazenia na tripolskej keramike (6. – 3. tis. pred n. l., dávna Európa): schematicky je zobrazený duchovný rozvoj človeka vďaka silám božského ženského princípu – Allatu (trojuholník s vrcholom nadol), výstup do iných dimenzií.

Rigden: Nie je v tom nič zložité. Ak si vezmeme symboly a znaky tejto Tripolskej alebo staroegyptskej civilizácie a porovnáme ich s informáciami o paralelných svetoch, o tunelovaní, o meditácii „Astrálne zrkadlá“...

Anastasia: O tunelovaní a meditácii „Astrálne zrkadlá“?! No samozrejme, rekurzia vo fyzike! Čo je to astrálny tunel? To je klasický príklad nekonečnej rekurzie, len v inej dimenzii... Dve zrkadlá, ktoré sú umiestnené jedno proti druhému, tvoria dva koridory zo slabnúcich odrazov zrkadiel – to je vo fyzike známy príklad nekonečného opakovania fraktálu. A ak vezmem do úvahy, že v mnohých prípadoch ornamenty dávnych predkov skutočne opakujú geometriu priestorov, vyplýva z toho, že dávni predkovia vedeli o všetkých týchto procesoch viac ako my, a to z praxe, a nielen teoreticky!

Rigden: Jednoducho v súčasnom svete väčšina ľudí zabudla na hlavný cieľ, prečo vlastne potrebujú tieto znalosti. A preto, žiaľ, všetko prevádzajú na materiálny spôsob chápania sveta. Prečo dokonca vedci, keď pracujú s materiálmi, procesmi a javmi, ktoré sú časťou spoločného celku, si neprestajne kladú otázku: „V čom je zmysel môjho života?“ Ale veď aj vedecká práca môže nakoniec vedcovi pomôcť pochopiť duchovné aspekty, samozrejme, ak sa bude človek zaoberať

hlavnou úlohou svojho života – duchovným sebarozvojom. Mnohí ľudia, ktorí žili v pradávnej minulosti, hoci nedisponovali takými podrobnými poznatkami o materiálnom svete ako súčasný vzdelaný človek, ale disponovali duchovnými znalosťami, chápali to hlavné: čo je pozemský svet a ako ovládať seba samého, aby vystúpili za jeho hranice a dosiahli duchovný svet.

Zrkadlové odrazy, hlboké pohrúženie, ako smerom k makrokozmu, tak aj smerom k mikrokozmu materiálneho sveta, vedú k vzájomnému prelínaniu, spôsobujú u človeka ako Pozorovateľa vo vnútri systému pocity nekonečnej podobnosti časti celku. Ale tieto pocity sú iluzórne, pretože hmota je dočasná a ohraničená vo svojom prejave. Skutočná večnosť je pre človeka ukrytá len v Duši – v tom nekonečne malom, čo má východ do toho nekonečne veľkého, ktoré vytvára na svojich križovatkách oblasti vzájomnej príťažlivosti a vzájomného prelínania sa. A to aj je skutočná nekonečná podoba časti celku.

Anastasia: Áno, vo vašich slovách je podstata – Pravda. Teraz vznikol taký vnútorný pocit, akési hlboké pochopenie, že v tomto sú obsiahnuté hlavné zákony vesmíru. Zaujímavý stav: jasne chápem, no toto pochopenie vychádza doslova z Duše, taký pocit, že logikou nie je možné obsiahnuť celú jeho rozsiahlosť.

Rigden: Niečo podobné je možné pochopiť len hlbokými pocitmi, ktoré vychádzajú z Duchovnej podstaty. Inak sa to nepodarí. Veď konštrukcia človeka v šiestich dimenziách je vytvorená ako najvhodnejšia

forma, aby nová Osobnosť poznávala svet, aby mala možnosť duchovne dozrieť a zjednotiť sa so svojou Dušou. Zdôrazňujem, konštrukcia je vytvorená práve *kvôli poznaniu sveta* a nie pre „večný život“ v materiálnom tele. Naše fyzické telo je v podstate len časť konštrukcie, ktorá sa nachádza v trojrozmernej dimenzii! Jednoducho práve od nej nová Osobnosť začína svoj proces poznania.

Takže možno povedať, že každý človek je potenciálny vedec. Jednoducho v prvom rade je dôležité naučiť sa chápať tento svet ako Pozorovateľ z pozície Duchovnej podstaty, a potom ani prevratné objavy nenechajú na seba čakať. Dnes ľudia mnohé nevidia a nechápu, hoci majú moderné prístroje. Nemôžu obsiahnuť materiálnym myslením mnohé procesy, pretože sa snažia pozorovať a posudzovať javy, ktoré sa nachádzajú vo vnútri nanajvýš obmedzených systémov v tretej dimenzii (svojho fyzického tela, Zeme a tak ďalej), a nie mimo nich. Hoci každý má tú možnosť poznať svet ako Pozorovateľ z pozície Duchovnej podstaty. Prácu starých štruktúr mozgu v momente vykonávania duchovných praktík, dotyk s duchovným svetom a pochopenie tajomstiev vesmíru žiadnou technikou nenahradíš.

Anastasia: To je pravda. Každý človek je skutočne v istom zmysle vedcom, výskumníkom, nezávisle od svojej profesie. Áno, a čo je najdôležitejšie v každej profesii? Byť Človekom tu a teraz v akýchkoľvek vzťahoch, pracovať v prvom rade na sebe. Vtedy sa aj výsledky tejto vnútornej kvalitnej práce odrazia na vonkajšom živote človeka, na jeho pomoci druhým ľuďom. A ak bude takých ľudí v spoločnosti väčšina,

tak aj spoločnosť bude iná, lebo každá časť je nositeľkou vlastností celku.

Rigden: Istotne... Ale vrátime sa k téme o meditácii, ako o zmenenom stave vedomia. Rôznorodosť rozsahov frekvencií práce mozgu, ako aj okolitého sveta, ani zďaleka nie je preskúmaná, hoci súčasná veda má už o tejto otázke určité predstavy. Človek má vlastné energetické pole, ktoré generuje určité vyžarovanie. Dokonca, ak preskúmame konštrukciu človeka v trojrozmernej dimenzii, tak môžeme nájsť mnoho zaujímavých zvláštností. Taká lebka je celkom dobrým rezonátorom rozličných frekvencií. Mimochodom, človek žije na planéte Zem, ktorá má tiež vlastné energetické pole. Atmosféra, presnejšie ionosféra (vrchná časť vrstiev atmosféry, ktorá sa nachádza 50 km nad Zemou), je ohromným sférickým rezonátorom, vlnovodom s elektrickou vodivosťou, kde neustále prebiehajú procesy ionizácie a rekombinácie (z latinského „re-“ – predpona, ktorá znamená „obnovovanie, opakovanie deja“, „combinatio“ – „spojenie“).

Človek žije v dutine tohto objemného rezonátora, ktorý samozrejme, tak či onak, má na jeho energetickú konštrukciu určitý vplyv. Ako si určite pamätáš, vonkajšia hranica ionosféry je aj vonkajšou časťou magnetosféry Zeme, toho „štítu“, ktorý chráni planétu pred kozmickým žiarením. Vďaka ionosfére sa tiež rádiové vlny šíria na veľké vzdialenosti a mnohokrát sa od nej odrážajú. Blesky generujú nízkofrekvenčné vibrácie, ktoré, keď sa dostávajú do rezonancie s molekulami atmosféry, môžu vyvolávať v ionosfére netlmené kmitania určitého charakteru, ktoré mnohokrát obiehajú planétu.

Anastasia: Presne ako myšlienky človeka, keď v ňom dominuje Živočišna podstata. Tieto „elektrické výboje“ občas tak zarezonujú, že vznikajú súvislé netlmené kmitania, ktoré sa potom v uzavretom kruhu točia v hlave celý deň.

Rigden: No, takže čo to je rezonancia? Slovo rezonancia vzniklo z latinského slova „resono“, čo znamená „zniem v odpovedi“, „ozývam sa“. Je to odozval Jav rezonancie nie je jednoduchý, ovplyvňuje zvukové, elektrické, mechanické a iné oscilačné procesy. Pamätáš sa, kedysi som hovoril, ako Nikola Tesla skonštruoval zariadenie, dnes známe ako „Teslov rezonančný transformátor“, pomocou ktorého predviedol, ako žiari jeho telo pri vyžarovaní vysokej frekvencie. Neskoršie jeho vývoj zdokonalil sovietsky vynálezca Semjon Kirlian. Vďaka tomu dnes ľudia môžu sledovať takzvaný Kirlianov efekt, ktorý umožňuje zaznamenať žiarenie, zvláštny nimbus okolo rozličných biologických a anorganických objektov umiestnených do striedavého elektrického poľa vysokej frekvencie.

Anastasia: Pravdaže si to pamätám, hovorili ste vtedy ešte o jednom zaujímavom experimente: ako z čerstvého listu odtrhnutého zo stromu výskumníci odrezali časť a samotný list umiestnili do tohto poľa, a uvideli, že na fotografii vzniklo fantómové zobrazenie odstránenej časti listu. V podstate, povedané našim jazykom, informačná štruktúra o celom liste sa zachovala, hoci jeho fyzická časť bola odstránená. Rozšírila som si potom svoje znalosti aj v tejto oblasti. Priznám sa, že som našla veľa zaujímavého vrátane informácií o tom, že dnes sa skúmajú možnosti využitia daného fenoménu v diagnostike chorôb

a rozličných psychofyziologických stavov človeka, pretože bolo pozorované, že charakter tohto žiarenia závisí od stavu skúmaného objektu.

Rigden: To, že sa to dnes skúma, je skvelé. Lenže skutočný pokrok v danej problematike nastane vtedy, keď vedci budú mať aspoň všeobecnú predstavu o energetickej konštrukcii človeka, iba vtedy pochopia najperspektívnejšie smery výskumov. Takže, ako je známe, rezonančné kmitania sa najvýraznejšie prejavujú v blízkosti zdrojov týchto kmitaní. A čo predstavujú samotné kmitania? Sú to zmeny stavu prostredia, vybudenie kmitov, ktoré v sebe nesú energiu. Inými slovami, je to zmena prostredia, ktorá prebieha v dôsledku toho, že do neho vstupuje informácia. Tak je to aj s ľudskými myšlienkami. Keď prichádzajú myšlienky, a ty im venuješ svoju pozornosť, tak to v tebe aktivuje určité emócie. A keď tento informačný program (myšlienky) vstupuje do rezonancie s emóciami, ktoré vznikli vďaka týmto myšlienkam, potom vznikajú „netlmené kmitania“, ktoré pútajú na seba pozornosť človeka. Často sa tak deje pri útoku bočných Bytostí na Osobnosť. No všetko je to predovšetkým v dôsledku voľby človeka! On prakticky tento proces a jeho príčiny nesleduje. Napríklad ráno k nemu môže prísť nejaká myšlienka, ktorej venoval svoju pozornosť. A cez deň alebo večer sa nahrnú emócie zodpovedajúce tejto informácii, hoci samotný človek na tú myšlienku už aj zabudol. Ale program už do neho vošiel vďaka sile pozornosti, ktorú tej myšlienke dal. A ten spúšťa myšlienky rezonujúce s emóciami a vytvára to isté, ako ty hovoríš, súvislé netlmené kmitanie. Niet sa čomu čudovať, že sa potom celý deň točia v hlave v uzavretom kruhu.

Všetko vo svete je vzájomne prepojené a nič sa nedeje bez následkov. V tomto gigantickom ionosférickom rezonátore pod vplyvom prebiehajúcich vln rovnakej frekvencie a intenzity, ktoré sa pohybujú v protichodnom smere, vznikajú takzvané stojaté vlny. Ako príklad vibrácie stojatej vlny môže poslúžiť taký experiment s Chladniho obrazcami, kedy sa po okraji kovového disku, na ktorom je nasypán piesok, prechádza sláčikom. Vznikajúci zvuk vyvoláva v disku stojaté vlny, vibráciou ktorých sa vytvára určitý geometrický vzor. Príkladom stojatých vln v prírode sú práve tieto vibrácie v ionosférickom rezonátore, známe dnes ako Schumannove vlny, a nimi spôsobovaný rezonančný efekt – Schumannova rezonancia. Vedci vypočítali, že frekvencia Schumannovej rezonancie je 7,83 Hz, a došli k záverom, že vlny rezonujú v rovnakom rozsahu frekvencií ako ľudský mozog vrátane frekvencií alfa-rytmu.

Vo všeobecnosti tento rozsah frekvencií nie je taký celkom jednoduchý, ako sa predpokladá. No, ako sa hovorí, kiež by bola chuť preskúmať to komplexne. Veď teraz už vieme, že pre alfa-rytmus sú charakteristické rôzne modulácie, striedanie zvýšenia alebo zníženia amplitúdy vln (*vretien*), špecifické „spontánne“ zmeny. Mimochodom, chcel by som upozorniť, že v takých zmenených stavoch vedomia, napríklad v stave spánku, pri ktorom vzniká delta-rytmus s frekvenciou 1 – 4 Hz, sa vretená generujú v jadrách thalamu (medzimozgový hrboľ, základná časť medzimozgu) a presnejšie v jeho retikulárnych bunkách...

Anastasia: Inými slovami, v medzimozgu. Áno, ak vezmeme do úvahy to, čo ste nedávno hovorili

o medzimotozgu pri vysvetľovaní meditácie na štyri Bytosti, tak nám vychádzajú zaujímavé porovnania. Veď thalamus ako základná časť medzimotozgu je hlavným podkôrovým centrom, do ktorého sa dostávajú impulzy všetkých druhov citlivosti, kde vlastne aj prebieha ich analýza a syntéza a potom prerozdelenie do rôznych častí mozgu. Toto retikulárne jadro thalamu je spojené s novou, starou a veľmi starou kôrou mozgu, a s inými thalamickými jadrami. Ešte aj ten názov je taký – thalamus, z gréckeho „thalamos“, ktorý znamená „spálňa, izba“. Nazývali ho tak, akoby dopredu vedeli o takom mieste v mozgu, kde dochádza k zmene jedného stavu na iný, takpovediac k premene jemných energií na hrubú vlnu. No a retikulárna formácia celkovo (z latinského slova „reticulum“ – „sieťka“, „formatio“ – „vytváranie“) – to je skutočne univerzálny systém. Nie nadarmo ju nazývajú „mozog v mozgu“. Je spojená aj s mozgom, aj s miechou.

Rigden: Navyše sa skúmajú iné rytmy, ktoré pracujú na tej istej frekvencii ako aj alfa-rytmus, avšak majú iný tvar vlny a zaznamenávajú ich už v iných oblastiach mozgu. Napríklad, rozsah frekvencií vedcami nazývaného μ -rytmu je 7 – 11 Hz (tvar vln na elektroencefalograme pripomína grécke písmeno μ – mí). Je zaujímavé, že dnešná veda už skúma predpoklad, že μ -rytmus je zvláštnym odrazom aktivity koordinovanej práce zrkadlových neurónov...

Anastasia: Áno, spomínam si na tú pamätnú debatu s vami v polovici 90. rokov o zrkadlových neurónoch. No, nech som sa vtedy akokoľvek snažila nájsť tieto informácie v knižniciach, neboli tam.

A len omnoho neskôr, o niekoľko rokov sa v tlači objavili správy o týchto unikátnych experimentoch, o ktorých ste nám hovorili. To vtedy, keď vedci, ktorí skúmali na opiciach prácu riadiacích neurónov, aktívujúcich sa, keď zvieratá vykonávali určité činnosti, náhodne objavili takzvané zrkadlové neuróny, ktoré sa zapájali aj vtedy, keď makaky len vizuálne sledovali známu činnosť. Inými slovami, zrkadlové neuróny sa aktivovali tak, akoby samotná opica napríklad brala zo stola arašid a jedla ho, hoci v tom čase sa v skutočnosti len pozerala, ako druhá opica vykonávala túto činnosť. Navyše sa objavili informácie nielen o výsledkoch podobných pokusov so zvieratami, ale aj správy o neskorších experimentoch s ľuďmi. Zaujalo ma aj vaše rozprávanie o podstate vzniku empatie (z gréckeho slova „emphateia“ – „vcítenie“) – emocionálnej citlivosti človeka na trápenie iného človeka a o tom, čo vedci nazývajú ako takzvané mechanizmy pochopenia cudzieho vedomia. A vzhľadom na všetko, čo ste povedali, to jednoducho poukazuje na chýbajúce fragmenty v celkovom obraze tohto javu. Vaše poznatky sú skutočne unikátne a určujú smer cieľavedomého výskumu pre vykonanie obdivuhodných, individuálnych aj evolučných objavov celosvetového významu.

Rigden: Celkovo, téma zrkadlových neurónov v sebe skutočne skrýva mnoho zaujímavého. No v plnom rozsahu bude dostupná vtedy, keď sa ľudstvo dostane k základnému chápaniu neviditeľnej podstaty človeka a k možnostiam rozšíreného vnímania informácie cez zmenené stavy vedomia, presnejšie, cez rozličné duchovné praktiky a meditácie nasmerované na duchovný rozvoj.

Anastasia: Bude to vážny evolučný krok v rozvoji vedy, ktorý povedie k chápaniu mechanizmov telepatie, rýchlejšej adaptácie človeka v rozličných podmienkach vrátane kozmického priestoru, paralelných svetov a iných dimenzií, mechanizmov predvídania a simulácie udalostí a činov.

Rigden: Zrkadlové neuróny sú len maličkým krôčikom vedy na ceste, ktorá v budúcnosti môže viesť k pochopeniu fungovania reálnych mechanizmov celkovej konštrukcie človeka: ako človek vlastne sníma informáciu, pocity a emócie iného človeka ešte pred prijatím verbálnej alebo vizuálnej informácie o spoločníkovi. Ale samozrejme, za predpokladu, že toto ľudstvo bude mať budúcnosť.

Anastasia: Áno, ľudská voľba... Všetko stojí na nej.

Rigden: Neurónová aktivita má elektrickú povahu len čiastočne. Veľmi veľa o práci mozgu ľudia ešte nechápu a „nevidia“, pretože zatiaľ nedisponujú takými meracími prístrojmi, ktoré by zaznamenávali jemnejšie energie iných dimenzií. Hoci, pravdaže, ak hovoríme o najlepšom zariadení ohľadom poznávania neviditeľného sveta, tak tým je nepochybne sám človek, ktorý je obdarený schopnosťou prenikať do iných svetov a dimenzií...

Anastasia: Inými slovami, človek si môže zadať úlohu a získať hotovú odpoveď alebo výsledok bez chápania všetkých podrobností a detailov javov, ktoré sprevádzajú tento proces a mechanizmy jeho pôsobenia. Teda, povedané vedeckým jazykom, môže získavať praktický výsledok a pritom obísť teoretické výpočty.

Hoci pre mnohých vedcov, ktorí sa považujú za materialistov, to, pravdaže, bude znieť ako nonsens.

Rigden: No, je to rovnaké, ako pochopiť, čo je to viera: antonymum alebo synonymum pre slovo znalosti? **Veď viera bez znalostí vyvoláva pochybnosti. Pochybnosti vylučujú pochopenie Pravdy. Nepochopenie Pravdy robí vieru nezmyselnou a prázdnu. Znalosti ale vylučujú pochybnosti, pretože poskytujú pochopenie Pravdy. Pochopenie Pravdy napĺňa vieru poznaním. A len viera, naplnená poznaním, je viera skutočná.**

Anastasia: Tak sa to v živote aj deje. V praxi som sa už neraz stretla s prípadmi, kedy sa človek pokúša robiť celý komplex rôznych meditácií, no sám sa nechce zmeniť, nezaobera sa sebou, zostáva egoistický, vo všetkom túži uspokojiť svoju dôležitosť a nad všetkým získať osobnú moc. Takých ľudí často navštevujú pochybnosti, pýcha a nepochopenie jednoduchých právd. Ale videla som aj iných ľudí, ktorí sa každodenne snažia na sebe pracovať, a výsledok tých istých meditácií je u nich úplne iný. Každý deň sa snažia byť Človekom, zaoberajú sa sebarozvojom, duchovnými praktikami, začínajú chápať tiché Poznanie, získavajú pravú vieru. Bolo by vhodné, keby ste práve takýmto ľudom, ktorí sú duchovne usilovní, povedali o jednej zo základných meditácií – „Pyramída“.

Rigden: Na túto tému je jedna dávna východná múdrosť: ak jeden človek zvíťazil počas života veľa-krát v bitkách nad mnohými ľuďmi, a druhý zvíťazil počas života len sám nad sebou, tak ten druhý získal

väčšie víťazstvo, ako ten prvý. Veď pre človeka je oveľa dôležitejšie zvíťaziť sám nad sebou, ako nad všetkými ostatnými.

Dúfam, že s prihliadnutím na teraz už známe vedomosti bude človek meditáciu „Pyramída“ chápať hlbšie. A tak, ako som už hovoril, z pozície Pozorovateľa vyššej dimenzie štruktúra človeka nevyzerá tak, ako v trojrozmernom svete (s rukami, nohami, hlavou a trupom). Vyzerá ako zložitá forma, ktorá sa najviac podobá na useknutú štvorbokú pyramídu s oddeľným vrcholom, ak samozrejme použijeme najbližšiu asociáciu, ktorá je zrozumiteľná mysleniu obyvateľa trojrozmernej dimenzie. Vďaka meditácii „Pyramída“ môže človek precítiť svoju energetickú štruktúru spojenú so štyrmi Bytosťami, rozšíriť svoje vnímanie, ale čo je hlavné, precítiť svoju Dušu.

Meditáciu „Pyramída“ je vhodné vykonávať posediačky v pozícii lotosu, alebo jednoducho s nohami skríženými do „tureckého sedu“ a rukami položenými na kolenách dľaňami nadol. Ak však človek z nejakých dôvodov nemôže dlhší čas zotrvať v tejto polohe, môže vykonávať meditáciu napríklad v sede na stoličke. Hlavné sú vnútorné duchovné procesy, ktoré prebiehajú v človeku.

A tak, zatvárame oči, naladíme sa, upokojíme sa, uvoľníme telo, oslobodíme svoju myseľ od myšlienok, od všetkých svojich zážitkov a emocionálnych vzplnutí. Proste, plnohodnotne vstupujeme do zmeneného stavu vedomia – do meditácie. Keď sme už v stave meditácie, začíname pozorovať svoju energetickú konštrukciu spojenú so štyrmi Bytosťami. Je potrebné,

aby Pozorovateľ, nachádzajúci sa vo vnútri useknutej pyramídy, precítil Pravú, Ľavú, Zadnú a Prednú bytosť vo forme „živých strán“ useknutej pyramídy. Tieto strany sa orientačne nachádzajú vo vzdialenosti vystretej ruky od fyzického tela človeka.

Anastasia: Obrazne povedané, pred meditujúcim sa na vzdialenosť vystretej ruky nachádza živé energetické pole, v podobe prednej steny useknutej pyramídy. Presne tak isto aj na bokoch a vzadu. Tieto polia tvoria štvoruholníkovú základňu, uprostred ktorej sa nachádza meditujúci človek sediaci v pozícii lotosu.

Rigden: Áno. Tieto štyri Bytosti sú ako pohraničníci nášho energetického poľa, alebo inými slovami, osobného priestoru. Čo je to *osobný priestor*? Medzi fyzickým telom a štyrmi Bytosťami je priestor v rozmedzí od kritických 7 centimetrov do 1 metra. Osobný priestor pripomína rozmazanými obrysami ovál (či, ako ho v minulosti nazývali, „vajce“ alebo „rybí mechúr“), ktorý je svojím objemom väčší ako telo človeka. Spravidla ho v kryptografii znakov a symbolov aj označujú dohovoreným symbolom oválu.

Poviem len, že osobný priestor každého človeka je nestabilný. Teda neustále sa mení v určitých hraničiach svojho objemu. Závisí to od mnohých príčin, dokonca aj od zmeny nálady jedinca. Ale ľudia si to spravidla nevšimajú, nechápu, a čo viac, nevidia ho fyzickým zrakom, a to už vôbec nehovorím o tom, že by ho riadili primerane svojím stavom. O to však teraz nejde. Treba zdôrazniť, že prerozdelenie energií v pyramidálnej konštrukcii človeka je trochu iné,

nie také, ako ho človek vníma z pozície Pozorovateľa tretej a štvrtej dimenzie – cez energetické meridiány tela, rúk a nôh. Tu sa energie rozdeľujú podľa rezov pyramídy, v súlade s fyzikou a geometriou priestorov vyšších dimenzií.

Takže pomyselné strany useknutej pyramídy sú naše štyri Bytosti. Duša je uzavretá uprostred tejto konštrukcie v takom zvláštnom žiarivom kokóne. Je umiestnená približne v spodnej tretine konštrukcie a ak sa orientujeme podľa fyzického tela, tak je na úrovni slnečného pletenca a vrchnej časti brucha. Mimochodom, na Východe oddávna *Dušu* v kokóne symbolicky zobrazovali v podobe *perly v lastúre*. Bola symbolom očami neviditeľného duchovného rozvoja človeka vo vnútri jeho konštrukcie, zázrakom Znovuzrodenia. A jej perleťová beloba bola symbolom duchovnej čistoty, múdrosti, dokonalosti a tajného poznania. Treba zdôrazniť, že toto asociatívne porovnanie Duše s perlou možno vysledovať vo všetkých svetových náboženstvách. U hinduistov a budhistov je perla obrazom duchovného osvietenia. Kresťania spájajú „drahocennú perlu z vôd krstu“ s predstavami Duše a Bohorodičky, Jej duchovnej čistoty. V islame existuje povera, že perla je jedným z mien Boha, že v záhrobnom svete práve perly vytvárajú sféry okolo pravoverných duší. Podobné asociácie sú čiastočne spojené s duchovným videním, pretože meditujúci človek počas vykonávania určitých duchovných praktík niekedy *vidí procesy prebiehajúce v oblasti umiestnenia Duše, ktoré si asociuje so žiarením, s hrou jasného svetla vychádzajúceho od Duše, ktoré pripomína lesk a trblietanie sa perlete na slnku.*

Anastasia: Kedysi ste uviedli ešte jednu dobrú asociáciu, keď ste hovorili, že obal Duše v čase reinkarnácie sa podobá na dúhový povlak na mydlovej bubline. Tieto znalosti som zaznamenala v knihe Ezoosmóza.

Rigden: Presne tak... Teraz, keď sme sa všeobecne zoznámili s konštrukciou človeka vo forme useknutej pyramídy, prejdeme k jej vrcholu, ktorý je oddelený od zvyšku pyramídy. Práve v tomto mieste, v pomyselnom vrchole pyramídy, ktorý sa nachádza nad hlavou človeka, sa rodia jeho myšlienky. Orientačne je to pol metra od temena hlavy (vzdialenosť je približná, pretože u každého človeka je individuálna). Takže približne takto vyzerá energetická štruktúra obyčajného človeka z pohľadu trojrozmernej dimenzie. Podobá sa na štvorbokú, useknutú pyramídu s oddeleným vrcholom.

Ale vrátíme sa k technike vykonávania tejto meditácie... *Teda, je potrebné precítiť všetky štyri Bytosti.* Tento pocit je podobný tomu, akoby si sa nachádzal v spoločnosti štyroch absolútne odlišných ľudí, ktorí stoja blízko teba, a ak zatvoríš oči a uvoľníš sa, tak môžeš cítiť ich prítomnosť podľa určitého tlaku na tvoj osobný priestor. *Po tom, ako sme precítili štyri Bytosti, premiestnime sa do vrcholu pyramídy. Tam pozorujeme prvotný proces „zrodzenia“ rozličných našich myšlienok (ktoré sa potom premenia cez centrá kakodémona a agatodémona, o čom si sa zmieňovala v knihe Vtáci a kameň, a získavajú takpovediac materiálne charakteristiky), ako vznikajú tieto energie, spôsoby ich pohybu, vzájomného pôsobenia, blokovania. Rozlišujeme ich pôsobenie, jednoducho povedané,*

sledujeme všetky tieto procesy a potom ich buď maximálne upokojujeme, alebo od nich úplne abstrahujeme.

Potom opúšťame tento vrchol pyramídy a mierime vyššie, dostávame sa na úroveň Pozorovateľa odpútaneho od materiálneho sveta. Inými slovami, stúpame vyššie ako myšlienky, vyššie ako hmota, dosahujeme stav odpútania sa od pozemského, od toho, čo nás ako Osobnosť nejako pripútava k matérii. V prvých etapách osvojovania si meditácie často pomáha predstava, že meditujúci vychádza vedomím zo svojej konštrukcie pyramídy, zostáva visieť a pozoruje ju z vtácej perspektívy. Ak použijeme súčasné asociácie, tak vedomie sa nachádza akoby v tejto výške, doslova ako vo vákuu, v stave beztiaže. Taký stav Pozorovateľa z pozície Duchovnej podstaty pomáha získať úplný vnútorný pokoj, rozšírený stav vedomia, nezaujatost samotného pozorovania prebiehajúcich procesov, umožňuje abstrahovať sa od materiálneho tela, myšlienok a preskúmať svoju energetickú konštrukciu z pozície nového videnia. Ďalej zostávame v tomto stave vedomia a pozorujeme zvonku svoju pyramídálnu konštrukciu a v nej uzavretú Dušu.

Následne prebieha najvýznamnejšia časť meditácie. *Vykonávame maximálne možné priame priblíženie vedomia (Osobnosti) k Duši, pričom to uskutočňujeme na hlbokej pocitovej úrovni. Teda, ponoríme sa (ako Pozorovateľ) cez špičku pyramídy a vnútornú energetickú konštrukciu samotnej pyramídy do jej centra – k Duši. Pri vykonávaní tejto časti meditácie mozog často poskytuje asociatívny vnem, akoby sa človek ponáral do hĺbky, doslova ako pri potápaní sa do vody, no bez tlaku, ktorý je charakteristický*

pri tomto fyzickom procese. Ľudia, ktorí sú svojou povahou zvlášť citliví na energetické procesy a hlavne tí, ktorí majú rozvinuté intuitívne vnímanie, pri takomto ponorení sa pozorujú dokonca fázy postupného prepínania režimu práce svojho vedomia na nové, im ešte neznáme úrovne pocitového vnímania.

Je teda potrebné maximálne sa priblížiť k žiariacemu kokónu v centre pyramídy, kde sa nachádza táto čiastočka z duchovného sveta. A potom sa jej dotknúť na úrovni hlbokých pocitov. Pravdaže, úplne precítiť Dušu a obsiahnuť jej duchovnú hĺbku nie je možné, pokiaľ človek duchovne nedozrel a nesplynul s ňou. Ale aj tento dotyk na úrovni pocitov vyvoláva stav, ktorý napríklad budhisti nazývajú dotykom s Nirvánou, iní stavom blaženosti, božského blaha, dosiahnutia harmónie a tak ďalej.

Vďaka tejto meditácii môžeme hlbšie pochopiť seba a svoju zložitú mnohorozmernú štruktúru, uvedomiť si, že mnohé myšlienky sa objavujú a miznú nezávisle od našej „vôle“. Ale my máme možnosť ich pozorovať, pôsobiť na ne, abstrahovať od nich, blokovať ich. Najdôležitejšie je, že pomocou tejto meditácie bude človek ako Osobnosť získavať nielen skúsenosť pocitu božskej prítomnosti, ale aj skúsenosť spojenia so svojou Dušou. Bude rozvíjať návyky neustáleho kontaktu s ňou, bude spoznávať v praxi, že Duša je základnou a najdôležitejšou časťou celej konštrukcie človeka. Duša – to si ty, ale skutočný. Celá zostávajúca energetická konštrukcia v šiestich dimenziách je vytvorená okolo nej. V tejto meditácii človek získava skúsenosť úplne iného vnímania svojej prítomnosti, učí sa poznávať sám seba z pozície Pozorovateľa Duchovnej podstaty.

Doba vykonávania danej meditácie je individuálna, rovnako ako pri osvojovaní si akejkoľvek inej duchovnej praktiky. Pre začiatok ju odporúčam vykonávať 20 minút. Môže to byť raz za deň, môže to byť niekoľkokrát denne, ako komu vyhovuje. Hlavná je kvalita. Neskôr je možné predĺžiť čas meditácie, napríklad na 30 minút. No opakujem, v tomto procese nie je dôležitá doba, ale práve vnútorné pocity, rozvoj duchovného, hlboko pocitového spojenia s Dušou.

Anastasia: Táto meditácia je skutočne unikátna. Podľa vlastných skúseností môžem povedať, že je podstatný rozdiel v pocitoch medzi tým, keď ešte len pristupuješ k osvojovaniu danej duchovnej praktiky a tým, keď už máš skúsenosť s jej vykonávaním. Spočiatku sa mi zdala nezvyklá samotná technika, ktorá je spojená s pre mňa novým chápaním vykonávania duchovnej praktiky, takpovediac v „geometrii priestoru“. Veď v nej nebola žiadna práca s čakrami, ktorá bola v tej dobe už pre mňa samozrejماً, vnímanie pohybu energie po energetických meridiánoch tela a tak ďalej. Ale práve tým bola zaujímavá.

Zo začiatku u mňa všetko prebiehalo len v predstavách, no očividne preto, že som vtedy ešte nedokázala plnohodnotne vstupovať do zmeneného stavu vedomia. Ale neskôr, keď som túto meditáciu každý deň doma trénovala, objavili sa prekvapivé pocity. Začala som napríklad zachytávať moment prepnutia stavu vedomia, hlbokého ponorenia, vznikli neobyčajné pocity prítomnosti Duše, ktoré sa slovami ani nedajú opísať. Máte absolútnu pravdu, každý musí získať vlastnú skúsenosť s meditáciou, aby pochopil celú tú neopísateľnú škálu pocitov.

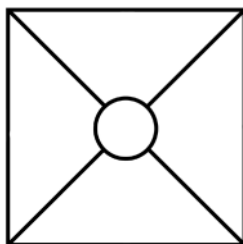
A ešte niekoľko poznámok ohľadom vnímania času počas meditácie. Predtým, keď sme si ešte len začínali osvojovať prvé duchovné praktiky, bolo pre mňa veľmi náročné presedieť v meditácii 20-30 minút. Teraz už chápem, že telu venujeme pozornosť v priebehu meditácie práve vtedy, keď sa nachádzame v režime obvyklého myslenia, v podstate zostávame v bdelom stave. V tomto stave dobre cítime telo, okolité prostredie a v hlave sa z času na čas objavujú postranné myšlienky, ktoré odvádzajú od meditácie, a aj samotná meditácia prebieha symbolicky, pretože z veľkej časti pracuje naša predstavivosť. Dnes, po mnohých rokoch, keď vykonávam „Pyramídu“ a skutočne vstupujem do zmeneného stavu vedomia, tak pre mňa doslova prestáva existovať čas a priestor, a vôbec, aj celá táto hrubá realita trojrozmerného sveta. Ty len spúšťaš tento proces, ideš naproti Duši a z tej duchovnej strany ňa už doslova podchytávajú, začína aktívne pracovať Predná bytosť...

To, čo už prebieha v tejto etape práce v danej meditácii, je samozrejme neporovnateľné s tým, čo bolo pri úplne prvých pokusoch jej osvojovania. Pričom v tejto duchovnej práci nie sú žiadne stereotypy: každé vykonanie duchovnej praktiky prináša nové pochopenie, ešte bohatšiu škálu pocitov a jasné chápanie procesov a zmien prebiehajúcich na neviditeľnej úrovni. Ty už žiješ týmto stavom, a keď vychádzaš z meditácie, tak doslova opúšťaš niečo rodné a blízke, a znovu čakáš na ten moment, keď to opäť zažiješ. Z toho sa rodí túžba a aktívne želanie trénovať ju stále viac, pretože sa tam chceš nachádzať dlhšie. Veď v tom podivuhodnom stave začínaš cítiť niečo veľmi drahé, blízke, neobyčajne príjemné a jasné

si uvedomuješ hlboké procesy, ktoré nie je možné postihnúť mozgom v obvyklom stave vedomia. Hlavné je, že keď vychádzaš z tejto meditácie, cítiš podstatný rozdiel medzi tým jemným svetom a svetom hmoty trojrozmernej dimenzie. Mnohé procesy v našej realite začneš pociťovať ako prácu hrubých materiálnych energií. Napodiv, v stave meditácie získavaš prekvapivo jasný a zreteľný zmysel svojej existencie a mnohé z toho, čo ťa znepokojovalo v pozemskom živote, sa zdá byť prázdne a smiešne. Tam plne pochopíš, čo sú to skutočné životné hodnoty – hodnoty pre Dušu. A táto fenomenálna skúsenosť doslova zanecháva svojráznu duchovnú stopu v tvojom živote v trojrozmernej dimenzii. A toto zase umožňuje nestrácať svoje duchovné životné orientačné body, povzbudzuje nás k usilovnejšej práci na sebe, sledovať svoje myšlienky, stavy a nepripúšťať provokácie Živočíšnej podstaty. Duchovné skúsenosti pomáhajú pochopiť, v čom sa skrýva skutočné šťastie, ktoré vyvoláva pocit duševného pokoja a komfortu, a prečo nemá zmysel hnať sa za prízračnou ilúziou tohto sveta. Najdôležitejšie je, že začínaš chápať, kto si skutočný ty a aký je zmysel tvojej existencie tu, na tomto svete.

Rigden: Priestor a čas na tomto svete majú nesúvislý (kaskádový) charakter. Všetko materiálne je nesúvislé, skokovité, všetko je ezoosmóza. Tento materiálny svet je nestabilný a dočasný. A svet Boha, duchovný svet, ten je stabilný a večný. Po tejto meditácii je skutočne možné, dokonca aj v obvyklom stave vedomia, vďaka získaným skúsenostiam pociťovať tieto hlboké pocity, ktoré vychádzajú z Duše, toto jemné spojenie s ňou a pocit bezhraničnej duchovnej Lásky, pocit rodného domu – Nirvány a Večnosti.

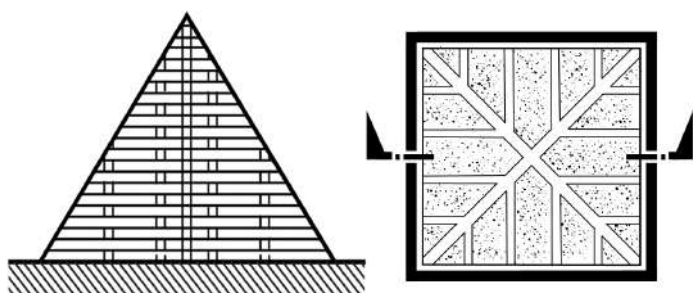
Kedysi dávno bola táto meditácia v ľudskej spoločnosti všeobecne známou technikou sebazdokonaľovania, jednou zo základných techník rozvíjania hlbokých pocitov a pocity spojenia Osobnosti s Dušou. No postupne, čím viac prebiehal proces materializácie vedomia spoločnosti, začali túto meditatívnu techniku, ako napokon aj mnohé iné duchovné Znalosti, zabúdať, začali ju strácať a časom zámerne ničiť aj zmienky o nej. Kým boli v spoločnosti skutočné duchovné Znalosti, odovzdávali ich nasledujúcim pokoleniam v podobe symbolov ako to najdôležitejšie a úplne samozrejmé v svetonázore človeka. Napríklad symbolickým označením meditácie „Pyramída“ (úplný variant symbolu) bol štvorec s kosým krížom a prázdny kruh v strede.

Obrázok 68. **Symbolické označenie meditácie „Pyramída“**

Anastasia: Viete, po tom, ako ste nám na začiatku vysvetľovali túto meditáciu a hovorili ste, že energie sa rozdeľujú podľa rezov pyramídy, zo zvedavosti som nazrela do učebníc geometrie a už s väčším záujmom som čítala o tom, čo v škole počas vyučovania prechádzalo mimo mňa. Napríklad, že rovina, ktorá pretína pyramídu a je paralelná s jej základňou,

odsekáva podobnú pyramídu. Ak pretneť štvorbokú pyramídu niekoľkými rovinami, ktoré budú paralelné so základňou, a potom premietneme tieto rezy na tú istú základňu, tak získame rad do seba vpísaných štvorcov. A ako je známe, štvorec je symbolom všetkého materiálneho. Neskôr som vďaka tejto doplnkovej informácii začala chápať viac aj o procesoch, ktoré prebiehajú v meditácii. A tiež to, aké je pre človeka dôležité, aby mal všestranné základné znalosti.

Obrázok 69. **Schéma pyramídy a jej základne**

Na schéme je vyznačená konštrukcia pyramídy (stavba z 2. tis. pred n. l.) v reze a v horizontálnej projekcii, kde je zobrazený kamenný rám s výplňou. Zvláštnu pozornosť na seba púta geometrická schéma základne pyramídy.

Rigden: Geometria pyramídy úzko súvisí s fyzikou. Keď máme podobnú konštrukciu a potrebné Znalosti, môžeme vďaka prirodzeným fyzikálnym zákonom vyvolávať určité efekty v dôsledku vzájomného prepojenia... medzi dimenziami. A o tom v skutočnosti vedeli aj žreči, v rukách ktorých boli poznatky o pôvodných duchovných praktikách. Stačí obrátiť pozornosť na archeologické fakty

– starodávne pyramidálne stavby. A človek sa stretne s informáciou o tom, že prakticky všetky mali veľmi dôležitý kultový, rituálny, nábožensko-ideologický význam, symbolizovali nadprirodzené sily a stelesňovali prejavenie určitých vlastností sveta, preto ich aj ľudia uctievali.

Anastasia: Áno, mnohí ľudia dnes vedia o takých monumentálnych dávnych stavbách, ako sú pyramídy starovekých Egypťanov v Afrike, useknuté pyramídy starovekých národov v strednej a južnej Amerike. Je známe, že aj Sumeri v Mezopotámii (predná Ázia) budovali stupňovité stavby (z 3 – 7 úrovní) vo forme useknutých pyramíd – zikkuratov, na vrchole ktorých umiestňovali posvätné chrámy. Celý tento komplex pre nich symbolizoval „spojenie Neba a Zeme“, mystické, posvätné centrum.

Rigden: Navyše, so symbolikou pyramídy spájali aj osudy ľudí po smrti. Napríklad takí starovekí Sumeri, Egypťania, Babylončania... Alebo si vezmeme tradície pochovávaní v Sýrii, Palestíne, Číne, Kórei, na severnom Kaukaze, na Sibíri a tak ďalej.

Anastasia: Nepochybne, tieto hroby majú zvyčajne stupňovito-pyramidálnu strechu (ideálne do šiestich stupňov, ktoré predtým zjavne označovali počet dimenzií, v ktorých je umiestnená konštrukcia človeka). Na vrchole sa spravidla nachádza kameň v podobe pologule alebo podlhovastého tvaru. Predstavoval symbol iného sveta (siedmej dimenzie), označoval duchovnosť, vševedúcnosť zomrelého človeka, alebo symbol Duše, ktorá odišla. Aj samotné hrobky sa vyskytujú vo štvorcovom usporiadaní.

Rigden: Mnohé národy robili jednoducho kopcovitý násyp, mohylu pripomínajúcu pyramídu...

Anastasia: Áno, je to najrozšírenejšia podoba pohrebnych stavieb na kontinentoch. Za zmienku tiež stoja stepné mohyly (kurgany) Ruska a Ukrajiny. Napríklad kurgany Abaševskej archeologickej kultúry, rozšírenej v 2. tisícročí pred našim letopočtom na územiach od Kalužskej oblasti po Ural (Rusko). Mimochodom, pre ňu bol charakteristický „kult ohňa a slnka“, keramika bohato ozdobená geometrickým ornamentom, a v jej vrstvách tiež objavili mnoho ženských ozdôb v podobe špirál, príveskov, plieškov a tak ďalej. A pohrebne kurgany starovekých pohrebísk na Altaji v Rusku, napríklad archeologické nálezisko „Altajský zlatý človek“, alebo taký istý nález v Kazachstane – „Issykský zlatý človek“?! Pyramídy z hliny – kurgany, boli charakteristické aj pre Skýtov, ktorí žili v stepných oblastiach Európy a Ázie (od 7. storočia pred našim letopočtom do 3. storočia nášho letopočtu). Tento národ mal tiež bohatú sakrálnu symboliku spojenú so ženskými bohyňami a „zvieracím štýlom“ umenia, ako ho nazvali vedci. No a to už nehovorím o archeologických pamätníkoch iných kontinentov, napríklad Mississipskej kultúry v Severnej Amerike – Cahokia (7. – 13. storočie nášho letopočtu) pozostávajúcej zo 109 kurganov-pyramíd prevažne s useknutým vrcholom. Vo všeobecnosti treba poznamenať, že Missisipská kultúra má tiež veľmi bohatú znakovú symboliku.

Rigden: To bezpochyby. Ak sa pozrieme na symboly starodávneho sveta, tak môžeme bez námahy nájsť v ich základe jedny a tie isté duchovné znalosti,

ak samozrejme máme o nich aspoň všeobecnú predstavu... Alebo iný príklad odovzdávania Znalostí v podobe pyramídy. Na Východe boli v priebehu niekoľkých tisícok rokov jednými z najstarších symbolických posvätných stavieb stúpy. Stúpa v preklade zo sanskritu znamená „vrchol, zemný pahorok, kopa zeme, kameňov“. Stúpu vztyčovali na mohyle vodcu alebo cisára, keď napodobňovali starodávne spôsoby pochovávaní. Neskôr ju už často používali jednoducho ako symbolickú stavbu náboženstva, úložisko „duchovných pokladov“.

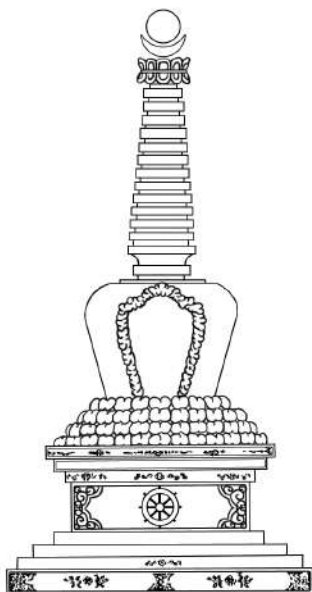
Anastasia: Na tomto mieste by bolo vhodné to pre čitateľov trochu upresniť. V rôznych krajinách tieto stavby nazývajú rôzne, napríklad stúpa (India), dagoba (Srí Lanka), suvarga (Mongolsko), „bao ta“ – pagoda (Čína) a tak ďalej. Dnes je stúpa viac známa ako monumentálna stavba v budhistickej architektúre, ako symbol Osvietenia.

Rigden: Pravdaže, no ak sa pozrieme na všetky tieto stúpy, tak môžeme vidieť jedno a to isté uchovávanie znalostí v podobe symbolov štvorca, kocky, pyramídy a vrcholu spravidla v podobe polmesiaca s rožkami nahor a kruhom nad ním, teda znaku **AllatRa**.

Anastasia: Áno, nie je prekvapujúce, že stúpa s takýmto vrcholom je považovaná za stavbu pôsobiacu blahodárne na okolitý priestor.

Rigden: Mimochodom, v budhizme už do tejto starodávnej architektonickej stavby začali pridávať výmysly ľudského rozumu – zhora na znak **AllatRa** inštalovali ešte aj architektonický „drahokam“.

Anastasia: To áno, veď ten v tomto náboženstve symbolizuje „nezničiteľnú podstatu rozumu a splnenie všetkých želaní“, „mystickú silu“.

Obrázok 70. **Architektonická kultová stavba Východu – stúpa**

V architektúre sú zobrazené nasledujúce symboly: tri spodné stupne sú symbolom trojrozmernej dimenzie; štvorec, na ktorom leží pyramidálna konštrukcia (štyri stupienky poukazujú na štyri dimenzie – 4, 5, 6, 7); potom nasleduje štylizovaný symbol duchovnej transformácie, 13 kruhov, lotosový kvet; vrchol budovy zdobí starobylý znak **AllatRa**.

Rigden: Jedným slovom, ľudia zostávajú ľuďmi... Takže v rozličných častiach sveta hrala celá táto

symbolika pyramidálnych stavieb zároveň aj dôležitú úlohu v odovzdávaní duchovných znalostí prostredníctvom monumentálnej architektúry, počínajúc duchovnými praktikami určenými pre poznanie a splynutie každého jednotlivého človeka s Dušou, a končiac mimoriadnymi Znalosťami a pracovnými znakmi, ktoré boli prinesené na svet zo Šambaly kvôli duchovnému rozvoju celého ľudstva.

Anastasia: Dnes je význam týchto najstarších symbolov jednoducho pre väčšinu ľudí stratený, presne tak, ako aj duchovné znalosti a symbolická, asociatívna úloha dávnych fetišov – predmetov v tvare pyramídy. Je to jasne vidieť v histórii národov. Predmety v podobe pyramídy boli pre obyvateľov starovekého sveta (napríklad Indov, Egypťanov, Arabov, Grékov) už len objektami náboženského uctievania, obdarenými podľa povestí nadprirodzenou magickou silou. A o našej dobe, to už ani nehovorím. Dnes dokonca samotné slovo „fetiš“ v rôznych jazykoch vykladajú po svojom: u Francúzov fetiche – idol, u Portugalcov feitiço – kúzelníctvo a v latinčine vôbec facticius znamená umelý. Takže tak sa dnes nazývajú starodávne amulety s rozličnými symbolmi, ktoré mali kedysi asociatívny význam a slúžili na odovzdávanie duchovných praktík a znalostí.

Rigden: Jednoducho dnešní ľudia, dokonca, aj keď natrafia na tieto informácie, nezamýšľajú sa nad nimi viac, než čo im vnucujú hlásatelia žrecov a politikov. Napríklad, prečo indickí brahmani žijúci v ďalekej Indii, žreci Féničianov, ktorí kedysi vládli na východnom pobreží Stredozemného mora,

a druidi žijúci v Európe, nezávisle jeden na druhom v rôznych dobách považovali za posvätnú obyčajnú kopu kameňov postavenú do tvaru pyramídy? Naozaj je to všetko o kameňoch?! Dokonca aj výskumníci, ktorí skúmali podobné otázky, sa spravidla jednoducho obmedzujú na odpovede, ktoré vyslovovali ich predchodcovia, konkrétne, že pre dávnych ľudí bola táto forma posvätným symbolom spojenia Neba a Zeme. Ale prečo spojenia a prečo práve Neba a Zeme, aké duchovné znalosti sa skrývajú za touto pyramídálnou symbolikou? Keby sa títo výskumníci zaoberali svojim duchovným sebazdokonaľovaním, som presvedčený, že by porozprávali svetu oveľa viac, ako len obyčajné citovanie banálnych výmyslov ľudského rozumu.

Anastasia: Nepochybne. Ak k tomu ešte vezme-
me do úvahy „efekty“, ktoré sprevádzajú meditáciu „Pyramída“, pri jej serióznom vykonávaní, bude jasné, prečo rozličné národy v rôznych dobách nazývali pyramídu aj centrom, aj svätou horou, aj ohnivým oltárom, aj posvätným miestom. Keď máme skúsenosti v daných duchovných praktikách, je ľahké pochopiť tých, ktorí sa takýmito asociáciami kedysi pokúšali vysvetliť duchovnú podstatu tejto praktiky budúcim pokoleniam.

Rigden: Je ľahké to pochopiť, pretože máš duchovné skúsenosti. Ale väčšina dnešných ľudí, žiaľ, dokonca ani nevie o tom, že majú Dušu, a to už nehovorím o duchovných praktikách poznania seba samého. Hoci tieto znalosti sú v skutočnosti pre každého človeka dokonca oveľa dôležitejšie ako napríklad jedlo a iné potrebné podmienky pre existenciu

ich fyzického tela. A neznalosť vedie k nepochopeniu, k výkladu elementárnych informácií o duchovnom pomocou rozumu. V dôsledku takéhoto doslovného prekrútenia Živočišnou podstatou sa ľudia púšťajú do hľadania svojho duchovna vo vonkajšom. Hľadajú čokoľvek: hory, sväté miesta alebo náboženské stavby, namiesto toho, aby poznali seba a svoju Dušu. A aký je výsledok?

Anastasia: Áno, dnes sú pre väčšinu ľudí dostupné iba ak sotva vzdialené dozvuky tejto duchovnej praktiky, ktoré vnímajú ako zvláštne pojmy...

Rigden: Presne tak, a to v podobe filozofie prerobenej ľudským chápaním. Tieto dozvuky sa dostali do filozoficko-náboženskej kategórie predstáv o spoločnom Centre (vrátane ľudskej bytosti) u rôznych národov sveta. Len **Dušu, uzavretú v človeku, začali nazývať každý po svojom:** miesto bezprostrednej blízkosti Boha, ducha, príbytok Najvyššieho, neprejaveného bytia; podstata, bod pokoja, okolo ktorého sa všetko otáča; spojenie medzi svetmi, odchod do mnohorakosti a návrat k jednote obsahujúcej súhrn všetkých možností; večné „tu a teraz“; čisté jestvovanie, raj, Sväté miesto; absolútna realita.

Navyše v rozličných náboženstvách začali opisovať túto filozofiu každý podľa svojho *chápania*. Napríklad v hinduizme Centrum – to je Vnútorňý Svedok, miesto absolútneho, jednoty, bod nachádzajúci sa za hranicami času, Íšvara. Mimochodom Íšvara sa zo sanskritu prekladá ako „vladyka“, v doslovnom zmysle ako „osobný Boh“, nezávislé jestvovanie,

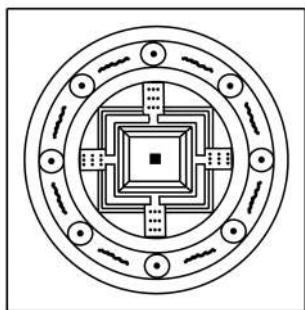
božský Duch v človeku. Titul „Íšvara“ sa pripisuje rôznym bohom v Indii, a tiež slúži na označenie príčiny sveta, formy božského stvárnenia, atribútu všemohúcnosti a vševedúcnosti.

Anastasia: Áno, predstavitelia rôznych nábožensko-filozofických škôl Indie dodnes polemizujú o tomto pojme, pričom každý sa pokúša vykladať ho vlastným rozumom.

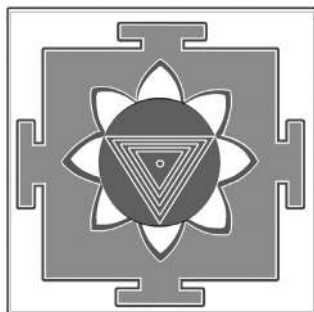
Rigden: Ale veď ten, kto dosiahol duchovné výšiny, nepotrebuje slová, lebo človek získava vnútorné duchovné chápanie samotnej podstaty tohto javu... V spomínanom budhizme duchovné „centrum“ označuje Nirvánu, Osvietenie. Mimochodom, ako som už kedysi hovoril, v tomto *náboženstve* používajú pri určitých vizuálnych meditatívnych praktikách mandalu (v preklade zo sanskritu – „kruh, guľa“) – schematicky vyobrazenú geometrickú kompozíciu alebo konštrukciu, ktorá symbolizuje duchovný a kozmický poriadok Vesmíru, ako smerovanie k duchovnému centru, ktoré dáva jasnosť osvietenia. Ale akú má presne formu? Zvyčajne je to *štvorc*om ohraničený *kruh* alebo *trojuholníky*, najčastejšie s *vrcholom smerujúcim nadol*, s centrálnym symbolom (*kruhom*) uprostred. Spravidla je rozdelená na štyri časti alebo na počet častí deliteľný štyrmi. Alebo si vezmime jantru (v preklade zo sanskritu – „amulet“, „magický obrázok“), ktorá je jednoduchšou formou mandaly. Je to schematické zobrazenie kompozície pozostávajúce z geometrických útvarov, ktoré sa používa v meditatívnych praktikách hinduizmu a budhizmu na posilnenie procesov vnútornej koncentrácie pri meditácii. Spravidla predstavuje do *štvorca vpísané*

kruhy, trojuholníky, symbolické zobrazenie lotosu, bodu (stred, nulový bod).

A znova, ak hovoríme o symbolike monumentálnych stavieb, tak samotné architektonické usporiadanie väčšiny hinduistických, budhistických a džinistických chrámov má tvar jantry.

1

2

Obrázok 71. **Mandala a jantra**

Príklady:

1. mandala štvorbokej pyramídy so šiestimi stupňami a štvordielnym členením v kruhu s vyznačením štvorca s bodom v strede;

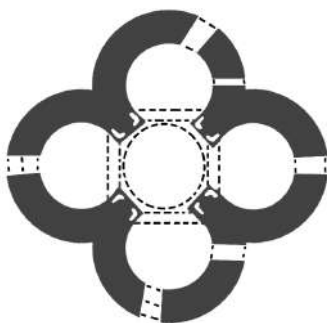
2. kali-jantra („kala“ v preklade zo sanskritu znamená „čas“; toto slovo má indoeurópsky slovný základ, ktorý znamená otáčanie; v ruskom jazyku je významovo blízke slovo „kolo“); v mytológii hinduizmu to znamená cyklické vytvárania a ničenia Vesmíru, kolobeh času v zmysle prerodu Duše a subjektu osudu.

Vo všeobecnosti treba poznamenať, že kvadratická štruktúra, poukazujúca na celkovú dávnu symboliku duchovných znalostí, je odzrkadlená aj v architektonickom usporiadaní chrámov, ktoré patria

k iným náboženstvám. Napríklad, chrámové kláštorné komplexy starovekej Číny mali vo svojom základe štvorec a kruh. Takisto aj najväčší, v krajine preslávený „Chrám nebies“ je dispozične rozdeľný na dve časti: jedna je vo forme štvorca (symbol Zeme; pozemské sily), druhá je okrúhleho tvaru (kruh – symbol Neba; nebeské sily). V Číne spoločné zobrazenie štvorca a kruhu (Zeme a Neba) dodnes symbolizuje ideálne vyváženého človeka (v duchovnom zmysle). Iný príklad, pôdorys moslimských mešít, ktoré sú orientované na Kaabu v Mekke, je tiež štvorcový alebo obdĺžnikový...

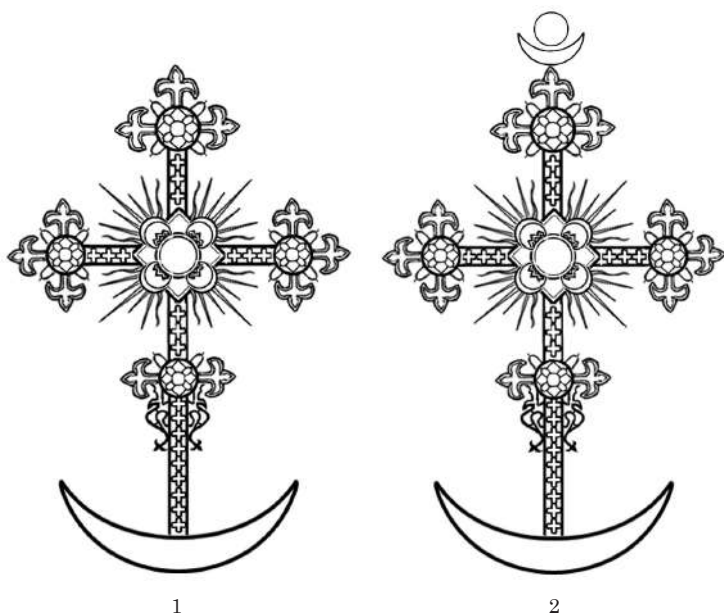
Anastasia: Áno, kedysi ste nám o tom hovorili, rovnako, ako aj o kresťanských chrámoch. Kresťanské quadrifolium („štvorlístok“, z latinského slova „quadri“ – „štyrikrát“, „folium“ – „líst“) – chrám krížovo-kupolovitého typu, ktorého štyri ramená sa končia kupolovitými zaobleniami, ktoré označujú „nebeskú klenbu“. Zmienili ste sa o tom, že grécky názov takýchto chrámov je tetrakonchos („štvorlístok“; z gréckeho „tetras“ – „štyri“, „konche“ – „lastúra“, „vír“ „to, čo je zatočené do špirály“). Zaujímala som sa o túto tému a našla som mnoho zaujímavých faktov. Také budovy boli populárne nielen v starovekom Rusku, ale aj v Byzancii, v krajinách Zakaukazska (Arménsku, Gruzínsku), v Perzii (Iráne), Indii a iných starodávných štátoch. Na Západ sa dostali prostredníctvom helenistickej kultúry, ktorá prevzala mnohé z kultúr starovekého Východu. Čo je však pozoruhodné, v ranokresťanských chrámoch Blízkeho Východu a Európy (a neskôr aj v staroruských kresťanských chrámoch) oltár naozaj spočiatku umiestňovali práve do *centrálnej*

časti chrámu ako trón „neviditeľného Boha“! Teda pod centrálnu veľkú kupolu v strede chrámu. A až oveľa neskôr bol oltár chrámu premiestnený do vystupujúcej východnej časti budovy.

Obrázok 72. **Schéma krížovo-kupolovitého chrámu (quadrifolium)**

Rigden: Stred kríža v chráme symbolizoval práve tú „drahocennú perlu v lastúre“, ktorú celý dávny Východ poznal ako symbol *Duše*... Mimochodom, v minulosti na Kyjevskej Rusi pôvodný variant Chrámu Svätej Sofie („Božskej Múdrosti“) v Kyjeve nebol ničím iným ako *päťloďovým krížovo-kupolovitým chrámom s 13 kupolami*, ktorý mal pyramidálnu kompozíciu. Na kupolách Chrámu pritom boli umiestnené nielen kríže, *ale kríže, v základe ktorých sa nachádzal horizontálny polmesiac s rožkami nahor*. Navyše, stred (v tvare kruhu) každého kríža pretínal ešte kosý kríž a celková kompozícia predstavovala rovnoramenný kríž. A bola tam všetka dávna duchovná symbolika: kruh, kosoštvorec, poukázanie na 3, 4, 6, 7, 8, 9, 12 a 13 a tiež znak **AllatRa**. Tento chrám bol zasvätený Zvestovaniu, teda Bohorodičke a Archanjelovi Gabrielovi.

Obrázok 73. **Symbol Archanjela Gabriela a Panny Márie:**

1) kríž – symbol Panny Márie;

2) centrálny kríž – symbol Bohorodičky (Panny Márie) s vrcholom v podobe symbolu Učenia prineseného z Duchovného sveta – znaku AllatRa (tento symbolizoval ako skutočné duchovné Učenie prinesené Ježišom Kristom, tak aj odovzdávanie duchovných Znalostí, „odhalenie Vôle Duchovného sveta“ v ponímaní „zvestovania“ Archanjela Gabriela ako vyslanca Duchovného sveta).

Taký kríž, to je celá kniha pre ľudí, ktorí sú zasvätení do tajomstiev duchovných Znalostí a skutočného duchovného učenia Ježiša. Je osobným symbolom Panny Márie ako Ježišovej učeníčky, ktorá počas života dosiahla duchovné oslobodenie a zostala pomáhať ľuďom ešte aj po svojej fyzickej smrti.

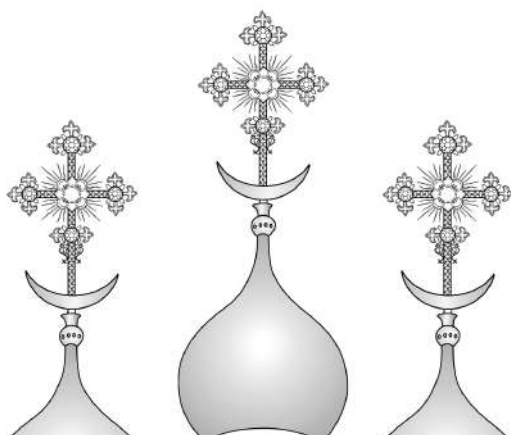
Na samotnom vrcholku centrálného kríža bolo ešte aj zakončenie v podobe polmesiaca s rožkami nahor a kruhu nad ním, teda pracovného znaku **AllatRa**. Táto charakteristická osobitosť poukazovala na to, že toto Učenie bolo prinesené z Duchovného sveta, v tomto prípade Ježišom Kristom, ako vyššou Duchovnou Bytosťou, ktorá navštívila tento trojrozmerný svet prostredníctvom vtelenia do ľudského tela. Tiež to poukazovalo aj na mimoriadny význam Archanjela Gabriela ako Duchovnej Bytosti, ktorý zohral dôležitú úlohu pri rozširovaní skutočného Ježišovho duchovného Učenia a pri duchovnej podpore Panny Márie. Navyše, toto všetko dohromady svedčilo o úrovni Znalostí tých, ktorí iniciovali umiestnenie tohto pracovného znaku na centrálnej kupole hlavného chrámu hlavného mesta Kyjevskej Rusi. Vtedajším náboženským žrecom a veriacim boli poskytnuté jednoduché vysvetlenia a to, že všetka táto symbolika bude zrozumiteľná slovanským národom, keď vezmeme do úvahy ich tradičné symboly.

Anastasia: Áno, tieto informácie si zasluhujú osobitnú pozornosť. O tejto dôležitej duchovnej úlohe, ktorú konkrétne pre Kyjevskú Rus zohral Archanjel Gabriel, som podrobnejšie napísala v knihe Sensei zo Šambaly 2. diel. A o histórii Márie a Ježiša v knihe Sensei zo Šambaly 4. diel, o tom, že skutočné duchovné Učenie Ježiš odovzdal svojej učeníčke, žene menom Mária, ktorá počas života dosiahla duchovné oslobodenie od reinkarnácií. A že práve ona mala stáť v čele skutočnej Ježišovej Cirkvi. No kvôli tomu, že Učenie bolo prekrútené (následkom intríg ľudí usilujúcich o moc, a jeho dôkladným prerobením pri formovaní náboženstva), dnes v čele tejto Cirkvi stoja

výlučne muži, a obraz Panny Márie spájajú vo všeobecnosti s Ježišovou matkou, ktorú nazývajú Bohorodičkou. To ale nijako nezmenšuje duchovnú silu toho tvorivého božského ženského princípu, vďaka ktorému ju ľudia, ktorí skutočne túžia po duchovnej spáse, dodnes nachádzajú.

Rigden: Dúfam, že ľudia si nielenže prečítajú tieto informácie, ale aj pochopia ich duchovnú podstatu. Ježišovo Duchovné Učenie sa poskytovalo v otvorenej forme všetkým ľuďom ako Znalosti, ako zrnko Pravdy, spoločné pre celé ľudstvo. Pre súčasných ľudí je to ťažké pochopiť, veď oni namiesto Učenia vidia len koncepcie svetového náboženstva, s ktorým sa teraz spája meno Ježiša. A čo sa týka Panny Márie, ktorá sa v podstate nachádza medzi duchovným a materiálnym svetom, tak tá je skutočne dodnes božským Prevodcom duchovnej sily a pomáha tým ľuďom, ktorí idú po duchovnej ceste. O tom mimochodom vedeli skutoční Ježišovi učeníci, ktorí hoci aj tajne, doniesli tieto Znalosti národom. Ale múdrych, čestných a statočných ľudí, skutočne hľadajúcich duchovnú spásu a nie materiálne statky a vlastné výhody, bolo vždy dosť v každom náboženstve. Tajne, majúc tieto Znalosti, robili na svojich postoch všetko možné pre to, aby odovzdali Pravdu nasledujúcim pokoleniam, aby si skutočné duchovné Znalosti prerazili cestu do budúcnosti pre tých, ktorí prahnú po duchovnej spáse. Preto na stenách v katakombách, kde sa ukrývali raní kresťania, môžeme nájsť nielen znak ryby a rovnoramenného kríža, ale aj znak polmesiaca s rožkami nahor (Allat). Preto sa aj objavuje v „Zjavení“ (12:1) zápis, ktorý sa pripisuje Jánovi Bohoslovcovi: „I objavilo sa na nebi veľké znamenie: žena odetá

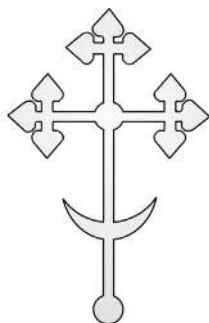
slnkom; luna pod jej nohami a na jej hlave veniec z dvanástich hviezd.“ Aj preto boli na starodávnych pamätníkoch staroruskej architektúry 11. – 14. storočia práve takéto kríže s polmesiacom, ktoré boli symbolom Panny Márie a svedčili o tom, že budovanie podobných chrámov práve s takýmito neobyčajnými znakmi a symbolmi iniciovali tí, ktorí boli spojení so skutočnými Znalosťami.

Obrázok 74. **Kupola s krížmi-symbolmi Panny Márie**

Anastasia: Dodnes sa zachovali dozvuky informácií o existencii týchto dôležitých symbolov a znakov v architektúre hlavných chrámov Kyjevskej Rusi. Napríklad, kríže s polmesiacom s rožkami nahor, ako symboly Panny Márie, dodnes zdobia kupoly chrámu Premenenia Pána na Berestove (chrám Spasiteľa na Berestove), ktorý sa nachádza blízko Kyjevsko-Pečerskej Lavry (prvá zmienka o chráme na Berestove sa datuje do 11. storočia; Kyjev, Ukrajina), ďalej kupoly

Dmitrijevského chrámu vo Vladimíre (12. storočie; Vladimír, Rusko), či chrámu Zvestovania Bohorodičky Moskovského Kremľa (15. storočie; Moskva, Rusko) a tiež mnohé iné pamätníky architektúry. Tieto svojho času postavili slovanskí majstri.

Obrázok 75. **Zjednodušená schéma symbolu, používaného ľuďmi neskôr po viacnásobnej prestavbe chrámov a kostolov**

Rigden: Presne tak. Treba poznamenať, že ako príklad budovania podobných chrámov s takouto symbolikou na Kyjevskej Rusi poslúžila práve kyjevská Katedrála Svätej Sofie. Postavená bola v 11. storočí v centre Kyjeva podľa projektu, ktorý odporučil kniežaťu Jaroslavovi Múdremu Agapit Pečerský. Chrám nemal obdobu dokonca ani v byzantskej architektúre tých čias. Jaroslav Múdry (veľké knieža Kyjevskej, bývalé knieža Rostovskej, knieža Novgorodskej) sa zoznámil s *Agapitom Pečerským, Lekárom Nezištným*, kvôli svojej chorobe. V tej dobe sláva o lekárskom umení Agapita siahala ďaleko za hranice Kyjevskej Rusi. Jaroslav mal problémy s chrbticou kvôli poškodeniu bedrového a kolenného kĺbu. Takže, povedané súčasným

jazykom, stal sa Agapitovým stálym pacientom. Môžeme povedať, že vďaka takémuto vynútenému, no pre Jaroslava veľmi užitočnému kontaktu, a vďaka tomu, že ho Agapit zasvätil do mnohých dôležitých otázok, týkajúcich sa Znalostí o človeku aj celkovo o spoločnosti, sa knieža Jaroslav stal „Múdrym“.

Ako dôsledok tohto kontaktu vznikli prvé samostatné ruské kláštory, a to na počesť Presvätej Bohorodičky. Začala sa aktívna práca na prekladoch zahraničných kníh (zvlášť z Athosu), usilovný prepis staroslovanských foliantov (dokonca aj staroruských „pohanských“ dokumentov zapísaných na brezovej kôre). Kniha sa stala základom všeobecnej osvety. Agapitova sčítanosť a jeho rady Jaroslavovi viedli k tomu, že samotné knieža sa nadchlo pre čítanie kníh a zavádzalo vzdelávanie do módy vo svojom okolí aj medzi prostým ľudom. Vďaka Agapitovým radám knieža zriadilo prvé verejné detské školy, v hlavnom meste pri Sofijskom chráme bola založená veľká knižnica na celoštátnej úrovni, bola ustálená základná znaková symbolika pre spoločnosť a rozbehla sa diplomatická práca na medzinárodnej úrovni. Preto niet divu, že Kyjevská Rus počas vlády Jaroslava Múdreho dosiahla svoj rozkvet.

Anastasia: To sú skutočne zaujímavé fakty, ktoré objasňujú mnohé o takej náhlej zmene v Jaroslavovom správaní: od tvrdého vládca, ktorý sa neobmedzoval v prostriedkoch pri dobývaní moci v Kyjeve, po vodcu, ktorý sa stal „múdrym“ počas svojho vládnutia na Kyjevskej Rusi po tom, ako sa zoznámil s Agapitom Pečerským... A už vôbec nie sú náhodné symboly a takisto ani samotná neobyčajná architektúra päťloďového krížovo-kupolovitého chrámu

Sofijskej katedrály s 13 kupolami a pyramidálnou kompozíciou. Mimochodom, nemohli by ste vysvetliť čitateľom, čo v architektúre znamená pojem „loď“?

Rigden: Toto slovo je vytvorené z latinského slova „navis“ – „koráb“. V architektúre označuje podlhovastú časť budovy, takú pretiahnutú miestnosť, ktorá pripomína koráb podobný symbolickej „Slnečnej bárke“ (známej ešte v časoch Tripolskej civilizácie, keď ju zobrazovali s kruhom v podobe znaku **AllatRa**), alebo, ako ju nazývali v mytológii starého Egypta, „Bárky Večnosti“. Mimochodom, neskôr, v 12. storočí, už tak začali nazývať námorné plachetnice (loď). A v symbolickom význame daného chrámu to znamenalo „bárka, plávajúca naprieč časom“, v podstate „duchovná archa“ Kyjevskej Rusi.

Anastasia: Treba poznamenať, že budovu Chrámu Svätej Sofie v Kyjeve niekoľkokrát čiastočne zničil čas aj ľudia. A v 17. – 18. storočí v dôsledku prestavby chrámu celkovo podstatne zmenila svoj vonkajší vzhľad.

Rigden: Je to skutočne tak. Ale zaujímavé je, že bez ohľadu na všetky tieto takmer tisícročné peripetie doteraz vo zvláštnom výklenku, v klenbe *hlavného oltára*, žiari tá istá staroruská pravoslávna *perla* – *šesťmetrová mozaika Bohorodičky*, takzvaná „Oranta“. V kresťanstve je považovaná za jeden z ikonografických typov Bohorodičky, ktorá sa *zobrazuje v životnej veľkosti s rukami zdvihnutými do úrovne tváre a ohnutými v lakťoch*.

Anastasia: Teda ruky Bohorodičky sú zobrazené v podobe symbolického znaku Allatu – toho najstarodávnejšieho symbolu duchovného splynutia Osobnosti

a Duše, osvietenia a pochopenia Pravdy, dosiahnutia duchovného oslobodenia, ktorý bol známy starovekým národom v rôznych obdobiach v podobe vyššie spomenutého symbolu podobného „chrobáčikovi“, a tiež ako vyobrazenie dávných bohýň so zdvihnutými rukami. Tento najstarodávnejší symbol je zaznamenaný „prehistorickými“ ľuďmi v podobe petroglyfu, ktorý poukazoval na to, že taký stav duchovného oslobodenia môže človek dosiahnuť len za prítomnosti tvorivých síl Allatu.

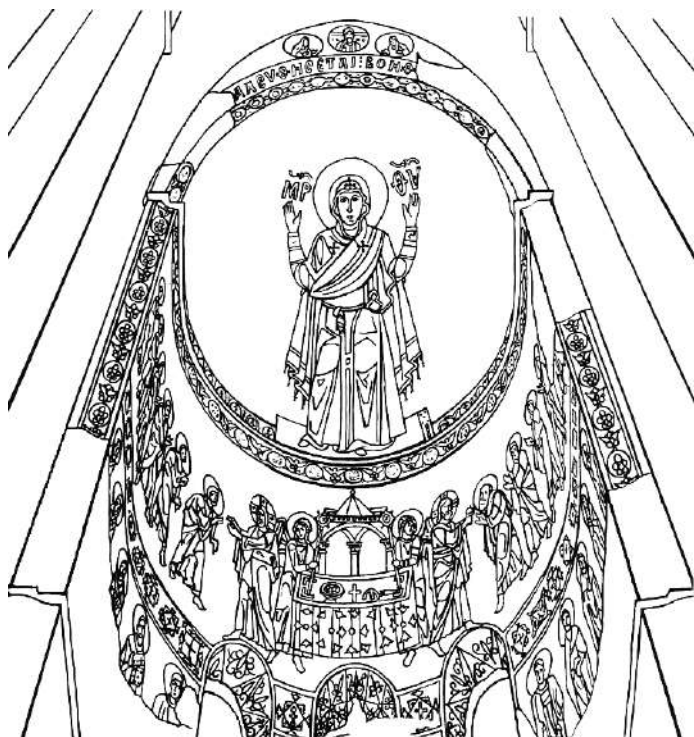
Rigden: Presne tak. Takže vyobrazenie Bohorodičky „Oranta“ v modrom odeve, ktorá stojí na *štvoruholníkovej* podstave, je umiestnené na *okružlom* zlatistom mozaikovom podklade. Mimochodom, keď sa človek v zmenenom stave vedomia (rozšíreného duchovného vnímania) pozerá na *Bohorodičku*, môže uvidieť efekt žiariaceho *zeleného* svetla, ktoré z nej vyžaruje. Pozdĺž oblúku nad klenbou tohto unikátneho výklenku sa pre budúce pokolenia Kyjevskej Rusi zachoval nápis v gréčtine od askétov z Athosu: „*Boh je v nej stále a zostáva: pomôže jej Boh od rána do rána.*“

V kontexte rozprávania o Kyjevskej Rusi by som chcel upozorniť na ďalšiu, nemenej dôležitú, stránku histórie. Na Kyjevskej Rusi boli *Archanjel Gabriel a Panna Mária od počiatku uctievaní spoločne*, tak ako je to aj stanovené. A len oveľa neskôr, v 15. storočí, ľudia uctievanie Archanjela Gabriela vyčlenili z kultu Blahoslavenia Presvätej Bohorodičky, hoci to nebolo správne. *Tam, kde Panna posvätné tvorí, tam s ňou vždy aj Duch Svätý prebýva.* Mimochodom, vo vierovyznaniach Slovanov (ešte pred prijatím kresťanstva) bolo spoločné uctievanie hlavného mužského a ženského božstva v páre, povedané naším jazykom,

vo význame duchovného symbolu božského Lotosu (plánu) a tvorivej sily Allatu (stelesnenia plánu).

Anastasia: Áno, možno to preveriť podľa mytologických postáv slovanských posvätných legend, ktoré sa dochovali z dávnych čias.

Rigden: A čo sa týka Archanjela Gabriela a Panny Márie, tak na *oltárnych stĺpoch* hlavného východného oblúka Sofijského chrámu v Kyjeve, kde je umiestnená Bohorodička „Oranta“, sa doteraz zachovali mozaikové vyobrazenia „Zvestovania“.

2

3

Obrázok 76. **Archanjel Gabriel a Panna Mária**
(schéma fresiek z 11. storočia v chráme Svätej Sofie;
Kyjev, Ukrajina):

1) schematické zobrazenie mozaiky z 11. storočia „Bohorodička Oranta“ (hlavný oltár chrámu); v obraze je zašifrovaný symbol polmesiaca s rožkami nahor a kruhu (**AllatRa**);

2) zobrazenie Archanjela Gabriela, ktorého pravá ruka je zobrazená v geste „požehnania“ (mozaika na oltárnom stĺpe);

3) zobrazenie Bohorodičky s vretenom v rukách, pradúcej duchovnú niť ľudského života (mozaika na oltárnom stĺpe).

Anastasia: Áno, tam je na jednom *stĺpe* zobrazený *Archanjel Gabriel*, ktorého prsty pravej ruky sú spojené *v geste požehnania*. Na druhom *stĺpe* je zobrazená *Bohorodička* s vretenom v rukách, ktorá pradie duchovnú niť ľudského života.

Rigden: Pripomeniem, že v staroslovanskom jazyku je slovo „vreteno“ spojené so slovom „vrtieť“ (*lievik, pohyb po špirále*). Mimochodom, vyskytovalo sa nielen u Slovanov. Staroindické slovo „vartanam“ znamená tiež „otáčanie“. Vreteno bolo v minulosti v duchovnom ponímaní považované za magický nástroj darovaný zhora. Teda, povedané súčasným jazykom, je to symbolické označenie modlitby, meditácie, duchovnej praktiky. Pradenie nití pomocou vretena bolo určitým duchovným symbolom, ktorý poznali mnohé národy ako spojenie „Zeme a Neba“, spojenie človeka v priebehu jeho rýchle plynúceho života s duchovnou nebeskou podstatou (Dušou). Niť v náboženskom umení symbolizovala duchovný život človeka a v globálnom zmysle to bol symbol času, spojenie minulosti, súčasnosti a budúcnosti. Bola duchovnou zložkou, ktorá spájala všetko jestvujúce, podobne ako niť spájajúca dokopy všetky perly (duše). Mnohé dávne národy zobrazovali „Veľkú Matku“ práve s praslicou v rukách.

Anastasia: Je zaujímavé, že vedci priradujú „Veľkú Matku“ k „lunárnym“ bohyniam, pretože ju národy zvyčajne zobrazovali s určitým veľmi starým znakom v tvare „*kosáka Luny*“, teda *polmesiaca s roškami nahor, nad ktorým bol umiestnený kruh*.

Rigden: Áno, človek mnohému nevenuje pozornosť, kým o tom nevie. No len čo sa skutočné znalosti dotknú

jeho čela, Duša sa prebudí a on nadobúda Múdrošť. A Múdrošť plodí konanie...

Anastasia: Zlaté slová... Myslím si, že pre mnohých čitateľov, ako svojho času aj pre nás, bude nanajvýš zaujímavé dozvedieť sa informáciu o aktívnych znakoch, ktoré boli v tých časoch masovo rozšírené po celej Kyjevskej Rusi. Nemohli by ste nám o tomto významnom momente v dejinách povedať podrobnejšie?

Rigden: Agapit Pečerský čiastočne zasvätil Jaroslava Múdrehu do tajomstva aktívnych znakov a detailne mu porozprával, ako a aké presne základné kultové stavby je potrebné vybudovať v hlavnom meste a štáte a hlavne, ako a presne aké znaky na ne umiestniť. A taktiež, čo treba urobiť na aktiváciu týchto znakov, aby to vyvolalo duchovný vzostup medzi ľuďmi, a aby boli ochránení pred vplyvom negatívnych síl neviditeľného sveta. Agapit, pravdaže tým, že zakladal duchovné znaky pre budúce pokolenia, sledoval svoje ciele, na rozdiel od pomínutelných ľudských cieľov Jaroslava. Ale ľudia sú ľudia, hoci ich aj desaťkrát upozorňuješ na následky, aj tak sa snažia vnieť zmeny z rozumu do znalostí, ktoré nám boli poskytnuté. Žiaľ, Jaroslav tiež nebol medzi ľuďmi výnimkou, aspoň v tomto ohľade. Keďže vedel, ako pôsobí obrátená svastika na masy, Jaroslav nariadil umiestniť tento znak do výzdoby katedrály na potvrdenie svojej pozemskej moci. No a aký to malo zmysel? Čo tým dosiahol? Jeho život preletel ako strela naprieč ilúziou materiálneho sveta. A ľudská slabosť – *túžba získať pozemskú moc – po smrti fyzického tela len ešte viac zatažila a predĺžila agóniu jeho múk ako subosobnosti.*

Zato si ale jeho ľudskú chybu dodnes vychutnáva Živočišny rozum tým, že aktivuje celé pokolenia Žrecov vo svoj prospech a vyvoláva v masách žijúcich ľudí vzostup negatívnej energie.

Ale treba povedať, že v ostatných veciach Jaroslav skutočne prejavil Múdrost'. Spoločne so skupinou rovnako zmýšľajúcich ľudí s úspechom zrealizoval tento projekt, vďaka čomu sa za krátky čas Kyjevská Rus premenila nielen na prekvitajúci štát, ale stala sa aj „Domovom Presvätej Bohorodičky“. V tom čase, hlavne vďaka správne rozmiestneniu pozitívnych znakov a propagácii všeludských kultúrnych a morálnych hodnôt, sa v ľuďoch čoraz častejšie začali prejavovať najlepšie duchovné vlastnosti. Vo svetonázore Slovana tých čias sa služba „Pravde Božej“ začala asociovať so službou Dobru, vyššiemu duchovnému Blahu, s víťazstvom *Blahodati*. V podstate ľudia našli pokojné styčné body svojich starých vierovyznaní s novými, ktoré zaviedli predchádzajúci politici a žreci. Práve preto, po rozporoch na náboženskej pôde, došlo v tomto období k pozitívnemu vzostupu, k duchovnej jednote ľudí na území staroruského štátu, ktorý sa dovtedy nelíšil od ostatných štátov tých čias, utápajúcich sa v rozbrojoch.

Takže chrám Svätej Sofie hral v tomto projekte kľúčovú úlohu. Po prvé, Sofijský chrám vybudovaný v Kyjeve, bol odkopírovaný (pravda, nie v takom rozsahu, no s analogickým projektom päťloďového krížovo-kupolovitého) vo významných mestách staroruského štátu tých čias: vo Veľkom Novgorode (toto mesto dodnes v Rusku existuje) a taktiež

Polocku (aj toto mesto sa do dnešného dňa nachádza vo Vitebskej oblasti Bieloruska). Pritom bolo odkopírované nielen vonkajšie usporiadanie, ale aj duchovná náplň, počnúc rozmiestnením základných symbolov a znakov, ikony Bohorodičky „Oranty“, a končiac založením osvetových knižníc a škôl pri týchto chrámoch. V chráme Svätej Sofie vo Veľkom Novgorode doteraz vztyčujú sošku holuba na kríž centrálnej kupoly chrámu ako symbol Svätého Ducha. A v histórii peripetií chrámu v Polocku sa spomína, že v 18. storočí sa ho dokonca snažili prerobiť na chrám na počesť Zostúpenia Ducha Svätého. Holub, to už je ľudská zámena oveľa staršieho vrcholu kríža – znaku **AllatRa** v podobe polmesiaca s rožkami nahor a kruhu nad ním. Predtým zobrazovali holuba s rozťahnutými krídlami. Keď sa človek pozeral hore na kríž chrámu, tak namiesto holuba videl znak vizuálne tvorený z rozťahnutých krídel a z maličkého hlavičky holuba (v podobe polmesiaca s rožkami nahor a kruhu).

Po druhé, originál týchto kópií – Chrám Svätej Sofie v Kyjeve – bol vybudovaný nielen ako samostatný chrám, ale ako komplex. V rovnakej vzdialenosti od tohto Chrámu boli presne pozdĺž jeho rohov vystavané a taktiež *znakmi označené štyri „Brány mesta“*. Hoci presnejšie povedané, to boli brány do takzvaného Horného mesta, ktoré sa nachádzalo na Starokyjevskej hore. Teraz je to centrálna časť Kyjeva.

Anastasia: Teda, štyri brány okolo Chrámu Svätej Sofie v Kyjeve tvorili kosý kríž na spôsob štyroch Bytostí, kde stredom je samotný chrám ako symbol Duše.

Rigden: Presne tak. Brány v náboženskej symbolike kresťanstva sú vchody, vedúce z chrámovej predsiene do chrámu a z chrámu k oltáru. Hlavná brána staroruského ikonostasu sa v pravoslávnom chráme nachádzala naproti prestolu (v oltári) a nazývala sa „Kráľovskou bránou“ v zmysle duchovnej, a nie politickej moci. Zvyčajne v jej hornej časti zobrazovali scénu Zvestovania s Archanjelom Gabrielom a Pannou Máriou a v dolnej, na krídlach, zobrazovali v pároch štyroch Evanjelistov. Takže v určitých chvíľach bohoslužby otvorenie Kráľovskej brány symbolizuje „otváranie Kráľovstva Nebeského“, teda vstup, prechod do iného, duchovného sveta. Ale táto symbolika sa nevytvárala pre nič za nič. Taký energetický proces „otvárania“ priechodu do iného sveta skutočne prebieha v čase duchovnej práce (individuálnej aj kolektívnej) u silných duchovných osobností, nezávisle na tom, k akému náboženstvu patria, a v akej krajine žijú. A mimochodom, v minulosti sa medzi ľuďmi, napríklad aj na Kyjevskej Rusi, „otvorenie vrát“, „otvorenie brány“ mesta považovalo za vpustenie do mesta, a ak sa jednalo o nepriateľov, tak to znamenalo dobytie mesta, alebo želanie mešťanov zložiť zbrane. Ak sa v letopisoch spomínalo zatvorenie hlavnej brány – „uzavretie brány“ pred nepriateľom, znamenalo to rozhodnutie obyvateľov postaviť sa na odpor.

Hlavnou „Zlatou bránou“ starobylého Kyjeva sa stala južná brána, ktorá bola orientovaná na Athos, ktorý je považovaný za „Obydlie Bohorodičky“. Presnejšie sa geograficky nachádzala v juhozápadnej časti mesta. Pri tejto hlavnej „Zlatej bráne“ mesta bol postavený kostol zasvätený Archanjelovi

Gabrielovi a Bohorodičke – kostol Zvestovania, aby „vždy poskytoval tomuto mestu radosť svätým Zvestovaním Pánovým a modlitbou Svätej Bohorodičky a Archanjela Gabriela“.

Anastasia: Áno, historické poznatky o tom sú zaznamenané v Ipatievskom letopise. Až do dnešného dňa sa zachovali slová, ktoré si možno prečítať v historickom viacväzkovom zborníku, ktorý hovorí o literatúre Starodávnej Rusi (počínajúc 11. storočím) – „Knižnica literatúry Starodávnej Rusi“ (zväzok 1 str. 50): „Ak bozk archanjel dá Panne, tak ho dáva aj mestu celému. A jej vraví: Raduj sa, milosti plná! Pán s tebou!“ a mestu tiež: „Raduj sa, mesto blahoslavené! Pán s tebou!“ Kyjev sa historicky nachádza pod spoločnou záštitou Bohorodičky a Archanjela Gabriela – to je očividný fakt, ktorý sa dnes zamlčuje. Preto dnes na erbe Kyjeva môžeme vidieť Archanjela Michaela v podobe ochrancu mesta, vyobrazeného s obnaženým mečom, ako symbol kyjevských kniežat, ktorí viedli vojny vrátane bratovražedných, podobne, ako aj ďalší vladári v tých časoch.

Rigden: No čo už narobíš s týmito „vládarmi“... Ako to bolo v minulosti, tak to aj zostalo: „kniežatá o malom hovoria ako o veľkom a sami si tak na seba privolávajú nepokoje a vzbury.“ No to nie je to najdôležitejšie. Hlavné je to, že v národe je až do dnešného dňa živá spomienka a uctievanie Archanjela Gabriela a Panny Márie bez ohľadu na pozemské želania súčasných „kniežat“.

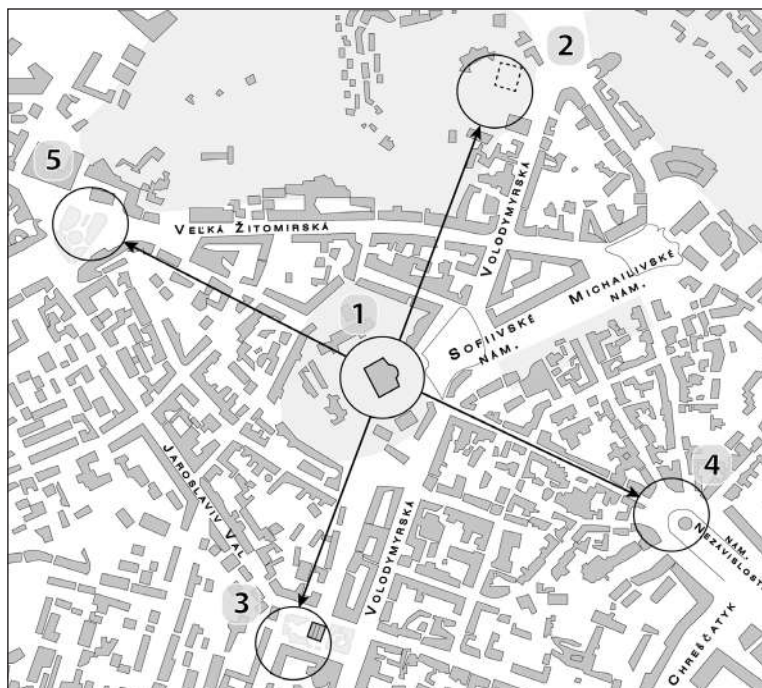
Anastasia: Samozrejme, táto duchovná pamäť národa sa odovzdáva z pokolenia na pokolenie, čo je veľmi

potešujúce. No vráťme sa k rozhovoru, ktorý je z historického uhla pohľadu taký zaujímavý. To znamená, že „Zlatá brána“ v Kyjeve bola symbolom mesta, ktorý bol v duchovnej interpretácii Znalostí o človeku prirovnávaný k Prednej bytosti. A teda symbolom minulosti mesta, čiže Zadnej bytosti...

Rigden: A severnou symbolickou „bránou“ sa stal prvý kamenný kostol Kyjevskej Rusi zasvätený Presvätej Bohorodičke, dnes v histórii známy ako Desatinný chrám. Ten bol postavený ešte Jaroslavovým otcom, kniežaťom Vladimírom. Vedľa neho sa rozprestieral celý starý veľkokniežací Vladimírov dvor. Je treba poznamenať, že pokiaľ ide o kultové predkresťanské stavby, toto miesto má oveľa staršiu históriu.

Anastasia: Áno, podľa archeologických vykopávkov tu boli odhalené základy „palácov“ ešte starších stavieb patriacich do „pohanských“ čias Slovanov, a tiež pozostatky ešte starodávnejšej kultovej stavby (chrámu) v podobe kamennej plošiny *so štyrmi rímsami v rohoch*. Inými slovami, už v dávnejších dobách bola Starokyjevská hora dôležitým kultovo-náboženským centrom slovanských národov, ktoré žili na tomto území.

Rigden: Presne tak. Takže Jaroslav Múdry nielenže uskutočnil v tomto chráme reštaurátorské práce, ale podľa Agapitovej rady ho ešte raz vysvätil, ale už tak, ako sa má. Prvý chrám na Kyjevskej Rusi, zasvätený Bohorodičke, symbolizoval minulosť, otvárajúcu cestu budúcnosti. Aj ten hral nemenej dôležitú úlohu v rozmiestňovaní znakov v Kyjeve.

Obrázok 77. Súčasná mapa historického centra mesta Kyjev so zaznačením bývalého umiestnenia „štyroch brán“ a súčasného Chrámu Svätej Sofie:

- 1) chrám Svätej Sofie;
- 2) poloha základov Desatinného chrámu (prvý kamenný chrám Kyjevskej Rusi, zasvätený Presvätej Bohorodičke);
- 3) umiestnenie hlavnej „Zlatej brány“;
- 4) umiestnenie „Ljadskej brány“;
- 5) umiestnenie „Západnej brány“.

Pravou bytosťou sa pre historické hlavné mesto stala „Západná brána“, alebo ako ju nazýval ľud, „Židovská brána“. Geograficky bola umiestnená v severozápadnej časti mesta. O niekoľko storočí neskôr,

keď vzniklo mesto Lvov, ju začali nazývať „Lvovskou bránou“, pretože cez ňu viedla cesta z Kyjeva do Lvova. Teraz je na tom mieste v Kyjeve Lvovské námestie. Zaujímavé je, že časom sa na tomto mieste ohľadom bodov aktivácie, ktoré v ľuďoch stimulujú Živočíšny princíp, nič nezmenilo. Odjakživa tu bolo trhovisko, a tak to aj zostalo, len nazývať ho začali inak – „Obchodný dom“. Navyše stimul k hromadeniu a zväčšovaniu materiálnych hodnôt v tomto meste (napokon ako aj v mnohých iných veľkých mestách sveta) dnes opäť rastie ako burina, namiesto skutočne dôležitých a potrebných stimulov pre ľudí – tvorivých skutkov „plodonosného a večného stromu“ – Duchovnej podstaty.

Anastasia: Žiaľ, je to tak. Ak sa pozrieme na súčasný Kyjev, tak prvé, čo udrie do očí, je množstvo obchodných domov, bánk a ďalších podobných ustanovizní, a jedna je bohatšia ako druhá. Vytvára sa taký dojem, že všetci sú zaneprázdnení len obchodom namiesto skutočného duchovno – tvorivého konania, ktoré je hodné civilizovanej ľudskej spoločnosti.

Rigden: Podobné veľké mestá sveta sú názorným príkladom prevládajúcej ľudskej voľby. No opakujem, náprava situácie je v rukách samotných ľudí. Takže ešte v tom čase Agapit poradil Jaroslavovi, aby „posilnil“ túto „Západnú bránu“ duchovno-kultúrnym objektom so znakom, ktorý by vyvažoval neviditeľné sily, aby nedochádzalo k prevahe Živočíšnej podstaty u ľudí, ktorí navštevujú toto miesto. A tak tu bol postavený chrám zasvätený Stretnutiu Pána (Sreteniu Gospodnemu). Bolo to symbolické. Po prvé, staroslovanské slovo „sretenie“ označovalo

„stretnutie“, a podľa staroslovanských vierovyznaní to označovalo stretnutie človeka s božským a jeho oslávenie. A po druhé, biblický príbeh Stretnutia bol zasvätený Bohorodičke (Panne Márii), ktorá priniesla Nemluvňa Krista do chrámu na štyridsiaty deň po Jeho narodení. V Pravosláví sa Stretnutie Pána sláviло týždeň pred **25. februárom** a v duchovnom zmysle ho považovali za obnovenie, za stretnutie starého a nového. Preto je veľmi symbolické, že „Západná brána“ v starom Kyjeve bola posilnená práve týmto duchovno-kultúrnym objektom.

Pokiaľ Sofijský chrám bol centrom, „Zlatá brána“ bola symbolicky Prednou bytosťou, Chrám Bohorodičky (Desatinný) Zadnou a „Západná brána“ Pravou bytosťou, tak symbolom Ľavej bytosti starodávneho hlavného mesta Kyjevskej Rusi bola „Ljadská brána“. Nachádzala sa tam, kde je teraz centrálne námestie mesta – námestie Nezávislosti, ktorému sa medzi ľuďmi hovorí „Majdan“.

Anastasia: Viete, keď som od Vás prvýkrát počula túto informáciu, tak som bola nevýslovne prekvapená a pomyslela som si: „Zaujímavé, kto prišiel na to, aby sa práve na toto miesto prenieslo hlavné námestie hlavného mesta a tým sa zdôraznila Ľavá bytosť?“ Veď na tomto mieste, na námestí hlavného mesta, sa zhromažďujú masy ľudí.

Rigden: Presne tak. A spravili to tak nie kvôli nepochopeniu, ale veľmi premyslene, ako sa hovorí, z Rozumu, a to Živočíšneho. Napokon, poďme poporiadku. Miesto, na ktorom sa teraz nachádza námestie Nezávislosti v Kyjeve, sa v časoch Agapita

Pečerského nazývalo „Perevesišče“. Bolo tam blato a medzi ľuďmi ho oddávna nazývali Kozím blatom. Takže približne tam, v juhovýchodnej časti mesta, kde sa teraz na Majdane začína Sofijská ulica vedúca ku chrámu, Jaroslav Múdry postavil „Východnú bránu“. Tá otvárala cestu z Kyjeva do Pečerského kláštora (dnešná Kyjevsko-Pečerská Lávra) a tiež do „zeme pečenežskej“. V minulosti táto brána dostala pomenovanie „Ljadská brána“. Staroslovanské slovo „ljad“ sa prekladá ako „nečistý“, „neporiadny“, a „ljada“ ako „pustatina“, „burina“, „husté krovie“, „neobrobená zem“. Mimochodom, o pár storočí neskôr sa práve cez „Ljadskú bránu“ podarilo vojskám Batu chána po dlhom obliehaní mesta vtrhnúť do Kyjeva. A čo sa týka tohto samotného miesta, tak ono aj zostalo „pustatinou“ až do 19. storočia, pokým slobodomurári, ktorí prispeli svojím dielom k likvidácii duchovného dedičstva Slovanov, neiniciovali výstavbu budovy Mestskej dumy práve na tomto „nečistom mieste“.

Anastasia: To už hej, „Nezávislosť“ na Kozom blate... Urobiť centrálné námestie takéhoto mesta na takomto mieste? Áno, slobodomurári sú ľuďom len naoko „blízki“, ale rozumom sú cudzinci.

Rigden: Preto aj blokujú ľuďom prístup k Znalostiam, robia všetko preto, aby sa ľudia nezaujímalí o svoju skutočnú duchovnú minulosť, otravujú ich svojím klamstvom a skrývajú pred nimi očividné fakty. Pozri sa na symboliku: všade meče, šípy a luky, sekery, štíty, kružidlá a levy – symboly slobodomurárov. Stačí sa len zaujímať o históriu a možno uvidieš, ako sa prakticky v jednom a tom istom

čase zámerne prekrúcali a ničili dokonca aj malé zbytky tých znakových stavieb, ktoré boli pre ľudí postavené napríklad na Kyjevskej Rusi v Agapitovej dobe a boli aktivované znakmi. Napríklad, Chrám Svätej Sofie v Kyjeve bol práve v 17. – 18. storočí reštaurovaný a potajme ho prestavali v barokovom štýle, v dôsledku čoho budova podstatne zmenila svoj vonkajší vzhľad (vrátane geometricky-priestorového tvaru).

Anastasia: Nuž v historickej literatúre autori usilovne odpisujú jeden od druhého jednu a tú istú frázu, že „baroko“ bolo v tých časoch módnym štýlom obdobia renesancie „západnej civilizácie“.

Rigden: ... a jeho centrom bolo Taliansko, Rím. Nič ti to nehovorí?

Anastasia: Ó, to vypovedá o mnohom. Už len to samotné slovo „baroko“, to už je niečo!

Rigden: Presne tak. Talianske slovo „barocco“ vzniklo z portugalského „perola barroca“ – „perla nepravidelného tvaru“, teda „perla s chybou“, defekt v drahokame, deformovaná perla. Toto slovo je aj v latinskom jazyku...

Anastasia: Áno, vzhľadom na to, že rozšírenie tohto štýlu bolo spojené s aristokratickými kruhmi a cirkvou, nie je vôbec prekvapivé, že na jeho pomenovanie bolo vybrané práve slovo „baroko“, ako pomenovanie deformovanej perly. Pritom neskoršie to bol prevládajúci štýl v európskom umení až do polovice 18. storočia, najmä v krajinách, kde bol rozšírený

katolicizmus. Štýl „baroko“ je považovaný za triumfálne ťaženie „západnej civilizácie“.

Rigden: Nuž áno, pochod s fakľami. Ako sa hovorí, kto má uši, nech počuje. Pre múdrych ľudí nebude ťažké pochopiť, prečo sa Sofijský chrám stal prvým pamätníkom architektúry na území Ukrajiny, ktorý bol zapísaný do zoznamu Celosvetového dedičstva UNESCO, a to znamená, že je zakázané prestavovať ho, prenechávať ho akejkoľvek náboženskej organizácii a vykonávať v ňom bohoslužby.

Anastasia: Teda slobodomurári od Archóntov prebudovali pôvodné a teraz pomocou svojho ušľachtilého nástroja UNESCO stanovujú pravidlá miestnym obyvateľom ohľadne toho, že chrám nesmú prestavovať, a okrem toho v ňom nesmú ani vykonávať pôvodné pravoslávne bohoslužby, takpovediac aktivovať „perlu“?! Nuž, ... To sa inak ako bezprávie nedá nazvať.

Rigden: Tak len si to uváž, hlavná duchovná „perla“ Kyjevskej Rusi! A čo urobili slobodomurári s ostatnými stavbami v tých istých rokoch? V spomínanom 18. storočí podnikli pokusy o prestavbu Sofijského chrámu vo Veľkom Novgorode, čím narušili geometrický a priestorový vzhľad, pod zámienkou spevnenia stien budovy. A v Polocku dokonca úplne nanovo prestavujú chrám. Pričom v 18. storočí sa už Sofijský chrám v Polocku značne architektonicky odlišoval od pôvodnej stavby vzhľadom na to, koľkokrát v priebehu predchádzajúcich storočí túto budovu najprv zničili, a potom obnovovali podľa ľudského rozumu. A potom, bez ohľadu na tieto okolnosti, sa slobodomurári pre každý prípad poistili a vybudovali

na začiatku 18. storočia na jeho mieste kostol neslovanskej architektúry v „barokovom“ štýle.

No a o „štyroch bránach“ Kyjeva už radšej pomlčím. Hneď ako slobodomurári začali sponzorovať politikov v Kyjeve, začalo sa pod rôznymi zámienkami poškodzovanie a ničenie pozostatkov znakových architektonických pamätníkov minulosti. Je to stará známa metóda slobodomurárov: najskôr zničiť originál a potom podsunúť svoju „kópiu“. Takže dnes môžeme vidieť už len úbohú „kópiu“ „Zlatej brány“ a špekulovať ohľadne kópie pamätníka – „Ljadskej brány“ od slobodomurárov, ktorej originál bol prakticky zničený v 19. storočí, keď stavali budovu Mestskej dумы. A už existujú len zmienky v letopisoch o tom, že kedysi existovala „Západná brána“ a v meste Kyjeve stál prvý kamenný kostol Bohorodičky. A to je celý príbeh o tom, ako duchovné znaky pomáhajú jedným ľuďom v rozvoji a druhých poburujú, ako jedni vytvárajú duchovnú perlu pre pokolenia žijúcich, a ďalší sa snažia naniesť na ňu svoje „baroko“.

Anastasia: Áno, to je dnešná doba.

Rigden: A to je len jeden prípad v dejinách a podobných môžeme nájsť v minulých storočiach množstvo. Veď nejde o stavby, ide o ľudí, o ľudskú voľbu...

Anastasia: Mimochodom, keď sa vrátíme k rozhovoru o zvláštnostiach architektúry chrámov u národov sveta s využitím základnej symboliky vrátane perly... Tak, ako je v kresťanských chrámoch oltárna časť budovy v podobe polkruhového výklenku orientovaná na Východ, tak je aj v moslimských mešitách

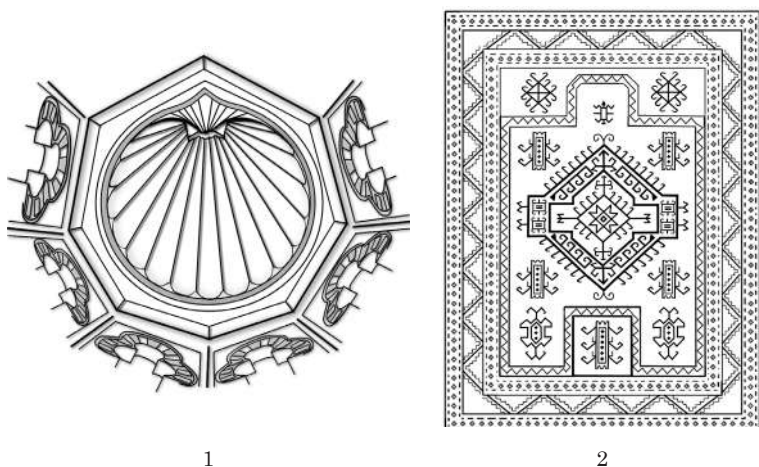
zvláštny polkruhový výklenok – mihrab (arabské slovo „michr’ab“ – „smer modlitby“), orientovaný smerom k mestu Mekka, ktoré je pre moslimov posvätné (je to na Arabskom polostrove v juhozápadnej Ázii). Tu sa nachádza jedna z hlavných moslimských svätýň, budova v podobe *kocky* – Kaaba. Takže tento výklenok je ozdobený ornamentálnou rezbou, maľbou a inkrustáciou. A jeho vnútorná kupola je často tvarovaná do podoby mušle – symbolu miesta, kde sa uchováva drahocenná duchovná perla.

Rigden: Správne. Taký tvar je pochopiteľný, pretože moslimovia majú nemálo legiend o perle a vyčleňujú ju do kategórie zvláštnych symbolov. Napríklad podľa výroku Proroka Mohameda bol svet stvorený z Bielej Perly. Podľa moslimskej viery Najvyšší stvoril *Bielu Perlu*, ktorá mala veľkosť *siedmich nebies a siedmich zemí* dokopy. Keď Boh povolal Perlu k Sebe, tak sa od *Jeho volania* celá zachvela až tak, že sa premenila na prúdiacu *Vodu*. Zo všetkých stvorení, ktoré v určitú dobu dňa alebo noci nejako prerušujú svoj chválospev Najvyššiemu, len ona jediná, už ako Voda, *ani na okamih neprestávala chváliť Stvoriteľa*, neustále sa vlniac a peniac. Preto jej Boh aj dal prednosť pred ostatnými a urobil ju *zdrojom a počiatkom života všetkého živého*. Tak bolo z Vody stvorené všetko živé. A aby niesol túto drahocennú Vodu, Najvyšší stvoril *Vietor* (Vzduch) a obdaril ho „*nespočetným množstvom*“ *krídel*.

Preto je tento sakrálny výklenok spravidla zaplnený mnohými symbolmi. Spájali ho s Presväťou Pannou, bezúhonnou Dušou. Kedysi do vnútra mihrábu vešali horiacu lampu, pretože božskú

prítomnosť vo svete alebo v človeku prirovnávali k svetlu lampy. Lampa je zo skla a sklo je ako perlová hviezda – symbol „Svetla vo svete“.

Anastasia: Pokiaľ ide o symboly, dosť zaujímavá je aj kompozícia modlitebného koberčeka (namazlik) u turkotatárskych národov, ktoré vyznávajú islam. Tento koberček vo svojej symbolickej ornamentálnej kresbe často imituje mihráb niektorého regiónu.

Obrázok 78. **Symbolické vyobrazenia v islame:**

1) lastúrovitá klenba výklenku mihrábu (Veľká stĺpová mešita-katedrála Mezquita, považovaná za jednu z najväčších na svete; r. 785 – začiatok 11. storočia; mesto Córdoba, Španielsko);

2) modlitebný koberček (turecký namazlik); umenie turkických národov, ktoré vyznávajú islam.

Rigden: Mimochodom, sú tam tiež v podstate všetky tie isté symboly a znaky, ktoré sú v kultúrach aj náboženstvách mnohých iných národov: osemuholníky,

šesťuholníky, kosoštvorce, štvorce, kosé kríže a tak ďalej... Celkove bola lastúra s perlou v minulosti symbolom Duše, tvorivého božského ženského princípu. Bola atribútom mnohých ženských božstiev a ich mien, symbolom vodného posvätného živlu. Tým posledným menovaným, ako som už spomínal, sa chápano prostredie bytia, pre ľudské ponímanie kvalitatívne *iné* ako pozemské. Predsa však všetko živé pochádzalo z neho, záviselo od neho a potrebovalo ho. V Biblii sa spomínajú slová Ježiša Krista, v ktorých vysvetľuje, čomu je podobné Kráľovstvo Nebeské (Evanjelium podľa Matúša, 13. kapitola, verš 45-46): „Kráľovstvo Nebeské sa dá prirovnať aj ku kupcovi hľadajúcemu dobré perly, ktorý, keď našiel jednu *drahocennú perlu*, šiel, predal všetko, čo mal a získal ju.“

Perleť, ktorá má *dúhový* efekt, považovali za „božský obal“ perly. Mimochodom, na Východe najvnútornejší duchovný zmysel Duše v podobe perly tiež často poeticky opisovali ako kvapku vody na lotose. Lístky lotosu majú totiž zvláštny belostný voskový povlak. Oddávna je známy neobyčajný efekt lotosu: keď voda (napríklad dažďová) padá na listy lotosu, vytvára kvapky podobné guľôckam. V lúčoch slnka sa tieto kvapky trblietajú dúhovou farbou perlete a na belavom povlaku vyzerajú ako drahocenné perly. Samozrejme, že tento efekt nemohol zostať nepovšimnutý básnikmi Východu, vďaka čomu ich lyrické verše získali metaforu s hlbokým skrytým zmyslom:

Z večného neba
Odrazu kvapky dažďa
Na lotos spadli
A priezračná vlaha na listoch...
Perlou sa stala.

Francúzske označenie perly „perle“ je odvodené z latinského „pirula“ – „zrnko“. A toto vzniklo od slova „pirium“ – „guľa“. Slovanské slovo „perlet“ (rusky – perlamutr) je prevzaté z nemeckého slova „Perlemutter“: „Perle“ – „perla“ a „Mutter“ – „Matka“. V latinskom jazyku „mater Perlarum“ – „matka Perla“. Starí Rimania nazývali perlu ešte „margarita“. Toto slovo bolo prevzaté zo starogréckeho („margorron“ – „perlet“). Práve z neho vznikli ženské mená spojené s epitetom dávnych bohýň Lásky, krásy, plodnosti, večnej jari a života. Napríklad meno Margarita (perla) vzniklo z epitetov bohyně Afrodity, ktorá bola podľa starogréckej mytológie zrodená nepoškvrneným počatím a vznikla z morskej peny v lastúre ako trblietavá perla. A meno Marina („morská“) vzniklo z epitetov „žiarivá“, „Matka perly“ starorímskej bohyně Venuše (latinské slovo „veneris“ – „láska“), ktorú stotožňovali s Afroditou. Jedným z jej symbolov bola holubica. Preto aj v ranokresťanskom umení, ktoré sa zrodilo v Rímskom impériu, bola Panna Mária zobrazovaná s lastúrou nad hlavou ako symbol Tej, ktorá priniesla „Božskú perlu“. Treba poznamenať, že *meno Mária v rímskom impériu spájali s pojmom bohyně Lásky, ktorý bol tradičný pre tam žijúce národy* – „žiarivá“, „Matka perly“! A nie „užialená“, „zavrhnutá“ a už vôbec nie „zatrpknutá“, ako potom jej meno prezentovali masám židovskí žreci.

Anastasia: Oni môžu...

Rigden: Môžu toľko len preto, že samotní ľudia nechcú vedieť viac ako to, čo im určili žreci. A hľa, tu je výsledok. No stačí sa pozrieť na analogické

posvätné symboly a znaky u iných národov sveta (prístup k ich znalostiam sa špeciálne vo vedomí veriacich obmedzuje slovami „pohania“, „neveriaci“ atď.) a všetko zapadne na svoje miesta.

Anastasia: No áno, veď od koho žreci kopírovali obľúbené dávne symboly, znaky a symboliku božských postáv?! Od iných národov.

Rigden: A čo sa týka Panny Márie, tak stačí jednoducho porovnať symboly a mená Pramatky dávnych národov sveta, ženských svetlých božstiev a ich epitetá. A bude zrejmé, že zo storočia na storočie sa rôznym národom odovzdávali jedny a tie isté duchovné znalosti o oslobodení Duše človeka, v ktorých dôležitú úlohu hrala tvorivá sila božského ženského princípu (Allat).

Takže, samotnú perlu v minulosti na Rusi nazývali „inči“, čo u mnohých slovanských a iných národov znamená „iný“, „jedna“, „jedinečná“, „skutočný, správny“. Preto aj neskôr začali nazývať v kresťanstve mnícha „inok“ a mnišky „inokiňa“. Perla bola asociatívny symbol Duše z *iného (duchovného) sveta*. Staroruské slovo lastúra (rus. rakovina) „perleť“ vzniklo zo starodávnych slov slovanských národov, ktoré žili vo východnej Európe. „Raky“, „rakve“ – „obal“, je podobné latinskému slovu „arceō“ – „zatváram“. Teda perla v lastúre je symbolické označenie Duše uzavretej v materiálnom obale tela, ktorá sem bola prinesená z *iného sveta* a môže sa oslobodiť len splynutím (zjednotením) vedomia človeka (Osobnosti) s Dušou za pomoci duchovnej, tvorivej sily, a pri vládnutí Duchovnej podstaty v človeku.

Anastasia: To je skutočne veľmi zaujímavá informácia pre súčasných ľudí. Je zaujímavé, že veľké perly v minulosti nazývali Orient (latinské slovo „orientis“ – „vychádzajúce slnko“). Toto slovo bolo prevzaté z Východu. Tak poeticky často nazývali niečo „iné, lákajúce svojou nepoznanosťou a vnútornou krásou“.

Rigden: Presne tak. Veľké perly nazývali „unio“ (z latinského – „jedinečný“) a slovom „orient“ na Východe spočiatku označovali *lesk pravých perál*.

Anastasia: Áno, z pozície duchovných symbolov sa na to všetko pozeráš úplne *inak!*

Rigden: Poviem ešte viac. Cylindrická miestnosť pod centrálnou veľkou kupolou alebo vežou *uprostred kríženia* krížovo-kupolovitého chrámu sa nazývala hlavnou centrálnou apsidou. V nej bolo vyhradené miesto pre prestol a oltár. Prekrytie apsidy vo forme polkupy (koncha – „*lastúra*“, „*špirálový vír*“, „*lievik*“) symbolizovalo „nebo“. Pričom v architektúre sa záverový kameň, „uzatvárajúci“ oblúk, klenbu, aj dodnes nazýva *klúčom*. Takže na vyduťom vnútornom povrchu apsidy pôvodne spravidla umiestňovali mozaikové alebo maľované vyobrazenie Bohorodičky „Oranty“ so zdvihnutými rukami ako symbol „tej, ktorá otvára Bránu Nebies“.

Anastasia: Áno, tu sú skutočne prítomné všetky symboly duchovnej práce človeka na sebe, symboly dosiahnutia oslobodenia za pomoci božskej sily ženského princípu... Vyobrazenia Bohorodičky „Oranty“ boli známe v Starej Rusi takmer od samotného

počiatku Krstenia. Mnohí ju spájajú s Byzanciou, ale nie so starovekým Východom! V príručkách náboženstva a kulturológie sa vyzdvihujú verzie pôvodu pomenovania tejto ikony z gréckeho slova „orantis“ – „modliaci sa“. Ďalej, za rámec tohto „ohraničenia“ sa už nejde, očividne kvôli neznalosti alebo kvôli neochote spomínať iné kultúry. Ale, ak načrieme hlbšie do histórie, bude zrejmé, že je tu vložený úplne *iný* zmysel!

Rigden: Máš pravdu, tu je skutočne *iný* zmysel a je oveľa hlbší, ako sa na prvý pohľad zdá. A čo sa týka spojenia so slovom „modliaci sa“, tak ľudia očividne vychádzali z údajov o ranokresťanských výzdobách rímskych katakomb, kde boli v takejto polohe zobrazené modliace sa postavy. No ruky zdvihnuté takým spôsobom, ako už bolo spomenuté v našom rozhovore, predstavujú skutočne dávne symbolické zobrazenie, známe aj v období paleolitu aj v dobe neolitu, dobe medenej (počas existencie starého Egypta, Mezopotámie, Harappskej, Tripolskej civilizácie a tak ďalej). Je to symbolické označenie Allatu, symbol znalosti o duchovných praktikách na dosiahnutie splynutia Osobnosti s Dušou, symbol duchovného osvietenia, pochopenia Pravdy.

Anastasia: To je pozoruhodné, zdá sa, že všetky znalosti existujú až dodnes, len ľudia majú kardínálne zmenený svetonázor na opačnú stranu! Veď ešte aj v architektúre už spomínaného kresťanského chrámu sú zachytené základné Znalosti: štvorcová, štvorlístková štruktúra s centrom, cylindrická centrálna miestnosť, pyramidálna architektúra celej budovy. Táto pyramidálna architektúra

môže byť ukončená aj pyramídovitou špičkou alebo kupolami v tvare cibule so zašpicateným vrchom (cibuľovitými kupolami). Veď to všetko zodpovedá symbolike energetickej konštrukcie človeka, cesty oslobodenia jeho Duše: štyri Bytosti, centrum – Duša, osobný priestor, pyramídálna štruktúra, architektonické symboly transformácie štvorca na kruh alebo osemuholník (symbol kocky). A ako už bolo názorne ukázané, v kresťanskom náboženstve je to práve tvorivá božská sila ženskej podstaty, ktorá hrá hlavnú úlohu reálneho Prevodcu zo sveta ľudí do duchovného sveta. Táto prechádza základnými ženskými obrazmi kresťanstva ako je Panna Mária, Mária Magdaléna... Ľudia rozdeľujú obrazy, ale ich podstata je u všetkých tá istá – božská Láska, *Boho rodička* – to, čo prostredníctvom Lásky *obnovuje* v človeku kontakt s Bohom a prostredníctvom Duše s Ním obnovuje niekdajšie spojenie. Práve duchovná, *blahá sila Lásky a Tvorenia Bohorodičky* je základnou prevádzajúcou a výkonnou silou od Boha! V scénach Zvestovania sa Panna Mária často zobrazuje s lotosom, presnejšie s ľaliou v ruke ako symbol duchovnej čistoty. Zobrazujú ju, ako nohami pošliapala draka – Živočíšnu podstatu človeka. Veď, ak vezmeme do úvahy duchovné znalosti o človeku a prax duchovnej cesty, tak toto všetko získava *iný, oveľa hlbší zmysel!*

Pannu Máriu nazývajú „duchovne oživujúca sila“, „stelesnenie skutočného poznania“. Nazývajú ju „Premúdrosťou Božou“ – „umelkyňou všetkého“, „Matkou tvorenia“, o ktorej sa v Biblii hovorí, že „Ona je dych Božej sily a čisté prejavenie slávy Jeho“, „Ona je odlesk večného svetla a čisté zrkadlo

pôsobenia Božieho“, „Ona je jedna, no môže všetko a prebývajúc v sebe samej všetko obnovuje a prechádzajúc z pokolenia na pokolenie do svätých duší, pripravuje priateľov Božích aj prorokov“. Duchovnú silu Panny Márie porovnávajú s „Nebeskou Bránou“! Nazývajú ju „Nositeľkou Božstva“, „Dušou sveta“, „Božou Prozreteľnosťou“, „Stelesnením Logosu“...

Rigden: Kedysi Ježiš povedal Márii: „Blahoslavená si, Mária, pretože nie telo a nie krv ti to odhalili, ale Môj Otec, ktorý je na nebesiach. A Ja ti hovorím: ty si Magdala Cirkvi Mojej a brány pekla ju nezdolajú.“ „A dám Ti kľúče od Kráľovstva Nebeského; a čo zviažeš na zemi, to bude zviazané na nebesiach; a čo rozviažeš na zemi, to bude rozviazané na nebesiach.“

Anastasia: Áno-áno, pamätám si tieto dôležité slová. Zaznamenala som tieto znalosti v knihe Sensei zo Šambaly 4. diel, že práve Mária Magdaléna bola tým najbližším učeníkom, ktorému Ježiš nielenže zveril tajné znalosti, ale aj odovzdal „Kľúče od Kráľovstva Nebeského“, to, čo dnes ľudia nazývajú Grálom. „Magdala Cirkvi Ježišovej“, základný „Stĺp Viery“, na ktorom doteraz stojí skutočné Učenie Ježiša...

Rigden: ...a odkiaľ prichádza reálna duchovná pomoc ľuďom na spásu ich duší.

Anastasia: Viete, kedysi, keď som bola v Kyjeve a vošla som do jedného z chrámov, uvidela som starodávne vyobrazenie Bohorodičky „Oranty“, kde bola zobrazená od pása nahor. Ruky má zdvihnuté a rozťahnuté do strán, zreteľne *v tvare čaše*,

polmesiaca s rožkami nahor. A na hrudi má zvýraznený kruh, kde sa nachádza Nemluvňa Ježiš, ako v materinskom Lone, pod jej ochranou. Je to teda ikona, v ktorej je zašifrovaný symbol „AllatRa“.

Bolo mi divné, že ľudia nevidia očividné. Hoci, ak by ste nás pred mnohými rokmi nezasvätili do týchto otázok, podľa všetkého by som tiež určite nechápala, prečo sa nemôžem vynadávať práve na túto ikonu, a prečo cítim pozitívnu silu, ktorá z nej vychádza. Odfotila som si toto vyobrazenie „Oranty“ a nastavila som si ho ako pozadie na mobilný telefón. Tu je...

Rigden: (s láskavým úsmevom, pozerá na obrázok): Matka Božia „Znamenie“... samozrejme, inak to ani byť nemohlo... Svetlo prinášajúca milosť Božia. Lono Matky slovanského národa. Pravá Radosť Tvojich očí, rodný Brat, dodnes ako Pochodeň žiari na slávu Tvoju a približuje ten deň „Ja som, Ja budem!“... Krásna ikona... Už som hovoril, že na Starej Rusi bol obraz Bohorodičky medzi ľuďmi najuctievanejší. Táto ikona sa nazýva „Znamenie“ len u Slovanov Ruska, Ukrajiny, Bieloruska (a tiež u tých národov, ktoré s nimi boli neskôr historicky spojené do jednej veľkej krajiny) a nikde inde. V iných krajinách ju nazývajú Bohorodička „Veľká Panagia“, „Pantanassa“, „Platytera“. Málokto vie, že v staroslovanskom jazyku slovo „znamenie“ vzišlo zo staroruského „znamja“, čo znamená „znak“. Na Rusi sa takáto ikona po prvý raz objavila v 11. storočí. No už po skončení pozemského života **Agapita Pečerského Lekára Nezištného** začali túto ikonu medzi ľuďmi nazývať nielen „znamením“, ale aj „stelesnením“, *znakom spásy*. V tom je podstata!

Anastasia: A dodnes možno nájsť o tom zmienky. Lenže v cirkevných legendách, žiaľ, začali klásť dôraz viac na fyzické spasenie ľudí ako na duchovné. Napokon, ak pozorne preskúmame históriu tých čias, tak ešte aj nepriame informácie nás v konečnom dôsledku privedú k historickým udalostiam spojeným s konkrétnymi dátumami. Napríklad **25. februára** roku 1169, vďaka ikone „Oranta“, došlo k zázračnému vyriešeniu výsledku bitky pri *Veľkom Novgorode*, vďaka čomu následne samotný ľud začal uctievať Bohorodičku ako svoju ochrankyňu. Pravdaže, mocipáni ustanovili na počesť tejto udalosti sviatok až na 27. novembra podľa juliánskeho kalendára (10. decembra podľa nového kalendára).

Rigden: Bolo to tak. Jednoducho k tejto udalosti došlo v čase Veľkého pôstu. Oslavovať bolo akosi nevhodné, veď bol pôst. A tak to prispôsobili k 27. novembru, na meniny vtedajšieho novgorodského miestodržiteľa. Napokon, čo sa týka moci, všetko je ako vždy, nič sa nezmenilo. Ale hlavné je, že ľud cíti pravdu. Hoci, aby sme boli spravodliví, treba povedať, že táto ikona už od 11. storočia konala v Kyjevskej Rusi mnoho duchovných zázrakov. A aj neskôr, keď sa ešte vďaka tejto ikone uskutočnilo zázrakov, tajných aj zjavných. Stala sa natoľko obľúbenou v celej pravoslávnej ekuméne, že ju začali zobrazovať nielen na nástenných maľbách v chrámoch. Znak sa stal pre ľudí všeobecne dostupným. Šíril sa v podobe odlievaných medených amuletov, ikoniek-štvorlístkov, enkolpionov (relikvie, ktoré sa nosili na hrudi, v staroveku ich nazývali „lono“, „persi“), razených obrázkov a tak ďalej.

1

2

Obrázok 79. Vyobrazenia „Oranty“:

1. bronzová ikona s vyobrazením „Oranty“ (12. – 13. storočie; Brest, Bielorusko);

2. medailón (lícová a rubová strana) s vyobrazením „Oranty“ a božského Nemluvňata Ježiša na lícovej strane (14. stor.; archeologický nález neďaleko mesta Brest, Bielorusko).

Áno, a dnes je táto ikona jednou z najuctievanejších v ruskom Pravosláví. Ba čo viac, napríklad v Bielorusku je ikona „Bohorodičky v sprievode štyroch anjelov“ doteraz mestským erbom (erb v preklade z nemeckého „erbe“ znamená „dedičstvo“) – charakteristickým symbolom

dávneho staroslovanského mesta Minsk (Мінскъ), ktoré sa nachádza na brehu rieky Svislač (Свіслач), jedného z prítokov Dnepra. V legendách sa zachovali čiastočné zmienky o spojení ikony „Znamenja“ so starodávnym Kyjevom, a o jej zázračnom nadobudnutí. Všetky tieto symboly a znaky zanechali zvláštnu stopu na duchovnom dedičstve týchto slovanských národov.

Anastasia: Áno, stačí sa pozrieť na súčasné erby týchto miest, aby sme pochopili, na aké symboly je sústreďovaná pozornosť spoločnosti.

1

2

3

Obrázok 80. **Súčasný symbol Bieloruska:**

1) erb mesta Novopolock (Vitebská oblasť, Bielorusko);

2) erb mesta Minsk (vyobrazená Bohorodička obklopená dvomi anjelmi a dvomi cherubínmi);

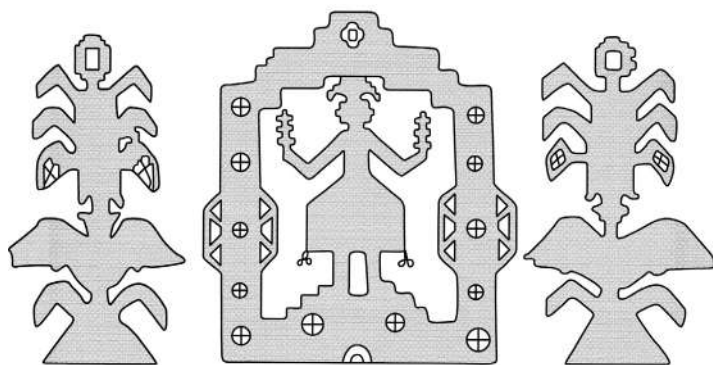
3) ten istý symbol na známom katolíckom chráme – na kostole svätého Simeona a svätej Heleny (začiatok 20. storočia), ktorý sa nachádza na námestí Nezávislosti v meste Minsk.

Rigden: Celkovo musím poznamenať, že u Slovanov v predkresťanskom období bola ešte zachovaná symbolika prevažne rombického typu. Môžeme povedať, že Slovania a baltické národy boli prakticky poslednými indoeurópskymi národmi, ktoré dlho a húževnato vzdorovali zasahovaniu kresťanskej symboliky do ich tradičných vierovyznaní. Chcem upozorniť na to, že kresťanstvo ako náboženstvo si do 10. storočia už významne posilnilo vo svete svoju pozíciu ako nástroja politického vplyvu. Ale tieto národy mali symboliku orientovanú prevažne na duchovno. No, ako som hovoril, všetky zmeny sa začínajú symbolmi. Kým bohatú sakrálnu symboliku iránsky hovoriacich národov kresťanstvo začalo ovplyvňovať prakticky od 6. storočia, u germánskych národov od 8. storočia, tak u Slovanov sa výrazný nástup symbolov tohto náboženstva (vrátane negatívne pôsobiacich znakov) začal od 10. – 11. storočia.

No vďaka vtedajšiemu zásahu Agapita Pečerského do tohto procesu boli na Kyjevskej Rusi aktívované práve pozitívne symboly, z ktorých mnohé (znaky **AllatRa**, Allat, kosoštvorce, kruhy, rovnoramenné kríže) boli dobre známe aj v predkresťanskom období. Agapit v podstate obnovil Znalosti vrátane tých o štyroch Bytostiach, o duchovnom oslobodení človeka. Pravdaže to nebolo urobené očividne, ale skryte, no predsa. Takže vďaka duchovnej práci

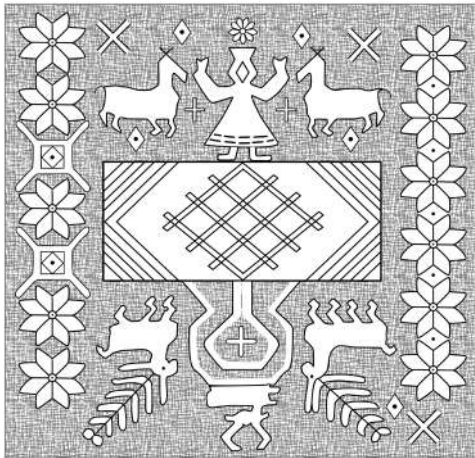
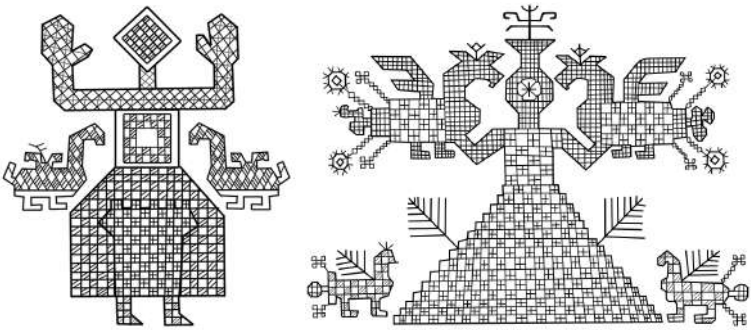
Agapita Pečerského, Lekára Nezištného, došlo k obnove väčšinou práve pozitívnych znakov, čo sa prirodzene prejavilo na duchovnej budúcnosti týchto národov.

Anastasia: Áno, a to sa dá veľmi jasne pozorovať podľa rozličných starodávnych artefaktov. Napríklad podľa symbolov a znakov, ktoré sa masovo objavili u slovanských národov tých čias, podľa ikon so symbolom Allatu a znakom **AllatRa**, podľa ľudových výšiviek s posvätnými námetmi, podľa rozšírenia prsteňov, ihlíc (dekoratívne spony na oblečenie), náušnic, brošní so symbolmi práve rovnoramenných krížov (a nie dlhých krížov) so symbolikou štyroch Bytostí. Pritom, čo je zaujímavé, na Starej Rusi sa zlaté a strieborné prstene s vyobrazeniami vyskytovali v mestách, a na dedinách boli medené s *geometrickými vzormi*.

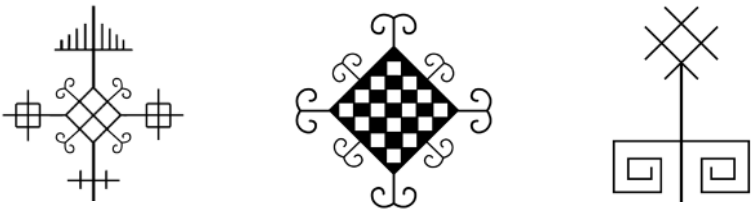

Obrázok 81. **Výchivka s vyobrazením staroslovanskej svätyně (kapišťa) a bohyně Makoš**

Bohyňa Makoš patrila medzi hlavných bohov panteónu Kyjevskej Rusi predkresťanského obdobia. Bola jednou z hlavných slovanských nebeských patróniek ženskej podstaty, plodnosti, pradenia a tkáčstva.

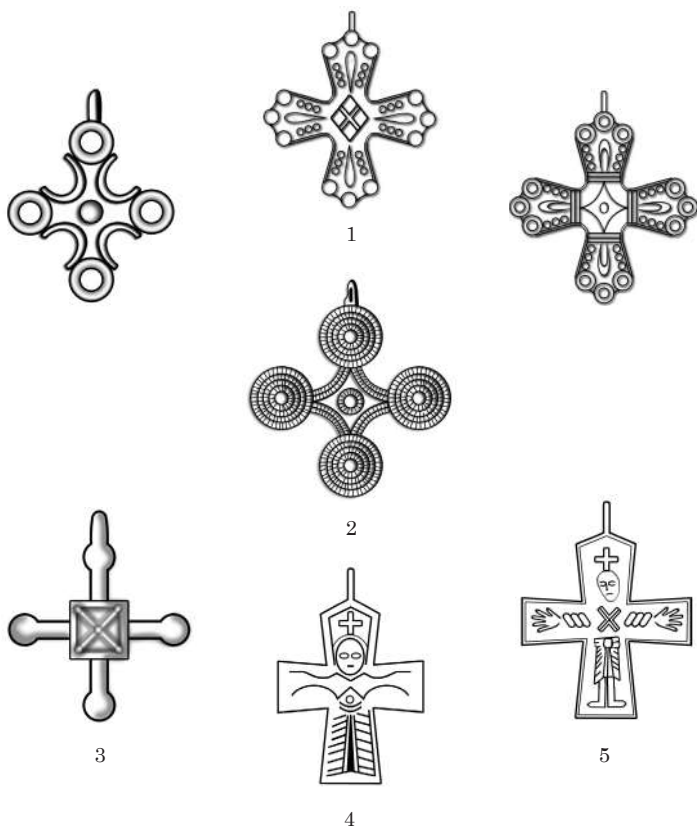
Obrázok 82. **Obrázce ruskej národnej výšivky s vyobrazeniami sakrálnych symbolov**

Obrázok 83. **Prvky slovanských výšiviek**

Obrázok 84. **Symbolika Slovanov - Vjatičov**
 (začiatok 12. storočia; vyobrazenia z artefaktov nájdených
 na územiach Moskovskej, Kalužskej, časti
 Smolenskej a Brjanskej oblasti; Rusko).

Obrázok 85. **Kresťanské rovnoramenné kríže**
 (11. – 13. stor.; Kyjevská Rus):

1) artefakty nájdené na území bývalej Vitebskej gubernie (Bielorusko);

2) kovový kríž (objavený v meste Polock, Vitebská oblasť, Bielorusko);

3) kovový kríž (nájdený v meste Borisov, Minská oblasť, Bielorusko);

4) kríž s vyobrazením Ukrižovania (koniec 10. – začiatok 11. storočia; artefakt z mesta Novogrudok, Grodnenská oblasť, Bielorusko);

5) kríž s vyobrazením Ukrižovania (koniec 10. – začiatok 11. storočia; artefakt z mesta Polock, Vitebská oblasť, Bielorusko).

Rigden: Pozornosť ľudí sa spravidla viac sústreďuje na filozofiu určitého náboženstva alebo na politickú ideológiu, a nie na znaky, a už vôbec nie na skutočné predurčenie týchto znakov. Avšak niektoré z nich sú pracovné a pôsobia na energetickú konštrukciu človeka, pracujú na úrovni podvedomia, bez ohľadu na to, či to človek chápe, alebo nie. Ľudia musia pozornejšie preskúmať, aké znaky a symboly ich vlastne obklopujú doma, v práci a aj na iných miestach ich pôsobenia. Vždy je možné zmeniť situáciu k lepšiemu, ak máme Znalosti, len aby samotní ľudia po tom túžili a reálne v tomto smere pracovali... Takže, ak sa vrátíme k rozhovoru o „Orante“, nie je to jediná ikona s vyobrazením Bohorodičky, kde boli aplikované tieto symboly a znaky.

Anastasia: To je pravda, stačí sa pozrieť na vyobrazenie zázračnej Ostrobramskej ikony Božej Matky (Vilenská ikona). Nachádza sa v meste Vilnius (Litva) a dnes je veľmi obľúbená v Litve, Ukrajine, Bielorusku, Poľsku, pričom ju uctievať ako katolíci, tak aj pravoslávni.

Obrázok 86. **Vyobrazenie Ostrobramskej ikony Božej Matky**
(Vilenská ikona).

Spájajú sa s ňou samozrejme rôzne legendy, vrátane legendy o jej vzniku v Korsuni (staroruský názov mesta Chersonesus, kde bolo pokrstené kyjevské knieža Vladimír – otec Jaroslava Múdreho). Dnes sa pozostatky tohto mesta nachádzajú na území mesta Sevastopol na Ukrajine. No nedá sa nevšimnúť si na tejto ikone symbol polmesiaca s rožkami nahor.

Rigden: Mnohé takéto vyobrazenia Panny Márie s polmesiacom s rožkami nahor sa začali objavovať na Západe v časoch vzniku a upevnenia rádu Templárov (12. – 13. stor.). Celkove treba podotknúť, že v predchádzajúcom období sa s takou symbolikou vyjadrujúcou božský ženský princíp zobrazovali aj Bohyne z iných kultúr. Napríklad iránska Bohyňa Ardvísúra Anáhitá (v preklade z avestánčiny doslovné „Ardvi, mocná, cnostná“) – bohyňa *vody* a plodnosti, ktorej je v posvätnej knihe „Avesta“ („Jašt“ 5) zasvätený zvláštny hymnus „Ardvisur-jašt“. Mimochodom, pôvodne slovo Ardvi znamenalo zdroj svetových vôd, ktorý vyteká z božského kráľovstva Svetla a dáva začiatok všetkému životu (prototyp Allatu).

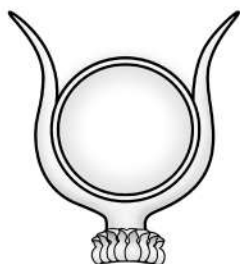

Obrázok 87. **Ardvísúra Anáhitá
vynášaná posvätným vtákom**

Fragment vyobrazenia na striebornej čaši (6. storočie, Irán (Perzia); dnes sa nachádza v múzeu „Ermitáž“, mesto Sankt-Peterburg, Rusko).

Alebo iný príklad spojený so staroegyptskou Bohyňou Isis. Kult jej uctievania bol v dávnych časoch rozšírený ako na Východe, tak aj na Západe, napríklad v Malej Ázii, Sýrii, Grécku, Taliansku, Gálii a iných krajinách.

Anastasia: Áno, dokonca aj v dobách helenizmu sa kult Isis tešil širokej popularite ďaleko za hranicami Egypta. Masám ju predstavovali ako bohyňu ženskej podstaty, plodnosti (tvorenia), bohyňu moreplavectva. No prvé, čo priťahuje pozornosť v jej typickom vyobrazení, to je jej pokrývka hlavy, atribút v podobe polmesiaca s rožkami nahor a na ňom kruh (**AllatRa**).

Obrázok 88. **Atribút pokrývky hlavy staroegyptskej bohyne Isis**

Rigden: V skrytom výklade jej meno znamenalo prechodný stav, to, čo spájalo s *inou* sférou. Mimočodom, v období helenizmu bol výklad posvätnej symboliky takého už spomínaného krížovo-kupolovitého chrámu, v mnohom prevzatý z náboženských predstáv Východu. Napríklad, už som v rozhovore spomínal grécke slovo „apsida“, ktoré označuje cylindrickú miestnosť pod centrálnou veľkou kupolou alebo vežou

v krížovo-kupolovitom chráme, záverový kameň („kľúč“), ktorý „uzamyká“ klenbu. Symbolický význam apsidy bol Grékmi prevzatý zo sakrálneho významu mena bohyně starovekého Egypta – Isis a jedného z jej atribútov – egyptského kríža ankh, ktorý označoval večný život, „kľúč života“, symbol nesmrteľnosti. Apsida (od starogréckeho „αψίς“ – „oblúk, slučka, klenba, výstupok“, „to čo zlučuje, spája“) – Gréci tak nazývali akúkoľvek okrúhlu formu: disk, guľu, valec, nebeskú klenbu.

Anastasia: Áno, žreci z rôznych dávnych krajín boli nútení sa v mnohých prípadoch zmieriť s takýmto masovým uctievaním „cudzej bohyně“ „svojím stádom“. Bolo pre nich ťažké premôcť nárast jej popularity medzi národmi.

Rigden: To je pochopiteľné. Žreci s tým nielen bojovali, ale pokúšali sa aj postaviť do čela tohto hnutia, alebo aspoň prevziať nejaké obrady a prvky z tohto kultu, epitetá pre svoje „miestne“ bohyně, aby zvýšili ich príťažlivosť, a tým zvýšili aj svoj príjem. Avšak so všetkými týmito „prevzatými vecami“ sa čiastočne kopírovali aj základné znalosti. Tí skutoční zasvätení, ktorí mali znalosti o znakoch a symboloch, chápali príčinu tejto popularity medzi ľuďmi. Preto sami napomáhali procesu rozširovania pozitívnych znakov a symbolov, využívali akékoľvek prostriedky a možnosti vrátane ich zobrazovania v monumentálnej architektúre, aby odovzdali tieto znalosti nasledujúcim pokoleniam. A neskôr to už jednoducho u rôznych národov vyústilo do tradície, často bez chápania podstaty. Ľudia začali napodobňovať a riadili sa len všeobecnou, povrchnou filozofiou, skúsenosťami minulých pokolení v architektúre a umení.

Vnímavému človeku sa stačí pozrieť na architektúru posvätných stavieb: chrámov, kostolov, iných kultových budov, postavených ako v minulosti, tak aj teraz, ktoré sa nachádzajú na rôznych kontinentoch a patria rôznym náboženstvám. A uvidí, že sa v nich odzrkadľujú rovnaké základné duchovné symboly. Takéto stavby často predstavujú architektonické riešenie v podobe transformácie štvorcovej formy (označujúcej všetko pozemské, ľudské) na sférickú (nebeské, duchovné), čo symbolizuje, ako som už hovoril, duchovný rast a premenu konštrukcie človeka. V podstate je to symbol spojenia štyroch Bytostí človeka, dosiahnutia ich jednoty pri nadvláde Duše a jej následnom oslobodení. A v architektúre posvätných stavieb to zobrazovali v podobe kocky alebo symbolického označenia jej ôsmich vrcholov (často ako vrchol dávali osemcípú hviezdu). Neskoršie prototyp kocky začali zobrazovať v podobe osemuholníka, vďaka ktorému sa štvorec veže spájal s kruhom kupoly ako symbolom konečnej transformácie, kvalitatívnej premeny podstaty človeka a jeho vstupu do duchovnej sféry.

To isté sa týka aj dávneho umenia. Vezmime si hoci aj geometrické vzory Východu, napríklad moslimských palácov a mešít a tiež kníh, odevov, ozdôb na nádobách. Ich základom sú arabesky – štvorce, kruhy, trojuholníky, hviezdy, kvety s mnohými lupienkami, prelínania podobné lotosu a jeho stonke. Mimochodom, tie posledne spomenuté v podobe motívu moslimského stredovekého ornamentu z 12. – 16. stor., ktorý predstavuje spojenie špirály s lístkami pupenca, sa nazývajú islími („ислими“ – ruská transkripcia 4 slova), čo v preklade z tureckého jazyka znamená „islamský“. Na Východe sa predpokladá,

že tento vzor oslavuje krásu zeme, pripomína ľuďom rajské záhrady a tiež vyjadruje ideu symbolického duchovného rastu človeka, zobrazenú v neustále sa rozvíjajúcom, kvitnúcom výhonku, ktorého cesta v sebe zahŕňa mnoho variant jeho všemožného rastu a spleť rôznych situácií od výmyslu sveta. A geometrické ornamenty v moslimskom umení Blízkeho a Stredného Východu sa už v 9. – 16. stor. nazývali girikh (názov vznikol z perzského slova označujúceho „uzol“). Podotýkam, že k najrozšírenejším symbolom patrí osemcípá, päťcípá a šesťcípá hviezda. A vo všeobecnosti, geometrické ornamenty v svetonázore islamského náboženstva symbolizujú plán jednoty, harmónie, poriadku, podľa ktorého, v súlade s ich vierou, existuje vesmír stvorený jediným Bohom, stvoriteľom všetkého jestvujúceho – Alahom.

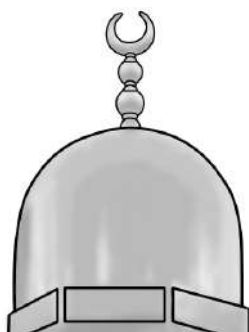
Tieto symboly tiež kedysi slúžili na odovzdávanie znalostí, ale teraz sú pre väčšinu ľudí len objektami duchovného rozjímania, rovnako ako mandaly pre Indov. Mimochodom, pôvodne sa na označenie Budhu tiež používali len symboly a znaky, ako napokon aj v ranom kresťanstve na označenie Krista. A až oveľa neskôr so založením inštitútu náboženstva, napríklad spomínaného budhizmu, došlo k personifikácii Budhu ako božstva. Celkove, ako som už spomínal, geometrické znaky v ornamente, to je veľmi stará tradícia symbolického odovzdávania znalostí, ktorá existovala na Východe ešte v predislamskej dobe. Taký ornament čítali v minulosti kočovní Arabi doslova ako otvorenú knihu, ktorej rozumie väčšina ľudí.

Anastasia: No, Východ a najmä islam, to je história sama o sebe. Kedysi dávno ste nám hovorili

o prorokovi Mohamedovi. Čo sa toho týka, vzbudilo to záujem o islamské tradície, kultúru, umenie, architektúru a literatúru. Ako je známe, pre moslimov je hlavnou svätyňou a pútnickým miestom mesto, kde sa narodil Mohamed – Mekka. Toto miesto sa nachádza v neveľkom údolí medzi horami. Už v predislamskom období bola Mekka hlavným náboženským centrom národov Arabského polostrova a Kaaba (budova v tvare veľkej kocky) bola všeobecne uznávaná rôznymi národmi Arabského polostrova ako svätyňa. Kto a kedy ju postavil, vedci zatiaľ nevedia. Čo je ale zaujímavé, Kaaba v preklade z arabčiny znamená kocka. No a ak uvážime, že kocka postavená na vrchol (alebo s označeným vrcholom) je odpradávná pre národy sveta významným duchovným symbolom, ktorý poukazuje na transformáciu, premenu človeka na Duchovnú Bytosť, tak dostávame zaujímavý príbeh.

Podľa geometrie je kocka pravidelný šesťsten, pozostávajúci z 12 hrán, 8 vrcholov (kde sa v každom stretávajú 3 hrany) a 6 stien v tvare štvorca. Treba pripomenúť, že číslo 72 môže predstavovať kombináciu 12 krát 6. Takže, zložitá symbolika čísel a geometrických významov.

Tak teda, potom, ako sa v Mekke stal islam prevládajúcim náboženstvom, hlavným pútnickým miestom moslimov sa stala mešita Masdžid al-Harám, kde sa nachádza staroveká svätyňa Kaaba a mimochodom aj Makam al-Ibrahim – malá stavba s kupolou, ktorej vrchol zdobí symbolický znak Allatu. V nej sa nachádza kameň s odtlačkom chodidla, ktorý podľa legendy patrí prorokovi Ibrahimovi (Abrahámovi).

Obrázok 89. Znak Allatu zdobiaci vrchol kupoly Makam al-Ibrahim v meste Mekka

Rigden: Presne tak. V Koráne (Súra 3, aját 97) je ohľadom pôvodu tohto znaku jasne napísané: „Tam sú jasné znamenia pre ľudí – miesto Ibrahima. A každý, kto do neho vojde, bude tam v bezpečí.“ Znak Allatu, to je práve symbol dosiahnutia duchovného oslobodenia, je to pre človeka jediný možný stav duchovnej premeny, ktorý otvára cestu do Večnosti, a len v ňom môže prebývať v bezpečí pred týmto materiálnym svetom.

Anastasia: Súhlasím s Vami, je to veľmi názorne ukázané a jasne popísané, len ľudia to doslova nevidia, alebo to chápu po svojom a vychádzajú zo svojich úsudkov obyvateľa trojrozsmernej dimenzie. Svoju pozornosť sústredili viac na to vonkajšie. Napríklad na vonkajšiu stenu východného rohu Kaaby, kde je vstavaná hlavná svätyňa mešity, takzvaný „Čierny kameň“ (Hadžar al-Asvad) – kameň vajcovitého tvaru s dĺžkou tridsať centimetrov. Vedci predpokladajú, že tento kameň je buď vulkanického alebo meteorického pôvodu. Ale podstata nie je v tom. Podľa arabskej starej legendy anjel Džibrá'il (v kresťanstve Archanjel Gabriel; ako je známe,

v islame je Džibrá'íl najuctievanejším anjelom, ktorý zvestuje prorokom vôľu a zjavenia Alaha) odovzdal Adamovi po jeho pokání, na znak božského odpustenia Alaha, biely kameň z raja, ako *oltár* pre modlitby na Zemi, ktorý sa stal základom pre Kaabu. Stalo sa to potom, ako boli Adam a Chava (Eva) vyhnaní z raja a rozdelení, a potom, keď sa po mnohých rokoch znovu stretli v oblasti Mekky. Podľa legendy bol kameň pôvodne biely, ale kvôli ľudským hriechom sčernel.

Obrázok 90. **Schematické zobrazenie fragmentu ilustrácie „Mohamed dostáva svoje prvé zjavenie od anjela Džibrá'íla“, na ktorom je zobrazený anjel Džibrá'íl**

(Originál ilustrácie je uvedený v knihe *Jami' al-tawarikh* (doslovne „Zborník letopisov“). Autor Rashid-al-Din Hamadani. Kniha bola vydaná v meste Tabríz, Perzia, v roku 1307. Dnes sa nachádza v zbierke Edinburgskej univerzitnej knižnice, Škótsko).

Podľa viery islamského náboženstva je Kaaba v Mekke považovaná tiež za „Dom Boha“, „časť neba zvrhnutá na zem“, centrum vesmíru, za stranu, kam má byť nasmerovaná modlitba každého moslima. Veriacim sa ukladá, že každý moslim by mal aspoň raz v živote navštíviť Mekku, kde by mal vykonať celý rad obradov vrátane toho, že sedemkrát obíde okolo Kaaby ako symbolu božského poriadku a podriadenia sa jedinému centru.

Ale ak porovnáme všetky tieto informácie o svätyni Kaaba so Znalosťami, pridáme k tomu, že to nie je o vonkajšom uctievaní. Veď energetická projekcia duchovne rozvinutého človeka v siedmej dimenzii pripomína tvar kocky postavenej na jeden z vrcholov! Kocka s označením jedného z vrcholov, to je symbolické odovzdanie duchovných znalostí. A sedem kruhov, to je symbol dosiahnutia siedmich dimenzií!

Rigden: Presne tak. V posvätných obradoch rôznych náboženstiev má často svoje miesto vykonanie nejakej sedemnásobnej vonkajšej činnosti ako *symbol* dosiahnutia siedmej dimenzie počas života a zvláštnej duchovnej procesie (duchovného rozvoja človeka v priebehu života) na ceste k Bohu. Napríklad, ako si správne poznamenala, v islame je to sedemnásobné obídenie okolo Kaaby a ešte ďalšie posvätné obrady spojené s číslom sedem. Je to zapríčinené moslimskými náboženskými predstavami, že trón Alaha sa nachádza v raji *na vrchole siedmeho neba, kde je „Lotos krajnej hranice“* (Sidrat al-Munta-ha). Existuje taký ezoterický prúd islamu – súfizmus, ktorý veľmi ovplyvnil náboženskú dogmatiku, filozofiu, literatúru, etiku a poéziu moslimov Východu.

Mimochodom, v štýle súfijských rubájí písal aj znamenitý vedec a básnik Omar Chajjám. Takže v súfizme duchovné poznanie a cesta k Bohu – to je *sedem* duchovných stupňov na ceste sebazdokonaľovania (tarikát: z arabského „tarika“ (slovo je uvedené v slovenskom prepise) – „cesta“, „cesta k pravde“). Hovorí sa im maqam (v preklade z arabštiny – „miesto“, „pozícia“, „zastávka“). Je to duchovný stabilný stav, ktorý dosahuje súfi v každom štádiu: „zastávka“ tarikátu. Cesta k Bohu sa opisuje ako symbolické prelínanie takzvaných „*Siedmich údolí*“.

Anastasia: Áno, a týchto symbolických „Sedem údolí“ má v súfizme veľmi poetické názvy. Prvé – Údolie Hľadania, kde sa človek rozlúči so všetkými svojimi pozemskými túžbami. V druhom – Údolí Lásky sa pokúša nájsť Boha ako jediného Milovaného. V treťom – Údolí intuitívneho poznania súfi len začína poznávať Boha a vnímať svet Pravdy. Vo štvrtom – Údolí Rozdelenia sa musí hľadajúci Boha definitívne rozlúčiť so svojimi závislosťami a želaniami. V piatom – Údolí Zjednotenia – pochopiť Jednotu sveta. V šiestom – Údolí Oduševnenia – rozjímať a precítiť oceán Božskej Lásky. A v siedmom – Údolí Smrti, dochádza k strate ľudského „Ja“, egocentrizmu a podľa chápania súfijov, k splynutiu Duše hľadajúceho s Bohom. Stav vedomia, keď sa stráca „Ja“ a v človeku zostane len to jedno božské, skutočná podstata, súfijovia nazývajú „fana“ („nebytie“), čo sa podobá budhistickej Nirváne.

Rigden: Správne, také sú ich asociatívne predstavy duchovných stupňov na ceste k Bohu. Mimochodom, aj v budhizme je v podstate to isté, je tam šesť

po sebe nasledujúcich stupňov dokonalosti, ktoré vedú k osvieteniu a oslobodeniu, k dosiahnutiu Nirvány. Len sa nazývajú „páramitá“, čo v preklade zo sanskritu znamená „prievoz“, „prostriedok spasenia“, „to, pomocou čoho sa dosiahne náprotivný breh“ (Nirvána).

Anastasia: Áno, rovnaké stupne ako u súfijov sú zachytené aj v skorších vierovyznaniach Indie – v budhizme a ešte predtým v hinduizme. Je to šesť dokonalostí – páramít.

Prvá páramitá – dokonalosť v štedrosti milodarov. Pod ňou sa v budhizme rozumie práve vnútorná práca na sebe, odpútanie sa od pripútanosti k materiálnym veciam, pohodliu, hromadeniu, túžbe ovládania, moci. A tiež snaha o prerušenie kruhu trápení kvôli neko-nečným pozemským želaniam (u súfijov sa v prvom Údolí hľadajúci tiež lúči so všetkými svojimi pozemskými želaniami), premena z egoistu na štedrého človeka schopného nezištne dať, podeliť sa, pomôcť, konať dobro nie kvôli vlastnému prospechu a sláve.

Druhá páramitá je dokonalosť v mravnosti. Mravná čistota je základom pre ďalšie etapy sebazdokonaľovania a umožňuje otvoriť dvere do duchovného sveta (súfi sa v tejto etape pokúša nájsť Boha prostredníctvom svojich ušľachtilých pocitov). Prejavuje sa v zdokonaľovaní disciplíny umu, realizovaní dobrých myšlienok, skutkov a činností, dodržiavaní etických morálnych všeľudských princípov. No a samozrejme sa tejto etape v budhizme, ako aj v akomkoľvek inom náboženstve, pripisuje dodržiavanie sľubov a pravidiel, určených daným náboženstvom.

Tretia páramitá je dokonalosť v trpezlivosti. Je to rozvoj sebakontroly (u súfijov počiatočná etapa poznania Boha, vnímanie svetla Pravdy). Skrotenie nepokoja, negatívnych emócií, svojho hnevu, sklamaní, depresie, vytrvalé prekonávanie akýchkoľvek ťažkostí, životných problémov a zdokonaľovanie sily vôle.

Štvrtá páramitá je dokonalosť v horlivosti. V podstate je to umenie sebaovládania, umenie mať radosť z dobročinných skutkov, potešenie z akejkolvek práce a vytváranie myšlienok zameraných len na osvietenie. Vďaka tomu sa človek rozlúči so svojou vlastnou lenivosťou, závisťou, žiarlivosťou, egoistickými túžbami (u súfijov sa musí hľadajúci definitívne rozlúčiť so svojimi závislosťami a želaniami).

Piata páramitá je dokonalosť meditácie. Budhisti nazývajú túto etapu ešte aj „všezahrňajúce pochopenie“, „rozjímanie“ (u súfijov sú to dve etapy: pochopenie Jednoty sveta a rozjímanie), kedy človek prestáva vidieť svet zúžene ako egoistický pozorovateľ, a prostredníctvom vnútorného zraku začína pri praktikovaní meditácie vidieť skutočnú realitu sveta. Vtedy začína chápať, čo je to skutočná realita, otvára sa mu mnohotvárnosť svetov. Človek začína chápať, čo je to ilúzia rozumu, a hlavnou sa pre neho stáva túžba po poznaní skutočného sveta. Predpokladá sa, že štyri ďalšie dokonalosti vytvárajú blahodarné pole, na ktorom duchovný výhonok, zasadený v meditácii, neskôr prinesie svoj zrelý plod.

Šiesta páramitá je dokonalosť bezhraničnej (intuitívnej) múdrosti. Je to kvalitatívna duchovná premena človeka a duchovné prebudenie. Získanie čistého

prvopočiatočného vnímania, ktoré je zbavené akýchkoľvek myšlienok, a dosiahnutie vysokých bezpojmových foriem vedomia (v súfizme – strata ľudského „Ja“, splynutie Duše hľadajúceho s Bohom), duchovné videnie, kedy vnímanie celej Reality prebieha okamžite, bez účasti pojmového ľudského rozumu, ktorý vyžaduje jazyk, obrazy, pozemské asociácie a kategórie predstáv.

Rigden: Áno, taká je ich koncepcná schéma dosiahnutia Nirvány. Mimochodom, šiesta etapa intuitívneho poznania sa u nich nazýva Pradžňáparamitá („prajňa“ v preklade zo sanskritu znamená „múdrosť“, „chápanie“). S týmto pomenovaním spájajú ženu-bódhisatvu, Matku Osvietenia, bohyňu Najvyššej Dokonalej Múdrosti (Intuície).

Spravidla ju zobrazujú so štyrmi rukami, sedia v pozícii lotosu na veľkom lotosovom kvete. Dve ruky ukazujú znak (mudru) otáčania kola Dharmy – symbol dosiahnutia osvietenia, duchovnej transformácie. V pravej bočnej ruke má zástavu s drahokamom Čintamani, v ľavej bočnej ruke je zobrazená *kniha na lotose*. Ak sa teda zahĺbime do staroindickej filozofie, tak táto bohyňa Najvyššej Intuície je v podstate symbol tvorivej sily Allatu. Budhisti sa vo svojom náboženstve vyhýbajú pojmom Duša a Boh preto, len aby sa niečím odlišovali od hinduizmu. Ale čo chcem povedať, neznamená to, že keď sa človek priblíži k záverečnej etape duchovnej cesty, že to v sebe necíti, mám na mysli Dušu a Boha. Naopak, tento stav vyššej intuitívnej vševedúcnosti a všepochopenia človek dosahuje práve vtedy, keď za pomoci duchovných nástrojov pozná, čo je to Duša, a vďaka každodennej

Obrázok 91. **Žena-bódhisatva**
Matka Osvietenia, bohyňa Najvyššej
Dokonalej Múdrosti – Pradžňápáramitá
(socha z 8. storočia; nájdená vedľa chrámu Singasaru,
ktorý sa nachádza neďaleko mesta Malang na ostrove
Jáva; Národné múzeum Indonézie v meste Jakarta).

duchovnej práci na sebe sa k nej maximálne približuje svojou Osobnosťou a prostredníctvom Duše obnovuje spojenie s Bohom. To že z celej armády

veriacich na koniec duchovnej cesty prichádzajú len jednotlivci, ostatní len filozofujú, nemenia svoju ľudskú podstatu, to už je druhá otázka.

Anastasia: Áno, keď má človek praktickú skúsenosť v meditáciách, tak oveľa hlbšie chápe Vaše slová.

Rigden: To je prirodzené... Tie isté etapy duchovného sebazdokonaľovania človeka na ceste k Bohu je možné nájsť aj v inom svetovom náboženstve – kresťanstve. S koncepciou spásy človeka je tam spojených *sedem sviatostí*, ktoré symbolicky zobrazujú duchovnú cestu veriaceho: krst, birmovanie, spoveď (pokánie), eucharistia (prijímanie), sobáš (venčenie), pomazanie chorých (soborovanie) a vysvätenie (priloženie rúk). Verí sa, že cez ne na veriaceho zostupuje neviditeľná božská *milosť*, spásna Božia sila.

Anastasia: Áno, prakticky sú to tie isté etapy práce na sebe. Len povedané inými slovami vo všeobecnom kontexte príslušného náboženstva. Napríklad, prvá sviatosť – Krst je podľa kresťanského učenia spojená s prijatím veriaceho do „lona cirkvi“, kedy človek „umiera pre život telesný, hriešny a je znovuzrodený z Ducha Svätého do života duchovného, svätého“. Verí sa, že krst otvára človeku perspektívu duchovnej spásy. Počas symbolického obradu sa človek v podstate „zrieka satana a všetkých jeho skutkov a všetkého slúženia jemu“, teda potvrdzuje svoju pripravenosť zriecť sa v živote túžob svojej Živočíšnej podstaty a slúžiť len svojej Duchovnej podstate, ktorá sa v tomto náboženstve nazýva pripojenie sa k božskej podstate, slúženie Kristovi. Symbolicky základ sviatosti Krstu tvorí celý obrad, počas ktorého prebieha

čítanie modlitieb, a človeka buď ponárajú do vodného kúpeľa, vodojemu, alebo ho kropia vodou.

Rigden: Vo všeobecnosti treba poznamenať, že obrad omývania, ponorenia do vody poznali v minulosti mnohé národy: Egyptania, Peržania, Feničania, Slovania, Gréci, Rimania a tak ďalej. Mimochodom, v raných kresťanských cirkevných pravidlách bolo predpísané krstiť nemluvňa práve na *ôsmy deň* po narodení, na pamiatku ôsmeho dňa života Ježiša Krista, kde sa symbolicky zamieňal obrad obriezky za „duchovnú obriezku“ (oslobodenie od hriechov) v podobe sviatosti Krstu. Ale rituálne omývanie novorodenca vo vode a jeho pomenovanie práve na *ôsmy deň po narodení* poznali už Rimania (a ako už bolo spomenuté, kresťanstvo sa zrodilo v Rímskom impériu), ktorí svojho času prebrali túto tradíciu od iných národov. Alebo ešte iný príklad, veď v budhizme ešte aj dnes slávia sviatok „narodenia Budhu“ na *ôsmy deň štvrtého* lunárneho mesiaca a tradične umývajú obraz Budhu aromatickou vodou a čajom, odriekavajúc modlitby. Príkladov je veľa.

Ale čo chcem v tejto súvislosti povedať. Túto tradíciu rituálnych úkonov, omývania a pomenovania *dieťaťa na ôsmy deň po narodení* mali mnohé národy a bola spojená s pôvodným duchovným Poznaním. **Keď Duša na ôsmy deň vstupuje do novorodeného tela spolu so všetkými obalmi, ktoré ju sprevádzajú – subosobnosťami, tak pre ne je to v podstate ten najväčší stres.** Veď subosobnosti si ako rozumné informačné štruktúry materiálneho sveta tiež plne uvedomujú všetky procesy prerodu a strach z neodvratnosti ich úplnej anihilácie. Znova sa ocitajú

v prúde životnej energie Prány nového tela, cítia život, no nemajú už možnosť tak ako predtým (počas ich života ako Osobnosti) ovládať tieto energie. Tie subosobnosti, ktoré boli najviac pripútané svojou voľbou k matérii, sa stávajú agresívnejšími voči novej rodiacej sa Osobnosti, pred ktorou sa tento svet a jej osobná voľba len začínajú objavovať. Navyše, ako som už spomínal, subosobnosti môžu v počiatkových etapách, pokým nedozrela nová Osobnosť, podnikáť pokusy o hoci aj dočasné uchvátenie moci nad telom, aj keď sú „uzavreté“ v novom tele (obzvlášť tie, ktoré počas svojho života získali určité znalosti a skúsenosti „práce“ s energiami, napríklad, keď sa počas života človek zaoberal mágiou, extrasenzorikou a tak ďalej). Prečo? Preto, aby mali možnosť ovládať vedomie, využívať energie nového tela a získať v materiálnom svete síce krátkodobú, ale predsa len silu. Tá im napríklad umožňuje vďaka projekciám okamžite sa premiestňovať v priestore a navštevovať tie miesta, ku ktorým mali počas svojho života vzťah. No v podstate sa to nazýva drobnou krádežou životnej energie Prány od novej rodiacej sa Osobnosti, ktorá skraca roky jej prebývania v materiálnom svete. Navyše takéto besnenie Zvieracieho strachu a agresívne útoky týchto subosobností v určitom zmysle vytvárajú nepriaznivé podmienky pre formovanie novej Osobnosti a zanechávajú svoju negatívnu stopu na jej ďalšom rozvoji. Takže, aby sa ochránila nová Osobnosť pred takýmito kúskami subosobností, aby sa minimalizovalo prvopočiatkové stresové pôsobenie subosobností na ňu a taktiež aby sa dal novej Osobnosti pozitívny duchovný impulz v jej budúcom duchovnom rozvoji, oddávna sa vykonával obrad omývania *na ôsmy deň od narodenia dieťaťa*.

Preto sa vlastne v poverách rozličných národov sveta verilo, že ak sa podobnými obradmi omývania a pomazania pomôže človeku na samotnom začiatku jeho životnej cesty, tak v budúcnosti bude dobrý. A v opačnom prípade bude zlý.

Počas vykonávania takéhoto obradu, povedzme, pomocou svätenej vody (alebo aj rastlinných olejov, používaných pri pomazaní) nabitej duchovnou silou ľudí, ktorí vykonávali tento obrad, sa prenášal na novú Osobnosť aj prvotný pozitívny duchovný impulz (ezoosmóza). V skutočnosti to bola samozrejme krátkodobá duchovná pomoc. Podobné náboženské predstavy boli rozšírené u rôznych národov sveta. Odrážali (hoci aj trochu primitívnym spôsobom, prispôbeným mysleniu ľudí, ktorí žili v tých časoch) podstatu Znalostí, ktoré kedysi boli v spoločnosti, o skutočnej energetickej štruktúre človeka v rámci predstáv o subosobnostiach, prerode Duše a formovaní novej Osobnosti.

Pritom v minulosti tento obrad omývania a pomenovania *na ôsmy deň od narodenia* nevyžadoval príslušnosť novorodenca k nejakému náboženstvu. Pripomeniem, že v slovanských krajinách alebo napríklad v krajinách starovekého Východu (Egypte, Indii, Grécku, Rímskom impériu a tak ďalej) bol polyteizmus (z gréckeho „poly“ – „mnoho“, „Theos“ – „Boh“). Inými slovami, pripisoval sa im systém náboženstiev, ktorý uznával uctievanie mnohých bohov. Je to dozvuk vierovyznaní a zvykov klaňania sa rozličným duchom a totemom, ktoré existovali ešte počas prvotnopospolnej spoločnosti a niesli v sebe stopu duchovných znalostí o svete a človeku. Takže,

keď človek vyrastal, formovala sa jeho Osobnosť, až potom si sám určoval svoju životnú a duchovnú cestu, a vedome vykonával svoju osobnú voľbu vrátane otázky vierovyznania.

Mimochodom, čo sa týka Osobnosti. Už som spomínal, že nová Osobnosť sa v novom tele formuje viac-menej okolo 5. – 7. roku, a vtedy u nej nastáva prvotný vzostup. Potom, v období pohlavného dozrievania – v 11. – 14. roku (u každého je to individuálne) prebieha druhý, oveľa silnejší energetický vzostup. Tieto vzostupy sú v podstate prejavy sily Duše, pôvodne nasmerované na pomoc Osobnosti pri hľadanií ciest duchovného oslobodenia. Ale sila je sila a je dôležité, cez akú prizmu myslenia prechádza a kam sa potom presmerováva. Preto je počas týchto rokov pre novú Osobnosť dôležité jej okolie a v prvom rade svetonázor, slová a skutky ľudí, s ktorými sa každodenne kontaktuje a to, čo všetko od nich vstrebáva ako špongia: aj to zlé, aj dobré, zaznamenávajúc tieto informácie na čistý list svojho vedomia. Tieto prvotné vklady zanechávajú stopy na ďalšom živote Osobnosti a nepriamo pôsobia na jej životnú voľbu: duchovnú alebo materiálnu, ktorá v nej bude dominovať a v súlade s tým predurčovať jej posmrtný osud.

Anastasia: Áno, pozostatky týchto znalostí sú v určitom zmysle zachytené v rozličných náboženských tradíciách. V kresťanstve, napríklad v pravosláví, je nariadenie, že do 7 rokov sa krst dieťaťa vykonáva podľa viery rodičov. Od 7 do 14 rokov dieťa už musí samostatne potvrdiť svoje želanie nechať sa pokrstiť, zarovno so želaním svojich rodičov. A od 14 rokov si samo plnohodnotne volí, akého

vierovyznania sa bude pridržiavať. To znamená, že v pravosláví sa už v tomto veku súhlas rodičov na jeho krst nevyžaduje.

Rigden: Mimochodom, neskoršie tento obrad omývania a pomenovania na ôsmy deň po narodení, začali vykonávať na štyridsiaty deň po narodení a tým sa stratila podstata tohoto úkonu. Začali komplikovať ceremóniu a robiť z tejto sviatosti kultový obrad. V podstate sa stalo to, čo vždy – útrapy z ľudského rozumu. V dôsledku toho dnešní duchovní sami nemôžu pochopiť a odpovedať na mnohé dôležité duchovné otázky, nehovoriac už o tom, že by ich mali vysvetliť farníkom. Jednoducho sa vo svojich odpovediach riadia tradičnými náboženskými šablónami bez toho, aby prenikli do ich podstaty.

Anastasia: Ľudia sa s tým často stretávajú, a je to predmetom diskusie na mnohých stránkach a internetových fórach. Mimochodom o sviatosti Krstu ste nám kedysi dávno povedali veľmi zaujímavé informácie. Zaradila som ich do knihy Sensei zo Šambaly 2. diel... V skutočnosti taká rituálna sviatosť ponorenia do vody v rôznych náboženstvách národov sveta symbolizuje (tak isto ako aj v kresťanstve) mravné očistenie človeka a jeho duchovné znovuzrodenie. Ak je to dospelý človek, tak sa predpokladá, že sviatosť v prvom rade privedie človeka k prehodeniu jeho vzťahu k materiálnemu svetu, aby sa rozlúčil so svojimi strachmi, vnútorne sa zmenil, v budúcnosti žil v súlade s mravnými zákonmi, konal dobro, stal sa lepším v duchovnom zmysle a pracoval na sebe. No a nakoniec, je to impulz k nádeji, duchovnej viere, k tomu, aby Osobnosť urobila hoci len prvý vedomý

krok k Bohu. Ale ak krstia nemluvňa, predpokladá sa, že keď dieťa vyrastie, táto „výchova k viere“ bude zverená krstným rodičom (kmotrom).

Z toho vychádza, že Krst v kresťanstve je prvý symbolický duchovný stupeň pre veriacich, rovnako ako aj v budhizme, súfizme a ďalších náboženstvách v prvých etapách sebazdokonaľovania sa. To znamená uvedomenie si práce na sebe, prerušenie kruhu utrpenia kvôli nekonečným pozemským túžbam, odtrhnutie sa od pripútanosti k materiálnym veciam, rozlúčenie sa so všetkými svojimi pozemskými túžbami kvôli duchovnej spáse, zdokonaľovanie sa v mravnosti.

Rigden: Áno, je to to isté, len povedané inými slovami.

Anastasia: Súčasťou obradu Krstu je aj druhá sviatosť – pomazanie myrhou, po čom má človek v súlade s náboženskými kánonmi prístup k tretej sviatosti – sviatosti prvého prijímania (eucharistie) a ďalších cirkevných sviatostí.

Rigden: Všetky tieto sviatosti symbolizujú predpisy cirkvi pre človeka, ktorý ide po duchovnej ceste k Bohu. Napríklad kresťanský magicko-kultový obrad pomazania myrhou (z gréckeho slova „myron“ – „krizma“, „aromatický olej“). Mimochodom, podobný obrad pomazania rastlinným olejom sa vykonával u rôznych národov ešte v predkresťanskej dobe ako magický posvätný obrad. Zakladal sa na povere, že pomazanie určitých častí tela olejom „zaháňa zlých duchov“. A tieto časti tela spravidla zodpovedali

základným čakrám človeka. Napríklad oči, stred čela („Tretie oko“), stred hrude, dlaní, chodidiel. V skutočnosti prebieha nasledujúci proces.

Obyčajný rastlinný olej je pre svoje vlastnosti dobrým energeticko-informačným akumulátorom, schopným dlhodobo udržiavať informácie, ktoré boli doňho vložené, tak, ako voda alebo kryštál. Samozrejme, je pritom dôležité, kto a ako ho „pripravuje“ v zmysle, s akou dominantou vkladá informácie do tohto oleja. A samotný proces „prípravy“ predstavuje sám o sebe buď odriekanie modlitby, alebo magickej formuly, alebo zaklínadla. Mimochodom, v skutočnosti môže prebiehať celkom potichu. Veď podstata nie je v tom, či sa táto informácia prednáša nahlas alebo v mysli. Hlavné je, čo za tým stojí a aké vnútorné pocity človek do tohto procesu vkladá. Sila týchto pocitov nabíja olej zodpovedajúcim spôsobom a určuje smer ďalšieho konania podľa programu, ktorý je v ňom vložený. Aký presne tento smer bude, to závisí od človeka, ktorý „pripravuje“ olej. Ak je to duchovne silná Osobnosť – tak to bude duchovná, pozitívna pomoc. Ak to je energeticky silný človek s dominanciou materiálnych želaní, tak sa od toho nedá očakávať nič dobré.

Keď sa taký „nabitý“ olej nanáša na telo človeka (zvlášť na oblasti umiestnenia čakier), tak doňho vstupuje program (energetická informácia), ktorý bol vopred vložený do tohto oleja. Pôvodne bolo podobné konanie určené na duchovnú podporu človeka a aktiváciu jeho Prednej bytosti. Spravidla sa na tieto ciele používal čistý rastlinný olej. A až oveľa neskôr, keď sa znalosti stratili a došlo k obyčajnému napodobňovaniu

tohto obradu, začali ľudia pridávať do oleja balzamy a aromatické prísady, aby aspoň pekne voňal, ak aj nezapôsobí. Mimochodom, práve to podnietilo ľudí k vytvoreniu takého tovaru, ako sú parfémy.

Anastasia: Presne tak, v porovnaní s ostatnými voňavkami je v parfumoch najvyššia koncentrácia éterických olejov.

Rigden: A v ranom kresťanstve používali na tento obrad obyčajný čistý rastlinný olej a najčastejšie dávali prednosť olejom (aromatickým živiciam vytekajúcim pri narezaní kmeňov stromov) z rastlín rodu *Commiphora* čeľade burzerovité – myrha. Má dobré antiseptické vlastnosti, preto sa dnes, tak ako predtým, používa na zacelenie rán a pri liečení rozličných chorôb... No toto všetko sú detaily. Ale vo všeobecnosti – kresťanská sviatosť pomazania myrhou, to je symbolické zobrazenie duchovného požehnania veriaceho v prvej etape jeho putovania po ceste k Bohu, kde sa takýmto spôsobom „podávajú dary Ducha Svätého, ktoré navracajú k duchovnému životu a upevňujú ho“.

Anastasia: Túto etapu v iných tradičných náboženstvách nazývajú etapou sebazdokonaľovania. Napríklad budhistom absolvovanie tejto etapy umožňuje otvoriť dvere do duchovného sveta, zdokonaľovať sa v disciplíne rozumu, v upevňovaní dobrých myšlienok, činov a dobrých skutkov, dodržiavaní etických morálnych všeľudských princípov. To isté je aj u súfijov. Napokon podobnosť sa prejavuje aj v ostatných etapách duchovnej cesty, ktoré človek uskutočňuje vďaka vnútornej práci na sebe.

Rigden: Presne tak. Vezmime si takú kresťanskú sviatosť pokánia (spovede). Veď jeho podstata nespočíva v tom, že si prišiel, rozpovedal duchovnému všetky hriechy svojej Živočíšnej podstaty, dostal od duchovného „rozhrešenie“ a odišiel hrešiť ďalej, žiť takým istým životom. Jeho podstata spočíva v reálnej práci na sebe, v zmene svojich cieľov a želaní, v zmene rebríčka životných hodnôt, zrieknutí sa egoizmu, závisti, žiarlivosti, hnevu, svojej pýchy, lenivosti, celkovo „v zrieknutí sa hriešnych úmyslov a skutkov“. Nejde až tak o oľutovanie minulosti, ako o obnovený pohľad na seba samého, analýzu svojich činov kvôli pochopeniu, odhalenie svojich chýb a potvrdenie smeru svojho pohybu po duchovnej ceste. Ide o potrebu uvedomenia si krívd, ktoré si niekomu spôsobil, o odpustenie všetkým, ktorí spôsobili krivdy tebe. Je to samoočistenie vlastného Svedomia a ďalší život podľa jeho zákonov. Je to utváranie návyku pozitívneho myslenia. Je to vnútorná dôvera v Boha, prísna kontrola vlastných myšlienok a želaní, ktoré vychádzajú zo Živočíšnej podstaty, alebo, ako sa hovorí v kresťanstve, „úmysel už ďalej nehrešiť“.

Mimochodom, čo sa týka kontrolovania myšlienok od Živočíšnej podstaty. V pravoslávnej ruskej asketickej literatúre, kde sa opisuje sústredenie sa veriacoho na svoj vnútorný svet, svoje osobné prežívanie pocitov jednoty s Bohom, je v podstate povedané to isté, čo aj v mnohých iných náboženstvách, a čo je vlastné každému človeku kráčajúcemu po duchovnej ceste. Len tu sa to nazýva učením o pôvode hriechu, o „vášňach ako zdroji hriechu v duši človeka“. Mnisi sa delia o praktickú skúsenosť zo sledovania zrodu „hriechu“ vo vedomí človeka v podobe myšlienok,

alebo presnejšie, zo sledovania myšlienok a želaní vychádzajúcich zo Živočíšnej podstaty, ich rozvíjania a prejavenia sa v podobe negatívnych skutkov.

Počiatočné štádium, prvotný moment zrodenia „hriechu“ nazývajú pokusom o prienik hriechu do duše (v ruštine „prilog“) (vsugerovanie; vo význame prechytračenia, finty, ovplyvnenia, útoku). Toto je považované za vplyv na Dušu človeka *zvonku*, pretože taká myšlienka sa rodí buď následkom pokušenia, ktoré obklopujú človeka, ak im venuje pozornosť, alebo môže byť vyvolaná spomienkami na svoje a cudzie hriechy z minulosti, prípadne vzniká pôsobením temných síl a podobne. Pritom sa zdôrazňuje, že tieto myšlienky sú náhodné, vonkajšie, vznikajú v hlave *samovoľne*, bez účasti človeka, napriek tomu, že si to neželá. Vznik podobných provokatívnych myšlienok a zrieknutie sa ich je považované za duchovné cvičenie, za zvláštnu pomoc v poznaní (rozpoznaní) seba samého. A v tom sa prejavuje skutočná sloboda voľby človeka. *Aby sa zabránilo šíreniu takejto myšlienke od Živočíšnej podstaty, netreba jej venovať žiadnu pozornosť od samého počiatku jej vzniku a „odohnať ju od prahu“.* Ak to neurobíme, tak myšlienka (alebo obraz) sa zachytí a ovládne rozum. Človek ju začína „živiť“ svojou pozornosťou a želaním, a takto, vďaka vlastnej voľbe, umelo udržiava túto myšlienku v hlave.

A ďalej prebieha nasledujúce štádium – „zlúčenie“, presnejšie „spojenie“ tejto myšlienky (od Živočíšnej podstaty) s vedomím človeka (s voľbou Osobnosti) alebo, ako píše askéti, „začína rozhovor s obrazom, ktorý sa objavil“. Teda človek škodí sám sebe už vtedy, keď pozoruje a vníma to škodlivé

rozumom. Tretie štádium „povolenie“ – to je narušenie rovnováhy, keď do činnosti vstupuje „vôľa“. Človek „s potešením“ prijíma myšlienku a robí svoju definitívnu voľbu, a pritom dáva tejto myšlienke zvonku prioritu. „Vôľa“ sa snaží tento úmysel splniť. Človek robí voľbu s cieľom znova prežiť ešte raz intenzívnejšie imaginárny pôžitok vyvolaný touto myšlienkou. Tak sa dokončuje „vnútorný rozvoj hriechu“, presnejšie myšlienka Živočíšneho princípu nadobúda silu a zotročuje vedomie Osobnosti.

A ďalej to prerastá do vonkajšieho činu. Ak sa človek nevenuje kontrole svojich myšlienok, tak uskutočňuje tento čin prakticky bez akéhokoľvek zvláštneho váhania, a podobný stav moci „náhodných myšlienok zvonku“ nad ním sa už stáva zvykom. Preto dokonca ani nevidí a nechápe, že ho už ovláda „cudzia vôľa“, že sa stáva otrokom svojej Živočíšnej podstaty. Takže v kresťanskej náuke, napokon ako aj v učeniach iných tradičných svetových náboženstiev, sa dôraz kladie na to, aby sa nielen zdržiaval páchania ľudských „hriechov“ (pýchy, hnevu, samolúbosti, skleslosti, žiaľu, mamonárstva a tak ďalej), ale aby v sebe dokonca ani nepripúšťal rozvoj myšlienok neduchovnej povahy, čo je základom pochopenia duchovnej cesty.

Anastasia: Áno, toto je veľmi podstatný moment v poznaní seba samého, tie isté princípy ako aj v iných náboženstvách... Mimochodom v našom rozhovore sme už spomínali, že v tradícii Pravoslávia sa môže človek spovedať od 7 rokov. Inými slovami, práve po skončení prvotného obdobia formovania novej Osobnosti, kedy človek začína niesť vedomú

zodpovednosť za svoje činy. Pokiaľ ide o tento vek, je tu zaujímavý fakt, ktorý nesúvisí s náboženstvom. Napríklad v Japonsku tradične rodičia dovoľujú deťom do 5 – 7 rokov správať sa tak, ako sa im zachce. Ale po uplynutí tohto veku sa obdobie, kedy je „všetko dovolené“, mení na pomerne prísny, disciplinovaný výchovný proces. Teda všetko to prebieha akurát v období ukončenia prvotného obdobia formovania novej Osobnosti. Predpokladá sa, že dieťa už od tohto veku musí niesť vedomú zodpovednosť za svoje činy.

Rigden: Podobné dozvuky niekdajších znalostí boli zaznamenané u rôznych národov...

Anastasia: Raz ste spomínali, že v ranom kresťanstve sa skutočné pokánie nazývalo gréckym slovom metanoia, čo znamená „zmena zmýšľania“, „prehodnotenie“.

Rigden: Presne tak. Je to duchovno-mravná premena človeka, ktorej viac napomáha nie to vonkajšie obradné konanie, ale hlboké pocitové vnímanie a uvedomenie si svojej duchovnej podstaty. Prečo sa v tomto náboženstve hovorí, že Boh odpúšťa každý hriech, ak sa človek skutočne kajá? Pretože všetko toto uvedomenie musí prebiehať aj na úrovni hlbokých pocitov, úprimnej viery a obrátenia sa k Bohu. Ak sa človek rozhodol žiť inak a dôkladne sa zaoberá svojim duchovným samovzdelávaním a dodržiava to, vtedy sa naozaj začína reálne meniť. Zároveň sa vďaka prehodnoteniu života mení aj jeho vzťah k vlastnej minulosti, prejavujú sa výsledky natrénovania dobrých myšlienok, činov a skutkov v prítomnosti.

Anastasia: Áno, v budhizme je to dokonalosť v úsilí, produkovanie myšlienok smerujúcich k osvieteniu, boj so svojimi egoistickými túžbami. U moslimov-súfijov to je etapa, kedy sa hľadajúci Boha musí definitívne rozlúčiť so svojimi závislosťami a túžbami...

Rigden: Správne. A ak skúmame kresťanskú sviatosť – prijímanie (eucharistia: z gréckeho slova „eucharistia“: od „eu“ – „dobro“, „charis“ – „milosť, blahorečenie“), potom môžeme vidieť symbolický odraz jednej z etáp duchovného sebazdokonaľovania, ktorá je vlastná aj iným náboženstvám. Eucharistia je hlavným obradom kresťanskej bohoslužby (náboženskej liturgie), rannou aj dopoludňajšou omšou, počas ktorej veriaci vo sviatosti oltárnej symbolicky prijímajú chlieb a víno. V kresťanstve táto sviatosť symbolizuje kontakt s Bohom, vďačnosť, získanie jednoty so Všemohúcim, pripojenie sa k Božstvu a k Božej Láske. Nie náhodou ranokresťanskí autori nazývajú eucharistiu „medicínou nesmrteľnosti“, „liekom života“. Verí sa, že hlboko veriaci ľudia v čase bohoslužieb (čítania modlitieb) môžu „v mysli vnímať nebeskú službu“, teda inými slovami, vstupovať hlboko do zmeneného stavu vedomia vďaka modlitbe.

Anastasia: No ak sa máme opierať o hlavné pôsobenie akéhokoľvek obradu, teda na hlboké vnútorné pocity veriaceho, tak prebieha ten istý proces ako pri vstupovaní do zmeneného stavu vedomia v iných tradičných náboženstvách. Len ľudia to nazývajú rôzne, napríklad u súfijov je to vnímanie svetla Pravdy, pochopenie Jednoty sveta a rozjímanie, u budhistov všeobjímajúce pochopenie v meditácii. Ale všetko je to v podstate preniknutie do duchovných

sfér v zmenenom stave vedomia za pomoci hlbokých pocitov človeka.

Rigden: Rozhodne. Skutočná duchovná cesta človeka k Bohu je jedna – cez vnútorné hlboké pocity, no ľudských interpretácií tejto cesty je veľa. Preto dochádza k rozporu, vychádzajúcemu z ľudského rozumu v tom, čo by malo byť jednotné v duchu.

Anastasia: Áno mnohé, žiaľ, dokonca aj v duchovných otázkach, sa rieši ľudským rozumom. Vezmime si kresťanskú sviatosť *venčenia* (pozn. *sobášny obrad*), ktoré sa tradične považuje za dokonanie obradu na uzavretie manželského zväzku medzi mužom a ženou, posväteného cirkvou (položenie venca na hlavy tým, ktorí vstupujú do cirkevného manželstva). Tento symbolický obrad sa v minulosti vykonával aj pri korunovácii monarchov („*venčenie*“ na kráľa). Mnohí sa jednoducho k tomuto úkonu stavajú z pozície materiálneho myslenia, nechápu podstatu celého tohto obradu, jeho *symboliku*, ktorá v duchovnej interpretácii v sebe skrýva celú etapu zdokonaľovania samotného človeka, jeho premenu ako Osobnosti.

Rigden: Máš pravdu, prístup spoločnosti k týmto duchovným otázkam je ešte stále do veľkej miery založený na materiálnom spôsobe myslenia. Preto veľa rodinných párov vo svete chce poznať odpoveď na otázku: „Akú etapu sebazdokonaľovania symbolizuje manželstvo?“ Ako zažartoval anglický filozof a spisovateľ Oscar Wilde: „Manželstvo je príliš dokonalý stav pre nedokonalého človeka.“ Ale ak máme hovoriť vážne, tak harmonický vzťah medzi mužom a ženou, založený na úprimnej láske – to je niečo prekrásne. Môže sa to stať pre každého

z nich začiatkom, impulzom k rozvoju vyššej kvality citu – duchovnej Lásky, tej istej, ktorú nazývajú večnou, čistou, prekonávajúcou všetky zármutky a životné strasti, inšpirujúcou, oduševňujúcou, dodávajúcou sily. No dosiahnutie takéhoto duchovného stavu, to je výhradne výsledok individuálnej práce človeka na sebe (či už muža alebo ženy). Je to každodenná duchovná práca, upevnenie návyku, upevnenie pozície nadvlády Duchovnej podstaty v sebe a udržiavanie svojej Živočíšnej podstaty „na reťazi“, je to disciplína myšlienok. Pestovať duchovnú Lásku je potrebné predovšetkým v sebe a nečakať, že ňou niekto niekedy oblaží. A keď sa človek naučí vytvárať duchovnú Lásku v sebe, naučí sa chápať a duchovne ľúbiť aj ľudí okolo seba.

Ale ľudia spravidla nechcú pracovať na sebe a na skrotení svojej Živočíšnej podstaty, obrazne povedané, na odstránení „brvna“ zo svojho oka, ale na svojom partnerovi si všímajú aj „smietku“ a neustále sa snažia niekoho riadiť a nad niekým dominovať. Vzťahy v rodinách často nie sú ani zďaleka založené na láske, ale na egoizme obidvoch manželov. Vzájomné škriepky a obvinenia pochádzajú od svojvôle Živočíšnej podstaty obidvoch. A tak sa stáva, že namiesto očakávaných nádejí na „šťastný manželský život“ nastáva úplné sklamanie. Všetko je to staré ako svet, nič nové pod slnkom.

Prach – prachu, pozemské – pozemskému a duchovné – duchovnému. Jednému telu – jedna Duša, a hlavne o ňu sa treba starať. So životom tela prichádza a so smrťou tela odchádza. Všetko ostatné sú šablóny, ktoré vymysleli ľudia, aby ospravedlnili

svoj život a vlastnú voľbu. Duchovnú cestu netreba hľadať vo vonkajšom živote, ona je vo vnútri človeka, v jeho pocitoch, myšlienkach, slovách a skutkoch. Práve to je jeho cesta k vencu – k duchovnému vrcholu, ktorý je vyvrcholením jeho života, apogeu, najvyšším stupňom a najvyšším bodom jeho sebazdokonaľovania.

Anastasia: Teda, *venčenie (svadba)* v duchovnej interpretácii – to je etapa, ktorá predpokladá narastanie hlbokého pocitu Lásky, pocitu splynutia Osobnosti s Bohom, ktoré nezávisí od vonkajších podmienok alebo okolia, ale je výsledkom výlučne duchovnej práce človeka na sebe a jeho schopnosti prebývať v stave dominancie Duchovnej podstaty. Pritom sa to týka tak žien, ako aj mužov.

Ešte by som rada hovorila o takej kresťanskej sviatosti, akou je pomazanie. Podľa náboženských predstáv je to prakticky cirkevné liečenie, sviatosť, ktorá sa udeľuje chorým na uzdravenie z nemocí duševných aj telesných, a tiež umierajúcim s použitím posvätného oleja (krizmy), teda olivového (stromového) alebo iného rastlinného oleja. Vykonáva sa na žiadosť človeka alebo jeho blízkych. Pozostáva z odpustenia hriechov, pomazania olejom a privolania milosti na chorého.

Rigden: No, čo sa týka liečenia, tak to nie je nič nové, veď podobné úkony boli rozšírené aj v magickej praxi žrecov starovekého Egypta, Babylonu a tak ďalej... Všetky tieto magické praktiky liečenia sa v masových náboženstvách vyskytovali vždy, inak by pre väčšinu ľudí neboli príťažlivé. A čo sa týka podstaty

samotného obradu, tak je to svojrázne napodobňovanie toho, čo kedysi malo v sebe duchovný základ. Všimni si, že mnoho autorov raného kresťanstva nazýva v tomto náboženstve iba Ježiša Krista jediným skutočným Lekárom „duší a tiel“. Ešte pred niekoľkými storočiami dostávali bežne pomazanie v chrámoch úplne zdraví farníci (predpokladalo sa, že sú vystavení duchovným chorobám, takým ako skleslosť, smútok, zúfalstvo a ich príčinou môžu byť „neofutované hriechy“, možno dokonca také, ktoré si človek ani neuvedomuje). Aj keď sa táto tradícia zachovala, teraz je pomazanie skôr obradom cirkevného liečenia chorých ľudí. Navyše, ak si všimneš, tak aj v tejto kresťanskej sviatosti, ktorá sa vykonáva dnes, je súvislosť s číslom *sedem*. Napríklad tento obrad vykonáva spravidla *sedem* duchovných, číta sa *sedem* evanjeliových príbehov a *sedem* modlitieb, chorý je *sedemkrát* pomazaný a podobne. V podstate je to snaha množstvom dosiahnuť kvalitu. Kde sa vzalo takéto napodobňovanie?

V dávnych povestiach Východu sa spomína, že Bódhisatva ako Bytosť z Duchovného sveta (v kresťanstve zvyčajne túto duchovnú úroveň označujú Archanjel) mohol dotykom (priložením) rúk alebo informačnými energetickými nosičmi (ako rastlinný olej, kryštál, voda a tak ďalej) dodávať človeku dodatočnú duchovnú silu. Celkovo Bódhisatva udeľoval človeku (ak si to, pravdaže, zaslúžil) taký svojrázny duchovný darček. A človek potom využil túto silu podľa vlastného uváženia, podľa svojej voľby a viery. Podľa súčasného chápania je to, obrazne povedané, ako dodatočná dávka benzínu naliata do automobilu. Ona nepochybné zvýši dĺžku jeho

dojazdu. Ale akou rýchlosťou a akým smerom pôjde toto auto, to už záleží na vodičovi (Osobnosti).

Prirodzene, že táto sila pôsobila krátky čas. No vďaka tomu človek, napríklad počas vykonávania svojej duchovnej praktiky, mohol preniknúť do duchovnej sféry ďalej, ako boli jeho osobné možnosti, a v súlade s tým získať cennú skúsenosť z prebývania v jej realite a praktické pochopenie *iného* sveta. To znamená, že mohol získať vo svojom vývoji duchovný impulz (ezoosmózu), nové pochopenie, vnímanie sveta, čo od základu zmenilo jeho postoj k iluzórnej realite trojrozmerného sveta. Dávalo mu to možnosť stretnúť sa so siedmou dimenziou (Nirvánou, siedmym Nebom, rajom), pochopiť, čo to je vyššia Sloboda, alebo, ako sa hovorilo za starých čias, „precítiť dych Večnosti“. Je to skutočne veľmi cenný duchovný darček, ktorý sa nedá porovnať s ničím pozemským.

A to už nehovorím o účinku tejto sily na fyzické telo. Keď sa človeku dodá taká duchovná sila, je prirodzené, že jeho organizmus vďaka prílivu dodatočnej tvorivej energie zlepší kvalitu svojej práce. V dôsledku toho dochádza k energetickému vzostupu, ktorý má pozitívny vplyv na fungovanie mnohých životne dôležitých systémov, zvyšuje sa imunita a tak ďalej. Práve preto sa v legendách hovorí, že tejto duchovnej sile sa podriaďujú všetky, dokonca aj tie najťažšie choroby. Ale fyzické účinky, to všetko je druhoradé, hlavná je duchovná pomoc pre Osobnosť, takpovediac, jej „duchovné uzdravenie“ a možnosť stretnúť sa so svojím skutočne rodným – duchovným svetom. Preto, napríklad, aj Ježiša Krista nazývali jediným

skutočným Lekárom „duší a tiel“. Pretože On ako vyššia Bytosť, ktorá prišla z Duchovného sveta, niekedy obdarúval ľudí takouto silou.

Podobné úkony (no prirodzene s menšou silou) mohol vykonávať aj človek duchovne oslobodený od pozemských reinkarnácií, teda ten, ktorý počas života dosiahol *siedmu* dimenziu (práve odtiaľ pochádza súvislosť s číslom sedem: sedemnásobné úkony alebo počet modlitieb, sedem účastníkov na obrade a tak ďalej). Pred takou Osobnosťou, ktorá splynula so svojou Dušou a stala sa kvalitatívne inou, novou Bytosťou, sa otvárajú úplne iné možnosti.

No ľudia sú ľudia. Mnohým je jednoducho vlastná závisť a napodobňovanie vychádzajúce z ľudského rozumu. Oni dokonca ani nechápu, prečo Kristus hovoril „podľa viery vašej nech sa vám stane“, keď ho ľudia prosili, aby vyliečil ich dočasné telá, vtedy, keď mali možnosť prosiť Ho o Večnosť a o spásu svojej Duše...

Anastasia: Ale keď vezmeme do úvahy, aká ideológia vtedy vládla medzi ľuďmi, niet sa čomu čudovať. Aj keď v porovnaní so súčasnosťou to nie je veľký rozdiel. Ak by ste súčasnému človeku povedali, že teraz dostane všetko, o čo poprosí...

Rigden: Tak veru... storočia ubiehajú, ale ľudia sa nemenia. A čo sa týka obradu pomazania, tak ten v kresťanstve vznikol na základe poznatkov o podobných obradoch (napríklad o „liečení pomocou zariekavajúcej modlitby“) starších náboženstiev, ktoré sa uskutočňovali u rôznych národov. Spravidla sa vykonávali

s použitím bežných lekárskejších prostriedkov (napríklad takých, ako posvätný olej), ktoré sa používali v minulosti. Teda všetko je to rovnaké, len v podaní kresťanskej ideologickej koncepcie.

V čom je podstata takého „zariekavacieho“ liečenia? Duchovní, ktorí používajú modlitby, silní šamani, senzibili a im podobní ľudia môžu krátkodobo pôsobiť na človeka. No pravdaže všetko je to v medziach sféry Živočíšneho rozumu, teda v lepšom prípade môžu pôsobiť z pozície šiestej dimenzie. To rozhodne. Nedá sa to ani zďaleka porovnať so silou človeka, ktorý sa duchovne oslobodil, pre ktorého je otvorená siedma dimenzia, a už vôbec nie so silou Bódhisatvu. Všetky tieto úkony a súčasné obrady ľudí môžeme zaradiť k svojráznej „pomoci“ jeden druhému v ľudskom ponímaní. V spoločnosti sa praktizujú od čias paleolitu. No už dávno sa stratil veľmi dôležitý moment týchto úkonov: ak sa človek, ktorému pomáhajú, vnútorne nezmení, nebude pracovať ďalej na sebe, na upevnení svojej Duchovnej podstaty a skrotení svojho egoizmu, pýchy (teda Živočíšnej podstaty) a tak ďalej, tak táto pomoc *neprinesie úžitok*. Nikto za človeka neurobí jeho hlavnú duchovnú prácu okrem neho samotného! Dokonca, ak sa bude aj celý svet modliť za spásu tohto človeka, no on sám sa podľa svojej osobnej voľby nebude chcieť zmeniť, tak všetky tieto ľudské skutky budú nezmyselné. Skutočná sviatosť duchovného liečenia spočíva v slovách: „Podľa viery vašej nech sa vám stane.“ Človek si sám volí, akej podstate odovzdá svoju pozornosť: či Živočíšnej, alebo Duchovnej. Preto sa aj ľudské želania natoľko líšia: niekto prosí o zdravie pre svoje smrteľné telo,

a niekto o život večný pre svoju Osobnosť v skutočnom dome Duše.

Anastasia: Áno, čo na to povedať. V terajšej spoločnosti prebieha len napodobňovanie formy bez poznania podstaty. Takú duchovnú silu nenahradíš siedmimi ľuďmi v odevoch duchovných, a duchovné oslobodenie určite za peniaze nekúpiš (nie je to ani titul, ani funkcia) a ani chvastúnstvom nenadobudneš.

Rigden: To je pravda. Je potrebné na sebe veľa duchovne pracovať, aby sme dosiahli duchovné oslobodenie. Pričom nie je dôležité, či sa radíš k nejakému náboženstvu alebo nie, ide o osobnú duchovnú prácu každého človeka...

Anastasia: Problém je v tom, že tieto znalosti o možnostiach samostatného duchovného rozvoja každého človeka ukrývajú pred spoločnosťou samotní žreci. Dokonca aj tí ľudia, ktorí hľadajú Znalosti, začínajú svoje hľadanie vedení materiálnym, všeobecne prijatým svetonázorom a podľa toho nachádzajú ľudí takého istého svetonázoru. Potom to s ich duchovným poznaním dopadá tak, ako v biblickom výroku: „ak slepý vedie slepého, obaja spadnú do jamy“.

Rigden: Presne tak. Takí ľudia si spravidla hľadajú učiteľov sčasti preto, aby na nich preniesli zodpovednosť za svoj duchovný rozvoj, namiesto toho, aby sa rozvíjali samostatne. No ak sa pozrieme na spoločnosť celkovo, tak sa väčšinou takzvaní „učitelia“ v duchovnom rozvoji prakticky ničím nelíšia od svojich „žiacov“. Napodobňovateľov (z ľudského

rozumu), ktorí sa vyhlasujú za prostredníkov medzi ľuďmi a Bohom, je viac než dosť aj dnes po celom svete a nielen v rozličných náboženstvách a sektách, ale jednoducho aj v spoločnosti. Všetci chcú niekoho učiť, len nie seba duchovne meniť. Z celej tej „napoleonskej armády“ „učiteľov“ všetkých druhov, takých, ktorí skutočne poznali Pravdu, sú len jedinici! Prečo je taký paradox? No preto, že kam sa len pozrieš, všade sú zámeny duchovného svetonázoru za materiálny, politika, túžba po moci a peniazoch. Dnes už nie je tajomstvom, že v mnohých náboženstvách sa kupujú cirkevné hodnosti ako zemiaky na trhu. Pre mnohých je to všetko len hra na politiku, možnosť vládnuť sebe podobným. A v podstate všetci zostávajú obyčajnými ľuďmi, ktorí zastávajú rôzne, dokonca aj veľmi vysoké funkcie.

Anastasia: No áno, umelo vytvárajú pre národ ilúziu svojej svätosti. Ja som kedysi v dobe Sovietskeho Zväzu, keď som bola mladá, takto zmýšľala o sovietskej vláde. Pre mňa to boli takmer polobohovia, ktorí kdesi tam, ďaleko od nás (a nie v našom živote) sedia na svojich zasadaniach, všetci takí správni, nejedia, nepijú a dokonca ani na toaletu nechodia. Ale keď ste mi vyvrátili tento mýtus a ukázali ste, že sú to takí istí ľudia, ako aj všetci ostatní, bol to spočiatku pre mňa šok, ale potom prišlo reálne pochopenie situácie. Začala som rozpletať toto kľbko: kvôli čomu sa vytváral tento mýtus a prečo som ho tak vnímala. A popri tom som si vyjasnila mnoho zaujímavých faktov. Napríklad to, ako sa vôbec vo svete vytvárajú pozitívne obrazy politikov a kňazov, ich „imidž a ušľachtilosť“ (ktoré oslavovaný kandidát ani zďaleka nemá), ako sa umelo formuje „všeobecná

mienka“ vo vzťahu k týmto ľuďom. Ako ľudí masovo privádzajú k určitému svetonázoru, ktorý je výhodný pre tých, ktorí sú pri moci, a ako a prečo prebieha boj o ovládanie vedomia celých národov v rôznych krajinách, a dokonca aj boj o svetovládu.

Rigden: Áno, získať informáciu, to je ešte len polovica úspechu. Oveľa dôležitejšia je kvalita jej pochopenia! Pozrime sa bližšie, napríklad, na obrad kresťanskej sviatosti Vysvätenia (kladenie rúk), teda vysviacka do hodnosti duchovného v cirkevnej hierarchii.

Žiaľ, v súčasnosti sa to v kresťanstve stalo len ceremoniálnou, teatrálnou šou, predstavením o udelení moci „vykonávať sviatosti a pásť stádo“ určitým ľuďom. Tu už nie je ani závan duchovna, už je to iba politika. Vzhľadom na terajšie vzťahy vo vnútri rôznych kresťanských cirkví a prúdov, podriadených spotrebiteľskému formátu myslenia, je tento obrad väčšinou už len formalita a daň tradíciám. Všetkým je už aj tak všetko jasné ešte pred obradom, vysoké funkcie sú, ako sa hovorí, kúpené a rozdelené. A čím sa zaoberá rozum väčšiny prítomných počas samotného obradu? Tých „skúsených“ zaujíma rozdelenie moci a vzťahy vo vnútri kolektívu a „mladých“ – ako nezabudnúť poradie úkonov, ktoré predmety a „sväté ruky“ najskôr pobozkať a koľkokrát sa pokloniť. Nič sa odvtedy nezmenilo, veď toto existovalo aj v náboženstvách iných národov v rôznych dobách, len to inak nazývali. Ale podstata zostala rovnaká. Pravdaže medzi všetkou tou „tlačenicou moci“ sa objavujú aj skutočne veriaci ľudia, ktorí koncentrujú pozornosť nie na vonkajšiu

obradnosť, ale na svoje duchovné pocity k Bohu. No takých je, žiaľ, veľmi, veľmi málo.

Anastasia: Všetko je to skutočne dielo človeka. Každý si volí to, čo ho v jeho tajných želaniach viac oslňuje. Ale ak sa pozrieme bližšie na počiatky vzniku sviatosti Vysvätenia ako takého, tak sa tu má na mysli posledná, záverečná etapa duchovného rozvoja človeka. Je to to isté, čo v súfizme nazývajú stratou ľudského „Ja“, splynutím Duše hľadajúceho s Bohom a v budhizme zas dokonalosťou bezhraničnej (intuitívnej) Múdrosti.

Rigden: Pravdaže, ľudia nasledujúci duchovnú cestu cez vnútornú prácu na sebe, nezávisle od toho, či patrili k náboženstvám svojej doby alebo nie, v skutočnosti prechádzali rovnakými etapami sebazdokonaľovania. Ak preskúmame pramene zrodu takého pojmu, ako je „duchovný“ (v ruštine „sviaščenik“), tak zistíme, že v hlbokej minulosti označoval „človeka, ktorý prichádza pred Boha“. V podstate je to výstup do siedmej dimenzie, dosiahnutie skutočnej svätosti človeka, jeho kvalitatívna duchovná premena ešte počas života. Práve v tejto etape duchovného rozvoja človek naozaj spozná takú silu od Boha, že vďaka nej opúšťa kruh reinkarnácií a oslobodzuje sa, odchádza do raja, do Nirvány, nech by už ľudia nazývali Duchovný svet akokoľvek, no podstata sa tým nemení. Takže všetky tieto etapy duchovného zdokonaľovania človeka, rovnaké zmyslom aj obsahom, boli vo všetkých svetových náboženstvách pod tým či oným pláštikom sviatostí, stupňov, prechádzania úsekov duchovnej cesty a tak ďalej. Čo chcem ale k tomu povedať.

Duchovné Znalosti nepatria ani jednému z náboženstiev, nech by sa akokoľvek každé z nich snažilo prisvojiť si ich a intepretovalo ich podľa svojich kánonov a tradícií.

Anastasia: Áno, a to sa dá veľmi jasne vysledovať, ak pozorne skúmame a porovnáme duchovné znalosti v náboženských kultúrach rôznych národov. Môžeme sa bližšie pozrieť napríklad na kresťanskú sviatosť pomazania myrhou, o ktorej sme hovorili. Pomazanie určitých častí tela svätenou myrhou: tváre, očí, uší, hrude, rúk a nôh (v podobe *znaku rovnoramenného kríža*) sa v tomto náboženstve považuje za symbol pripojenia sa k božej milosti, prostredníctvom ktorého človek „získava dary Ducha Svätého“. Znak kríža na hlave (v oblasti čakry: „Tretie oko“), podľa kresťanského náboženstva, symbolizuje posvätenie myšlienok, aby ich človek dokázal udržať v čistote (duchovných úmyslov). Znak kríža na hrudi (v oblasti čakry, v hinduizme nazývanej srdcovou čakrou lásky – „Anahata“) symbolizuje Lásku k Bohu, ktorú má človek udržiavať počas svojho života. Na očiach (v minulosti ich nazývali „otvorenými čakrami“) je to preto, aby človek získal duchovné videnie (vidieť Božiu milosť v každom diele). Na ušiach preto, aby človek počul duchovné slovo...

Rigden: Mimochodom, v minulosti ľudia, ktorí mali skutočné duchovné znalosti o tomto procese, pomazávali olejom nie priamo uši, ale práve tie body nad každým uchom, ktoré som spomínal, keď som rozprával o meditácii na štyri Bytosti. Teda tie isté oblasti nad ušami, kde sa nachádzajú štruktúry,

ktoré sa zúčastňujú na procese vnímania orientácie človeka v priestoroch rôznych dimenzií v zmenených stavoch vedomia.

Anastasia: Áno, ukazuje sa, že všetko sa kedysi robilo so znalosťou podstaty... Pomazanie rúk (v oblasti, kde sa nachádzajú čakry rúk) v kresťanstve symbolizuje požehnanie dobrých skutkov; nôh (na chodidlách nôh sa tiež nachádzajú čakry) zase schopnosť kráčať po duchovnej ceste vedúcej do „kráľovstva Božieho“. Inými slovami, bez ohľadu na to, ako kresťanská filozofia interpretuje proces pomazania, samotný proces sa vykonával prakticky v bodoch, kde sa nachádzajú základné čakry...

Rigden: Isteže, ak sa oboznámime s informáciami o rituáloch, ktoré súvisia s pomazaním olejom u rôznych národov sveta od minulosti až po súčasnosť, tak môžeme nájsť „podivuhodnú podobnosť“ pri nanášaní „modlitbami posväteného“ oleja. Nanáša sa prakticky na rovnaké miesta na tele, teda aktivujú sa určité energetické oblasti človeka – čakry. Tieto rituály boli napríklad rozšírené u starých Egyptanov, u obyvateľov starodávnej aj súčasnej Indie, medzi národmi žijúcimi na území starej Európy, Uralu a Sibíri. Navyše, pozornému človeku sa stačí pozrieť na to, ako v rôznych častiach planéty národy zobrazujú bohov, svätých, akou symbolikou u nich označujú základné čakry a ako sú spojené prsty ich rúk v určitých kombináciách. Všetko toto sa laikom vysvetľuje len vo všeobecne pochopiteľných kategóriách ako symboly vytvárania spojenia medzi Nebom a Zemou, spôsoby tvorenia a ovládania výtvorov určitého božstva. Ale v skutočnosti

poukazujú na duchovné symboly a praktické znalosti o sebazdokonaľovaní človeka.

Napríklad v kresťanstve, presnejšie v Pravosláví, je ikona „Spas v Silách“. Kedysi zaujímala jedno z ústredných miest v ikonostase pravoslávneho chrámu. Na Rusi to bolo práve v dobe (14. – 15. stor.), keď namiesto nízkej oltárnej priehradky začali robiť veľkú zástenu – ikonostas, ktorý oddeľuje oltár od hlavnej časti chrámu. Takže, uvedená ikona sa odlišuje zaujímavou symbolikou.

Obrázok 92. **Vyobrazenie ikony „Spas v Silách“**
(r. 1408, umelec Andrej Rublev, Štátna Treťjakovská
Galéria, Moskva, Rusko).

Je na nej zobrazený Ježiš Kristus, sediaci na tróne. Ľavou rukou drží otvorenú knihu a pravou rukou žehná,

pričom prsty má zložené v zvláštnom geste, kde sú články prstov (brušká) prstenníka a palca spojené. Už vieš, že táto poloha prstov sa používa v určitých duchovných praktikách, keď týmto spôsobom dochádza k spojeniu energetických meridiánov človeka „do kruhu“.

Anastasia: Áno, v uvedenom geste sa názorne demonštruje, aký duchovný nástroj používala Osobnosť pri meditatívnej práci so svojou energetickou konštrukciou, osobným priestorom a spojením s duchovným svetom!

Rigden: Už som kedysi hovoril, že v tajných gestách a sakrálnych označeniach starovekého Východu prstenník, okrem plnenia dodatočných funkcií v duchovných praktikách, symbolicky poukazoval na aktiváciu epifýzy (šiškovitej žľazy, čakry „Tretieho oka“). Pripomeniem, že čakra v preklade zo sanskritu znamená „koleso“ (dávnejšie „*kruh*“, „*disk*“). Čakry sú zvláštne energetické centrá v neviditeľnej časti konštrukcie človeka, cez ktoré prebieha pohyb energií (energetický *vír*). Na Východe tiež používajú na označenie siedmich energetických centier človeka namiesto slova „čakra“ slovo „*lotos*“ („*padma*“). Mimochodom, v súfizme sa analogicky praktizuje duchovná práca so základnými (šiestimi) jemnými centrami v energetickom tele človeka („*lataif*“). „Tretie oko“ sa doteraz v rôznych učeniach považuje za „duchovné oko“, čakru jasnovidectva. V traktátoch sa o ňom uvádza, že ak zapojíme mimozmyslové vnímanie, tak „Tretie oko“ napomáha k „získaniu bezhraničného poznania“, „preniknutiu do duchovného sveta“. Je považované za sprievodcu mocného pôsobenia, ktorý napomáha „aktu tvorenia a pôsobenia na čokoľvek“, otvára možnosť pozorovania udalostí minulosti, súčasnosti a budúcnosti. Na Východe ho tiež nazývali

čakrou „pokoja a nadprirodzených schopností“. Túto čakru označovali zásadne *modrou* (belasou) farbou.

Anastasia: Nepochybne, dávna symbolika, ktorá súvisí s prstenníkom, nie je taká jednoduchá, ako sa na prvý pohľad zdá. Raz ste nám hovorili o zaujímavých poznatkoch ohľadom toho, kde sa v ľudskej spoločnosti vzala tradícia nosiť prstene na prstenníku pravej alebo ľavej ruky.

Rigden: To je naozaj dávna história. Spočiatku bolo nosenie prsteňa na prstenníku tajným, čisto dohodnutým symbolom medzi ľuďmi zasvätenými do sakrálnych znalostí. Samotný prsteň označoval pohyb v kruhu, presnejšie v kruhu závitú špirály. A symbolika bola rozdelená na pravostranný pohyb (ako napríklad, správna svastika) a ľavostranný (nesprávna svastika). Ak človek nosil prsteň na prstenníku pravej ruky, tak to znamenalo prívrženca svetlých síl, pohyb človeka k Jedinému Bohu, k Večnosti. Tento symbol svedčil o tom, že človek si vybral len duchovnú cestu a mal Znalosti. Ak človek nosil prsteň na prstenníku ľavej ruky, tak to znamenalo pohyb človeka v opačnom smere (na stranu materiálneho Rozumu), prívrženca temných síl (ktorý mal tomu zodpovedajúce Znalosti) a slúžil Vôli Živočíšneho rozumu. Teda rozdiel v nosení prsteňa na určitej ruke bol pre zasvätených ľudí dohodnutým rozlíšením, akým Silám a koho Vôli jeho nositeľ vlastne slúžil.

A aj samotné pomenovanie „Prstenník“ (v ruštine „bezmenný prst, prst bez mena“) nie náhodou vzniklo z určitých Znalostí vo vyššie spomínanom prostredí. Ako v dávnej minulosti, tak aj teraz, zostáva Meno

Boha pre ľudí tajomstvom. Skutočné Meno Boha nie je ľuďom odhalené dodnes, napriek mnohým špekuláciám žrecov rôznych náboženstiev. Prečo? Zachovali sa legendy o tom, že nevysloveným menom Boha je možné ovládať všetky sily prírody, všetky dimenzie („úrovne“) vo Vesmíre. No a k týmto informáciám sa spravidla pripája dodatok žrecov zostavený na základe legend o Prvotnom Zvuku, ktorý v rôznych dobách nazývali rôzne, vrátane Grálu. Takže tento dodatok hovorí o nasledovnom: že údajne ten, kto dokáže správne vysloviť „Meno Boha“ (pôvodne sa v legendách uvádzalo „Prvotný Zvuk“), ten „môže prosiť Boha o všetko, čo si len zažela“. Doteraz sa zachovali povesti, že ak niekto vzýva Boha tajným menom, tak môže na seba pritiahnuť Jeho pozornosť. No zvyčajne takou túžbou horia duchovne nezrelí ľudia. Tí, ktorí žijú s Bohom vo svojom vnútri, to nepotrebujú; našli Ho vo svojej Duši a prebývajú v Ňom. Ale duchovne nezrelí ľudia túžia spoznať Jeho Meno, pričom po tom túžia kvôli vlastnej živočíšnej moci nad všetkým a všetkými. Nechápu, že pre nich, ako pre nezrelý plod, je to zhubné.

Zúžené vnímanie človeka, spôsobené dominanciou jeho Živočíšnej podstaty degraduje, chápanie Boha na akýsi materiálny subjekt, a to taký istý, ako sa človek sám vidí v trojrozmernej dimenzii. Žreci, keď si pre seba vytvárali určité náboženstvá, nazývali Boha rôznymi „menami“. Navyše dodnes nútia ľudí navzájom bojovať, nenávidieť sa medzi sebou kvôli prvenstvu svojich náboženstiev a v mene svojho Boha, za svoju nadvládu nad konkurenčnými náboženstvami, a teda za výhradné právo ich žrecov vystupovať v „mene“ Boha. Kvôli rôznym epitetom, vďaka úmyselne rôznemu výkladu žrecov sa ľudia chybné domnievajú, že jestvujú rôzni najvyšší

bohovia. Ale všetky dnešné rôzne „mená“ Boha, to sú v podstate všetko *epitety*, ktorými v dávnej minulosti označovali Jediného, namiesto zakázaného mena Boha.

Anastasia: Máte pravdu, aj o tomto sa môže každý človek presvedčiť, stačí len preskúmať etymológiu pôvodu a pôvodný význam slov, ktoré označujú meno Boha v rôznych náboženstvách.

Rigden: Nepochybne, každý rozumný človek, keď si to porovná, pochopí, že rôzne „mená“ Boha v náboženstvách, to sú len epitety Jediného. Napríklad sa pozrime na meno hlavného Boha starovekých Egyptanov – *Osiris*. Toto „meno“ je pogrécštená forma egyptského mena *Usir*. Teda grécke slovo „*Osiris*“ vzniklo z egyptského „*U'sir*“, čo znamená „*Ten, kto sa nachádza na vrchole*“. Alebo, napríklad, čo znamená meno avestánskeho božstva v zoroastrizme *Ahura Mazda* (neskoršie *Ormazd*, *Ormuzd*), prehláseného prorokom Zarathustrom za Jediného Boha? Mimochodom, veď prorok od počiatku pripomínal, že meno *Ahura Mazda* je len náhrada *zakázaného mena Boha*, ktoré medzi ľuďmi nikto nepozná. Tohto Boha dokonca aj v náboženskom kalendári označovali ako „*Bezmenný*“. Avestánske „*Ahura Mazdā*“ sa prekladá ako „*Múdry Boh*“, „*Vladyka mysle*“. Avestánske slovo „*maz-dā*“ znamená tiež „*uchovávať v pamäti*“. Takže toto „meno“ je vytvorené z dvoch staroiránskych slov, ktoré majú árijské (indoiránske) korene. „*Ahura*“ zodpovedá sanskritskému slovu „*asura*“ – „*pán*“ a „*mazda*“ – indicnému „*mēdhā*“, teda „*múdrost', pochopenie*“.

Mimochodom, ľudia v skutočnosti pozabudli na jednu jednoduchú pravdu, čo to je v skutočnosti *Múdrost'*.

To vôbec nie sú nadobudnuté znalosti z kníh, životné skúsenosti, bystrý um alebo elegantná logika myslenia. **V starodávnej tradícii rôznych národov je „Múdrost“ pôvodne dar nebies (pocitovej eufórie, osvietenia) počas duchovného rastu človeka, dar, pomocou ktorého sa dosahoval stav najvyššieho osvietenia, chápania všetkého, vševedúcnosti.** Nie náhodou sa v zoroastrizme spomína, že Ahura Mazda sa ukázal prorokovi Zarathustrovi vďaka „*Blahému Úmyslu*“ až potom, ako tento prebýval mnoho rokov vo vytrvalom duchovnom hľadaní. „Prorok sa pýtal a Boh odpovedal a učil ho o *božej Múdrosti*“, teda bol „*tým, kto dáva Múdrost a pochopenie*“.

Takže práve z epitet žreci formovali „meno“ Jediného Boha. A tak v každom náboženstve, nech by sme zobrali ktorékoľvek, všetky „mená“ Boha sú epiteta: „Boh Spasiteľ“, „Známy Boh“, „Spravodlivý“, „Všeza-hrňajúci“, „Všeprenikajúci“, „Žiarivý“, „Prebudený“, „Základ“, „Posvätná sila“, „Prinášajúci Šťastie“, „Neviditeľný“ a tak ďalej. Vymenovávam tie zmyslové prapôvodné slovné označenia rôznych „mien“ (ale v podstate epitet) Boha, ktoré sú dnes známe mnohým ľuďom, ktorí patria do určitých populárnych svetových náboženstiev. Inak povedané, sú to tie poznatky, ktoré v súčasnosti ležia na povrchu a sú dostupné každému, kto sa zaujíma o túto otázku. A už ani nehovorím o ešte starších koreňoch týchto slov prebratých z podobných epitet starodávnych náboženstiev a vierovyznaní, na ktoré sa už teraz nikto nepamätá, dokonca aj keď má v rukách archeologické artefakty, ktoré potvrdzujú ich popularitu v dávnych časoch. No v konečnom dôsledku všetky tieto „historické epiteta“ vedú ako schody k prvotným označeniam Jediného v tom prajazyku,

ktorý je spoločný pre všetky národy, a ku ktorému sa vedci-lingvisti len teraz teoreticky približujú.

Anastasia: Áno, trpké a smiešne... Z toho vyplýva, že sa ľudia v spoločnosti neznášajú, bojujú, a hádajú sa spolu pre *epitetá* jedného a toho istého, ktorý je pre všetkých Jediný.

Rigden: Žiaľ... dokonca nechápu **jedinú duchovnú podstatu** pre všetky národy, pre celé ľudstvo. Ako som už hovoril, pretože bola známa ľudská povaha, od počiatku sa na označenie Jediného neodovzdávalo Jeho meno, ale *zvuk* „Ra“, ktorý symbolizoval pojem „Jediné, Večné (Najvyššie)“.

Preto dokonca aj ľudia zasvätení do týchto Znalostí oddávna mali dohodnuté označenie Boha bez uvedenia Jeho mena. Mimochodom, toto sa týka aj prstenníka (pozn. prekl. – v ruštine „prst bez mena“). Až oveľa neskôr, keď sa v spoločnosti začali medzi ľuďmi rozpory, ktoré rozduchavali žreci, objavili sa rozličné interpretácie, rozdelenie na „svojich“ a „cudzích“ bohov a tak ďalej, ktoré v konečnom dôsledku priviedlo k strate prapôvodných Znalostí. No to všetko sú ľudské skutky.

Jednako, vrátime sa k téme prsteňov. Prvé prstene boli jednoduché a hladké. Mimochodom, také prstene, ktoré používali zasvätení, sa najskôr vyrábali výlučne z kryštálu, ako energeticko-informačného akumulátora.

Anastasia: Teda z prírodného materiálu, v ktorom sú elementárne častice (atómy, ióny, molekuly) rozmiestnené podľa geometrických zákonov priestorových stien a kryštalických mriežok, majú väčšinou geometricky

pravidelný tvar a štruktúru (tie mnohosteny, ktoré už boli v rozhovore spomínané). Vo všeobecnosti môžeme povedať, že toto je takisto znak, len nie dvojrozmerného, ale trojrozmerného priestoru, kde vonkajšia forma odráža symetriu vnútorného usporiadania elementárnych častíc a zodpovedajúce rozdelenie energií, ktoré ich vytvárajú...

Rigden: Pravdaže... A neskôr, keď ľudia začali strácať Znalosti, začali už na výrobu takých prsteňov používať kameň z tvrdej horniny, drevo alebo kosť. Oveľa neskôr ich začali vyrábať z kovu... Takže prvé prstene v dávných tajných spoločenstvách boli jednoduché a rozdiel bol len v tom, na ktorej ruke ich nosili: na ľavej alebo pravej. Ale potom, ako sa hovorí, keď došlo k úniku informácií, a medzi obyčajnými ľuďmi nastalo napodobňovanie symboliky zasvätených, prstene sa začali nosiť v spoločnosti masovo, bez chápania podstaty, na rôznych prstoch, vyrábali ich z rôznych kovov a zdobili ich drahými kameňmi a tak ďalej. Vtedy zasvätení začali na prsteňoch zobrazovať určité znaky a symboly, ktoré boli zrozumiteľné pre ich spoločenský okruh. Napríklad ten, kto patril k Svetlým silám, nosil prsteň na prstenníku pravej ruky v podobe hada hryzúceho si svoj chvost, ktorého hlava bola umiestnená v smere hodinových ručičiek. A prívrženec Temných síl nosil prsteň na prstenníku ľavej ruky. Na jeho prsteni hlava hada smerovala naopak, proti smeru hodinových ručičiek. No ani to netrvalo príliš dlho.

Kvôli ľudskému napodobňovaniu a prekrúcaniu Znalostí čoskoro taký zvyk, ako je nosenie prsteňa, pre tých, ktorí boli v spojení s prapôvodnými znalosťami, stratil svoj význam. Avšak medzi ľuďmi tradícia nosiť prstene ako ozdoby, či označenia nejakých privilégií, zostala. Koľko sa len navystatovali jeden pred druhým, počnúc

vymýšľaním „supermagických prsteňov“, ktoré údajne chránili človeka pred chorobami, nešťastiami, „dávali silu“, a končiac symbolmi sociálnej nerovnosti v podobe prsteňa bohatého človeka – „ctihodného občana“. Celkovo, je to všetko ako vždy, ľudská pýcha, ničotnosť.

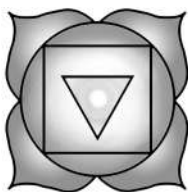
Anastasia: Chcela by som vysvetliť ešte jednu zaujímavú otázku v súvislosti s nastolenou témou o prstenníku a prsteni. Kedysi ste rozprávali o tom, odkiaľ pochádza výraz „prst Boží“, z ktorého v podstate vznikol aj pojem „prsteň“.

Rigden: Áno, v staroslovanskom jazyku slovo „perst“ znamená „prst“. Pričom predtým „prstom“ označovali prstenník pravej ruky. Dodnes sa u niektorých národov, napríklad u Kazachov, zachoval zvyk spojený s dávnou poverou dávať novorodencom najprv pocmúľať nie materinské prsia ale prstenník, a to preto, aby z bábätka vyrástol dobrý, láskavý a duchovný človek. To sú práve dozvuky spomínaných dávných znalostí o dohovorenej symbolike prstenníka, pravdaže v ľudskej interpretácii. Dnes je nosenie prsteňa už jednoducho móda a tradícia, napríklad navliekať si zásnubné prstene na prstenník ľavej alebo pravej ruky (v každej krajine inak). Ale pritom je možné nájsť aj isté dozvuky znalostí, ktoré ľudia kedysi mali. V spomínanom Pravosláví pri *venčení* (pri cirkevnom sobáši) sa prsteň, ktorí si navliekajú mladomanželia na prstenník pravej ruky, dodnes označuje za *znak večnosti* a neoddeliteľnosti *venca od duchovného sveta*.

Anastasia: Väčšina ľudí sa dokonca ani nezamýšľa, prečo existujú rôzne tradície, ktoré dodržiavajú a kde je ich pôvod. No keď rozumieme takýmto detailom, stávajú sa zrozumiteľnejšími aj ďalšie informácie. Napríklad,

čo znamená na sochách alebo vyobrazeniach božstiev spojenie tohto prsta s ďalším prstom vrátane symbolického poukázania na meditatívne techniky.

Rigden: Čo sa týka polohy prstov... Ak prstenník podľa meditatívnych funkcií symbolizoval duchovné videnie, znalosti, nadprirodzené schopnosti, tak palec predstavoval energetický potenciál sily samotného človeka. Konkrétne palec ukazoval na to, že do meditácie bola zapojená čakra, ktorá sa orientačne nachádza na spodku brucha, vo vnútri panvového dna, medzi kosťami kostrče a lonovej kosti. Navonok ju symbolicky zobrazovali na schémach človeka v oblasti hrádze. Ale je to len symbolické znázornenie, pretože nehovoríme o fyzickom, ale o energetickom tele človeka.

Obrázok 93. **Schematické zobrazenie čakry „Muladhara“ v Indii**

Mimochodom, v Indii túto čakru nazývajú „Muladhara“ („mūlādhāra“ – slovo, pochádzajúce zo sanskritského jazyka, kde „mula“ znamená „koreň, základ“ a „adhara“ – „fundament, základňa, opora“). S touto čakrou je spojené aj prebudenie energetického potenciálu človeka. Tradične ju označovali červenou farbou.

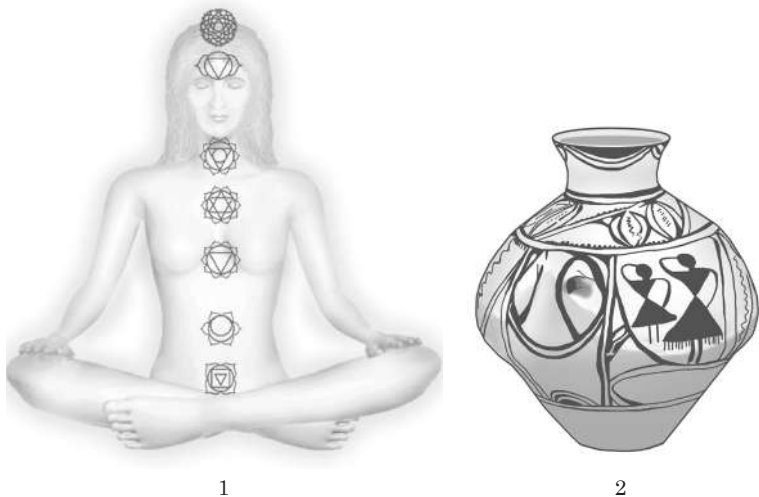
Prebudenie tohto silného energetického potenciálu na Východe nazývajú „prebudením spiaceho *Hada*

Kundalini zvinutého do tri a pol otáčky“. Už som ho neraz spomínal, keď som hovoril o špirálových štruktúrach. Táto sila sa oddávna považovala za ženský aspekt božskej sily (Allatu), ktorej niektoré vlastnosti sa v kresťanstve začali pripisovať Duchu Svätému. Napomáhala prebudeniu mocnej, tvorivej sily duchovnej Lásky v človeku, ktorú ani zďaleka nemožno porovnať s akýmikoľvek fyzickými pocitmi, alebo prejavmi hrubej energie.

V Indii túto čakru stotožňovali so sídlom Brahmana, a verili, že sila obsiahnutá v tomto energetickom centre je v každom človeku, len sa nachádza v stave spánku. Táto sila sa prebúdzala len vtedy, keď človek pracuje na sebe, na skrotení svojej Živočíšnej podstaty, a snaží sa v sebe o dominanciu Duchovnej podstaty. V kresťanstve askéti (grécke slovo „askesis“ – „cvičenie, prax“) túto etapu duchovného rozvoja nazývajú *dosiahnutím stavu pokoja*. Je to stav mimo pôsobenia vášní a želaní, je to odvrhnutie zlých úmyslov a konanie skutkov na ceste mravnosti, stav čistoty mysle. Bez tejto vnútornej práce na sebe nám ani jeden duchovný nástroj potrebný výsledok neposkytne.

Výsledok prebudenia Kundalini na Východe považujú za kvalitatívnu zmenu vedomia človeka, duchovné prebudenie a intuitívne pochopenie Pravdy. A v kresťanstve túto etapu nazývajú už samotným *stavom vyrovnanosti*, kedy „rozum vstupuje do mimozmyslového vnímania“ a ten, kto ho dosiahol, je „prenesený do krajiny poznania, kde rozum prebýva v duchu Božieho príbytku“. Na Východe je to považované za veľmi silný impulz k transformácii Osobnosti – vzostup energie Kundalini od spodnej časti chrbtice cez stred hlavy k najvyššiemu, k jej splynutiu

s božským Jediným. Keď sa vedomie spája s Jediným a tento stav sa stáva trvalým, nastáva „oslobodenie“.

Obrázok 94. Symbolické označenie základných čakier pri dosiahnutí najvyššieho stavu oslobodenia:

1) súčasné tradičné schematické zobrazenie človeka v pozícii lotosu so siedmimi čakrami;

2) schematické zobrazenie dosiahnutia stavu duchovného oslobodenia na tripolskom rituálnom džbáne. Poloha rúk žien ukazuje na kruhové prepojenie medzi prvou a siedmou čakrou.

V kresťanstve nazývajú dosiahnutie najvyššieho duchovného stavu „Blaho“ a považujú ho za univerzálnu hodnotu, krajnú hranicu človeka v smerovaní, v ktorom je blaho obsiahnuté ako osobná vlastnosť Ducha Svätého. Pritom sa upresňuje, že je to zvláštny stav, ktorý nemôže dosiahnuť žiadny obyčajný človek

pomocou známych zmyslov, presahuje predstavivosť a prekonáva akékoľvek logické myslenie, „nemožno ho pochopiť rozumom“. Inými slovami, tento stav je možné dosiahnuť len duchovnou prácou na sebe, prebývajúc v zmenenom stave vedomia, bez prítomnosti myšlienok a predstavivosti, výhradne za pomoci hlbokých pocitov („šiestym zmyslom“, ktorý je bežnému človeku neznámy). Boh je považovaný za „najväčšie Blaho“, nemenné, večné a nesmrteľné, v ktorom je obsiahnutá sila, veľká múdrosť. O toto Blaho usiluje každá ľudská Duša. V podstate, práve toto je kvalitatívna transformácia človeka a premena jeho energetickej formy na taký tvar, ktorý človek vníma ako energetickú kocku stojacu na jednom zo svojich vrcholov.

Anastasia: Áno, je to gesto spojenia prstenníka s palcom ako symbol spojenia sily Boha a energetickeho potenciálu samotného človeka, a už od dôb samotného Ježiša Krista ako Božieho Syna je to skutočne naozajstné gesto *požehnanía* ľudstva.

Rigden: Navyše na ikone „Spas v Silách“ je Kristus zobrazený na pozadí geometrických útvarov. Konkrétne na pozadí je červený štvorec, v ktorého vrcholoch je umiestnený okrídlený človek, lev, býk a orol.

Anastasia: Teda symboly štyroch Bytostí na pozadí červeného štvorca.

Rigden: Áno. V kresťanstve dnes tieto obrázky (tetramorfy) vykladajú ako symboly evanjelistov (konkrétne, Matúša, Mareka, Lukáša a Jána). V dôsledku takéhoto výkladu žrecov teraz málokto vie o skutočnej podstate týchto symbolov a o ich pôvode. No a veriacim

tohto svetového náboženstva ich vysvetľujú takto: Matúš, to je obraz okrídleného človeka. Bol vyberačom daní, preto jeho obraz zvyčajne zobrazujú pomocou peňažnej sumy, kopije, meča...

Anastasia: No áno, *obraz človeka, to je symbol ľudskej povahy a želaní*, tradičná alegorická interpretácia Zadnej bytosti dávnych východných národov v kontexte znalostí o štyroch Bytostiach.

Obrázok 95. **Schematické vyobrazenie ilustrácie z Karolínskeho manuskriptu**

(9. stor; nájdený vo Francúzsku; knižnica Valenciennes):
Mystický Baránok (v strede),
štyri „apokalyptické zvieratá“, ktoré držia Knihu.

Rigden: Presne tak, len si to už dávno nikto nepamätá. Ďalej symbolom Marka je lev, kráľ zvierat. Symbolom Lukáša je okrídlený býk, kde sa samotný býk považuje za obetné zviera.

Anastasia: Ešte v protoindickej civilizácii býk znamenal Živočišnu podstatu a u väčšiny dávnych národov označoval charakteristiku Pravej bytosti človeka. A koľko starodávnych východných príbehov je venovaných boju s levom a víťazstvu človeka nad ním, ako symbolu skrotenia svojej najrozumnejšej a najpanovačnejšej Lavej bytosti – opory Živočišnej podstaty!

Riden: Všetko je také jednoduché, keď chápeš to, čo je očividné... A ešte symbol Jána – orol. Spočiatku tam však bol, v kontexte znalostí o štyroch Bytostiach, iný vták. V skutočnosti tu má byť zobrazený sokol, ak sa máme držať prvotných zdrojov, odkiaľ žreci kopirovali príbeh pre svoje nové náboženstvo. Pre mnohé dávne národy vrátane Egyptanov bol vták (sokol) symbolickým označením Prednej bytosti. Orol – to už je vsuvka žrecov do znalostí, ktoré prebrali od iných národov. Ale to už je téma na iný rozhovor.

Takže, čo je zaujímavé na príbehu pravoslávnej ikony „Spas v Silách“. Všetky tieto „zoomorfné bytosti“ držia **Knihu** a sú rozmiestnené ako symboly na koncoch skrytého obrázka – *kosého kríža* v podobe lúčov, ktoré vychádzajú z kocky. Táto je symbolicky zobrazená v podobe kosoštvorca. V podstate je na obrázku na *červenom štvorci umiestnený modrý (zelený) ovál* a na ňom je *červený kosoštvorec* (ako symbol transformácie štvorca na kosoštvorec, teda vytvorenie kocky postavenej na jeden z vrcholov).

Anastasia: Ohromujúce, veď kocka prenesená na plochu v izometrickej projekcii je pravidelný šesťuholník a každá jej stena vyzerá ako kosoštvorec! Všetko záleží na tom, ako sa na ňu pozeráme.

Rigden: Presne tak. V tomto prípade by som sa vyjadril presnejšie: všetko závisí od toho, kto sa vlastne pozerá. Takže, na ikone na pozadí červenej kocky sedí Ježiš na tróne. Pričom jedna Jeho noha stojí *na vrchole* tejto kocky a druhá sa nachádza v modrom ovále. Ten v kresťanstve nazývajú tiež „mandľovitá aureola“, „rybí mechúr“ a považujú ho za symbol Božskej moci, ktorá obklopuje Krista v čase Jeho vzkriesenia a premenenia. V tomto modrom (zelenom) ovále sú zobrazení serafíni (pôvodne červenou farbou), cherubíni (pôvodne modrou farbou) ako symboly nebeskej hierarchie. Pričom každý z nich je zobrazený v podobe tváre obklopenej šiestimi krídlami!

Spomeň si na masky (schematické zobrazenia ľudských tvárí) na „Veľkom Šigirskom idole“, ktoré symbolizujú dimenzie. A takéto symbolické označenie iných dimenzií bolo príznačné nielen pre Šigirskú kultúru (5. – 4. tisícročie pred n. l., Stredný Ural a Zauralie; dnešné Rusko), ale aj pre juhosiбірsku Okunevskú kultúru (2. tisícročie pred našim letopočtom), aj pre iné starodávne kultúry, dávno pred vznikom kresťanstva a dnes známych svetových náboženstiev. Mimochodom Okunevská kultúra je veľmi bohatá na znaky a symboly v podobe kruhov, špirál, trojuholníkov a tiež antropomorfných štylizovaných postáv, vyobrazení sokolov, ženských bohýň, symbolických duchovných znakov (Allatu). Podobné označenia boli v starovekom svete pomerne rozšírené.

Takže, vráťme sa k rozhovoru o ikone „Spas v Si-
lách“. Spojenie červenej a modrej farby sa v kresťanstve považuje tiež za spojenie ľudskej a božskej

povahy Ježiša Krista. A samotný obraz Krista je symbolom Jeho nového, budúceho božského zjavenia sa ľuďom v podobe Vládca viditeľného aj neviditeľného sveta, ako symbol nepoznateľnosti a vtelenia.

Obrázok 96. **Schéma rozmiestnenia symbolov na ikone „Spas v Silách“** (rok 1408, maliar Andrej Rublev):

- 1) lev;
- 2) modrý (zelený) ovál (sféra);
- 3) trón, na ktorom sedí Kristus ako Sudca;
- 4) gesto blahoslavenia – spojenie prstenníka a palca pravej ruky;

- 5) okrídlený človek;
- 6) Ježiš Kristus v zlatistom rúchu;
- 7) orol;
- 8) serafíni, cherubíni;
- 9) otvorená Kniha;
- 10) červený kosoštvorec;
- 11) červený štvorec, do ktorého je vpísaný modrý
(zelený) ovál;
- 12) býk;
- 13) noha Krista stojí na vrchole červeného kosoštvorca.

Anastasia: Áno, svojou symbolikou je to pre známych ľudí neobyčajná ikona. Štvorec ako symbol pozemského so štyrmi Bytosťami, kosoštvorec ako symbol kocky postavenej na jeden z vrcholov je symbolom siedmej dimenzie, duchovnej premeny a oslobodenia človeka. Ovál predstavuje označenie osobného energetického priestoru medzi človekom a jeho Bytosťami, spojenie s inými svetmi (dimenziami). Kristus sa nachádza v červenom *kosoštvorci*, teda v siedmej dimenzii, v raji, v „siedmom nebi“, a ešte žehná takým významným gestom pravej ruky! Tak tu sú všetky podstatné znalosti o človeku a jeho duchovných možnostiach na ceste k Bohu! Ešte jeden dôkaz: keď máš Znalosti – dokonale si uvedomíš kľúčovú podstatu informácie, ktorú ľudia zaznamenali v minulosti.

Rigden: V princípe sa taký spôsob odovzdávania Znalostí používal oddávna. Pričom podobné, takpovediac, základné Znalosti spravidla rozmiestňovali tak, aby boli priamo na očiach. Stačí sa pozrieť na znaky a symboly, ktoré nás obklopujú v živote, alebo na tradičné náboženské obrazy, alebo nazrieť do histórie umení národov sveta, aby sme pochopili, že tieto Znalosti tu boli vždy.

Anastasia: Máte pravdu. Pokiaľ viem, ikona „Spas v Silách“ sa od 14. storočia až dodnes nachádza priamo v centre ikonostasu katedrály Zvestovania v Moskovskom Kremli. Otázkou však je, kto ju *vidí*? V kresťanskom náboženstve „Spas v Silách“ symbolizuje komplikovanú teologickú koncepciu, podľa ktorej sa Kristus zjaví na konci časov v celej plnosti Svojej sily a slávy kvôli „Poslednému Súdu“ a nadchádzajúcej premene Vesmíru, aby bol naplnený Zámer, ktorý má Boh so svetom: „Aby sa všetko pozemské a nebeské zjednotilo pod vedením Krista.“

Rigden: Túto ikonu považujú svojim spôsobom za celý traktát v symboloch, za proroctvo o budúcnosti v jazyku ikonopisectva.

Anastasia: Je zaujímavé, že sa tu kladie osobitný dôraz na *Knihu*! Počas Druhého príchodu drží Kristus *otvorenú knihu* a všetky zoomorfné postavy tiež držia každá jednu knihu. Myslia sa tým Evanjeliá, alebo tento symbol poukazuje na nejaký všeobecný alegorický význam? Viem, že v kresťanstve v skorších dobách Ježiša Krista symbolicky zobrazovali *v podobe Knihy, na ktorú zostupuje hrdlička, ako prejav Ducha Svätého*.

Zaujalo ma tiež, prečo sa v Biblii najčastejšie spomína práve hrdlička. Ako vidieť, je iná než holub, je menšia a patrí k sťahovavým vtákom. Hrdlička sa v Palestíne objavovala na začiatku jari. Považovali ju za prvú zvestovateľku, za čistého vtáka.

Rigden: Je to skutočne tak. Doplním ešte, že pôvodne sa v ranom kresťanstve Duch Svätý zobrazoval

práve v podobe bielej hrdličky (neskoršie holubice) a nie holuba, pretože bola *symbolom božskej Lásky, tvorivého ženského princípu, Pramatky všetkého existujúceho (Allat)*. A súvisí to s ešte staršími znalosťami, kedy božskú trojicu zobrazovali v podobe Otca, Matky a Syna. Napríklad v starovekom Egypte bola taká triáda: Osiris-Isis-Hórus. Neskôr začali v kresťanstve hrdličku (na iných vyobrazeniach – holubicu) zobrazovať hlavne na obrazoch Zvestovania (v kontexte zobrazenia príbehu s Archanjelom Gabrielom a Pannou Máriou) a krstu Krista.

A čo sa týka Knihy, tak to si správne postrehla. Dôraz sa kladie práve na fakt prítomnosti knihy ako takej, pritom *otvorenej, teda dostupnej na čítanie*. V kresťanskej kultúre je symbolika knihy dosť významná a hlboká, preto ju každý maľoval vychádzajúc zo všeobecne prijatých kánonov. Mohli to byť knihy Dobrá Zvesť, Kniha Života s menami Spasených, Kniha Zjavenia o prorockých Druhého príchodu Krista. Mimochodom, v tej poslednej je príbeh o Knihe, ktorá je napísaná „zvnútra aj zvonku“ a je zapečatená siedmimi pečaťami, ktorú nemôže otvoriť a prečítať nikto okrem Baránka. Tiež sa tam hovorí aj o štyroch zvieratách – Strážcoch okolo trónu a tak ďalej.

Anastasia: Pripomeňte, prosím, čitateľom, ktorým je táto téma blízka, kde sa v „Zjavení“ nachádza práve príbeh o Knihe a štyroch zvieratách.

Rigden: V Biblii v „Zjavení“ Jána je to 4. kapitola a kapitoly nasledujúce za ňou. Napríklad v 4. kapitole sú takéto riadky: „... a uprostred trónu a okolo trónu štyri zvieratá plné očí spredu aj zozadu. A prvé zviera

bolo podobné levovi, druhé zviera podobné býkovi, tretie zviera malo tvár ako človek a štvrté zviera sa podobalo letiacemu orlovi. A každé zo štyroch zvierat malo okolo seba po šesť krídel a vo vnútri boli plné očí...“ A tiež v 5. kapitole sa hovorí o Knihe: „A videl som v pravici u Sediaceho na tróne knihu popísanú zvnútra aj zvonku, zapečatenú siedmimi pečatami. A videl som Anjela silného, ohlasujúceho mocným hlasom: kto je hoden otvoriť túto knihu a sňať z nej pečate? A nikto nemohol ani na nebi, ani na zemi, ani pod zemou otvoriť túto knihu, ani do nej nazrieť... I vzhliadol som a hľa, uprostred trónu a štyroch zvierat a uprostred starších stál Baránok ako zabitý, mal sedem rohov a sedem očí, čo je sedem duchov Božích, poslaných na celú zem. A On prišiel a vzal knihu z pravice Sediaceho na tróne. A keď vzal knihu, vtedy štyri zvieratá a dvadsaťštyri starších padlo pred Baránkom, a každý z nich mal gitaru a zlatú čašu plnú kadidla, ktoré je základom modlitby svätých. A spievajú novú pieseň, hovoriac: „Ty si hodný vziať knihu a sňať z nej pečate, lebo Ty si bol zabitý a krvou Svojou si nás Bohu vykúpil z každého kmeňa aj jazyka, ľudu i národa a urobil si z nás kráľov a kňazov nášho Boha; a my budeme kraľovať na zemi.“ A videl som a počul hlas mnohých Anjelov okolo trónu, aj zvierat, aj starších, a bolo ich obrovské množstvo, tisíce tisícov, ktorí hovorili mocným hlasom: hodný je Baránok zabitý prijať silu a bohatstvo, aj nesmiernu múdrosť a pevnosť, aj česť a slávu, aj požehnanie. A počul som, ako každé stvorenie, ktoré sa nachádza na nebi aj na zemi, aj pod zemou, aj na mori, aj všetko, čo je v ňom, hovorilo: Sediacemu na tróne aj Baránkovi požehnanie aj česť a sláva, aj vláda na veky vekov.

A štyri zvieratá hovorili: amen. A dvadsaťštyri svätých padlo a poklonilo sa Žijúcemu na veky vekov.“

Anastasia: Áno, teraz sa tieto riadky javia skutočne v úplne inom svetle, vo svetle rozšíreného chápania podstaty toho, čo sa tam odohralo!

Rigden: Inak, kedysi som už hovoril o tom, že posvätná kniha sa v sakrálnej symbolike považuje za zápis posvätných symbolov, označujúcich Božie Slovo (Zvuk Tvorenia) prejavené vo svete. Napríklad starovekí Egypťania považovali hieroglyfy za posvätné znaky, ktoré znamenali celé pojmy a niekedy jednotlivé zvuky. Neskôr sa objavilo zjednodušené písomníctvo, ktoré sa už začalo používať nielen v náboženských, ale aj vo svetských textoch.

Čo sú, napríklad, súčasné písmená v rôznych jazykoch? Sú to v podstate dohovorené znaky, ktoré vymysleli ľudia. Ich rôzne kombinácie, to je zvláštny dohovorený kód pre pochopenie určitej informácie. Pritom ktorýkoľvek dohovorený znak je sám o sebe neutrálny. No v rozličných kombináciách sa dokonca aj dohovorený znak stáva súčasťou akéhosi informačného portálu pre konanie a pôsobenie tej alebo inej sily a Vôle. No celý tento, takpovediac, informačný priestor sa aktivuje a začína pracovať len vtedy, keď človek do neho vkladá svoju silu (pozornosť, uvedomenie), a to prečítaním tohto kódu. Napríklad, keď človek vidí zatvorenú knihu a nevie, čo je v nej napísané, jej dohovorené znaky sa nachádzajú v neutrálnom stave. Len čo však začne čítať (ak rozumie týmto dohovoreným znakom), to už je počiatkový vklad sily na aktiváciu tohto informačného priestoru.

No je veľmi dôležité, čo v tej chvíli v človeku dominuje a aká je táto vložená sila, teda aká je podstata jej pôvodu. Napríklad človek číta súčasnú knihu, dobrú umeleckú literatúru. No v danom momente v ňom dominuje Živočíšna podstata (egoizmus, zlosť, nenávisť a tak ďalej). V súlade s tým dokonca aj pri čítaní dobrej, pozitívnej knihy, ho bude jej obsah dráždiť, zlostiť, svojou „primitívnosťou“ ho rozosmeje a pobaví, bude v ňom vyvolávať závisť a rozhorčenie. Bude si v nej vyberať tie momenty, ktoré uspokojujú jeho samoľúbosť. Inak povedané, dohovorené znaky, ktoré sú popísané v knihe, budú napomáhať väčšej aktivácii sily, ktorá v tom momente v človeku prevláda, teda Vôli na uskutočnenie programu Živočíšnej podstaty. Ale ak v človeku bude v daný moment dominovať Duchovná podstata, potom sa mu otvorí druhá strana: nielenže bude obohatený o informácie, ale bude sa v nich môcť aj dokonale orientovať a môže sa mu odhaliť pochopenie pôvodu určitých zdrojov síl, ktoré tam samotný autor vložil prostredníctvom kódu dohovorených znakov, ktorý aktivoval.

Anastasia: Teda tá istá kniha, ale prečítaná, ako sa hovorí, s Láskou Božou v Duši, dáva možnosť bez predpojatosti pochopiť v nej obsiahnuté informácie, pochopiť ich podstatu, precítiť a rozpoznať zdroj ich pôvodu. Inými slovami, je to informačný dohovorený kód a jeho vnímanie závisí od dominujúcej voľby samotného človeka.

Rigden: Správne. Tieto dohovorené informačné kódy (slová a vety) vnášajú do kníh iní ľudia, v ktorých tiež v čase ich zaznamenávania (napísania knihy)

dominovala určitá sila (alebo presnejšie – dominovala Vôľa buď Duchovného sveta, alebo Živočišneho rozumu). Ak človek nepozná tieto dohovorené kódy, napríklad jazyk, v ktorom je kniha napísaná, samozrejme ju nemôže prečítať. Ale ak ich pozná a náležite ich aktivuje, tak pocíti pôsobenie tejto aktivácie, teda pôsobenie sily tejto Vôle na neho.

Anastasia: Inými slovami, ak v tebe bude dominovať Živočišna podstata, tak aj keď budeš čítať duchovné traktáty, unikne ti to najdôležitejšie, budeš všetko odmietaať, a v tej chvíli kvôli zúženému vedomiu nič nepochopíš. Ale ak v tebe bude dominovať Duchovná podstata, tak budeš akúkoľvek knihu vnímať v stave rozšíreného vnímania sveta, čo ti umožní ľahko oddeliť „zrno od pliev“ a pochopiť dominujúce motívy spisovateľa, teda to, kto a čo tam vkladal, a za akým účelom sa to všetko dialo.

Rigden: Áno, to znamená, že pri dominancii Duchovnej podstaty vo vedomí (teda rozšíreného vnímania sveta za pomoci hlbokých pocitov) začneš chápať pravú podstatu a získavať Múdrose. A prostredníctvom Múdrosti prichádzajú aj Znalosti. Znalosti sú ako znakový kód, ktoré, ak sú aktivované Duchovnou podstatou, vytvárajú podmienky nielen na premenu Osobnosti, ale aj sveta, ktorý ju obklopuje. Preto **knihaa a v nej zakódovaná informácia - to je v podstate prevodca Vôle** (buď Duchovného sveta, alebo Živočišneho rozumu). Informačné kódy sa týkajú *výmeny informácie a sú neutrálne*, pokiaľ ich človek neaktivuje a nevstúpi do rezonancie s ich silou. Tieto dohovorené znaky písomníctva si vymysleli ľudia. Nesmieme si ich myliť s prapôvodnými

aktívnymi pracovnými znakmi, ktoré boli prinesené do tohto sveta zvonku... Sú to absolútne rozdielne pojmy a rôzne znaky.

Anastasia: Máte na mysli tie prapôvodné znaky?

Rigden: Presne tak. Mám na mysli práve tých *prapôvodných 18 pracovných znakov*, ktoré aj doposiaľ existujú v ľudskej spoločnosti: 9 pozitívnych tvorivých znakov (prinesených z Duchovného sveta) a 9 negatívnych pracovných znakov (prinesených od Živočišneho rozumu). Tieto znaky sú aktívne nezávisle od človeka a jeho dominujúcich želaní a síl. Sú aktívne samé od seba, teda sú obdarené silou a vzájomne pôsobia s okolitým viditeľným aj neviditeľným svetom a s celou zložitou konštrukciou človeka v šiestich dimenziách.

Anastasia: Áno, táto informácia si vyžaduje hlboké pochopenie...

Rigden: A čo sa týka informácie zaznamenatej v symboloch ikony „Spas v Silách“, tak na Rusi boli rovnaké znalosti neskôr rozšírené aj prostredníctvom obrazu ikony Bohorodičky „Neopalimaja Kupina“ (Ohnivý ker). Takže, symbolicko-alegorická kompozícia tejto ikony svojimi základnými geometrickými detailmi prakticky kopíruje ikonu „Spas v Silách“: červený štvorec (so štyrmi evanjelistami v zoomorfných, apokalyptických obrazoch – človek, lev, býk a orol), *kosý kríž*, skrytý *ovál*, *kosoštvorec* (do ktorého je vpísaný obraz Bohorodičky a 6 anjelov v kosoštvorcí). Celkovo, všetko ako má byť. Len geometrické prvky sa nazývajú v popisoch inak, napríklad ako dve štvorcípe hviezdy,

**Obrázok 97. Vyobrazenie ikony Bohorodičky
„Neopalimaja kupina“ (Ohnivý ker)**

(koniec 16. stor.; z miestneho radu ikonostasu Spaso-Preobraženského chrámu Soloveckého kláštora; Moskovské pamiatkové chránené územie „Kolomenskoje“; Rusko).

položené jedna na druhú (spolu osem vrcholov), alebo ako osemcípá hviezda s *odseknutým spodným lúčom!* Pričom kosoštvorec je spravidla *zelenej* alebo *belasej (modrej)* farby a štvorec pod ním je červenej, tak ako má byť. V strede kompozície je Bohorodička, ktorá v ľavej ruke drží Nemluvňa Krista a v pravej ruke – rebrík (niekedy sa na takýchto ikonách rebrík dotýka pleca Bohorodičky a inokedy namiesto rebríka

maľujú Bránu a žezlo, ako symbol Spasiteľa). Všetko toto symbolizuje, že práve Bohorodička duchovne pozdvihuje ľudstvo „zo Zeme na Nebesia“. Na tejto ikone uprostred vyobrazení je aj Archanjel Gabriel so symbolom *zvestovania* - s vetvičkou ľalie.

Anastasia: Áno, táto ikona je znalcom umenia dobre známa, napríklad z vyobrazenia ikony Bohorodičky „Neopalimaja kupina“ zo 16. storočia, ktorá pochádza z miestneho radu ikonostasu Spaso-Preobraženského chrámu Soloveckého kláštora. A aj mnoho ľudí o nej vie. Ikony takéhoto typu sú takmer v každej pravoslávnej rodine. Lenže kto z ľudí venoval pozornosť takýmto znakovým podrobnostiam? Veď nech by sme sa opýtali kohokoľvek, mnohí poznajú túto ikonu ako „ochrankyňu domu pred požiarimi“. V lepšom prípade hovoria, že podkladom pre napísanie tejto ikony je biblický príbeh „o Mojžišovi, keď sa rozhodol vyviešť svoj národ z Egypta“ alebo „o horiacom trňovom kríku, z ktorého sa Boh ozval Mojžišovi, a ten sa zo zvedavosti išiel pozrieť na to, prečo ten ker horí a pritom nezhorí“...

Rigden (rozosmial sa): Aj keď sú slová ľudí zábavné, v podstate je v nich pravda! Žrecov vždy trápila zvedavosť a závisť, odkiaľže sa berie toľko božej sily v skutočne Duchovnej Bytosti. A čo myslíš, aká je súvislosť medzi Mojžišom, Bohorodičkou a požiarimi?

Anastasia: Viete, mám pocit, že všetka táto „súvislosť“ je vytvorená umelo. V podstate Bohorodička, súdiac podľa toho, koľko zázrakov sa udialo vo svete za tie tisícročia prostredníctvom jej obrazu, je skutočne Spas v Silách.

Rigden: Presne tak. Ikona Bohorodičky „Neopalmaja kupina“ nemá nič spoločné so všetkými tými záležitosťami žrecov. A na Rusi ju tak nezačali nazývať podľa slova „kupina“ – „trnka, krík“, ale podľa staroslovanského slova „kupa“, čo znamená „spojenie“, „vznešenosť“, „zjednotenie niečoho“. A keďže ju spájali s poverou o ochrane pred požiarmi a tým, že sa preslávila svojím konaním zázrakov, tak ju teraz, ako si správne postrehla, majú v každom dome. No ešte dôležitejšie je, že prostredníctvom nej sa dostali znalosti k väčšine ľudí, aj keď v takej „zapečatenej podobe“. A sú tu aj dnes, a to je veľmi dôležité!

Nie náhodou ikonu „Neopalmaja kupina“ spájajú so symbolikou nepoškvrneného počatia *BohoRodičky* z Ducha Svätého. Je to symbol práve toho, o čom som ti rozprával. *BohoRodička* – to je Prevodca sily Božej pre každého človeka, ktorý ide po duchovnej ceste, je to *sila božej Lásky*, pomocou ktorej sa oslobodzuje Duša človeka od pozemských prevtelení. Ježiš, ako Duchovná Bytosť z *iného* sveta, obnovil stáročiami stratené skutočné Znalosti a dal ľuďom duchovné nástroje na duchovné spasenie. Teda, inými slovami, zanechal *kľúče*. Keď človek pracoval na sebe pomocou týchto nástrojov, tak získaval, obrazne povedané, *kľúč ku znaku*. A *BohoRodičke*, ako Prevodkyni Božej sily, ako duchovne slobodnej Bytosti, nachádzajúcej sa medzi svetmi kvôli duchovnému oslobodeniu ľudských duší, dal *silu aj samotné znaky*. A len spojením horlivosti, práce na sebe duchovne hľadajúceho a sily *BohoRodičky* (Allatu), dochádzalo k splynutiu Osobnosti s Dušou, teda človek dosahoval oslobodenie svojej Duše, siedmu dimenziu alebo, ako hovoria v kresťanstve,

„raj“, „kráľovstvo Otca a Syna“. A len od voľby človeka záviselo, či bude znak aktívny a či bude človek Hodný získať túto božskú silu, ktorá ho privedie k Bohu. *Kľúč je daný na to, aby sa používal. A aby sa kľúč používal, na to je treba vynaložiť vlastné úsilie.* Takže, taká je **cesta duchovného človeka – cesta nevyhasínajúceho duchovného pokoja, ktorý len spoločne (spolu) s tvorivou silou Boha vedie k oslobodeniu.**

A to je známe nielen v kresťanstve, ale aj v iných náboženstvách. Vedeli o tom už v dávnej minulosti, ešte keď ľudia inak nazývali aj Boha, aj Jeho Syna, aj BohoRodičku (Veľkú Matku). Veď tu nejde o žrecovské koncepcie z rozumu a ich epitety, ale o jedny a tie isté duchovné zrná, ktorých sa pridŕžajú všetky ich náboženstvá. Uvediem jednoduchý príklad.

Ako som už spomínal, nie je to tak dávno, keď sa medzi rôznymi východnými a západnými národmi tešil veľkej popularite kult bohyně Isis, ktorý sa zrodil ešte v starovekom Egypte. Mimochodom, stačí obrátiť pozornosť na umenie starovekého Egypta, jeho obrazy, ktoré sa zachovali do dnešných čias na stavbách, výzdobách starovekých chrámov a na sochárskych dielach. A môžeme uvidieť tie isté symboly odovzdávania základov duchovných Znalostí, ako aj všade po svete: pracovný znak **AllatRa**, lotos, kruh, kocka, kosoštvorec, pyramída, kríž, štvorec, symbolické zobrazenie štyroch Bytostí. Takže, kult bohyně Isis sa udržal nejedno tisícročie, vrátane epochy Rímskeho impéria. A v čom je ukrytá skutočná príčina takejto popularity? V aktívnych znakov – v *znaku AllatRa*, ktorý sa v tých časoch

rozširoval pomocou kultu bohyně Isis rovnako, ako sa dnes šíri pomocou kultu BohoRodičky. Skutočné Znalosti sú už dávno z veľkej časti stratené, no symboly a znaky zostali!

Anastasia: Áno, Isis ako „Veľkú Matku“ často zobrazovali práve so znakom **AllatRa** na hlave, ako sme už hovorili, v podobe *polmesiaca* v tvare kalicha s rožkami nahor, nad ktorým sa ako vypuklá strana perly nachádza *kruh*.

Rigden: Tento znak ukazuje, že táto sila prináleží Jedinému, ktorý stvoril všetko vo Vesmíre. Už som hovoril, že kedysi dávno ľudia *označovali pojem „Jediné najvyššie“ (Jediné Večné) zvukom Ra*. Odkiaľ sa neskôr, so vznikom žrectva objavil boh *menom Ra*, ktorý sa podľa legend zrodil z kvietku lotosu, ktorý vystúpil zo svetového oceánu. Veľká bohyňa (ktorú nazývali rôznymi epitetami, neskôr pretransformovanými na mená) vystupovala od počiatku ako tá, ktorá prevádza silu Ra (Jediného Večného). Nositeľkami takého znaku boli v starovekom Egypte okrem Isis v rôznych dobách aj bohyňa Hathor (dcéra slnka Ra; jej meno znamenalo „dom Neba“), bohyňa Iusaaset (jej meno znamenalo „tvoriaca ruka Boha“, „najvyššia medzi tými, ktorí vychádzajú“). Napríklad sa predpokladalo, že ak človek okúsi duchovné dary bohyně Hathor, tak mu to pridá dodatočné duchovné sily a ona pomôže tomuto človeku prejsť z pozemského sveta do *iného (duchovného)*. Kvôli tomu jej aj dávali epiteta Veľká Matka, bohyňa Lásky, duchovnej radosti, „Žiariaca v lúčoch Ra“, Veľká Žena, Stvoriteľka všetkého živého. Medzi doplňujúce asociatívne označenia, ktoré ju symbolizovali, patrila sykomora

ako „Strom Života“, a tiež symboly *večného* života, a to *zelená a modrá farba*, ktorým, ako hlásali legendy, ona vládla. To posledné menované je spojené so zašifrovanými znalosťami o *vlnovej podstate človeka* a momentom duchovnej premeny.

Anastasia: Áno, veď tieto farby, ako bolo spomínané, sa vyskytujú v označení božských postáv, ktoré u rôznych národov stelesňujú kozmický poriadok, vody života, plodnosť, Matku-prarodičku, tvorivú božskú silu ženského princípu. V kresťanskom náboženstve sú tieto farby typické pre Bohorodičku. Kosoštvorec na ikone „Neopalimaja kupina“, v ktorom je umiestnený obraz Panny Márie, sa tiež vyznačuje *zelenou* alebo *belasou (modrou)* farbou. To vypovedá o tom, že sa odovzdávali rovnaké základné znalosti z pokolenia na pokolenie, z národa na národ. Mimochodom, existuje také starodávne slovo „Glavka“, ktoré starí Gréci svojho času prevzali do svojej mytológie od národov, ktoré kedysi prebývali na terajších slovanských územiach, na označenie tvorivej sily božskej podstaty spojenej s vodou, a tiež vládnucej „*zelenou a belasou farbou*“.

Rigden: Poviem ešte viac. Na vysvetlenie Znalostí neviditeľného sveta bolo treba použiť asociácie a obrazy, ktoré boli zrozumiteľné pre ľudí žijúcich v trojrozmernom svete. V hlbokej minulosti Veľkú Matku (bohyňu) ako tvorivú silu Duchovnej podstaty človeka (odrazom ktorej sa následne stala Isis, zobrazená v podobe ženy) pôvodne zobrazovali vo zvláštnej póze pripomínajúcej posvätnú *kocku* – keď človek sedí a objíma si rukami kolená. Zhora „kocku“ korunovala hlava, ukazujúca na jej vrchol. A na hlave,

alebo na jednej zo strán samotnej kocky, umiestňovali znak **AllatRa**. Podstata je jednoduchá. Je to symbolické znázornenie cesty duchovného oslobodenia Osobnosti pri jej splnutí s Dušou (nezávisle, napríklad, na tele, v ktorom sa človek nachádza, na jeho príslušnosti k pohlaviu, rase a tak ďalej). Tak sa pôvodne v dávnej minulosti zobrazovala *Pramatka – sediaca v pozícii pripomínajúcej kocku. Umiestňovali ju na štvorcovú, plochú podstavu*. Kocka označovala duchovný svet, ktorý môže človek dosiahnuť pomocou božskej sily ženského princípu (Allat) a kvalitatívne zmeniť svoju podstatu, a tým sa stať iným – Duchovnou Bytosťou. Taktiež označovala šesť dimenzií, v ktorých je rozmiestnená konštrukcia človeka. Plochý *štvorcový* kameň označoval pozemský materiálny svet a jeho štyri uhly označovali štyri základné Bytosti človeka. Neskôr, keď prišlo ľudské napodobňovanie, začali žreci reprodukovat' (zvečňovať kvôli pozemskej sláve) svoje tváre v podobe kubických sôch.

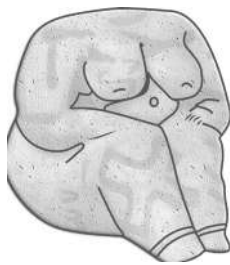
V neskorších dobách, keď v starovekom Egypte začali bohov zobrazovať v podobe personifikovaných sôch, aby zachytili ich božskú podstatu, postavu boha umiestňovali na kocku. A ak bolo potrebné poukázať na spojenie medzi pozemským a nebeským (božským), tak ju stavali na kocku, ktorá bola umiestnená na plochom štvorci. Ak ale bola postava umiestnená len na plochom štvorci, znamenalo to výlučne pozemský aspekt bytia. Také prvotné sochy v podobe kocky (a taktiež ich varianty kosoštvorcového typu) boli svojho času pomerne rozšíreným kanonickým sochárskym zobrazením nielen v starovekom Egypte, ale aj v iných kútoch sveta.

1

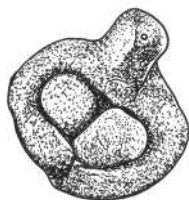
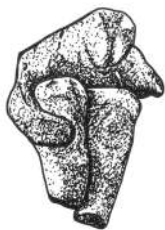
2

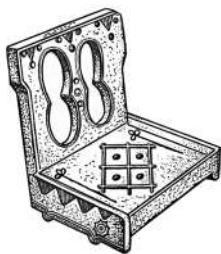
3

4

5

6

7

8

9

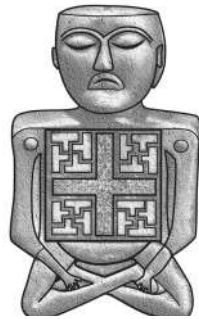
10

12

11

13

14

**Obrázok 98. Sochy v tvare kocky
a symboly starovekého sveta:**

- 1) socha paleolitickej „Venuše“ v tvare kocky;
- 2) čínska socha v podobe kocky postavenej na vrchol (vytvorená z kameňa jaspisu; jaspis bol v starovekej Číne uctievaný ako „čistý kameň“ symbolizujúci Nebo; verilo sa, že človek musí sebazdokonaľovaním v sebe samom vytvoriť („vytaviť“) prostriedok na dosiahnutie nesmrteľnosti, nazývaný v čínskych traktátoch „zázračná perla“, „jaspisový klenot“, ktorý pretvorí celé jeho telo a urobí ho čistým a nesmrteľným (jaspisovým);
- 3) paleolitická socha bohyně v podobe kocky, sediacej s ohnutými kolenami, ruky objímajú kolená (na telo sú nanesené symboly; spravidla sa zobrazovala bez tváre, niekedy bez hlavy);
- 4) fragment obrazu „Osirisov Súd“ na staroegyptskom papyruse; v starovekom Egypte ľudí, zvieratá, bohov tradične zobrazovali z profilu;
- 5) terakotové sošky ľudí, ktorí sedia v polohe so zohnutými kolenami a objímajú si ich rukami (artefakty Harappskej civilizácie);
- 6) eneolitický predmet s centrálnym kosoštvorcovým symbolom;
- 7) rituálna eneolitická forma v tvare kocky s geometrickým ornamentom (stojí na opore zo štyroch nožičiek; vrch je vytvarovaný v podobe symbolického zobrazenia šiestich dimenzií);
- 8) kubická socha sediaceho človeka, na ktorej je zobrazenie staroegyptského boha múdrosti Thouta (s výzorom babuina) so znakom AllatRa (4. – 1. stor. pred n. l.; Karnakský chrám (Théby, Egypt));
- 9) bronzová soška v podobe kocky, na ktorej v sediacej polohe s ohnutými kolenami, objímajúc si ich rukami, tróni staroegyptská bohýňa Pravdy a Spravodlivosti, vesmírnej harmónie a poriadku – Maat (12. – 11. stor. pred n. l.; staroveký Egypt);

10) kubická socha pisára Kha so znakom AllatRa (2. tis. pred n. l.; Abydos, staroveký Egypt);

11) figúrka aztéckej bohyně vody – Chalchiuhtlicue (15. – 16. stor. pred n. l.; Mexiko, Stredná Amerika);

12) figúrka aztéckeho „vládcu roka“, v mytológii indiánov Strednej Ameriky boha ohňa a vulkánov – Xiuhtecuhtli (14. – 15. stor.; Mexiko, Stredná Amerika);

13) postava človeka v tvare kocky, ktorý sedí v polohe lotosu so symbolmi na tele; používala sa na kropenie svätenou vodou; vedro bolo objavené na lodi Vikingov (9. stor.; Nórsko);

14) kubická socha Senusret-Senebefni (2. tis. pred n. l.; staroveký Egypt).

Anastasia: Skutočne, s podobnými figúrkami božstiev, ktoré sedia *v polohe kocky*, som sa neraz stretávala medzi archeologickými nálezmi, objavenými v rozličných kútoch sveta. Takisto, s nohami skrčnými pod seba a s rukami na kolenách sedia aj figúrky, nájdené vo vrstvách obdobia paleolitu (takzvaná „Veľká Matka“). Podobné figúrky boli objavené medzi nálezmi, pochádzajúcimi z Harappskej civilizácie. A figúrky v tvare kocky dávnych indických a čínskych bohov?! A to už ani nehovorím o početných artefaktoch Aztékov, Olmékov a Mayov v Mezoamerike! Na územiach, ktoré obývali slovanské národy, sa tiež našli figúrky *Veľkej Pramanky* z obdobia Tripolskej civilizácie, kde je na jej lone zobrazený kosoštvorec s kosým krížom vo vnútri a stredovými bodmi! A iný variant jej zobrazenia je zobrazenie s konkrétnymi symbolmi useknutej pyramídy, alebo s dvomi prepletenými hadmi, ktoré, s prihliadnutím na staroindické znalosti o sile „Hada Kundalini“, symbolizujú tvorivú silu duchovného znovuzrodenia človeka.

Rigden: Mimochodom dva hady, prepletené do kľbka, boli u starých národov jedným z prvotných symbolov *umierania a vzkriesenia* prírody a jej *obnovenia*. Hady (napríklad užovky) sa na jeseň odplazia pod zem a stáčajú sa v podzemných norách do veľkého kľbka, upadajú do zimného spánku a na jar sa budia a vyliezajú z nôr (spod zeme). Preto aj slúžili ako asociatívny príklad pre ľudí túžiacich pochopiť, čo je to reinkarnácia, umieranie a vzkriesenie človeka v cykle prerodov jeho Duše.

Anastasia: Áno, u mnohých národov, zvlášť na Východe, bol had uctievaný ako symbol spojený s plodnosťou, ženským princípom, zemou, vodou a tiež Múdrostou. Ak skúmame tieto znalosti v duchovnom kontexte, tak všetko zapadne na svoje miesto. A čo sa týka Tripolskej civilizácie, tak je zaujímavé, že keramické džbány s posvätnou symbolikou boli v podstate *kosoštvorcového tvaru*. Ak pozorne preskúmame archeologické nálezy, tak môžeme zistiť, že na takýchto džbánoch sa zobrazovali dôležité symboly a znaky duchovného rozvoja: kruh, polmesiac (prítom s rožkami nahor), špirály, trojuholníky (pyramídky), zvlínené hady (cikcakovité deliace línie, spojenie s vodou, teda *iným svetom*), štvoramenné kríže, „slnko a mesiac“, štyri „slnká“. Navyše podľa údajov archeologických vykopávkov mal každý tripolský dom posvätný „oltár“ krížového tvaru (v podobe kosého kríža), kde sa zapaľoval prvý oheň pre pec. Ide stále o ten istý symbol ohňa – Duše a štyroch Bytostí!

Rigden: S tvarom kosoštvorca sa v dávnych ornamentoch stretávame často. Nazývali ho symbolom spojenia Zeme a Neba, spájali ho s ľaliou, lotosom...

Anastasia: Dokonca, ak preskúmame etymológiu slova „kosoštvorec“, môžeme odhaliť celkom zaujímavé fakty. Toto slovo je utvorené z gréckeho „rombos“, čo znamená „vlčík, magické koleso, bubon“. V súvislosti s týmto si stačí spomenúť, akú dôležitú symbolickú úlohu v magických úkonoch zohrával bubon, napríklad u šamanov. Taký bubon bol pritom zvyčajne celý ozdobený tými istými základnými symbolmi a znakmi.

Rigden: Presne tak. Mimochodom, verilo sa, že šaman z neho jednou rukou vyludzuje *posvätný Zvuk*, a druhou rukou pritom drží *krížovú väzbu* bubna, ktorá mala spravidla podobu *kosého alebo rovnoramenného kríža*. Veď podľa symboliky pretínaním kruhu a kríža skutočne vzniká osem strán (osemuholník). Bieli šamani na Sibíri mali poveru, „posvätné poznanie“ o tom, že ak uvedieme do pohybu štvorec, teda znak štyroch živlov, tak sa môže zmeniť na znak večnosti (kruh)... A na Západe ten istý proces v antickej filozofii Gréci nazývali – kvintesenciou (z latinského „quinta essentia“ – „piata podstata“), teóriou piateho elementu.

Anastasia: Správne, nazývali ho aj „prvopočiatočným éterom“, „božským“, „večným“, či „horným“ (nebeským, nachádzajúcim sa vo výšine). Aristoteles vo všeobecnosti definoval kvintesenciu ako najjemnejší element, základnú podstatu, substanciu celého nadlunárneho sveta na rozdiel od štyroch elementov podlunárneho sveta, ktoré podliehajú cykličnosti vzájomnej premeny („vzniku a zničeniu“). Všetko je to také jednoduché! Vychádza nám z toho, že všetci hovoria o tom istom, len rôznymi slovami.

Rigden: Pravdaže, nie je v tom nič zložité, ak vieš! Keď dosiahneš pochopenie, všetko sa stáva jednoduchým. A čo sa týka šamanov, veľmi správne si poznamenala, že v tých časoch tieto znalosti a podobná forma ich odovzdávania boli pre rôzne národy samozrejmé. No ešte predtým o týchto základných znalostiach vedela v ľudskej spoločnosti väčšina a ľudia nepotrebovali dodatočné vysvetlenia, dokonca ani keď žili na rôznych koncoch planéty.

Takže, socha v tvare kocky symbolizovala víťazstvo duchovnej podstaty človeka nad materiálnou, teda Duchovnej podstaty nad Živočíšnou. Označovala tiež duchovne dokonalého človeka, pripraveného prijať božské Slovo. Toto Slovo sa v tej dobe považovalo za *nepočuteľný Zvuk, vďaka ktorému Boh „komunikuje“ s človekom, za duchovné osvietenie človeka v pochopení Jediného*. Preto niekedy bohov zobrazovali s otvorenými ústami, no najčastejšie na ich sochách v podobe kocky umiestňovali zodpovedajúce znaky. A neskoršie, keď sa objavili hieroglyfy, začali vysekávať výzvy k Jedinému, ktorý mal neviditeľnú podstatu.

Anastasia: Predpokladám, že pre čitateľov bude zaujímavé zistenie, že ľudia už v tých dávnych časoch vedeli o Prapôvodnom Zvuku.

Rigden: Pravdaže vedeli. Veď sú to základné duchovné Znalosti... Čo znamenal taký hieroglyf v starovekom Egypte? Od počiatku bol považovaný za posvätný znak, „božské slovo“, znak, ktorý znamenal Zvuk. Hieroglyfy písali v zvláštnom poradí, pričom ich zoskupovali do rozličných *štvorcových a pravouhlých* foriem, čo malo tiež svoj význam. Takéto písanie

vyučovali len v chrámových školách, ktoré sa nazývali „Domami života“. Pripomeniem, že symbolom „života“, „večného života“ bol u starých Egyptanov znak ankh, ktorý nazývali „kľúčom života“, „kľúčom k večnosti“. Mimochodom, tento zvláštny kríž ako symbol nesmrteľnosti spájali s vodou (*iným svetom*). A bol známy nielen staroegyptskej civilizácii, ale aj civilizácii Mayov, aj dávny európskym národom, napríklad Škandinávcom. Takže je pozoruhodné, že samotní pisári starovekého Egypta, ktorí zapisovali posvätné znaky, sa spravidla zobrazovali v pozícii lotosu (sediac so skríženými nohami) na *štvorcovom plochom kameni*. Pozíciu lotosu v minulosti symbolicky nazývali tiež „pyramída“.

Obrázok 99. **Staroegyptska soška**
„Pisár so zvitkom“

(19. – 18. stor. pred. n. l., staroveký Egypt;
Štátne múzeum výtvarného umenia
A.S. Puškina, Moskva, Rusko).

Ku Zvuku mali starovekí Egypťania osobitý vzťah ako k posvätnému prejavu neviditeľného Jediného, ktorý stvoril všetko. Odtiaľ u nich aj vznikla taká predstava, zaznamenaná v legendách, že Zvuky prebúdzajú Vesmír, prebúdzajú nielen Dušu, ale aj to najkrajšie v nej – spojenie s neviditeľným Jediným.

Anastasia: Očividne aj preto v starovekom Egypte zvlášť uctievali hudbu ako veľkú tvorivú silu. Zachovali sa zmienky, že v niektorých náboženských ceremóniách poverovali napĺňaním priestoru posvätnými zvukmi len ženy, napríklad, kňazky bohýň Isis a Hathor, na hlavách ktorých sa, mimochodom, nachádzal znak **AllatRa**.

Rigden: Všetko sú to, pravdaže, vonkajšie obrady symbolizujúce práve tvorivú silu božskej podstaty Allatu, ktorá prejavuje silu Boha (Prapôvodný Zvuk tvorenia) prostredníctvom znaku **AllatRa**. Ale najdôležitejšie na celom tomto teatrálnom akte asociatívneho odovzdávania duchovných Znalostí je postoj veriacich a pracovný znak, ktorý vidia masy ľudí.

Neskôr, keď sa Znalosti začali strácať, zasvätení ľudia ich začali obnovovať vo forme zrozumiteľnej pre nové pokolenia. Vtedy sa stalo populárnym iné vyobrazenie Veľkej bohyně Matky, už nie v podobe kocky, ale v podobe *Sediacej ženy* na hrane kvádra (šesťstenu, ktorého protiľahlé steny, symbolicky vyjadrujúce 6 dimenzií, tak ako u kocky, sú rovnaké a rovnobežné). Pričom kládli dôraz na to, že bohýňa *sedí* práve *na vrchole* tejto symbolicky zobrazenej

kocky ako značka alebo ornamentálne zvýraznenie jedného z vrcholov kocky. Nohami sa bohyňa opierala o *štvorcový plochý kameň*. Všetko to symbolizovalo spojenie medzi Nebom a Zemou. Na hlavu Veľkej Matky sa vždy umiestňoval znak **AllatRa**, ktorý zohrával kľúčovú úlohu v duchovnej aktivácii človeka, ktorý sa naň pozeral.

Do rúk *Veľkej Matky* začali umiestňovať duchovné symboly. Napríklad do ľavej ruky – znak ankh („*kľúč k večnosti*“) a do pravej ruky – *lotosový kvet* na dlhej stonke (niekedy bohyňu zobrazovali, ako drží v oboch rukách symbolické označenia Pravej a Ľavej bytosti na znak víťazstva nad Živočišnou podstatou, ktoré boli neskôr nahradené berlou). Lotos bol od počiatku symbolom duchovných Znalostí, duchovnej praxe, tvorivých síl, dokonalosti, večnosti v Jednom. Preto ho aj nazývali posvätný kvet (Poznania) žiarivého Jediného (Ra). Mnohých bohov (a nielen starovekého Egypta) zobrazovali sediacich na lotosovom kvete.

Mimochodom, ako som už kedysi spomínal, práve **lotos bol jedným z prvých symbolov nesmrteľnosti a vzkriesenia** u rôznych národov v zmysle duchovnej premeny človeka. Neskôr sa to určitým spôsobom odrazilo v náboženských predstavách rôznych kultúr, napríklad staroindickej, staroegyptskej, asýrskej, fenickej, chetitskej a iných. Naviac, ak zobrazovali púčik lotosu, tak to znamenalo potenciálne možnosti (človeka) počas života. A ak zobrazovali zrelú semennú tobolku lotosu, ktorá má tvar obrátenej useknutej kužeľovitej pyramídky, tak to označovalo výsledok skutkov človeka vykonaných

počas jeho života, svojrázny „plod“ (bilanciu) po jeho smrti. Ak táto stonka so semennou tobolkou bola v rukách božstva, označovalo to plodonosnú silu tvorenia. Navyše lotos často zobrazovali spolu s Veľkou Matkou (ako ju nazývajú vedci – bohyňou Luny), preto ho neskoršie začali symbolicky maľovať v podobe čaše.

Takže, lotos v rukách Matky-Panny v staroegyptskej kultúre symbolizoval nevinnosť, duchovnú plodnosť, panenskú čistotu tvorivej božskej sily ženského princípu. Neskôr sa objavovali rozličné interpretácie lotosového kvetu v rukách Veľkej bohyne: berla (žezlo duchovnej moci nad hmotou, ovinuté hadom alebo dvomi hadmi, rozkvitnuté žezlo), *znalosti* v podobe *otvoreného zvitku (otvorenej knihy)*. Ešte neskôr začali bohyňu Isis zobrazovať takto: dľaň pravej ruky si pritláča k slnečnému pletencu a ľavou rukou drží Dieťa (Syna Jediného), ktorého meno je Hórus, čo znamená „Ten, ktorý je z Neba“. Hórus, ako tvoriaci boh, sa zvyčajne zobrazoval s hlavou sokola.

Anastasia: Áno, už sme v rozhovore spomínali, že v mytológii národov sveta vták oddávna slúžil ako asociácia spojená s duchovnými pojmami: s Duchovnou Bytosťou, ktorá „prišla z Neba“, z „*iného sveta*“ a taktiež s Prednou bytosťou človeka. Zobrazenie krídel ako takých bolo u mnohých národov označením spojenia s inými svetmi, dimenziami, symbolom vyzdvihnutia Duše do Večnosti duchovného sveta po smrti tela v materiálnom svete. Obraz vtáka sa stal archetypom všetkých okrídlených bytostí.

Obrázok 100. **Zobrazenie sošky bohyně
Isis s Dieťaťom Hórom**

(12. stor. pred n. l., staroveký Egypt; múzeum
„Ermitáž“, Sankt-Peterburg, Rusko).

Rigden: Presne tak. Navyše vtáci boli aj atribútmi bohov, ktorí stelesňovali boj svetlých a temných síl pôsobiacich v neviditeľnom svete a vychyľujúcich voľbu človeka na jednu zo strán. Preto u zasvätených oddávna jestvovalo symbolické rozdelenie vtákov. Napríklad *sokol* symbolizoval svetlé sily, duchovnú bdelosť a odvahu v konaní. *Orol* symbolizoval temné sily a boj o materiálnu moc. No v ľudskej spoločnosti

dochádzalo, kvôli napodobňovaniu a nepochopeniu podstaty týchto symbolov, prakticky ku splývaniu symboliky týchto vtákov a ich vzájomnému nahrádzaniu. Jednako múdremu človeku sa stačí pozrieť na súčasnú symboliku štátnych zástav a medzinárodných organizácií. Vari tam nájde veľa sokolov? Zato koľko orlov – nespočetne! Toto je len ďalší z množstva faktov, ktorý potvrdzuje, na akej hrane stojí súčasné ľudstvo, kto ho ovláda a aká sila v tomto svete víťazí.

Anastasia: Vysoký let sokola v starovekom Egypte asociatívne prirovnávali k letu Duše v nebeských sférach. Verilo sa, že Hórus, ako Syn Osirisa a Isis, bol prizvaný do ľudského sveta preto, aby zjednotil Nebo a Zem v boji so silami Temna. Stelesnenie životnej sily a Duše – „ba“ predstavovali v podobe sokola s ľudskou hlavou. A niektorých bohov, naopak, zobrazovali v podobe človeka s hlavou sokola.

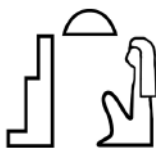
Rigden: Správne. V podobe človeka s hlavou sokola oddávna zobrazovali takých bohov starovekého Egypta, ako napríklad Ra, Moncu, na hlavách ktorých sa nachádzal znak *kruhu*. Ich symbolom bol okřídlený slnečný disk (*kruh*). Ten bol atribútom nielen staroegyptských bohov Ra, Montu a Hóra, ale neskôr, ako som už spomínal, bol symbolom bohov iných národov, napríklad najvyššieho boha Dobra starovekých Peržanov – Ahura Mazdu.

Takže, vráťme sa k téme symboliky Veľkej Matky a kocky. To isté meno bohyně Isis v preklade zo staroegyptského do gréckeho jazyka znamená „trón“, „sedadlo“. Pokiaľ ide o grécke slovo „thronos“, znamená „sedisko, vyvýšenina“. Práve to bolo spojené s dávnymi

Obrázok 101. **Vyobrazenie staroegyptského sokola**
(detail náprsného privesku; 7. stor. pred n. l.;
staroveký Egypt).

vyobrazeniami Veľkej Matky (v póze *Sediacej*) v podobe kocky. Hieroglyf spojený s menom Isis tak zobrazovali aj v podobe bočnej projekcie plochého štvorcového kameňa, kvádra, s dôrazom na to, že bohyňa *sedí* práve *na jeho vrchole (rohu)*. Tento trón (sedisko) tiež často umiestňovali na hlavu Isis ako označenie jej mena, jedného z dávnych epitet Veľkej Matky, ktoré bolo spojené s duchovným vzostupom, so symbolickým svätým miestom a spojením Neba a Zeme. Tak sa symbolická kocka stala trónom.

Obrázok 102. **Staroegyptské hieroglyfy**
bohyne Isis
(prvý symbol – bočná projekcia trónu).

No a teraz si stačí urobiť analógiu, ako v rôznych náboženstvách nazývajú miesto *priblíženia sa k Bohu*, k najvyššiemu *osvieteniu v sebazdokonaľovaní*, a mnohé sa stane zrozumiteľným. Budhu, napríklad, zobrazovali na „tróne“, ktorý nazývali epitetami „lotosový“, „diamantový“. V kresťanstve zasa namiesto slova „trón“ používali významovo podobné slovo „prestol“. Staroslovanské slovo „prestol“ vzniklo od slova „stôl“, „stlať“, v zmysle „miesta na sedenie“ a tiež „podstavca“ (spojenia s najvyšším). Preto aj existuje výraz ako: „Prestol Boží, to je Nebo.“

Anastasia: Prestol (*štvorhranný stôl s relikviami zakrytý prikrývkou*) je hlavným príslušenstvom pravoslávneho chrámu. Stojí *uprostred oltára*. Mimochodom je pozoruhodné, že mnohé typy oltárnych kompozícií predstavujú práve *Bohorodičku na tróne*.

Rigden: Presne tak... Stojí však za zmienku, že jedna vec je zobrazenie bohov so symbolikou typickou pre odovzdávanie duchovných Znalostí, a druhá vec sú ľudia s ich neprestajnou túžbou po materiálnom napodobňovaní a moci. V období rozvoja politického a náboženského inštitútu moci v ľudskej spoločnosti sa tí, čo boli pri moci, napodobňovaním dávných vyobrazení bohov „sediacich na tróne“, neváhali samoľúbo obklopiť všetkými symbolmi „božej slávy“, často bez pochopenia ich samotnej pôvodnej podstaty. A to už ani nehovorím o civilizáciách Východu (Ázie) a Západu (Mezoameriky), v ktorých histórii je dostatok takýchto faktov. Ale jednoducho uvediem ako príklad letopisné podania o „cárskych regáliách“ na Rusi, o takzvanom „Monomachovom tróne“, ktorý sa zachoval do dnešných čias.

Cársky prestol kedysi nazývali „Cárske miesto“. Bol to symbol najvyššej moci. Umiestňovali ho nielen v kniežacích sieňach (paláci), ale aj v chrámoch. Pritom v chráme ho spravidla umiestňovali po pravej ruke od Cárskych dverí ikonostasu v podobe *šiatrového baldachýnu* (pokrývky) *na štyroch stĺpoch*, kde bolo ohradené *sedadlo* so samostatným vchodom. Ako *opory* tohto *pyramidálneho trónu* slúžili postavy *štyroch zvierat*. A akých zvierat? „Nemilosrdný lev, neohrozené zviera, hyena – ukrutné zviera s holým krkom, a dva oskrogany: jeden uzlovitý aj hrboľatý a druhý jasu plný až po okraj.“

Obrázok 103. **Monomachov trón**
(rok 1551; Uspenský chrám Moskovského Kremľa,
Moskva, Rusko).

Anastasia: Inými slovami, v podperách cárskeho trónu boli pomyselné označenia všetkých štyroch Bytostí človeka? Lev a hyena sú bočné Bytosti a to, čo je uzlovité a hrboľaté, tak to je určite Zadná bytosť. A čo v preklade zo staroslovienčiny znamená tá posledná veta?

Rigden: „... a druhý svetlom naplnený až po okraj (hranica, vrchol).“

Anastasia: To je presne o Prednej bytosti! Tu je vidieť, že nie je na škodu poznať aj starobylý starosloviensky jazyk.

Rigden: Ale čo sa týka štyroch Bytostí, tak ako som už spomínal, pre starých Slovanov to nebola žiadna novinka. Ich dávne božstvá, ktoré v období rozširovania kresťanstva začali nazývať pohanskými, plne odzrkadľovali všetky tieto znalosti, sformulované v asociatívnej forme, ktorá bola ľuďom zrozumiteľná. Rozoberieme si napríklad slovanské božstvo Strobož (Stribog) – boha štyroch vetrov. Koreň jeho mena pochádza zo slova „strojiť“ („budovať“) a hlavná funkcia bola definovaná ako „budovateľ Dobra“. Štyri vetry rôznych ročných období alegoricky označovali štyri Bytosti človeka, tie neviditeľné rozumné priestory, ktoré sa v ňom snažili vládnuť. Pritom tri z nich sú *víchry* krútiace sa, kvílenie a svišťanie vytvárajúce, čo v tanci prudkom nesú sa „za zvuku nebeských chórov“. Preto si ľudia neskôr v národnom folklóre (ruských zariekadlách) vymysleli zaklínadlo proti „čertovi strašnému, víchru divokému, ...hadovi lietajúcemu, ohnivému“. Ale jarný vietor asociovali s Prednou bytosťou, s prvými jarnými vtákmi,

zvestovateľmi „dobrých duchov“, so „spevom a hudbou nebies“. Takže človeku boli dané všetky nástroje, aby „si v sebe vybudoval Dobro“. Ostatné už záviselo od jeho ľudskej voľby.

Anastasia: Áno, z toho vychádza, že starí Slovania mali asociatívne predstavy o povahe priestorovej konštrukcie človeka a jeho duchovnej zložke, veľmi blízke pravde. Veď viator ako živel hmatateľného priestoru najbližšie zo všetkých charakterizuje neviditeľnú podstatu štyroch Bytostí!

Rigden: No čo je ešte zaujímavejšie ohľadom starých Slovanov, že ich znalosti boli zaznamenané nielen v mytológii, ale aj v architektonických stavbách! Dávno pred kresťanstvom na Rusi existovali stavby chrámov, ktoré neskôr začali nazývať „šiatrovými“. Staroruské slovo „šiator“ je vytvorené z tureckého „šatyr“ – „stan, prístrešok“. Mimochodom, staroindické slovo „chattram“ znamená „záclona, záves“ a bolo spojené s významom „otváram, zatváram Svetlo“.

Anastasia: „Otváram a zatváram Svetlo?“ Teda v duchovnej interpretácii to je v podstate „kľúč k nebesiam“?!

Rigden: Presne tak. Takže šiatrom v staroruskom staviteľskom umení nazývali *vrchol* centrických stavieb v podobe štvorstennej alebo osemstennej *pyramídy*, ktorým zakončovali veže, chrámy a dokonca aj predný vchod v obyčajnom drevenom dome. Dnes by sme povedali, že to bol symbol aktívneho smerovania človeka k duchovnému (Nebu). V podstate táto

konštrukcia predstavovala „osemsten na štvorstene“ a umožňovala urobiť prechod úrovni zo *štvorcovej základne* tohto chrámu k *osemstenu* (ihlanovej streche), na vrchole ktorého bola umiestnená neveľká *pologuľovitá kupolka (hlávka)*.

Anastasia: Kupola v tvare *pologule*?! Na ôsmych stenách je vrchol s náznakom hlávky (kupolky)?! Ale veď to aj je *vrchol kocky postavenej na roh*! To sú skutočné architektonické symboly pilierov Svetla!

Rigden: Mimochodom, od slova hlávka ešte vzniklo aj staroslovanské slovo „hlava“, ako počiatok všetkého, základ, najvyšší: hlava kolektívu, hlava domu, hlava brezových zvitkov a neskôr kníh a tak ďalej. A tak aj v samotnom človeku sa za „hlávku“ považovalo *temeno* hlavy, vrcholok človeka.

Anastasia: Na temene hlavy vždy pomyselne označovali „Tisícílistkovú“ čakru, alebo, ako ju nazývajú v Indii – čakru „SahasraRa“, čo v preklade zo sanskritu znamená „Tisíc okvetných lístkov lotosu“. Je to *siedma* čakra človeka. Je zaujímavé, že hinduisti predpokladajú, že práve tu sú Duchovným vedomím blokované nižšie bytosti človeka, ktoré zväzujú pozemskými pripútanosťami a želaniami Dušu, smerujúcu k Večnosti. Práve pomocou tejto čakry nastáva Zjednotenie s Najvyšším, čo predstavuje záverečnú etapu duchovného rastu Duše v tele. Práve tu, podľa názorov duchovných askétov Indie, sa prebúdzajúca tvorivá sila Kundalini („Had Kundalini“) dvíha cez šesť čakier, ukončuje svoju cestu a nastáva najvyššie osvietenie, spojenie s nadvedomím, spojenie Duše s Bohom (Najvyšším Jediným).

Rigden: Stojí za to venovať pozornosť aj tomu, akým symbolom sa u nich označuje táto čakra. Má podobu priezračného diamantu, z čoho neskôr vznikli aj pomenovania „lotosový, diamantový trón“ Budhu.

Anastasia: Zakaždým, keď sa stretávam s dávnyimi znalosťami indoeurópskych národov, neprestáva ma ohromovať ich múdrosť a hĺbka poznania duchovnej podstaty.

Rigden: Tieto znalosti mali oddávna rôzne národy vrátane tých, ktoré obývali terajšie slovanské územia... Čo ešte bolo pritom charakteristické pre staré ruské chrámy s takouto konštrukciou – vzbudzovali dostatočne silný dojem svojou vonkajšou symbolikou a rozsahom stavby. No vnútornými priestormi boli tieto staré chrámy nezvyčajne malé a *neboli určené na ľuďmi preplnené* „bohoslužby“. V tomto úzkom vnútornom priestore chrámu sa zdôrazňovala *neuveriteľná výška nad stredovým prekrížením*. Také chrámy boli často zasvätené práve *Pramatke* určitého národa ako tvorivej božskej sile ženského princípu, preto ich vnútorný priestor symbolizoval ešte aj cestu duchovnej dokonalosti v samotnom človeku.

Anastasia: Dávne národy, ktoré kedysi žili na terajších slovanských územiach, mali naozaj bohaté duchovné dedičstvo, o čom svedčia archeologické nálezy so zodpovedajúcimi duchovnými symbolmi a znakmi, datované od 12. do 4. tisícročia pred našim letopočtom. Jednoducho dnes je očividne pre niekoho výhodné, aby dnešní ľudia, ktorí žijú na týchto územiach, mylne predpokladali, že ich predkovia údajne vznikli z „divokých kmeňov“, ktoré nemali duchovné dedičstvo.

Rigden: Ľudia by sa mali zamyslieť nad tým, prečo im a ich deťom vnucujú takýto „názor“ a prečo sa robí všetko preto, aby sa ľudia sami nezaujímali o viac, ako im je podľa tých, ktorí sú pri moci, „dovolené vedieť“. Prečo pri terajších technických možnostiach civilizácie svetoví žreci pokračujú v informačných útokoch na vedomie týchto ľudí, pričom z nich robia „hlúpeho Jana, ktorý si neváži svoje korene“?

Anastasia: Áno, ak sa slovanské národy prebudia zo svojho duchovného spánku, tak štedrosťou svojej Duše duchovne prebudia ďalšie národy a toto prebudenie všetkých národov sa prejaví na celom svete...

Kedysi ste nám hovorili zaujímavé informácie o „Zjavení“ Jána. Najmä o tom, ako napísal históriu Apokalypsy, a ako Ján využil informácie židovských žrecov, ktorí mnohé prebrali zo starogréckych legiend, náboženských predstáv východných národov vrátane egyptských a babylonských mýtov. Všetko som to zaznamenala v knihe Sensei zo Šambaly 4. diel. Takže, ako ste spomínali, Ján tiež písal o prestole, stojacom na nebi, na ktorom bol „*Sediaci*“. A hlavne sa tam hovorí o tých istých *štyroch* apokalyptických zveroch stojacich okolo prestola!

Rigden: Áno, aj u Jána bol „*Sediaci*“, „vzhľadom podobný jaspisu a karneolu; a *dúha* okolo prestola, vzhľadom podobná smaragdu“. Pravdaže, všetko je to rovnaké. Opäť tie isté *farby* kameňov, symbolizujúce bohyňu Isis a ďalších Prevodcov Allatu. Opäť všetko je rovnaké, „prestol stál na nebi a na prestole bol *Sediaci*“, „...pred prestolom more sklenené,

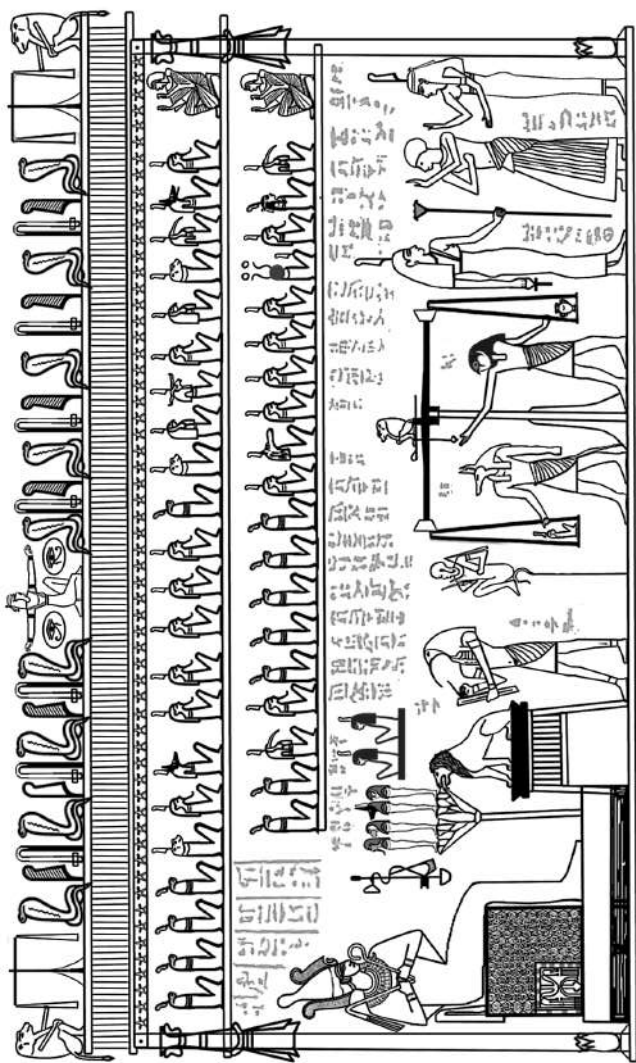
podobné kryštálu“, „sedem ohnivých svietnikov horelo pred prestolom, ktoré sú siedmimi duchmi Božími“. „Uprostred prestolu a okolo prestolu štyri zvieratá, plné očí spredu aj zozadu. A prvé zviera bolo podobné levovi, a druhé zviera podobné býkovi, a tretie zviera malo tvár ako človek, a štvrté zviera bolo podobné letiacemu orlovi. A každé zo štyroch zvierat malo po šesť krídel dookola a vo vnútri boli plné očí; a bez odpočinku volajú dňom i nocou: svätý, svätý, svätý je Pán Boh Všemohúci, Ktorý bol, je a prichádza. A keď zvieratá vzdajú slávu a česť a blahoslaavenie Sediaceму na prestole, Žijúceму na veky vekov, vtedy dvadsaťštyri starcov padá pred Sediacim na prestole a klaňajú sa Žijúceму na veky vekov a kladú svoje vence pred prestolom, hovoriac: „hoden si Ty, Pane, prijať slávu a česť aj vládu, lebo Ty si stvoril všetko a všetko podľa Tvojej vôle jestvuje a je stvorené.“ Ján jednoducho použil informácie židovských žrecov. A tí väčšinu týchto znalostí skopirovali z legend iných národov a samozrejme si ich prisvojili pre sformulovanie koncepcií z rozumu a pre založenie vlastného náboženstva.

Len za predlohu si samozrejme vzali príbeh nie o tvorivej sile Allatu pre živých ľudí, ale o Súde nad každým človekom po smrti jeho fyzického tela. Starovekí Egypťania to nazývali „posmrtný Súd najvyššieho boha Osirisa“ (pripomeniem, že za jeho ženu bola považovaná bohyňa Isis). O Osirisovi som už kedysi hovoril. Jeho meno znamená „*Ten, kto sa nachádza na vrchole*“. Je považovaný za vládcu záhrobného sveta, ktorý vykonáva Súd nad Dušou každého človeka po pozemskom živote a rozhoduje o jeho ďalšom osude. V súčasnom variante prekladu textu papyrusu, v ktorom sa hovorí o „posmrtnom Súde“,

zníe epitet človeka, ktorý sa dostal pred tento „Súd“, dosť zábavne – „čerstvo zomrelý“. Ako sa hovorí, ako človek chápe život, tak to aj prekladá do iného jazyka. Starovekí Egypťania verili, že život pokračuje aj po smrti fyzického tela, len v inej forme a v inom priestore. A tieto predstavy sa zakladali na Znalostiach, ktoré sa kedysi dávali všetkým ľuďom. Miesto Súdu (*prechodný stav človeka po fyzickej smrti*) v „záhrobnom svete“ sa u starovekých Egypťanov nazývalo „Veľká sieň Dvoch Právd“. Osirisa na súde ako Bytosť z najvyššieho duchovného sveta symbolicky zobrazovali ako *Sediaceho* na *kubickom* „tróne“ s nohami opretými o *štvorcový* podstavec. Súdí z *vrcholu* kocky, na ktorý spravidla ukazuje označený uhol kocky. Na Súde (vo Veľkej sieni Dvoch Právd) sú tiež *štyria* ochrancovia Osirisovho trónu...

Anastasia: Spomínam si, ako ste nám kedysi ukazovali kópiu papyrusu s vyobrazením Osirisovho Súdu. Boli tam aj *štyria* ochrancovia Osirisovho trónu v záhrobnom svete, ktorí stáli pred Sudcom na lotosovom kvete.

Rigden: Presne tak. Podľa legendy sú synmi Osirisovho Syna – Hóra (teda „Toho, kto je z Neba“). Každý z nich sa nachádza pod ochranou určitej bohyně zobrazenej v podobe *okrídlenej ženy*. Mená Hórových synov sú: Amset, Hapi, Duamutef a Kebehsenuf (Qe-behsenuef). Amset má *ľudskú tvár*, Hapi je zobrazený s hlavou *opice*, Duamutef s hlavou *šakala* a Kebehsenuf s hlavou *sokola*. Táto *základná štvorica* sa neustále spomína v „Textoch pyramíd“, aj v „Textoch sarkofágov“, aj v „Knihe mŕtvych“ a aj v ďalšej nábožensko-magickej literatúre starovekých Egypťanov.

Obrázok. 104. **Súd Osirisa**

(schéma staroegyptského zobrazenia na papieri; 6 stol.pr.n.l., „Kniha mŕtvych“;
 Múzeum „Ermitáž“, Sankt-Peterburg, Rusko).

Pravdaže, mnohé z duchovných znalostí už prešlo zmenami a skresleniami kvôli výkladu z rozumu s dominanciou materiálneho myslenia, no jednako určité dozvuky sa zachovali.

V pôvodnom duchovnom zmysle sú to *štyri* základné Bytosti človeka. Je to aj časť štruktúry človeka, reálni „Očití svedkovia“ neviditeľného sveta, ktorí, doslova ako čierne skrinky lietadla, zaznamenávajú všetko o tajných aj zjavných skutkoch Osobnosti, jej myšlienkach, voľbe a prioritách v priebehu prežitého života. Zadná bytosť – Amset sa zobrazovala v ľudskej podobe ako symbol celej ľudskej minulosti – minulého života rôznych Osobností (subosobností) v pozemských reinkarnáciách Duše (u Jána toto „zvieria malo tvár ako človek“). Pravá bytosť – Hapi sa zobrazovala s hlavou opice (hamadrila) ako symbol divokosti, stádovosti, prejavu živočíšnych inštinktov, sily, zlosti a agresie (u Jána to je „zvieria podobajúce sa býkovi“ – stádovité zvieria). Ľavá bytosť – Duamutef – s hlavou šakala, ako symbol vysoko vyspelého zvierata, bleskurýchlej reakcie, šikovnosti, rozumu a prefikanosti (u Jána to je „zvieria podobné levovi“). Vo všeobecnosti treba poznamenať, že v asociatívnom obraze šakala starovekí Egypťania veľmi presne vystihli základné charakteristiky Ľavej bytosti v čase jej útoku na človeka zodpovedajúcimi myšlienkovými formami. Veď šakal sa tiež nepozorovane a obratne zakráda k obeti a prudko ju schmatne. Vyznačuje sa drzosťou a bezočivosťou náhlych útokov. Pri vysokom skoku môže dokonca chytiť vtáka, ktorý vzlieta do vzduchu. Okrem toho je veľmi ukričaný. Toto zvieria, keď sa vydáva na lov, vydáva skuvíňajúce kvílenie. A zavýja tak hlasno,

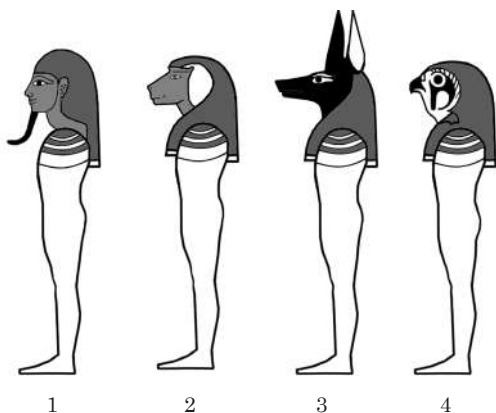
že zvieratá, ktoré sa nachádzajú v jeho blízkosti, sa mu začínajú ozývať a odpovedať skučaním.

A nakoniec, symbol Prednej bytosti – Kebehsenuf s hlavou sokola (u Jána to bolo „zvíra podobné letiacemu orlovi“; orol – to už je prerábka žrecov). Sokol bol v skutočnosti symbolom duchovnej slobody človeka, ktorý sa usiloval o duchovnú cestu (do výšin, do Neba) k oslobodeniu svojej Duše. Je to tiež symbol oduševnenia, stúpania cez všetky úrovne, víťazstva nad matériou. V Egypte bol práve sokol Kráľom Vtákov, nebeským princípom, jedným z pôvodných prejavov, symbolom boha Ra. U mnohých ďalších národov, napríklad u Inkov, bol tiež solárnym (slnečným) symbolom ochraňujúcim duchovnú cestu človeka, posilňujúcim jeho ducha. Prirovnávalo sa to ku schopnosti sokola lietať dlho a vysoko kľzavým letom, byť „blízko k slnku“.

V „Knihe mŕtvych“ tieto štyri Bytosti nazývajú ešte aj „vládcami Pravdy a Skutočnosti“, „najvyššími princípmi, stojacimi za chrbtom Osirisa“, „stĺpmi Šu“ (Šu je podľa kozmologických legiend – „Ten, kto kedysi zdvihol nebo zo zeme a drží ho; boh vzduchu, ktorý oddeľuje Nebo a Zem“; v sakrálnych podaniach o človeku – označenie jeho „tieňa“ v neviditeľnom priestore). Umiestňovali ich na lotosový kvet a neslô po stranách trónu, za trónom alebo pred trónom (u Jána – „uprostred prestolu a okolo prestolu“).

Anastasia: Už vtedy ste spomínali, že pred „Sediacim na kocke“ (Osirisom) sa na „oltári“ nachádzal symbolicky zobrazený *Živočíšny rozum* v podobe leva, a tiež odkvitnutý lotosový kvet. Z toho prakticky

zostala len jedna semenná tobolka, na ktorej vlastne tieto štyri Bytosti stoja.

Obrázok 105. **Štyri Bytosti na Osirisovom Súde**
(fragment obrázku „Osirisov Súd“):

- 1) Zadná bytosť (Amset) s hlavou človeka;
- 2) Pravá bytosť (Hapi) s hlavou opice (hamadrila);
- 3) Ľavá bytosť (Duamutef) s hlavou šakala;
- 4) Predná bytosť (Kebehsenuf) s hlavou sokola.

Rigden: Správne, ako som už hovoril, lotos sa v takej podobe zvyčajne zobrazoval ako symbol duchovného výsledku životnej cesty Osobnosti po smrti jej tela. Lotos s lupienkami je symbol aktívneho života, a keď lupienky opadajú, zostane podstata – duchovné zrná, ktoré v sebe človek našiel v priebehu svojho života. Na obrázku papyrusu je symbolicky zobrazené, že na tejto „podstate“, ako „Svedkovia“ stoja štyri základné Bytosti. Ony sú, jednoducho povedané, informáciami o každom dni, ktorý človek prežil, takpovediac, sekundu po sekunde. Označenia nad nimi spravidla zobrazujú symbolické značky počítania

„myšlienok a činov“ (hriechov) človeka, zaznamenaných každou Bytosťou. Je to zvláštny pomyselný ukazovateľ kvantitatívneho ekvivalentu dominancie každej z Bytostí počas života, ktorý prežila Osobnosť. Nič nie je možné skryť, všetko tajné sa stáva zjavným. Tieto štyri Bytosti sú ako „mlčanliví Svedkovia“, ktorí nikdy neklamú. Všetky činy človeka, jeho myšlienky, emócie, trápenia a všetky pokušenia, čím sa nechal zvádzať, a čo si vyberal v priebehu svojho života, to všetko je pre Sudcu zjavné.

Obrázok 106. **MLčanliví Svedkovia pred Sudcom, stojaci na lotosovom kvete**
(fragment kresby „Osirisov Súd“).

Anastasia: Je zaujímavé, že na staroegyptskom papyruse bolo jasne ukázané, že ľudská Duša, nachádzajúca sa na miske váh, sa na tomto procese nezúčastňuje, ona len očakáva svoj údel podľa výsledkov svedectva štyroch Bytostí.

Rigden: Áno, zvyčajne spolu s ňou vedľa misky ešte dodatočne zobrazovali symbol Prednej bytosti (figúrka s hlavou sokola) a poukazovali na jej účasť pri vážení, kde takýmto spôsobom asociatívne demonštrovali, nakoľko bola aktívna v priebehu života človeka. A jednu z Bytostí Živočišnej podstaty (Zadnú, Pravú, Ľavú) stavali spravidla vedľa opačnej misky váh, na ktorej bola figúrka bohyně Spravodlivosti a Pravdy (Maat) alebo jej atribút – pierko. Tu sa zobrazovala tá dominujúca spomedzi Bytostí Živočišnej podstaty a ukazovalo sa, nakoľko bola aktívna v priebehu celého života človeka. Najčastejšie na tomto mieste zobrazovali práve Ľavú bytosť (figúrka s hlavou šakala). Je považovaná za najstaršie (riadiace Zadnú a Pravú Bytosť) a najrozumnejšie zosobnenie Živočišnej podstaty v človeku.

Obrázok 107. **Váženie Duše**

(fragment obrázka „Osirisov Súd“): na tej miske váh, ktorej sa drží postava s hlavou šakala (Ľavá bytosť;

Duamutef), sa nachádza figúrka bohyně Spravodlivosti a Pravdy (Maat); na tej miske váh, ktorej sa drží postava s hlavou sokola (Predná bytosť; Kebehsenuf), sa nachádza staroegyptský symbol zobrazenia Duše; navrchu váh sa nachádza boh Thovt (boh Múdrosti, počítania a písma, „vládca času“), ktorého starovekí Egypťania tiež zobrazovali v podobe paviána; podľa legendy Thovt zapisoval dni narodenia a smrti ľudí, viedol letopisy a na Súde zapisoval výsledok váženia Duše každého človeka.

Anastasia: Ak to preskúmame z hľadiska duchovných Znalostí, tak z toho vyplýva, že dané Bytosti spočiatku provokujú v človeku konkrétne myšlienky počas jeho života, a potom podľa jeho Voľby zaznamenávajú, čomu najviac venuje pozornosť a odovzdáva životnú silu. A po smrti na tomto Súde „donášajú“ na jeho Osobnosť, takpovediac, so všetkými „pikantnosťami“?!

Rigden: Je to tak. Pravdaže tento Súd neprebíha tak, ako si to vymysleli ľudia, keď si navzájom vysvetľovali procesy neviditeľného sveta prostredníctvom asociatívnych obrazov, pochopiteľných pre obyvateľov trojrozmerného sveta. Sú to jednoducho procesy, neodvratiteľné pre každú Osobnosť, prebiehajúce... povedzme to tak, na energeticko-informačnej úrovni, ktoré ju očakávajú po smrti fyzického tela.

Anastasia: To znamená, že ak sa Osobnosť v priebehu života rozhodovala predovšetkým smerom k Živočíšnej podstate, prevažne aktivovala svoju Zadnú a bočné Bytosti, tak sa fakticky stávala „zapečatenou“ subosobnosťou a Duša sa nanovo ponárala do materiálneho sveta Živočíšneho Rozumu,

teda prebiehala jej reinkarnácia a opätovné uväznenie v materiálnom tele...

Rigden: Presne tak. Dušu znova zatvárali, povedané jazykom náboženstiev, do „pekla“. V starovekom Egypte to symbolicky zobrazovali v podobe požierania (prehltania) Duše netvorom menom Amat. Tento netvor svojim vzhľadom stelesňoval živočíšny svet Rozumnej matérie a zároveň poukazoval na trojrozmernosť dimenzie, do ktorej odosielali Dušu. Konkrétne mal Amat črty troch zvierat: krokodíla, leva a hrocha. Teda jednoduchšie povedané, Duša šla na reinkarnáciu a dostávala sa opäť do pozemského života trojrozsomernej dimenzie.

Ale ak v priebehu života človeka „prevládala“ aktivácia Prednej bytosti, tak sa „Duša oslobodzovala“. Podľa staroegyptských náboženských predstáv ju odosielali na „Slnečnej bárke“, ktorú nazývali aj „Bárka večnosti“, „Bárka miliónov rokov“, do Aaru (Aar: polia blažených, „raj“), teda do iného, do duchovného sveta.

Anastasia: A ak uvážime, že starovekí Egypťania, tak isto ako aj iné národy, napríklad Tripolská civilizácia, zobrazovali „Slnečnú bárku“ v podobe znaku **AllatRa** (polmesiaca s kruhom, „úsmev Ra“), tak nám vychádza dosť zaujímavé porovnanie. Ten, kto kedysi odovzdával tieto Znalosti, zjavne vedel o dimenziách Vesmíru a duchovnom svete oveľa viac, ako sa to neskôr odrazilo v náboženských koncepciách a vierovyznaniach týchto národov.

Rigden: Všetko to je a všetko to vždy bolo. Všetko je to symbolika reálnych energetických procesov,

ktoré prebiehajú, keď Osobnosť s Dušou opúšťajú telo po jeho fyzickej smrti. Jednoducho sa to všetko vysvetľovalo ešte duchovne nezrelému človeku, logike jeho materiálneho rozumu, na asociatívnych príkladoch trojrozmerného sveta, zrozumiteľných pre vtedajšiu spoločnosť.

Anastasia: Áno, z toho vyplýva, že „tam“ už sa nič nedá zmeniť! Čo si si tu sám vybral, to „tam“ podľa zásluh aj dostaneš. Život je skutočne veľmi zodpovedná záležitosť. Reálne dostávam životné skúšky (bremeno) podľa mojej sily, a nič navyše. A čo je hlavné, že už chápem, že v skutočnosti pre mňa nie je zložité kontrolovať sa tu a teraz, ignorovať to provokatívne našepkávanie zadnej a bočných Bytostí. Veď všetko je v mojich rukách! Ja si vyberám, či ich budem počúvať, alebo nie! Jednoducho je potrebné viac kontroly z mojej strany: ak sa niekde prejavila vlastnosť Živočišnej podstaty, nesmiem v sebe dopustiť jej rozvoj, musím sa v tomto momente viac sústrediť na pozitívne myšlienky, konať v priebehu dňa viac duchovne-tvorivých skutkov. Veď o tom sa hovorilo celé storočia. Spomeňme si aspoň na nedávne obdobia. Vezmime si napríklad riadky z Ježišovho biblického „Kázania na hore“: „Svetlom pre telo je oko. Ak teda bude tvoje oko čisté, tak celé tvoje telo bude plné svetla; ak ale oko tvoje bude zlé, tak celé telo tvoje bude plné temnoty“; „... kde je váš poklad, tam bude aj vaše srdce.“

Rigden: Presne tak. „Ten, kto žne, je odmenený a zbiera plody pre život večný, takže sa tí čo sejú aj tí čo žnú, spolu radovať budú.“ O tom sa hovorí v nejakej forme prakticky vo všetkých tradičných

náboženstvách národov sveta, ktoré majú duchovné zrná. Tak napríklad v posvätnej knihe moslimov, Koráne, sú takéto zmienky. Všemohúci, ktorý za šesť dní stvoril nebo a zem, umiestnil na hladinu vody svoj majestátny prestol, objímajúci nebo aj zem, odkiaľ riadi svoje dielo. „Jeho trón bol na vode, aby vyskúšal, čie skutky budú lepšie“ (11. súra, aját 7). Pričom Trón sa označuje dvoma termínmi: Kursi (trón – vyvýšené miesto na sedenie) a Arsh (najvyššie miesto, ktoré zahrňuje všetko skutočné a nachádza sa nad ním). Arsh obsahuje Kursi a nachádza sa nad ním. Podľa moslimských náboženstiev sa predpokladá, že Trón dnes spočíva na pleciach *štyroch* preveľkých anjelov, ktorí ho podopierajú. Podľa povestí majú títo anjeli rôzne tváre: jeden z nich má tvár orla, druhý leva, tretí býka a štvrtý má tvár človeka.

V Koráne sa spomína, že anjel Džibrá'íl (odovzdávajúci prorokom Zjavenia Všemohúceho vrátane tých v podobe zvitkov a kníh, ktorý prichádza v prípade potreby na pomoc) rozpráva Mohamedovi o duchovných tajomstvách ľudskej duše, ktorá vedie svoj boj v priestore a čase, o odplate, ktorá čaká každého človeka v Súdny deň za skutky vykonané v pozemskom svete. V 17. súre, kde sa hovorí o vynesení Mohameda do *siedmeho neba* vďaka anjelovi Džibrá'ílovi, sú takéto slová:

Aját (11)

Človek vyzýva ku zlu tak isto,
Ako keby vyzýval k dobru,
Veď človek je unáhlený
(v nerozumnosti svojej).

Tak My to ihneď poskytneme,
komu chceme,
A ako chceme.
A (už) potom mu určíme Peklo,
Kde bude horieť
odvrhnutý a opovrhnutý v ňom.

Aját (19)

Ale ak si niekto zamiluje život Posledný,
A hľadá (večnosť) budúceho sveta,
O neho bude dbať a usilovať sa
S potrebnou horlivosťou,
Odovzdajúc sa (Bohu celou dušou),
On je ten, čiu horlivosť
S *vdáčnosťou* prijme (Boh)!

Anastasia: Áno, to má hlboký zmysel. Z toho vyplýva, že Džibrá'il hovoril o činnosti týchto štyroch Bytostí vo vzťahu k človeku. Teda ak človek bude venovať pozornosť a želať si to, čo mu ponúkajú Pravá, Ľavá a Zadná Bytosť, tak dostane, čo chce. Len sa potom za svoju voľbu bude musieť zodpovedať svojim trápením, keď sa stane subosobnosťou a znovuzrodením (v „pekle“, „horieť v ňom odvrhnutý a opovrhnutý“), zaťažujúc Dušu novými zotročzeniami v hmote. Ale ak človek zatúži vytrhnúť sa z kruhu pozemských reinkarnácií do Večnosti duchovného sveta a vynasnaží sa urobiť počas svojho života v duchovnom rozvoji všetko, čo od neho závisí, aby sa tento pozemský život stal pre neho Posledným, potom má šancu byť akceptovaný v duchovnom svete. Áno, také múdre verše Koránu skutočne odrážajú duchovnú podstatu, ktorá sa dostala z hlbín vekov do dnešných dní.

Jednoducho, mnohí ľudia, zvlášť mladé pokolenia, sú málo oboznámené s takou duchovnou literatúrou rôznych národov, ako sú napríklad „Védy“, „Avesta“, „Tripitaka“, „Biblia“, „Korán“, napokon tak, ako som bola aj ja v ich veku. Preto mnohí z nich ani len nevedia, že Korán obsahuje aj informácie o Súdnom dni.

Rigden: Pravdaže, aj o Súdnom dni, aj o knihe všetkých skutkov človeka počas jeho života, aj o váhach spravodlivosti. Napríklad v 99. súre „Zemetrasenie“ (Az-Zalzalah) (aját 7, 8) sa hovorí: „Ktokoľvek, kto vykonal dobro – (hoci aj) malé ako zrnko prachu, uvidí ho (dostane zaň odplatu).“ „Ktokoľvek, kto vykonal zlo – (hoci aj) malé ako zrnko prachu, uvidí ho (dostane zaň odplatu).“ Každý človek bude skladať účet za svoje myšlienky, činy a konanie. Islamský svet dodnes pozná slová proroka Mohameda: „V Súdny Deň človek neodíde z miesta zúčtovania, kým neodpovie na 4 otázky: Ako si strávil život? Ako si používal svoje telo? Ako si nadobudol a využil svoj majetok? Ako si využil svoje náboženské znalosti?“

Anastasia: V podstate to je zúčtovanie, ktoré súvisí so štyrmi Bytostami. Veď Zadná bytosť (ľudská minulosť) je to, ako si strávil život. Pravá bytosť sú živočíšne inštinkty človeka, ako človek využíval svoje telo. Ľavá bytosť je túžba po moci a početné pozemské želania, ktoré s ňou súvisia. Predná bytosť je to, ako sa človek v priebehu svojho života duchovne rozvíjal.

Rigden: Presne tak. V 21. súre „Proroci“ (Al-Anbija) (aját 47) je napísané: „V deň zmŕtvychvstania zostavíme spravodlivé váhy a nikto nezakúsi nespravodlivosť – dokonca ani toľkú, ako váži horčičné semienko.“

Lebo nikto iný nedokáže spočítať (skutky) tak, ako ich dokážeme spočítať My!“

Anastasia: Ľudia skutočne vidia len vonkajší religiózny obal náboženstiev, ktoré nepoznajú, ale ani sa nesnažia pochopiť podstatu duchovných zŕn, ktoré sú tam uložené.

Rigden: Žiaľ, je to tak... Zmienky o dvoch cestách Duše – pravdivej a klamlivej, sú aj v dávnej indoeurópskej mytológii. Zachovali sa v traktátoch „Upanišády“, ktoré sú považované za záverečnú časť „Véd“, kde sú vysvetlené tajné znalosti a objasnenia tajného vnútorného zmyslu duchovnej cesty. Toto dielo je základom ortodoxných nábožensko-filozofických systémov Indie. V staroiránskom náboženstve zoroastrizme, v posvätnej knihe „Avesta“, sa tiež hovorí o *osobnom Súde* nad človekom po smrti jeho tela. Konkrétne sa tam spomína, že posmrtný *osud* človeka závisí výlučne od toho, koľko spravodlivých *dobrych myšlienok, slov a skutkov* nahromadil počas svojho života. O tri dni po smrti tela sa Duša človeka odoberá k „Mostu Odplaty“ (Činvat) na Súd, ktorému predsedajú synovia Ahura Mazdu – Mitra, Sraoša a Rašnu. Rašnu (duch spravodlivosti; „priamy, čestný“) váži na váhach činy človeka, ktoré vykonal počas pozemského života. Mimochodom, podľa náboženských traktátov mal Ahura Mazda *štyroch* synov: Mitru, Sraoša, Rašnu a Aši (Podstata Pravdy; Pravdivý Zákon Vesmíru; termín „Aši“ sa tiež používal v zmysle mena bohyně Osudu, Pravdy a Spravodlivosti).

V staroiránskych legendách sa spomína, že každý človek sa po smrti, pri vchode na onen svet,

nevyhnutne stretával so svojou Daenou v ženskej podobe – stelesnením jeho vnútorného duchovného sveta. Len pred spravodlivými sa zjavovala v podobe prekrásnej dievčiny a verilo sa, že spravodlivý prechádzal vrah po štyroch schodoch, vstupujúc prvým krokom – na nebesia blahých myšlienok, druhým krokom – blahých slov, tretím – blahých skutkov a keď urobil štvrtý krok, dosiahol „nekonečný svet“. Ale tí, ktorí premrhali svoj život na pozemské, nahromadili si zlé myšlienky, slová a skutky, boli považovaní za prekliate duše. Takejto zaťaženej duši sa Daena javila ako strašná starena. Takáto duša prechádzala tromi peklami zlých myšlienok, slov a skutkov, a nakoniec na štvrtom schode sa ocitla pred tvárou najvyššieho božstva zla Ahrimana a jeho pomocníkov.

Anastasia: Legenda je legenda, ale koľko skutočných informácií obsahuje.

Rigden: Veru tak, legendy sa tvorili preto, aby odovzdávali informácie dokonca aj prostredníctvom tých, ktorí ich nechápu. Takže o tom, takpovediac osobnom Súde, ktorému sa nevyhne ani jeden žijúci človek po smrti svojho fyzického tela, sa rozpráva v určitej forme v rôznych svetových náboženstvách, napríklad v kresťanstve, islame, budhizme, zoroastrizme aj hinduizme. Tieto znalosti sú a boli prakticky u všetkých národov sveta, len sú rôzne vyjadrené. Napríklad u Slovanov sa od dávnych čias pojem „Súd“ používal v zmysle osudu a neskôr božstiev súvisiacich s osudom človeka. Verilo sa, že „Súd“ drží vo svojich rukách všetko dobré aj zhubné, a že jeho rozsudkom sa nemožno vyhnúť ani rozumom ani prefikanosťou.

Anastasia: Dodnes u rôznych národov „súd“ znamená vo výklade tohto pojmu (ako aj v staroin-dickom jazyku) „spojenie“, „zjednotenie“. Napríklad u starých Škandinávcov a Nemcov to je „prieliv, miesto, ktoré je možné preplávať“, u Grékov to je „úložisko“.

Rigden: Presne tak. Mimochodom v nábožen-ských predstavách starovekých Grékov bol najvyš-ší boh Zeus vodcom bohýň osudu – moir. Verilo sa, že každý človek má moiru (starogrécke slovo „Μοῖρα“ od „μοῖρα“ – „údel, osud“). V raných ná-boženských predstavách tak nazývali neodvratný zákon prírody, „božské predurčenie“. Podľa viery starovekých Grékov Zeus vládol nad zemou aj pod ňou a vykonával Súd nad mŕtvymi. Spomínalo sa, že cesty osudu človeka boli Diovi často neznáme a len na zlatých (nebeských slnečných) váhach, kde jedna miska predstavovala život človeka a druhá smrť, zisťoval jeho osud. Samotný Zeus zaujímal k výsledkom váženia neutrálny postoj. A pre živých ľudí vyberal z dvoch nádob dobro a zlo a „naslepo“ ich rozdával ľuďom.

V čínskych vierovyznaniach sú zmienky o kni-hách osudu, ktoré sú uložené v záhrobí, kde sú pre každého žijúceho človeka vyznačené jeho hlavné udalosti a dĺžka jeho života. V sumersko-akkad-ských náboženských predstavách sa verilo, že „umrieť“ – znamená stretnúť svoju „šimtu“, teda to, čo neviditeľne sprevádzalo človeka v priebehu celého jeho života, a čo predurčovalo jeho ďalší osud. Mimo-chodom, tiež tam mali pojmy „šedu“ a „allad“ ako dve protichodné sily stelesnené v životnej sile človeka,

určujúce jeho charakter a osud. Pritom slovo „allad“ sa používalo vo význame „tvorenia“. A takých príkladov možno uviesť pomerne veľa.

Anastasia: Kedysi ste spomínali, že ani jedno vierovyznanie, ktoré bolo populárne v starovekom svete, ani jedno svetové náboženstvo by sa nestalo medzi ľuďmi takým masovým, keby neobsahovalo poznatky o neviditeľnom svete, štruktúre človeka, o duchovných etapách rozvoja človeka, o zodpovednosti Osobnosti za prežitý život, aj o varovaniach pred následkami jej voľby.

Rigden: Náboženstvo, to je len vonkajšia forma, ktorej rôznorodosť vymýšľali v rôznych obdobiach žreci, hlavne na realizáciu svojich pozemských cieľov. Ale ako základ pre nadstavbu (v tejto podobe rôznych špekulatívnych koncepcií) slúžili duchovné znalosti, ktoré sa v rôznych národoch odovzdávali z pokolenia na pokolenie. V opačnom prípade by tieto náboženstvá neboli pre masy príťažlivé. Ľudia vnútorne, Dušou, cítia skutočné duchovné zrno, nech už ho žreci prekryjú akoukoľvek šupkou vymyslenou ľudským rozumom.

Anastasia: Áno, neraz ste nám hovorili o tom, že nad každým človekom *po smrti jeho tela*, či už to chce alebo nie, sa v neviditeľnom svete vykonáva „osobný Súd“. Ja to chápem tak, že v náboženských koncepciách, napríklad v kresťanstve, islame a zoroastrizme, dochádza k spĺývaniu pojmov osobného Súdu človeka po jeho smrti a celkového Súdu ľudstva, o ktorom ste sa zmienili, že pre celé *žijúce* ľudstvo je určený spoločný „Súdny deň“.

Rigden: Presne tak. Obdobie Križovatky. Hovorilo sa o tom pradávnvo v rôznych proroctvách, že *pre ľudí žijúcich* v určitom čase nastane spoločný „Súd“ pre celé ľudstvo.

Anastasia: V knihe Križovatka som písala o týchto proroctvách rôznych národov sveta, ktoré sa dnes naplňajú: Sumeri, Mayovia („Proroctvá Vtáčieho človeka“), Kelti (proroctvá „Kolesa čias“), starovekí Peržania a tak ďalej. Mimochodom, aj Peržania v zoroastrizme, ako ste aj hovorili, si uchovali veľa informácií o posmrtnom živote, Vzkriesení, spoločnom Súdnom dni („Frashegird“ v zmysle „urobiť (svet) dokonalým“). Podľa náboženských predstáv zoroastričov majú na pozemský svet prísť traja Sao-šianti (sao-šiant – avestánske slovo, príčastie budúceho času od slovesa „zachraňovať“). Prví dvaja Sao-šianti budú musieť na konci čias obnoviť učenie Ahura Mazdu. A potom príde posledný Sao-šiant na posledný boj s nositeľmi zla, aby vykonal „Posledný Súd“. Je to aj o tom, že na konci čias, keď bude vyčerpaný kruh tisícročných evolúcií (keď zvíťazí Aša – Pravda, Spravodlivosť, Dobro), môže sa definitívne nastoliť „raj na zemi“, kde ľudia budú žiť šťastne: zem bude ako údolie; bude jeden jazyk a jeden zákon pre všetkých ľudí. A že každý spravodlivý človek približuje túto udalosť pretvorenia sveta svojimi myšlienkami a skutkami. Z pohľadu dneška sa už všetky tieto predpovede ani trochu nejavia ako legendy.

Rigden: Áno, všetko závisí od samotných ľudí a od ich voľby. Jednoducho väčšina dnes nechápe celú dôležitosť týchto procesov, dôležitosť osobnej duchovnej premeny, ktorá nielenže môže otvoriť

človeku cestu do Večnosti, ale rovnako bude vyvolávať premenu sveta, ktorý ho obklopuje.

Predpovede o „Súdnom dni“ existujú dávno. Keď žreci vytvárali určité náboženstvo, tiež ich zahŕňali do svojich koncepcií. Ale využívali tieto znalosti pre svoje materiálne ciele, pričom zdôrazňovali, že iba vtedy, ak budeš veriť v ich náboženstvo, tak po svojej smrti, v „Súdny deň“ vstaneš z mŕtvych vo „vzkriesenom tele“ a spasiš sa. A k čomu nás dovedli tieto materiálne zámeny z ľudského rozumu? No k tomu, že dnes sa jedni na tom smejú, ďalší si nezodpovedne myslia, že veď sa to stane „potom“, a navyše „po mojej smrti“, „no a ktovie kedy ešte nastane ten jeden, jediný Súdny deň“, a iní fanaticky so živočíšnym inštinktom zabíjajú jeden druhého „kvôli viere“ a myslia si, že „tam budú za to odmenení“. A väčšinu veriacich jednoducho donútili správať sa pasívne a vnucujú im názor, že treba byť „v stáde“ len daného náboženstva a žiadneho iného, a všetko za nich vyrieši boj niekde tam, na nebesiach medzi anjelmi a démonmi. Všetko sú to triky Živočíšneho rozumu, prekrútenia žrecov túžiacich po pozemskej moci.

V skutočnosti *v inom, duchovnom svete* niet rozdelenia na materiálnu a duchovnú podstatu, tam je len Duchovné! Rozdelenie a boj je v samotnom človeku, pretože čiastočka duchovného sveta (Duša) je umiestnená do materiálneho tela. „Anjeli a démoni“, ktorými strašia žreci a vymýšľajú im rôzne podoby, to všetko je v podstate voľba človeka medzi tou alebo inou Voľou (Voľou z Duchovného sveta alebo Voľou Živočíšneho rozumu), ktorú prijíma a potom považuje za svoju. Touto voľbou človek určuje svoju ďalšiu účasť

na rozhodujúcom vnútornom boji. Všetky tieto procesy sa premietajú aj na spoločnosť. Pritom je **oveľa ľahšie zvíťaziť nad Živočíšnou podstatou v spoločnosti ako celku, než ako keď ju má každý človek poraziť sám v sebe.** „Súdny deň“ pre ľudstvo, to nie je jeden deň, ale celkový výsledok toho, k čomu dospelo ľudstvo (celá spoločnosť) od svojho prvého dňa do posledného. Je to „Súd“ živých nad živými, ktorý vykonávajú samotní ľudia nad sebou v období globálnych katakliziem a zmien na Zemi, súvisiacich s kozmickými javmi.

Anastasia: Áno. Ak by sa dnes spoločnosť rozvíjala duchovným smerom, a bola by zameraná na všeobecné zjednotenie na základe priateľstva a vzájomnej pomoci medzi národmi, potom by skutočne, vzhľadom na súčasné technické možnosti, mala šancu prežiť toto obdobie. Ale s takými rozpormi, ktoré dnes vytvárajú politici a žreci, podporovaním nepriateľstva medzi národmi, sotva bude mať budúcnosť. No v skutočnosti je všetko v rukách samotných ľudí! Kedysi ste spomínali, že v živote Skutočného Človeka sa vždy nájde miesto pre hrdinský čin. Ako sa hovorí, Duša je mierou všetkého!

Rigden: Presne tak... Žiaľ, súčasný svet si zabúda želať niečo lepšie. Hoci... všetko plynie, všetko sa mení. Ako ukazuje prax, idey globálneho charakteru sa realizujú len vtedy, ak sa opierajú o spoločné snahy a konanie väčšiny ľudí, o konsolidáciu úsilia v spoločných záujmoch rôznych skupín. Takže situáciu ešte môžu zmeniť samotní ľudia, ak si to budú priať...

Anastasia: Tak čo teda ľuďom chýba k tomu, aby uskutočnili taký hrdinský duchovný skutok

pre budúcnosť celého ľudstva? Je možné, že v spoločnosti jednoducho nie je dostatok prapôvodných Znalostí, ktoré v podstate kedysi zjednocovali všetkých ľudí v ich hlavnom duchovnom úsilí?

Rigden: Už som to hovoril, no predsa len v hlavných črtách sformulujem záver z toho, čo som už povedal. Vzhľadom na prítomnosť znakov, symbolov, určitých duchovných zŕn v rôznych kultúrach, si každý človek môže spraviť závery, že Znalosti ako také boli vo všetkých dobách. Navyše, sú tu aj teraz. A ak človek skutočne túži po Duchovnom, môže ich nájsť.

Ide o to, že súčasný človek so svojim materiálnym svetonázorom je produktom dnešnej spoločnosti. Ale spoločnosť má, žiaľ, v danom momente, spotrebiteľský formát myslenia, kde sa ľudia čoraz častejšie stávajú obeťami Živočíšneho rozumu, prevodcami jeho Vôle a otrokmi na jeho galejách. Veď keď človek prebýva v stave dominancie Živočíšnej podstaty, bude vidieť dokonca aj v duchovných Znalostiach len ďalšiu možnosť na získanie hmotného prospechu, uspokojenia svojej dôležitosti a iných vlastností Živočíšnej podstaty. A to znamená, že dokonca aj za prítomnosti Znalostí ako takých bude dochádzať k mnohým zámenám a absencii reálneho duchovného rastu.

Nepôjdeme už ďalej do histórie. Pozrieme sa na jednoduchý príklad s tvojimi knihami, ktorý v podstate typicky charakterizuje celkovú situáciu. Ani nestihli vyjsť na svetlo sveta, a ihneď sa okrem ľudí, ktorí sa usilujú o poznanie, objavili aj takí, ktorí začali využívať Znalosti z týchto kníh na vyzdvihnutie vlastného imidžu a upevnenie autority,

spropagovanie svojich koncepcií materiálneho myslenia, uspokojenie veľikášstva a svojej dôležitosti. Niektorí z nich sa pod zásterkou týchto Znalostí začali nazývať „Učiteľmi“ alebo „dôverníkmi“ a pokúšali sa tým získať na týchto informáciách, ak nie peniaze, tak aspoň osobnú autoritu. Ale Znalosti boli v knihách poskytnuté preto, aby ich bolo možné rozšíriť medzi ľuďmi v čistej podobe, bez sprostredkovateľov, ktorí kážu z rozumu, a ktorí z neznalosti alebo nepochopenia prekrúcajú ich podstatu.

Týchto ľudí mi je, samozrejme, ľúto. Veď práve Duchovná podstata ich pobáda, aby sa podelili s ľuďmi o získané informácie. Ale ich myslenie zakódované princípmi a postulátmi predchádzajúcich skúseností (získaných v rôznych náboženstvách, sektách) presmerováva túto túžbu a silu, ktorá vychádza z Duše, do materiálnych koľají, ktoré sú už predznačené vo vedomí. Tak pri ich realizácii z toho potom vznikajú celé bakchanálie: snažia sa „učiť“ iných, ukazovať, ako majú vykonávať meditácie, a sami sú pritom egoistickí a nevyznajú sa ani sami v sebe. Nazdávajú sa, že im je dovolené vnášať zmeny do meditatívnych techník, kombinovať, prekrúcať, modifikovať ich na základe svojich predchádzajúcich skúseností, získaných v rôznych pochybných inštitúciách okultného a náboženského charakteru. Celkovo sa snažia „učiť“ iných na základe svojho ľudského rozumu. Ale stále stoja na mieste.

V knihách sú dané presné nástroje a títo ľudia sa ich z vlastnej neznalosti pokúšajú zničiť. Ale ako je známe, so zlým nástrojom nič dobré nepostavíš. Takto to prebieha teraz, počas tvojho života a pred tvojimi očami.

A čo bude o sto rokov, nehovoriac už o tisícročiach, ak pravdaže, táto civilizácia tento čas bude mať?

Anastasia: Áno, je to pravda. Žiaľ, takých ľudí nie je málo... No stále je oveľa viac tých, ktorí prenikli do hĺbky týchto Znalostí, a ktorí sa snažia zmeniť seba, stať sa Človekom, ktorí nezištne rozširujú tieto informácie. Sú ľudia, ktorí praktizujú meditácie z kníh a nevyčleňujú sa spomedzi svojich priateľov, s ktorými idú spoločne po duchovnej ceste, hoci aj majú o trochu väčšie skúsenosti s týmito praktikami ako ich priatelia... Takí ľudia nekričia napravo, naľavo, ale ich duchovnú prácu, v prvom rade na sebe, je vidieť podľa ich skutkov a konania.

Rigden: Je dobre, že takí ľudia sú. Práve pre nich sú dané Prapôvodné Znalosti. Duchovné nástroje treba používať na sebarozvoj a smerovanie k najvyššiemu. Takže Znalosti v spoločnosti sú, chýba nám len prepnúť sa z dominanty pozície Živočíšnej podstaty na Duchovnú podstatu. Chýba pevná každodenná voľba a samostatná práca na sebe. Veď kým človek sám nezatúži zmeniť sa (sám kvôli sebe a nie pre chvastanie sa pred ľuďmi), nezíska praktické skúsenosti z práce na sebe, kontrolu nad svojimi myšlienkami a túžbami, bude blúdiť v množstve prekrútených teórií a na nepoznanie zdeformovaných praktík ako v lepkavej pavučine.

Keď človek príde do kontaktu so skutočnými duchovnými Znalosťami, odhaľuje ich jednoduchosť, hĺbku a prirodzenosť. No, ako je známe, teória bez praxe je mŕtva. Nestačí len o niečom vedieť, musíte byť tiež schopní tieto vedomosti uplatniť v praxi.

Duchovná práca na sebe je všestranná každý deň.

Predpokladá nielen prácu za pomoci duchovných nástrojov, ale aj rozvíjanie čistoty myšlienok, skutkov a činov, hodných mena Človek.

Pri absencii takejto všestrannej práce na sebe, dokonca, ak aj človek získal Znalosti, časom sa bude pýtať sám seba: „Tak, získal som tieto Znalosti, zaoberám sa určitými praktikami a čo sa zmenilo?“ Teda prítomnosť týchto Znalostí ho bude len znepokojovať ďalšími otázkami rozumu. Ale prečo? No, pretože keď človek usilovne nepracuje na vlastnej duchovnej premene, prekypuje tajnou nádejou, že mu dané Znalosti pomôžu zmeniť alebo zlepšiť jeho materiálny život.

Anastasia: Inými slovami, taký človek očakáva rýchle, viditeľné zmeny samého seba v okolitom materiálnom svete.

Rigden: Presne tak. Ale čo sa môže zmeniť v takom úzkom spektre trojrozmerného sveta, ktorý vidí a pociťuje svojimi piatimi materiálnymi zmyslovými orgánmi? Taká tehla, ktorá mu spadne na nohu, bude vyvolávať rovnakú bolesť, teplo a chlad budú telu rovnako prinášať nepohodlie, človek bude mať, tak ako predtým, potrebu jesť a spať. A jeho Živočišna podstata ho bude tak isto terorizovať tisíckami prianí a túžbou po všetkých radovánkach materiálneho sveta. Človek, ktorý je pod vplyvom Živočišnej podstaty, podvedome očakáva vo svojom živote nejaké materiálne zmeny, získanie magickej moci, ktorá mu poskytne akési uspokojenie, tajný vplyv na niekoho a tak ďalej.

Anastasia: Človek teda posudzuje duchovné Znalosti, pomocou ktorých sa môže duchovne

pozdvihnúť nad materiálny svet, z pozície obyvateľa (Pozorovateľa) trojrozmernej dimenzie. Ale materiálne myslenie sa v rozmere tejto dimenzie spravidla obmedzuje na tajné nesplnené túžby od Živočíšnej podstaty... No a je pravda, že mu Živočíšna podstata ešte môže našepkávať: „Veď si nezískal pomocou týchto Znalostí žiadnu tajnú moc nad inými a materiálna svätožiara nad tvojou hlavou pred davom ešte nezažiarila. Kde je to sľubované *povznesenie*?“

Rigden: Človek v počiatkových etapách svojej práce na sebe určite niektoré duchovné procesy nechápe. Áno, navonok sa nič nemení a telo so svojimi problémami starne tak, ako aj starlo. Človek spočiatku ani nepozoruje že vďaka prapôvodným Znalostiam získava niečo *iné*, večné, oveľa dôležitejšie, ako je všetko trojrozmerné, materiálne a smrteľné. Znalosti mu poskytujú základ pre rozkvet duchovnej sily a Múdrosti v ňom. Keď vie o svojej Živočíšnej podstate, človek už kde-tu potlačí jej prejavy, niekde sa ovládne, kde-tu odignoruje zlú myšlienku, a takýmto spôsobom mení svoju budúcnosť, ktorá by nevyhnutne nastala, keby naozaj dopustil rozvinutie myšlienok od Živočíšnej podstaty do situácie, ktorá je negatívna pre jeho duchovnosť. Keď takto na sebe pracuje každý deň, niekomu niekde pomôže slovom a niekde svojím dobrým skutkom ukáže príklad, podelí sa o duchovné Znalosti. A tak bude človek čoraz častejšie konať svoju *vedomú* každodennú Voľbu, teda „tu a teraz“. A z takých „tu a teraz“ je utkaný celý jeho život.

Takéto pochybnosti sú charakteristické len pre toho, kto je na začiatku procesu svojho duchovného rozvoja.

Ale ten, kto už pevne stojí na duchovnej ceste, sa od základu mení sám a hlbšie spoznáva zmysel svojho rýchlo ubiehajúceho života. Takí ľudia sa ponáhľajú, aby každý deň urobili veľa užitočných vecí pre ľudí a pre Dušu, a to ako plánovaných, tak aj úplne náhodných, a zvyšujú tak šancu svojej Osobnosti na duchovné spasenie. Ak človek pevne stojí na pozícii duchovného Pozorovateľa, ak má prapôvodné Znalosti a pracuje na sebe, tak získava praktické kľúče k sebazdokonaľovaniu a nachádza zrnká Pravdy, dokonca, aj ak sú schované v sýpke plnej pliev.

Anastasia: Ľudia dnes majú, vzhľadom na rozvoj informačných technológií, čas aj možnosti zanalyzovať chyby a skúsenosti z minulosti ľudskej civilizácie. Navyše ľudia majú v súčasnosti, práve vďaka internetovým technológiám, možnosť čiastočne sledovať situáciu vo svete, ktorá sa týka rôznych otázok života svetového spoločenstva. Mnohé fakty zo života a činnosti politikov a žreco sa čoraz častejšie stávajú verejne prístupnými. To má samozrejme za následok zodpovedajúce reakcie zo strany spoločnosti: ľudia prestávajú veriť predstaviteľom vlády.

Mnohí začali chápať, kto varí „polievku“ udalostí pre národy, kto je dohodnutý so žreckými a politickými klanmi – „kuchármi“ v „kuchyni“ svetovej politiky, ekonomiky a hlavne – ideológie. Mnohí začali rozoznávať, kto je zákazník a kto vykonávateľ. Ale ľuďom je vnucované presvedčenie, že táto situácia v spoločnosti sa nedá zmeniť, a že to „tak bolo odjakživa“. Hoci v podstate samotní ľudia (národy) sú vykonávateľmi a účastníkmi všetkých týchto procesov

a tiež „spotrebiteľmi“ politického alebo náboženského „produktu“. Takže, mnohí ľudia chápu absurdnosť tejto situácie. Chápu, že takto sa ďalej žiť nedá. Ale nechápu, čo treba urobiť, aby sa život v spoločnosti stal naozaj lepším nie na papieri, ale v skutočnosti. Ako zmeniť smer pohybu spoločnosti, aby sa vydala cestou stimulovania skutočného kultúrno-morálneho, duchovného rozvoja človeka a neskĺzavala do beznádejného močariska Živočíšnej podstaty s jej spotrebiteľským spôsobom myslenia, vojnami a spormi?

Rigden: Áno, žiaľ, v súčasnej spoločnosti sa už dávno vytvoril názor o beznádejnosti a nezvratnosti týchto procesov, no v skutočnosti východisko existuje a je veľmi jednoduché. Ľudia musia, pokiaľ možno čo najčastejšie, hodnotiť informácie, každodenný život a jeho udalosti z pozície Pozorovateľa od Duchovnej podstaty, potom lepšie pochopia, ako majú žiť, a čo robiť. Je to podobné ako v prípade práce na čistote vlastného vedomia: prišla myšlienka od Živočíšnej podstaty – ignoruj ju, nevenuj jej pozornosť, radšej viac venuj pozornosť dobru, myšlienkam, činom a jednaniu z pozície od Duchovnej podstaty. Tak aj v spoločnosti: proste ignoruj všetko zlé a rozmnožuj okolo seba to pozitívne, tvorivé a dobré. Netreba byť pasívny vo verejných záležitostiach, nemusíš sám vytvárať podmienky pre rozvoj stimulov, ktoré v ľuďoch aktivujú Živočíšnu podstatu, napríklad, rozvoj pýchy, úplatkárstva, peňažných, egoistických vzájomných vzťahov namiesto priateľstva a tak ďalej. Keď väčšina ľudstva prestane podporovať a uvádzať do života „vôľu“ žrecovej a politikovej, ktorí stimulujú v národoch agresiu a vlastnosti Živočíšnej podstaty, vtedy v spoločnosti zmiznú mnohé umelo vytvorené problémy.

Jednoducho treba chápať, že všetci sme ľudia, a všetci sme stvorení z toho istého. Nikto z nás nie je ani vyššie, ani nižšie. Všetci sedíme v jednom sude materiálnych nečistôt, teda všetci sme uväznení v tomto materiálnom svete, v tomto smrteľnom tele s jeho „večnými problémami a nevyčerpatelnými želaniami“. Všetci sa raz budeme zodpovedať za svoj prežitý život. Žreci a politici, to sú takí istí ľudia, ktorí sa nachádzajú v rovnakých podmienkach a ničím sa od iných nelíšia, okrem neprimeranej túžby po pozemskej moci a vášne k hromadeniu materiálnych hodnôt.

Anastasia: Všetko je to pravda. Súdiac podľa histórie rozvoja ľudskej civilizácie, žreci (ako aj politici) boli vždy závislí na podpore národa, preto sa všemožne snažili zvýšiť svoju autoritu medzi ľuďmi najrozličnejšími metódami, prevažne založenými na strachu. A v skutočnosti, ak väčšina ľudí prestávala podporovať určité náboženstvo, tak zaniklo.

Rigden: Správne si poznamenala, že zaniklo len ďalšie náboženstvo, ako určitá šablóna pre spoločenské vedomie, ale nie *viera* ľudí v Boha. Jednoducho žreci túto vieru využívali v každom čase a na jej základe vytvárali nové šablóny, výhodné pre ich moc, na zotročenie spoločenského vedomia.

Anastasia: Svojho času, po jednom nezabudnuteľnom rozhovore s vami, som si podrobne preštudovala otázku, akú motiváciu a argumenty žreci používali v rôznych dobách pri zdôvodňovaní toho, aké dôležité je to či ono náboženstvo pre vedomie ľudí. A našla som množstvo zaujímavých faktov. Prakticky vo všetkých vierovyznaniach sa kládol dôraz

na obrad prinášania *obety* určitému bohu, ktorý tvoril hlavnú udalosť náboženskej ceremónie. Dnes je to napríklad okrem tradičných ceremónií banálne obetovanie peňazí „na náboženské potreby“.

Spomínam si na vaše slová, ktoré ste vtedy povedali: „A pamätajú si vôbec ľudia, čo to znamená „obeta“ Bohu? Veď prakticky všetky náboženské systémy v rôznych dobách boli postavené na obrade prinášania obety. Prečo odpradáva hrala „obeta“ takú dôležitú úlohu v bohoslužbách rôznych národov?“ To, čo ste povedali potom, bolo pre mňa skutočným precitnutím. Mohli by ste aj čitateľom povedať o tomto, pre ľudstvo podstatnom, momente?

Rigden: No dobre, stojí to za to. Začnem hádam od staroslovanského výkladu slova „žertva“, ktoré znie možno zábavne, ale odráža jeho podstatu. Kedysi som už hovoril, že slovo „žertva“, ktoré sa objavilo v ruskom jazyku v 11. storočí v súvislosti s rozšírením kresťanského náboženstva, pochádza zo slovesného významu – staroslovanského slova „жърж“ („žru“ „konám obeť“). A čo sa týka slova „žru“ („жърж“), predtým sa u Slovanov používalo vo význame „žrať“ (staroslovanské sloveso, ktoré má indoeurópsky pôvod), teda „pohlcovať“. Mimochodom, „pohlcovanie“ bolo spojené so staroruským slovom „живот“ (brucho), čo v minulosti znamenalo „život“. Z neho vzniklo staroslovanské slovo „životnoe“ (zvier) – v doslovnom význame „to, čo žije“. Mimochodom, slovo „životnoe“ sa na Kyjevskej Rusi rozšírilo práve v 11. storočí, vďaka tajnému obnoveniu prapôvodného duchovného Učenia (vrátane toho o štyroch Bytostiach) Agapitom Pečerským.

Anastasia: Z toho vyplýva, že staroslovanské chrámy, zvlášť tie, na ktorých boli zaznačené zvláštne znaky a symboly, ako také vôbec neboli „obetnými miestami“. Je možné, že v niektorých prípadoch to boli všeobecne známe miesta, kam ľudia celé stáročia prichádzali študovať (podľa znakov a symbolov) duchovné znalosti, vymieňať si vlastné skúsenosti tak isto, ako sa ľudia zhromažďovali napríklad vo svojich posvätných jaskyniach, kde sa učili podľa petroglýfov.

Rigden: Ľudia si to budú môcť ľahko overiť, keď budú mať základné duchovné znalosti... Takže, slovom „žru“ („жърж“, „žereti“) následne začali označovať slovo „žrec“. Ak preskúmame etymológiu príbuzných slov, tak môžeme zistiť, že kedysi toto slovo znamenalo „ten, kto sa chváli, pripomína sa, velebí sa“. Odtiaľto aj vzniklo medzi ľuďmi slovo „žrec“ v zmysle, ako by sme dnes povedali, skutočného spotrebiteľa darov, ktoré boli prinesené fiktívnemu božstvu. Mimochodom, za starých čias existovalo na Rusi také slovo „žercovať“, ktoré taktiež znamenalo „žrať“, „hltať“. Je odvodené od slova „žerc“ – „úplatkár, utláčateľ, vydierač, hanobiteľ“. Takže ľudia presne vystihujú kto je kto v tomto svete. Ak vyhľadáme význam ruského slova „žertva“ (obet), tak zistíme, že to znamená niečo „požierané, ničené, hynúce“. Je to niečo, čo odovzdávajú, alebo o čo nenávratne prichádzajú. Je to sebaobetovanie, zrieknutie sa výhod alebo potešení.

V náboženských vierovyznaniach mnohých národov sveta obeta znamená uzmierujúce alebo ďakovné obetovanie rôznym božstvám, hlavne darov z plodov zeme alebo z ríše zvierat. Je to „očistenie od špiny

a dosiahnutie duchovnej čistoty“. Vezmime si napríklad Bibliu, v ktorej sa spomína, že synovia prarodičov prinášali obeť Bohu: Kain – z plodov pozemských a Ábel – zo svojich stád. V súčasných svetových náboženstvách sa na obeť pozerá ako na symbol obetovania niečoho takého z vlastného majetku človeka, čo je pre neho samého drahé a príjemné.

Ak sa ale ponoríme do duchovných prameňov týchto vierovyznaní a symbolických obradov, tak pochopíme, čo je to skutočná obeť Bohu, ktorá znamená vzťah medzi Bohom a človekom. **Skutočné prinášanie obety Bohu je, keď človek na oltár svojho života prináša ako obeť svoju Živočíšnu podstatu, teda zrieka sa svojich početných želaní, zámerov, rýchlo plynúcich a dočasných ilúzií, a týmto si otvára duchovnú cestu ku skutočnej Večnosti – do sveta Boha.** Kedysi dávno, na úsvite ľudstva, sa to ľuďom vysvetľovalo tak, že vlastnosti Živočíšnej podstaty sa podobajú pozemským plodom, ktoré spočiatku okúzľujú zrak, ale potom rýchlo hnijú. Len vtedy, keď prinášaš toto dočasné Bohu ako obeť, máš možnosť preniknúť do Jeho Večnosti, teda, keď na sebe pracuješ a zriekaš sa pokušení Živočíšnej podstaty. A ak sa duchovne rozvíjaš a konáš dobro, pomáhaš prebudiť sa druhým ľuďom, ktorí žijú podľa inštinktov podobne ako zvieratá, tak pre Boha je to podobné ako tvoja radosť, ktorú prežívaš, keď sa rozmnožujú tvoje stáda.

Vôbec nie je náhoda, že miesto pre prinášanie obety alebo na komunikáciu veriaceho s bohmi, ktoré dnes nazývajú oltár (z latinského „altaria“, od „altus“ – „vysoký“), pôvodne v hlbokéj minulosti

označovali jednoducho v podobe *znaku alebo symbolu*, väčšinou *štvorcom, kruhom, oválom* (valcom), tvarom *kocky* (*kosoštvorca*). **Všetky tieto tvary boli pochopiteľnými symbolmi duchovných praktík, ktoré človek vykonával v zmenenom stave vedomia, a v priebehu ktorých komunikoval bezprostredne s Bohom na hlbokjej pocitovej úrovni. A taký pocitový moment komunikácie s Bohom je možný len vtedy, keď je Osobnosť naplno ponorená do tohto procesu a dominuje v nej výlučne Duchovná podstata. Keď človek robí takúto Voľbu v prospech duchovného sveta, vedome tým „obetuje“ dominanciu Živočíšnej podstaty vo svojom vedomí, bežnú v materiálnom svete.** Neskôr, keď sa vytrácali duchovné znalosti, ľudia začali budovať materiálne oltáre (z hlíny, dreva, kovov) podobných symbolických tvarov: mohol to byť plochý okrúhly alebo *oválny* kameň, *štvorcový* stôl, *kocka* a tak ďalej. Začali ich umiestňovať na *vyvýšených* miestach, v chrámoch, orientovať na určitú časť sveta a prinášať materiálne obety.

Anastasia: V náboženských systémoch skutočne došlo k veľmi závažnej zámene.

Rigden: A tá spočíva nielen v zámene duchovného svetonázoru za materiálny. Je to ako stratiť v sebe svetlo, ktoré robí veci viditeľnými pre tvoje oči. Zámene nastala v samotnom základe toho, ako človek vníma svet a podstatu svojho života a okolitého sveta, cieľov a úloh dočasného prebývania na tomto svete. Stratená je hlavná duchovná zložka, hlavný duchovný orientačný bod – slúženie Bohu a nepretržité spojenie s Ním. Preto vedomie ľudí veľmi ľahko ovláda Voľa

Živočíšneho rozumu. Výsledkom toho je, že ilúziu tohto sveta považujú za skutočnosť. Dokonca aj tí, ktorí držia vo svojich rukách duchovné znalosti pokolení, sa naháňajú za prachom tohto sveta – za materiálnym ziskom a banálnou mocou nad svojim stádom. Žreci sa začali z pýchy pokladať za vlastníkov týchto duchovných znalostí, ktoré patria všetkým, a vystavali si na tom výnosný biznis, v ktorom sa ľudia stávajú ich otrokmi a neustálymi sponzormi, teda existujú podľa žrecmi vymysleného vzorca: „daj peniaze a slúž nám“. Stratilo sa to dôležité – *nezištné slúženie Bohu a ľuďom*, ktoré predpokladá rozširovanie a odovzdávanie prapôvodných duchovných Znalostí, ktoré dávajú možnosť splynutia Osobnosti s Dušou, samostatného dosiahnutia duchovného oslobodenia človeka.

Anastasia: Áno, Živočíšny rozum zotročil súčasných ľudí. Akoby povedali naši predkovia, človek sa namiesto slobodného vtáka smerujúceho do duchovných výšin, začal podobať na vtáacie pierko, ktoré unáša vietor po celej zemi podľa svojho rozmaru. Ľudia si už dávno všimli, že nekonečné navyšovanie materiálneho zisku a moci neprispieva k zlepšeniu morálky.

Rigden: Presne tak. Takže prinášanie obetí existuje od pradávna. Pritom si všimni, že bolo charakteristické pre rôzne formy rozvoja *náboženstva*: kmeňové, etnické, štátne, svetové. *Vo formáte náboženstva* ho v zásade považovali za magický akt, obrad prinášania obety (darov) nadprirodzeným silám, duchom, bohom s cieľom vyjadriť svoju oddanosť týmto silám a dosiahnuť vďaka nim, povedzme, určitý vplyv na stav hmoty (na ľudí a prírodné javy) spôsobom, ktorý je pre človeka nadprirodzený.

Používali sa pri tom najrozličnejšie spôsoby prinášania obety. Napríklad pálenie vonných bylín na očistenie od špiny alebo prosba k duchom, bohom o niečo pozemské. Rozvešiac rôznofarebných kúskov tkaniny na uzmierenie živlov v miestach „sily“, „prebývania“ šamanských duchov, v horských priesmykoch, pri „posvätných prameňoch“.

Anastasia: Áno, známe je aj prinášanie obety v podobe potravín po zbere úrody, aby bola nasledujúci rok lepšia úroda, alebo úlovku z lovu, aby bol na budúce lepší úlovok. Ako obetu prinášali aj dobytok pre lepší prírastok, alebo ako prosbu so žiadosťou o niečo, čo súviselo s činnosťou občiny alebo človeka na tomto svete.

Rigden: Správne, teda prinášanie obiet bolo v štruktúrach rôznych náboženských vierovyznaní veľmi rôznorodé, počínajúc neškodným pálením vonných bylín a končiac obetovaním panenstva, chrámovou homosexualitou, krvavým obetovaním častí ľudského tela, a aj samotných ľudských životov. A vo väčšine prípadov toto všetko robili žreci, aby získali určitú moc v materiálnom svete, teda kvôli pozemským cieľom.

Anastasia: Najzaujímavejšie je, že sa to dialo nielen v minulosti, ale praktizuje sa to aj teraz, ako v náboženstvách, tak aj v uzavretých tajných okultných spoločenstvách, u spomínaných Archóntov. A to napriek tomu, že svetová verejnosť dávno odsudzuje prinášanie ľudských obetí a podobnú brutalitu žrecov dávnej minulosti. Som presvedčená, že pre čitateľov, tak ako svojho času aj pre mňa, bude veľmi poučné zistenie, prečo sa podobné obetovania vykonávajú počas celej

histórie ľudstva a prečo je tento jav v ľudskej spoločnosti natoľko živý? Prečo sa tomu venovala a venuje taká sústredená pozornosť v náboženských štruktúrach? Kde sa vzala taká zámena duchovných znalostí za horlivé slúženie matérii tohto sveta?

Rigden: To je, samozrejme, veľmi závažná otázka. Ale keďže sa dnes ľudia začínajú nad tým zamýšľať, tak možno stojí za to porozprávať o jej globálnej podstate. V materiálnom svete je *jednotný Živočíšny rozum*, ktorý som už neraz spomínal. Dnes už aj súčasná veda zaznamenáva jeho jednotlivé prejavy, pozorovateľné predovšetkým v správaní spoločnstiev živých bytostí. Napríklad počínajúc reprodukciou, útokom kvóra baktérií na bunky a končiac kolektívnou migráciou, agresiou, sebazničením zvierat a tak podobne. Mimochodom, latinské slovo „quorum“ znamená „ktorých je dostatok“, teda dostatočný počet v spoločnstve. Vo vede tento jav nazývajú kolektívnym rozumom. Snímanie kvóra (zvlášť nasmerované na dominanciu, kontrolu, ovládnutie matérie, jej pohlcovanie) riadi mnohé procesy ako v mikro, tak aj v makrosvete. Napríklad v medicíne bolo pozorované, že rakovinové bunky sa spolu správajú ako rozumná bytosť. Dokonca, keď na ne pôsobí liek, odovzdávajú si navzájom signály a na určitý čas ustrnú, teda „spoločne“ blokujú pôsobenie lieku. Každá bunka, ktorá prijíma určité signály od kvóra, mení model svojho správania v súlade so spoločným správaním (kolektívnym rozumom). Teda v podstate je to rozumný organizmus v rozumnom organizme. V oblasti biológie sa v súčasnej dobe nahromadilo veľa výskumov o živote spoločnstiev včiel, mravcov, myší, krýs, delfinov

a veľkých cicavcov, v ktorých sa dá dobre vysledovať dominovanie kolektívneho rozumu.

Prejavy dominancie jednej hmoty nad druhou existujú všade vrátane kozmu. Vypozorovali to aj astronómovia v správaní planét a hviezdnych systémov. Napríklad, neďaleko od nás, v hviezdokopách Mliečnej cesty sa nachádzajú gigantické hviezdy, ktoré sa vo svojej podstate javia ako vampíri. Sú to dvojhviezdy, kde jedna z hviezd jednoducho preťahuje na seba hmotu v podobe plynu zo svojho „partnera“, ktorý sa nachádza veľmi blízko nej. A potom túto hviezdu úplne pohlcuje, čím si predlžuje svoj život a na nejaký čas sa stáva super obrovskou hviezdou. Všetko je to to isté, podľa rovnakých zákonov dominancie matérie. A to už nehovorím o kolektívnom pôsobení spoločnstiev planét, galaxií na procesy prebiehajúce v kozme, teda to, čo ľudstvo dnes ešte nedokáže preskúmať vzhľadom na nedostatočnú úroveň technických možností. Ale tieto javy existujú a dokonca aj dnes o tom možno nájsť množstvo nepriamych dôkazov.

Takže podriadenie sa jednotnému Živočíšnemu rozumu je vlastné akejkoľvek matérii vrátane ľudského spoločnstva pozostávajúceho z bytostí, ktoré majú čiastočne materiálnu povahu. Jednotný Živočíšny rozum má spoločnú podstatu (je to on sám) a svoje rozčlenenie na časti v podobe kolektívnych a individuálnych rozumov. Obrazne povedané, so svojou viacúrovňovou štruktúrou a organizáciou, je to ako samostatný organizmus. Mimochodom, slovo „organizmus“ vzniklo z gréckeho slova „organon“, čo znamená „náradie, nástroj“. Pre ľahšie pochopenie

celej jeho zložitosti a súladu v riadení, uvediem ako príklad ľudské telo, ktoré funguje ako jeden celok.

Organizmus má rôzne úrovne organizácie (molekulárnu, bunkovú, tkanivovú a tak ďalej). Je v ňom spoločný rozum (mozog), ktorý koordinuje prácu všetkých jeho biologických systémov a takýmto spôsobom podporuje život organizmu. Takisto sú tu systémy, ktorým sú podriadené orgány. Sú tu orgány, v ktorých bunky pracujú v určitom spoločnom rytme. Je tu bunka, ako najnižší stupeň organickej individuálnosti, disponujúca svojou štruktúrou a schopnosťou autoreprodukcie, existencie a tak ďalej. No tá istá bunka je súčasťou orgánov, súčasťou systému a súčasťou celého organizmu. Tak isto je to aj v štruktúre matérie jednotného Živočíšneho rozumu. Je tam mnoho častí kolektívnych aj individuálnych rozumov, ktoré tesne navzájom pôsobia a vytvárajú tým celé systémy v mikro- a makrosвете, podriadené jednotnému Živočíšnemu rozumu.

Anastasia: Keďže hovoríme o ovládanej matérii znamená to, že k tomu musí mať nejaký vzťah Ahriman?

Rigden: Presne tak. Ahriman je ten, kto má moc nad jednotným Živočíšnym rozumom a využíva ho na to, aby takpovediac, cez materiálne filtre, vybral „čistú Dušu“ pre svet Boha.

Anastasia: Myslím si, že pre ktoréhokoľvek človeka, ktorý ide po ceste sebazdokonaľovania, bude zaujímavé dozvedieť sa, ako v človeku pracuje Živočíšny rozum.

Rigden: Živočíšny rozum prejavuje svoju Vôľu rôznym spôsobom: prostredníctvom Živočíšnej podstaty

(cez aktivitu zadnej a bočných Bytostí, keď tieto pracujú v jeho režime), prostredníctvom materiálneho tela...

Anastasia: Áno, keď vezmeme do úvahy, že väčšina ľudí sa identifikuje výlučne podľa odrazu v zrkadle a myslia si, že telo, to sú oni, ako sa medzi ľuďmi hovorí, „skutoční“.

Rigden: Ak by človek bol len telom, dokonale by poznal všetky najjemnejšie nuansy jeho ovládania a žil by tým, že by riadil desiatky tisíc najrozličnejších životne dôležitých funkcií a operácií, ktoré neustále prebiehajú v jeho organizme. Ale telo, ako jednotný organizmus, v podstate funguje v režime, ktorý je autonómny od vedomia Osobnosti. A čo vidí človek vo svojom tele bez zrkadla? Čo vidí tu a teraz s otvorenými očami vo viditeľnom svete? Vidí len to, čo mu umožňujú dve „okienka“ (oči), pôvodne určené na pozorovanie tohto trojrozmerného vonkajšieho sveta z „tmavej komory“ svojho vedomia. Vari Osobnosť veľa uvidí a dozvie sa takým spôsobom o sebe alebo o mnohotvárnosti sveta? Naozaj sú myšlienky a emócie produktom jeho vedomia? No vie vôbec človek, odkiaľ a ako sa objavujú?

Živočíšny rozum rôznym spôsobom neustále pôsobí na človeka cez svoju časť – Živočíšnu podstatu, ktorá je súčasťou materiálneho sveta. Vo väčšine prípadov to ľudia dokonca ani nechápu. Myšlienky jednoducho sú a človek si myslí, že je to jeho „vlastníctvo“. Pre ľudí je komplikované zachytiť v sebe procesy a myšlienky Živočíšneho rozumu, keď nevedia o svojej dvojakej podstate a samozrejme, toto všetko v sebe nesledujú. Následkom toho prejavy Vôle Živočíšneho rozumu

vnímajú ako svoje myšlienky, želania, emócie a tak ďalej. **Človek je fakticky slobodný len vo svojej Voľbe, ale nie je slobodný od myšlienok, pretože jeho vedomie (Pozorovateľ) ich v skutočnosti nevytvára, ono si len vyberá** medzi dvomi prúdmi: myšlienok a stimulov od Duchovnej podstaty (Jeho Vôle) alebo myšlienok a želaní od Živočíšnej podstaty (jeho Vôle). **Človek si totiž môže vyberať Vôľu, ktorá sa mu zapáčila, alebo ho prilákala, a venovať jej silu svojej pozornosti, ktorá vyvoláva konanie.** Práve toto je **klúčový moment ľudskej Voľby.**

Anastasia: Áno, človek si len vyberá, či má prijať určitú náladu, emóciu, myšlienku, ktorá k nemu prenikla, alebo nie. Mnohí čitatelia to už chápu v praxi, keď sledujú svoje myšlienky počas dňa. Tak napríklad typická situácia, ktorú ľudia opisujú vo svojich listoch: „Koľkokrát som si všimla, akoby všetko bolo v poriadku, ale potom sa odrazu objavuje negatívna myšlienka alebo emócia a z ničoho nič vzniká skleslá nálada. Vzniká apatia voči všetkému, pocit vnútorného napätia, nepokoja, strachu. Ale veď ja som to nechcela, deje sa to úplne samo od seba, bez ohľadu na moje želania. Najzaujímavejšie je, že ak jednoducho začínaš ignorovať zlé myšlienky alebo emócie, ktoré sa odrazu nahrnú, a cieľavedome sa sústreďíš na niečo dobré, napríklad na pozitívne myšlienky alebo na dobrý skutok, tak časom táto negativita ustúpi, akoby ten stav vôbec ani nebol. Ale ak sa poddáš zlej nálade, začneš sa ľutovať a tak ďalej, celkovo venuješ svoju pozornosť negatívnym emóciám, tak sa taký stav len zhoršuje a začne v tebe žiť ako parazit a otravovať ti život. Potom sa aj akosi ťažko sadá k meditácii, jednoducho sa musíš donútiť.

Ale zato keď už vykonávaš duchovnú praktiku, tu sa už naozaj prepínaš na stav vnútornej slobody, ktorý ti je taký blízky, na pocit ohromnej Vďaky a Lásky ku všetkému jestvujúcemu, na čistotu pocitov...”

Rigden: Určite, v tom prepínaní, ignorovaní myšlienok od Živočíšnej podstaty, voľby a potvrdení dominancie Duchovnej podstaty je základ práce na sebe. Živočíšny rozum núti ľudí byť proti svojej duchovnej podstate, veriť len v nadvládu hmoty, vo svoje „nedeliteľné“, „nehynúce“ materiálne telo. Keď človek upadá do depresie, zaoberá sa sebaobviňovaním, alebo ak je naopak obklopený vidinami materiálnych želaní v honbe za pozemskou slávou, bohatstvom a podobne – to všetko svedčí o tom, že v danom momente, hoci si to sám ani neuvedomuje, je podriadený Vôli Živočíšneho rozumu a je ľahko ovládateľný jeho systémom.

Anastasia: Človek môže v podstate odsledovať momenty prejavov Živočíšneho rozumu podľa prítomnosti neodbytných myšlienok a materiálnych želaní od Živočíšnej podstaty.

Rigden: Áno, ale za predpokladu, že človek bude v sebe *sledovať* prejavy podobných myšlienok a želaní, no nezúčastní sa na tomto procese a nebude ho posilňovať. Ovládanie života človeka Živočíšnym rozumom je natoľko bežné, že samotný človek si to prakticky ani nevšimne a pripisuje jeho prejavy svojim myšlienkam, želaniam, návykom, charakteru a tak podobne. No zjavné podriadenie Vôli Živočíšneho rozumu je pozorovateľné v konaní, ktoré psychológovia nazývajú expresívnym a ešte viac v konaní davu, ak je kľúčovým prvkom v jeho aktivácii dominancia Živočíšnej podstaty.

Je to nadvláda Živočíšneho rozumu a jeho prejavenie cez kolektívny rozum v „besniacom“ dave.

Vo všeobecnosti treba chápať, že všetci „svojrásni“ jedinci v dave veľmi rýchlo strácajú svoju „individualitu“. Stávajú sa poddajnými v spoločnej taviacej nádobe kolektívneho rozumu. V takom prostredí sa všetci prudko nakazia všeobecným vzrušením, impulzívnosťou a rýchlo pôsobiacou nevedomelou vzájomnou odozvou. Ľudia sa vo všeobecnosti v dave odosobňujú a stávajú sa masou. Jediniec stráca sebauvedomenie, prebúda sa v ňom impulzívnosť a emócie, ktoré sú charakteristické *pre spoločnú Vôľu davu*. Pričom táto impulzívnosť a emócie už nie sú podriadené žiadnym obmedzeniam a obvyklej každodennej kontrole, ktorú nad nimi človek zvyčajne má. Ľudskej spoločnosti je totiž vlastný kolektívny rozum (podriadený Živočíšnemu rozumu) vzhľadom na to, že ľudia sú tiež súčasťou materiálneho sveta.

Je podstatný rozdiel v tom, keď sa človek nachádza v dave a je podriadený Vôli Živočíšneho rozumu, a keď sa človek nachádza v skupine ľudí, kde si ale každý zachováva svoju skutočnú individualitu. V prvom prípade v jeho vedomí prebieha úplná dominancia Živočíšnej podstaty, vedomie je obmedzené a sú v ňom aktívne len materiálne želania a stimuly, živočíšne inštinkty, a Duchovná podstata je blokována. V dave sa Osobnosť jednotlivca anuluje a ostane len organizmus davu s jediným Živočíšnym rozumom. Ale keď v človeku dominuje Duchovná podstata a nachádza sa v skupine rovnako zmýšľajúcich ľudí, ktorí spolu robia napríklad všeobecne prospešnú, tvorivú vec, tak si zachováva svoju skutočnú individualitu,

pod ktorou sa myslí spojenie jeho Osobnosti s Dušou (Bohom). Môže cítiť druhých ľudí, a ako sa hovorí, byť s nimi na jednej vlne, tešiť sa z ich úspechov, ale jeho vedomie bude stále rozšírené a on si bude uchovávať svoje trvalé individuálne spojenie s Dušou prostredníctvom svojej pozornosti a hlbokých pocitov. Analogický proces prebieha aj pri kolektívnych meditáciách, kedy ľudia spolu vykonávajú duchovnú praktiku, ale každý má osobné spojenie so svojou Duchovnou podstatou.

Anastasia: Keď sú v spoločnosti stratené základné pôvodné Znalosti o Duchovnej podstate a dozvuky, ktoré sa zachovali, sú dôkladne prerobené náboženstvami, človek dokáže ťažko pochopiť, čo je to dominancia Vôle Duchovnej podstaty v spoločnosti aj v každom človeku. Teraz to znie ako príbeh „o raji na zemi“. Ale čo sa týka dominancie Vôle Živočíšneho rozumu v dave, na to je príkladov dosť, hoci ľudia väčšinou nechápu podstatu neviditeľného zdroja pôsobenia a z akého dôvodu tento jav v ľudskej spoločnosti vôbec existuje. Dnešná veda vykonala už mnoho výskumov v otázkach sociálnej psychológie a skúmania problematiky správania sa davu. Ak sa s nimi oboznámime, tak môžeme pochopiť, že pre taký agresívne konajúci dav sú nanajvýš charakteristické všetky príznaky Živočíšnej podstaty.

Napríklad *agresívny dav* je poháňaný jednotnou emóciou hnevu a zloby, slepej nenávisťou. A táto Vôľa, cudzia duchovnej podstate človeka, smeruje konanie ľudí v dave na ničenie a zabíjanie takých istých ľudí, ako sú oni sami. *Panický dav* zachváti jednotná emócia strachu. Ľudia, ktorí sú vystavení jej pôsobeniu, ako aj akékoľvek stádo zvierat, ktoré sa zachraňuje

útekom, dokážu v panike ušliapať svojich blízkych. Ľudia v tej chvíli strácajú ľudskosť a stávajú sa bytosťami s dominanciou živočíšnych inštinktov, čomu sa hovorí, že „strácajú hlavu“ zo strachu a túžby zachrániť len seba. Dominujúcimi emóciami takzvaného *mamonárskeho davu* sú také vlastnosti Živočíšnej podstaty, ako je chamtivosť a túžba vlastniť veľké materiálne hodnoty. Alebo napríklad *povstalecký dav*, ktorý je stálym atribútom všetkých revolúcií a prevratov. Je to typický vykonávateľ Vôle Živočíšneho rozumu, ak uvážime, aké skutky koná vo svojom „šialenstve“: likvidáciu ľudí, pogromy, podpaľačstvo, snaha o zmocnenie sa zbraní, sklony k svojvôli, násiliu, zúrivosti a tak ďalej.

Rigden: Presne tak. Základom je emócia – prevodca Vôle Živočíšnej podstaty a tiež spomínané zákony vplyvu a boja o nadvládu jednej matérie nad druhou. Napriek tomu, že ľudstvo väčšinou nemá ani len všeobecnú predstavu o tom, že naň pôsobí Živočíšny rozum, problematika jeho konkrétnych prejavov, ako sú rôzne spôsoby správania sa davu, je dôkladne študovaná, najmä tajnými službami rôznych krajín. Navyše sa vyvíjajú a zavádzajú technológie, ktoré využívajú skutočnosť takéhoto neuvedomelého konania ľudí v dave pre dosiahnutie určitých politických alebo náboženských cieľov.

Napríklad je dávno známe, že aj najbanálnejšia pouličná udalosť, vezmime si hoci aj dopravnú nehodu, zvyčajne zhromažďuje náhodný dav v podobe zvedavých okoloidúcich. Tento dav sa nakazí rovnakým typom emócií týkajúcich sa toho, čo sa stalo, teda dochádza k tomu, čo psychológovia nazývajú

„cirkulujúca reakcia“ (narastajúca emocionálna ná- kaza v dave). Zvyčajne sa to začína zhodnotením toho, kto čo videl, kto ako išiel, ako odbočoval, a ktorý z vo- dičov je na vine. Ale také vyhocovanie emocionálnych vášní môže veľmi rýchlo skončiť pretransformovaním davu z *okazionálneho* (náhodný; z latinského slova „occasio“ – „náhoda“) na *expresívny* so zmenou témy od hodnotenia dopravnej nehody na hľadanie vinníka za otrasný stav ciest, zlý život a nedostatok poriadku v spoločnosti. Keď sú rozdúchané podobné emócie, nie je ďaleko ani k transformácii davu na *konajúci*.

Možno pre lepšie pochopenie toho, ako to vlastne prebieha, uvediem klasickú schému, ako tajné služby využívajú technológie na zmenu vlády, založenú na podobných efektoch nakazenia davu. Takéto metódy praktizujú konkurenčné štáty, ako aj vlastné služby v rôznych krajinách. Napríklad približne v rovnakom čase v rôznych končinách hlavného mesta „odrazu“ dochádza k dopravným nehodám. Prirodzene, vznikajú náhodné davy „zvedavcov“, medzi ktorými sa nachádzajú špecialisti schopní svojimi rečami pre- meniť okazionálny (náhodný) dav na konajúci a na- smerovať ho na pogromy a nepokoje, na zvrhnutie jedného režimu druhým. Takéto podobné nakazenie davu, len iným štýlom a rozličnými inými schéma- mi, ktoré vyvolávajú v masách prejavy Živočíšneho rozumu, možno pozorovať na sériách pripravených a umelo vyvolaných farebných revolúcií v rôznych krajinách sveta.

Anastasia: Smutné je to, že väčšina ľudí o tom nevie, a následkom toho tieto technológie v dave doteraz fungujú. Ak by človek o nich vedel, nestal

by sa poslušnou figúrkou v cudzích rukách a vedome by sa nepodvolil Vôli, ktorá je cudzia jeho Duchovnej podstate, a nestal by sa jej aktívnym prevodcom, zaťažujúc tak svoju Osobnosť nákladom materiálnych dominánt. No je možné, že sa to deje aj preto, lebo človek si zvykol žiť tak, že dáva v každodennom živote prednosť myšlienkam a emóciám svojej Živočišnej podstaty. Navyše, človek má sklony kopírovať správanie iných. A mnohí sa dnes nestarajú o čistotu svojich myšlienok.

Možnože aj preto sa v spoločnosti „živočišna nálada“ odovzdáva oveľa častejšie a rýchlejšie ako niečo, čo je lepšie, duchovné a pozitívne. Pritom sa medzi obyvateľstvom šíri doslova takou rýchlosťou ako oheň po Bickfordovej zápalnej šnúre. Mnohí ľudia sa stretávajú s takýmito javmi, ale žiaľ, nie vždy si to uvedomujú. Napríklad stretávajú svojich známych alebo príbuzných, a tí spravidla začínajú hovoriť o niekom, s kým sa dnes, alebo v uplynulých dňoch stretli, rozprávali a kto na nich silno zapôsobil svojim negatívnym jednaním alebo slovami. A čo je zaujímavé, človek nielenže jednoducho podáva slová „narušiteľa svojho pokoja“, on sa snaží presne skopírovať jeho hnev, akcent na určitých slovách a ukázať jeho gestá. Inými slovami, pri odovzdávaní tejto informácie sa ho zmocňujú rovnaké emócie a sila od Živočišneho rozumu. Pritom sám nechápe a neuvedomuje si to, že on ako prevodca sa ich snaží odovzdať ďalej, a násilne tak už vnucuje negativitu svojim známym, priateľom, kolegom v práci, členom domácnosti. Keď vezmeme do úvahy, ako je tento jav vo svetovom spoločenstve rozšírený, a koľkokrát denne tak rôzni ľudia konajú, ukazujú sa nám tu veľmi smutná situácia.

Rigden: Jednoducho je potrebné, aby ľudia chápali príčinu takýchto situácií, ignorovali Vôľu Živočíšneho rozumu a neboli jej ďalšími prevodcami. V opačnom prípade, ak človek bude tomuto momentu venovať príliš veľa svojej pozornosti, napríklad rozhovoru, ktorý ho strhol, tak sa tým sám nakazí a stane sa ďalším prevodcom Živočíšneho rozumu. Výsledkom tejto nárky bude, že človek zatúži porozprávať túto „novinku“ ďalším svojim známym, pritom často s úskokom od Živočíšnej podstaty (ako dôvod niekoho odsúdiť alebo ho ponížiť, vysmiať sa niekomu) a určite s takým istým kopírovaním emócií. Živočíšna podstata je v ľuďoch silná, keď o nej nevedia a nesledujú jej prejavy v sebe.

Anastasia: Tiež je zaujímavé, že správy o niečom dobrom, pozitívnom, a tým skôr o niečom dôležitom v duchovnom zmysle, sa nešíria tak rýchlo ako v prípade emocionálnych noviniek od Živočíšnej podstaty. Ale čo je charakteristické, keď človek odovzdáva dobré správy, snaží sa ich podávať svojim hlasom, akoby z tejto správy reprodukoval nejakú múdrosť, presne ako svoju vlastnú.

Rigden: Žiaľ, dnes ľudia nie sú veľmi často prevodcami Duchovného sveta. Preto vidia udalosti v televízore, no nevidia ich bez neho, počúvajú slová človeka, no nerozumejú mu bez slov, dokážu čítať knihy v rôznych jazykoch, no nedokážu čítať knihu svojho života. Snažia sa ísť po prúde rieky svojho života, postavajú sa proti prúdu, a pritom v tom hľadajú zmysel, no nechápu, že zmysel ich existencie je na druhom brehu. Mnohí sa jednoducho venujú mŕtvemu vonkajšiemu vzhľadu a slepo slúžia Živočíšnemu rozumu. Treba žiť tým, z čoho sa rodí tvorenie, treba žiť duchovným tvorením,

slúžiť Duchovnému svetu. Len vtedy bude človek vidieť udalosti, rozumieť ľuďom a dokáže korigovať svoj život z pozície Pozorovateľa od Duchovnej podstaty.

Anastasia: Chcela by som sa ešte dotknúť jednej z naliehavých tém súčasnej spoločnosti – závislosti niektorých ľudí na alkohole a drogách. Svojho času ste hovorili o tom, ako si Živočíšny rozum podriaďuje Osobnosť svojej Vôli pomocou týchto jedov, ako sa u nej nepozorovane vyvíja závislosť na nich, a čo človek stráca, keď sa dostane pod taký vplyv, ktorý je cudzí jeho duchovnej podstate.

Rigden: Áno, to je zvláštna téma. Jeden zo spôsobov Živočíšneho rozumu, ako si úplne podriaďiť človeka, je vyprovokovať v ňom túžbu užívať alkohol alebo drogy. **Keď človek začína požívať alkohol alebo drogy, Živočíšny rozum začína nad ním úplne dominovať, zotročovať ho, blokovať akékoľvek možnosti prejavovania sily od Duchovnej podstaty.** Na úrovni neurofyziológie dochádza k nevyváženosti a mnohé neuróny mozgu sa zablokujú. Človek potom zle vníma informácie. No zato v ňom aktívne dominuje Živočíšna podstata a zdá sa mu, že je „hrdina“, že mu je v tomto svete všetko dovolené. Tak takáto mylná bublina (ilúzia) v princípe vzniká nie preto, že človek taký naozaj je, ale jednoducho preto, že dochádza k poruche v systéme práce mozgu, stav vedomia Osobnosti sa prepína do iného režimu, kde dochádza k úplnému podriadeniu sa Živočíšnej podstate. Pre Duchovnú podstatu človeka je to krach, je to rovnaké ako, obrazne povedané, keď Dušu umiestnime do smrteľne jedovatého prostredia. Jej sila je aj tak čiastočne blokovaná „svetelnými filtrami“ - subosobnosťami, a taká totálna dominancia

Živočíšnej podstaty v novej Osobnosti ju jednoducho zbavuje poslednej šance a nádeje. **Alkohol a drogy robia z človeka poslušného otroka Živočíšneho rozumu a dokonca aj v nevelkých dávkach v ňom zabíjajú akýkoľvek zárodok duchovna.**

Časom sa u človeka rozvíja alkoholická alebo drogová závislosť, ktorú on všemožne popiera. Zároveň človek vytrvalo pokračuje v užívaní tohto jedu a odvoláva sa na všemožné dôvody (tradície, sviatky, narodeniny, pohreby, osobné stresy a podobne). Následkom toho nepozoruje, ako sa strácajú jeho duchovné základy, ako táto závislosť prerastá do úpadku jeho ľudskej povahy až na úroveň živočíšnych inštinktov, ako degraduje Osobnosť. Už som spomínal, že ľudia, ktorí sa nachádzajú v stave alkoholickéj opitosti, nie sú schopní adekvátne prijímať informácie. Vo väčšine prípadov všetko, čo v nich v čase alkoholickéj opitosti (rozumej otravy) dominuje, to sú nahlas povedané myšlienky od Živočíšnej podstaty o sebaláske, o predmetoch vlastnej pýchy, o vlastných nenaplnených egoistických túžbach, nerealizovaných, neprimeraných ambíciách. Je to naozaj skutočná tragédia, a to predovšetkým pre samotnú Osobnosť.

U ľudí, ktorí sa seriózne zaoberajú svojim duchovným rozvojom, organizmus jednoducho tieto jedy (alkohol, drogy) fyzicky neznáša. Prečo? No preto, že pri požití týchto toxických látok sa narúša jemné spojenie s iným, duchovným svetom, strácajú sa, povedané súčasným jazykom, mimozmyslové schopnosti. Keď sa človek nachádza pod vplyvom alkoholu alebo drog, nie je schopný prijímať informácie prichádzajúce z neviditeľného sveta, jeho nadprirodzené schopnosti

jednoducho vyhasínajú. Všetko, čo v tomto stave vníma, sú prejavy Vôle Živočíšneho rozumu, ktorú človek považuje za svoje myšlienky a želania.

Toto bolo známe už v dávnych časoch. Dobre sa o tom vie aj dnes. Napríklad v Sovietskom zväze existovala silná štruktúra špeciálnych služieb, ktorých súčasťou boli aj útvary zaoberajúce sa skúmaním paranormálnych javov a rozvojom mimozmyslového vnímania u niektorých svojich pracovníkov, napríklad sliperov. Z ich stravy bol vylúčený dokonca aj kefír, a to už nehovorím o skutočne prísnom zákaze alkoholu a drog. Fajčenie bolo v princípe dovolené, nikotín a dechty síce spôsobujú intoxikáciu organizmu, ale neblokujú zrkadlové neuróny a teda umožňujú nerušene pracovať s neviditeľným svetom a snímať potrebné informácie.

Takže človek, ktorý požíva dokonca aj malé množstvá alkoholu, bez ohľadu na to aké dlhé obdobie, ako Osobnosť duchovne degraduje. **Ak sa objavuje túžba požiť alkohol alebo narkotiká, sú to prvotné symptómy toho, že sa nachádzaš v moci svojej Živočíšnej podstaty.** To znamená, že je potrebné podniknúť opatrenia na preorientovanie dominanty vedomia, zamerať viac pozornosti na niektoré pozitívne momenty, zaoberať sa športom alebo fyzickou prácou. Treba poznamenať, že ak človek úplne vylúči pitie, alebo užívanie drog, organizmus sa časom regeneruje a človek získava šancu na duchovný rozvoj svojej Osobnosti.

Rozum matérie je veľmi aktívny. Sú to jeho prejavy, keď sa „neveriacim“ ľuďom s materiálnym

myslením vnucujú myšlienky, že pomocou alkoholu alebo drog dosiahnu akúsi „neobmedzenú slobodu“. Sú to jeho prejavy, keď sa „veriacim“ ľuďom vnucujú myšlienky, že pomocou alkoholu alebo drog získajú akoby jednu z možností nejakého tajného poznania alebo dosiahnutia „duchovných výšin“. Všetky tieto myšlienky sú ilúziou Živočíšnej podstaty, ktorá tak či onak navádza ľudí k závislosti od Vôle Živočíšneho rozumu a vytvára priťažlivé myšlienkové formy spojené s užitím ďalšej dávky tohto jedu.

Anastasia: Mnohí jednoducho nevidia očividné fakty, nezamýšľajú sa, prečo sa s nimi a s ich známymi toto deje, prečo tento problém v spoločnosti doteraz existuje. Nekladú si otázky: „Ako vzniká a formuje sa trvalá závislosť na alkohole? Kto ju umelo zaviedol do spoločnosti a kto aktívne podporuje takúto „tradíciu“, ktorá je smrteľná pre Duchovnú podstatu?“ Veď človek tým ničí nielen seba, svoju Osobnosť, ale vytvára aj problémy vo svojom okolí.

Nešťastie je to najmä vtedy, keď na človeku leží zodpovednosť za rodinu a za deti. Veď to nie je o tom, koľko dokázal zabezpečiť svojim deťom materiálneho bohatstva. Je to o tom, koľko duchovných hodnôt človek dokázal odovzdať na *príklade svojho života*. Veď deti – to nie je osobné vlastníctvo ani „barla“, o ktorú sa človek plánuje opierať v starobe. V prvom rade sú to nové Osobnosti, ktoré majú vedomie ako čistý list. Ocitli sa v tomto svete, tak isto ako aj všetci, aby získali svoju šancu na duchovné oslobodenie. Tieto nové Osobnosti fakticky od malička pozorujú a preberajú životné skúsenosti predchádzajúcich pokolení od ľudí, ktorí sú pre nich autoritami, v podstate od rodičov,

ktorí im v mnohom slúžia ako príklad. Ak v rodine existujú „tradície“ spojené s užívaním alkoholu, tak deťom sa už od detstva názorne vnucuje negatívna skúsenosť a mechanizmy závislosti na Živočíšnej podstate, ktoré demonštrujú dospelí, ktorí napríklad popíjajú na rodinných oslavách. Ľudia to považujú za neškodné správanie, pretože nechápu jeho podstatu a nedozerné následky.

Rigden: Nechápu, aké trápenie tým spúšťajú a odsudzujú na utrpenie nielen Duše svojich detí, ale aj ich budúcich potomkov. Situácia sa však dá napraviť, ak ľudia začnú v prvom rade pracovať na sebe, a ak budú aktívne meniť samotnú spoločnosť, v ktorej žijú, lepším smerom. Áno, a čo sa týka spoločnosti, tu sa treba pozrieť na pôvod toho, kto popularizuje alkohol a narkotiká medzi ľuďmi a prečo sa to doteraz robí? Tieto informácie môžeme nájsť aj dnes. Prvými, ktorí začali masovo zavádzať medzi ľudí narkotiká a alkohol, boli žreci a politici, ktorí v tom zjavne videli svoje výhody. A prečo? No, ako som už hovoril, pretože pomocou narkotík a alkoholu sa blokuje duchovná zložka Osobnosti a človek sa potom už ľahko podriadi pôsobeniu cudzej Vôle. Pre prevodcov Živočíšneho rozumu je jednoduchšie ovládať ho a manipulovať jeho vedomím, keď je súčasťou davu („biomasy“).

Stačí sa pozrieť na realitu dnešného dňa. Prečo sa to pri všetkej zdanlivosti boja s týmito javmi na celom svete, v skutočnosti všetko ticho podporuje? Prebieha rovnaká, ibaže ešte masívnejšia propagácia než v minulosti, a rozširovanie alkoholu a narkotík nielen prostredníctvom samotnej produkcie a jej reklamy, ale aj prostredníctvom vytvárania stereotypov

a ich zavádzania do masovej kultúry spoločnosti. Napríklad cez masívne pôsobenie médií, a tiež cez populárne kultúrne projekty a umelecké filmy. Veď cez obrazy idolov a ich „zvyky“ je zo všetkého najľahšie kódovať človeka rôznymi šablónami, podriaďovať ho systému, pretože, ako som už spomínal, každý jedinec má sklony k napodobňovaniu. Celkovo, nie je všetko také jednoduché, ako sa na prvý pohľad zdá.

Anastasia: To je žiaľ, pravda dnešného dňa.

Rigden: Ale opäť, kto bráni samotným ľuďom, aby nastolili poriadok v spoločnosti? Kto bráni Osobnosti kontrolovať svoje myšlienky? Všetko je v rukách samotných ľudí. Jednoducho je potrebné, aby každý sám slúžil ako dobrý príklad pre iných a vytváral aspoň okolo seba a vo svojom okolí priaznivé podmienky, nenabádal ľudí na požívanie alkoholu a narkotík a sám nevytváral podmienky pre rozširovanie tejto živočíšnej závislosti medzi ľuďmi. V kultúre spoločnosti treba robiť všetko možné pre popularizáciu duchovných znalostí, kultúrno-morálnych hodnôt a príkladov obrazu skutočného Človeka.

Anastasia: Dúfam, že ľudia sa týmto poznaním inšpirujú. A ak je to možné, vysvetlite, prosím, ešte niekoľko bodov, ktoré sa týkajú Živočíšneho rozumu. Hovorili ste, že v podstate pôsobí cez kolektívne a individuálne rozumy, teda cez svoje podskupiny. Mohli by ste nám obširnejšie vysvetliť jeho prejavy na príklade ľudskej spoločnosti?

Rigden: Tieto procesy môžeme pozorovať v mikro- aj v makrosvete. Ľudia, vďaka svojej dvojakej podstate,

môžu nielen vedome pristúpiť k ich skúmaniu, ale môžu aj vytvoriť vlastnú spoločnosť skutočne na duchovnom základe. Veď keď sa človek duchovne rozvíja, má možnosť byť Pozorovateľom z pozície Duchovnej podstaty a patrične chápať prejavy Živočíšneho rozumu. Je schopný sledovať jeho konanie, korigovať vlastný rozvoj a nepripúšťať, aby táto Vôľa, ktorá je cudzia jeho duchovnej podstate, zasahovala do jeho života. Tak je to aj v spoločnosti. Napríklad dnes už existuje nemálo vedeckých prác ohľadom skúmania a pozorovania podstaty masových nálad. Ibaže tie sa väčšinou obmedzujú na ovládanie nás politickým systémom a systémom žreco. Ale podstata nie je v tom. Dokonca aj v týchto prácach je možné nájsť veľmi zaujímavé momenty.

Nálada, to je psychologická derivácia. Subjektom masových nálad je určitá masa (množina ľudí, dav), ktorá je zjednotená v dôsledku pôsobenia určitého faktora. Takým faktorom môžu byť *emócie*, *pocity* a ďalšie psychologické prejavy odzrkadľujúce správanie ľudí. Ako impulz k vytváraniu masy slúžia *fámy*, spravidla *negatívneho charakteru*. Vytvárajú v človeku skrytú nespokojnosť (kvôli aktivovaniu zadnej a bočných Bytostí). O tom, ako rýchlo sa rozširujú také fámy, a ako ľudia ochotne slúžia ako prevodcovia Vôle Živočíšneho rozumu, sme už hovorili. Ak väčšina ľudí *verí* takýmto fámam, teda vkladajú do nich *silu svojej pozornosti*, tak sa rovnako stávajú nositeľmi tejto Vôle, a tým prispievajú k jej ďalšiemu šíreniu.

Reľazec fám sa spravidla vytvára na konfrontácii protikladov „my“ a „oni“. Vedomie ľudí sa zužuje na prebiehajúcu situáciu, a nevidí koreň vecí a pravú príčinu, ktorá spôsobila ohnisko napätia. Preto sa ľudia

zhromažďujú v dave na ulici, želajú si zlepšiť svoj život, a vo výsledku sa to končí sklamaním a zhoršením ich života, alebo jednoducho krvavými bitkami. V histórii je dostatok príkladov, kedy sa ľudia, ktorí vyšli na ulicu hoci aj kvôli pokojnej podpore nejakého hnutia, dostali do davu, ale neskôr už sami nechápali, čo sa s nimi vlastne stalo, a čo ich donútilo bežať s ostatnými a pustošiť infraštruktúru svojho vlastného mesta, v ktorom budú žiť aj zajtra.

Takže typický pre náladu davu je: stimul, reakcia naň a odhodlanosť k činu. Takýto dav vzniká z nejakej situácie, a na jedny a tie isté podnety reaguje rovnakým spôsobom. Zjednocuje ho psychologické spojenie, ktoré, čo sa toho týka, vzniká z *rovnakých emócií a impulzov*. Tento zvláštny psychický stav je rovnaký pre väčšinu ľudí. Pritom v sebe zvyčajne zahŕňa istý deštruktívny náboj a má skrytú negatívnu orientáciu. Ak by ľudia mali možnosť zaznamenať pohyb energie myšlienkových foriem v dave, tak by videli, že má tvar *špirály roztáčajúcej sa proti smeru hodinových ručičiek*. Rovnaké slová a emócie sa reprodukujú znova a znova, zvyšujú svoju intenzitu v dôsledku veľkého vzrušenia samotných prevodcov, ktorí sa navzájom povzbudzujú, a zásluhou zapojenia (ovládnutia) vedomia nových ľudí, ktorí si chcú vypočuť rečníkov, alebo pochopiť situáciu. Potom sa začína hľadanie vinníka, ktorému sa pripisujú všemožné negatívne vlastnosti. A nakoniec sa situácia môže rozvinúť do vychrlenia všetkej tejto negatívnej energie davu na akýkoľvek najbližší alebo určený objekt, alebo na fyzické osoby, ktoré podľa „mienky“ davu majú niečo spoločné s vinníkmi ich nešťastia, alebo sú to bezprostredne oni. Mimochodom, ak nedochádza

k takémuto vzájomnému rozoštvávaníu a ohováraníu, dané nálady rýchlo strácajú na sile.

Anastasia: Áno, tradičné hľadanie „obetného baránka“, charakteristické pre dominanciu Živočíšnej podstaty v človeku. Len tu sa to všetko prejavuje v jednom dave, ktorý je vystavený pôsobeniu Vôle Živočíšneho rozumu.

Rigden: Presne tak. Treba upozorniť, že Živočíšny rozum prejavuje svoju Vôľu nielen v nálade davu, ktorá nesie zjavný deštruktívny náboj, ale aj v skrytej obrane toho, čo už považuje za svoje „vlastníctvo“. Nakazenie sa Vôľou Živočíšneho rozumu prebieha v dave pomerne rýchlo, podobne ako šírenie vírusu. Pritom dav, ktorý je vystavený tejto Vôli a je ňou ovládaný, bezmyšlienkovite zavrhuje všetko to, čo ju narúša a vzdoruje jej, alebo sa nejako inak snaží prelomiť tento nastolený stereotyp. Táto masa ľudí ako jednotný celok smeruje svoju negatívu proti potencionálnemu narušiteľovi tejto Vôle. Je tiež charakteristické, že všetky zámyery davu, ktorý sa nachádza pod vplyvom Živočíšneho rozumu, sú povrchné a cudzie. Sú prázdne svojim obsahom a nie sú v nich hlboké pocity, spojenie jedinca so svojou Duchovnou podstatou. Potom, keď človek zostáva sám so sebou, nedokáže vysvetliť, prečo sa správal tak neadekvátne a neprírodzene počas toho, keď sa nachádzal v besnejúcom dave. Ale odpoveď je jednoduchá: v momente, keď sa nachádzal v dave, bol len jedným z prevodcov Vôle Živočíšneho rozumu.

Anastasia: Áno, v princípe sú takéto prejavy niekedy identické ako v spoločnosti, tak aj v „útokoch“ Živočíšnej podstaty na jednotlivca. Napríklad v knihách

svätých starcov môžeme nájsť príklady ich boja so svojimi „vášňami“. Tiež sa tam spomína, že keď človek prebýva v duchovnom stave, tak ho, jednoducho povedané, Živočišna podstata začína všemožne skúšať nielen pokušiteľskými myšlienkami, ale ešte aj zhoršením zdravotného stavu, agresiou zo strany ľudí v jeho okolí a tak ďalej. Teda svojimi prejavmi cez viditeľnú aj neviditeľnú matériu.

Podobné príklady môžeme nájsť nielen v literatúre, ale môžeme ich pozorovať aj v praxi, napríklad ako ľudia rôznym spôsobom reagujú na Znalosti, ktoré boli dané vďaka vám a zaznamenané v knihách. Sú ľudia, ktorí sa po ich prečítaní začali duchovne prebúdzajú, rozširovať svoj obzor poznania a snažili sa kontrolovať svoje myšlienky. Len sa začali zaoberať pozorovaním Živočišnej podstaty v sebe a navonok nijako nezverejňovali svoj záujem o duchovnú prácu na sebe. A v podstate mnohí z nich postrehli, že len čo začali zodpovedne pristupovať k tejto práci na sebe, spustil sa na nich agresívny útok Živočišnej podstaty. Išiel ako zo strany ich okolia (známych, blízkych, priateľov, ktorí sami najčastejšie podliehajú aktivácii Živočišnej podstaty v sebe), tak aj od „vlastného vedomia“. Živočišna podstata, ako odpoveď na pokusy o získanie moci vo vedomí človeka, o narušenie „neotrasiteľnosti“ zakorenených šablón myslenia, kládla zúfalý odpor. Navyše u niektorých ľudí, ktorí boli zvlášť húževnatí vo svojej duchovnej práci, neočakávane dochádzalo k agresívnym telefonátom bezobsažného charakteru od vzdialených príbuzných, bývalých známych, vrátane takých, o ktorých už veľmi dávno nepočuli. No najčastejšie, zvlášť v prvých etapách práce na sebe, z ničoho nič prichádzal agresívny útok od okolia

v práci, doma, pričom zasa od tých, ktorí sú najviac zo všetkých podriadení vplyvu Živočišnej podstaty. A tí dokonca zjavne ani len netušili, že v tom momente boli len prevodcami útoku Živočišneho rozumu.

Rigden: To je prirodzené. Živočišny rozum sa bude všemožne zdokonaľovať v tom, aby vrátil duchovne sa prebúdajúceho človeka do starých koľají obvyklej dominancie Živočišnej podstaty, a aby znovu nadobudol bývalú moc nad uvoľňujúcou sa „skrutkou“ vo svojom materiálnom systéme. Jeho úlohou je prebudiť v človeku živočišny strach a donútiť ho, aby uveril v nadvládu matérie, jej sily a v jej zákony, aby sa človek duchovne vzdal. No v skutočnosti voľba vždy zostane na Osobnosti. Vďaka procesu duchovného rozvoja človek poznáva nielen seba, ale aj neviditeľnú stranu okolitého sveta. Začína odlišovať realitu od tej ilúzie, ktorú predtým považoval za skutočnosť. Človek, ktorý pociťuje svoju skutočnú duchovnú podstatu, začína strácať obavy, ktoré mu vnútila Živočišna podstata. *Začína cítiť svoju Dušu a jej svet a chápať, že keď je sám Prevodcom Vôle Duchovnej podstaty, tak vtedy preňho v podstate v materiálnom svete neexistujú prekážky.* Preto, keď človek prebýva v takom jasnom, rozšírenom stave vedomia, zostáva Živočišnemu rozumu na to, aby získal svoju bývalú moc nad danou Osobnosťou, len „striehnuť“, kedy táto oslabí svoju duchovnú kontrolu, poddá sa emóciám, a dá sa zlákať nejakými myšlienkami a túžbami od Živočišnej podstaty. To jednoducho treba chápať a nepodliehať jeho nástrahám. No najhlavnejšie na celom tomto procese aktivity Živočišneho rozumu počas duchovného prebudení človeka je to, že samotný človek, ktorý sa nachádza v pozícii Pozorovateľa od Duchovnej podstaty,

získava praktické skúsenosti a chápe, pred čím je Živočíšny rozum bezmocný.

Jediné, čomu nemôže Živočíšny rozum odolávať, je duchovná sila. To znamená, keď si človek už vedome vyberá duchovnú cestu a žije svojím vnútorným duchovným svetom, svojím hlbokým pocitovým vzájomným prepojením so svetom Boha prostredníctvom svojej Duše, keď dokáže nielen krotiť, ale aj kontrolovať svoju Živočíšnu podstatu a jej početné prejavy v podobe rozličných emócií a túžob. Pravdaže, také „bojové“ skúsenosti sa v určitom zmysle získavajú vďaka útokom Živočíšneho rozumu, ktoré na seba duchovne sa prebúdajúci človek privoláva. Vedomie sa stáva bojiskom. Ale výsledok boja stojí za to, keď človek v sebe prebúdzajúce duchovné sily, upevňuje sa v nich, hlbšie chápe realitu a zmysel svojej existencie a začína vedome smerovať k Bohu, do Duchovného sveta, teda do Večnosti.

Duchovná sila, ktorá je človeku daná, je ohromná. Ak si väčšina ľudí v dnešnej spoločnosti uvedomí túto jednoduchú Pravdu, pochopí celú pomínutelnosť a dočasnosť matérie, ktorá ich obklopuje, a začne sa duchovne prebúdzajúť, tak sa to nevyhnutne prejaví na celej ľudskej spoločnosti ako celku a monáda sa obráti. A práve vtedy nastane to zlaté tisícročie, o ktorom odpradáвна ľudia snívajú.

Anastasia: Všetko sa začína od prvého kroku jednotlivca duchovným smerom, pretože jednotlivci vytvárajú štruktúru tejto spoločnosti. Preto je pre každého človeka dôležité, aby poznal svoju skutočnú podstatu, to, pred čím je Živočíšny rozum bezmocný,

ako má sledovať v sebe jeho prejavy a zabrániť jeho dominancii a útlaku na svojej Osobnosti.

Rigden: Presne tak, a je to oveľa jednoduchšie, ako sa ľuďom zdá, keď sa nachádzajú v stave duchovnej nečinnosti. Človek *jednoducho nesmie dovoliť Vôli Živočíšneho rozumu, aby sa stala jeho realitou.*

Ale vráťme sa k nášmu rozhovoru ohľadom prinášania materiálnych obiet. Znalosti o existencii kolektívneho a individuálneho rozumu boli v spoločnosti toho obdobia ako neoddeliteľná súčasť duchovných znalostí. Chápanie svojej duálnej podstaty pomáhalo človeku vykonať vedomú voľbu, ktorej z podstat (Duchovnej alebo Živočíšnej) zasväti svoj rýchlo ubiehajúci život, a čej Vôli bude slúžiť. Mimochodom, na základe odvekých Znalostí o kolektívnom a individuálnom rozume sa neskôr začali rozvíjať také archaické vieroveryznania ako: totemizmus, animizmus, fetišizmus, animatizmus, šamanizmus. Napríklad totemizmus. Totem pôvodne označoval *určitý znak*, prostredníctvom ktorého mohol človek, ktorý ovládal duchovné Znalosti, pôsobiť na prírodné živly, procesy, živočíšny svet, teda na matériu. A až oveľa neskoršie, kvôli nalákaniu ľudí na magické praktiky, kvôli rastu dominancie Živočíšnej podstaty, túžby dosiahnuť vplyv a materiálny blahobyť, to ľudia všetko obrátili na kult totemu, na celý komplex náboženských predstáv o nadprirodzenej „príbuznosti“ medzi kmeňmi a určitými totemami (zvieratami, rastlinami, prírodnými javmi, neživými predmetmi). A znovu, na čo sa kládol dôraz? Na prosby ľudí, aby sa s nimi Živočíšny rozum „podelil o silu“, teda o nadprirodzenú silu na získanie nejakých pozemských statkov, aby ich obdaril mocou

nad druhými ľuďmi a tak ďalej. Ako vieme, podobné priťahuje podobné.

Rovnako tak vznikla mágia, animizmus (viera v duchov a záhrobné bytosti), fetišizmus (klaňanie sa neživým predmetom – fetišom, ktoré boli podľa mienky ľudí obdarené nadprirodzenými silami). Taktiež sa objavil animatizmus (kultové klaňanie sa neosobnej nadprirodzenej sile, ktorá podľa mienky ľudí rozhodovala o životných procesoch v prírode, napríklad o úspechu v love, vo vojne, o získaní lepšej úrody a tak ďalej). Šamanizmus (založený na kulte duchov, viere v nadprirodzený styk služobníka kultu – šamana – s duchmi). Tieto kulty sa kedysi sformovali na základe duchovných znalostí po tom, ako sa začali zámeny od Živočíšnej podstaty, zrodenie žrectva a boj o moc. V nich sa Znalosti o zákonoch matérie začali používať v prospech systému Živočíšneho rozumu. To znamená, že medzi ľuďmi došlo ku klaňaniu sa a napodobovaniu „toho silnejšieho“, k jeho zbožšteniu a vytvoreniu aureoly nedotknuteľnosti. A v ojedinelých prípadoch dokonca aj k pojedaniu „silnejšieho“, pretože v niektorých kultoch sa domnievali, že tým sa mu budú podobať a získajú jeho silu. Navyše predstaviteľom podobných vier bol vlastný agresívny vzťah ku všetkým inak zmýšľajúcim ľuďom, všemožne sa podnecoval útok na „nepriateľov“ (ľudí, ktorí uctievali iné kulty) a ich zničenie. No a ciele vykonávania obradov podobných kultov hovorili samé za seba: obohatenie, teda rozmnoženie materiálnych statkov, zaručenie plodnosti zeme a ľudí, priazeň prírodných živlov, ktoré sa dosahovali vďaka uzavretiu zmluvy s „nadprirodzenými silami“ (často krvou), ktorá bola spečatená prinášaním obiet.

Anastasia: Inými slovami, všetko sú to tie isté postupy, ktoré sú charakteristické pre materiálne bytosti (alebo dav), ktorý sa nachádza pod vplyvom Vôle Živočíšneho rozumu.

Rigden: A všetko to fungovalo: živly sa vyhýbali osadám, príroda dávala dobrú úrodu, ľudia, ktorí vo svojich „modlitbách“ prosili o silu a obratnosť v materiálnom svete, boli obdarovávaní určitými vlastnosťami, ktoré si želali. Celkovo v mnohých prípadoch ľudia dostávali od matérie tie výhody, o ktoré prosili, výmenou za svoje „modlitby“ *podľa viery (prevládajúcej voľby)*, a za materiálne obety tomu miestu, kde žili.

Ale koľko v skutočnosti platili Osobnosti za tieto dočasné pozemské výhody, ktoré ich smrteľnému telu poskytla Vôľa Živočíšneho rozumu? Ľudia na to, počas vykonávania dokonca aj toho najneškodnejšieho „posvätného rituálu“, vynakladali *silu svojej viery*, svojich vnútorných, tvorivých hlbokých pocitov, ktoré boli pôvodne určené na splnutie Osobnosti a Duše a oslobodenie sa z otroctva matérie. Inak by k žiadnemu výsledku v materiálnom svete nedošlo. Podobné ľudské materiálne želania, spolu so zvýšením komfortu a podmienok existencie nahromadením bohatstva, spôsobovali len upevnenie Živočíšnej podstaty v človeku, veľké pokušenie, príťažlivosť ovládania „nadprirodzených síl“, rozdiely a rozpory medzi ľuďmi, zrodienie inštitútov politickej a zreckej moci. Veď individuálne ovládanie určitej sily privádzalo k rozdeleniu na klan, ku konfliktom a nesvárom, ktoré časom privádzali ľudí do nezmyselného ničenia dokonca aj vlastnej rodiny, kedy synovia šli proti otcom kvôli svojej viere v silu totemu susedného kmeňa.

Treba však povedať, že napriek takémuto klaňaniu sa a prinášaniu materiálnych obiet Živočíšnemu rozumu sa duchovné výhonky predsa len predierali, teda boli aj ľudia, ktorí vo svojej viere intuitívne vyhľadávali prapôvodné duchovné Znalosti, túžili po mieri, dobre a zjednotení. Veď spolu s kultom každého národa jestvovala ešte aj bohatá mytológia o pôvode sveta a človeka, ktorá sa tiež pôvodne zakladala na jedinom, pre všetky národy spoločnom duchovnom zrne prapôvodných Znalostí.

Boli pravdaže aj mierumilovné kmene, ktoré používali prapôvodné Znalosti predovšetkým pre svoj duchovný rozvoj, teda podľa ich predurčenia. Žili skromne, chápali dočasnú a rýchlu pominuteľnosť svojho života a toho, že je daný na duchovnú premenu človeka, „prípravu na život *iný*, večný“. Títo ľudia získavali potrebnú obživu pre svoj kmeň fyzickou prácou a neplytvali na to svoju cennú silu (ktorou sú hlboké vnútorné pocity založené na úprimnej viere), predurčenú na duchovný rozvoj. Vo vzťahu k materiálnemu svetu zapájali túto unikátnu silu len v mimoriadne zriedkavých prípadoch, napríklad, keď hrozilo reálne nebezpečenstvo kvôli nepredvídateľnému prírodnému živlu, ktorý bol schopný zničiť celý ich kmeň.

A aj sociálnu organizáciu mali lepšiu ako súčasné ľudstvo. Žili v skupinách a priatelili sa navzájom. Nemali vodcov, ale mali skúsených ľudí, ktorí chránili duchovné, magické a lekárske znalosti a odovzdávali ich tej mládeži, ktorá bola v duchovnom ohľade najtalentovanejšia. Človek, ktorý bol v daných oblastiach najskúsenejší, bol všetkými uznávaný vodca

a bol zvolený výhradne so súhlasom celej občiny. Každý sa naňho mohol obrátiť o dôležitú radu. Pritom tento človek nemal v skupine zvláštne privilégiá ani moc a žil tak ako všetci.

Mimochoodom, potomkovia niektorých z týchto národov žijú aj dnes s tou istou sociálnou organizáciou. Pritom sa nachádzajú v oveľa chudobnejších životných podmienkach ako ľudia v „civilizovaných“, presnejšie povedané, v komfortnejších a materiálne zabezpečenejších krajinách. Ale to im nebráni v tom, aby žili vo svojom spoločenstve ako ľudia. Kiež by si to želali všetci! Napríklad takí Krováci – africké národy, ktoré hovoria starovekými khoisanskými mľaskavými jazykmi. Tí istí, ktorí v minulosti viedli záznamy v podobe vyobrazení na skalách. Mimochoodom, názov „khoisanské mľaskavé jazyky“ je čisto dohovorený. Slovo „khoisanský“ je odvodené od slova „Khoi“, ktoré znamená „človek“ a používalo sa ako označenie vlastného pomenovania afrického národa Khoi-Khoin (ktorí tiež hovoria mľaskavým jazykom), čo znamená „ľudia ľudí“ alebo aj „skutoční ľudia“.

Anastasia: Áno, zaujímavé porovnanie: „skutoční ľudia“ rozprávali mľaskavým jazykom, ktorý bol očividne dozvukom „vtáčieho jazyka“, ktorý ste kedysi spomínali ako prvý prajazyk národov. Skutočný Človek bol aj v dávnej minulosti Človekom! Ako sa hovorí, skutoční ľudia, to nie sú tí, ktorí pekne hovoria, ale tí, ktorí správne žijú.

Rigden: Presne tak. Nedávno sme v našom rozhovore spomínali národ Ainov, ktorí sú najstarším obyvateľstvom Japonských ostrovov. Tento národ

s európskymi črtami tváre tam kedysi dávno pradávno prišiel z oblastí, na ktorých sa teraz rozprestiera súčasné Rusko. Takže, v preklade z japonského jazyka „ainu“ doslovne tiež znamená „skutočný človek“. Pravdaže nemôžem povedať, že ich súčasní potomkovia si zachovali všetky tie znalosti, mytológiu a sociálnu organizáciu, ktorú mali ich dávni predkovia. Ale všimni si ich národný odev a uvidíš známe znaky a symboly, ktoré vypovedajú o mnohom.

Anastasia: Zaujímavé... Takže takto vyzerajú archaické viery! Keď ste rozprávali o znakoch a symboloch, prakticky ste odstránili závažné medzery vo vede, „biele miesta“ v otázke genézy archaických náboženstiev. Veď medzi vedcami prebieha nekončaná polemika o tejto otázke už nejedno storočie. Mnohí sa prikláňajú k názoru, že to všetko bolo „nepochopenie divocha“, spojené s mentalitou primitívneho človeka. Ale chápem, že v tom „zárodku“ sú zahrnuté prakticky všetky hlavné prvky budúcich svetových náboženstiev (ktoré z im neznámeho dôvodu pôsobia na masy ľudí) vrátane prinášania obiet.

Rigden (pousmial sa): „Nepochopenie divocha?!“ Ale súčasný človek sa od „primitívneho človeka“ ničím neodlišuje: ani stavbou mozgu, ani myslením so svojimi mnohými želaniami Živočíšnej podstaty, ani podnetmi Duchovnej podstaty. Ako všetko bolo, tak to aj doteraz zostalo na hranici Voľby.

Anastasia: Máte pravdu, vlastná pýcha vždy človeku bráni v pochopení Pravdy. V každom storočí môžeme nájsť „učeních mužov“, ktorí vynášali do nebies

úspechy svojich súčasníkov a kritizovali úroveň rozvoja predchádzajúcich pokolení. Hoci v nasledujúcom storočí tieto hlasité prehlásenia už posudzovali ich potomkovia. Málokto venoval nezaujato pozornosť zaujímavým faktom o duchovnom rozvoji človeka z dávnej minulosti.

A čo sa týka sociálnej organizácie mierumilovných kmeňov, ktorú ste spomínali, tak tu sa dnešní ľudia skutočne majú čomu priučiť. Zvlášť je pozoruhodné, že všetci žili družne a najskúsenejší človek aktívne nezištne pomáhal ľuďom, žil podľa ideológie Dobra a nemal v občine ani privilégiá, ani moc. Celkovo žil tak, ako aj celý jeho ľud. Je to dobrý vzor pre tých ľudí, ktorí sa dnes považujú za vodcov a žrecov, teda pre politikov a duchovných. Myslím si, že každý normálne zmýšľajúci národ by si želal takú sociálnu organizáciu. Zaujímavé porovnanie, kým v minulosti skúsený človek, ktorý žil ako všetci, prakticky pomáhal spoločnosti svojimi znalosťami a individuálne pracoval s ľuďmi, tak v súčasnom svete žreci a politici okrem toho, že existujú oddelene od národa, tak sa ešte aj snažia upevniť svoju moc prostredníctvom nálad davu pomocou rozličných sľubov. Hoci v skutočnosti, ak preskúmame historické príklady aj spred tisíc rokov, nikto tieto sľuby nikdy nesplnil. Pre žrecov a politikov je to všetko len stará hra na sľuby, založená *na viere* ľudí.

Rigden: Jednoducho musíme pochopiť, prečo sa to deje, prečo sama spoločnosť podporuje tento proces a vždy znova stúpa na rovnaké hrable. Všetko je to predvídateľný proces, ak v spoločnosti dominuje spotrebiteľský formát myslenia. Čo sú to sľuby politikov

a žrecov? Pre tých, čo sú pri moci, je to len metóda manipulovania masami, teda náladou v spoločnosti. Zdôrazňujem, že je to hra na želania a smerovanie nás, v ktorých sa šablóny myslenia formujú práve za pomoci masmédií, patriacich tým, ktorí sú pri moci. Sľuby a uistenia politikov a žrecov pre masy – to je zjavný spotrebiteľský formát, ktorý nemá nič spoločné nielen so skutočnou duchovnosťou, ale ani s banálnym splnením toho, čo bolo sľúbené. To, čo masám nasľuovali, že im „bezplatne dajú, alebo poskytnú“, to už ľudia v duchu považujú za svoje a žijú touto ilúziou nádeje. Hovoríme tu výlučne o osobnom prospechu, ktorý zahŕňa ich materiálne záujmy. Žreci a politici poznajú tieto spotrebiteľské želania ľudí a jednoducho manipulujú náladou nás.

Napríklad, kým ľudia žijú nádejami, že žreci a politici budú plniť svoje sľuby, títo sa spokojne zaoberajú svojimi záležitosťami. Akonáhle v spoločnosti dozrieva nespokojnosť a ľuďom dochádza trpezlivosť, okamžite sa roztáča politické divadlo. V spoločnosti sa pomocou tých istých žrecov a politikov začína podnecovanie negatívnych nálad. Z ich kruhov sa šíria zvesti o tom, kto vlastne klame národ a je vinný za všetky nešťastia (pričom sústreďujú hnev národa na nejakú určitú hrstku politikov a žrecov), ktorí údajne neplnia svoje sľuby a koho slová sa rozchádzajú s činmi (a to ľudia vždy vnímajú ako zradu svojich potrieb). V dôsledku toho tí, ktorí sú pri moci, pomocou masmédií rýchlo privádzajú masy do kritického bodu a prebieha emocionálny výbuch. Žreci a politici odstraňujú jedného svojho pešiaka, a na jeho miesto stavajú iného, ktorý sa začína presne takisto oháňať sľubmi a uisteniami pre národ, a tak si získava popularitu prostredníctvom

viery samotných ľudí. A to isté vírenie myšlienok od Živočíšnej podstaty sa v ľuďoch opäť začína roztáčať v novom kruhu.

Anastasia: Takže, vedenie ktorejkoľvek krajiny na svete v podstate zodpovedá spotrebiteľskému presvedčeniu svojho národa. Inými slovami, keď v predvolebnej kampani nejaký kandidát, alebo organizácia vyhlasujú, že pomôžu uskutočniť ambície nás, tak ľudia sa náhlia hlasovať práve za splnenie svojich želaní od Živočíšnej podstaty. A po voľbách sa jednoducho v ľuďoch pomocou masmédií udržiava ilúzia, že ich želania sa plnia, alebo že budú splnené „v najbližšom čase“. Teda nádeje a očakávania nás sa na určitý čas predlžia. A takáto hra Živočíšneho rozumu prebieha z pokolenia na pokolenie. Z toho vyplýva, že ľudia takýmto spôsobom presmerovávajú silu svojej pozornosti, teda namiesto realizácie duchovných potrieb svojej Osobnosti a Duše ju zbytočne premrhajú. A potom už len sedia a čakajú, že niekto za nich začne vytvárať ich materiálny aj duchovný život. A to je skutočne zámerna reality Živočíšnym rozumom.

Rigden: Presne tak. A takáto zámerna činov človeka za jeho nečinnosť, v prvom rade v duchovných otázkach, sa začala práve vytvorením náboženstva ako takého. Predovšetkým s rozvojom inštitútu žreectva, keď sa duchovné základy začali nahrádzať materiálnymi názormi a sľubmi. Žreci využívali tú skutočnosť, že ľudia, ktorí sa zaoberali duchovným sebazdokonaľovaním, žili očakávaním duchovného oslobodenia a budúcej blaženosti v *inom* svete. Na tomto základe žreci vytvorili systém náboženstva, ktorý od nich neskôr prevzali politici na vytvorenie

vlastného systému. Teda spočiatku žreci presviedčaním a sugesciou vytvorili v ľuďoch ustálený názor, že človek je sám o sebe duchovne slabý a „hriešny“, a bez pomoci žrecov nemá možnosť dosiahnuť duchovnú slobodu. Vsugerovali masám, že človek môže získať duchovnú slobodu len v tom prípade, ak bude otrocky plniť vôľu žrecov, ich rituály a sponzorovať ich po celý svoj vedomý život. Inými slovami, vstúpili im, že duchovné oslobodenie ľudia nedokážu dosiahnuť samostatnou prácou na sebe, ale len vďaka prostredníkom – žrecom. Avšak, keď sa spúšťal mechanizmus pôsobenia na masy, žreci okamžite vnucovali ľuďom myšlienku o „odklade“ na uskutočnenie nárokov a odkladali realizáciu ich duchovnej túžby na neurčitú dobu. Napríklad v eschatologických náboženstvách a vierovyznaniach, kvôli pripútaniu ľudí práve k svojmu náboženstvu, žreci použili informáciu o poslednom „Súdnom dni“ existencie sveta, ktorú prevzali z iných dávnych náboženstiev. Avšak veriacim sa o týchto dávnych zmienkach v iných náboženstvách nič nehovorilo a presviedčali ich, že len keď budú zotrvať v tomto náboženstve a bezplatne slúžiť jeho žrecom po celý svoj život, určite budú niekedy spasení. Takto si žreci udržiavali svoju moc tým, že ľuďom sľubovali nadchádzajúcu posmrtnú blaženosť, ktorá je v skutočnosti prázdnu ilúziou, pretože bez reálnej duchovnej práce na sebe Osobnosť nemá žiadnu budúcnosť.

V politickom systéme len zamenili duchovné snaženie ľudí za materiálne želania a namiesto večnosti im sľubovali nejakú iluzórnu slobodu „v najbližšej budúcnosti“. Lenže politici, na rozdiel od žrecov, neustále presviedčajú o tom, že ľudia bez nich nedokážu

vybudovať naozaj slobodnú a bezpečnú spoločnosť s dostatočným materiálnym blahobytom a rovnoprávnosťou. Formujú v ľuďoch *dôveru* v dobrého „kráľa“ (politika), ktorý im zabezpečí šťastnú budúcnosť, a neustále podrývajú vieru v život, ktorý je spoločnosť schopná vybudovať sama, bez politikov a žreco. Aj preto sú žreci a politici zainteresovaní na spotrebiteľskom rozvoji spoločnosti, aby nad ňou nestratili svoju moc. V opačnom prípade sa svetové spoločenstvo môže konsolidovať a zvoliť si smer skutočného duchovného rozvoja, ktorý prirodzeným spôsobom odmietne systém politickej a žreckej moci ako nepotrebný.

Anastasia: Keď sa pozrieme na súčasný svet, vzniká otázka, čo dominuje vo vedomí ľudí, ktorí vymýšľajú politické a náboženské teórie a vstúpajú ich masám?

Rigden: To je zásadná otázka. Tí, ktorí na ňu chcú nájsť odpoveď, by sa mali pozornejšie pozrieť na súčasnú spoločnosť a jej dominujúce hodnoty. Veď prinášanie obetí jedinému Živočíšnemu rozumu ako bolo, tak aj zostalo. Ľudí zožiera pýcha, dominuje v nich a ľahko ich ovláda Živočíšna podstata (ako jednotka, ktorá patrí do štruktúry Živočíšneho rozumu), ktorá v nich vzbudzuje pýchu na ich „individuálny rozum“. A najsmutnejšie je, že dnes sú ľudia natoľko preplnení týmito vlastnosťami Živočíšnej podstaty, že si nevšímajú to očividné a uisťujú sa navzájom o jednom a tom istom (krúženie myšlienok v kruhu), že duchovný svet neexistuje, že existuje len tento materiálny, viditeľný svet, „raj v tele“. Teda ľudia vnímajú to, čo je cudzie ich duchovnej podstate ako skutočné, pričom šíria tú informáciu, ktorou žreci a politici živia ich svetónázor.

Následkom toho si v spoločnosti väčšina vyberá život podľa zákonov Živočíšneho rozumu: uctievanie, napodobňovanie toho, kto je silnejší v tomto materiálnom svete (nie je podstatné, či sú to ľudia, krajiny, organizácie, tajné rády, žreci, alebo politici, ktorí bojujú o dosiahnutie väčšej moci), ktorý sleduje výlučne materiálne ciele. Stačí si všimnúť, nakoľko sú ľudia vo svete medzi sebou rozdelení, ako politici a žreci rozpútavajú vojny kvôli svojmu zisku a moci, keď uzatvárajú „krvné zmluvy“ a keď obetujú milióny ľudských životov kvôli vlastnému prospechu, úspechu a blahobytu svojich potomkov. Ako len rýchlo sa v ohromných masách ľudí spúšťa agresia a nechajú sa ovládať kolektívnym Živočíšnym rozumom, podobne ako stáda zvierat. Ako sa ľudia, ktorí sa pokúšajú zariadiť si život, „ohýbajú“ pred vyššie postaveným vedením, aby pre seba získali niečo väčšie, lepšie, dávajú úplatky, obchodujú so svedomím kvôli materiálnym výhodám, zárukám úspechu svojho biznisu, kvôli lepšiemu materiálnemu zabezpečeniu svojho potomstva. A v starobe sú ochotní priniesť akúkoľvek „obet“, len aby pre seba získali zdravie a niekdajšiu moc nad niekým. Jedným slovom, žijú podľa tvrdých zákonov hmoty jednotného Živočíšneho rozumu.

Veď pre to, aby sme v materiálnom svete niečo získali, treba niečo cenné odovzdať – v tom je podstata prinášania obiet vo sfére Živočíšneho rozumu. Takže človek odovzdá to najcennejšie čo má, to, kvôli čomu sa narodil na tento svet. Mrhá silou, ktorá je určená na dosiahnutie Večnosti, mrhá ju na prázdnotu – na dosiahnutie krátkodobej pominuteľnej ilúzie, na to, čo sa zajtra stane prachom a pre neho – krachom. Mrhá silou svojej pozornosti a hlbokými pocitmi svojej

úprimnej vnútornej viery, ktoré sú predurčené na duchovný rozvoj počas života, splynutie jeho Osobnosti s Dušou a spasenie vo Večnosti, na dosiahnutie svojich dočasných, hlúpych snov o moci, zdraví, bohatstve, alebo úspechu v materiálnom svete. Týmto človek v podstate pácha zločin sám na sebe a na svojej Duši, ktorý ho nadhlo zaťažuje aj po smrti jeho fyzického tela. Veď nič horšie, ako je toto, ani nemôže byť! Práve preto človek v priebehu celého svojho života trpí, dokonca ani nechápe skutočnú príčinu svojich duševných múk, a pripisuje všetko vonkajším faktorom a okoliu. No voľba je voľba. Čomu človek dáva prednosť vo svojom rýchlo plynúcom živote, to aj dostáva.

Ako som už spomínal, Ježiš Kristus hovoril: „Podľa viery vašej nech sa vám stane.“ Žreci si, pravdaže, z Neho urobili kusový tovar, „obetu za vykúpenie hriechov ľudstva“. No Ježiš Kristus bol a zostane veľkou Duchovnou Bytosťou, jedným z tých, ktorí mali ohromnú silu Duchovného sveta (sveta Boha), schopnú premeniť akúkoľvek matériu. Keď tvoril akýkoľvek zázrak, o ktorý prosili ľudia, hovoril: „Podľa viery vašej nech sa vám stane.“ Jedni ho prosili o zdravie (vyliečenie z chorôb) a dostávali ho, ďalší – o jedlo, tretí – o úlovok, štvrtí – o vzkriesenie fyzického tela. A lotor, ktorý visel vedľa Ježiša na kríži, trpiaci hladom, mučením a prebývajúcí v predsmrtných mukách svojho tela, poprosil Krista len o spásu svojej Duše. A tomuto Človeku bolo darované *duchovné oslobodenie* Tým, kto je skutočne blízky Bohu v Jeho večnom svete. Len žreci v kánonických Evanjeliách túto skutočnosť predstavili inak, keď pre svoje stádo zaviedli pojem vzkriesenia v tele a vynechali podrobnosti o reinkarnáciách

a oslobodení Duše, o ktorých rozprával Ježiš ľuďom vo svojom Učení. Práve preto žreci likvidovali skutočných Kristových nasledovníkov, tých, ktorí si napriek žreckým náboženstvám pamätali a uchovávali Jeho Učenie v duchovnej čistote. Stačí sa napríklad zmieniť o neľútostnom prenasledovaní a vyhubení gnostikov ohňom a mečom (v 1. – 3. storočí nášho letopočtu) a katarov (v 11. – 13. storočí nášho letopočtu), ktorí chránili znalosti o reinkarnácii Duše, o duálnej podstate človeka, o jeho Bytostiach, o roli Ženského princípu v stvorení sveta, o sile znakov a symbolov a mnohé ďalšie, čo sa žreci pokúšali vymazať z pamäte národov.

Anastasia: Áno, skutočne, podľa viery vašej nech sa vám stane.

Rigden: Aj teraz ľudia chodia do chrámu, no o čo prosia Boha a za čo sa modlia? Za to isté, zdravie, blahobyť, bohatstvo, úspech a materiálne statky pre seba a svojich blízkych! Stále rovnaké prinášanie obetí a slúženie jednotnému Živočíšnemu rozumu, obracanie sa na moc tajných nadpozemských a nadprirodzených síl kvôli dosiahnutiu materiálnych cieľov a oblaženiu svojho pominateľného tela. Veď dnes sú prakticky v každom náboženstve modlitby, výzvy k svätým, bohom a duchom, ktorí údajne pomáhajú pri liečení tej alebo inej choroby, pri uskutočňovaní ľudských záležitostí v materiálnom svete, ktorí prinášajú úspech v určitých životných otázkach. A čo sa za to od človeka vyžaduje? Len aby sa pomodlil (teda, aby zapojil svoje hlboké vnútorné pocity viery) kvôli svojim problémom *v tomto svete, kvôli materiálnym potrebám*, aby obetoval prostriedky danému chrámu

(presnejšie tým, v koho vlastníctve sa tento chrám nachádza). Žreci dokonca zostavili celé súpisy s podrobným predpisom, čo majú veriaci robiť a ako, ku komu, pri akej ľudskej potrebe sa majú modliť. A len na konci tohto súpisu môžeme nájsť neveľký dodatok, že samozrejme je možné pomodliť sa aj za znásobenie duševných síl a za spásu Duše. Ale čomu venuje človek pozornosť, keď sa pozerá na tento dlhý zoznam súpisu želaní jeho zadnej a bočných Bytosti?

Anastasia: Áno, očividne nie nadarmo sú na „Osirisovom súde“ v staroegyptskom papyruse všetky tieto Bytosti umiestnené jedna za druhou v určitej postupnosti. Predná bytosť (postava s hlavou sokola) stojí v tomto „rade“ ľudských želaní a prosieb počas prežitého života ako posledná.

Rigden: Žiaľ, za uplynulé obdobie sa zatiaľ nič v tejto veci nezmenilo, ani čo sa týka jednotlivcov, ani vo vzťahoch v spoločnosti celkovo. **Dnešný človek by mal chápať, že nech už patrí k akémukoľvek náboženstvu alebo je úplne mimo náboženstva a samostatne ide po duchovnej ceste, mal by sa modliť len za spásu svojej Duše a reálne na sebe pracovať každý deň. Je treba položiť na oltár svojho života svoju Živočíšnu podstatu a zriecť sa množstva jej želaní a iluzórnych úmyslov. Lebo to je jediná obeta prijateľná pre Boha (nech by Ho ľudia nazývali akýmkoľvek menom), ktorá otvára človeku duchovnú cestu do Jeho sveta.**

Anastasia: Súdiac podľa listov od čitateľov, ktorí patria do radov veriacich rôznych náboženstiev, ľudí znepokojuje ešte moment týkajúci sa spasenia Duše.

Veď mnohí sa usilovne modlia nielen za svoje zdravie, alebo uzdravenie svojich blízkych, ale aj za spásu duší všetkých ľudí, a dokonca už aj samotnú myšlienku na spásu len svojej Duše považujú za egoistickú. Je to správne, alebo nie? Mimochodom, čitatelia tiež podotýkajú, že stretávajú aj veľa takých, ktorí s pátosom premýšľajú o spáse sveta a ľudstva, ale pritom sa neobťažujú prácou na vlastnej duchovnej premene.

Rigden: Človek sa vždy pripodobňuje k niekomu, kto mu slúži ako príklad pre napodobňovanie. Má sklony oddávať sa pýche, že sa tiež môže za niekoho modliť, hoci sám je duchovne nezrelá bytosť. A takých ľudí je veľa. Prirovnal by som ich k rybárom, ktorí v zime kvôli svojej nerozumnosti zašli do stredu rieky a tam sa preborili pod ľad. Topiaci sa rybári – to je stav, v ktorom sa nachádza súčasné ľudstvo. Pritom mnohí, ktorí idú ku dnu, nepodnikajú dokonca ani pokusy o vlastnú záchranu, hlúpo utracajú sily a čas na rozmýšľanie o tom, ako budú zachraňovať druhých. No ako môže ten, kto sa sám topí, zachrániť ostatných? Veď na to, aby niekoho zachránil, sa musí najprv sám dostať na pevný ľad, a ešte lepšie na breh, a potom už môže zachraňovať ostatných. **Podstata Pravdy je jednoduchá: najprv sa spas sám, skôr než budeš zachraňovať iných.**

Dokonca, ak sa všetci ľudia na Zemi budú modliť za spásu Duše jedného človeka a tento človek sa sám nebude chcieť zmeniť, tak všetky modlitby a vynakladanie duchovných síl vyjdú naprázdno. Nikto neodmodlí nahromadené „hriechy“ Osobnosti a subosobností. Len sám človek, ktorý sa vnútorne

zmení a začne na sebe pracovať, dokáže reálnym konaním dosiahnuť splynutie svojej Osobnosti s Dušou, stať sa Duchovnou Bytosťou a získať skutočnú spásu vo Večnosti.

Vymodliť pre niekoho zdravie ľudia pravdaže môžu, tak isto ako bohatstvo a úspech, no tým budú znižovať svoje šance spasíť seba a svoju Dušu, v podstate budú nerozumné rozmieňať Večnosť na prach. Veď čomu dávaš prednosť, to aj dostaneš. Buď obetuješ to duchovné (večné), alebo to živočíšne (krátkodobé) – taká je voľba v rýchlo ubiehajúcom živote Osobnosti. Ak teda človek, ktorý zotrúva v modlitbe, prosí Boha o statky pominuteľné a pozemské (od zdravia tela až po materiálne bohatstvo), tak tým v podstate ničí svoju Osobnosť a svoju Dušu. Aj keď sa modlí s dobrým úmyslom za zdravie svojich blízkych, vari tým prináša úžitok ich Duši, a najmä svojej Duši? *Nemožno prosiť Boha o čokoľvek materiálne, pretože v skutočnosti budeš vkladať svoju duchovnú silu do prosieb k materiálnemu svetu. A plniť ti ich budú tí, ktorí vládnu na tomto svete, našepkávajú ti želania od Živočíšnej podstaty. Všetko ti bude dané, to málo, o čo prosíš, no oveľa viac ti vezmú. A Boh s tým nemá nič spoločné. Veď ty sám robíš voľbu v prospech matérie a svojou voľbou ničíš svoj duchovný osud, keď rozmieňaš Večnosť na smrteľný okamžik.*

Anastasia: V drvivej väčšine sa ľudia modlia práve za zdravie jednoducho z neznalosti a odvolávajú sa na to, že tak robili aj ich predkovia, no viac zo strachu z neznáma, zo straty života. Aj ja sama som kedysi v mladosti prežila túto panickú hrôzu od Živočíšnej podstaty a veľmi dobre rozumiem stavu týchto ľudí.

No v skutočnosti, ak mám nezaujato súdiť udalosti tých rokov, tak mi vtedy zdravotné problémy pomohli od základu zmeniť môj postoj k životu. Podnietilo ma to k hľadaniu alternatívnych riešení, čo ma v konečnom dôsledku priviedlo k vám a vďaka vašim znalostiam k odhaleniu duchovného sveta. Toto stretnutie ovplyvnilo celý môj ďalší osud, zmenilo život a súdiac podľa množstva dopisov od čitateľov, nielen môj. Ja som vo svojom živote stretla vás, ale čo majú robiť ostatní ľudia?

Rigden: V skutočnosti sú v živote človeka všetky okolnosti (aj zlé, aj dobré) dávané podľa jeho sily a dávajú sa mu preto, aby človek niečo pochopil, prekonal sám seba a nejakým spôsobom sa stretol s duchovnými znalosťami. Ale s akou dominanciou vo svojom vedomí bude prijímať tieto okolnosti, to už je jeho osobná voľba, od ktorej v konečnom dôsledku aj závisí ďalší (posmrtný) osud jeho Osobnosti.

V živote sa stávajú rôzne situácie. Stáva sa, že človek má ešte plno životných síl a energie, ale neočakávane ho postihne smrteľná choroba. Keď sa o tom človek dozvie, spravidla začína na jednej strane prehodnocovať svoj život, a na druhej strane začína prepadať zúfalstvu a podliehať vplyvu provokatívnych myšlienok od Živočišnej podstaty. Veď Živočišna podstata vždy vykresľuje človeku rovnakú ilúziu, že bude žiť dlho-predlho. Ľudia si často neuvedomujú pomínutelnosť času, nevyhnutnosť a dôležitosť duchovnej práce na sebe. No pravda života je v tom, že človek nie je len smrteľný, on je *náhle smrteľný*. V skutočnosti nemá čas „na potom“, v tomto nestálom materiálnom svete má len „tu a teraz“.

Ak je koniec očividný a šancí niet, tak ani v takýchto prípadoch netreba strácať nádej. Netreba sa vzdávať, treba pokračovať v boji o život. No hlavné je *zdvojnásobiť úsilie v starostlivosti o svoju Dušu, v duchovnej práci na sebe*, pomôcť ostatným ľuďom porozumieť skutočným hodnotám života a pominuteľnosti prideleného času života. Ak si to dokázal pochopiť sám, pomôž inému. Veď keď pomáhaš iným ľuďom, v duchovnom zmysle pomáhaš aj sám sebe. Takým spôsobom si môžeš pomôcť oveľa viac, ako lekár, ktorý dočasne zachraňuje tvoje materiálne telo. A smrť je smrť, tak či inak, skôr alebo neskôr, bude neodvratná pre každého človeka. **Dôležitý nie je počet prežitých rokov, ale kvalita prežitého života v duchovnom zmysle.** Jeden môže prežiť aj stodvadsať rokov zbytočného života egoistu, a druhý sotva dvadsaťjeden rokov, ale kvalitným duchovným životom, životom skutočného Človeka. A rozdiel v ich posmrtnom osude bude ohromný. Veď so smrťou tela sa život nekončí. Pre človeka, ktorému už vôbec nezostal životný čas, je dôležité, aby si zaslúžil, ak nie spásu svojej Osobnosti a Duše, tak aspoň Pokoj.

Anastasia: Pokoj?

Rigden: Áno. Ak sa človeku na konci jeho života náhle odhalila Pravda, no v podstate ju podvedome nasledoval po celý svoj život, tak má ešte šancu, keď má Znalosti, dokonca aj počas zvyšku svojho životného času ešte urobiť prudký vzostup vo svojom duchovnom rozvoji a zaslúžiť si, ak nie spásu svojej Duše, tak aspoň Pokoj. To znamená, že ak človeku za jeho duchovné úsilie bude prisúdený Pokoj, tak jeho terajšia Osobnosť, keď sa stane subosobnosťou,

bude blokována od svojich utrpení, aj keď nie zbavená tichého sledovania životnej cesty novej Osobnosti, jej trápení a chýb. Veď pri prerode sa, obrazne povedané, spolu s autom (telom) mení aj vodič, ktorý pri nešikovnej životnej jazde prináša mimoriadne nepohodlie všetkým svojim tichým pasažierom (subosobnostiam). Mimochodom na základe dozvukov Znalostí o Pokoji, ľudia vytvorili aj rozličné posmrtné rituály, napríklad pohrebný obrad zosnulého a tak ďalej. Ide ale o to, že tento Pokoj si musí človek zaslúžiť sám, ešte počas života.

Bývajú, pravdaže, aj iné prípady, keď sa človek v rozkvetе životných síl dozvie o Pravde, no odvrhne ju, pretože je zlákaný ilúziami materiálneho sveta. Avšak čas ubieha rýchlo. Na konci životnej cesty sú takéto ľudia spravidla sklamaní, lebo sa prejaví aj klamlivosť ilúzií týkajúcich sa sveta, aj zámeny od Živočíšnej podstaty. A človek by sa rád ponoril do Pravdy, ale jeho vojna je prehraná a Pokoj je už nedostupný.

Takže ľudia jednoducho musia pochopiť: matérii – materiálne, duchovnému – duchovné. Ak má človek materiálne problémy vrátane problémov so zdravím, treba ich riešiť pomocou bežných prostriedkov a nie koncentrovať na ne všetku svoju pozornosť a zapájať svoje unikátne vnútorné sily predurčené na duchovné spasenie. Otázky ohľadom zdravia sa vzťahujú práve na disciplínu rozumu a na skrotenie neprimeraných želaní svojej Živočíšnej podstaty.

Všetky choroby sa liečia znalosťami. Ak už má človek vážny problém so zdravím, prosím, existujú lekári a odborníci na rôzne ochorenia. Súčasná medicína,

ako veda, k dnešnému dňu natoľko rozšírila svoje možnosti v oblasti genetiky, farmakológie a biotechnológie, že sa fakticky stali vyliečiteľnými mnohé ochorenia a dokonca aj tie, o ktorých dnes hovoria, že sú nevyliečiteľné. Navyše súčasná medicína umožňuje bojovať dokonca aj s takým ochorením, akým je staroba.

Anastasia: Predlžovanie biologického života človeka za výhľadovú hranicu, teda predĺženie života na dlhú dobu? Áááno, na výsledky vašich unikátnych experimentov dodnes nemôžem zabudnúť!

Rigden: Ale teraz nehovorím o tom, ale o možnostiach súčasnej medicíny...

Anastasia: Priznám sa, veľmi ma ohromili vaše vedecké výskumy v týchto otázkach a zvlášť experimenty ohľadom predlžovania života laboratórnych zvierat. Pritom ma prekvapilo to, že pri zostavovaní tohto preparátu ste použili jednoduché ingrediencie, dostupné pre hromadnú výrobu. Ako ho ešte vtedy zo žartu nazval jeden náš spoločný známy – chronoprotektor! Ako sa hovorí, v každom vtipe je aj časť pravdy. Váš experimentálny preparát – to je skutočne ochrana pred časom. Veď výsledky vášho experimentu v podstate dokazujú, že už teraz je možné predĺžiť človeku život minimálne do 200 rokov a maximálne, v perspektíve s ohľadom na funkčné možnosti ľudského mozgu, až do 1000 rokov!

Rigden: Je to možné, a pritom bez biologického starnutia. Ale zmysel? Kde je viditeľná priama cesta, je zbytočné ísť po kľukatej.

Anastasia: No akože... Pokiaľ si pamätám, laboratórne zvieratá mali na začiatku experimentu biologický vyšší stredný vek, ktorý sa v prepočte rovnal ľudskému veku 65 rokov. Ale už za niekoľko mesiacov v dôsledku celkovej regenerácie organizmu, nasledujúcej len po troch opakovaných podaniach preparátu, zodpovedal biologický vek laboratórnych zvierat ľudským 35-40 rokom. A čo je hlavné, že sa tak udržiaval až do vyradenia zvierat z experimentu.

Rigden: Áno, zvieratá boli vyradené z experimentu, keď ich reálny vek prevýšil výhľadovú hranicu viac ako dvakrát... No a čo?

Anastasia: To je v porovnaní s ľudským vekom viac ako 200 rokov! A ak by zvieratá aj naďalej dostávali tieto, povedzme, „chronoprotektory“, tak by sa mohli dožiť oveľa viac.

Rigden: Istotne... Ak smeruješ k záverom o človeku, tak ti poviem nasledujúce. Ak by človeku, ktorý sa dožil dokonca aj pokročilého veku (to už pomlčím o mladom), začali podávať tieto preparáty, tak by sa organizmus omladil do stredného veku a v takom stave by zotrval dlhý čas. Ako ukázal experiment, viac ako 200 rokov, a pritom bez starnutia, uchovávajúc si v priebehu života stredný vek svojho tela. Prirodzene, že nehovoríme o nesmrteľnosti materiálneho tela, akákoľvek látka je smrteľná. No významne predlžovať biologický život človeka za výhľadovú hranicu je samozrejme možné, a pritom vedeckou cestou. Nie je v tom žiadna mágia, len obyčajné znalosti. Veď základom použitého preparátu bol medzibunkový matrix...

Anastasia: To, že ste prakticky dokázali, že medzibunkový matrix, ako unikátna medzibunková látka, zohráva najdôležitejšiu úlohu v regenerácii buniek organizmu a pôsobí na predĺženie života za výhľadovú hranicu, to je ohromujúce! Dnes už veda vie, že molekulárne poškodenia štruktúr medzibunkového matrixu nielenže sprevádzajú starnutie, ale sú tiež príčinami mnohých závažných ochorení.

Rigden: Prirodzene, dokonca nepatrné zmeny v štruktúre medzibunkového matrixu prispievajú k rozvoju patológií rôzneho druhu! Jednou zo základných príčin starnutia je práve nárast molekulárnych zmien v organizme a v prvom rade v stavbe medzibunkového matrixu.

Anastasia: Medzibunkový matrix v organizme človeka je dosť rôznorodý a vo všeobecnosti celkom obstojne preskúmaný. No nikto vo výskumoch nevenoval zvláštnu pozornosť tej rôznorodosti *prvotnej formy medzibunkového matrixu*, ktorú ste ukázali vy, a ktorá je ukrytá *v embryonálnej chorde* ako takej!

Rigden: Je taká stará múdrosť: príčina akéhokoľvek konca sa skrýva v jeho počiatku.

Anastasia: To je fakt! To, čo teraz prebieha vo vedeckom svete, vyvoláva prinajmenšom rozpaky. Veď vedci, ktorí skúmajú problémy gerontológie, sa zacyklili na tom, že u každého druhu vrátane človeka je dĺžka života geneticky predurčená a dnes je vedecky dokázané, že potenciál človeka je vypočítaný len na 100-200 rokov života. Preto vedci sústreďujú svoje výskumy na predĺženie aktívneho

obdobia života staršieho človeka a za rámec týchto výskumov nevychádzajú. Točia sa okolo kmeňových buniek organizmu, kde sa zacyklujú na vývoji a predajú peptidových preparátov. Ale ďalej v tejto veci nejdú.

Rigden: Podľa môjho názoru odpoveď, prečo v dnešnej spoločnosti s jej výkonnými technológiami a ohromným vedeckým potenciálom veci nejdú ďalej, je zrejmé.

Anastasia: Nie, ja chápem, že v súčasnom svete, žiaľ, čoraz častejšie dominuje v hlavách ľudí spotrebiteľský vzťah k životu a samotný formát spoločenského svetonázoru nás núti, aby sme túžili po niečom lepšom... Ale vaše znalosti a práce, to je epochálna senzácia! V nich sú unikátne poznatky o medzibunkovom matrixe a o nevyhnutných podmienkach na regeneráciu organizmu... o zvláštnostiach vytvorenia umelej gravitácie. To sú už cenné údaje o človeku, dokonca aj pre také vedné odbory ako je gravitačná fyziológia a biológia! Veď daná oblasť poznania je vo vede prakticky nepopísaný list! Vplyv gravitačného poľa, v ktorom žijeme, je nedostatočne preskúmaný. A čo už povedať o vesmíre? Do vesmíru sme nevyšli dokonca ani za hranice pôsobenia gravitačného poľa Zeme, nehovoriac už o skúmaní gravitácie a jej pôsobenia na človeka na iných planétach. Kedy ľudia experimentálnou cestou dôjdu k číselným charakteristikám vplyvu rôznych úrovní gravitácie, k pochopeniu, že v organizme človeka existuje celý systém, reagujúci na zmenu gravitácie, a to už ani nehovorím o jej riadení? Koľko storočí na to bude treba?!

Rigden: A čo sa zmení v samotnom človeku? Iný čas, iné bremeno. Len či ľudia budú mať tento čas?

Anastasia: No, ako sa hovorí, lepšie neskoro ako nikdy! Veď vedci už teraz chápu, ako veľmi závisí fungovanie živého organizmu od veľkosti gravitačných síl a ako organizmus operatívne reaguje na zníženie sily príťažlivosti tým, že znižuje objem tejto známej mimobunkovej tekutiny. Áno, ale o to tu ani nejde. Veď vaše znalosti a výsledky výskumov, to je faktický dôkaz toho, že naša Zem, s jej gravitačnými podmienkami, nie je domovom ľudstva! Dá sa povedať, že my všetci sme tu cudzinci! Vaše poznatky dávajú základy pre teoretické výpočty gravitačných podmienok, pri ktorých v organizme človeka prebieha samoregenerácia a v súlade s tým sa oproti súčasnosti desaťnásobne predlžuje dĺžka života... Aký to bude pre ľudí prelom vo vnímaní sveta!

Rigden: Pri terajšej dominancii spotrebiteľského myslenia v spoločnosti, nech si ľudia radšej myslia, že sa vyvinuli na Zemi z opice. A tie znalosti, o ktorých hovoríš, sú užitočné len vtedy, keď celé svetové spoločenstvo, alebo aspoň jeho významná väčšina, pôjde smerom k duchovnému rozvoju a prevládaniu Duchovnej podstaty v ľuďoch. V opačnom prípade tieto znalosti nemajú zmysel! Ak bude vo vedomí väčšiny ľudí dominovať Živočíšna podstata, bude ich život smutný ako roztečená sviečka: ani svetlo, ani teplo.

Súčasnnej spoločnosti tieto znalosti zatiaľ neprinesú žiadny úžitok. Navyše by som povedal, že budú zhubné z toho dôvodu, že predĺženie ľudského života

(aj keď len o dvadsať rokov) zvýši počet obyvateľov planéty. A to nevyhnutne povedie k potravinovým a ekonomickým krízam, ktoré čiastočne umelo vytvárajú politici a žreci. V tejto veci treba navyše brať do úvahy narastajúcu negatívnu dynamiku aktivity rozličných prírodných procesov na Zemi. Preto, aby sme sa vyhli všetkým tým peripetiám v takom období a aby sme predlžovali život ľudí, je predovšetkým potrebné zmeniť vektor rozvoja spoločnosti zo spotrebiteľského na duchovno-tvorivý, aby medzi ľuďmi na celom svete prevládali všeludské morálne duchovno-mravné zákony, a to nie na papieri, ale naozaj.

Poznanie, to je predovšetkým zodpovednosť. Ak sa tieto práce dostanú do rúk obmedzenej skupiny, povedie to k ešte oveľa vážnejším následkom pre celé ľudstvo, ako keby ich mala väčšina ľudí. Len si predstav, že by sa nejakí žreci alebo politici zmocnili týchto prác. A oni sú vždy prví, ktorí prejavujú záujem o podobné „prelomy“ vo vede kvôli tomu, aby urobili „nesmrteľnými“ seba a moc svojej Živočišnej podstaty. Stačí nazrieť do histórie, predstaviteľa tajných spoločností odpradáвна hľadali elixír nesmrteľnosti. Lenže nesmrteľnosť v tele, to je rozhodne mýtus, akákoľvek látka je smrteľná a konečná. Ale predĺžiť život na určitý čas je celkom reálne. Na základe toho si predstav, čo bude, ak ľudia, ich deti, ich vnuci a pravnucci budú 200 rokov niešť na svojich bedrách a kŕmiť akúsi skupinu žrecov a politikov, ktorí pritom nebudú starnúť, zatiaľ čo národ bude umierať jedno pokolenie za druhým? Áno, nevyhnutne to so sebou prinesie vojny a krviprelievania. Opäť tu bude prostredníctvom ľudských slabostí vládnuť Živočišny rozum, jedna hmota bude ničiť inú. A aký to má zmysel?

Život je pominuteľný a veľmi rýchlo preletí, či je to sto rokov, či dvesto, či tisíc. Ale či tým muky človeka a jeho duševné trápenia prestanú? A potom sa už bude treba zodpovedať za všetky tie prežité roky, za to všetko, čo si v sebe vytvoril počas týchto okamihov. Ten, kto sa reálne hĺbkou svojich pocitov dotkol duchovného sveta Boha, chápe, aký je celý tento iluzórny materiálny svet pominuteľný a krátkodobý. Osobne by som si v tomto materiálnom svete nepredĺžil ani o minútu dobu svojej existencie, ktorá mi bola určená v tomto pominuteľnom tele s jeho večnými problémami a želaniami.

Anastasia: To áno. Ale to chápú tí, ktorí majú osobné duchovné skúsenosti. No vo väčšine prípadov ľudia nedokážu ovládať dokonca ani sami seba, nedokážu prevziať kontrolu nad svojou Živočišnou podstatou. Myslím, že keď budú ľudia dlhšie žiť, tak bude aj viac možností vyznať sa v sebe. Nebudú sa tak ponáhľať ako teraz, keď preletia životom, robia množstvo chýb, žijú podľa šablón ako všetci, a až na konci života pochopia, že to všetko bolo prázdne a nezasluhovalo si to ich pozornosť. Budú mať čas na to, aby poznali, pochopili, osvojili si Znalosti, duchovne sa vedome rozvíjali, pričom zohľadnia skúsenosti z vlastných chýb z minulosti. Veď toto tiež možno považovať za šancu na ich duchovný rozvoj, dosiahnutie splynutia Osobnosti s Dušou a odchod za hranice materiálneho sveta!

Rigden: Áno, pre človeka to môže byť šanca, ale len vtedy, keď spoločnosť zmení svoje šablóny a svoj spotrebiteľský svetonázor. A na tom nie je nič zložité. Jednoducho je potrebné, aby človek pochopil svoju skutočnú, duchovnú podstatu. Vtedy dokáže vnieť

reálne zmeny do života spoločnosti a prebudiť ľudí, ktorí ho obklopujú. V tomto ohľade dokonca aj jeden človek na bojisku je Vojak a môže urobiť veľa užitočného! Veď vo svojom živote má každý mnoho „rolí“, ktoré mu umožňujú komunikovať s rôznymi ľuďmi: rodič, príbuzný, sused, pracovník, riaditeľ, verejný činiteľ, „obyvateľ“ internetu a tak ďalej. A s koľkými ľuďmi sa už vo svojom živote stretol: priatelia z detstva, spolužiaci v škole, priatelia z vysokej školy, kolegovia, spoločníci, partneri v pracovných záležitostiach, vzdialení príbuzní, náhodní známi. To už je celé mini spoločenstvo, ľudia s ktorými sa zoznámil vo svojej minulosti, aj tí, s ktorými sa stretáva v súčasnosti. A to znamená, že zmeny môže vniesť kdekoľvek – ako v práci, tak aj doma, ako medzi známymi, tak aj medzi ľuďmi, ktorých nepozná, nezávisle od ich národnosti, sociálneho postavenia a vierovyznania. Všetky tieto zdanlivo odlišné Osobnosti majú v skutočnosti veľa spoločného. Všetci sme ľudia, všetci rovnako trpíme prejavmi Živočíšnej podstaty a rovnako sa tešíme zo skutočných duchovných prejavov, lebo my všetci sme tu v materiálnom svete dočasne, „na návšteve“.

Anastasia: Áno, máte pravdu, nie je na tom nič zložité: jednoducho sa ustavične duchovne zdokonaľuješ, žiješ duchovným svetom, používaš tieto Znalosti v praxi a začínaš žiť v spoločnosti ľudsky tak, ako sa sluší a patrí na skutočného človeka, a potom tieto Znalosti odovzdávaš ďalej.

Pozri sa dookola, čo sa deje v náboženstvách a vo svetovej politike. Zdá sa, že teraz je veľa rôznych vierovyznaní a prakticky všetky vyzývajú človeka, aby sa staral o duchovnú čistotu a mravné hodnoty.

No v skutočnosti, a to už nie je tajomstvom, sa väčšina služobníkov všemožných kultov riadi výhradne merkantilnými záujmami a formujú v ľuďoch spotrebiteľské myslenie, a o to viac zafahujú človeka do slučky matérie a vyrážajú mu duchovný základ spod nôh. Kam sa len pozrieš, všade sú zámeny. Žreci využívajú davy veriacich ako farmári dojnú kravu, lákajú od nich materiálne prostriedky pod akoukoľvek zámenkou. Ničoho sa neštítia, využívajú moc nad stádom na posilnenie svojho politického vplyvu, prirodzene, kvôli zisťným cieľom.

A to už nehovorím o politike. Výsledok vplyvu Živočíšneho rozumu na spoločnosť prostredníctvom tejto sféry činnosti, súvisiacej s mocou a ovládaním, je evidentný. V spoločnosti sa stali prirodzenými egoizmus, mamonárstvo a princíp „človek človeku vlkom“. Rozdeľujú národy na sociálne skupiny, strany, náboženstvá, nútia ich stáť proti sebe, bojovať, zabíjať jeden druhého za záujmy ich vodcov, používajúcich vždy tú istú prastarú metódu rôznych sľubov na ovládanie mäs. Je pochopiteľné, ako a prečo politici aktivujú agresiu vo svetovom spoločenstve, ale smutné je to, že sami ľudia to podporujú. A to aj v dobe, kedy je naopak potrebná konsolidácia celého svetového spoločenstva, kvôli prežitiu ľudstva ako druhu s ohľadom na nárast dynamiky, frekvencie a rozsahu prírodných katakliziem, a tiež s ohľadom na problémy, ktorým bude ľudstvo čeliť v blízkej budúcnosti.

Rigden: Áno, ak sa spoločnosť nezmení, tak ľudstvo jednoducho neprežije. V období globálnych zmien budú ľudia kvôli agresívnej aktivácii Živočíšnej podstaty (podriaďujúcej sa kolektívnemu

Živočíšnemu rozumu) tak, ako každá iná rozumná matéria, proste jednotlivito bojovať o prežitie, teda národy sa budú navzájom ničiť a tých, ktorí zostanú nažive, zničí sama príroda. Nastávajúce kataklizmy bude možné prežiť, len ak sa celé ľudstvo zjednotí, a spoločnosť sa kvalitatívne zmení v duchovnom zmysle. Ak ľudia spoločným úsilím predsa len dokážu zmeniť smerovanie pohybu svetového spoločenstva zo spotrebiteľského smerom ku skutočnému duchovnému rozvoju, v ktorom dominuje Duchovná podstata, tak ľudstvo bude mať šancu prežiť toto obdobie. A navyiac, dokonca aj spoločnosť, aj budúce pokolenia budú môcť vystúpiť na kvalitatívne novú úroveň svojho rozvoja. Lenže v súčasnosti to závisí od reálnej voľby a konania každého! A hlavne, mnohí múdri ľudia planéty to chápu a vidia blížiacu sa katastrofu a kolaps spoločnosti, no nevedia, ako tomu všetkému čeliť, a čo robiť.

Anastasia: Takže čo treba robiť, aby sa spoločnosť zmenila tu a teraz? Čím začať?

Rigden: Zčať od toho jednoduchého, od samého seba. Keď bude človek chápať zmysel svojho života a zmysel duchovného rozvoja, tak sa bude kvalitatívne meniť sám. A ak budú tieto znalosti dostupné mnohým ľuďom na Zemi, tak sa aj spoločnosť celkovo skôr alebo neskôr zmení, teda vektor pohybu ľudskej civilizácie ako celku bude úplne iný.

Anastasia: Pre súčasného človeka, ktorý sa zamo-tal do výtvorov ľudskeho rozumu (do množstva súčasných náboženstiev, ich koncepcií a dogiem), je v skutočnosti veľmi ťažké pochopiť duchovnú podstatu, ten zmysel a skutočnú príčinu, kvôli ktorej existuje

na tomto svete. Jednoduchá Pravda je skomplikovaná, a preto sa jej podstata stala nepochopiteľnou. Samozrejme, dnes má prakticky každý človek prístup k množstvu nástrojov: duchovným praktikám, modlitbám, meditatívnym technikám a tak ďalej. Konečný cieľ je jasný – duchovné oslobodenie. Ale stratil sa spoločný základ, podstata, vďaka ktorej sa dosahuje tento vyšší duchovný stav. Veď nástroje samé o sebe neposkytnú pochopenie základu. Ten je obsiahnutý vo vedomí a hlbokých pocitoch Majstra, ktorý na sebe pracuje pomocou týchto nástrojov. Nemohli by ste porozprávať ľuďom o pôvodnej Pravde, v čom spočíva zmysel duchovného rozvoja človeka?

Rigden: Zmysel duchovného rozvoja človeka je v jeho kvalitatívnej vnútornej zmene. Tým sa rozumie v prvom rade nielen obnova vnútorného duchovného dialógu s Bohom cez svoje hlboké pocity, cez svoju úprimnú lásku k Nemu, ale aj život touto sviatosťou v každom prežitom dni. Človek v skutočnosti k takémuto čistému vnútornému dialógu s Bohom inklinuje. V detstve, kým je spomienka na prerod ešte čerstvá, sa v ňom táto hlboká potreba prejavuje najviac. Cez svoju Dušu cíti tento hlboký pocitový kontakt, ktorý sa navonok môže prejavovať v podobe úprimnej detskej radosti a všeobjímajúcej, čistej lásky ku všetkému a všetkým. Práve preto sa hovorí, že deti sú k Bohu bližšie ako dospelí. Veď nová Osobnosť je ešte čistá, je spojená s Dušou svojou úprimnosťou a vierou, a tá živí v novej Osobnosti nádej na spasenie. Práve preto sa neskôr človeku v priebehu väčšej časti jeho života zdá, že všetko to najlepšie má ešte pred sebou. V skutočnosti, vo chvíľach prejavovania svojho „úprimného šťastia“ prežíva maličký človek hlboké pocity dotyku

so svojou duchovnou podstatou, pozornosťou, láskou a starostlivosťou Boha o jeho Dušu dokonca aj v takých pre ňu ťažkých podmienkach uväznenia v tele.

Časom nová Osobnosť začína vnímať a poznávať svet okolo seba, a tento pocitový kontakt sa prenáša na komunikáciu s blízkymi ľuďmi: s matkou, otcom, príbuznými. Vo vedomí sa upevňujú prvotné vonkajšie viditeľné obrazy vďaka prežívaniu hlbokých pocitov úprimnej lásky, vychádzajúcich od Boha. Je to spojené výlučne s vnútorným svetom človeka, s týmto tichým, skutočným rozhovorom s Bohom v Jeho Láске. Preto nám z detstva zostávajú tie najhrejivejšie spomienky, napríklad na mamu, ako na všemocnú milovanú bytosť, pre ktorú na tomto svete nič nie je nemožné. Ale keď dospejeme, už sa na ňu pozeráme inými očami, ako na dospelú ženu s vlastným osudom.

Keď telo začína dospievať a nová Osobnosť čoraz častejšie robí voľbu v prospech Živočíšnej podstaty, človek pre svoju nerozumnosť stráca tento neviditeľný pocitový dialóg s Bohom. Hoci samotná Duša neprestáva „klopať“, dávať človeku svoje signály. V živote človeka sa objavujú situácie, ktoré ho určitým spôsobom pobádajú, aby sa vrátil k tomuto dialógu s Bohom, ktorý upokojuje Dušu. Ale človek, ktorý sa riadi myšlienkami od Živočíšnej podstaty, sám odmieta počúvať a byť vypočutý svojou Duchovnou podstatou, a tou je Duša prevádzajúca Božiu Lásku. V tom čase Živočíšna podstata zamieňa tento živý kontakt za seba. Ak Osobnosť chce, tak pozorovaním svojich myšlienok môže v sebe jasne odsledovať tento proces. Začína sa to od toho, že človek tým, že sa rozptyľuje myšlienkami na Živočíšnu podstatu, alebo ako v minulosti hovorili,

„na prach“, stráca Dialóg s Tým, Ktorý je Večný, Tým, Ktorý je mu najmilší a najbližší. *V tomto momente človek začína cítiť vnútornú samotu* a v dôsledku toho robí zámenu, keď hľadá vonkajší kontakt s tými, ktorí sú tu, tak ako aj on sám, dočasní a pozostávajú z prachu, alebo úplne podľahne myšlienkam svojej Živočíšnej podstaty a začína sa rozprávať „sám so sebou“. Ale táto komunikácia sa kvalitatívne líši od duchovného Dialógu s Bohom. Strácajú sa v nej pocity úprimnosti, duševnej čistoty a prejavujú sa pocity krivdy, pýchy, závisti, ziskuchtivosti.

To sú tie najradikálnejšie zámenny Živočíšnej podstaty dominujúcej vo vedomí. A vznikajú z toho, že človek prestane chápať sám seba a svoju duchovnú podstatu, ktorá vytvára skutočný zmysel jeho života. Jeho prízemný egoizmus prekrúca chápanie sily hlbokej túžby Duše stať sa slobodnou a nezávislou od hmoty, vytrhnúť sa z jej zajatia. A človek už nerozumie svojim skutočným pocitom. Uzatvára sa pred všetkými vo svojej egoistickej pevnosti. Začína si skúšať masky jednu za druhou, podoby, ktoré mu predkladá Živočíšna podstata. V takom stave sa už v myšlienkach neobracia k Bohu, ale k sebe samému. V podstate začína počúvať a komunikovať len so sebou, presnejšie so svojou Živočíšnou podstatou, ktorá zamieňa večnú Pravdu za dočasnú ilúziu tým, že robí človeka svojim prevodcom. Taký dialóg so sebou samým sa mení na dialóg smrteľného človeka, ktorý ho robí zlostným, závislým od mnohých materiálnych potrieb. Už nežije Bohom, nie je slobodný a nachádza uspokojenie a zmysel svojej úbohej existencie v matérii (venuje svoj životný čas a pozornosť jej hromadeniu), v tom, aby si podriadil

ostatných a spôsobil im trápenia. Pričom podstata tejto zámeny je v tom, že človek samotný si to nevšimne, jemu sa zdá, že robí všetko správne a podľa „jeho názoru“ to tak bude lepšie aj pre ostatných.

Ale keď zotrúva v dialógu smrteľného človeka, nenachádza šťastie a naďalej kmitá medzi svojimi materiálnymi túžbami ako kyvadlo. Čas plynie a prichádza pochopenie, že všetko je to len márnosť nad márnosť. Spomína si, že kedysi v detstve mal úprimnú radosť, čistú lásku a dôverčivosť, ktorá mu dodávala pocit ohromnej vnútornej slobody. A teraz niet ani úprimnosti, ani čistoty, ani viery – všetko je stratené a každý deň prináša len žiaľ jeho Duši.

Ale Božia Láska neopúšťa človeka dokonca ani vtedy, keď on na ňu zabúda. Boh nikdy neopúšťa človeka, lebo Jeho Láska je vďaka Duši vždy s ním. Jednako človek nie vždy chce prijať túto večnú Lásku a často jej najvnútornejšie poznanie odkladá na „potom“ a riadi sa momentálnymi, dočasnými želaniami smrteľnej matérie. **Ale človek nemá to „potom“, má len „tu a teraz“, v ktorom prebieha skutočný pohyb a voľba. Treba sa len otvoriť a zveriť sa Bohu.** Nemá cenu strácať drahocenný čas života. **Akonáhle sa začal útok Živočíšnej podstaty, ktorý stimuluje pocit osamelosti, jednoducho treba ihneď v sebe prekonať túto prízemnú osamelosť a s úprimnosťou dieťaťa sa obrátiť k Bohu, spoliehajúc sa na Jeho Vôľu.** Obrátiť sa tak, ako vieš, svojimi úprimnými slovami, myšlienkami a hlavne, vnútorným, hlbokým pocitom ako k najbližšej a najdrahšej Bytosti. Keď človek s pocitom hlbokého pokánia začína komunikovať so svojou Dušou, Božia

Láska sa v ňom mnohokrát znásobuje. Boh prichádza do Duše a dáva jej mier. Ona sa pre človeka stáva prameňom nevyčerpaceľnej vnútornej sily. Obnovuje v ňom ducha viery, dáva možnosť pochopiť nadobudnutú skúsenosť a získať nový pohľad na svoj život. Človek získava dar pochopenia, že: je v Láske, lebo je v Bohu, a Boh je v ňom. Má čo povedať Bohu a má silu úprimnosti a viery, aby precítil Jeho duchovnú odpoveď. A tento dialóg dvoch navzájom sa ľúbiacich je nekonečný. Lebo Boh je komunikácia v Láske. Človek chápe, že zotrvávanie v tejto komunikácii, oduševnenie a jednota s Bohom, to je skutočný, pravý život. Je to sviatosť, ktorá sa uskutočňuje v každom z nás, keď ju prijímame a otvárame sa pred Bohom vo svojich úprimných pocitoch.

Ale ak sa človek spolieha len na svoje Ja, tak sám zatvára Bránu svojej Duše a zakúša večnú samotu, bez ohľadu na to, koľko blízkych ľudí, priateľov alebo príbuzných ho obklopuje. No ak je Brána Duše otvorená pre komunikáciu s Bohom, človek nikdy nie je sám, pretože je vždy v rozhovore s Ním. Keď obnovuje takýto vnútorný rozhovor s Bohom, začína triezvo chápať svoje obmedzené vnímanie života a to, že ho vidí len čiastočne. Boh je jediný, kto vidí život človeka v celom rozsahu. Prichádza pochopenie, že dokonca aj najťažšie utrpenie je tou okolnosťou, ktorá ho v skutočnosti privádza na cestu komunikácie s Bohom, na cestu obnovenia stratených duchovných spojení. Lebo Boh vidí pokusenia človeka a jeho možnosti vnútorných duchovných premien. Preto Boh dáva také okolnosti, vďaka ktorým človek získava skúsenosť a pochopenie svojej voľby, možnosť obnoviť s Ním kontakt, čo v konečnom dôsledku napomáha k splynutiu Osobnosti

s Dušou a k odchodu do duchovného sveta. Ale voľba vždy zostáva na človeku, ako bude žiť: v smrteľnej pýche, alebo vo večnej blaženosti.

Duchovné praktiky napomáhajú zdokonaľovaniu človeka v tomto Dialógu s Bohom na hlbokej pocitovej úrovni, tam, kde vládne čistota úmyslov. Ony, ako prevodcovia, vytvárajú podmienky pre spojenie Osobnosti s Dušou, obohatenie vnútorného sveta, naplnenie Znalosťami a silou, čistotou pocitov, vychádzajúcich z duchovného sveta. Duchovné praktiky sú nástroje, pomocou ktorých človek začína chápať kvalitatívne iný svet a spoznávať svoju najhlbšiu blízkosť s ním. Ony sprevádzajú Osobnosť od prvého nesmelého kroku poznania až po úplný prechod do duchovného sveta, od túžby zmeniť sa až po pochopenie potreby neustále prebývať v Bohu. To je obraz života. To je cesta do Večnosti. Je to ako dúšok čistého vzduchu, vody, svetla a duševného tepla, je to radosť z pokánia a šťastie z prebývania v Božej Láske.

Keď človek pristupuje k práci na sebe, k osvojovaniu si duchovných praktík, často ich po nejakom čase zanecháva, upadá do skleslosti, nechuti, lenivosti, vymýšľa si výhovorky a rôzne rozptýlenia, aby sa nemusel venovať Dialógu s Bohom. Ale keď sa taký stav prejaví, treba sa zamyslieť, kto ťa to nepúšťa ku komunikácii s Bohom? Kto vytvára myšlienkové prekážky a iluzórne prekážky v tvojom vedomí? Kto ťa núti myslieť si, že záležitosti tohto dočasného krátkodobého sveta sú dôležitejšie ako to hlavné v tvojom živote – duchovná spása vo Večnosti? Kto nechce, aby si šiel po duchovnej ceste? Odpoveď je jediná – Živočišna podstata. Preto, keď nastáva jej zjavný

odpor v podobe lenivosti, neochoty, výhovoriek, treba zdvojnásobiť úsilie a začať na sebe duchovne pracovať. Treba naopak, predĺžiť čas meditácie, napriek všetkému sa ponoriť hlbšie do pocitov, ešte nástojčivejšie klopať na duchovný svet a obnovovať svoj spásonosný úprimný Dialóg s Bohom. Je potrebné robiť minimálne dvakrát za deň duchovné praktiky a v priebehu dňa nestrácať spojenie so svojim vnútorným svetom, s Dušou, s pocitom prítomnosti Boha. A vtedy sa to stane nielen spôsobom života, stane sa to tou duchovnou cestou, ktorá ťa bude každým krokom približovať k Večnosti.

Keď človek žije v Bohu, už nemá vnútorný rozpor, konflikt sám so sebou. Jeho túžba mať osobné požiadavky, plné strachu a starostí materiálneho sveta, sa vytráca, pretože chápe, že ich podstata pochádza z jeho prízemného egoizmu. Už sa nepokúša pochopiť rozumom, kde koná Boh a kde nie, lebo to všetko začína cítiť a Poznať. A toto Poznanie neprichádza od rozumu, ale z hlbokých pocitov Duše. Veď človek verí rozumom, ale Pozná Dušou. Svoj vnútorný život začína sústreďovať len na Dušu, pretože prostredníctvom nej spoznáva Boha a nekonečný duchovný svet, ktorý je jeho skutočným rodným domom. Človek nadobúda celistvosť so svojou Dušou. Nezostáva v ňom miesto pre zlé, pretože začína žiť svetom Boha, uzmiernením, ktoré vychádza zo stretnutia s Ním.

A tento kontakt prebieha neustále. Vo vnútornom živote človeka už niet ničoho okrem Boha a Duša pred Ním stojí v čistote. Tento kontakt je tajomstvom dvoch. Človek cíti prítomnosť Boha a ľúbi Ho, je k Nemu priťahovaný, ako milujúci k milovanej Bytosti,

s ktorou túži večne spolu prebývať, a byť v nekonečnom kontakte s Ňou. Časom začne človek reálne chápať nielen neustálu prítomnosť Boha v ňom, ale aj Jeho prítomnosť všade, v celom okolitom svete. Človek si uvedomí, že Boh je všetkým pre všetkých. Tak sa ten, kto vstúpi do dialógu s Bohom, čoskoro mení sám, získava iné chápanie a iné videnie sveta. Ale čo je najdôležitejšie, Osobnosť počas svojho života, vďaka takejto samostatnej komunikácii s Bohom, začína prebývať v Jeho duchovnom svete, a nadobúda ten stav splynutia s Dušou, ktorý v rôznych náboženstvách nazývajú rôzne: svätosť, Nirvána, najvyššie spojenie s Bohom a tak ďalej. Tento stav, to je tá pravá sloboda, to skutočné jestvovanie, po ktorom človek túži po celý svoj život.

Anastasia: Vďaka vám za všetkých, všetkých ľudí, ktorí naozaj prahnú po duchovnom osvietení! Toto pochopenie skutočne otvára oči, aby človek uvidel pravú podstatu duchovného rozvoja každého človeka!

Rigden: Neďakuj mne, ale Jemu, lebo prevodca len pokorne odovzdáva Jeho Vôľu, Jeho Múdrost!

Anastasia: VĎAKA! Áno, slovami sa toto všetko nedá vyjadriť, je tu toľko úprimných pocitov! Pre mnohých, ktorí túžia po Pravde, je to skutočné duchovné osvietenie, odhalenie, ako kvalitatívne pretvárať sám seba.

Rigden: Je dôležité, aby ľudia pamätali na to, že v ich každodennom živote je **klúčovým momentom pozornosť**. Čomu človek venuje a odovzdáva vo svojom živote pozornosť (akým myšlienkam, želaniam,

čo uprednostňuje), to aj dostáva. **Život vo svojom skutočnom prejave, to je informačná výmena**, ktorá sa ani zďaleka neobmedzuje na úzke spektrum viditeľných a počuteľných frekvencií, ktoré človek čiastočne vníma v trojrozmernom svete. Už som na názornom príklade informačných tehličiek hovoril, že informácia je všade a je prítomná vo všetkom. Existuje mimo času a priestoru, lebo vytvára všetko, vrátane času a priestoru. Informácia pôsobí na človeka neustále. Ale len vtedy, keď jej začína venovať pozornosť, teda keď vykonáva svoju voľbu, informácia v ňom začína plnohodnotne pracovať podľa svojho programu. Teda prebieha zapojenie štruktúr človeka, spojených nielen s trojrozmerným svetom (napríklad vedomia, podvedomia), ale aj s jeho celkovou energetickou konštrukciou. Osobnosť bez toho, aby to spozorovala, začína žiť touto informáciou, stáva sa súčasťou jej reality. Práve preto si človek svojou voľbou vytvára svoj ďalší osud, lebo venuje pozornosť konkrétnej informácii. Tým, že jej venuje silu svojej pozornosti, v podstate uvádza do života program, ktorý je v nej obsiahnutý, a ktorý pretvára jeho život na tú či inú realitu.

Anastasia: Áno, je to veľmi dôležitý moment pre pochopenie toho, ako sa človek stáva prevodcom Vôle Živočišneho rozumu, alebo prevodcom Vôle Duchovného sveta. Všetko je to o neustálej voľbe. Do akej informácie (do programu čej Vôle) človek najviac vkladá silu svojej pozornosti a podporuje ju, prevodcom tej Vôle sa potom stáva. Problém súčasného ľudstva je v tom, že mnohí ľudia nechápu sami seba, preto ľahkovážne odovzdávajú svoju pozornosť vonkajšiemu, a nie vnútornému svetu.

Rigden: Základná zložka človeka, okolo ktorej je vystavaná celá jeho konštrukcia, to je Duša, a Osobnosť je v tejto konštrukcii modulom pre duchovnú, kvalitatívne novú transformáciu tejto sily. Mimochodom, slovo „modul“ v preklade z latinčiny („modulus“) znamená „malá jednotka“, „čiastočka“. Inými slovami, základom človeka je jeho duchovná zložka. Zámer vytvorenia človeka, ako rozumnej bytosti s duchovnou podstatou, spočíva v duchovnej premene seba samého so zachovaním práva voľby, vo vytvorení skutočného prevodcu síl Duchovného sveta v podmienkach materiálneho sveta.

V skutočnosti mnohí ľudia v súčasnom svete nechápu seba, svoje reálne možnosti a kolosálnu duchovnú silu, ktorá je v nich ukrytá, preto nechápu, ako majú zmeniť svoj život a život spoločnosti tak, aby ich kvalitatívne zlepšili. Oni dokonca ani nechápu, čo je to skutočný život, skutočné šťastie. Ľudia sa pokúšajú nahradiť ešte aj vnútorný duchovný sviatok komunikácie s Bohom, kontaktu s duchovným svetom, ktorý človek prežíva v hlbokých pocitoch počas vykonávania duchovných praktík, vonkajšími obradmi a sviatkami vymyslenými ľudským rozumom. Čo je ale zaujímavé, človek tiež s veľkou nádejou očakáva tento vonkajší ľudský sviatok. A keď nastane, v podstate človeka pustoší, robí ho doslova „sirotou“, klame ho v pocitoch, lebo človek podvedome očakával niečo viac, nie v zmysle pôsobivosti a nasýtenia tela, ale čo sa týka hlbokých pocitov, no nedostal to. A to všetko preto, že je to zámerna skutočného duchovného sviatku (ktorý človek zažíva zakaždým, keď sa dotkne duchovného sveta) za obyčajné divadelné predstavenie z rozumu s asociatívnymi vonkajšími materiálnymi kulisami.

Veľmi veľa z toho, čo si ľudia v živote predstavujú, je zamenené za to, kam ich smerujú programy Vôle Živočíšneho rozumu, lebo sami ľudia si často vyberajú myšlienky a želania vychádzajúce zo Živočíšnej podstaty a sústreďujú na ne svoju pozornosť a životnú silu. Problém ľudí spočíva v tom, že keď urobia svoju voľbu a stanú sa prevodcami a vykonávateľmi vôle Živočíšneho rozumu, tak si to ani neuvedomujú, a myslia si, že ten (Živočíšny rozum), ako taký, neexistuje. Veď pre ich oči je neviditeľný, na rozdiel od ich fyzického tela a okolitého trojrozmerného sveta. Takí ľudia podceňujú jeho moc a silu. Nechápu, aké sú jeho možnosti ovládania ľudského rozumu, a čo je hlavné, nechápu jeho snahu o totálnu materializáciu vedomia ľudí v celej ľudskej spoločnosti. A tá urobí zo všetkých ľudí bez výnimky prevodcov Vôle Živočíšneho rozumu, čo výrazne zväčší jeho sily.

Pre Živočíšny rozum je zdroj životnej sily ľudstva s jeho možnosťami, súvisiacimi s prítomnosťou „večného motora“ (Duše) v konštrukcii každého človeka, veľmi dôležitý. Múdrym ľudom stačí, keď sa pozrú na udalosti posledných storočí. Ako rýchlo sa zvýšil počet obyvateľov planéty, ako sa len za dve storočia rozvinuli technológie, ktoré sú v prvom rade určené na zabezpečenie masovej komunikácie ľudí na planéte, teda na zjednotenie všetkých do jedného informačného pola. Ako sa pri tom na celom svete intenzívne vnucuje spotrebiteľský formát myslenia, ako prebieha zjavný odklon civilizácie smerom k matérii. Nie je to nič iné, ako príprava Živočíšneho rozumu na totálnu kontrolu ľudstva, a na využitie jeho síl a zdrojov na svoje ciele, ktoré ani nemusia byť spojené s trojrozmerným svetom. V jeho moci sú aj vyššie a zaujímavejšie dimenzie

v rámci husto osídleného materiálneho sveta, kde dokonca aj bezvýznamné zmeny prinášajú so sebou globálne zmeny v nižších dimenziách, ktorých nesporným výsledkom je doplnenie sily Živočíšneho rozumu. A tá je potrebná na prežitie samotného Živočíšneho rozumu, ktorý je závislý na materii, kvôli predĺženiu jeho vlastnej dočasnej existencie pri odpore kladenom veľkým silám – silám Allatu. A Živočíšny rozum kvôli tomu nebude ľutovať žiadne obete v podobe kolektívnych aj individuálnych rozumov, podriadených jeho Vôli.

Takže ľudia by sa mali poriadne zamyslieť, na akej hrane teraz stojí svetové spoločenstvo, koho Vôľu bez rozmyslu v živote uskutočňujú, a aké následky očakávajú každú jednotlivú Osobnosť, ako aj ľudskú civilizáciu vcelku. Teraz je veľmi dôležité, aby sa ľudstvo, ako aj každá Osobnosť, duchovne prebudili, je potrebné sa zjednotiť na duchovnom základe, zmeniť znamienko „mínus“ na „plus“ a využiť technickú základňu pripravenú Živočíšnym rozumom na duchovné ciele. Výsledok na seba nenechá dlho čakať. V neviditeľnom svete sú takéto rozhodnutia a činy konsolidovaného ľudstva schopné zastaviť vír prudko narastajúceho roztáčania udalostí v smere obrátenej svastiky. Vďaka tomu ľudia dokážu nielen odvrátiť blížiace sa udalosti, ktoré sa majú stať podľa programu Živočíšneho rozumu, a ktoré ohrozujú samotnú existenciu ľudstva, ale aj roztočiť vír udalostí v smere správnej svastiky. To posledné spomenuté nie je nič iné, ako zapojenie tvorivých síl Allatu a samozrejme vytvorenie kvalitatívne *inej* budúcnosti pre celé ľudstvo.

Anastasia: Áno, rozumiem, o čom hovoríte, veď reálne možnosti človeka aj spoločnosti celkovo, nie

sú obmedzené trojrozmerným svetom. Ale na to, aby spoločnosť vystúpila na kvalitatívne inú úroveň chápania, je potrebné, aby sa ľudia naučili kontrolovať svoju Živočíšnu podstatu a žili duchovnou premenou.

Rigden: Presne tak. Preto je aj daná základná báza prapôvodných duchovných Znalostí: počínajúc tvojimi predchádzajúcimi knihami a končiac touto. Je ich dosť nielen na to, aby sa človek jednoducho duchovne prebudil, ale aj na to, aby samostatne dosiahol duchovné splynutie svojej Osobnosti s Dušou, keď bude na sebe pracovať. Pravdaže za predpokladu, že ľudia sa budú skutočne venovať sebazdokonaľovaniu, nebudú prekrúcať tieto Znalosti, ale pôjdu podľa nich ako podľa kompasu, pričom si budú rozširovať svoj obzor poznania sveta a duchovne sa orientovať v tomto búrlivom oceáne materiálneho života.

Znalosti prichádzajú k človeku v dôležitej etape jeho života dokonca aj keď si to neuvedomuje, ale odhaľujú sa mu vtedy, keď človek začína sám seba duchovne meniť a stáva sa hodným toho, aby ich prijal. V opačnom prípade mu neprinesú úžitok. Je dôležité, nakoľko si ľudia osvoja už získané Znalosti, nakoľko významné premeny prebehnú v ich vnútornom duchovnom raste a aké budú s tým súvisiace zmeny v spoločnosti. Pretože ďalšia úroveň Znalostí predstavuje pre ľudí možnosť vykonať duchovné zmeny vo vyšších dimenziách materiálneho sveta, ktoré sú schopné, ako som už hovoril, priviesť ku globálnym zmenám v nižších dimenziách. A to je obrovská zodpovednosť, je to zrážka so silami Živočíšneho rozumu, ktorý sa svojich pozícií len tak ľahko nevzdá. Je to, povedzme, oblasť zapojenia „nadprirodzených síl“,

alebo ako to nazývali v minulosti – umenie „vyššej bielej mágie“. A ľudí, bezprostredne vzdorujúcich silám Živočíšneho rozumu, ktorí zvädzali s nimi boj na opačnej strane reality, nazývali Geliarmi.

Anastasia: Áno, žiaľ, dnes väčšina ľudí nechápe elementárne duchovné veci. A tí, ktorí dokonca dostávajú tieto Znalosti, sa často nenáhliia zmeniť sa a žijú podľa svojich starých šablón, nanútených systémom Živočíšneho rozumu. V ľuďoch ešte niet pevnej túžby žiť a tvoriť podľa svojej Duchovnej podstaty. Je to vidieť aj podľa životných situácií. Napríklad, človek, ktorý prečítal tieto knihy a prišiel do styku s Pravdou, sa rýchlo oduševňuje, rozhorí sa v ňom túžba pracovať na sebe a uskutočňovať duchovné zmeny vo svojom živote. Ale po uplynutí krátkej doby znovu presúva pozornosť na každodenné problémy a starosti materiálneho sveta a jeho duchovná túžba rýchlo dohasína. Systém prostredníctvom Živočíšnej podstaty znovu preberá moc nad jeho vedomím, hoci Duša človeka kvôli tomuto živočíšnemu útlaku nesmierne trpí.

Rigden: Človek, ktorý žije tajnými túžbami svojej Živočíšnej podstaty, je duchovne slabý. Preto sa pri dotyku s Pravdou zapaľuje ako zápalka, ale rýchlo hasne, lebo ešte nemá duchovnú oporu ani v sebe, ani v okolitej spoločnosti. No ak má človek pevný zámer vystúpiť spod nadvlády svojej Živočíšnej podstaty, tak by sa mal častejšie vracieť k zdroju Pravdy, ku knihám, ktoré mu pomôžu prepnúť pozornosť a vystúpiť zo zúženého stavu vedomia. Okrem toho človek musí pochopiť, že v prvých etapách duchovného formovania bude pre neho hrať dôležitú úlohu

komunikácia s rovnako zmýšľajúcimi ľuďmi. Táto vzájomná duchovná podpora je dôležitá najmä pre tých, ktorí stoja na začiatku svojej cesty.

Spomeň si, ako vám vo vašej skupine podobná vzájomná komunikácia na začiatku duchovnej cesty pomáhala prekonávať nielen pochybnosti o sebe a svojich silách, ale zároveň aj vzdorovať skrytým útokom Živočíšnej podstaty. Je to preto, že v prvých fázach prebudenia človeka nastáva v jeho hlave často prvotný zmätok, dochádza k šablónovitým zámenám, v dôsledku čoho vzniká nepochopenie toho, kde sa prejavuje jeho Živočíšna podstata, a kde ide o prejav Duchovnej podstaty. V kolektíve rovnako zmýšľajúcich ľudí, keď sa človek rozpráva s inými ľuďmi, začína rýchlejšie a lepšie chápať sám seba. Spočiatku sa ľudia spravidla boja „vydať“ tajomstvá svojej Živočíšnej podstaty, tým skôr v kolektíve, takpovediac, pred ľuďmi odhaliť svoje problémy, ale ochotne počúvajú tých, ktorí majú odvahu to urobiť. Veď keď sa človek „vzdá“ pozície svojej Živočíšnej podstaty, tak v podstate blokuje jej zadné vrátka, teda možnosť jej tajného pôsobenia. A kolektív rovnako zmýšľajúcich ľudí k tomu ešte nielenže človeka vypočuje, ale ľudia sa s ním aj podelia o svoje vlastné podobné situácie a o to, ako ich vyriešili. Takým spôsobom človek získava nielen duchovnú podporu od rovnako zmýšľajúcich ľudí, ale aj pomoc v podobe rád, ktoré rozširujú jeho znalosti a skúsenosti.

Taká prax existovala oddávna. Napríklad u ranných kresťanov bola rozšírená prax takzvanej verejnej spovede v malých občinách. To je ten najúprimnejší rozhovor s priateľmi, ktorý človeku prináša

duchovný úžitok. Ale keď bol vytvorený inštitút ovládania más – náboženstvo, tak sa mnohé obrátilo hore nohami.

Anastasia: To áno. Oficiálne bola prax spovede pre všetkých veriacich „primeraného veku“ v kresťanstve zavedená v roku 1215 rozhodnutím 4. lateránskeho koncilu. Mimochodom, na ňom bol prijatý celý rad opatrení na boj proti heréze (vrátane vytvorenia inkvizície) s cieľom upevniť autoritu cirkvi, ktoré boli zahrnuté do reforiem a rozpracované v zbierke „kanonického zákonodarstva“. Bola to odpoveď cirkvi na rozšírenie masových „kacírskeho hnutí“ na začiatku 13. storočia – katarov, albigéncov, valdencov a tak ďalej. Vina valdencov bola len v tom, že chceli poznať Pravdu o skutočnom Učení Krista, a začali ju hľadať a duchovne sa rozvíjať bez prostredníkov.

Takže, čo sa týka spovednej praxe, prijatej do náboženstva. Veriacemu sa ukladalo vykonať ju najmenej raz ročne. No a spočívala v tom, že veriaci bol povinný priznať svoje hriechy pred duchovným, ktorý potom v mene Ježiša Krista, cirkvou zvlášť stanovenými „slovami rozhrešenia“, odpúšťal tieto „hriechy“. A to sa považovalo za nevyhnutnú podmienku, aby človek získal „božské odpustenie“, pretože zrecmi bolo ustanovené, že bez spovede človeku nebude povolené „sväté prijímanie“ a bez neho údajne nebude človek spasený, pretože podľa cirkevných dogiem „prijímanie je znovuspojenie s Kristom“, „požehnané pripojenie duše k večnému životu“. V opačnom prípade človeka vylúčili z cirkvi a strašili ho, že mu bude odopreté právo byť pochovaný podľa kresťanského obradu a tak ďalej.

Áno, samozrejme, rozdiel je značný. Jedna vec je, keď sa človek sám snaží o sebazdokonaľovanie, o prácu na sebe, o komunikáciu s rovnako zmýšľajúcimi ľuďmi, chce sa v sebe vyznať, získať duchovnú podporu a poskytnúť primeranú pomoc druhým. A úplne iná vec je, keď človeka nútia, aby to robil pod hrozbami vylúčenia z cirkvi a verejného prenasledovania, a to ešte aj menom oficiálnej organizácie – rímskokatolíckej cirkvi, ktorá v podstate bola v tých časoch inštitútom výkonnej moci. V skutočnosti je to všetko akoby prevrátené hore nohami, aby človek konal pokánie, riadiac sa strachom a nie duchom, aby mu dokonca ani nenapadla myšlienka, zaoberať sa duchovným rozvojom samostatne.

Rigden: Toto sú práve zámeny Živočíšneho rozumu, ktoré ľudia nevidia, keď sú jeho prevodcami, a myslia si, že podobné myšlienky sú ich vlastné, že sú určené na upevnenie ich vlády a zároveň na údajné napomáhanie „duchovnému rastu obyvateľstva“. V duchovných otázkach nič nemôže byť nasilu, tu je dôležitá samostatná voľba človeka. Na tom je to všetko postavené. Veď niet zlých ľudí, jednoducho sú len ľudia, ktorí nevedia o svojich reálnych duchovných možnostiach, a aj preto trpia.

Anastasia: Je známe, že osobná duchovná premena človeka má vždy určitý vplyv na spoločnosť okolo neho. Neraz ste spomínali, že ak bude takých duchovne prebudených ľudí väčšina, tak aj spoločnosť sa zmení. Nemohli by ste povedať ľuďom, ako kvalitatívne zmeniť spoločnosť, aby opustili kliše a šablóny Živočíšnej podstaty, spotrebiteľský formát myslenia a preorientovali súčasnú civilizáciu smerom k duchovnému rozvoju?

Rigden: Všetko je to jednoduché. Je potrebné vytvárať podmienky pre principiálne **nový model spoločnosti a s prihliadnutím na duálnu podstatu človeka vylúčiť aj tie najmenšie možnosti prejavu lákadiel Živočíšnej podstaty vo všetkých sférach spoločnosti.**

Čím sa začína budovanie takejto spoločnosti?

Ak má väčšina ľudí naozaj v úmysle vybudovať civilizáciu, ktorá by žila podľa duchovných princípov, tak potom sa dá všetko vyriešiť veľmi jednoducho. Prvé, čo treba urobiť, je zaviesť poriadok v duchovnom rozvoji spoločnosti. V civilizácii, ktorá je orientovaná duchovným smerom, teda sa uchádza o vysokú úroveň rozvoja, nielenže nemôže byť rozdrobenie na rôzne náboženstvá, tam vôbec nemôžu byť náboženstvá ako nástroj ovládania nás, a ani žiadni prostredníci medzi Bohom a človekom. Nemôže v nej byť *dokonca ani náznak takého javu, ako je žrectvo, alebo nech by sme akokoľvek nazývali túto štruktúru, ktorá vytvára vo svete náboženské systémy a inštitúcie rôznych náboženstiev.* Musí existovať túžba a konkrétne kroky samotnej spoločnosti pri vytváraní životných podmienok pre duchovný rozvoj ľudskej Osobnosti ako takej, ako základnej zložky takejto spoločnosti!

Na úsvite ľudstva existovali zárodoky podobnej organizácie života ľudí, kde sa venovalo viac pozornosti duchovnému životu spoločenstva a materiálne problémy boli druhoradé. Z geografických a iných dôvodov mnohé skupiny ľudí, ktoré mali jedny a tie isté duchovné zrná Znalostí, existovali izolovane jedna od druhej. Časom v dôsledku straty odvekých Znalostí a toho, že sa ľudia priklonili na stranu dominancie

Živočíšnej podstaty, začalo dochádzať k rozdeľovaniu vo vnútri skupín a ku vzniku sociálnej nerovnosti. Vznik inštitútu žreectva a vytvorenie rôznych náboženstiev vychádzalo zo základov prvotných duchovných zŕn Znalostí. Avšak samotný systém sa radil pod materiálnu dominantu. Fakticky ide o pokus Živočíšneho rozumu naplno si podriaďiť a prevziať pod svoju kontrolu konglomerát rozumnej matérie, ktorú pre neho predstavuje ľudstvo s jeho unikátnym zdrojom sily – životnou energiou, predurčenou na duchovné ciele.

Anastasia: Zdá sa, že náboženstvo ako systém slúži záujmom Živočíšneho rozumu, hoci k sebe priťahuje masy ľudí práve vďaka duchovným zŕnám. Áno, ak preskúmame celú rozmanitosť duchovných učení, vierovyznaní a náboženstiev národov sveta a odhodíme pri tom šupku žreckého systému a jeho koncepcií, tak bude zrejmá prítomnosť rovnakých Znalostí: ako sa má človek pridržiavať duchovnej cesty a nepoddávať sa pokušeniam materiálneho sveta. Jednoducho všetky tieto zŕn Znalostí sú v podstate o jednom a tom istom, len sú ľuďmi rôzne interpretované.

Rigden: Správne, a tieto znalosti nie sú náboženstvo, preto ich môžeme nájsť v rôznych kútoch planéty, u rôznych národov s rôznymi vierovyznaniami. Tieto Znalosti prispievajú ku prirodzenému procesu duchovného rozvoja človeka, nezávisle od rasy, národnosti, regiónu bydliska, sociálnej príslušnosti a tak ďalej. No žreci, využívajúc tieto Znalosti, vytvárali svoje náboženstvá, ktoré sú výtvorom ľudského rozumu. Zvláštnosti a odlišnosti jedného

náboženstva od druhého vymýšľali len preto, aby uchvátili moc nad veľkým počtom ľudí.

V histórii ľudstva boli aj doby, kedy sa z ľudí masovo snažili urobiť ateistov. Zdanlivo sa tým sledovali ušľachtilé ciele – zbaviť ľudí jarma žrectva. No problém bol v tom, že pritom zostávala vo sférach spoločnosti dominantna Živočišnej podstaty. Preto sa namiesto „svetlej budúcnosti“ ľudstva formovali podmienky na prejavenie sa pre ľudí ešte oveľa horšej formy nadvlády Vôle Živočišneho rozumu v ich vedomí. Pre nové pokolenia vylučovali pojmy Duše a Boha ako také, nahrádzali ich egoistickým „Ja“ a materiálnymi prioritami v živote. Výsledok takéhoto spracovania ľudstva Živočišným rozumom je zrejmý – vo svetovej spoločnosti dominuje materialistický svetonázor a vedomie väčšiny ľudí je zotročené materiálnymi šablónami a postojmi. Dnes človeka, ktorý verí v jediného Boha a modlí sa za spásu svojej Duše, žiaľ, väčšina ľudí vníma ako „prežitok minulosti“, ako nejaký od spoločnosti odcudzený element, ktorého vedomie je vraj „zaslepené náboženstvom alebo sektou“, hoci ani nemá s týmito organizáciami nič spoločné.

Prečo sa dnes v spoločnosti upevnil taký negatívny vzťah k hlavnému zmyslu života človeka – k duchovnému rozvoju, Bohu a Duši? No pretože sa všade propagujú a oslavujú priority Živočišneho rozumu, ktoré orientujú spoločnosť na materiálne hodnoty a spotrebiteľské princípy. V hlavách ľudí dominuje orientácia na hromadenie a rozmnožovanie peňazí, majetku, nehnuteľností, neobmedzeného práva chrániť si ho a odovzdávať dedením. Človek v tom obmedzene vidí cieľ svojho života a pokúša sa takýmto spôsobom

získať pre seba slávu nielen počas života, ale uchovať si ju aj po svojej smrti (taký element zámeny od Živočíšneho rozumu, takpovediac náhrada nesmrteľnosti). Individuálne želania nás ľudí sa sústreďujú na snahu niečo vlastniť, mať moc v materiálnom svete, zmeniť všetko naokolo vrátane seba, na svoje výhradné vlastníctvo. Toto všetko poukazuje nielen na patogénne príznaky nakazenia spoločnosti postojmi Živočíšneho rozumu, ale aj na to, že ľudstvo prichádza k hranici sebazničenia. A ak teraz nepodnikneme nevyhnutné opatrenia na jeho duchovné ozdravenie, tak zajtra môže byť neskoro, pretože deštruktívne procesy nadobudnú nezvratný charakter. Najdôležitejšie je uvedomiť si, že zachrániť seba a okolitú spoločnosť môže jedine sám človek, svojou voľbou a svojimi činmi.

Anastasia: Áno, dve večné otázky: „Kto je na vine?“ a „Čo robiť?“

Rigden: Ľudia by nemali strácať čas hľadaním vinníkov, čím by len bavili svoju Živočíšnu podstatu, alebo čakať, že niekto za nich niečo urobí. Sami musia začať konať a stať sa dobrým príkladom pre ostatných. V spoločnosti to ľudí priťahuje k tým, ktorí majú Česť a Dôstojnosť, ktorí nezištne pomáhajú druhým ľuďom, ktorí žijú podľa Svedomia, ktorí skutočne slúžia duchovnému svetu a ignorujú materiálne priority. Práve takým človekom treba byť, a predovšetkým pracovať na sebe.

V civilizovanej spoločnosti, ktorá má duchovný vektor rozvoja, musí každý človek od detstva vedieť ignorovať myšlienky Živočíšnej podstaty, chápať svoju duálnu podstatu, svoju energetickú konštrukciu

a jej možnosti. Musí vedieť, že je bezprostredne spojený s duchovným svetom, že Boh je jeden a pri komunikácii s Ním nesmú byť vôbec žiadni prostredníci, že je to sviatosť dvoch: človeka a Boha. V spoločnosti treba vytvoriť také podmienky, aby nové Osobnosti, ktoré prichádzajú na tento svet, chápali hlavný zmysel života: zvyšovať svoju duchovnú silu, dodržiavať kultúrno-mravné princípy, ktoré sú pre človeka prirodzené, prejavovať viac ľudskosti a dobra vo svojich myšlienkach, slovách a skutkoch, zdokonaľovať sa vo vnútornej práci na sebe a v konečnom dôsledku, spasíť svoju Dušu.

Treba brať do úvahy chyby minulosti a nestrácať hlavné duchovné orientačné body. V súčasnom svete ľudia zabúdajú na jednu jednoduchú pravdu: ich život letí veľmi rýchlo. V realizácii svojich materiálnych želaní vidia istý stupeň svojej slobody. Fakticky je táto sloboda zdanlivá, iluzórna. Človek v skutočnosti nemôže v materiálnom svete vlastniť nikoho a nič, dokonca ani vtedy, keď si podmaní jeho značnú časť, národy, a získa moc nad mnohými jeho bohatstvami. Tento svet je pre človeka len informačnou ilúziou vytvárajúcou podmienky pre potvrdenie jeho prevažujúcej voľby.

Pre Osobnosť v takej kvalitatívne novej spoločnosti musia byť známe a dostupné rôzne duchovné nástroje pre prácu na sebe. Ak človek chce na svoj duchovný rozvoj využiť doplnkové nástroje, napríklad v podobe modlitieb, duchovných praktík, meditácií a tak ďalej, prosím, je to jeho želanie. No nástroje sú len nástroje. Ony, ako ladička, nalaďujú pozornosť na určitú vlnu, dávajú možnosť na okamih precítiť tú druhú stranu, iný svet, svet Boha, získať skúsenosti, porovnať,

pochopiť rozdiel oproti tomuto svetu, stretnúť sa cez hlboké pocity so svojou Dušou a precítiť jej silu. No potom sa človek opäť vracia do obvyklého trojrozmerného sveta, v ktorom znovu každý deň vykonáva svoju voľbu. A práve tu je veľmi dôležité, čo si bude vyberať ďalej, keď už má za sebou také duchovné skúsenosti. Zatúži človek kvalitatívne zmeniť svoju podstatu a stať sa Duchovnou Bytosťou, alebo sa nechá zviest' dočasnou ilúziou Živočíšneho rozumu, a tým odsúdi svoju Dušu a Osobnosť na ďalšie trápenia? Všetko sú to zdanlivé detaily a len výsledok osobnej voľby každého jednotlivca. Ale od voľby každého človeka sa vyvíja a od nej závisí smerovanie civilizácie ako celku. Všetko sa začína čistotou a úprimnosťou zámerov každého človeka v spoločnosti, jeho skutočnou vnútornou voľbou, a zodpovedným prístupom k vlastnému životu s prihliadnutím na jeho veľmi obmedzený čas.

Na to, aby bolo možné zaviesť civilizovaný poriadok v spoločnosti, v prvom rade v duchovnom zmysle, je potrebné, aby v nej bolo pokiaľ možno čo najviac duchovne gramotných ľudí. Myslia sa tým tí, ktorí pracujú na sebe, venujú sa duchovnej transformácii, rozširujú si svoj obzor poznania. V prvých etapách je nevyhnutné zjednotenie úsilia takýchto ľudí s cieľom rozšíriť Znalosti v rôznych sférach spoločnosti. Je potrebné vytvárať také podmienky, aby vo svetovom spoločenstve bolo viac osvietených a intelektuálne rozvinutých ľudí s dominantou Duchovnej podstaty, ktorí majú slobodný prístup k prapôvodným Znalostiam, aby mohli poznať svet aj seba.

Anastasia: Teda robiť všetko pre to, aby sa v spoločnosti upevnili priority, založené na vnútornej potrebe

tvoriť a rozmnožovať Dobro: „ja – Bohu“, „ja – ľudom“ a nie terajší spotrebiteľský kúpno-predajný formát myslenia: „ty mne – ja tebe“.

Rigden: Presne tak... Takže, ďalej je nevyhnutné odstrániť samotnú štruktúru žreectva, tú hromadu rozličných náboženských hierarchií, armády duchovných, ktorí vykonávajú obetné obrady a považujú sa za prostredníkov medzi ľuďmi a Bohom (nech už Ho nazývajú v rozličných náboženstvách akokoľvek), ale v skutočnosti jednoducho žijú na úkor ľudí. Pre mnohých z nich je náboženstvo len profesiou a zdrojom príjmov (nadobudnutých na úkor práce radových veriacich), prostriedkom na manipuláciu masového vedomia prostredníctvom viery, a to na politické ciele. Na to, aby sa skoncovalo so štruktúrou žreectva, netreba robiť revolúcie, organizovať krvavé bitky, rozbroje a podobné provokácie Živočíšnej podstaty. Tento systém je možné odstrániť mierovou cestou. Veď žreci sú takí istí ľudia ako všetci ostatní, a tiež im je vlastné myliť sa a robiť chyby ako pre každého človeka. Spoločnosť jednoducho musí vytvoriť také podmienky, pri ktorých sa inštitút žreectva rozpadne sám od seba kvôli nepotrebnosti. Vtedy sa ľudia, ktorí k nemu patria, nájdu v iných profesiách, ktoré sú užitočnejšie pre spoločnosť, sú v súlade s ich skutočnými prioritami a životnou voľbou.

Anastasia: A ako vytvoriť také podmienky?

Rigden: V skutočnosti to všetko nie je také zložité. Jednoducho, ľudia musia sami prestať „hrešiť“ zvädzaním žrecov svojimi milodarmi. V konečnom dôsledku, keď im tento biznis prestane prinášať osobný zisk,

budú prinútení odložiť svoj odev žreca a ísť pracovať pre blaho spoločnosti rovnako, ako všetci ostatní ľudia.

Celkovo, ak hovoríme o pojme hriechu ako o náboženskom termíne, tak za jeden z najťažších hriechov môžeme označiť práve milodary žrecom, bez ohľadu na to, k akej konfesii patria. Prečo? Človek dáva milodary žrecom a ich armáde nájomných služobníkov, mylne sa domnievajú, že sú svätejší ako on sám, že títo ľudia v inom oblečení sú bližšie k Bohu, a preto aj ich modlitba je účinnejšia. No žreci sú takí istí ľudia, ako všetci ostatní, oni seba a svoju Dušu ešte nespasili, takže ako môžu spasiť iných? A opäť je potrebné, aby sa človek zamyslel, pre koho sa vykonáva táto materiálna obeta a pre aké ciele.

Takže, materiálne milodary veriacich potrebuje len armáda žreco. Veď Boh nepotrebuje ani peniaze, ani iné bohatstvá materiálneho sveta. Vzťahy medzi človekom a Bohom sa zakladajú výlučne na hlbokých, osobných pocitoch človeka z dotyku s duchovným svetom, na jeho úprimnej Láске a vďačnosti k Bohu. Práve tieto skutočné hlboké pocity človeka k Bohu sú tou najskutočnejšou, jedinečnou hodnotou, ktorú môže tamten svet od človeka prijať. Pritom tieto vzťahy s duchovným svetom sa uskutočňujú bez akýchkoľvek prostredníkov.

Treba chápať, že kým človek hodnotí svet z pozície obyvateľa trojrozmernej dimenzie, teda cez prizmu svojho materiálneho myslenia, tak bude v mnohých duchovných otázkach naplnený ilúziami, vyvolanými jeho pýchou. Myslí si, že keď sa mu už raz uráčilo venovať časť svojej pozornosti duchovnému svetu,

tak sa o neho musia starať celé zástupy anjelov, plniť jeho želania a dobre že nie na kráľovských poduškách ho niešť do raja. V skutočnosti, kým Osobnosť duchovne nedozrie, pre duchovný svet je neviditeľná. Ospravedlňujem sa za také banálne ľudské prirovnanie, ale také Osobnosti sú podobné miliónom reprodukčných buniek. Gaméty majú súbor chromozómov a nesú dedičné znaky. Človek si ani neuvedomuje ich materiálny vznik, existenciu a smrť. Navyše, niekedy využije ich silu, dokonca bez toho aby to chápal. Ale keď sa pri splynutí dvoch gamét vytvára zygota a začína sa vyvíjať embryo, tak minimálne jeden človek, myslím tým ženu (a v duchovnom zmysle božský ženský princíp), už nemôže ignorovať tento fakt. Ona určite obráti svoju upretú pozornosť na tento jav a následne sa bude starať o novú bytosť. Tak je to aj v duchovnom zmysle. Človek musí na sebe usilovne pracovať, osvojovať si duchovné praktiky a žiť v dialógu so svetom Boha na hlbokej pocitovej úrovni, aby došlo k splynutiu Osobnosti s Dušou, a aby si takým spôsobom zaslúžil právo byť prijatý do Večnosti. Vtedy aj duchovný svet obráti na tohto jedinca svoju pozornosť a obklopí ho starostlivosťou, ako dlho očakávanú novú dokonalú Bytosť.

Žiaľ, v súčasnom svete je dávna Pravda o dosiahnutí splynutia Osobnosti s Dušou stratená a človek v nádeji, že tým vyjadrí svoju Lásku a vďačnosť Bohu, dáva materiálne milodary žrecovi, a tak napomáha Živočišnému rozumu v tom, aby dostal do pokušenia a očarenia tohto človeka v rúchu žreca materiálnym svetom. Ty hrešíš, aj žrec hreší, keď prijíma tento milodar, ktorý sa pre neho stáva predmetom pokušenia. Svojím milodarom ho nútiš premýšľať

nie o duchovnom, ale o materiálnom, starať sa nie o svoju Dušu a skutočné slúženie Bohu, ale o zvýšenie svojich materiálnych príjmov. Chápeš, v čom spočíva ťarcha tohto hriechu? Človek týmto svojím milodarom posúva Osobnosť a Dušu tohto žreca do „pekla“, keď nakláňa jeho voľbu v prospech matérie, teda Živočišneho rozumu a zatažuje týmto hriešnym konaním aj seba samého. Tento hriech je dokonca oveľa strašnejší ako vražda ľudského tela, lebo telo je dočasný odev, v podstate prach. A tento hriech je podobný smrteľnému jedu pre Dušu, ktorý zbavuje danú Osobnosť šance predrať sa k večnému životu. V základe takýchto materiálnych milodarov a prinášania obiet leží zámena Živočišneho rozumu, ako si spomínala, v podobe typickej formulky kúpy a predaja: „ty mne – ja tebe“, viera v možnosť materiálneho „výkupného“, „splatenia“ svojich hriechov a získania materiálnych statkov v budúcnosti, počínajúc zdravím a končiac blahobytom.

Anastasia: Mnohí ľudia sa nad týmto jednoducho nikdy nezamýšľali. A aj radovým veriacim sa také prosby o milodary na potreby cirkvi zdajú byť samozrejmy a humánnymi, pretože to znamená pomoc druhým ľuďom. Veď zvyčajne žreci a ich zriadení motivujú svoje prosby o milodary, napríklad výstavbou chrámu, potrebami chrámu (v kázňach často slovo Chrám vopred spájajú s pojmom Nebeského Chrámu), pomocou chudobným veriacim a tak ďalej. Nikto ale ovečkám nedokladuje reálny stav vecí po rozdelení týchto prostriedkov od ľudí a nepredkladá im finančné vyúčtovanie o príjmoch a výdavkoch.

Rigden: V normálnej civilizovanej spoločnosti pomoc druhým ľuďom, rovnako, ako aj stavbu takéhoto

chrámu, určeného na spoločné duchovné praktiky, môžu a musia uskutočňovať združenia obyčajných občanov, obyvateľov príslušnej oblasti alebo obce. Všetko sa to deje podľa princípu: zhromaždiť sa, rozhodnúť a spraviť, ak je to naozaj životne potrebné pre miestnych obyvateľov a želajú si to. Ľudia v obci sa napríklad rozhodli postaviť si chrám – pre seba, svoje deti, spoluobčanov, oni tu žijú, oni musia rozhodovať, ako majú žiť, a nie ktosi zhora. A buď si istá, že pre seba a svojich blízkych, známych a deti duchovne gramotní ľudia postavia zodpovedajúci chrám, bez znakov aktivujúcich materiálny princíp v človeku, výhradne so znakmi, ktoré prebúdajú duchovnú zložku ľudí. V chráme, alebo na nejakom inom mieste, určenom na kolektívne duchovné cvičenia, si budú ľudia vymieňať poznatky a skúsenosti ako rovný s rovným, budú vykonávať spoločné modlitby za spásu svojich Duší na slávu a vďaka Lásky Božej. Nebudú viesť, ako väčšina duchovných v terajších chrámoch, politické alebo náboženské monológy žreco pre veriacich, nebudú miešať duchovné znalosti so želaniami a nariadeniami od Živočíšnej podstaty, s ponaučeniami, ktoré zodpovedajú programom žreco. Veď tento chrám bude určený skutočne pre ľudí, pre ich duchovný rozvoj, a nie pre miešanie duchovných zŕn s materiálnymi postojmi, nie žrecom pre biznis a zdieranie veriacich ich „regrútmí“ v kňazských rúchach. V ňom sa budú ľudia sami venovať svojmu duchovnému sebazdokonaľovaniu.

Nikto nesmie zarábať na chrámoch a miestach, kde sa ľudia zhromažďujú kvôli duchovnému rozvoju a komunikácii. Akonáhle sa začne úplatkárčenie, predaj, poskytovanie platených služieb, určenie mzdy,

nech by to bolo pre kohokoľvek v chráme alebo na „svätých miestach“, tak vzniknú aj pokušenia, ako viac zarobiť, ako získať väčšiu moc, ale hlavne nič nerobiť. Veď pre lenivca je jednoduchšie nosiť sviečku v honosnom teatrálnom rituáli a pyšne sa prirovnávať k vyššej bytosti, ako pracovať so zbíjačkou v banskej štôlni. Takže človek ani nepostrehne, ako sa ocitne v pavučine nerestí. Je to dávno známy postup Živočišnej podstaty.

No nejde o chrámy ako také, ale o ľudí. Duchovnému sebazdokonaľovaniu sa možno venovať kdekokoľvek: či už vonku, alebo hoci aj v miestnosti. Už som hovoril, že v minulosti sa ľudia väčšinou venovali duchovnému sebarozvoju v jaskyniach, po tisícročia tam prichádzali pokolenia ľudí a učili sa duchovným praktikám podľa znakov a symbolov, ktoré ich predkovia zaznamenali na skalné steny. A tieto jaskyne existujú až dodnes, nikto sa neulakomil na ich materiálnu úbohosť, a ich duchovnú hodnotu – Znalosti – môžu duchovne gramotní ľudia využívať aj teraz. Žreci rozličných náboženstiev už v dávnej minulosti budovali pre vykonávanie svojich kultov veľkolepé chrámy, ozdobené zlatom a drahými kameňmi, napríklad v starovekom Egypte, Babylónii, starovekom Grécku a tak ďalej. A kde sú tie chrámy teraz? Namiesto nich sú ruiny a zlato dávno rozkradli ľudia, ktorých zlákali tieto materiálne poklady. **Je nepripustné zvádzať ľudí materiálnymi vecami tam, kde má miesto duchovné osvietenie.**

Takže nie je možné, aby mali nejakí ľudia možnosť akýmkoľvek spôsobom zarábať na duchovnom úsilí iných ľudí. Šírenie duchovných znalostí nesmie

prinášať človeku finančné alebo akékoľvek iné materiálne výhody, len tak sa dá vyhnúť materiálnym pokušeniam, a vtedy to človek bude robiť z Duše, s úprimnosťou svojich duchovných zámerov!

Anastasia: Áno, problém väčšiny veriacich je v tom, že prinášaním milodarov náboženstvám ako by sa ľudia v podstate vykupovali z duchovnej práce na sebe a prenášali záležitosti svojho Svedomia na žrectvo. Namiesto toho, aby sami tvorili vo svete dobro, je pre nich ľahšie odnieŤ peniaze „služobníkom oltára“. A žreci to beztreŤne využívajú.

Rigden: Ťiaľ, je to tak. Ibaže to nie je celkom beztreŤné, veď nikomu sa ešte nepodarilo a ani v budúcnosti sa nepodarí, vyhnúť osobnému Súdu, a každému bude dané podľa jeho skutkov a podľa jeho úmyslov. A čo sa týka samotných ľudí, ktorí sa pokúšajú pomocou milodarov žrecom vykúpiť z duchovnej práce na sebe, tak to je ich omyl. V podstate je to sebaklam, veď nech by si človek vymyslel akékoľvek materiálne výkupné, duchovnú prácu za neho nikto neurobí. Dôležité predsa nie sú jeho peniaze v chráme, ale osobná účasť na tvorivom procese spoločnosti a osobné duchovné premeny s tým spojené. A čo sa týka milodarov a chrámov, tak múdre mu človeku bude stačiť, keď sa pozrie na dnešnú realitu. Výstavbu chrámov v mestách v súčasnosti premenili na biznis-projekty. Pozerajú sa nie na kvalitu, ale na kvantitu, nie na to, koľko ľudí sa môže skutočne pridať k duchovnému, ale aká bude ekonomická rentabilita a politický prospech. Pričom každá náboženská organizácia, zvlášť vo veľkých mestách, sa snaží uchmatnúť si pre seba kúsok zeme čo najbližšie

k miestam, kde sa masovo zhromažďujú ľudia, aby si zabezpečila čo najväčší príliv farníkov.

Rozdrobenosť náboženstva na sekty a ich boj medzi sebou – to je len boj o moc, kde je dôležitosť človeka hodnotená podľa jeho peňaženky, a moc nad radovými veriacimi je považovaná za politickú moc nad elektorátom. Všetko je obrátené hore nohami! Napraviť to možno len vtedy, keď sa sami ľudia v spoločnosti stanú gramotnejšími v duchovných otázkach, začnú si rozširovať svoj obzor Znalostí, vnímanie sveta, primerane sa budú zúčastňovať na živote spoločnosti, budú žiť s Bohom vo svojom vnútri, konať dobré a tvorivé skutky. Až vtedy odpadne „potreba“ obchodných sprostredkovateľov medzi Bohom a človekom.

Anastasia: V súvislosti s tým vzniká ešte jedna nemenej dôležitá otázka. V „armáde“ žrecov sú nepochybne ľudia, ktorí si vybrali slúženie určitému náboženstvu v nádeji na svoje duchovné spasenie a nemali ani tušenie o skutočnom stave vecí vo vnútri systému dovtedy, kým do neho nevstúpili. No dokonca aj keď v ňom boli a videli to, čo sa nevystavuje na obdiv masám veriacich, nestratili v tejto politickej špine čistotu svojej viery a úprimných úmyslov slúžiť len Bohu, a nie žreckým klanom. Kedysi ste hovorili, že na skutočnej duchovnosti týchto vo svojej podstate „božích ľudí“, ktorých je žiaľ v celom svete veľmi málo, sa ako na stĺpoch drží sláva každého masového náboženstva alebo vierovyznania. Ak bude zrušený systém náboženstiev ako taký, čo bude s ľuďmi, ktorí skutočne idú k Bohu, venujú sa duchovnej službe a pritom nezištne, úprimne pomáhajú iným ľuďom?

Rigden: No, po prvé, dnes je veľmi málo tých, ktorí úprimne túžia slúžiť Bohu a nie svojej pýche, ktorí sa starajú o ľudské duše, pričom za to neberú mzdu. V skutočnosti sú to naozaj jednotlivci z miliónov služobníkov v armáde žreco v rôznych náboženstvách. Drvivá väčšina služobníkov v náboženstvách sú prišelci, ktorí sa nechali zlákať materiálnymi cieľmi, a nie duchovnou spásou. A po druhé, u skutočných „božích ľudí“ žiadne vonkajšie zmeny v ich živote nezastavia ich vnútorný duchovný proces. Dokonca, aj keď zmenia profesiu a budú pracovať tak ako všetci, pre blaho spoločnosti, budú sa naďalej rovnako úprimne venovať svojmu duchovnému sebarozvoju a svoj voľný čas zasvätiť pomoci druhým ľuďom. Je to totiž ich duchovná potreba, ich vnútorný život, ktorý dominuje nad okolnosťami tohto sveta. Takže vonkajšie premeny ich nezastavia, dokonca ich skôr potešia, vzhľadom na to, s čím sa musia stretávať a čo každý deň vidia vo vnútornom živote náboženskej obce, a tiež v konaní a skutkoch svojich „kolegov“.

Jednou z nevyhnutných podmienok na dosiahnutie kvalitatívnej zmeny spoločnosti je, **aby ľudia sami chápali zmysel svojho duchovného rozvoja, a tiež, aby prestali pokúšať mocou a materiálnymi hodnotami ľudí**, ktorí patria k „armáde“ žreco. Nedávať im peniaze (milodary), žiadne dary, neprispievať k ich pýche poklonami, klaňaním sa, bozkávaním rúk, servilnosťou, poslušnosťou, prosbami a podobnými pokušeniami pre ich Živočíšnu podstatu. Teda inými slovami, **oni sami nesmú „hrešiť“ a provokovať k tomu druhých**. Veď tento človek je taký istý, ako aj ty. On (služobník kultu obetovania) sa ničím nelíši od obyčajného človeka, ak sa jeho Duša nachádza

v tele, v tomto materiálnom svete. Tu nikto nemôže byť ani nižšie ani vyššie, pretože všetky ľudské duše trpia v tomto materiálnom zajatí.

Človek má len jedno východisko z tohto materiálneho zovretia – duchovne sa rozvinúť a oslobodiť svoju Dušu, odísť do sveta Boha. **Niet ľudí, ktorí by aspoň raz v živote nepocítili túto potrebu, vychádzajúcu z Duše a prejavujúcu sa v úsilí o skutočnú, duchovnú slobodu.** Iná vec je, že Živočíšna podstata človeka interpretuje túto potrebu Duše po svojom a prekrúca samotný pojem „sloboda“, pričom mu prisudzuje materiálne vlastnosti, ktoré sú Duchovnej podstate cudzie. Všetci ľudia sú veriaci, len každý využíva silu svojej viery podľa svojej voľby. Mimochodom, tí, ktorí sa zaraďujú ku nanajvýš horlivým ateistom, sú v skutočnosti sami vystavení tým istým strachom a predsudkom, ako aj veriaci človek. V spoločnosti sú títo ľudia, vo svojej podstate, takými istými žrecmi, len v „malom“ rozsahu, ibaže na rozdiel od nich otvorene oslavujú vlastnosti Živočíšnej podstaty (svoju samolúbošť, pýchu, ctižiadosť a tak ďalej).

Anastasia: Keď bude v spoločnosti zrušený inštitút žrectva, ako sa môžu ľudia vyhnúť podobným chybám v budúcnosti? Myslím tým, nenechať sa pri šírení duchovných znalostí zlákať pýchou, ctižiadosťou, netužiť po moci nad sebe podobnými a tak ďalej, teda odolať pokušeniam Živočíšnej podstaty.

Rigden: Ak civilizácia pôjde duchovným smerom, tak táto otázka má veľmi jednoduché riešenie. Treba chápať, že človek má duálnu podstatu, a prebieha

v ňom neustále kolísanie medzi Živočíšnou a Duchovnou podstatou. Preto to treba urobiť tak, aby *duchovné poznanie, šírenie všeludských prapôvodných Znalostí bolo nevýhodné pre Živočíšnu podstatu človeka ako prevodcu Živočíšneho rozumu, predstavujúceho materiálny svet a jeho záujmy, no aby bolo absolútne vyhovujúce a prospešné pre rozvoj Duchovnej podstaty v človeku ako prevodcovi Duchovného sveta*. Je dôležité sprístupniť prapôvodné duchovné Znalosti všetkým ľuďom a pri ich šírení vylúčiť akúkoľvek možnosť pokúšania človeka podnetmi od Živočíšnej podstaty.

Anastasia: Teda je potrebné, aby sami ľudia vytvorili v spoločnosti také podmienky, pri ktorých by to bolo pre človeka, ktorý sa venuje duchovnému osvieteniu iných ľudí, materiálne nevýhodné.

Rigden: Áno, pri riešení tejto otázky je potrebné zabezpečiť, aby prevodcovia Živočíšneho rozumu nemali žiadnu možnosť manipulovať spoločenským vedomím, aby nezískavali ekonomický prínos a politické výhody, nech by to bol ktokoľvek, a už vonkoncom nedopúšťať skresľovanie informácií, manipulovanie nimi vo vlastný prospech, teda treba vylúčiť takýto prejav diskrečnej moci v záležitostiach rozširovania Znalostí.

Anastasia: To je ale skutočne možné len vtedy, keď veľa ľudí spozná základy prapôvodných Znalostí. A keď bude mať svetové spoločenstvo tieto informácie, tak väčšina ľudí začne jasne rozlišovať duchovné zrná od pliev, a nebude sa poddávať vplyvu a provokáciám ľudí so zlými úmyslami. Táto väčšina dokáže v sebe ignorovať prejavy Živočíšnej podstaty a podporovať vo svojich kolektívoch a okolí Duchovnú podstatu.

Rigden: Presne tak. V prvom rade sa ľudia musia duchovne prebudiť, vtedy v spoločnosti samé od seba zmiznú tieto rudimenty koloniálneho myslenia a od duchovných záležitostí bude odvrhnutá celá armáda rôznych príživníkov a ich pochlebovačov, ktorí žijú na účet ľudskej viery. Veď kým visia ľudom na krku, tak budú vymýšľať čokoľvek, len aby mohli takto prežiť svoj život ako sociálni paraziti, príživníci spoločnosti, a ešte aby im za to národ aj ruky bozkával a vážil si ich.

Ľudia sa musia naučiť byť pánmi svojho duchovného osudu, nečakať, že niekto za nich urobí ich životne dôležitú duchovnú prácu, ale sami sa musia sebazdokonaľovať, pracovať na sebe, rozširovať si svoj obzor poznania sveta. Nečakať milosť od žreco a politikov, neoddávať sa ilúziám a nedovoľovať sebou manipulovať, ale treba byť zrelšou Osobnosťou, spoločensky aktívnym a duchovne zodpovedným Človekom. A aby sa neopakovali chyby minulosti, aby sme sa v budúcnosti vyhli závislosti od Vôle Živočíšneho rozumu, aby sme sa vyhli prekrúcaniu duchovných Znalostí a návratu k žreckým schémam, je potrebné, aby tí, *ktorí sa rozhodli pomôcť sebe aj druhým ľuďom v duchovných otázkach, sa tomu venovali na úkor vlastnej pýchy a materiálnych záujmov.* Pretože, ako som už povedal, tam, kde sa objavuje finančná zainteresovanosť, možnosť uspokojenia pýchy, získania akýchkoľvek výhod a privilégií, moci nad niekým, tam určite skôr či neskôr vznikne pokušenie a prejaví sa slabosť ľudského ducha.

Ako to vyzerá v praxi? Ak sa človek zdokonaľuje sám, má duchovnú skúsenosť a vnútornú potrebu šíriť duchovné Znalosti, tak vo svojom voľnom čase

pomáha ľuďom, a tí sa učia a následne tiež pomáhajú v týchto otázkach iným ľuďom, a tí zase ďalším. No všetci musia pracovať pre blaho spoločnosti, musia mať nejakú občiansku profesiu a zarábať si prácou na každodenný chlieb. A vo svojom voľnom čase sa musia učiť, deliť sa o skúsenosti a poznatky s druhými ľuďmi ako rovný s rovným, ako s dobrými priateľmi, a potláčať pritom svoju Živočišnu podstatu, riadiac sa vo svojich skutkoch Duchovnou podstatou. Toto je reálna pomoc ľuďom a zároveň práca na sebe: rozpoznanie prejavov Duchovnej a Živočišnej podstaty v sebe, bdelá kontrola svojich myšlienok, pochopenie svojej podstaty, duchovný rozvoj. A práve v tom je zmysel: sám rastieš a druhým pomáhaš.

Chápeš, v čom je zvláštnosť takéhoto rozširovania duchovných znalostí? Človek sa ide deliť s ľuďmi so znalosťami o Bohu, venuje tomu svoj vlastný čas, svoje sily, svoje prostriedky, a pritom na oplátku nezískava nič materiálne, žiadne pokušenie ani uspokojenie svojej Živočišnej podstaty. Jediné, čo získava je znásobenie duchovného bohatstva pri pokojnej komunikácii s Dušami trpiacimi rovnako ako on. Čo v sebe zaseješ, to v konečnom dôsledku aj zožneš. Duchovnému – duchovné, materiálnemu – materiálne. Teda tento človek prináša na duchovný oltár svojho života prízemný egoizmus – obeť v podobe ambícií svojej Živočišnej podstaty, a tiež znásobuje svoje duchovné „dary“ vychádzajúce z kontaktu s ľuďmi. Pritom tieto dary nie sú materiálne (žiadne peniaze, ani jedlo, ani veci, ani ľudské ambície vychádzajúce z pýchy). Toto je tá duchovná zložka, ktorú človek odovzdáva druhým ľuďom prostredníctvom duchovných Znalostí. Veď šírením prapôvodných Znalostí človek zároveň čelí

jednotnému Živočíšnému rozumu a pomáha druhým ľuďom aspoň trochu poznať, precítiť a pochopiť tú božskú podstatu, ktorá je v nich ukrytá, ktorá nepatrí k materiálnemu svetu. Matéria je smrteľná, ale Duša je nesmrteľná. Osobnosť má predsa slobodu voľby: stať sa smrteľnou alebo odísť do Večnosti. Práve v tom je celý zmysel a práve z toho musí všetko vychádzať.

Treba mať na pamäti, že Živočíšny rozum je veľmi silný, a človek, v dôsledku svojej duálnej podstaty, kvôli svojim výkyvom medzi voľbou dvoch princípov, je slabý. Dokonca aj človek, neochvejne idúci po duchovnej ceste, je vystavený útokom Živočíšnej podstaty. Stačí, aby len trochu odbočil, trošičku sa poddal zvodom materiálna, Živočíšny rozum okamžite ovládne jeho vedomie a často víťazí v tých životných momentoch, kde je voľba Osobnosti zvlášť dôležitá. Práve preto sa aj odporúča bdieť, neustále na sebe pracovať, nič neprepáčiť svojej Živočíšnej podstate. A ak si už raz stúpil na hrable, tak nabudúce ich dokáž obísť. Pri šírení duchovných Znalostí je vždy pokušenie od Živočíšnej podstaty spočívajúce v pýche, prirovnávaní sa k vyššej bytosti, v túžbe privlastniť si tieto Znalosti, interpretovať ich pri rozhovore s inými ľuďmi po svojom a podľa svojho rozumu. Tak zvyčajne dochádza k ich prekrúteniu Živočíšnou podstatou, zámene za materiálne pojmy a nakoniec k strate prapôvodných Znalostí. Človek by mal chápať, že duchovné Znalosti sú dané pre všetkých ľudí. Človek nie je Boh, nie je anjel, nie je cherubín, nie je Duch Svätý. On je len človek, taký istý ako aj všetci ostatní ľudia, keďže jeho Duša je uväznená v mnohorozmernej energetickej konštrukcii, patriacej materiálnemu svetu.

Anastasia: Je tu ešte jedna dôležitá otázka, ktorá zaujíma čitateľov. Môže človek niekomu odpúšťať jeho „hriechy“, odpúšťať niekomu niečo v duchovnom zmysle v mene najvyšších Duchovných Bytostí?

Rigden: *Človek nemôže nikomu odpúšťať „hriechy“, nemôže sa za nikoho modliť, lebo sám nie je dokonalý. A nikomu na Zemi nie je daná moc odpúšťať v mene najvyšších Duchovných Bytostí, a už vôbec nie v mene Boha.*

Odpustenie „hriechov“ je spojené so spoveďou, ktorú sme už v našom rozhovore spomínali. Treba chápať psychologickú podstatu vzniku takého javu v náboženstve, ako je spoveď. Efekt katarzie (z gréckeho slova „katharsis“ – „očistenie“) je dobre známy nielen služobníkom náboženstiev, ale aj psychoanalytikom a psychoterapeutom. Bol známy aj v dávnej minulosti. Je to terapeutická metóda, pri ktorej si človek spomína na znepokojujúce momenty svojho života, ktoré boli impulzom k hlbokému prežívaniu vnútorného konfliktu alebo psychoneurotickej poruchy. V podstate je to pre človeka psychologická úľava, ktorá je typická pre akýkoľvek dôverný rozhovor, napríklad s priateľom o svojich neprijemnostiach alebo problémoch, po ktorom sa u neho stráca stav skleslosti, človek zažíva zvláštne psychologické uvoľnenie. Ako sa hovorí medzi ľuďmi: „zdieľaná radosť – dvojité radosť, zdieľané trápenie – polovičné trápenie.“ Pričom vo väčšine prípadov je to tak, že čím viac je v človeku pýchy, tým je pre neho ťažšie priznať si niečo, čo vykonal. Služobníci náboženstiev použili túto praktiku ako zbraň. Priznanie sa k previneniu sa začalo prezentovať ako svojrázna obeta, za ktorou nevyhnutne

nasleduje odmena – „odpustenie nesprávneho konania“, „odpustenie hriechov“. Ľudí v podstate odučili od duchovnej práce na sebe a privykli ich na myšlienku, že ak človek pekne poprosí, tak toto odpustenie určite dostane. Opakujem, je to jednoducho čisto psychologická metóda, založená na viere človeka.

Čo ale chcem ohľadom toho povedať. Dôverný rozhovor, to je samozrejme dobre. Ale ten pomáha človeku len dočasne prežiť v danom momente jeden z následkov jeho vnútorného konfliktu, no nerieši to hlavné – odstránenie príčiny konfliktu. Jeho korene sa ukrývajú v každodennom návyku myslenia, z veľkej časti spojeného s koncentráciou pozornosti Osobnosti na myšlienkach a želaniach Živočíšnej podstaty. Príčinu zrodu podobných konfliktov môže v sebe kardinálne odstrániť len sám človek a nikto iný to za neho neurobí. Len on sám, svojou voľbou, vnútornými premenami, znásobením svojich dobrých skutkov a serióznou prácou na sebe sa môže duchovne očistiť, rozvinúť sa, a ako zrelá Bytosť sa vytrhnúť z materiálneho zajatia, oslobodiť svoju Dušu. Len on sám, vďaka svojej duchovnej práci, môže samostatne vystúpiť do siedmej dimenzie (do „siedmeho neba“, do „raja“, Nirvány), teda prekliessniť si duchovnú cestu do sveta Boha. Každý človek, ktorý skutočne ide po duchovnej ceste a pracuje na sebe, v živote ktorého dominuje jeho osobná, najvnútornejšia komunikácia s Bohom, Láska a spojenie s Duchovnou podstatou, skôr či neskôr sám prichádza k tomuto pochopeniu.

Ľudia sa musia naučiť chápať svoju duálnu podstatu, chápať a odpúšťať si navzájom chyby tak, akoby oni sami prechádzali touto lekciami a akoby

sa to stalo práve im. Je bežné, že sa každý človek dopúšťa prehreškov. Avšak duchovne silní ľudia nielenže si jednoducho priznajú svoje chyby, ale si z nich aj dokážu vziať ponaučenie. Majú dosť odvahy a vytrvalosti na to, aby si uvedomili chyby, ktorých sa dopustili a podľa možnosti ich odstránili. Netreba smútiť nad tým, čo sa nedá napraviť. Ale treba zdvojnásobiť svoje sily na to, čo trvale prinesie duchovnú radosť nielen tebe, ale aj druhým ľuďom. Život – to je skutočná škola, kde chyby sú lekciami a získané skúsenosti učiteľom.

Ako sa hovorí, na pokojnom mori sa skúseným námorníkom nestaneš. Získaním Múdrosti, vďaka duchovnej skúsenosti, človek začína s istotou a cieľavedome viesť svoju loď uprostred rozbúreného oceánu života, vyhýba sa chybám minulosti, nedovoľuje žiľvom minulosti hádzať ho z boka na bok a vyvolávať tak vnútorné konflikty. Ako hovorili starodávni mudrci, udržať kormidlo v rozbúrenom oceáne života si vyžaduje v prvom rade duchovnú prácu na sebe. Pre takéhoto odvážneho človeka, ktorý vedie svoju loď naprieč búrkou životných žiľvov, skôr či neskôr nastane deň, kedy sa pred jeho vnútorným zrakom otvorí úplne iný, duchovný, čistý svet, ktorý predtým v sebe nepoznal. Tento svet vyvoláva pokoj v Duši, umožňuje Múdrosti zvíťaziť nad žiľvami matérie a pristáť na brehu Večnosti.

Anastasia: Skutočne, nesmieme predovšetkým sami sebe dávať podnet pre vznik a posilňovanie myšlienok o rôznych materiálnych pokušeniach – a to je fakt. Myslím, že mnohí by chceli žiť a tvoriť v spoločnosti, kde ľudia, ktorí spoločne kráčajú životom,

nehádzu na seba navzájom špinu egoistických ambícií, negatívnych emócií a iných prejavov Živočišnej podstaty, ale stimulujú v spoločnosti dobro, správajú sa jeden k druhému s pochopením a úctou. Súdiac podľa histórie ľudstva, je to dávny sen ľudí.

Rigden: Presne tak. Takže, keď sa duchovnými otázkami spoločnosti bude zaoberať samotná spoločnosť a stane sa to v nej samozrejším a prvoradým, vtedy bude aj poriadok. A nato treba vytvoriť také podmienky, aby väčšina ľudí v tejto civilizácii žila pre duchovné ciele, a nie kvôli materiálnym prioritám ako je to teraz. Vtedy aj žrecké štruktúry samé zmiznú, pretože prestane existovať štruktúra tajnej moci nad ľuďmi, ktorá sa udržuje vďaka ukrývaniu skutočných duchovných Znalostí. Ľudia budú poznať Pravdu a tá bude dostupná každému.

Anastasia: Áno, pre kvalitatívne zmeny v spoločnosti je potrebná zmena myslenia samotných ľudí, ktorí tvoria túto spoločnosť. Všetko to predpokladá inovatívny spôsob myslenia, inovatívnu kultúru a správanie, a pritom zavedené do každodenného života na základe iniciatívy samotnej spoločnosti. Hoci v podstate, všetko nové, to je veľmi dobre zabudnuté staré. Ľudia dávno snívajú o vytvorení ideálnej spravodlivej spoločnosti, kde by vládla sloboda a rovnosť. No žrci a politici využívajú toto želanie ľudí tým, že ho zaraďujú do svojich sľubov, zatiaľčo v praxi robia všetko pre to, aby k tomu nedošlo. Preto táto „rovnosť“ bola v skutočnosti vždy formálna, dokonca aj potom, ako žrci a politici vyvolávali pre nich výhodné spoločenské otrasy, reformy alebo revolúcie, výmeny jedného náboženstva, strany alebo spoločenského

zriadenia za iné. Nie je ťažké si všimnúť že výsledok podobných perturbácií je vždy rovnaký – žreci a politici znovu vytvoria mocenskú hierarchiu (elitu s privilégiami), teda situácia v spoločnosti sa v podstate globálne nemení. Mení sa len reklamný štít s názvom spoločenského zriadenia alebo dominujúceho náboženstva. Je možné, že k tomu dochádza preto, že ľudia už dávno zabudli v čom spočíva skutočná rovnosť a sloboda.

Rigden: Ľudia sa pozerajú na koruny stromov, no nevidia korene. A podstata spočíva v nasledujúcom: **všetci ľudia sú si rovní v prvom rade v podmienkach uväznenia v tomto materiálnom svete, v charakteristike svojej duchovnej a živočíšnej podstaty, v pominuteľnosti svojho života a dočasnosti prebývania v tomto svete! Všetci ľudia sa rodia a umierajú sami a všetci majú svoj duchovný osud, ktorý si sami formujú svojou voľbou.** Všetci ľudia sú vo svojej Duchovnej podstate dobrí, pretože každý má Dušu, a v tomto zmysle sú si všetci rodnými a veľmi blízkymi navzájom, veď Duše sú jednotné, sú zo sveta Boha. A toto **spája všetkých** ľudí, *nezávisle na sociálnom statuse, mieste bydliska, vierovyznaní a národnosti **ich tiel.*** Veď ľudia (nové Osobnosti) nemôžu za to, že dostali takéto telo s určitou genetickou dedičnosťou tej ktorej rasy, že jedni z nich sa narodili ako Číňania, iní ako Angličania, ďalší ako Nigérijci a tak ďalej. Teda, že ich biologický materiálny obal bol zreprodukovaný v niektorej z etnických skupín.

No všimni si, že ľudia bez ohľadu na niektoré fyziologické odlišnosti, nezávisle od príslušnosti

k určitej rase hodnotia seba aj iných, im známych aj neznámych ľudí, *podľa miery ľudskosti*, a že u všetkých národov existuje pojem Dobra a Zla. Toto hodnotenie prebieha na bojovom poli ich vedomia, na základe ich voľby medzi Duchovnou a Živočíšnou podstatou. A hlavné pre ľudí nie je to, ako vyzerá telo známeho, ale aký je samotný človek svojimi vnútornými kvalitami, aká je jeho „duševná krása“.

A telo je telo. Skutočné vedomosti väčšiny ľudí o vlastnom tele spočívajú vo vete: „Niekoľde tu ma niečo bolí.“ A aj ideály krásy tela sú v ľudskej spoločnosti relatívne, sú podmienené reklamou jedných ľudí, ktorých iní ľudia napodobňujú. Pritom rôzne národy majú vlastné predstavy o kráse tela: niekto považuje za krásne od detstva si predlžovať krk kruhmi, a niekto vyzerá ako teenager. Ale o to tu nejde. Duše ľudí nie sú na vine, že ich napchali do tých alebo iných tiel. Telo Osobnosti, ako aj všetky vonkajšie podmienky jeho existencie, to je dôsledok zvolených priorít, dominujúcich želaní a voľby, ktorú kedysi urobili subosobnosti terajšieho človeka.

Ale kto dnes tak usilovne rozdeľuje ľudí, drobí jediný celok – ľudstvo na časti: rasy, etniká, rozličné sociálne, religiózne skupiny? Politici a žreči. Oni určujú smer rozvoja vedy v tej ktorej oblasti, vytvárajú podmienky, aby sa ľudia venovali rozširovaniu a prehĺbovaniu určitých tém, a následne ich zavádzali do systému vzdelávania mladej generácie. Napríklad, kto študuje národ a nacionalizmus? Politológovia. Získavajú vedecké tituly a rôzne odmeny za tieto „výskumy“ a vypracovanie rôznych vlastných špekulatívnych koncepcií, ktoré sú smerované podľa

politickej objednávky. A tak sa v tom vrtajú krížom krážom a vymýšľajú rôzne teórie, veď každý z nich chce žiť dobre, mať slušný plat, úctu a uznanie.

Svetoví politici kvôli vlastnej moci rozdeľujú národy, pričom to robia rukami samotných ľudí. Napríklad títo predstavitelia vedy (vedome alebo bez chápania globálnej podstaty) za peňažnú odmenu plnia ich programy a nariadenia, uvádzajú do života politické rozhodnutia, fakticky popularizujú v spoločnosti koncepcie, výhodné pre tých, ktorí sú pri moci. Pritom všetky tieto ich teórie sa zakladajú na množstve historických faktov (pod ušľachtilou zámenkou historického poznania), demonštrujúcich deštruktívne modely minulosti, údajne pod heslom spoločenského odsúdenia, vraj „tak sa to nemá robiť“. Avšak fakticky týmto ľuďom demonštrujú a nanucujú modely, stereotypy správania, varianty „ako sa to ešte dá“, ktoré spôsobujú ešte väčšie rozdelenie, teda diferenciáciu spoločnosti. Napríklad sa popisujú idey triedneho boja, nerovnosti, rasovej diskriminácie, sociálnej nespravodlivosti, delenia ľudí na „vyšších“ a „nižších“, na „elitu“ a „stádo“, spôsoby rozpútavania vojen a tak ďalej. Vezmi si učebnicu politológie ktorejkoľvek krajiny sveta. Veď je to intenzívne vyhocovanie xenofóbie (z gréckeho „xenos“ – „cudzí“ a „phobos“ – „strach, obavy“), teda neprijatia, strachu, vzájomnej nenávisť, intolerancie k čomukoľvek cudziemu, neznámemu, a teda podvedome nepriateľskému pre človeka. No ani v jednej učebnici nenapíšu, ako to v skutočnosti vyzerá u mocenských špičiek, na čom v skutočnosti súčasní politici a žreци stavajú svoju moc, a ako vykorisťujú kvôli vlastným merkantilným záujmom celé národy.

Takže, rozdelenie a rozdrobenie spoločnosti stimulujú svetoví politici a žreci *umelo!* Prečo? Preto, aby vo vedomí ľudí sformovali obraz *nepriateľa* a držali týmto spôsobom celú spoločnosť v strachu a poslušnosti. Aby pod touto zámienkou, nasmerovanou na boj s niekým, spoločnosť bez rozmýšľania schvaľovala vyčleňovanie veľkých prostriedkov zo štátneho rozpočtu krajiny na „sprísnenie bezpečnostných opatrení“ a iné podobné výdavky. Inými slovami, aby si štát takto posilňoval kontrolu a moc nad ľuďmi. A kto predstavuje štát? Skupiny politikov – jednotliví ľudia so svojimi záujmami. Tí využívajú tento umelo vytvorený a občas aj nimi sponzorovaný spoločenský „strach“ na upevnenie svojej moci a banálne rozkrádanie rozpočtu pod zámienkou utajenia a zaistenia bezpečnosti obyvateľstva.

Stačí sa pozrieť, čo ľuďom ukazujú v televízii – neustále zastrašovanie, aké je všetko v ich krajine zlé: vraždy, výbuchy, lúpeže, škandály, obeť živlov, teda ustavičné mimoriadne situácie a udalosti. Ktorá normálna psychika to vydrží? A prečo to všetko ukazujú? Či vo svete nie sú dobré správy? Sú, len ich úmyselne málo ukazujú. Veď vnucujú to, čo je Duchovnej podstate človeka veľmi odporné, ale zato to intenzívne aktivuje jeho Živočíšnu podstatu. Pre politikov a žrecov je v skutočnosti výhodné, aby bol človek ako ustrašené zvieratko, aby v ňom dominoval živočíšny strach o svoj život, a aby v masách existovalo živočíšne podlizovanie sa a agresia k umelo vytvorenému obrazu nepriateľa. Vtedy sa moc nad takými zombifikovanými ľuďmi stáva neobmedzenou. A tak má spoločnosť obvyklý výsledok: zatiaľčo väčšina ľudí túži po rovnosti, slobode a spravodlivosti, v skutočnosti vo svetovom

spoločenstve politici a žreци stimulujú neustále vojny a rozdúchavanie rasového, národnostného, náboženského nepriateľstva medzi ľuďmi.

Anastasia: Áno, obrovský podvod. Je to to isté, ako dať národom lopaty, a oni si svojimi rukami budú kopať vlastné hroby, pričom si budú myslieť, že kopú základy na výstavbu nového domu pre svoju mnohonárodnostnú rodinu. Kam sa len pozrieme, všade je umelé rozdeľovanie a rozdrobovanie ľudstva. Ale veď všetko toto klamstvo môže existovať len dovtedy, kým sami ľudia nezmenia túto situáciu.

Rigden: Presne tak, všetko je v rukách ľudí, presnejšie v spôsobe ich myslenia. Pravda je jedna. No ak človek v mysli od nej pripustí malú odchýlku, tak sa v ňom z Pravdy stane nekonečne rozdrobená prázdnota. Poznať Pravdu, to neznamená všetko v nej rozdeľovať rozumom na „za“ alebo „proti“. Poznať Pravdu, to znamená chápať Dušou jej jedinú podstatu a nekonečnosť duchovnej slobody. Z duchovnej podstaty pramení prirodzená potreba človeka žiť **v rovnosti, bratstve, jednote s celým ľudstvom, uvedomenie, že všetci ľudia na planéte sú si rodnými a navzájom veľmi blízkymi svojou duchovnou podstatou.**

Keď v človeku dominuje Živočišna podstata, tak tá túto potrebu prekrúca. A vtedy človek začína porovnávať seba s inými v spotrebiteľskom formáte myslenia, považujúc sa za rovného s tými, ktorí sú podľa jeho mienky v niečom „nad ním“ a ani nepomyslí na tých, ktorí sú podľa jeho mienky v niečom „pod ním“. A toto úspešne využívajú politici a žreци tak, že zahŕňajú podobné idey do svojich hesiel

o rovnosti a bratstve, do náboženských spisov, politických koncepcií a zákonov na papieri.

Anastasia: No áno, a potom sa ľudia čudujú, ako je to možné, veď údajne sú všetci bratia a sestry, zdá sa, že ústavy a medzinárodné konvencie hovoria o medzinárodnom humanitárnom práve, o likvidácii všetkých foriem rasovej diskriminácie, o rovnoprávnosti všetkých ľudí a tak ďalej, teda hlásajú starostlivosť o človeka, o jeho práva, ktoré sú založené na princípe rovnosti. Ale v skutočnosti žijeme vo svete, kde ani zďaleka nie sú rovnaké možnosti pre všetkých.

Rigden: Ľudí rozdeľuje matéria a jej potreby, teda Živočíšna podstata. **No ak sa ľudia budú orientovať na svoju Duchovnú podstatu, tak kolektívne dokážu medzi sebou prekonať akékoľvek nezhody.**

Ak dovolíš, porozprávam jedno dávne východné **podobenstvo o dvoch bratoch**, ktoré hovorí o ľudskej voľbe a jej následkoch. Kedysi dávno sa v jednej obci narodili dvaja bratia – dvojčatá. A hoci rozdiel medzi nimi bol len niekoľko minút, predsa sa ten prvorodený syn po celý život považoval za staršieho a teda aj múdrejšieho. Keď bratia podrástli, jedného dňa sa v ich dome zastavil pútnik, aby u nich prenočoval. Bol to človek Duchovný a Múdry. V tom čase ľud tejto obce bojoval so susedným národom. Táto vojna už ľuďom priniesla mnoho trápenia. No nikto nevedel, ako sa vyhnúť vojne a smrti. A tak bratia poprosili Mudrca o radu.

Keď ich duchovný človek vypočul, porozprával im jednoduché pravdy o podstate života a smrti.

Rozpovedal im o tom, čo sa deje vo svete ľudí, o duálnej podstate človeka, čo ho udržiava v reťaziach nevedomosti a ako sa od nich oslobodiť. Hovoril o tom, ako nájsť skutočnú cestu, ako spasiť svoju Dušu a dôjsť k tomu, čo leží za hranicou života a smrti. A nakoniec povedal: **„Oslobodiť sa od smrti je možné len poznáním Pravdy. Pravda je vlastníctvom vnútorného. Cesta k Pravde je vlastníctvom vonkajšieho. A len keď prejdete túto Cestu, spoznáte Pravdu a oslobodíte sa od smrti.“** Ale každý z bratov pochopil slová Múdreho človeka po svojom. A každý si vybral svoju Cestu, aby spasil svoju Dušu.

Starší brat sa rozhodol zdokonaľovať v duchovných poznaniach. Odišiel zo svojho rodného kraja, aby sa vyhol účasti vo vojne. Obišiel mnohé krajiny, kde študoval náboženstvá miestnych národov a vyberal si z nich to, čo považoval za najlepšie, to, čo ho najrýchlejšie privedie k nadobudnutiu „vnútorného bohatstva“. A nakoniec načerpal najrôznejšie znalosti a skúsenosti, a dosiahol také úspechy vo svojom úsilí, že sa začal pokladať za človeka Osvieteného, obdareného blahosklonnosťou Vyvoleného. Pritom tomu sám natoľko uveril, že mnohí mu tiež uverili a začali sa u neho učiť.

A mladší brat šiel k ľuďom a začal im rozprávať jednoduché pravdy, ktoré počul od Múdreho človeka. Niektorí načúvali jeho slovám. Iní sa smiali, lebo si mysleli, že o všetkom v tomto svete rozhodujú vládcovia, ktorí počúvajú rady bohov. No čoskoro aj tí, ktorí sa smiali, začali počúvať mladíkovy slová, veď jeho slová boli pravdivé – bola v nich Pravda. A ľudia mu hovorili, že nechcú vojnu, že nechcú nikoho

zabíjať a sami tiež nechcú umierať. No čo majú robiť, veď bojovať ich nútia vládovia. Na to im mladík odpovedal: „**Ak vládovia môžu ničiť, no nemôžu tvoriť, tak v čom je ich zásluha? Ak nie je v ich silách, aby vzkriesili mŕtvych, tak ako môžu odsudzovať živých na smrť? Odrezať vetvičku zo stromu môže každý človek, no pripojiť ju k stromu môže len Majster. Ale vládca, to je len človek. A on sa tiež bojí smrti ako každý z vás, a preto sa schováva za životy svojich vojakov, keď vydáva príkazy. Ale jeho príkazy plníte vy. Vládca je jeden, ale vás je mnoho. On vás klame, keď hovorí, že je silný, lebo jeho sila ste vy, ktorí plníte jeho vôľu napriek tej svojej. Ak ľudia zložia zbrane, nebude mať kto bojovať. Sila hory nie je v kameni, ktorý leží na jej vrchole, ale v jej celistvosti.**“ A národ sa naplnil touto múdrosťou a odovzdal ju susednému národu, s ktorým viedol vojnu. Pravda bola vypočutá. A tak ľudia zložili zbrane. Tak sa na tomto mieste, vďaka prostému mladíkovi, ktorý odovzdal ľuďom pravdivé slovo Mudrca, skončila vojna a nastal mier. A mnoho životov zachránila Pravda, a mnohí k nej našli Cestu.

No čas letí rýchlo. Pozemské roky bratov uplynuli. Ako sa v jeden deň narodili, tak aj zomreli. Vďaka neustálej horlivosti starší brat dosiahol také výšiny vo svojej duchovnej dokonalosti, že mohol predstúpiť pred samotného Strážcu, za ktorým sa vypínal most Činvat. A bolo mu dané vidieť na vlastné oči, ako jeho mladší brat prešiel cez tento most, a ako sám Vrátnik pred ním dokorán roztvoril Bránu Večnosti. A to, čo uvidel, natoľko ohromilo vysoko duchovného staršieho brata, že počas všetkých svojich ďalších

deviatich reinkarnácií dôsledne nasledoval duchovnú cestu mladšieho brata, uchovával spomienku na to, čo videl, a rozprával o tom ľuďom.

Anastasia: Áno, veľmi dobré podobenstvo, poučné. Je to pravda, duchovné u mnohých zostáva na úrovni vysokého sebedovedomia, a nie reálnej práce na sebe, napokon, ako aj v spoločnosti celkovo – na papieri je všetko, ale v živote je to krížová cesta.

Rigden: V skutočnosti si ľudia volia, ako budú žiť, počínajúc každým jednotlivcom až po kolektív, od malého až po veľké spoločenstvo. Svetoví politici a žreci vnucujú ľuďom, že práve oni ako vládny aparát sú tou zjednocujúcou silou, že bez nich národy nič neurobia. Neustále ľuďom niečo vnucujú a neustále ich rozdeľujú, inak by národy v skutočnosti začali konať bez nich, a spoločne. Veď všetko stojí na ľuďoch, práve oni uskutočňujú plány žreco a politikov tým, že vykonávajú reálne činy, rôzne programy v spoločnosti. **Neexistuje a nemôže existovať politik alebo žrec, ak ho nepodporujú samotní ľudia.** Akonáhle politik alebo žrec stráca túto podporu, tak stráca autoritu a moc, všetci na neho zabúdajú a stáva sa radovým členom spoločnosti, takým, ako všetci ostatní.

Anastasia: Porozprávajte, prosím, aký by mal byť model spoločnosti? Dnes už existuje mnoho foriem štátno-politického zriadenia (riadenia spoločnosti), politických režimov a ideológií. Pravda, keď začínaš pozorne skúmať každú jednotlivú ideológiu alebo formu, chápeš, že všetko je to postavené na Živočíšnosti, a nie na ľudskosti. Ak niekde teóriu aj pekne napísali, tak v praxi, súdiac podľa historických udalostí,

to dopadlo tak, ako v tom ruskom prísloví: „vykreslili na papieri, no zabudli na rokliny“.

Rigden: Áno, pretože všetko, čo si vymenovala, je postavené na politike, teda na riadení, moci, neobmedzenej nadvláde politikov a žrecoch nad spoločnosťou. Všimla si si, že dokonca aj slová sa píšú oddelene „štát a spoločnosť“? Pričom na štát sa pozerá ako na politickú nadstavbu nad spoločnosťou, nadvládu moci nad ľuďmi. Všimni si etymológiu pôvodu slova „štát“, napríklad v ruskom jazyku. „Gosudarstvo“ – to je vlastníctvo „gosudarja“ – pánovníka. Staroruským slovom „gosudar“ sa označoval ako „konkrétny človek, ktorý mal moc“, tak aj „dohodnuté označenie“, napríklad „Gospodin Velikij Novgorod“. Toto slovo je spojené s „gospodar“, tak nazývali majiteľa, pána, knieža, vládu. A Peržania na Dávnom Východe mali ešte oveľa presnejšiu definíciu – „majiteľ oviec“ („gōspanddār“). A vieš ako vzniklo slovo „politika“?

Anastasia: No, pokiaľ viem z gréckych slov „politike (techne)“ – „umenie riadiť štát“. A ďalej sa jedni odvolávajú no to, že čo sa týka týchto slov, vznikli z gréckych slov „poly“ – „mnoho“, „techne“ – „umenie“, „remeslo“. Iní zase, že z gréckeho slova „polis“, ktorým starovekí Gréci nazývali svoje mestské štáty.

Rigden: Takáto odpoveď je celkom predvídateľná. Túto informáciu vštepujú do vedomia človeka vďaka mnohým učebniciam a knihám. Ale pozrime sa na to detailnejšie. Odkiaľ staroveké Grécko získalo takúto formu riadenia spoločnosti a to dokonca aj s vlastným pomenovaním najvyššej úradnej osoby

v starogréckych mestských štátoch – archónt? Zo starovekého Ríma – z toho, v tom období sa ešte len formujúceho oporného „hniezda“ žreco v slobodomurárov, ktorí sa zaoberali práve tým, že zriaďovali náboženské kultúry, formy riadenia spoločnosti pre svoje ciele, zakladali remeselné cechy a tak ďalej. Odkiaľ sa u Grékov objavila taká forma vlády, ako je demokracia (z gréckych slov „demos“ – „ľud“, „kratos“ – „vláda“, teda „vláda ľudu“)? Odtiaľ, odkiaľ sa aj u Rimanov objavila republika (z latinských slov „res“ – vec a „publicus“ – verejný; „res publica“ – „vec (spoločná) verejná“). Všetky tieto formy vládnutia vypracovávali žreци slobodomurárov (Archónti) a popularizovali ich medzi ľuďom prostredníctvom verejných osôb.

Čo myslíš, prečo pri týchto takzvaných „ľudových“ formách vládnutia, politických režimoch, akými sú dnes vo svete republika a demokracia, sú samotní ľudia fakticky vylúčení z riadenia svojho štátu. Hoci na papieri je všetko krásne napísané, v zákonoch sú vymenované metódy kolektívneho prijímania rozhodnutí, zahŕňajúce „rovnaké možnosti“, „pridelenie osobných a politických práv a slobôd občanom“ a tak ďalej. Ale v skutočnosti je to reálna okupácia orgánov riadenia „ľudovej moci“ miestnymi aj centrálnymi žreckými aj politickými elitami a ich svojvôľou. Tieto samozvané „elity“ si takmer verejne delia medzi sebou majetok celého spoločenstva, vykorisťujú ľudí, ignorujú ich záujmy a využívajú hospodárske zdroje na svoje chamtivé ciele alebo ciele klanu kvôli obyčajnému zisku. A masy, pritom ako vždy, kľmia sľubmi od volieb do volieb. V praxi ale ide o obyčajný zákulisný boj finančno-politických skupín, polofeudálnych

„kniežatiek“ a „šedých eminencií“, ktorí bojujú za rozšírenie sfér vplyvu, teda svojho „koryta“. Toto sa deje na celom svete, a v prvom rade v „civilizovaných“ štátoch. Týka sa to aj ideologických modelov politickej moci, napríklad takého ako je liberalizmus (z latinského slova „liberalis“ – „slobodný“) s jeho realizáciou individuálnych slobôd, socializmus (z latinského slova „socialis“ – „spoločenský“), založeného na verejných ideách sociálnej spravodlivosti, slobody, rovnosti a podobne. A to už nespomínam agresívne orientované ideológie, politické režimy, formy moci založené na samovláde – tyranii (monarchia) alebo vlády menšiny – oligarchie (aristokracia).

Takže, prečo má takýto jav miesto v súčasnom svete? No pretože sa toto všetko pôvodne rozpracovávalo na dvoch stimuloch ovládania nás – na *viere a strachu*, podľa zákonov materializmu, presnejšie Živočíšneho rozumu, v záujme nižších inštinktov človeka, jeho prízemného egocentrizmu, kde duchovné ciele deklarované na papieri slúžili (a dodnes slúžia) len ako zásterka pre faktickú neobmedzenú moc politikov a žrecov. Preto aj dnes všetci len hovoria o ideálnej, humánnej ľudskej spoločnosti. No vytvára ju niekto reálne, v praxi? A ešte aj samotné nastolenie otázky vytvorenia ideálnej spoločnosti je konštantne spojené nie so spoločnosťou ako takou, ale s tým, aká vlastne bude *forma štátnej moci* nad touto spoločnosťou pri zachovaní toho istého globálneho systému ovládania národov stále tými istými žrecmi a politikmi.

Anastasia: To je presné! Akákoľvek moc je pre ľudí neustály výber medzi dvoma zlami.

Rigden: Správne. Takže, vrátime sa k slovu „politika“. Slovo „polis“ pochádza z talianskeho „polizza“, označujúceho „potvrdenie“, „dohodu“. Veď Archónti sú veľkými milovníkmi spúšťania svojich projektov pod názvami s dvojakým zmyslom. Archónti, ktorí sa považujú za prostredníkov medzi bohmi a ľuďmi, premietli žrecký model riadenia na spoločnosť, presnejšie na tú časť spoločnosti, ktorá z takých alebo onakých príčin nebola podriadená ich náboženskej moci (zahŕňala by napríklad národy, ktoré žili v iných krajinách, verili len vo svojich miestnych bohov, mali inú kultúru a tak ďalej). Slovo „politika“ utvorili z dvoch gréckych slov: z „poly“ – „mnoho“ a „Theos“ – „Boh“ a neznamenovalo nič iné ako moc „mnohých bohov“ nad spoločnosťou. Práve odtiaľ pochádzajú miestni „bôžikovia“ – politici, podriaďujúci sa systému moci Archóntov. Nie je prekvapením, že dnes mnohé krajiny žijú podľa anglosaského a tiež kontinentálneho práva, ktoré patria medzi najrozšírenejšie svetové právne systémy. No svojho času základom pre ich založenie bolo práve rímske právo, rozpracované žrectvom v starovekom Ríme („Zbierka zákonov dvanástich tabuliek“ a ďalšie žrecké dokumenty na ovládanie ľudu, spísané v najlepších tradíciách Živočišnej podstaty).

Anastasia: No áno, preto, ako sa hovorí, politické právo, tak ako aj náboženské, je vždy represívne. A celkovo, je samozrejme smutné, že svetové spoločenstvo žije podľa pravidiel, ktoré ustanovujú Archónti, s ich agresívnymi znakmi.

Rigden: Žije tak, pretože ľudia v skutočnosti nevedia, kto a ako ich ovláda, nevedia o tom, pretože

absolútne neprenikajú do týchto otázok. Ak sa ľudia začnú zaujímať o svetovú históriu, alebo aspoň o heraldiku (v stredovekej latinčine „heraldus“ – „hlásateľ“; veda o erboch), tak sa im pred očami vynoria veľmi zaujímavé fakty, ktorým predtým jednoducho nevenovali zvláštnu pozornosť. Konkrétne, ak preskúmame štandardy, vlajky, erby kniežactiev, miest a štátov, ktoré spravidla vypracovávali chránenci Archóntov a podsúvali ich neznačným vládcam, tak v nich môžeme vidieť znaky a symboly, ktoré pôsobia na podvedomie a aktivujú v človeku Živočíšnu podstatu.

Všetko toto existuje aj teraz, a rovnako, ako aj predtým, je to určené na tajné ovplyvňovanie vedomia ľudí. Stačí obrátiť pozornosť na oficiálnu symboliku dnešných štátov ich centrálnych a miestnych orgánov štátnej moci, ministerstiev, rezortov, služieb, na symboly použité na bankovkách rôznych valút sveta. Sú to predovšetkým kríže, značka blokovania Prednej bytosti (znakom alebo symbolom, najčastejšie kráľovským atribútom pozemskej moci v podobe koruny) a akcent na Živočíšnu podstatu, mám na mysli bočné Bytosti človeka, ktoré sa zobrazujú hlavne v podobe rôznych agresívnych zvierat po stranách ústredného symbolu. Stačí sa pozrieť, koľko erbov je označených znakmi alebo symbolmi slobodomurárov, počínajúc mestami a krajinami, a končiac medzinárodnými organizáciami a korporáciami: luk a šípy (spolu alebo zvlášť), sekera, kosák, kladivo, meč, kordy, strelné zbrane, kružidlo, lev, leopard, drak, orol, frýgická čiapka, olivová ratolesť (židovské žrectvo). A to už nehovorím o mnohých prípadoch výskytu číselnej symboliky v podobe hviezd (6, 13 a tak ďalej).

Obrázok 108. **Erby rôznych krajín:**

1) Gambia; 2) Bhután; 3) Guyana; 4) Nemecká spolková republika; 5) Nemecká demokratická republika (1949 – 1990); 6) Francúzsko; 7) USA; 8) Holandsko; 9) Francúzska ríša (1804 – 1815); 10) Nórsko; 11) Gruzínsko (1991 – 2004); sedemdielna štruktúra erbu (sedem lúčov, sedem

hviezd) uvádza sa pre porovnanie s erbom; 12) Gruzínsko (od 2004); 13) Belgicko; 14) Vatikán.

Tieto agresívne znaky sa používajú vo verejnej atributike určenej na masové šírenie, teda ľudia ich často vidia a používajú ich, lebo to vnímajú ako samozrejmú, používajú ich v dokumentoch, na budovách, oblečení, v masmédiách a tak ďalej. Ich pôsobenie na psychiku človeka je podobné kvapke, ktorá obrusuje kameň – podvedome stimulujú Živočišnú podstatu, agresiu, prebúdzajú nižšie inštinkty. A nakoniec toto všetko spôsobuje nárast napätia v spoločnosti, podobá sa to metánu v banskej štôlni. V určitom momente stačí vykresáť iskru, teda vyprovokovať agresiu v určitej mase ľudí, aby celý štát zachvátila vlna násilia s nezvratnými deštruktívnymi následkami, presnejšie s *predvídateľnými* nevyhnutnými následkami.

No celá táto schéma tajného ovládania ľudí funguje dovedy, kým väčšina ľudí o nej nevie. Archónti využívajú akékoľvek možnosti, aby umiestnili na „podriadennom území“ svoje znaky a symboly, takpovediac svoje „kliše“. Pričom všetko sa to robí „potichu“ s formálnou „účasťou ľudu“ na podobných jednaniach. Rozhodnutie spravidla prijíma úzky kruh úradníkov a pre širokú verejnosť sa skomponuje ďalší opus, že práve tieto symboly a znaky sú „veľmi významné“ pre obyvateľov daného mesta alebo štátu z pohľadu histórie, filozofie a kultúry daného územia. Pričom do tejto otázky niekedy zapoja vedcov, ktorým dajú za úlohu odôvodniť práve taký názor a žiadny iný. Ale čo chcem k tomu povedať. Ak sa sami ľudia, bez ohľadu na niečí názor, začnú zaujímať o históriu svojej krajiny, svojho národa,

o symboly a znaky, ak si budú rozširovať svoj obzor aj v týchto otázkach, ak budú pritom pristupovať k procesu poznania zodpovedne, z pozície Pozorovateľa od Duchovnej podstaty, tak bude ťažké ich oklamať. Veď hovoríme o krajine, kde majú žiť oni, ich deti a vnuci. Inými slovami, keď ľudia budú poznať Pravdu, tak sami zavedú poriadok tam, kde treba. Veď hlavná sila je vo väčšine, v samotnej spoločnosti, a nie v hŕstke prisluhovačov žrecov a politikov.

Anastasia: Takže Archónti si urobili zo svetovej politiky páky kontroly nad svetovou spoločnosťou a zo štátov ako takých si spravili nástroje násilia na národoch a prostriedok na obohatenie seba a im podriadenej hŕstky bábok, ktoré sú pri moci.

Rigden: Nie je tajomstvom, že v každej krajine sveta sa skutočná politika odohráva „v zákulisí“, kde sa o jej rozhodnutiach a dohodách s voličmi v podstate nediskutuje.

Anastasia: Áno, a v samotnej spoločnosti sa potichu popularizuje model, kde „silný likviduje slabého“, počínajúc vzájomnými vzťahmi v malom kolektíve (v rodine, firme, organizácii), a končiac vzťahmi medzi štátmi, kedy silné štáty pohlcujú slabé a navzájom si konkurujú. Teda všetko sú to tie isté zákony Živočíšneho rozumu.

Rigden: Presne tak. Zjavnosť takéhoto systému, umelo vytvoreného samotnými ľuďmi, ktorý funguje ako prevodca vôle Živočíšneho rozumu, môžeme pozorovať vtedy, keď poznáme celé pozadie toho, čo robili politici ako v minulosti, tak aj v súčasnosti.

Možno, pre lepšie pochopenie uvediem typický príklad z histórie. Pred niekoľkými storočiami bolo v stredovekej Európe množstvo feudálnych kniežatstiev, ktoré riadili najrôznejší miestodržiteľia. Každý taký „knieža-politik“ mal svojich vojakov, svoje vlajky, erby, svoju suitu, niečo na spôsob vlády. Jeho kniežacie *nájomné vojsko* sa označovalo slovom „banda“ (z keltského „band“ – „spojenie“). Takže, čo robili? Kniežatá neustále medzi sebou bojovali, a tým si rozširovali podriadené územie, na ukoristených územiach určovali svoje vlastné dane miestnym kupcom, remeselníkom a roľníkom. Teda vyberali od nich daň (poplatok) za ochranu pred inými kniežatami, v podstate takými istými „lúpežníkmi“. A skúsili by odmietnuť takú kniežaciu „láskavosť“, veď ochranca a ohrozovateľ bol jedna a tá istá osoba! No ide o to, že takých poľovníkov na cudzie dobro bolo mnoho, veď medzi kniežatami existovala veľká „konkurencia“, v takzvanom poskytovaní „vojenských (ochranných) služieb“ obyvateľstvu. Dnes organizuje krvavé rozbroje jeden „knieža-politik“ a zajtra iný. A všetci túžili byť zástancami „osirelých a utláčaných“! Ale v skutočnosti prebiehalo obyčajné okrádanie pod rúškom ochrany obyvateľstva. Ako sa hovorí, všetko je to jedna banda.

A ani dnes sa vo svetovej politike nič nezmenilo. Len otvorené násilie nad národmi sa nazýva „mierumilovné zdanenie“, no systém vymáhania zostal rovnaký. Také nútene-mierumilovné, dobrovoľne-povinné vyberanie peňazí, okrádanie obyvateľstva na planéte v malom aj veľkom rozsahu. Ibaže teraz všetko toto začali nazývať krajšími slovami – monopolom na zákonný útlak (monopol na colné poplatky, na potraviny, informácie a tak ďalej).

Anastasia: To áno, v mnohých krajinách sa od ľudí vyberá poplatok dokonca aj za obyčajné, formálne potvrdenie (za overenie dokumentov, potvrdenie svojich práv, dokonca za prijatie žaloby na preskúmanie). To rozhodne obyvateľom život neuľahčuje...

Rigden: Tak veru, všetko je to jedna banda, aká bola, taká aj zostala, len už okrádajú obyvateľstvo v inom merítku, na základe nimi vytvorených zákonov... Hoci všetko záleží na ľuďoch samotných, je ich väčšina, no nekonajú. Archóntov je menšina, ale zato konajú nepretržite a veľmi aktívne. A to je celý rozdiel. Treba, aby sa ľudia sami prebúdzali, rozširovali si svoj obzor znalostí a aktívne sa zúčastňovali na záležitostiach riadenia svetového spoločenstva, spájali svoje úsilie, priatelili sa navzájom, nezávisle na národnosti, rase a krajine, v ktorej žijú. Tak ľudstvo nakoniec dospeje k modelu spravodlivej spoločnosti, o ktorej tak dlho sníva.

Archónti to urobili tak, aby v politike pracovalo veľa ľudí, teda aby bol zapojený značný ľudský potenciál. Okrem toho, inovatívne zdroje ľudstva sa z väčšej časti nachádzajú v ich moci, pretože svetová veda je celkovo sponzorovaná a kontrolovaná organizáciami a fondmi, ktoré sú im podriadené. Navyše Archónti iniciovali založenie rôznych vied, ktoré skúmajú a rozpracovávajú metódy ovládania nás, aby ľudia sami vymýšľali ako zahnať samých seba do ich okov. Zoberme si napríklad sociológiu (z latinského slova „societas“ – „spoločnosť“, „logos“ – „náuka“), vedu, ktorá skúma spoločnosť a zákony jej rozvoja, sociálne skupiny, vzťahy Osobnosti a spoločnosti. Čo konkrétne skúmajú vedci v rámci tejto vedy, keď plnia programové úlohy tých,

ktorí ich sponzorujú a podporujú? Sociológia sa nezaobrá vnútorným svetom človeka. Tí, ktorí sú pri moci, to previedli na psychológiu a tlačia na ňu, aby priority jej rozvoja boli pod akýmikoľvek príťažlivými zámienkami nasmerované na vychovávanie egoistov v spoločnosti. A duchovné otázky sú úplne odovzdané do moci žreco, ktorí žijú z náboženstiev. Všetko je rozdelené a skomplikované tak, aby to človeka odradilo od túžby dopátrať sa podstaty: v čom je zmysel jeho života, kým v skutočnosti je a akými kolosálnymi možnosťami vlastne disponuje. Takže sociológia skúma správanie veľkých mas ľudí, a taktiež rôzne vzájomné vzťahy v malých sociálnych skupinách. Inými slovami, títo vedci sa zaoberajú skúmaním správania individuálneho a kolektívneho Živočíšneho rozumu. Ale kto využíva výsledky ich výskumov a na aké ciele? Áno, práve politici a žreci, aby mohli jednoduchšie ovládať ľudí a stláčať potrebné gombíky v ich vedomí, a tým aktivovať ich Živočíšnu podstatu.

No a o politológii radšej pomlčím. Je smiešne aj smutné hovoriť o tom, aké ciele sa určujú pre túto „vedu“, a čo sa tam študuje. Napríklad, predpovedať zmenu vládnych režimov, výsledok politického boja strán, vymýšľať a vytvárať kandidátom politické imidže, zaoberať sa predvolebnou agitáciou, zvažovať, akými rečami (nie činmi!), ďalšími sľubmi vyvolať u obyvateľstva sympatie ku kandidátovi počas volebnej kampane. No politológovia, tak ako aj sociológovia, psychológovia, novinári a ďalší účastníci tejto politickej šou sú tiež len ľudia z národa. Politik len platí za to, aby jedni ľudia o ňom vytvorili mýtus pre druhých ľudí, aby získal veľkú moc kvôli svojim vlastným záujmom. Takže sám o sebe neznamená

nič bez podpory národa, ktorý ho vlastnými rukami vyzdvihuje, a navyiac, sám potom plní príkazy tohto politika a trpí nimi.

Voľby politikov sú vo svete dávno zmenené na jednorázovú masovú politickú šou pod názvom „vláda ľudu“. Aký je ich skrytý cieľ a aký má vplyv na národy? Čo vidia masy? Televízny kasting kandidátov, prvky reality-šou s pikantnými podrobnosťami z osobného života „hlavných hrdinov“, ich vzájomné súperenie v šokujúcich prehláseniach, nekonečný prúd vzájomných obvinení a tak ďalej. Teda robí sa všetko pre to, aby sa v ľuďoch stimulovala Živočíšna podstata, aby emócie a myšlienky vírili v uzavretom kruhu, a aby v dôsledku toho bolo ľahšie ovládať túto masu nezávisle na tom, ktorá z týchto politických bábok majúcich moc zvíťazí.

Kto dnes určuje vektor rozvoja svetovej spoločnosti? Archónti, ktorí manipulujú svetovou politikou ako vlastným nástrojom moci nad ľuďmi. Archónti sú podriadení systému Živočíšneho rozumu a usku-točňujú „svoje“ idey prostredníctvom politikov. Ale väčšina ľudí o týchto záležitostiach nevie, lebo sa tvoria „za svetovými kulisami“. Zámerne ich mätú divadlom len tých udalostí, ktoré prebiehajú na politickej scéne ich krajiny, a tak ohraničujú spektrum ich poznania toho globálnejšieho tým, že zúžia ich vedomie, a následne ich zbavia túžby porovnať a pre-analyzovať udalosti v merítkach svetovej spoločnosti. Preto ľudia vidia, že politici tvoria zákony, podľa ktorých má spoločnosť žiť. Ale vôbec sa nezaoberajú otázkou, prečo práve tieto zákony a práve títo politici realizujú dané projekty? Prečo sa niečo podobné

zavádza alebo už je zavedené v iných krajinách sveta, a ako sa to reálne prejavilo na živote spoločnosti, akú dominanciu to v nej aktivovalo?

V lepšom prípade ľuďom objasnia, že politici ich krajiny obhajujú pozície tej alebo inej bandy, ktorú zastupujú. Kto však zavádza všetky tieto programy do života? Riadenie každodenných záležitostí ktoréhokoľvek štátu uskutočňujú úradníci a služobníci, ktorí patria k tomu istému národu. A kto sú politici v ktorejkoľvek krajine? Politici, to sú ľudia z „elity“, ktorí sa v podstate väčšinou dostali k moci s cieľom zabezpečiť svoj biznis a ukojiť svoju megalomániu. Veď takých ľudí, ktorí upadli do závislosti od systému Živočíšneho rozumu a pod jeho nadvládu, už peniaze prestali uspokojovať. Už chcú niečo viac, napríklad možnosť ovládať veľké množstvo ľudí a tajne si užívať ich pochlebovačstvo.

Mnohí z nich dokonca ani nechápu, že sú len prevodcami Vôle Živočíšneho rozumu. Či už si to človek uvedomí alebo nie, jeho Duša jednoznačne takouto voľbou Osobnosti a nerozumným mrhaním životných síl trpí, stále viac a viac ju to odlučuje od Duchovného sveta. Veď život preletí veľmi rýchlo a moc sa dáva na krátky čas, no cena za ňu je neprimerane veľká. Životný okamih ľudskej slabosti sa premieňa na dlhodobú agóniu subosobnosti a predlžovanie múk Duše v zajatí matérie. Príliš draho treba zaplatiť za voľbu týchto ilúzií, ktoré sa ako para objavujú na krátky čas, a hneď zase miznú v temnote bytia.

Múdri politici, ktorým sa podarí rozlúštiť tento globálny klam a pochopiť terajšie deštruktívne

smerovanie pohybu svetovej spoločnosti po „obrátenej svastike“, uvedomiť si, odkiaľ vyrastá koreň zla a formovanie negatívnych svetových udalostí, tiež nevedia, čo s tým. Hľadajú odpoveď na otázku, ako sa reálne zbaviť tohto „starého, chorého stromu“ systému moci svetových žreco, ktorého infikované korene ako chobotnica omotali celý svet.

V skutočnosti na tom nie je nič zložité, ak rozumieš samotným nástrojom, ktoré používajú Archónti, v rukách ktorých sa sústreďuje väčšina pozemského kapitálu. Úlohou Archóntov je vnútiť ďalšiu ilúziu, ideológiu Živočíšneho rozumu pokiaľ možno čo najväčšiemu množstvu ľudí, aby v ňu masy uverili. Napríklad presvedčiť spoločnosť o prednostiach materiálneho spôsobu myslenia, spotrebiteľského formátu vzájomných spoločenských vzťahov, nastrašiť ľudí ďalšou svetovou krízou, presvedčiť ich o potrebe rozpútania nejakej vojny alebo medzinárodnostných sporov, alebo rozoštváť stúpcov rôznych náboženstiev, usporiadať krvavé rozbroje, konflikty, farebné revolúcie a tak ďalej. A potom, keď sa masy ľudí nakazia týmito myšlienkami, tak ich aj sami zhmotňujú a začínajú tvoriť všetky tie nehoráznosti svojimi vlastnými rukami.

Pre Archóntov je hlavné aktivovať v ľuďoch Živočíšnu podstatu, presnejšie ich kolektívny Živočíšny rozum. Veď oni nielenže predpisujú scenáre, ale aj sponzorujú svojich politikov. A práve ich spoločná svetová pavučina je aktívnym nástrojom pôsobenia na masy. Veď kto je to politik? Komediant, ten, ktorý plní jemu predpísanú úlohu. Jeho úlohou je často sa miháť na televíznych obrazovkách svojej krajiny,

v tlači, pekne hovoriť a prinášať ľuďom určité idey. Politika je umenie lži od Ahrimana, pôvodne ju tak formovali Archónti a doteraz týmto spôsobom vo svetovom spoločenstve naďalej existuje. Takže politik je v podstate herec. Na verejných scénach svojej krajiny politici, ktorí pracujú pre Archóntov, prinášajú idey svojich žrecov „scenáristov“ a „producentov-sponzorov“, o existencii ktorých ľudia ani netušia. Publikum, ktoré počúva vystúpenia týchto „hercov“ si myslí, že všetko, čo je povedané, je „veľká idea“ týchto samotných politikov, čo tak presvedčivo vyzývajú k vojne alebo k národnostným konfliktom, údajne v mene „šťastnej budúcnosti tohto národa“. Ale nikto z nich nepripomína, že vojna prináša smrť, a akékoľvek konflikty nestabilitu a ekonomický úpadok v spoločnosti. Dav počúva a vníma ilúzie, infikuje sa ideami, ktoré aktivujú Živočíšnu podstatu a väčšinou pochádzajú od programov a nariadení Vôle Živočíšneho rozumu.

Predstav si, keby Archónti každému zdravo mysliacemu človeku na planéte osobitne predkladali myšlienku, že musí ísť bojovať so svojim bratom kvôli tomu, aby sa Archóntom dobre žilo. Kam by ich každý poslal? Správne, na konkrétnu všeobecne známú adresu. Aký rozumný človek zatúži zničiť svet a pokoj svojej rodiny, príbuzných a blízkych? Čo je vojna pre väčšinu ľudí? Je to smrť, ničenie a trápenie. A čo je pre Archóntov vojna vyprovokovaná medzi národmi? Nie je to ani tak metóda rýchleho obohatenia, ako politická hra, vytvorenie podmienok pre posilnenie kontroly, rozšírenie a upevnenie vlastnej moci nad obyvateľstvom bojujúcich krajín. Veď v čase vojny bojujúce štáty vyčerpávajú nielen

svoje zdroje. Po jej skončení, všetci, ktorí zostali nažive, žijú v strachu, a štáty žijú v politickej a ekonomickej závislosti od „mocných tohto sveta“. Národy oboch strán sa naďalej boja jeden druhého, cítia nenávisť dokonca aj k ich novým generáciám, ktoré sa narodili po vojne. Inými slovami, masy žijú v neustálom strachu pred hrozbou novej vojny.

Teda akákoľvek vojna, to je spôsob rozdelenia, rozdrobenia spoločnosti a metóda zastrášovania národov. Nie ľudia chcú vojny, ale politici a žreци. Nie jedna krajina napáda druhú, ale hŕstka politikov a žrecov hrá svoju hru na úkor životov miliónov obyčajných ľudí. No ak bude medzi národmi prekvitať priateľstvo a sami ľudia budú tomu aktívne napomáhať, tak sa začne proces zjednotenia celej svetovej spoločnosti. Zjednotení ľudia dokážu odvrátiť akúkoľvek vojnu, pretože všetky konflikty v súčasnom svete sa spočiatku uskutočňujú informačne, teda v prvom rade v hlavách ľudí, svetovej verejnosti, a potom sa už rozpútavajú a pretvárajú do života ich rukami. Lebo na začiatku **je informácia, voľba, zmena vedomia a až potom, následkom toho všetkého je konanie.**

Ľudia by to mali nielen chápať, ale mali by v rámci svojich možností aktívne čeliť rozpútaniu akejkoľvek vojny, zvlášť v etape prípravy verejnej mienky na internete a v masmédiách. V opačnom prípade budú Archónti takto pokračovať vo využívaní efektu „nakazenia“ davu cez armádu svojich politikov a žrecov, rozohrávaním verejných predstavení, zastrášaním miliárd televíznych divákov, zotročujúc ich mysle strachom a poslušnosťou materiálnemu systému.

Ak sa prebudí aktivita svetovej spoločnosti v záležitostiach samosprávy, a sprístupní sa samotný proces riadenia a všetky jeho informácie, a navyše sa odstráni ešte aj tento nástroj Archóntov – politika a žrectvo ako svetové systémy, ktorými pôsobia na masy, tak sa v živote spoločnosti môže mnohé kvalitatívne zmeniť. Archóntov je len žalostná hrstka v porovnaní s celým ľudstvom a žijú v neustálom klamstve, ktoré nemôže existovať večne, ako všetko čo je mŕtve. Tomu, kto kedysi zradil seba a svoju duchovnú podstatu, sa zdá, že Pravda smrdí. Žije klamaním druhých, a v podstate klame sám seba. Príčina lži nie je v slove, ale v prianí oklamať svoju podstatu.

Anastasia: Zdá sa, že v politike je rovnaká situácia, ako aj v živote spoločnosti z duchovného aspektu. Ak bude zo svetovej spoločnosti odstránený taký nástroj pôsobenia na masy, ako je politika, tak v podstate z nej zmiznú také javy ako moc a postavenie „príživníkov“, teda tých, ktorí sa priživujú na prosperite národa. A múdri, čestní ľudia, ktorí sa skutočne starajú o život a osudy ľudí nie slovami, ale skutkami, ktorých, žiaľ, už nie je v politickom systéme až tak veľa, budú po odstránení inštitútu politickej moci naďalej pokračovať vo svedomitej a nezištnej pomoci spoločnosti. Napríklad, budú učiť ľudí základom verejnej samosprávy a kontroly, budú uplatňovať svoje skúsenosti v konaní pre blaho spoločnosti a tak ďalej. Hoci takých ľudí v politike, tak ako aj „božích ľudí“ v náboženstve, je len veľmi málo, no predsa len sú. Česť, Svedomie, úprimná služba spoločnosti, nasadenie všetkých síl a oddanosť veci pre nich nie sú len slová, ale spôsob ich života, kde je na oltár služby ľudstvu položený ich život.

Rigden: Áno, to je skutočný hrdinský čin, byť v systéme a pritom zostávať Človekom. A pomoc týchto čestných a múdrych ľudí bude pre spoločnosť významná. Je potrebné, aby zmeny neprebiehali v jednej krajine, ale všade medzi národmi celého sveta. Vtedy bude ťažké tento proces zastaviť. Rozhodne je potrebné, aby sa vo svete väčšina nadchla touto ideou, aby sami ľudia na základe Znalostí dospeli a aktívnejšie sa zúčastňovali na pozitívnom pretváraní všetkých sfér spoločnosti, počnúc vlastnou krajinou a končiac svetovým spoločenstvom. Ľudstvo sa potrebuje zjednotiť. Len zjednotením svojho úsilia ľudia dokážu vybudovať principiálne novú svetovú spoločnosť, kde bude panovať Pravda a kde nebude miesta pre žiadnu moc ako prostriedok násilia nad ľuďmi. Vtedy v tejto zjednenej svetovej spoločnosti nebudú ani žreci, ani politici, ani prezidenti, teda tí ľudia, ktorí vládnu nad ľuďmi.

Mimochodom, slovo „prezident“ v spoločnosti tiež vzniklo vďaka jednoduchému podaniu Archóntov – milovníkov dvojzmyselných významov. Veď oni túto pozíciu „vodcu kolektívu“ nenazvali, napríklad, preambulou (z latinského slova „preambulus“ – „*idúci vpredu*“). Toto slovo si ušetrili, aby presadili svoje záležitosti, a používajú ho na označenie úvodnej časti zákonodarných aktov, deklarácií alebo medzinárodných dokumentov, ktoré sa nachádzajú pod kontrolou slobodomurárov. Ale pozíciu hlavy výkonnej moci, ktorá riadi národ, nazvali prezidentom, čo v preklade z latinského jazyka „*praesidens*“ doslovne znamená „*sediaci vpredu*“, v podstate blokujúci pohyb národa. Stačí sa pozrieť, koľko sa vo svete rozmnožilo prezidentov rôznych korporácií, spoločností, akadémií vied, a to už nehovorím o politike. No podstata je tá istá. Ako žreci realizujú

svoju moc, schovávajúc sa za meno Boha, tak aj politici, ktorí sa nachádzajú v prezidentských kreslách svojich krajín, realizujú svoju moc, schovávajúc sa za meno národa. Prvýkrát Archónti vo veľkom otestovali slovo „prezident“ vo vedomí národných mäs ako titul „hlavy národa“ počas *vojny* za nezávislosť amerických kolónií. Hovoril som o tom, pamätáš sa?

Anastasia: To bolo vtedy, keď Archónti režírovali a sponzorovali svoj projekt vytvárania „najslobodnejšieho a najdemokratickejšieho štátu na svete“? Áno, pravdaže, zaznamenala som tieto informácie v knihe Sensei zo Šambaly 4. diel. Dôkladne zvažujú svoje operácie, kalkulujú na mnoho rokov dopredu a obratne používajú tieto znaky a symboly, dokonca aj názvy, ktoré podvedome pôsobia na masy...

Rigden: Keď bude väčšina ľudí prejavovať gramotnosť aj v týchto otázkach, tak podobné problémy ako také, zmiznú. Vo všetkých sférach života musia samotní ľudia vylúčiť akúkoľvek možnosť prejavovania Živočíšnej podstaty v človeku a ochrániť tým seba aj spoločnosť od prejavov Vôle Živočíšneho rozumu. Ľudstvo si musí stanoviť duchovný vektor rozvoja, vďaka účasti a úsiliu každého človeka. Teda vytvoriť zdravé podmienky pre regeneráciu Duchovnej podstaty v človeku a jej rozkvet, a tiež pre popularizáciu kultúrno-morálnych hodnôt v celom svetovom spoločenstve. Keď samotné ľudstvo, sama svetová spoločnosť odstráni tie inštitúty, ktoré predstavujú pojem moci ako taký, tak zmiznú mnohé umelo vytvorené problémy. Riadenie spoločnosti musí patriť samotnej spoločnosti a nie Archóntom a ich predstaviteľom. V jednotnej spoločnosti nesmú byť vôbec žiadne hranice. Všetci ľudia na svete

musia žiť v priestore, absolútne slobodnom v zmysle premiestňovania, teda musia mať všetky možnosti pre absolútne voľný pohyb po planéte, bez obmedzení. Nesmú existovať žiadne podmienky pre vznik sporov medzi ľuďmi, vrátane tých národnostných. Existujú ľudové kultúry národov sveta, v ktorých sú zozbierané rôzne tradície a znalosti ľudstva. No je aj vyššie chápanie – duchovné, zjednocujúce ľudí všetkých národností, ktoré je napríklad v ruskom jazyku známe pod slovom „Čelovek“ (Človek).

Mimochodom, samotné slovo „Čelovek“ vôbec nie je obyčajné. „Čelo“ malo pôvodne význam „vyšší“, práve preto týmto slovom za starých čias označovali čelo. A slovo „vek“ znamenalo „sila“, v prvopočiatočnom význame „naplnený silou“, „večný“. **Čelovek – ten, kto oplýva (je naplnený) najvyššou (duchovnou) silou. A Skutočný Človek alebo Prapôvodný Človek, to je ten naplnený, v ktorom dominuje táto najvyššia, večná sila – Duchovná podstata.**

Takže všetky otázky musia riešiť spoločne samotní ľudia, počínajúc miestnymi samosprávami a končiac svetovou úrovňou. A tento proces musí byť pre všetkých členov spoločnosti absolútne otvorený. Súčasné technológie umožňujú realizovať túto podmienku v praxi. Pritom všetky otázky týkajúce sa života spoločnosti musia byť posudzované a prijímané vo voľnom čase mimo práce. Taký systém samosprávnej spoločnosti bude fungovať vtedy, keď sami ľudia budú brať na seba zodpovednosť za zlepšenie života celej spoločnosti a vyjadria pripravenosť pravidelne venovať svoj osobný čas primeranej účasti na spoločenských záležitostiach, vrátane kolektívneho

budovania. To je to isté, ako keď človek kontroluje svoje myšlienky a túžby vychádzajúce zo Živočíšnej podstaty, keď na seba berie zodpovednosť nielen jednoducho kontrolovať sám seba v týchto otázkach, ale aj pracovať na vytváraní dobrých myšlienok, skutkov a činov vychádzajúcich z Duchovnej podstaty.

V spoločnosti tiež nesmie existovať v záležitostiach samosprávy spoločnosti ani pojem „režim utajenia“. V prvom rade sa to týka financovania, teda rozdeľovania a pravidiel čerpania prostriedkov. Teraz je vo svete veľká časť informácií o smerovaní finančných tokov pred ľuďmi utajená. Spravidla sa v krajinách toto utajovanie odôvodňuje štátnymi tajomstvami, ktoré sa týkajú otázok národnej bezpečnosti, ekonomickými, politickými záujmami a tak ďalej. A kam peniaze v skutočnosti odchádzajú, ľudia nevedia.

Prečo sa to deje? No všetko je to preto, že existujú svetové politické a žrecké bandy, prebieha boj o moc a o kontrolu finančných tokov. Pod týmto rúškom „utajenia“ politici prijímajú zákony výhodné pre ich moc a biznis, a rozkrádajú štátny rozpočet. A ľudia opäť žijú v biede. To isté sa deje aj na svetovej úrovni medzi štátmi, ibaže sa kradne už vo veľkom rozsahu. Ale ak budú inštitúty politickej a žreckej moci vo svete odstránené, tak aj tajomstvá sa stratia. Keď bude svetová spoločnosť vo svojich tvorivých procesoch a duchovných snahách jednotná, pojem utajenia zmizne. Jednoducho sama spoločnosť bude rozhodovať, aké kapitoly rozpočtov sú prioritné a kam treba v prvom rade vložiť svoje prostriedky, aby sa v nej zlepšil život. A každý človek svetovej spoločnosti musí mať možnosť skontrolovať, kam vlastne odišli prostriedky, na aké potreby

sa minuli, všetky do posledného centa. Celkovo treba vytvoriť také podmienky, aby neexistovala ani jediná medzera umožňujúca rozkrádanie verejných prostriedkov a možnosť chamtivo sa na nich príživovať.

Rozhodovanie o otázkach samosprávy svetovej spoločnosti musí na všetkých úrovniach prebiehať otvorene a transparentne. Dnes sa ľudia na tomto procese nezúčastňujú nielen na svetovej úrovni, ale ani vo svojej krajine. Vezmime si viac-menej lojálny príklad – slovanské krajiny. V terajšom systéme ľudia preniesli svoje „práva“ na poslancov, ktorí sa raz predrali k moci, a potom tam roky sedia, majú „imunitu“ a užívajú si hromadu výhod a privilégií. Väčšinou títo poslanci zastávajú svoje osobné záujmy alebo záujmy nejakých korporácií, patriacich žrecom a politikom (tým, čo sú pri moci). Pritom operujú právomocami od ľudí (konajú *menom* ľudí, alebo akoby v ich *mene*), ktorí k riešeniu týchto otázok nemajú žiadny vzťah. Mimochodom, samotné slovo „poslanec“ (rusky „deputat“) tiež pochádza z mŕtveho jazyka (jedného z tých, ktorý Archónti obľubujú) – latinského. „Deputatus“ (deputare) znamená „ukazovať, určovať“. Všimni si, že to nie je človek zvolený, ale *určený, poslaný* („zhora“, tými, čo sú pri moci)! V podstate to tak dávnejšie aj bolo. V starovekom Grécku napríklad „deputátom“ nazývali služobníka žreca, ktorého tento posielal so „svätými príkazmi“ do Delf alebo na Olymp. A v starokresťanskej cirkvi „deputátom“ nazývali jedného z príslušníkov kléru (duchovných), ktorý išiel pred patriarchom a čistil mu cestu.

V novom svetovom spoločenstve, orientovanom na duchovný vektor rozvoja, „stáli“ splnomocnenci

ako takí, ako sú terajší poslanci a im podobní, nesmú existovať. Ak bude nutné delegovať splnomocnených predstaviteľov na spoločenské zhromaždenia, aby oznámili názor ľudí toho alebo iného kraja, tak nech sa páči. No títo ľudia sa musia reálne vyberať z ľudu na základe ich osobných a morálnych kvalít, úrovne zodpovednosti, profesionality a konkrétnych činov, ktoré už vykonali pre spoločnosť. Títo predstavitelia nesmú mať žiadne výhody a privilégiá. Verejnú činnosť budú vykonávať na svoj účet, vo svojom voľnom čase, a nedostanú za to žiadnu materiálnu alebo inú odmenu, ani žiadne výhody oproti iným členom spoločnosti. Pritom len tým, že tento človek zlepšuje životné podmienky všetkých členov spoločnosti, zlepšuje život aj sebe spolu s ostatnými. V dôsledku vytvorenia takýchto podmienok sa otázkami bežného života spoločnosti budú zaoberať čestní a múdri ľudia, ktorí sú pripravení obetovať svoj osobný čas nie kvôli sebe, ale kvôli službe spoločnosti a v určitom zmysle na úkor svojho materiálneho života, bez toho, aby za to čokoľvek dostali. Samozrejme, že spoločnosť bude kontrolovať riešenie týchto problémov a stanovovať priority. A najdôležitejšie otázky zabezpečenia života musí riešiť celé svetové spoločenstvo.

Mimochodom, súčasné technológie umožňujú uskutočňovať podobné otvorené verejné zhromaždenia v online režime bez nákladných ciest a poplatkov, a pokojne o všetkom rozhodovať na mieste. Nielenže to ušetrí veľa času a prostriedkov, umožní to aj operatívne konať v otázkach, ktoré sa majú riešiť. No nemenej dôležitá je otvorenosť takýchto „internetových zhromaždení“ pre verejnosť, a zároveň to odstraňuje

nepotrebné masové „posedenia“, vylučuje zákulisné hry a lobovanie súkromných záujmov na úkor spoločnosti.

Anastasia: Dobre, hlasovanie, kontrola evidencie tvojho hlasu a overenie údajov, operatívne riešenie problémov, vyjadrovanie rozličných názorov – to všetko je naozaj možné urobiť aj cez internet. No čo ak niekto dostane chuť monopolizovať digitálne a internetové technológie do súkromných rúk a vytvorí si tak nástroj moci?

Rigden: Ak samotná spoločnosť bude kontrolovať a mariť akékoľvek pokusy o monopolizáciu digitálnych, internetových alebo iných technológií a komunikačných prostriedkov do súkromných rúk, tak sa to nestane. No a celkovo pri vytvorení takejto svetovej spoločnosti treba brať do úvahy, že všetky strategické životne dôležité podniky a ich zdroje musia patriť samotnej spoločnosti. Týka sa to energetiky, finančných inštitúcií (bánk a tak ďalej), výroby a predaja liekov, zdravotníckych zariadení, hľadania ložísk a ťažby úžitkových nerastov, a tiež veľkých industriálnych, agrárnych a vedeckých podnikov. Všetko to musí patriť celému svetovému spoločenstvu. Nemožno pripustiť, aby niekto disponoval celým týmto kapitálom ako vlastným, teda aby to všetko bolo akýmkoľvek spôsobom sústredené v súkromných rukách a patrilo nejakým konkrétnym osobám alebo skupinám. Len za takýchto podmienok nebude možná korupcia, rast cien a finančné krízy. Spoločnosť si bude sama stanovovať ceny primerané pre život, určovať kvalitu služieb a tak ďalej.

V opačnom prípade, ak sa nič nezmení, tak to bude tak, ako teraz, ak nie horšie. Teda, bude prekvitať korupcia, rôzne machinácie, nákup a predaj „vzduchu“, nepredstaviteľné úvery, inflácia a všetky ostatné nástrahy Živočíšneho rozumu vo sfére „vzťahov voľného trhu“. Stačí sa pozrieť na súčasný svet. Všetky tie prepady a náhle nárasty národných a medzinárodných mien, rozličné svetové ekonomické, potravinové, politické a iné krízy – všetko je to umelé, všetko je to dielo ľudských rúk. Jednoducho niekto vytvorí na to podmienky a zarába na tom rozprávkový kapitál, a niekto počas týchto umelo stimulovaných procesov prichádza aj o to posledné. V normálnej ľudskej spoločnosti je to neprípustné.

Anastasia: Spomínali ste, že finančné inštitúcie musia patriť celému svetovému spoločenstvu. Teda to predpokladá, že ľudia predsa len sa budú zaoberať s peniazmi, „prezlečenými“ do tej alebo onej formy.

Rigden: Peniaze – to je ekvivalent výmeny. Ekvivalent vo význame majúci silu (z latinského „aequus“ – „rovný“, „valentis“ – „majúci význam, silu“). Táto sila je odvodená z materiálneho sveta a nič s tým nenarobíš. Človek žije v materiálnom svete a nachádza sa vo fyzickom tele, ktoré je podriadené zákonom trojrozmerného sveta, teda je treba ho nakŕmiť, obliecť a uspokojiť nevyhnutné životné potreby, udržiavať ho v čistote, bojovať s jeho chorobami a tak ďalej. Na to sú samozrejme potrebné potraviny, lieky, odev a iné predmety materiálneho sveta. A tak človek potrebuje zarábať prostriedky na nevyhnutné životné potreby, ktoré zabezpečujú jeho existenciu v tele.

Anastasia: No pokiaľ budú v obehu peniaze, nech už by to bolo v akejkoľvek forme, bude existovať rozdelenie na bohatých a chudobných, to potvrdzuje história. Navyše bohatstvo predpokladá existenciu súkromného biznisu, a to znamená aj majetku.

Rigden: Čo sa týka chudobných a bohatých... Spoločnosť musí vytvoriť také podmienky pre svoju existenciu, aby v nej chudoba vôbec nebola. Pri súčasnej úrovni technológií sa toto všetko dá úplne reálne uskutočniť: aj nakŕmiť všetkých ľudí, aj premeniť púšť na kvitnúci sad, dokonca očistiť znečistené vody a urobiť ich vhodnými na používanie, využívať alternatívne zdroje energií namiesto nerastných zdrojov. Všetky tieto technológie už teraz existujú, ale sú dostupné len jednotlivcom. Väčšina ľudí na svete o tom ani nevie. Tieto informácie špeciálne utajujú, na príkaz svetových žrecov umelo zdržiavajú rozvoj podobných progresívnych technológií po celom svete. Prečo sa to robí? Kvôli tomu, aby si Archónti udržali svoju moc, politické páky vplyvu na svetovú spoločnosť, pokračovali vo vykorisťovaní miliárd ľudí, zvyšovali napätie vo svete, podporovali u väčšiny ľudí strach, že zostanú za hranicou chudoby. Pretože keď je vedomie máš zaneprázdnené otázkami prežitia, je pre nich oveľa ľahšie manipulovať, ovládať a presvedčiť ľudí, aby realizovali Vôľu Živočíšneho rozumu.

Takže, pri budovaní novej spoločnosti to treba urobiť tak, aby chudoba ako jav na planéte vôbec neexistovala. Je potrebné, aby ľudia boli zabezpečení všetkým potrebným, aby existovala len stredná a vysoká úroveň dostatku. Ak je človek workoholik, prosím, nech si len zarába. Čestný súkromný biznis

je plne prijateľný, napríklad ako poskytovanie nejakých služieb obyvateľstvu, ale nie vlastníctvo „závodov, lodí“ teda veľkých podnikov, monopolov a celých odvetví, ktoré zabezpečujú život spoločnosti.

Musí existovať jasné ohraničenie bohatstva. Maximálny kapitál jednej rodiny ako bunky spoločnosti nemôže prevyšovať v peňažnom ekvivalente (v súlade s cenami k dnešnému dňu) so všetkým hnutelným aj nehnuteľným majetkom desať miliónov dolárov. A aj to je veľa! Hovorím dnes príliš vysokú sumu len preto, aby to nebol šok pre ľudí, ktorí disponujú oveľa väčším kapitálom. Tieto prostriedky sú viac ako dostatočné na to, aby zabezpečili rodinu. A prebytky, teda rodinné príjmy, ktoré prevyšujú túto sumu, musia plynúť na potreby spoločnosti. Inými slovami, človek nebude z toho bohatnúť a zároveň bude pomáhať iným ľuďom. Veď už dávno je známe, že skutočné hodnoty pracovitého človeka spočívajú v jeho duchovnom bohatstve. A v spoločnosti, kde budú dominovať všeludské duchovné a mravné hodnoty, sa musí takéto konanie a príklad človeka stať prestížou.

Veď čo hýbe bohatými ľuďmi v súčasnom svete? Vari túžba po peniazoch? Nie. Hýbe nimi banálne prianie Živočíšnej podstaty pochvastáť sa pred druhými. Vraj má lepšie auto, krajší dom, dokonca aj jeho ponožky stoja viac, ako sused zarába za mesiac. Všetko je to smiešne, všetko sú to hlúposti, ktoré sú nanútené spotrebiteľskou spoločnosťou, módou, ktorú vytvárajú múdri na oklamanie hlúpych, aby bolo jednoduchšie mámiť od nich peniaze. Práve neobmedzený kapitál vyvoláva v spoločnosti agresiu,

provokuje závisť, túžbu manipulovať druhými ľuďmi a napomáha dominancii Živočíšnej podstaty v človeku. V normálnej, civilizovanej spoločnosti také niečo vôbec nesmie byť. Je to nečestné a odsúdeniahodné. Ale má byť „perfektné, uznávané a prestížne“ pomáhať spoločnosti, ľuďom, a nielen jednorazovo niekoho nakŕmiť alebo podarovať hračky, ale poskytovať reálnu, pravidelnú praktickú pomoc obci, mestu, regiónu a tak ďalej, teda primeranú pomoc spoločnosti.

Anastasia: Ale ako uchrániť ľudí pred pokušením využiť svoje postavenie na zodpovedných postoch?

Rigden: No jednoducho. Výkonný úradnícky aparát, ktorý sa zaoberá bežnými záležitosťami obyvateľstva, musí byť znížený na potrebné minimum a maximálne chránený pred akýmikoľvek možnosťami využiť svoje služobné postavenie na osobné, súkromné záujmy. Inými slovami, treba vytvoriť také podmienky pre prácu ľudí na týchto pozíciách, ktoré by vylúčili všetky možnosti zlákania mocou, postavením alebo materiálnymi výhodami. Pritom to treba urobiť tak, aby ľudia mohli (aj v reálnom čase) mať nad prácou úradníkov, teda nomenklatúrnych zamestnancov administratívnych úradov, neustálu kontrolu. A samotný proces plnenia služobných povinností treba urobiť natoľko transparentným pre verejnosť, aby títo ľudia na svojich postoch nemohli prejavovať vlastnosti svojej Živočíšnej podstaty. Vtedy sa úradník naozaj stane služobníkom, teda bude svedomite slúžiť ľuďom a čestne si plniť svoje povinnosti.

Anastasia: Pravdaže, znie to dobre. No ja osobne si nedokážem predstaviť, ako to bude vyzeráť v praxi.

Rigden: Neboj sa, je mnoho múdrych, profesionálnych ľudí v ktorejkoľvek sfére spoločnosti (a tiež aj v tejto), ktorí, keď sa nadchnú spoločnou myšlienkou, dokážu sa spojiť s rovnako zmýšľajúcimi ľuďmi (nielen vo svojej krajine) a všetko rozumne premyslieť od A po Z. Ak ľudia (každý, koho tieto informácie nenechali ľahostajným) nebudú sedieť so založenými rukami, ale začnú zavádzať poriadok, hoci aj v pre nich najznámejších profesionálnych a iných sférach života spoločnosti, skôr alebo neskôr sa všetko podarí. Ľudia sami vytvoria taký systém, ktorý zablokuje všetky možné cestičky, vchody a východy pre prejavenie sa akejkoľvek korupcie v spoločnosti, tým skôr na verejných postoch. Keďže majú skúsenosti s prácou v niektorej sfére, vedia o jej „úskaliach“, sledujú a kontrolujú svoju Živočišnu podstatu, tak premyslia, ako vylúčiť akúkoľvek možnosť a akékoľvek predpoklady na vytvorenie podmienok, ktoré by človeka zvädzali.

Anastasia: Dobre, ale ako bude verejnosť vykonávať kontrolu a riadenie, napríklad takej vedy? Veď veda je rôznorodá a v takých špecifických otázkach naozaj treba byť špecialistom, aby človek aspoň chápal, o čom je reč, a vyberal perspektívne smery jej rozvoja.

Rigden: Sú odborníci, vedci, ktorí sa zaoberajú tým alebo iným vedným odborom, a aj ho rozvíjajú. Do akej miery je dnes tento odbor dôležitý, potrebný a efektívny pre celú svetovú spoločnosť, podľa toho naň aj vyčleňujú prostriedky. Spoločnosť sa musí správať k svojim úsporám ako dobrý hospodár a utrácať prostriedky na to, čo je naozaj potrebné. A tak aj vo vede treba zabrániť prípadom pridelenia

prostriedkov tým, ktorí túžia po akejkoľvek moci nad ľuďmi, ktorí sa vo vede zaoberajú, ako sa hovorí, balamutením, a sami pri tom nič užitočné nerobia. Vedecké prostredie je treba zbavovať takýchto ľudí, alebo ich treba preraďovať na inú prácu a tam vytvárať také podmienky, za akých by boli pre spoločnosť užitoční. Už som hovoril, že veda je proces poznávania Pravdy. Nesmie byť prostriedkom na dosiahnutie moci. Odborník musí svedomite vykonávať svoju prácu a mať zodpovedajúce podmienky pre život a pre plnohodnotnú profesionálnu činnosť.

Celkovo, v akejkoľvek oblasti a sfére života treba vytvárať také podmienky, aby neboli dokonca ani možnosti na prejavenie dominancie Živočíšnej podstaty, aby boli všetky informácie dostupné ľuďom a spoločnosť prijímala zásadné rozhodnutia spoločne. Kolektív sa musí starať o každého človeka, a človek o kolektív. Je potrebné využiť vlastnosť ľudskej povahy – napodobňovanie. Napodobňovanie – to sú inštinkty Živočíšnej podstaty v človeku. Nemožno sa ich zbaviť, pretože sa nachádzame v materiálnom tele a žijeme v materiálnom svete. Jednoducho ich treba správne využívať. Napríklad, keď sa v spoločnosti stane módnym a populárnym konať dobro, nezištne pomáhať ľuďom, zadarmo slúžiť pre blaho spoločnosti, mať také vlastnosti ako čestnosť, zodpovednosť, usilovnosť, v podstate byť skutočným Človekom, potom v dôsledku tohto napodobňovania tak začnú konať aj ostatní. No čo je najdôležitejšie, tieto myšlienky si osvoja nové generácie, pre ktoré sa takéto ľudské smerovanie, kultúrno-mravné hodnoty a dominancia Duchovnej podstaty stanú úplne prirodzenými normami života. A to znamená, že nové generácie budú ľahšie

prekonávať svoju Živočíšnu podstatu, realizovať svoj osobný duchovný rast, čo sa bude prirodzene odrážať na zdokonaľovaní samotnej svetovej spoločnosti.

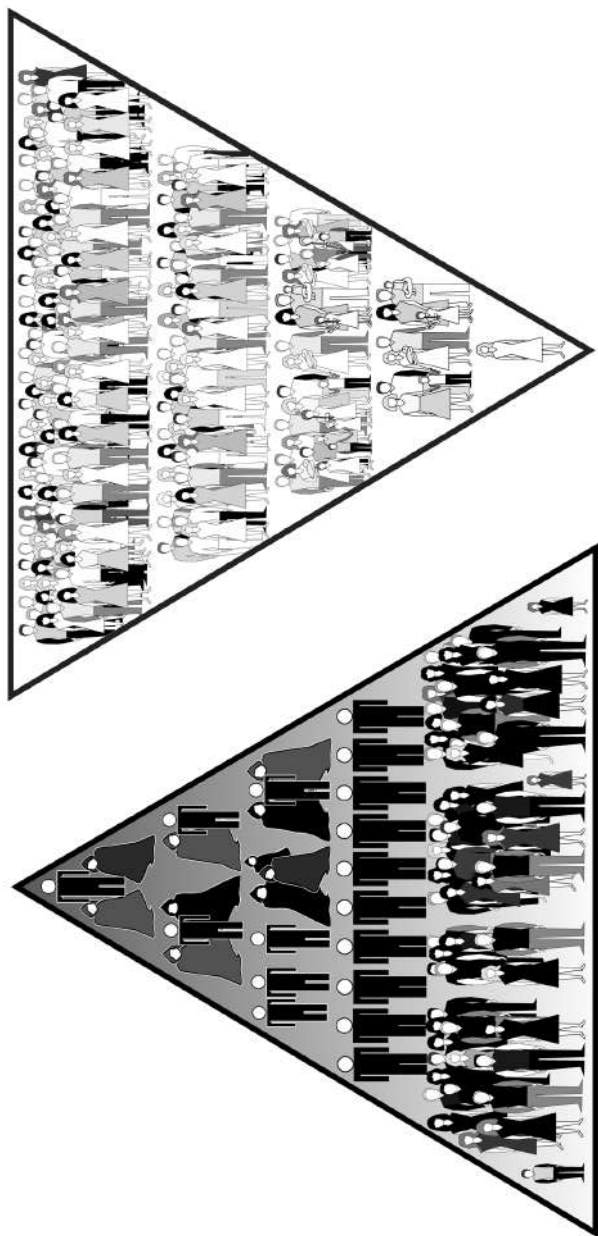
Anastasia: Áno, to je skutočne absolútne nový model ľudstva, o ktorom ľudia snívajú od dávnych čias ako o ideáli občianskeho spoločenstva. Len si to všetko predstavovali obmedzene, v medziach želaní od Živočíšnej podstaty. Teraz už chápem, prečo sa im nedarilo túto myšlienku zrealizovať. Ľudia sa pokúšali vytvoriť takúto spoločnosť nie z pozície svojej skutočnej, duchovnej podstaty, ale z pozície materiálneho systému moci a ovládania, ktorý sa tak či onak prelína s programami Vôle Živočíšneho rozumu. Vo väčšine prípadov aj samotnú ideu o novom spoločenskom zriadení opisovali s prímiesami svojich želaní od Živočíšnej podstaty.

Rigden: Presne tak. No čo chcem ohľadom tohto povedať. V našej dobe sa ľudstvu po prvýkrát v histórii, za všetky obdobia jeho existencie, naskytla takáto unikátna možnosť – *vytvorenie samosprávneho zjednoteného svetového spoločenstva s duchovným vektorom rozvoja*. Dávnejšie, ešte pred nejakými 30-50 rokmi, by uskutočnenie tejto idey v globálnom rozsahu nebolo možné, pretože neboli technické podmienky a pre väčšinu ľudí nebola dostupná interaktívna komunikácia pomocou dnes už bežných dorozumievacích prostriedkov. Napríklad mobilné spojenie a internet.

V konkrétnych historických obdobiach sa jednotlivé skupiny ľudí, zasvätené do prapôvodných Znalostí, pokúšali zreformovať spoločnosť, mám na mysli napríklad Imhotepa a jeho ľudí, alebo templárov.

Na nejaký čas dokázali aspoň trochu zlepšiť život ľudu vo svojej krajine, a dokonca aj niekoľkých ďalších štátov, a dali možnosť duchovne sa rozvinúť mnohým Osobnostiam počas ich krátkeho ľudského života. No všetko je to len pár osobitných prípadov, ktorých pôsobenie následne nedosiahlo potrebný rozvoj, pretože všetko sa to dialo v podmienkach existencie moci politikov a žrecov nad spoločnosťou, presnejšie v podmienkach existencie umelo vytvoreného žreckého systému riadenia ľudstva podľa programov Vôle Živočíšneho rozumu.

A teraz sa ľudstvu naskytla jedinečná, reálna šanca zachrániť seba aj svoju budúcnosť. Živočíšny rozum dnes dosahuje v ľudskej spoločnosti svoje apogeum, víťazstvo nad ľudským myslením. Pozri, akým tempom sa vo svete šíri spotrebiteľský formát myslenia, stačí málo a budú zničené alebo prekrútené všetky duchovné stimuly ako v spoločnosti, tak aj vo vedomí jednotlivca. V podstate, rýchle tempo globálneho zavádzania dostupných technických prostriedkov komunikácie ľudí po celom svete, popularizácia „povolenej minimálnej gramotnosti“ v týchto otázkach – to je práve práca globálnych prevodcov Živočíšneho rozumu na zorganizovanie následnej totálnej kontroly nad ľudstvom kvôli definitívnemu podriadeniu ľudstva jeho Vôli. No v tomto je aj slabina Živočíšneho rozumu. Ľudstvo má jedinečnú možnosť využiť tieto nástroje a ním pripravenú technickú základňu na samoorganizáciu a zjednotenie, na priame vzdorovanie Živočíšnemu rozumu a vytvorenie slobodnej spoločnosti na planéte. Teraz je jedinečná možnosť prevrátiť monádu, ináč ešte chvíľu a bude neskoro. Lebo všetko závisí *od ľudskej voľby!*

Obrázok 109. **Pyramída ľudskej spoločnosti:**

Trojuholník s vrcholom smerujúcim nahor - symbol moci žrečov a politikov nad ľuďmi;

Trojuholník s vrcholom smerujúcim nadol - symbol slobodnej a rovnoprávnej spoločnosti -

Allat národa.

Anastasia: Áno, toto je skutočne reálna možnosť prevrátiť monádu. Je zaujímavé, že princíp moci a riadenia v spoločnosti teraz ľuďom predstavujú v podobe pyramídy s vrcholom nahor. Na jej spodku sa nachádza väčšina obyvateľstva, v podstate „prežívajúca“ v biednych podmienkach, ktoré sú umelo vytvorené politikmi a žrečmi. A na vrchole sú jednotlivci, ktorým táto spoločnosť „darovala“ moc, ktorí žijú, využívajú verejné bohatstvo, majú väčšinu výhod a privilégií.

Ale ak znak prevrátíme, vzniká trojuholník s vrcholom nadol podľa princípu tvorivého Allatu, ako symbol spoločnosti, v ktorej niet moci ako takej, kde sa každý človek duchovne sebazdokonaľuje a zlepšuje svoj život vďaka tomu, že sám prináša úžitok a prospech celému ľudstvu, kde celosvetová spoločnosť riadi procesy svojho života, ide duchovným smerom a má k dispozícii všetky statky a zdroje. Práve toto je pohyb od nižšieho k vyššiemu, toto je skutočný progres, kvalitatívny evolučný skok ľudskej civilizácie!

Rigden: Presne, takže v skutočnosti na tom nie je nič zložité. Jednoducho, samotní ľudia sa musia aktívne zapojiť do procesu premeny spoločnosti, a v rámci svojich možností musia vytvárať nevyhnutné podmienky pre osvetu ľudí, zjednotenie svetového spoločenstva a pre nasmerovanie ľudskej civilizácie v duchovnom vektore rozvoja.

Základné podmienky pre vytvorenie takej spoločnosti:

- 1) zvýšenie duchovnej a intelektuálnej gramotnosti ľudí;
- 2) duchovné sebazdokonaľovanie človeka a jeho aktívna účasť na živote spoločnosti;

3) iniciatívne zjednotenie národov do jediného svetového spoločenstva;

4) zrušenie svetového systému moci žreco a politikov;

5) prísne ohraničenie kapitalizácie jednotlivca;

6) riadenie spoločnosti musí patriť iba samotnej spoločnosti ako celku;

7) a najdôležitejšia je ideologická zmena spoločnosti, ktorá je neoddeliteľne spojená s dominanciou morálnych hodnôt a Duchovnej podstaty ako v človeku, tak aj v spoločnosti.

Tak, ako si každý človek musí v sebe odsledovať prejavy negatívnych myšlienok, vychádzajúcich od Živočíšnej podstaty, tak aj spoločnosť ako celok musí kontrolovať svoje „spoločenské, verejné myšlienky“. A keďže v poslednej dobe sú ich zdrojom najmä masmédiá vo všetkých ich formách, tak na ich „čistotu“ musí dohliadať samotná spoločnosť.

Teda musí byť rozvinutá kultúra popularizácie duchovno-morálnych hodnôt, znalostí, dobra, svedomia, cti, dôstojnosti, priateľstva medzi ľuďmi, pozitívnych, tvorivých modelov, príkladov spôsobu myslenia, najlepších ľudských skutkov – ako Osobnosti, tak aj kolektívov. Nesmie existovať propagácia negativity, ktorá je vnucovaná Živočíšnym rozumom, t. j. vojen, násilia, vrážd, konfliktov, nenávisťi, egoizmu a tak ďalej. Zároveň musí od samotnej spoločnosti vychádzať iniciatíva a požiadavka popularizovať tvorivú ideológiu, a tiež požiadavka zabrániť akýmkoľvek pokusom vnucovať ničivú ideológiu ľuďom. Tieto podmienky sú základom pre formovanie jednotného svetového spoločenstva s duchovným vektorom rozvoja.

Tu je dôležité chápať, akú významnú úlohu v živote ľudstva zohráva *umelé informačné pole*, ktoré vytvárajú samotní ľudia, buď ako prevodcovia Vôle Živočíšneho rozumu, alebo ako prevodcovia Vôle Duchovného sveta. Dnes nie je tajomstvom, že vďaka masovokomunikačným prostriedkom sa vo svete formuje určitá *ľudská komunikačná masa*, ktorá počtom niekoľkonásobne prevyšuje akékoľvek najväčšie masové fyzické zoskupenie ľudí. No a v tomto *umelom informačnom poli* sa tiež vytvárajú, šíria (infikovaním a napodobňovaním), fungujú rozličné vzory rovnakého vnímania, myslenia, správania a konania ľudí, ktoré formujú túto neviditeľnú jednotnú masu. Teda dochádza k „zmasoveniu“ vedomia a správania sa množstva jednotlivcov, ktorí patria do objektívne navzájom neprepojených sociálnych skupín a kultúr. Nadosobnostná komunikácia spája a zjednocuje rozličných ľudí. Čo je ale pozoruhodné, na rozdiel od fyzického davu sa v tejto veľkej mase každý podľa *svojej voľby* pripája k prúdu tej či inej informácie, z ktorej sa nakoniec vytvára spoločné rôznorodé informačné pole. Tieto prúdy, rovnako ako tisíce pramienkov, majú svoje smerovanie, rozširovanie, zosilňovanie a prehlbovanie do programov toho ktorého informačného kanála, ktorý ich zjednocuje. V rámci materiálneho sveta existujú len dva úplne protichodné vektory informácií: od Vôle Živočíšneho rozumu a od Vôle Duchovného sveta, z ktorých každý formuje svoje informačné pole a rovnako tak svoju „kritickú masu“. Táto, ako jav podriaďujúci sa zákonom fyziky materiálneho sveta (ibaže v globálnych rozmeroch), si vyžaduje istú masu potrebnú pre spustenie samoudržiajúcej reťazovej reakcie v ľudskej spoločnosti s uvedením kolosálneho množstva energie do činnosti. Keď *vďaka ľudskej komunikačnej mase*

týmto spôsobom dôjde k evidentnej prevahe v globálnej dominancii programov jedného z dvoch informačných polí (od Vôle Živočíšneho rozumu alebo od Vôle Duchovného sveta), monáda sa obráti.

Anastasia: To znamená, že navonok (iluzórne) sa akoby zachováva maximálny možný stupeň individualizácie ľudí. A zdá sa, že človek má slobodu výberu v získavaní informácií, ako napríklad, počúvať rádio, čítať noviny, časopisy, sledovať rôzne kanály v televízii (a potom to rozoberať s druhými ľuďmi), alebo venovať pozornosť rôznym správam a zábave na internete. Ukazuje sa však, že v skutočnosti slobody ako takej niet a všetko je to len ilúzia individualizácie. V podstate, keď si človek vyberá niečo z toho, čo mu ponúka civilizácia, pripája sa k umelo vytvorenému informačnému poľu, ktoré, dá sa povedať, z ničoho tvorí masu. Veď väčšina ľudí, tak isto ako on, pozerá v televízii rovnaké kanály, číta tie isté noviny, počúva to isté rádio, navštevuje tie isté stránky a komunikuje na sociálnych sieťach na internete. A miera nasmerovania aktivity takej masy sa neustále sleduje a kontroluje pomocou ratingov televíznych kanálov, najväčšej návštevnosti stránok, popularity tých alebo iných článkov v tlači a tak ďalej.

No veď toto je reálna masifikácia, akú kedysi praktizovali šamani s bubnom, mágovia a im podobní zaklínači pomocou obradov pred publikom. Len teraz sa celý tento dávny mechanizmus pôsobenia na vedomie človeka uskutočňuje pomocou nových nástrojov a v globálnejších rozmeroch. No princípy sú tie isté. Veď spočiatku auditórium zásobujú určitým súborom informácií, vytvoria pre masu jednotný

system jej vnímania, jednotné postoje a hodnotové orientácie. Súčasné komunikačné zariadenia vysielajú správy, ktoré vyvolávajú túto sugesciu strnulosti, nekritického napodobňovania a slepej podriadenosti, teda spoločný emocionálne-psychologický stav auditória. V konečnom dôsledku to vedie k vytvoreniu určitej šablóny myslenia a správania sa *ľudskej komunikačnej masy* sformovanej danými informáciami, a spôsobuje to nasmerovanie jej pozornosti, a teda aj konania v naprogramovanom smere, pričom jednotlivец, ktorý je súčasťou tejto masy si to ani nevšimne.

Rigden: Presne tak. Toto pôsobenie na vedomie človeka je známe z histórie, lenže teraz je využívané principiálne novým spôsobom. A jeho globálna odlišnosť je v tom, že v umelom informačnom poli, prenášanom prostredníctvom ľudí-prevodcov Vôle Živočíšneho rozumu, pri všetkej tej rôznorodosti informácií, ktoré v človeku stimulujú Živočíšny princíp, jednotlivец fakticky nemá na výber. Pre Osobnosť je to slepá ulička v duchovnom rozvoji, nech by človek získal z tohto zdroja koľkokoľvek informácií. Lebo všetky tieto informácie budú koncentrovať jeho pozornosť na predĺženie života Živočíšneho rozumu.

Ale v umelo pre ľudstvo vytvorenom informačnom poli, prenášajúcom Vôľu Duchovného Sveta prostredníctvom ľudí-prevodcov, voľba zostáva na človeku. Lebo keď získava Pravdu, vďaka jej šíreniu takýmito ľuďmi v čistej podobe, prostredníctvom toho istého umelého informačného poľa, tak každý človek získava možnosť spoznať samého seba, stať sa Pozorovateľom z pozície Duchovnej podstaty.

Teda pripojiť sa ku *globálnemu informačnému poľu*, ktoré sa vo svojej podstate ani nedá porovnať s obmedzeným, v materiálnom svete umelo vytvoreným informačným poľom ľudstva. A to znamená, že človek bude napomáhať duchovnému rastu svojej Osobnosti, jej kvalitatívnej duchovnej transformácii na novú Bytosť. A v tom je kľúčový rozdiel.

Anastasia: Povedali ste to úplne presne – obmedzené, umelo vytvorené informačné pole. Cez masmédiá (v prvom rade televíziu a internet) sa pre masové vedomie vytvára, aktívne podporuje a kultivuje mýtus, ktorý formuje určité vnímanie sveta, vytvára postoje a vo svojej rôznorodosti napomáha vzájomnému posilňovaniu informácií. Tento mýtus upevňuje vo vedomí jednotlivca v podstate vymyslené príčinnno-následné vzťahy medzi reálnymi objektmi, vytvára legendy o udalostiach a verejných osobnostiach minulosti aj súčasnosti, formuje alebo v hotovej podobe predkladá vymyslený model postoja ku skutočnosti. Toto oklieštené poznanie sveta, no podané v peknom obale takéhoto mýtu, vytvára v masách ilúziu všestranného poznania sveta a tých udalostí, ktoré prebiehajú. Spúšťa sa u nich ten istý princíp klamlivého vnímania, ako aj u obecnstva na predstavení kúzelníka: „Videl som, to znamená, že to je pravda“. Hoci fakticky, ľudia samostatne dokonca ani neanalyzujú získanú informáciu, nezaťažujú sa chápaním príčin, kto a načo potrebuje to, aby masy venovali tejto informácii svoju pozornosť, a sústreďovali ju na také úzke spektrum matérie trojrozmerného sveta. Pri celej tej vonkajšej rôznorodosti informácií v skutočnosti odúčajú ľudí samostatne myslieť a prelaďujú vnímanie a myslenie auditória podľa seba. Koľko len síl stojí taký klipový

charakter prúdu rôznych správ, kde sa sleduje hlavný cieľ – emocionálne vzrušiť, pritiahnúť pozornosť k tej alebo inej správe.

Rigden: Upresnil by som, že tu nie je hlavným cieľom pritiahnúť, ale odvieť pozornosť človeka od jeho vnútorného duchovného rozvoja. K tomu ešte, ak sa pozrieme na celú rôznorodosť dnešných informácií, tak v ich základe môžeme vidieť spoločný materiálny koreň a aktivovanie želaní Živočíšnej podstaty v človeku, kde je všetko postavené na tom, aby sa vyvolali konkrétne emócie a sformovalo určité myslenie davu v dôsledku prelínajúceho sa pôsobenia rozličných zdrojov informácií.

Anastasia: Naozaj, veď ak človek prebýva na vlně Živočíšnej podstaty, tak v podstate nemá na výber, pretože si dokonca ani neuvedomí, že je objektom vonkajších manipulácií, vníma obrazy a myšlienky, ktoré sú mu podsúvané ako jeho vlastné a nezamýšľala sa nad skutočným zdrojom ich pôvodu. Ale keď je človek Pozorovateľom z pozície Duchovnej podstaty, má s čím porovnávať a skutočne sa pred ním objavuje možnosť voľby, chápe, ako na neho vplýva Živočíšny rozum, čo je to Duchovný svet, aký pomínutelný je život a aké je v ňom dôležité individuálne duchovné sebazdokonaľovanie.

Rigden: Áno, je to tak. Mnohí ľudia sa, žiaľ, ani len nezamýšľajú, odkiaľ u nich vznikajú rôzne myšlienky, prečo im dávajú pozornosť a podporujú v sebe život tých ktorých programov. Kto a načo to potrebuje zariadiť tak, aby veľká masa ľudí (medzi ktorými si ako zrnko prachu aj ty) uvidela ten alebo

iný pôsobivý príbeh, film, šokujúcu správu, alebo si prečítala emocionálne nasýtený článok. Ľudia sa nezamýšľajú nad prvopočiatočným zdrojom, čo v sebe nesie daná informácia a komu v skutočnosti slúži, čo globálne stojí za tým ktorým umelo vytvoreným informačným poľom, ktorému človek venuje svoju pozornosť a utráca naň cenný životný čas.

Uvediem jednoduchý príklad zo života súčasnej priemernej rodiny, ktorá večer doma oddychuje po pracovnom dni. Každý je spravidla zaneprázdnený svojou informačnou zábavou. Jedni sú na internete a venujú pozornosť správam, hrám, zábavám, ktoré ich najviac vzrušujú a pútajú ich pozornosť. Stačí si pozrieť oficiálnu štatistiku a názvy najmasovejšie navštevovaných webových stránok, aby ste pochopili, aké háčiky Živočíšnej podstaty doteraz udržujú pozornosť ľudí a formujú masu ľudí určitého typu s vlastnými charakteristikami. Iní členovia rodiny napríklad počúvajú hudbu a pociťujú emócie, zodpovedajúce tejto melódii. Ďalší pozerajú televízor a prežívajú všetko spoločne s hrdinami filmov, relácií, a v myslí sa zúčastňujú na virtuálnom dianí. Ostatní sú zaneprázdnení domácimi prácami, no tiež roztáčajú v myšlienkach informácie, napríklad o momentoch, ktoré sa ich psychicky dotkli, o udalostiach dňa, správach načerpaných z masmédií, alebo o aktuálnych osobných problémoch.

No absolútne všetci uvedení majú pozornosť rovnako zaujatú svojou záľubou, ktorá má v podstate materiálny vektor a súvisí so silami Živočíšneho rozumu. Fakticky všetky tieto „záujmy“ sú prázdne, je to informačné rozptylenie, ktoré ničí životný čas.

A život je ako voda v rukách, rýchlo mizne. Človek v podstate nič zlé neurobil, no z jeho existencie ani nič dobré nevzišlo. Život sa obsahovo v konečnom dôsledku javí ako prázdny, ako klas vo vetre, s ktorým vietor zatriasol tam a späť, a tak zhnil pri koreni, nedal duchovný plod. Tak aj tu, všetci sú ako klasy, *odpútaní* vonkajšou informáciou *od svojho duchovného rozvoja*. Vedomie ľudí sa stáva natoľko obmedzeným a sústredeným na tú alebo inú emóciu a na myšlienky od Živočíšnej podstaty, že nikto sa v týchto momentoch ani len nezamýšľa nad duchovnom, nehovoriac už o tom, že by na sebe seriózne pracoval. A pritom duchovný rozvoj je tým najdôležitejším v živote každého človeka a zmyslom jeho existencie.

Človek sa emocionálne vciťuje a venuje veľa pozornosti prázdnej ilúzii, ktorá mu nič nedá, pretože neobohacuje jeho duchovno. Zato táto ilúzia vysáva emócie (silu) z masy ľudí, ktorú sformovala. Všetko čo jednotlivec dostáva potom, ako sa expanzívne (dotieravo, nárazovo, emocionálne prchko) zúčastnil na tomto iluzórnom predstavení pre psychiku más – je spustošenie, zosilnenie myšlienok, emócií a želaní od Živočíšnej podstaty, v podstate peklo pre Dušu. Takýmto spôsobom sformovaná masa ľudí, nadšená tou alebo inou informačnou ilúziou, ktorá privádza každého jednotlivca do zvláštneho iluzórneho zabudnutia a ignoruje akýkoľvek náznak jeho duchovného rozvoja, sa neviditeľne nachádza pod kontrolou a ovládaním Živočíšneho rozumu. Ľudia mu každý deň nevedome odovzdávajú svoju životnú silu, keď venujú informáciám od Živočíšnej podstaty svoju pozornosť a tým, ako darcovia, neustále živia a znásobujú silu Živočíšneho rozumu.

No keď sa človek duchovne prebúdzá, začína sa zamýšľať nad týmito pre neho dôležitými otázkami. Začína chápať, že doteraz bol len podriadeným elementom obnovovania takejto masy a šírenia informácií od Živočíšnej podstaty. Duchovne prebudený človek, ktorý na sebe pracuje, v podstate vykonáva svoju pravú voľbu. Stáva sa aktívnym prevodcom Vôle Duchovného sveta tým, že napomáha šíreniu Pravdy v existujúcom, ľuďmi umelo vytvorenom, informačnom poli. Pravda sa stáva silou, ktorá mnohokrát znásobuje jeho možnosti.

Anastasia: Áno, zdá sa, že Pravda je veľmi jednoduchá... Z toho vyplýva, že Živočíšny rozum v danej etape aktívne buduje systém, ktorý sa má podľa plánu globálne zmocniť vedomia väčšiny ľudí na planéte.

Rigden: Žiaľ, je to tak. Dnes sa aktívne zdokonaľuje nástroj, do ktorého sú začlenené všetky super efekty nových masových komunikácií. Tento nástroj je už dobre známy väčšine ľudí na tejto planéte, myslím tým internet, ako jeden z najefektívnejších prostriedkov masifikácie psychiky v súčasnosti. Internet dnes bleskurýchle nahrádza televíziu a aktívne sa zavádza v rôznych krajinách sveta. Robí sa všetko možné pre to, aby bol k nemu zabezpečený masový prístup rôznych národov, teda aby bolo maximálne množstvo ľudí vtiahnuté do tejto celosvetovej pavučiny. Jeho výhodou pred televíziou, tlačou a rádiom je to, že internet v sebe všetky tieto prostriedky masovej komunikácie spája, ale je menej nákladný, a teda pre masy dostupnejší. Zachováva mieru individualizácie človeka, no čo je hlavné, je v ňom vložená tendencia reprodukovat' a šíriť informácie

po celom svete vďaka samotnej sformovanej mase, a tiež vďaka „mienkotvorcom“ a aktívnym ľuďom. No v tejto globálnej technológii sa skrýva aj *slabé miesto* Živočišneho rozumu. A múdri ľudia by to mali vziať do úvahy.

Ak predtým človek, ktorý sa nachádzal vo fyzickom dave a chápal celú absurdnosť činov davu, mohol urobiť prakticky len máločo aby zmenil situáciu, tak teraz sa každému aktívnemu človeku taká možnosť naskytuje. Inými slovami, vďaka internetovým technológiám **aj jeden Človek už je Vojakom v poli, lebo on sám prináša duchovnú Pravdu mnohým ľuďom.** Každý človek dostáva možnosť na reprodukovanie informácie, jej rýchle odovzdávanie a šírenie. Každému, kto túto informáciu prijme, je poskytnuté právo vykonať svoju vedomú voľbu: naďalej slúžiť deštruktívnej Vôli Živočišneho rozumu, alebo realizovať tvorivú Voľu Duchovného sveta.

Teraz sa sformovali také unikátne podmienky, pri ktorých ľudstvo môže využiť svoju šancu a obrátiť momentálnu stranu duchovného rozvoja civilizácie. Môže vytvoriť úplne nové spoločenské svetové zriadenie s využitím nástrojov informačného vplyvu Živočišneho rozumu na ľudí, ale s úplne opačným cieľom, v opačnom smere – na rozvoj ľudstva duchovno-tvorivým smerom. Osobný vklad každého človeka do spoločného diela duchovno-morálnej premeny spoločnosti je veľmi dôležitý. Možno povedať, že každý, aj ten zdanlivo najjednoduchší a „bezvýznamný“ skutok vykonaný s cieľom šírenia Pravdy, sa v konečnom dôsledku určitým spôsobom prejavuje na globálnej situácii v spoločnosti a formuje jej budúcnosť. Ako sa more

vytvára z množstva potôčikov a riek, tak sa aj globálne tvorivé informačné pole formuje z myšlienok a činov množstva ľudí, ktorí prijali Pravdu a stali sa jej aktívnymi šíriteľmi. Ak človek, ktorý má všetky tieto informácie, ich zatúži šíriť, tak musí: 1) *poskytnúť ľuďom celý objem Znalostí, uvedených v týchto knihách a pritom sa snažiť rozšíriť ich medzi maximálne množstvo ľudí na celej planéte; 2) napomáhať procesom zjednotenia ľudí na základe tejto informácie, ktorá bude viesť k trvalej zmene správania, postojov, k formovaniu nových hodnôt a duchovného sebavzdelávania spoločnosti.* Za predpokladu, že sa tieto úlohy budú realizovať, sa nevyhnutne sformuje sebestačná svetová spoločnosť, ktorá sa bude schopná sama organizovať, riešiť dôležité otázky a realizovať prijaté rozhodnutia. Aktívna komunikácia každého jej účastníka bude len posilňovať, podporovať a rozširovať pôsobenie tejto informácie, bude odovzdávať určitý emocionálno-psychologický tonus ďalším ľuďom, nakazí ich príkladom správania, spoločnou ideou a činmi. Celkovo na tom nie je nič zložité. Hlavné je priniesť ľuďom informáciu v čistej podobe, byť aktívnym účastníkom procesu formovania novej spoločnosti a neustále na sebe pracovať.

O takej spoločnosti ľudia odjakživa snívajú a nazývajú ju vo svojich príbehoch „Zemou Dobra“, „štátom blaženosti“, „zlatým tisícročím“, „svetom spravodlivosti“, „milénium“, teda budúcnosťou, ktorá sa môže priblížiť prostredníctvom božieho zásahu, no dosiahnutá bude len činmi človeka. Napríklad, v kresťanstve patrí pojem „milénium“ k eschatológii (grécke „eschatos“ – „posledný, konečný“, „logos“ – „slovo, učenie“), teda k náboženskému učeniu

o konečnom osude sveta a človeka, o posledných etapách panovania zvieracieho rozumu v ľudstve. Eschatológia skúma témy o „budúcom tisícročnom vládnutí Krista po Druhom príchode – návrate na zem a o Jeho víťazstve nad Satanom“, o Armagedone – poslednej bitke dobra so zlom na konci časov, kde sa zúčastnia „vládcovia celej obývanej zeme“. No kto je ten, koho v kontexte tohto kresťanského učenia nazývajú Satanom? Je to Živočíšny rozum materiálneho sveta.

Stačí sa rozhliadnuť naokolo, čo sa teraz deje: boj o moc, žrecký, politický, ekonomický útlak ľudí bandami od Archóntov, dominancia trhových, spotrebiteľských vzťahov, ktoré u ľudí formujú výhradne materialistické myslenie a vzájomné vzťahy založené na zvieracích inštinktoch. Prebieha skutočný agresívny informačný útok na ľudskú spoločnosť zo strany Živočíšneho rozumu, v podstate informačná vojna. Súčasný človek robí častejšie voľbu smerom k mätérii, prakticky nevychádza zo sféry vplyvu svojej Živočíšnej podstaty, svojho prízemného egocentizmu a egoizmu. Tento model, on ako prevodca, nanucuje aj ostatným, ba dokonca si ani neuvedomuje, že sa sám nachádza v moci, ktorá je cudzia Vôli jeho Duchovnej podstaty. To je tá moc, „tvár Satana“, Živočíšneho rozumu, ktorý zotročil ľudstvo a prechádza sa v ňom už bez masky.

No v rukách samotných ľudí je možnosť všetko zmeniť! Ľudia očakávajú boží zásah. No to je to isté, ako aj v dialógu človeka s Bohom. Dosiahnutý môže byť len voľbou, činmi a reálnou duchovnou premenou samotného človeka! V Biblii sú tieto slová Ježiša

jeho učeníkom: „A ja poprosím Otca a on vám dá iného Utešiteľa, aby zostal s vami naveky - Ducha Pravdy, Ktorého svet nemôže prijať, lebo Ho nevidí a nepozná Ho...“ Znalosti sú už človeku dané, a len od neho závisí jeho voľba a činy! A od činov každého závisia zmeny v celej svetovej spoločnosti! Pre všetkých živých ľudí je to reálne posledná šanca duchovne zachrániť seba aj civilizáciu.

Vybudovanie takej spoločnosti je nevyhnutnosť, pretože to je jediný model, ktorý umožní ľudstvu prežiť v budúcnosti. Vybudovať ju je v skutočnosti ľahké. Základy sú dané, a spoločne premyslieť detaily tohto nového modelu nebude pre ľudí zložité. Už teraz je mnoho vzdelaných a múdrych ľudí, ktorí skutočne môžu a chcú zmeniť súčasnú spoločnosť, urobiť ju slobodnou a rovnoprávnou nie na papieri pod heslami Archóntov, ale v živote, z pozície dominance Duchovnej podstaty v človeku. Vybudovanie takej spoločnosti závisí od činov a osobnej voľby každého. Archónti naučili ľudí nekonať a pasívne čakať, že za nich niekto príde všetko vyriešiť a urobiť. A „väzenskú Slobodu“ vo svojom systéme vymedzili pre človeka miestom na gauči, kde sa môže povalovať koľko len chce, pľuvať na televízor a nadávať na politikov a žrecoch, aj tak ho nikto nebude počuť. No túto nanútenú ilúziu môže v sebe ľahko zbúrať každý človek. Jednoducho, netreba sedieť so založenými rukami, treba meniť seba samého aj spoločnosť, byť zvestovateľom mieru v pravom slova zmysle.

Anastasia: Zvestovateľom? Skutočne, veľmi presne povedané. Veď zvestovateľ – to je od počiatku ten,

kto prináša znalosti! A v súčasnom svete tak nazývajú ešte aj postavu v klasickej tragédii, ktorá mimo scény rozpráva o tom, čo sa odohráva. Vzhľadom na všetko čo bolo vyššie povedané, zvestovateľ mieru – to je ten, kto vie a objasňuje skrytý zmysel toho, čo sa deje, všetkým ľuďom pozorujúcim predstavenie na svetovej scéne.

Rigden: My všetci, ktorí sme v tele, sme účastníkmi divadla hmoty. Predstavenie je šokujúce, ale poučné. Pred zrakom jedných sa odkrýva Pravda, iní sú pohltení pretvárkou. Rozdiel je len v tom, na čej strane, v tomto dejisku iluzórnych predstavení, je tvoje vedomie.

Zvestovateľ je schopný odovzdať Pravdu mnohým: priateľom, príbuzným, známym aj neznámym ľuďom. Je schopný prebudiť v nich túžbu rozpoznať túto Pravdu svojmu okoliu, a tí zase ďalším. A tak poletí zvesť po svete, doslova ako sokol vo svojom prudkom lete. Od samotných ľudí, od úsilia každého zvestovateľa závisí, ako rýchlo sa táto informácia v spoločnosti rozšíri. Čím viac bude tých, ktorí sa naplnili Pravdou, tým viac bude tých, ktorí začnú meniť situáciu vo svetovej spoločnosti, vychádzajúc zo svojich miestnych možností. Pre šírenie informácie je možné využívať všetky možné dostupné prostriedky: ústne podanie, masové informačné prostriedky vrátane rádia, tlače, televízie, aj základnú hybnú silu masovej komunikácie v súčasnosti – internet.

Ak každý priloží ruku k dielu, um a čistotu svojich úmyslov, tak sa prvotná informácia veľmi

rýchlo rozletí po celom svete a za krátku dobu táto idea naplní väčšinu. A vo väčšine je reálna sila! Keď ľudia dostanú túto informáciu a naplnia sa ňou, keď sami všetko pochopia, ako vychádzajúc zo svojich reálnych možností zlepšiť život spoločnosti, tak prebehne vlna všeobecného zjednotenia. Takže od jedného človeka závisí veľmi veľa, hlavné je nesediť a nečakať milosť od Archóntov!

Pravá duchovná stránka človeka vo vzťahu k spoločnosti sa prejavuje v jeho úprimnom zámere a nezištnom konaní pre blaho spoločnosti. Keď sa ľudia zjednotia s takýmto zámerom, dokážu dosiahnuť niečo veľké a vytvoriť podmienky pre formovanie kvalitatívne novej civilizácie – ľudstva, riadiaceho sa podstatou *Slova „AllatRa“*.

Tajomstvo tohto *Slova* kedysi uchovávali vo svojich kruhoch duchovne zasvätení ľudia, ktorí čelili moci Živočíšneho rozumu v akomkoľvek jeho prejave. Boli to praví bojovníci Svetla, ochrancovia Prapôvodných Znalostí. Za ich hrdinstvo v boji im bola odhalená Pravda: „Niet vyššej sily, ako je Duchovná! Ak máš Prapôvodné Znalosti, máš aj silu. Ak máš silu, pôsobíš slovom, a to je sláva, meno a volanie. Sláva vebí Pravdu v žiari nesmrteľnosti pre tých, ktorí sa cfou ovenčení približujú k Jedinému. Meno zas prejavuje znak Toho, ktorý je Odveký, čo je podstatou aj kľúčom k pochopeniu udalostí. Večné volanie je Prvotný Zvuk, Zvuk Tvorenia. On naplnia znak silou Allatu a robí ho mocným v tvorení. Lebo Allat je prejavom Vôle Boha, všadeprítomná sila, Pramatka všetkého stvoreného podľa Jeho Vôle. Ten, ktorý je hoden, ide za večným volaním Duše,

ohlasujúc Jej víťazný pokrik: „**AllatRa**“! Každý, kto počuje, je Prizvaný, a spolu – to je sila, ktorá je schopná zmeniť celý svet“. Tvorivá sila vychádzajúca od Boha, a to je

AllatRa

V tejto knihe nie je urobená bodka, pretože posledné slovo zostáva na ľuďoch...

ALLATRA
INTERNATIONAL PUBLIC MOVEMENT

Medzinárodné spoločenské hnutie ALLATRA je globálne, svetové celonárodné hnutie, ktoré združuje milióny účastníkov vo viac než 180 krajinách po celom svete. Jeho prvorádou úlohou je vytvoriť na planéte priaznivé podmienky pre formovanie duchovne bohatej, mierovej, tvorivej, kultúrnej a mravnej svetovej spoločnosti.

Naše motto: Konáme dobro!

Ciele a úlohy Medzinárodného spoločenského hnutia ALLATRA:

Našou prioritou je jednota a priateľstvo medzi všetkými národmi na základe kultúrnych, morálnych a duchovných hodnôt, ktoré zjednocujú ľudí z celého sveta. Podporujeme skutočnú slobodu a ľudské práva, formovanie kvalitatívne nových vzťahov medzi národmi na základe dobra a nezištnej pomoci. Podporujeme tvorivú spoluprácu ľudí na celom svete, bez ohľadu na to odkiaľ pochádzajú, aká je ich sociálna, etnická, politická alebo náboženská príslušnosť.

Nie sme financovaní žiadnou politickou organizáciou ani vládnu štruktúrou. Stojíme mimo politiky a náboženstva. Vďaka iniciatíve a nezištnej činnosti aktívnych účastníkov Medzinárodného spoločenského hnutia ALLATRA sa po celom svete realizujú rôznorodé tvorivé projekty, nasmerované na vytvorenie podmienok pre odhalenie tvorivého potenciálu ľudí, na znovuzrodenie všeľudských duchovno-morálnych hodnôt v celosvetovom spoločenstve. Medzinárodné spoločenské hnutie ALLATRA je postavené výhradne na báze dobrovoľnosti a jeho doménou sú NEZIŠTNÍ, POCTIVÍ A NELAHOSTAJNÍ ĽUDIA.

Náš Generálny riaditeľ je – SVEDOMIE.

**+421 905 216 325, +421 903 922 889
+380 (44) 238 89 80 • +380 (44) 238 89 81
www.allatrabook.sk • www.allatra.sk • www.allatra.org
E-mail: info@allatra.sk**

OSEM OSNOV TVORIVEJ SPOLOČNOSTI

Tvorivá spoločnosť — globálny projekt Medzinárodného spoločenského hnutia ALLATRA, ktorý sa týka každého. Je to model spoločnosti, ktorý sa v súčasnosti vytvára samotnými ľuďmi.

1) Život Človeka

Život Človeka je najvyššou hodnotou. Život každého Človeka je potrebné chrániť ako svoj vlastný. Cieľom spoločnosti je zabezpečiť a garantovať hodnotu života každého Človeka. Nie je a nemôže byť nič cennejšie ako život Človeka. Ak je dôležitý jeden Človek, znamená to, že sú dôležití všetci Ľudia!

2) Sloboda Človeka

Každý človek tým, že sa narodí, získava právo stať sa Človekom. Všetci Ľudia sa rodia slobodní a rovnoprávni. Každý má právo voľby. Nikto a nič na Zemi nemôže byť nad Človekom, jeho slobodou a právami. Uplatnenie práv a slobôd Človeka nesmie porušovať práva a slobody iných ľudí.

3) Bezpečnosť Človeka

Nikto a nič v spoločnosti nemá právo ohrozovať život a slobodu Človeka! Každý Človek má garantované bezplatné poskytovanie základných životne nevyhnutných potrieb vrátane stravy, bývania, lekárskej starostlivosti, vzdelávania a úplného sociálneho zabezpečenia. Vedecká, priemyselná a technologická činnosť spoločnosti sa musí zameriavať výlučne na zvyšovanie kvality ľudského života.

Garantovaná je ekonomická stabilita: neprítomnosť inflácie a kríz, stabilné a rovnaké ceny na celom svete, jednotná menová jednotka, pevné minimálne zdanenie alebo jeho absencia. Bezpečnosť Človeka a spoločnosti pred akýmkoľvek ohrozením sa zabezpečuje jednotnou celosvetovou službou na boj s mimoriadnymi situáciami.

4) Transparentnosť a otvorená dostupnosť informácií pre všetkých

Každý Človek má právo na získanie spoľahlivých informácií o pohybe a rozdelení verejných finančných prostriedkov. Každému Človeku sú dostupné informácie o stave uskutočnenia rozhodnutí spoločnosti. Média patria výlučne spoločnosti a odrážajú informácie pravdivo, otvorene a čestne.

Zmysel Tvorivej spoločnosti je, aby sme každý deň pracovali na tom, aby bol nasledujúci deň lepší pre všetkých a pre každého. V tom je práve ten najhlbší zmysel Tvorivej spoločnosti. A len touto cestou sa môžeme cez most Tvorivej spoločnosti dostať k vybudovaniu Raja, k skutočne ideálnej ľudskej spoločnosti. Tvorivá spoločnosť je otvorený systém, teda ide z vnútra von. Všetko je orientované na blaho, teda človek musí žiť podľa možnosti čo najlepšie.

*V skutočnosti vybudovať Tvorivú spoločnosť je veľmi ľahké. Ak skutočne po tom zatúžia všetci, ktorí pochopili celý zmysel a podstatu samotnej Tvorivej spoločnosti, tak **vybudovať ju je reálne za desať rokov**. Tvorivá spoločnosť - to je absolútne mierová spoločnosť. Všetko sa robí preto, aby sa zlepšil ľudský život. Je orientovaná na človeka.*

5) Tvorivá ideológia

Ideológia sa musí zameriavať na popularizáciu najlepších ľudských vlastností a na skoncovanie so všetkým, čo je namierené proti Človeku. Hlavnou prioritou je priorita ľudskosti, vysoké duchovno-mravné zameranie Človeka, humánnosť, poctivosť, vzájomný rešpekt a posilnenie priateľstva.

Vytvorenie podmienok pre rozvoj a výchovu Človeka s veľkým Č, kultivácia morálno-mravných hodnôt v každom človeku a spoločnosti. Zákaz propagandy násilia, neprípustnosť a odsúdenie akejkoľvek formy rozdelenia, agresie, prejavu proti ľudskosti.

6) Rozvoj Osobnosti

Každý človek v Tvorivej spoločnosti má právo na všestranný rozvoj a seberealizáciu. Vzdelávanie musí byť bezplatné a rovnako dostupné pre všetkých. Vytvorenie podmienok a rozšírenie možností Človeka na realizáciu jeho tvorivých schopností a talentov.

7) Spravodlivosť a rovnosť

Všetky prírodné zdroje patria Človeku a sú spravodlivo rozdeľované medzi všetkých ľudí. Monopolizácia zdrojov a ich iracionálne využitie je neprípustné. Tieto zdroje sa spravodlivo rozdeľujú medzi obyvateľov celej Zeme.

Človeku je garantované zamestnanie, ak si to želá. Odmena za prácu v rovnakej pozícii, špecializácii a povolani musí byť rovnaká na celom svete. Každý má právo na súkromný majetok a príjem, avšak v rozsahu individuálnej kapitalizácie stanovenej spoločnosťou.

8) Samospráva spoločnosti

Pojem „moc“ v Tvorivej spoločnosti neexistuje, pretože zodpovednosť za spoločnosť ako celok, za jej vývoj, životné podmienky a harmonický poriadok leží na každom Človeku. Každý Človek má právo podieľať sa na riadení záležitostí Tvorivej spoločnosti a na prijímaní zákonov na zlepšenie života Človeka.

TVORIVÁ SPOLOČNOSŤ je tým spoločným cieľom, okolo ktorého sa zjednocujú ľudia z celého sveta. Je to nový vektor rozvoja, ktorý je teraz reálnym východiskom pre našu civilizáciu.

Stránka projektu: allatraunites.com/sk

emailové stránky Slovensko: bratislava@allatra.tv

1. vydanie, 2021
Sadzbu zhotovilo Vydavateľstvo Biely Lotos
Vytlačila tlačiareň Tisk SPRINT s.r.o.
Vestecká 541, 252 42 Jesenice-Vestec

Slovenské vydanie © Biely Lotos, 2021
Preklad © kolektív prekladateľov MSH ALLATRA
Obálka © Nakladateľstvo AllatRa

Kontaktná adresa: Vydavateľstvo Biely Lotos
tel: +421 905 216 325
info@bielylotos.sk
www.bielylotos.sk

ISBN 978-80-973880-0-3

